

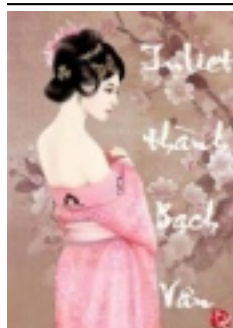
Juliet Thành Bạch Vân

Contents

Juliet Thành Bạch Vân	2
1. Chương 1	3
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	9
5. Chương 5	11
6. Chương 6	13
7. Chương 7	17
8. Chương 8	22
9. Chương 9	29
10. Chương 10	35
11. Chương 11	39
12. Chương 12	43
13. Chương 13	49
14. Chương 14	56
15. Chương 15	64
16. Chương 16	72
17. Chương 17	79
18. Chương 18	86
19. Chương 19	91
20. Chương 20	97
21. Chương 21	102
22. Chương 22	109
23. Chương 23	114
24. Chương 24	121
25. Chương 25	128
26. Chương 26	135
27. Chương 27	142
28. Chương 28	150
29. Chương 29	160
30. Chương 30	173
31. Chương 31	181
32. Chương 32	186
33. Chương 33	189
34. Chương 34	194
35. Chương 35	198
36. Chương 36	202
37. Chương 37	206
38. Chương 38	210
39. Chương 38	215
40. Chương 39	218
41. Chương 40	221

42. Chương 41	224
43. Chương 42	227
44. Chương 43	230
45. Chương 44	235
46. Chương 45	240
47. Chương 46	244
48. Chương 47	249
49. Chương 48	255
50. Chương 49	259
51. Chương 50	263
52. Chương 51	267
53. Chương 52	272
54. Chương 53	279
55. Chương 54	286
56. Chương 55	291
57. Chương 56	294
58. Chương 57	298
59. Chương 58	303
60. Chương 59	307
61. Chương 60	316
62. Chương 61	324
63. Chương 62	330
64. Chương 63	334
65. Chương 64	339
66. Chương 65	346
67. Chương 66	360
68. Chương 67	374
69. Chương 68	388
70. Chương 69	392
71. Phiên Ngoại 1	397
72. Phiên Ngoại 2	407
73. Phiên Ngoại 3	412
74. Phiên Ngoại 4	413
75. Phiên Ngoại 5	418
76. Phiên Ngoại 6	425
77. Phiên Ngoại 7 End	433

Juliet Thành Bạch Vân

Giới thiệu

Nàng là một cái công chức quen, “vô tình” đắc tội với một vị lão thần tiên. Một đập một lời bay vào

1. Chương 1

Chương 1: Không nên đắc tội bởi kẻ phải tặng ca!

Trên thiên đình_ Cục quản lý sách_ Phòng tiểu thuyết!!

Một lão thần tiên tóc bạc, mi bạc râu dài đang tức giận trợn mắt nhìn cô gái ngồi nhàn nhã phẩm trà đối diện mình. Nàng mặc một chiếc váy liền màu hồng đào nhạt ôm sát thân hình kiêu nhỏ, trên cổ chiếc khăn lụa cùng màu hờ hững làm khuất bớt đi khuôn ngực cao vút trắng nõn mịn màng ẩn hiện dưới cổ áo chữ V, áo vest trắng được cắt may cẩn thận vừa khít khoác ngoài. Phía dưới là chân váy dập ly nhẹ nhàng mềm mại phủ qua đầu gối, lộ đôi chân thon đi giày Christian Louboutin cao gót hồng nhạt. Tiêu chuẩn trang phục văn phòng hiện đại nhả nhặn, đơn giản khác biệt hoàn toàn với một phòng cổ trang váy áo rườm rà thướt tha! Nàng ngược mắt lên liếc nhìn lão thần tiên trước mặt điềm đạm nói.

- Lão gia gia, thực ra thì là do lỗi của các người trước nha! Không ai nhìn thấy tức là của mình các người không hiểu đạo lý đấy sao? Là do nhân viên của lão gia gia người ko cẩn thận quảng bữa bãi nên ta tiện tay... Dừng tạm chút ít thôi.

Lão thần đập bàn làm cho chén trà nảy lên lách cách.

- Dừng tạm ít thôi à? Cô có biết vì cô mà bao nhiêu tiểu thuyết bị đổi tình tiết không? Cô phải tôn trọng tác giả, tôn trọng người đọc, tôn trọng ta là người quản lý chứ! Để sửa lại ta và nhân viên đã phải tặng ca hơn tháng nay mà cô kêu ít thôi à? Để cho cô chỉnh nhiều thì nhân viên cục quản lý tiểu thuyết này bị ép chết hết chắc?

Cô gái liếc mắt 1 cái đặt chén trà xuống tiện tay nhón vài miếng mứt quả giọng vẫn tỉnh bơ.

- Ý nha, không phải lão gia gia cũng biết là độc giả rất nhiều ng bức xúc khi nhân vật yêu thích của họ bị ngược sao? Con chỉ đại diện người đọc mà... Để cho số phận nhân vật tốt hơn thôi.

Lão thần tiên bắt lực ôm đầu! Nếu không phải cô gái này là người phạm, vô tình tóm được đôi giấy bước vào thế giới trong sách do con gái lão quảng lung tung, sợ lộ với cấp trên lão đã giảng cho cô nàng này 1 đạo 18 lới kiếp rồi hừ hừ. Mà tại sao cô ta được mở thiên nhãn để có thể thấy thần vật cơ chứ! May mà ta nhanh tay đóng lại ko thì rắc rối nữa.

- Người tới, đem những tình tiết thay đổi đọc lại 1 lần!

Lão thần tiên bắt lực gọi nhân viên, 1 vị tiên nữ chờ bên ngoài nhanh nhẹn cầm 1 cuộn giấy tiến vào! Nhún gối hành lễ rồi phát tay, cuộn giấy khẽ mở ra trôi nổi trên không phát ra 1 giọng đều đều

- [Những tình tiết bị đổi gồm: Âu Dương Khắc trong “Xạ điêu bộ tam khúc chi Anh hùng xạ điêu” không chết! Tiêu Phong, A Tử trong “Thiên long bát bộ” không chết, Mộ Dung Phục không bị điên nhưng bị cả võ lâm bài trừ, A Bích bỏ đi! Không thể tự sát do bị đe dọa nếu chết sẽ mang xác đi cho 100 tên biến thái công, tra công chà đạp, quật mộ nghiền xương! Sống thống khổ ko bằng chết. Nhạc Bất Quần trong “Tiểu ngạo giang hồ” thì tức chết do xuất hiện tập san “Giang Hồ Tiểu” xuất bản âm mưu của lão thành sách, lại thêm bản “Quỳ Hoa Bảo Điển” sửa đổi tên “Vô địch thần công càn khôn đại na di” tu luyện vô địch thiên hạ mà không cần phải .. Tự cung và ...@&\$£€¥%*%###+@\$....]

Lão thần tiên càng nghe mặt càng đen ko kiên nhẫn phát tay 1 cái cuộn giấy lại thu về trong tay lão im lặng.

- Hừ cô còn kêu ít! Kim Dung đã khóc hết nước mắt vì truyện của lão thành truyện hài đến nơi rồi! Cô có thù với lão hử mà chuyên đi chỉnh truyện do lão viết?

Cô gái tỉnh bơ chớp chớp mắt.

- Đâu có, đây là tác giả con thích nhất, đọc mỗi của ông ấy thôi!

(Bên trong Kim lão gia khóc ròng, Cổ Long tiên sinh với vài vị nữa thở phào nhẹ nhõm! Để nàng ta hâm mộ mình có phải truyện của mình với lão Kim giống nhau không, may quá là may đi... Tới về phải karaoke ăn mừng)

Lão thần tiên trông mắt loé lên ánh sáng giáo hoạt âm trầm cười.

- Giả Kim Dung, Huỳnh Dị, Cổ Long... Có đọc không?

Cô gái cảnh giác nhìn lão,

-Lão gia gia.... Định làm gì...

Lão thần tiên cười cười rất là thân thiện tiến lại nhưng cô gái lại thấy lạnh hết sống lưng nghĩ ” thôi toi rồi”!

- Vậy ta cho cô vào hỗn độn thế giới tiểu thuyết mà thay đổi số phận nhân vật nhá! Đổi song cô sẽ được về fu fu fu ...

- Từ từ, khoan đã, lão gia gia có gì từ từ nói ha...

- Không có từ từ gì hết đi cho ta!!!

Lão phát tay lỗ hồng trong không gian xuất hiện 1 cước đạp văng nàng đang trợn tròn mắt vào trong, chỉ thấy vọng lại 1 tiếng hét thê thảm kèm theo tiếng chửi bới nhỏ dần.

- AAAA...AAA..... Lão già chết bầm muốn.... giết người ...diệt ...khẩu ...&\$@\$\$¥£%#

Nhảy 1 cái, gân xanh trên trán lão thần tiên phình to! Ngón trở ngón giữa hợp lại giáng 1 đạo sấm sét vọt theo nàng.

- Con mẹ nó! Nha đầu chết tiệt thấy ta hiền mà khinh hả! Cho chùa thối tấy máy là 1, vô lễ với người già là 2, làm ta tăng ca là 3 hừ hừ...

Loé sáng 1 cái lỗ hồng kia biến mất! Lão thần tiên hành động liên mạch lưu loát tuyệt không có bất cứ động tác dư thừa nào như đã làm chuyện này cả trăm lần! Phẩy tay áo hừ lạnh bỏ vào trong văn phòng. Tất cả mọi ng xung quanh tròn mắt bật ngón cái lên khen ngợi! Đúng là gừng càng già càng cay.

Kinh nghiệm rút ra là không nên đắc tội với kẻ phải tăng ca!!

2. Chương 2

Chương 2: Vô tình mất nửa cái mạng!!!

- AAAA...AAA..... Lão già chết bầm muốn.... giết người ...diệt ...khẩu ...&\$@\$\$¥£%#

Gió vù vù quất vào mặt bông rát, không gian tối sầm không thể nhìn thấy gì. Ngoại trừ thét chói tai nàng chỉ có thể nhắm chặt mắt cảm nhận định luật vạn vật hấp dẫn của Newton, trong lòng thầm tính toán với tốc độ rơi này mình sẽ bị nát thành n mảnh và văng ra xung quanh n mét!

- Lậy chúa Jesu, lậy thánh Ala, lậy đức mẹ Maria, lậy phật tổ Như Lai hay bất kỳ ai cũng được! làm ơn làm phúc phù hộ cho con được toàn thân..... AAAAAA...AAAAA

Ầm...

Nàng lão đảo đứng vững mở choàng mắt ra suy nghĩ đầu tiên là ” Con mẹ nó! Ta là siêu nhân! Cứ nhiên rớt từ trên trời xuống mà vẫn đứng vững oa kaka” suy nghĩ thứ 2 là “Wow”

Trước mắt nàng là một đôi phượng màu ẩn ẩn chưa xót đang khép dần lại, lông mi dài rủ chậm xuống! Vì khoảng cách rất gần nàng còn có thể thấy rõ từng sợi lông mi vừa dài vừa dày, đuôi mắt hơi xếch lên...mùi hoa mai thoang thoảng lạnh lẽo phả vào mặt nàng!

Lạnh

Sau lưng nàng chợt lạnh xuyên suốt đến trước ngực! Nàng kinh ngạc tròn mắt nhìn xuống...thấy 1 lưỡi kiếm ở giữa ngực mình lạnh lẽo phát ra ánh sáng hồng hồng mơ hồ do dính máu của nàng. Ngay lập tức nó đã rút ra từ phía sau, dòng máu nóng bỗng tràn ra ngay, nhìn theo những giọt chất lỏng màu đỏ tiem nhiễm thấm vào y bào màu trắng của người trước mặt nàng ngược mắt lên. Đôi phượng mâu từng nhẹ nhàng hạ xuống giờ đang mở lớn bằng hoàng nhìn nàng, khuôn mặt tái nhợt lấm tấm những giọt máu lớn nhỏ như hoa lửa nở rộ trên nền tuyết băng giá...

Đau...tê tâm liệt phé đau! Nàng cuối cùng cũng đã hiểu cái cảm giác đau như bị chẻ làm 2 là thế nào, sau cái lạnh buốt là ngọn lửa bùng lên thiêu đốt từ giữa ngực lan ra toàn thân rút đi tất cả sinh lực, trước mắt mờ dần...nàng khụy xuống rơi vào một vòng tay vững trãi thanh lãnh, hương hàn mai và ngọt ngào của máu tràn ngập khứu giác ,nàng mất đi ý thức với suy nghĩ ” Đen đui! ta ko phải siêu nhân, cứu mai tiên này một mạng không hiểu có được bảo vật gì không...”

Đùng...Ầm Ầm...Rắc....

Một đạo sấm sét bổ xuống đúng chỗ nàng vừa đứng làm sụp 1 mảng ngói lưu ly lớn, cả 3 người rơi xuống phía dưới! Nói thì chậm mà sự việc xảy ra lại rất nhanh, từ lúc nàng thét chói tai rơi xuống đến lúc đạo sấm sét này đánh xuống cũng chỉ vài giây đồng hồ. Tất cả mọi người không ai kịp hiểu điều gì thì đã rơi vào 1 đồng hỗn độn, nam nhân áo trắng ôm lấy nàng nhẹ nhàng đáp xuống đại điện vàng son xa hoa phát tay áo che cho nàng khỏi những mảnh vụn của mái điện. Xoay người tránh sang chỗ khác, nhanh tay che lại huyết đạo trước ngực nàng cầm máu, ôm sát nàng vào ngực rồi ngược lên nhìn 1 nam nhân áo trắng khác đang cầm kiếm trước mặt mình gặt đầu 1 cái liên vùng kiếm nhảy vào cuộc chiến với rất nhiều hắc y nhân xung quanh.

===== Ta là phân cách tuyến hôn mê hớ hớ ^^!=====

Chòng chành, chòng chành... Nàng mơ màng mở mắt ra, lơ mơ thấy xung quanh không gian hẹp, phủ toàn gấm lụa mềm mại. Nàng cũng đang nằm trong ổ chăn lông cừu ấm áp, một bàn tay vén vãi rèm dày nặng rồi cả thân hình cao lớn mang theo gió tuyết bước lên, nàng thấy trầm xuống thì biết là đang nằm trên xe. Nam nhân này mặc 1 thân y bào màu nguyệt bạch, thắt lưng tuyết trắng khảm tử ngọc viên châu bạch vân bằng chỉ bạc. Ngọc bội hình mây ánh lên ánh sáng trong trẻo theo mỗi bước chân của hắn. Nhìn lên phía trên, tóc hắn dùng 1 dải lụa bạch thắt một nửa hờ hững đằng sau, những sợi tóc đen như mực tùy ý tản trên vai, chảy dài xuống đến thắt lưng làm cho người ta có cảm giác phiêu dật. Hắn cởi áo choàng lông cừu viên vai lông bạch hồ để sang 1 bên ngồi xuống bên cạnh chăm chú nhìn nàng, nàng nhận ngay ra đôi mắt này, đôi phượng mâu dài hơi xéch lên phía đuôi mắt, lông mi dài và dày ,đen thẫm. Tròng mắt như hắc ngọc lạnh lùng nhưng linh động toả ra vô hạn quang mang cùng uy nghiêm khiến người khác không dám nhìn thẳng vào nhưng nàng không phải người khác! Nàng từng nhìn thẳng vào đôi mắt này, thấy nó ẩn chứa chua xót rồi kinh ngạc, bàng hoàng! Mày kiếm anh tuấn hơi nhíu, sống mũi cao thẳng kiên nghị chạy dọc xuống phía dưới là đôi môi mỏng hồng nhuận, đường nét cứng rắn như dao tạc thành, khoé miệng hơi nhếch như cười mà không phải cười khê mở.

- Tỉnh?

Giọng nói trầm thấp hơi khàn đầy nam tính làm nàng giật mình! Ngũ quan sắc sảo, làn da ôn nhuận như ngọc...nàng nghĩ hắn là 1 mỹ nam ôn nhu hiếm có nhưng giọng nói và đôi mắt nghiêm khắc lại làm cho hắn toát ra một vẻ lãnh ngạo, quý khí bức người. Hắn đẹp, rất đẹp, vô cùng đẹp, mỹ nam đẹp nhất nàng từng thấy! Quăng hắn vào dàn super star của làng điện ảnh đảm bảo hắn làm bọn họ chìm xuống hết dưới khí chất uy nghiêm vương giả này! Tim nàng nảy một cái, theo bản năng nàng đưa tay lên che chỗ trái tim nhưng 1 cơn đau từ giữa ngực dữ dội truyền đến làm nàng không động được, mồ hôi lạnh túa ra, tay nàng rơi xuống giữa chừng nhưng được 1 bàn tay to lớn với những ngón ngọc thon dài thanh lãnh nắm lấy nhẹ nhàng đặt vào trong chăn.

- Đừng động, vết thương của cô rất nặng! Ta đã cho cô dùng “Cửu Chuyển Hoàn Hồn Đan” nhưng cũng chỉ được thế này, chúng ta đang trên đường đến Tranh Mệnh cốc của Đoạt tiên sinh... Cô...chịu khó nhẫn nại vài ngày.

” Cửu Chuyển Hoàn Hồn Đan” là ” Cửu Chuyển Hoàn Hồn Đan” kia có phải không? Cái ” Cửu Chuyển

Hoàn Hồn Đan” của Hoàng Lão Tà, Hoàng đảo chủ đảo Đào Hoa á? Nàng đây là lọt vào “Anh hùng xạ điêu” hay “Thần điêu hiệp lữ” đây? Nàng chớp mắt nhìn hần, lại chớp, lại chớp... Chớp mắt ing

hần dĩ nhiên không phải con sâu trong bụng nàng để có thể hiểu nàng đang nghĩ gì nhưng cũng hiểu là nàng ấn tượng với cái ” Cửu Chuyển Hoàn Hồn Đan” kia nên nhẹ giọng.

- Là ” Cửu Chuyển Hoàn Hồn Đan” của Đoạt tiên sinh, có khoảng 7 viên tất cả...cô đã ăn 3 nên giữ được mệnh!

Nàng ngốc lẳng nhìn hần nghĩ nghĩ ” Là hàng hiếm nha,hàng limited nha... Ta dĩ nhiên ăn hần 3 viên mà hần vẫn đậm khinh phong nói ra như hần cho ta ăn 3 viên kẹo đường! Ói ra đổi vàng được không? Mà khoan, ko phải của Hoàng Lão Tà a

tiếc quá ta muốn gặp Hoàng ca ca nga

”

Thấy ánh mắt nàng mông lung hần hơi nhí nhủ mày! Lúc đầu hần thấy nàng kinh ngạc tưởng rằng nàng bị dọa nhưng sau khi nghe thấy mình ăn 3 viên cũng chẳng có phản ứng gì, hần thì không nói còn nàng chỉ là 1 cô nương nhìn chưa đến song thập (20 tuổi ạ em dùng lối nói của cổ nhân khi “cổ nhân” nói. Nàng nhân vật chính bê nguyên hiện đại đi) lại hoàn toàn không có võ công thì sao có thể tỉnh bơ như vậy. Nàng có vẻ cũng không phải không biết ” Cửu Chuyển Hoàn Hồn Đan” giá trị ra sao! 1 cô nương không có võ công đột ngột rơi từ trên trời xuống nóc hoàng cung đại điện mà lại lông tóc vô thương nhưng lại chấn 1 kiếm cho hần mà suýt mất mạng... Nàng...rất cục là như thế nào đây. Nhưng nàng cứu hần 1 mạng là thật, nếu nàng không có ý xấu thì hần sẽ hảo hảo mà trả cho nàng cái ân này! Còn nếu nàng có ý gì khác thì... Hừ dù cứu hần 1 mạng hần cũng hảo hảo mà tiếp đãi nàng. Ánh mắt hần xẹt qua 1 tia ngoan tuyệt rất nhanh rồi lại quay trở về vẻ tĩnh lặng. Mỗ cô nương kia thì vẫn đang chìm trong vô hạn yyy về Hoàng ca ca của mình =.=!!!

Ngoài trời một đường gió tuyết, trong xe ngựa ẩm áp 2 người 2 ngả suy nghĩ cứ vậy mà tiến về Tranh Mệnh cốc một nơi thâm sơn ít ng dấm lai vãng.

3. Chương 3

Chương 3: Một đường gió tuyết (thượng)

Trước cửa Duyệt Lai khách điểm.

Hai chiếc xe dừng lại, một chiếc xe song mã và một chiếc xe tứ mã. Thân xe vô cùng đơn giản tao nhã nhưng nhìn chất liệu gỗ và rèm che là đủ thấy giá trị, chưa kể 2 mã xa với 4 hộ vệ toàn thân cường tráng, bước đi trầm ổn. 1 cô nương dung nhan thanh tú, mắt ngọc mày ngài, mũi thon môi mỏng một thân thanh y từ trên cỗ xe song mã bước xuống, cước bộ nhẹ nhàng, tiêu sái đến bên chiếc xe tứ mã kéo bọc để chân ra nghiêng mình cầm ô chờ đợi.

Mọi người xung quanh giật mình! 1 cô nương như vậy, ai có mắt đều nhìn ra là mỹ nhân ít gặp, ai có võ công đều nhìn ra là nhị lưu cao thủ dĩ nhiên lại là một cái nha hoàn!? Vậy vị chủ nhân kia là thần thánh phương nào đây? Chỉ thấy nha hoàn kia khẽ nghiêng đầu nghe ngóng rồi nhẹ nhàng mở cửa, vén rèm lên, bung ô ra che cho người bước xuống. Bước ra là một bạch y công tử khoảng 25,26 tuổi khoách áo lông cừu viền lông bạch hồ, khi ngẩng đầu lên tất cả mọi người đều nuốt một ngụm nước miếng! Mỹ nam như ngọc đứng trong tuyết, thanh lãnh lạnh lùng. Gió khẽ thổi vài bông tuyết xóp mềm lọt qua tán ô vương lên tóc đen làm hần hơi nhíu mày cúi xuống kéo mũ của áo choàng lông trùn kín lên cho người hần ôm trong lòng. Động tác hết sức ôn nhu nhưng vẫn làm cho nàng cau mày, tuy không nhìn rõ mặt do người nào đó bị quần trong áo choàng kín bưng nhưng chỉ cần nhìn thấy đôi mày đen nhánh gọn gàng cong cong, đôi mắt to đuôi mắt dài hơi mơ màng chớp chớp làn mi dày cong vút cũng đủ làm tim người ta mềm nhũn. Mỗi bước đi của vị công tử kia vô cùng cẩn thận nhẹ nhàng như đang ôm trân bảo động khê là tan run tay là vỡ vụn

mà nếu nhìn kỹ sẽ thấy trên trán nàng xuất hiện một tầng mồ hôi tinh mịn, mày nhú chặt, mặt trắng bệch vì đau.

Phải !đây chính là cô nàng bị lão thần tiên trong coi tiểu thuyết 1 cước 1 lôi ném xuống nóc hoàng cung đại điện và người ôm nàng kia là kẻ thiếu nàng nửa cái mạng nhỏ. Nàng rất muốn nhìn vì đây là lần đầu tiên nàng thấy tuyệt nhưng người nào đó quấn nàng quá chặt nên đành chịu, vết thương ở ngực vẫn đau vô cùng dù nàng đã ăn 3 viên “Cửu Chuyển Hoàn Hồn Đan”. Nó chỉ giúp nàng cầm cự một thời gian nữa, nàng đang đến nơi ở của Đoạt thần y để nhờ ông ta đoạt lại nửa cái mạng kia. Nàng ước chừng phải qua 20 phút mỹ nam lạnh lùng này mới mang nàng đặt lên giường trong phòng chữ thiên của Duyệt Lai khách điểm được! Hắn đi ra ngồi ở bàn trà khuất sau bình phong, nha hoàn thanh y nhanh nhẹn đi vào kiểm tra nơi băng bó vết thương cho nàng, mở áo choàng ra thấy bộ y phục trắng nàng mặc đã dẫm 1 mảng máu trước ngực. Nàng đau đến nghiêng răng nghiêng lợi ,muốn ngất đi nhưng bao nhiêu tuyết liên, nhân sâm nàng uống liên tục trên đường đi lại bảo trụ cho nàng thanh tỉnh, bởi nếu nàng ngất đi quá nhiều lần sẽ chìm vào hôn mê vĩnh viễn. Nàng mà có khí lực thì sẽ hỏi thăm 108 đời tổ tông của lão thần tiên đầu tiên rồi đến tên dâm nàng tiếp theo, tiện hỏi thăm luôn 10 dặm xung quanh nhà hắn luôn thể hừ hừ...

Cắn gằn vỡ răng nhưng nàng vẫn không ngăn được bật ra tiếng rên rỉ thống khổ, nha hoàn thanh y tay chân lưu loát làm nhanh hết mức có thể lau máu, bôi thuốc, băng bó, đổi y phục mới cho nàng mà vẫn mất thêm 15 phút nữa! Khi cô ta cầm khăn lụa định thấm mồ hôi trên trán nàng thì một bàn tay thanh lãnh ngăn lại, nhẹ nhàng cầm lấy khăn, phất tay cho nha hoàn thanh y đi ra. Tay hắn hơi lạnh lạnh khê sượt qua cái trán nóng bừng của nàng, làm nàng có chút dễ chịu khê khép mi lại bắt đầu mơ màng, hắn ngồi xuống cái ghế trước giường nàng, nhìn nàng khê thở dài.

Thân hình nàng vô cùng kiều nhỏ, hắn chỉ cần một tay cũng có thể ôm gọn nàng trong lòng, càng lúc nàng càng muốn lại lâm vào hôn mê. Nghỉ ở trần này một đêm, đi suốt cả ngày mai thì chấp tối mới có thể đến được Tranh Mệnh cốc. 10 ngày nay hắn ngồi cạnh nhìn nàng, nàng tỉnh dậy 2 hôm trước nhưng vẫn yếu nên hắn không hỏi chuyện, chỉ nói vài câu với nàng! Nàng cũng chưa từng nói câu gì với hắn hết, chỉ đôi khi mông lung mơ màng nhìn hắn. Nàng không như người khác luôn né tránh, nàng ngay từ lần đầu tiên gặp đã là nhìn thẳng, nhìn sâu vào mắt hắn! Khi ấy đôi mắt nàng trong suốt linh động, mạnh mẽ đâm thẳng vào linh hồn hắn. Hắn nâng tay lên ấn trụ vùng ngực bên trái nơi trái tim, bây giờ khi nhớ lại hắn vẫn kinh ngạc. Lúc nhìn những giọt máu từ ngực nàng bắn lên áo hắn, cảm nhận những giọt máu ấm áp trên mặt hắn, ngửi thấy mùi máu ngọt ngấy trong không khí xung quanh hắn, nếm được vị tanh ngọt của máu nàng trên môi hắn... Tim hắn đã ngừng đập! Một kiếm ấy là nhằm vào trái tim hắn mà ánh mắt nàng khi ấy cũng là ghim thẳng vào tim hắn. Hắn khê vươn tay gạt sợi tóc bám vào trán của nàng ra, nàng rất lạ! Tóc nàng cũng dài đến eo như những nữ nhân khác nhưng lại gọn sóng và có màu nâu, hàng lông mày được cắt tỉa cẩn thận cong cong trên vầng trán ương bướng. Đôi mắt to,lông mi dày cong vút, mí mắt cũng to và sâu như những người Tây Vực mà thi thoảng hắn tiếp xúc nhưng hắn biết nàng không phải người Tây Vực, bởi đuôi mắt nàng dài, sống mũi nàng thon nhỏ gọn gàng chứ không cao gồ! Đôi môi đỏ hồng đầy đặn cả trên lẫn dưới cũng không giống như hầu hết nữ tử hắn gặp, lúc đó trong nháy mắt lưỡi kiếm rút ra dòng máu đỏ tươi đặc sệt uốn lượn theo đường viền giữa đôi môi nàng rồi từ khoe miệng chảy xuống chiếc cằm tròn nhỏ hắn lại thấy phá lệ chói mắt, yếu mị say lòng người. Lúc đấy hắn lần đầu tiên trong đời nẩy lên dục vọng tiến lên hung hăng dùng môi mình lau dòng máu kia đi, nếm thử vị ngọt của môi nàng! Nên hắn mới ngây ngốc tiến lên đỡ lấy nàng khi nàng ngã xuống, nàng thật đẹp... Về đẹp đầy gợi cảm và yếu đuối làm cho hắn không thể nào không che chở cho nàng được. Hắn thất thần vươn ngón tay, khê lướt theo bờ môi giờ đây đã trắng bệch do mất máu... Mi nàng khê run rẩy, hắn vội rút tay lại cũng như thu lại vẻ thất thần, lúc nàng mở mắt ra chỉ trước mặt mình là một nam nhân thanh lãnh nghiêm nghị pha chút ngạo mạn. Nàng yếu ớt nở nụ cười, liếm liếm đôi môi khô ráo thanh thanh giọng muốn nói chuyện. Tay hắn trong tay áo đặt trên đùi đã nắm lại thật chặt, ức chế ước muốn ôm nàng vào lòng để nếm mật ngọt. Hắn không nói gì đứng lên ra ngoài rót 1 chén nước ấm mang vào dứt từng thìa thấm ướt môi nàng, nhìn nàng ngây ngốc đỏ bừng mặt cụp mắt xuống hắn có chút vui vẻ, tìm lại dần dập lên.

Đặt chén nước xuống 1 bên hắn nói chuyện với nàng, hắn cũng không để ý giọng mình đã mất đi vẻ dậm dặt thường ngày.

- Đừng cố sức!

Nàng nuốt nuốt nước miếng, khó khăn bật ra được 1 từ.

- Tên..?

Hắn không nghĩ nàng đầu tiên là lại hỏi tên hắn, dậm cười.

- Ta là Diệp...

Hắn hơi ngập ngừng, thân phận nàng vẫn chưa sáng tỏ, hắn vẫn có chút nghi ngờ! Với lại bây giờ vẫn chưa phải lúc nàng biết thân phận của hắn.

- Cô cứ gọi ta là Diệp đi! Cô có thể cho ta biết cô là ai?

- ...Thuỷ...Thuỷ ...Linh!

- Thuỷ Linh tiểu thư, tối mai có thể đến nơi! Không nên cố sức. Người tới!

Hắn đã biết tên nàng, vậy là đủ. Hiện tại nàng vẫn đang rất yếu! Hắn có rất nhiều điều muốn hỏi nàng nhưng chờ thêm vài ngày nữa cũng không sao. Hắn cao giọng gọi người bên ngoài vào. Nha hoàn thanh y nhẹ nhàng bê cái khay trên đó là thuốc và một bát súp tiến vào khe nhún mình hành lễ, người bình thường thì không cần nhưng nàng đã cứu chủ nhân 1 mạng và nhìn thái độ chủ nhân rất để ý nàng, làm người hầu cũng nên biết nhìn sắc mặt bề trên mà sống.

- Nô tì Thanh Y tham kiến chủ nhân, tiểu thư.

Hắn thấy nha hoàn chăm sóc nàng đã vào thì cũng đứng dậy về phòng mình. Thuỷ Linh nhìn theo thân ảnh anh tuấn bất giác khe khẽ nở nụ cười. Sau khi dứt hết cho nàng bát súp thì bắt đầu đến thuốc, nhìn biểu tình nhắm mắt nhắm le lưỡi của nàng Thanh Y bật cười nhưng vẫn cố gắng bảo trì không làm nàng mất mặt. Thấy khoe miệng Thanh Y khe khẽ run rẩy nàng hơi hồng hồng má cố gắng phân trần.

- Đứng...

- Tiểu thư chịu khó, do chủ nhân mang tiểu thư đi gấp gáp không chuẩn bị được nhiều!

Nàng khe khẽ lắc đầu tỏ ý không sao, lại mở màn muốn chìm vào giấc ngủ. Thanh Y cũng rất biết ý, nhẹ nhàng kéo lại chăn cho nàng rồi xoay người mang khay bát ra, lúc mở cửa giật mình suýt buông tay vì thấy bóng lưng cao lớn ngoài cửa.

- Nàng làm sao?

Biết chủ nhân là hỏi vị tiểu bên trong Thanh Y thu hồi lại thất thố cúi đầu báo lại.

- Hồi chủ nhân, tiểu thư không quen dùng được, dùng song đã ngủ ạ!

Hắn gật gật đầu không nói gì bước vào phòng, đi qua Thanh Y liếc nàng 1 cái. Theo chủ nhân đã lâu Thanh Y hiểu ý khe khẽ cúi đầu! Từ đây mỗi lần Thuỷ Linh uống thuốc song sẽ có 1 bát tổ yến chưng đường phèn hay một ít mứt quả ngọt nhẹ.

Hắn ngồi nhìn nàng chìm trong mê man rất lâu, nghĩ đến việc tại kinh thành, lại không tự chủ được tiếp tục thắc mắc về sự xuất hiện của nàng! Hắn và Tuyết cùng những người xung quanh đầy đều là cao thủ, không lý nào lại không phát hiện có người mang nàng tiến đến. Nàng hoàn toàn không có 1 chút võ công, vậy chẳng lẽ nàng là từ trên trời rơi xuống thật? Nếu là vậy tại sao nàng lại không có một mảy may thương tích do rớt từ trên cao nhưng lại nhận hoàn toàn thương tổn do 1 kiếm kia của Tuyết thay hắn? Sự xuất hiện của nàng tràn đầy mâu thuẫn trái ngược, cả y phục của nàng nữa. Lúc đầu hắn không để ý sợ nàng gặp nguy hiểm vẫn luôn 1 tay ôm nàng 1 tay dùng kiếm, đến khi tất cả hắc y nhân và phản quân bị đánh lui, thái y đến thì hắn mới buông nàng ra cho họ kiểm tra. Nhìn nàng khi ấy tất cả mọi người đều kinh ngạc, dù toàn thân nàng lấm lộn ướm đẫm máu nhưng cũng có thể nhìn ra bộ váy hồng đào ôm sát phía trên, cổ áo xẻ sâu ẩn hiện khuôn ngực trắng mịn lấm tấm những bông hoa máu lớn nhỏ. Trên cổ là 1 chiếc khăn mỏng manh vắt hờ hững. Ngoại bào màu trắng ngần cùn ôm sát thân cũng không cài, hoàn toàn không có dây buộc hay đai lưng. Phần dưới là váy liền với thân áo phía trên xoè rộng không che được hết đôi chân trắng nõn thon thon, nàng không đi tất, đi 1 đôi hài rất kỳ lạ màu hồng nhạt bằng da bóng nhẵn gót nhỏ như chiếc đũa nhưng rất cao! Hắn không kịp nghĩ gì lập tức cởi ngoại bào trùm kín nàng ôm vào nội điện, đồ ra 3 viên “Cửu Chuyển Hoàn Hồn Đan” hắn có toàn bộ cấp cho nàng hết! Thanh Y lúc đấy mới cuống cuống chạy đến, tiếp nhận nàng trong tay hắn mang đi băng bó và thay đồ. Hắn chỉ kịp thay đổi y phục,

nghe thái y bấm mạch nàng hầu như không còn, duy trì được là nhờ “Cứu Chuyển Hoàn Hồn Đan” hần rất sốt ruột, toàn thân lạnh như băng giao lại công việc cho thủ lĩnh cấm vệ quân. Quảng lại tàn cục cho bằng hữu lập tức gọi thuộc hạ chuẩn bị nửa canh giờ sau xuất phát lên đường đến Tranh Mệnh cốc luôn. Nàng không chỉ cứu hần mà còn cứu cả hoàng đế, hoàng triều, sự xuất hiện đột ngột của nàng và đạo lôi kia đã đảo ngược tình thế cho bọn họ! Hần không muốn nàng xảy ra chuyện vì nàng là ân nhân của hần, của hoàng đế cháu hần nữa! Tay hần lại bắt giắc đặt lên ngực....đến khi trăng lên ới trở về phòng mình nghỉ ngơi.

4. Chương 4

Chương 4 : Một đường gió tuyết (hạ)

Sáng sớm hôm sau, mặt trời còn chưa kịp ló dạng nàng đã bị hần ôm ra xe tiếp tục hành trình, dù muốn mơ màng tiếp tục phẩm trà với lão Chu nhưng đau đớn lại kéo nàng về với thực tại.

Nàng chính thức đã thành nữ chủ xuyên qua! Thực con mẹ nó đen đủi, có ai vừa xuyên đến chưa được 30 giây đã bị đánh rớt nửa cái mạng như nàng không? Biết là nữ chính siêu cường hào quang sáng chói sẽ không bao giờ dea, phải chính là cái NEVER DEA!! mà mọi người đang nghĩ đấy, khiêu nhai không chết nhảy sông không chìm! Bom nổ chỉ bị rớt mất trí nhớ tình tiết cầu huyết trong phim ” Giờ vàng” nhưng....đau đớn này là thật nga

đời này nàng sợ “Nhất đau nhì đắng tam mất tiền”... Giờ bị cả đau lẫn đắng, ăn 3 viên thuốc limited có tính là mất tiền không đây? Lúc đầu nghĩ mình cứu được cái Mai tiên chân nhân ~~~> đời lên hương, có thuốc tiên không đau không ngứa tác dụng mỹ dung thỉnh tham chiếu N cái truyện tu tiên... Nhưng cuối cùng lại là cái người thường, hần có là siêu siêu siêu cao thủ đi chẳng nữa nàng cũng vẫn phải đau, vẫn phải uống thuốc nha, an ủi được mỗi cái là hần có vẻ là đại phú hào muahahaha, ta sẽ vợ vết sạch kỳ trân dị bảo của nhà người muahahaha. Kim cương, bảo thạch, mỹ nam ta tới đây kakaka, đại hiệp, thần y, siêu sát thủ, vô lâm minh chủ chuẩn bị tinh thần gia nhập hậu cung mỹ nam của bổn tiểu thư đi. Tuy vị Diệp công tử này là một cái băng sơn mỹ nam hiếm có nhưng nàng không thích dạng này !!(Đừng hỏi hận con gái, ngủ cho khoẻ vào không mở mắt ra mà nhìn Diệp ca của ta ôn nhu) Nàng muốn sờ hết tất cả kho báu trong thiên hạ, ôm hết mỹ nam trong thiên hạ cái đã. Nhiệm vụ gì gì đấy lão thần tiên giao cho nàng chứ gì? Quảng đi lâu rồi, nào bộ mõ nữ nào đó hoàn toàn không dung nhập cái từ tên là “Nhiệm vụ”. Cơ may ngàn năm có một xuyên qua không tận hưởng thì nàng sẽ bị nữ nhân toàn thiên hạ này nó khinh bỉ phỉ nhổ chọi gạch cho chết, tẩm trư lung thả trôi sông!!!

Mỗ nữ chủ đang vô hạn yy ý nghĩ đáng khinh bỉ đến hồng cả má, hoàn toàn quên mọi đau đớn khi nghĩ đến tương lai sáng lạng, khoẻ mắt chột nhìn đến nam nhân ngồi đối diện đang nhắm mắt dưỡng thần. Ánh mặt trời sáng sớm ngày đông bên ngoài cửa sổ xe hất vào phủ một lớp màu vàng sáng lên người hần, nam nhân này cũng thật đáng chú ý, hình tượng kim cương siêu cấp vô địch lão công mà tất cả mọi nữ nhân đều ao ước đây, hần lúc nào cũng thanh lãnh như vậy, thoang thoảng hương hàn mai như vậy làm nàng có lúc đã nghĩ hần là Mai tiên chuyển thế. Nhưng thần tiên cũng đâu có lạnh như hần, cứ nhìn lão thần tiên đập nàng xuống đây thì biết! Nữ nhân nào chịu nổi hần đây? Nàng cũng không hi vọng xa vời hần lấy thân báo đáp nàng nha, nhìn hần đi, nhìn hần đi! Nhìn ngạo khí của hần đi, nhìn cái mặt lạnh của hần đi, nhìn sự nghiêm khắc của hần đi, nhìn sự nem nép của nhân viên dưới quyền hần đi... Sao nhân viên nào hả? Thì là gia nô nhà hần đấy! Người nào người đấy mặt mũi nghiêm túc nặng trĩu như đeo 30 cân sắt, lúc nào cũng một bộ mặt nhìn mũi, mũi nhìn miệng, miệng nhìn tâm. Bước đi khép nép, nói năng cẩn trọng. Nàng nghĩ ngờ họ có nhai cái lưỡi của mình 7 lần trước khi nói với hần điều gì thật không! Nha hoàn Thanh Y này có khá hơn chút, lúc không có hần cũng thả lỏng hơn, nhìn khuôn mặt còn có biểu tình của người sống! Mấy tên hộ vệ với mã xa kia thì... Như xác ướp đi động! Một bộ vệ sĩ chuyên nghiệp!

Nàng đảo mắt nhìn bên trong xe ngựa, nơi nàng hầu như nằm suốt hơn 10 ngày qua, chỉ có thể cảm thán là rất xa hoa! Nghe Thanh Y nói là vội đi, vội đi mà có cỗ xe tương đương limuzin này sao? Không gian khá thoải mái, nàng nằm trên đệm gấm cao cả gang tay, xung quang chèn rất nhiều gối lụa mềm mại, nàng còn tưởng đâu họ nằm gối ngọc gối gỗ cứng đờ cơ chứ, ngay cái chăn nàng đắp cũng là chăn lông cừu thượng

phẩm. Xung quanh bọc gấm rất dày để tránh lạnh, dưới sàn cũng lót thảm lông trắng muốt, nàng nằm góc trong cùng cũng khá là thoải mái. Hần cao ít cũng phải 1m8 nên chỉ có thể ngồi hoặc đứng hơi cúi người thôi, hẳn ngồi trên một miếng đệm gấm màu trắng khừ tay tỳ lên chiếc tủ thấp nhỏ, những ngón tay thon dài gập lại đỡ vầng trán ca, nàng để ý từ trong ngăn tủ ấy hẳn có thể lấy ra sách, bộ đồ dùng trà hay vài thứ linh tinh lặt vặt khác. Góc xe còn lại thì đặt 1 chiếc ấm lò chạm khắc tỉ mỉ! Tất cả đều màu trắng. Nàng lúc đầu rất ngạc nhiên nhưng sau rồi cũng quen, nàng vẫn nghĩ dùng màu trắng sẽ rất tục nhưng với hẳn thì chỉ có thể nói rằng rất phù hợp... Rất thiên tiên! Hẳn nhìn như một vị công tử phong lưu nhà thế gia nào đấy nhưng khí chất của hẳn lại như người trong hoàng tộc, vương gia sao? Không thể nào, quá là cầu huyết đi =.=!!

Thôi, dù hẳn là ai thì nàng cố gắng tìm lại cái mạng nhỏ của mình đã! Đang miên man suy nghĩ xe ngựa chợt lắc lư rồi dừng lại, hẳn khê mở mắt ra ngẩng đầu lên nhìn về phía nàng! Sau khi xác định nàng không có vấn đề gì hẳn mới khê hắng giọng với bên ngoài, ngay lập tức Thanh Y đến bên cửa hồi báo.

- Chủ nhân, là đạo tặc! Tha hay....

Thuỷ Linh mở lớn mắt nhìn hẳn, tai dựng ngược nghe ngóng bên ngoài! Đi đường là phải có cướp đường, không sai... Hắc hắc, không tồi! Nghe giọng điệu bọn họ, có vẻ không vấn đề gì. Nhưng nàng muốn xem nha, khê động, khê động...ai ui... Nàng không kiên nhẫn rên rỉ một chút. Hẳn nhíu đôi mày anh tuấn 1 tay đề vai nàng lại.

- Không lo! Sẽ đi ngay bây giờ.

Nàng mới không phải lo, là muốn xem, muốn xem đạo tặc a! Nàng nhìn chằm chằm hẳn mắt long lanh khê chớp, mấp máy môi..

- Xem a...

Hẳn cũng chăm chú nhìn nàng, đưa tay vén rèm cửa sổ nhìn ra rồi thở dài. Tiến đến bao cả nàng trong chăn ôm lên, cách lớp chăn dày nhưng nàng cũng cảm thấy ớn đôi tay hẳn hữu lực. Hẳn chắc chắn có võ công! Nàng điềm đậm tựa đầu vào vai hẳn, vị trí này rất quen thuộc! Những ngày qua hẳn đều tự mình ôm nàng mỗi khi phải di chuyển, đi ra ngoài Thanh Y đã giữ ô cung kính đứng chờ sẵn một bên! Hẳn cũng rất cẩn thận không để một bông tuyết rơi vào nàng, chắn gió cho nàng, nhẹ nhàng di chuyển sợ nàng đau. Nàng đã sớm hưng trí bừng bừng đến hồng cả má!

Nhìn gương mặt trắng bệch không huyết sắc của nàng nhiễm một tầng hồng nhạt do hưng phấn, hẳn liếc bọn cướp lỗ nhỏ khoảng 2,3 chục tên thấy cũng không chướng mắt lắm. Đều chặt hết tay là được rồi!

Một tên có vẻ là thủ lĩnh không biết sống chết cầm đại đao nhảy ra, trông hẳn râu ria bần thủ còn siêu cấp xấu hơn cả Lý Quý, mồm to oang oang.

- Đường này ta mở, cây này ta trồng! Muốn đi qua để lại nét nữ nhân và tiền bạc, chống cự thì nộp thêm cả mạng.

Nàng thưởng thức gật gật đầu, không tồi! Không có gì đổi mới nhưng lại rất có khí chất....cướp!

4 hộ vệ và 2 mã xe đứng kèm 2 bên, Thanh Y đứng đằng sau hoàn toàn không có bất kỳ phản ứng gì hết, bộ dáng một mực đợi lệnh! Chỉ thấy hẳn nhàn nhạt nói.

- Đánh gãy 2 chân, 2 tay cũng không cần giữ! Tên thủ lĩnh bỏ lưới đi.

Như thể hẳn đang chọn món ăn vậy, hoàn toàn không có một chút xúc cảm hạ lệnh đánh người gì hết. Nàng khê ngẩng đầu, hẳn ngay lập tức cúi xuống nhìn nàng.

- Không thích?

Nàng gật gật đầu, khê nhếch môi, hẳn cúi thấp đầu xuống, kề sát nghe nàng nói. Chỉ thấy một luồng khí ấm thổi qua chêu chọc, mùi hương ngọt ngào của nàng phả vào hẳn, nàng nhẹ giọng thì thầm rồi lại cuống quýt rụt vào trong ngực hẳn, lộ ra vành tai hồng hồng đáng yêu. Hẳn khê nhếch khóe môi hơi hơi cười. Ngẩng đầu lên không thêm nhìn bọn cướp nói.

- Đánh gãy 2 tay, 1 chân! cho dùng 1 chân còn lại nhảy từ đây xuống núi, tên thủ lĩnh tha không bỏ lưỡi nhưng khâu miệng lại.

Quay lưng 1 đường bước vào trong xe ngựa, hấn lại ôn nhu đặt nàng vào ổ đệm mềm mại rồi mở ngăn tủ lấy ra quyển sách ngồi chống cằm đọc như thường. Bỏ lại 4 tên hộ vệ 2 tên mã xa và nha hoàn Thanh Y hắc tuyến đầy đầu bên ngoài, bọn họ cùng chung suy nghĩ “Về sau trăm ngàn lần đừng đắc tội với vị tiểu thư kia!!” Sĩ khả sát bất khả nhục, gần 30 tên cướp kia cũng thuộc loại võ công rất khá! Đánh gãy 2 tay, phé 1 chân bắt chúng 1 lũ lỗ nhỏ nhảy lò cò xuống núi còn không bằng trực tiếp chém chết chúng đi! Tên thủ lĩnh càng thâm, cắt lưỡi thì câm. Nhưng khâu miệng thì...hấn không khác câm là mấy nhưng cái mặt râu ria kia cái miệng bị khâu lại nữa....thật là thâm. Gặp chủ nhân chúng đủ thâm, gặp vị tiểu thư kia mới là sát tinh kia!

Sau nửa canh giờ léo nhéo như chọc tiết heo bên ngoài, xe ngựa lại 1 đường tiếp tục tiến đến Tranh Mệnh cốc. 30 năm về sau con đường này tuyệt không có 1 tên cướp!

About these ads

5. Chương 5

Chương 5: Tranh Mệnh cốc_ quoaí dị Đoạt thần y.

Chập tối hôm ấy cuối cùng cũng tiến được vào trong Cốc, Thủy Linh ngay cả lúc bị hấn ôm xuống xe, vào trong Tranh Mệnh gia trang của vị thần y kia cũng vẫn chưa tỉnh. Đợi bọn họ trong y viện là một vị trung niên nam tử, tóc hoa râm dùng một sợi dây thừng buộc túm lại sau đầu, gương mặt nhẵn nhụi không thể đoán được hấn bao nhiêu tuổi! Đôi mắt lúc nào cũng trong tình trạng híp lại cong cong hình nguyệt nha, miệng treo nụ cười như không bao giờ tắt. Dù trong ngày gió tuyết cũng không quên phe phẩy chiếc quạt lông cầm nơi tay, trường bào xám tro khẽ lay động trong làn gió, nhìn hấn chỉ có thể dùng từ thân thiện để miêu tả. Ai không biết cũng sẽ dễ dàng rơi vào chiếc bẫy thân thiện do hấn bày ra để mà vui vẻ ký giấy hiến thân phục vụ cho công cuộc nghiên cứu y học cao cả của hấn. Con người này là điển hình cho loại hồ ly vừa cười vừa cầm dao chọc chọc vào lưng người! Nhưng khắp thiên hạ ai cũng phải gờ ngón cái lên công nhận, Đoạt thần y quả là có thể đoạt lại mệnh của người khỏi tay của Diêm lão gia! Bước vào được Tranh Mệnh cốc là người có thể tranh được mệnh với Hắc Bạch Vô Thường. Thù lao hấn đòi cũng hết sức quái dị, hấn có thể đòi người cả gia sản, có thể đòi người kỳ trân dị bảo. Như thế còn là may, hấn cũng có thể chữa khỏi cho người rồi đòi tiền công là cái mạng người để cho vào bình bảo quản làm tiêu bản, mẫu vật của loại bệnh, loại độc khó gặp mà người trúng! Khi cao hứng hấn cũng chỉ để ng làm vài việc còn coi như song, mất hứng thì dù là long đằm hấn cũng bắt người phải đi móc về! Khất cái hấn cũng trị miễn là hấn thấy thú vị, hoàng đế lão tử mà làm hấn bực mình thì mất mạng còn nhanh hơn! Nên giao thiệp được với hấn tuyệt cũng không phải loại người gì đơn giản, vị Diệp công tử này lại khiến hấn phải đợi thì càng là thành phần khó dò. Nhận được bồ câu đưa thư từ trước, nhưng thấy vị khách quý của mình đích thân mang người đến, không những thế lại muôn phần cẩn thận hấn cũng sững sốt. Bàn tính trong đầu bắt đầu lách cách xem lần này kiếm được lợi ích gì đây! Gật gù hài lòng hấn đưa tay lên vuốt vuốt cái cằm nhẵn bóng không tí râu sau đó mới tiêu sái đến trước mặt Diệp công tử cười cười chào hỏi.

- Thành....

- Thần y đừng khách sáo, cứu người quan trọng hơn!

Hấn không nể mặt lạnh giọng đánh gãy lời y, Đoạt thần y khó hiểu xoa xoa cằm nhìn hấn thực tự nhiên mang người vào bên trong không thèm liếc mình 1 cái. Nha hoàn Thanh Y đi đằng sau nhìn hấn như vậy thì bật cười khe khẽ lên tiếng nhắc nhở.

- Thần y vào đi thôi, xin hãy gọi chủ nhân là Diệp công tử! Người chưa muốn vị tiểu thư kia biết...

- Vẫn là Thanh Y tốt nhất!

Hắn ha ha dùng quạt lông che miệng cười nhìn Thanh Y đỏ mặt rồi mới đi vào trong! Hắn cũng không muốn làm vị đại thần trong kia khó chịu, khó khăn lắm hắn mới xây dựng được nơi thế ngoại đảo nguyên này! Vị kia không hài lòng dỡ đi thì hắn đau lòng lắm a. Hắn vòng qua bình phong đi vào nội đường, nhìn thấy vị cô nương mà Diệp công tử mang đến đã tỉnh dậy, đau đớn nhíu mi cắn cắn cánh môi trắng bệch. Dù thần sắc không có điểm nào tốt nhưng cũng nhìn ra được đây là 1 vị tuyệt sắc giai nhân, khoé mắt liếc nhìn Diệp công tử thấy vẻ mặt hắn vẫn lạnh lùng nhưng ánh mắt âm trầm lại hơi loé lên. Người này cũng biết để ý đến người khác ngoài kiếm sao? Y chắc chắn lấy làm kỳ, cô nương này đẹp thật nhưng với người thanh lãnh cuồng ngạo như hắn, xa lánh từ sắc như hắn thì dù có là tiên tử trên trời cũng không thể nhận được 1 ánh mắt chứ đừng nói là quan tâm!

- Sao vẫn chưa chuẩn mạch.

Diệp công tử lạnh lùng liếc Đoạt thần y đang nhìn nàng chăm chăm, hắn không thích vậy!

Đoạt thần y hắc hắc che miệng cười 2 tiếng rồi mới bắt đầu kéo ghế ngồi xuống, Thanh Y lúc này cũng đã tiến vào tiểu tâm dục dục lót gối gấm nhỏ dưới tay Thủy Linh cho thần y bắt mạch, ngón tay nhẹ nhàng đặt lên cổ tay mảnh khảnh, ngay lập tức hắn nhíu mày không nhìn Diệp công tử nói.

- Công tử, “Cửu Chuyển Hoàn Hồn Đan” của ta không phải đường! Mệnh của vị cô nương này quá lớn mới không đứt toàn thân kinh mạch mà chết, người cho nàng ăn liền một lúc cả 3 viên tuy nói là bảo trì sinh mạng của nàng lúc đấy nhưng nàng không có nửa điểm nội lực sao có thể tiếp nhận nổi? Do đó cũng làm đại thương đến nguyên khí của nàng! Ta có thể dùng “Cửu cửu chín mươi một thần thức tâm” để trị nhưng nguyên khí của nàng cần phải dưỡng thương trong nửa năm.

Lãnh mi nhíu lại, hắn nhìn nàng chăm chăm nửa ngày sau mới nói được một chữ .

- Tốt!

- Vậy mời công tử đi giá, ta bắt đầu muốn thi trầm!

Không nể mặt hạ lệnh trực khách, Đoạt thần y cay cú nghĩ “hừ người khác tranh nhau chết đi sống lại, ngàn vàng khó cầu một tiểu cục cưng của ta mà hắn cứ nhiên dám cho nàng 3 “đứa” liền một lúc, hắn muốn cứu người hay muốn người ta đi nhanh hơn đây? Bảo ta ngoan tuyệt ta phải xếp sau hắn đi! Hừ hừ...Đau lòng chết ta”

Người hầu trong y viện nhanh chóng lục tục mang hộp ngân châm, hộp thuốc, dục bồn cuối cùng từng thùng thuốc nghi ngút khói vào! Thanh Y vẫn ở bên trong bên cạnh nàng, Diệp công tử đứng ngoài hành lang, giữa đầu ngấm trắng. Nhân nhả, thanh tao hoàn toàn không có bất kỳ chút liên quan nào đến những người đang đi lại tấp nập đằng sau. Chỉ có vầng nguyệt nha trên cao kia là thấy trong đôi mắt của hắn đã mất đi sự lãnh đạm nghiêm khắc thường ngày, hai tay chấp đằng sau lưng, trong ống tay áo khớp ngón tay bị hắn nắm đến trắng bệch! Sao hắn có thể không nghĩ đến nàng hoàn toàn không có chút võ công nào cơ chứ, linh đan diệu dược cũng là con dao hai lưỡi! May mắn nàng lớn mệnh nếu không... Hắn cũng không dám nghĩ tiếp!

Đằng sau người hầu bê từng chậu nước ấm trong veo đi vào rồi lại bê từng chậu nước đổ tươi đi ra, dù ồn ào nhưng hắn vẫn có thể nghe thấy tiếng rên đau đớn của nàng giữa những âm thanh nói chuyện hay di chuyển của người khác. Tuần mầu từ lúc Đoạt thần y bắt mạch cho nàng song vẫn chưa hề giãn ra, nay lại càng nhúm chặt hơn! Hắn khẽ động thân, rút nhuyễn kiếm phòng thân nơi đai lưng ra nhún mình một cái lao vào màn đêm.

Bên trong phòng là hơi nước, hơi thuốc, từng giọt mồ hôi của nàng rơi xuống nóng hổi. Ngoài hoa viên là một mảnh lạnh lẽo đủ đông cứng bất kỳ kẻ nào đến gần, kiếm phong cuốn theo những bông tuyết quay cuồng như lông hắn. Phiêu hốt...

Thủy Linh sau khi được uống một chén thuốc nhỏ nhỏ đổ tươi của Đoạt thần y thì thanh tỉnh hơn rất nhiều, nàng nghi ngờ trong vị thuốc đấy có thành phần doping =.=!!

Thấy Thanh Y sau khi lau sạch vết thương của nàng định bôi thuốc cao nàng đề tay cô ta lại, ngược nhìn Đoạt thần y đang khủi độc cho ngân châm gần đấy lại nhỏ giọng hỏi.

- Đoạt thần y, có thể...có thể khâu miệng vết thương sao?

Đoạt thần y ngẩng phắt lên nhìn nàng mắt toả ra ánh sáng quái dị làm nàng chột dạ không hiểu mình nói sai cái gì! Vết thương dài thế này không khâu đến bao giờ nó mới lành? Lại ngay ngực nha, bảo nàng sau này làm sao mặc được bikini đi bơi đây!

- Cô nương, làm sao có thể khâu?

- A, gây tê tại chỗ, đè miệng vết thương gần lại rồi dùng kim hình móc khâu chỉ qua khâu thôi!

- Là dùng kim hình móc ư? Gây tê tại chỗ là sao? Còn chỉ, chỉ sẽ dính vào vết khâu, lúc lấy ra sẽ dính thịt rất đau.

- Dùng thuốc làm mất cảm giác ở xung quang miệng vết thương để khâu a. Chỉ thì dùng chỉ tơ, không thì dùng sợi tóc cũng được nha!

Địch thần y lộ vẻ mặt kinh hãi, đôi mắt cong cong híp lại cũng mở bừng cả ra nhanh chóng sai người chuẩn bị kim bẻ cong lại và chỉ tơ. Dem tất cả khử độc rồi đem đến trước giường ngồi xuống.

- Cô nương xin thất lễ, trước ta sẽ dùng “Cửu cửu chín mươi một thần thức trâm” đã rồi sẽ khâu miệng vết thương sau. Ta không có thuốc để làm mất cảm giác nơi miệng vết thương nhưng có thể dùng trâm thay thế!

Nàng nhìn thấy một khay ngân trâm dài có ngắn có trước mắt mà muốn ngất xỉu luôn, run run gật gật đầu.

- Có một số trâm sẽ rất đau, cô nương nếu chịu không được ta sẽ dùng được để giảm bớt nhưng hiệu quả thì trâm không được tốt, sẽ phải làm thêm vài lần nữa. Cô nương....

Vài lần! Một lần đủ chết, vài lần nàng trực tiếp phi thẳng luôn cho song. Nàng lắc đầu như trống lắc.

- Không... Không cần được, một lần là được! Please...à làm ơn cho ta một chiếc khăn là được!

Thanh Y bên cạnh nhanh nhẹn cởi áo ngủ lụa trắng của nàng ra, bên trong nàng mặc một chiếc yếm phốt hồng thêu hoa đào đỏ tươi còn kín hơn bikini! Nhưng nàng dù sao cũng là hoàng hoa khuê nữ, trước mặt là vị thần y, tương đương bác sỹ thôi nàng cũng hết sức xấu hổ. Thanh Y đỡ nàng úp sấp lại, cẩn thận kê một chiếc gối mềm trước ngực nàng để tránh động mạnh vết thương. Nàng cũng đau đến nhúu mày, cầm lấy chiếc khăn bông trắng người hầu đưa lên, nàng nhẹ nhàng cắn rồi gật gật đầu cho Đoạt thần y biết có thể bắt đầu....

2 canh giờ sau....

Nàng vô lực nằm trong đục bồn tràn đầy nước thuốc, vết thương sau lưng, trước ngực đã được khâu lại. Dù không cần thi trâm gây tê nàng cũng sẽ không cảm thấy đau bởi uy lực của tám mươi một thần thức trâm kia nàng đã lĩnh đủ, trong lòng ai oán nghĩ làm gì chỉ có một vài trâm là đau như hấn ta nói, con mẹ nó là toàn bộ tám mươi một trâm đều muốn lấy mạng ta mà! Ta thật xui xẻo, ta thật đen đủi, ta thật là...số con cún mà huhuhu. Đang thương tâm muốn chết thì Thanh Y bước vào, nhẹ nhàng giúp nàng ra khỏi đục bồn, lau tóc lau người giúp nàng rồi phủ thêm cho nàng một thân lụa trắng. Nửa dìu nửa bế nàng lên giường, giúp nàng đắp chăn, đặt thêm ấm lô lúc đẩy người hầu khác mới vào dọn đục bồn đi. Nàng mệt mỏi chìm vào giấc ngủ ngay lập tức, không hay biết có bàn tay giá lạnh khẽ vuốt ve khuôn mặt tái nhợt của mình.

6. Chương 6

Chương 6: Phục hồi + Lôi giáng!!!

Thủy Linh ăn, ngủ, uống thuốc... uống thuốc, ngủ, ăn trong hơn một tháng thì bắt đầu tự mình đi lại được, chỉ khâu đã được tháo từ 15 ngày trước. Ngoại trừ Đoạt thần y thì thoảng quần lấy nàng hỏi han linh tinh về những kiến thức y học của nàng ra thì rất nhàn nhã, kiến thức sinh học mù mịt thời đi học của nàng đối với hấn lại rất là cao thâm, nếu không phải có Thanh Y nhẹ nhàng nhắc nhở hấn sẽ quần nàng như bạch

tộc không buông! Nàng thấy rất là kỳ quái, nàng ở đây cũng đã thấy rất nhiều vô lâm nhân sỹ hay người có tiền có thể đến nhờ Đoạt thần y cứu giúp nhưng thái độ của hắn rất...biến thái đi! Đúng! Là “Biến thái” a.

Hắn cứu sát thủ người ta khỏi trúng độc, nhận vàng không ít nhưng lại lưu lại cánh tay của người đẩy nói làm mẫu vật, vậy mà tên kia lại cảm ơn rồi rít như hắn là phụ mẫu tái sinh của mình.

Hay như hắn nhận chữa bệnh ột vị thương gia nọ song lại bắt hắn phải đi làm ăn mầy nhưng cấm không được mở miệng 3 năm, ai cho gì thì hắn đc ăn nấy! Tạm thời không chế bệnh, sau 3 năm quay lại hắn sẽ chữa. Vài ngày sau người nhà của người ta kêu khóc khiêng xác của vị thương gia kia đến thấy toàn thân máu me ghê người, hắn lúc đấy mới vỗ trán kêu “Ai nha! Ta quên mất không dặn vị đại gia này rồi, nếu mở miệng nói thì sẽ kích thích một loại chất độc trong thuốc, làm mọi lỗ chân lông trên người nở ra thoát hết máu của hắn mới thôi! Ta đã dặn không được nói rồi không nghe sao? Số khổ, đi sớm vài năm vậy ha”... =”=!!

Lại có một thiếu phụ nọ khóc lóc cầu xin hắn chữa bệnh lạ cho phu quân nàng ta, hắn nhận lời nhưng điều kiện là nàng ta phải cắt một miếng thịt trên mặt làm thuốc dẫn kèm theo ở lại đây 5 năm. Nàng đồng ý, phu quân của nàng được cứu nhưng một tuần sau hắn lại thống khổ bò đến xin cứu chữa, tình trạng còn tệ hơn trước cả chục lần! Đoạt thần y khinh thường sai người hắt hắn ra khỏi cửa. Thả người thiếu phụ về, cho nàng thuốc bôi để khôi phục vết thương trên mặt và cho nàng biết phu quân nàng đã cưới tiểu thiếp muốn bỏ nàng nên hắn mới bị như vậy. Người thiếu phụ vẫn cầu xin cứu tên kia lần nữa nhưng Đoạt thần y lắc đầu, miếng thịt trên mặt nàng chính là thuốc dẫn cũng là thuốc độc, phu quân của nàng chỉ cần thân cận với người đàn bà khác ngoài nàng thì nọc độc sẽ phát ra tàn phá...

Nàng nhìn thấy người được hắn cứu sống vui vẻ cũng có, tệ hơn hay đau buồn tiếc hận cũng có! Thái độ của hắn với người khác luôn khinh thường lãnh đạm như kẻ đứng trên cao nhìn xuống hồng trần ngổn ngang. Nhưng với Thanh Y và nàng thì lại hoàn toàn khác, hay nói chính xác là đối với vị Diệp công tử kia hoàn toàn khác thì đúng hơn. Sau hôm nàng được Đoạt thần y thi châm ” hành xác” thì Diệp công tử kia cũng đi, chỉ để lại Thanh Y và 2 hộ vệ bên người nàng. Nàng nghĩ chắc do gia sự, không tiện hỏi nên cũng kệ! Vậy mà hôm nay nha đầu Thanh Y này lại cuống quýt bắt nàng đổi đổi quần áo, đổi đổi kiểu tóc, đẩy đẩy nàng ra ngoài cửa nói rằng công tử của nàng ta quay lại. Quay lại thì quay lại liên quan gì đến nàng đâu? Nàng là ân nhân của hắn nha, có cần phải tiếp đón hắn như vậy không? Là hắn phải đến vấn an nàng nha, ầy vấn an sao? Nghe như hoàng thái hậu ầy nhĩ kaka. Nàng y y tự sướng ngồi dưới tàng mai ngây ngốc cười.

Diệp công tử bước vào Tranh Mệnh gia trang nhìn thấy là hình ảnh ấy, dưới tàng mai trắng thiếu nữ mặc y phục phớt hồng nhẹ nhàng, áo choàng lông bạch điều hờ hững trên vai, mái tóc gọn sóng màu nâu dùng một dải lụa bạch thắt lại một nửa ánh lên dưới nắng làm xung quanh nàng như tỏa ra vàng sáng dịu dàng. Đôi mắt to hơi híp lại mơ màng, làn mi cong vút khẽ lay động, khuôn mặt trắng bệch giờ đã phơn phớt hồng khỏe mạnh, gò má mịn như trái đào non. Đôi môi căng mọng hồng nhuận hơi hơi mở ra khẽ nhếch thành một đường cong ngọt ngào, tay nàng cầm một nhành mai phe phẩy theo đôi chân đang đung đưa. Tuyết trắng sáng chói, hàn mai trắng muốt, ánh nắng vàng rờ, thiếu nữ hồng y mơ màng dưới gốc cây... Đẹp đến không thực, hút tâm mắt của tất cả mọi người. Hắn nhẹ bước trên tuyết đến bên không nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn nàng thôi.

Gió cuốn tà áo của hắn phiêu phiêu làm nàng chú ý, nghiêng đầu ngược đôi mắt tròn tròn lên nhìn, hắn luôn thanh lãnh như vậy. Một thân bạch y phiêu dật như thiên tiên, cao ngạo như mai, lạnh giá như tuyết... Có lẽ ánh nắng mùa đông làm nàng thấy mọi thứ trở nên dịu dàng, sao nàng lại thấy ánh mắt hắn nhìn mình mềm mại như vậy chứ? Không khí xung quanh vô cùng ngại ngùng, hắn không nói gì chỉ nhìn nàng như vậy làm nàng không biết làm sao, nhìn hắn lại nhìn hoa mai trong tuyết nàng chợt nhớ đến hai câu thơ của Nguyễn Trãi.

- Ái mai, ái tuyết, ái duyên hà?

Ái duyên tuyết bạch, mai phương khiết..

(Yêu mai, yêu tuyết bởi vì đâu?

Yêu vì tuyết trắng, mai thơm và tinh khiết)

Nàng ngâm nho nhỏ, khe khẽ cười. Hắn kinh ngạc nhìn nàng, nhìn nhanh mai trong tay nàng bạc thần không tự chủ được cũng phải vươn lên thành một nụ cười mê người khiến nàng nhìn xem mà tim đập tăng tốc.

- Phải! Là “ái duyên tuyết bạch, mai phương khiết”

Nàng đứng lên cười tươi với hắn.

- Diệp công tử, đã lâu không gặp.

Hắn nhẹ gật đầu, thu lại vẻ ôn nhu nhưng trong giọng nói vẫn có chút ầm áp dù lời lẽ hết sức khách sáo!

- Cô nương ở đây tốt chứ? Tại kinh thành còn việc nên lần trước không từ mà biệt, thất lễ.

Hắn từ trước đến nay luôn không quan tâm đến ng khác nghĩ gì, nhưng lại không muốn nàng hiểu lầm. Nhưng hiểu lầm cái gì hắn cũng không thể nghĩ ra, kỳ thực là hắn muốn dùng công việc để thoát khỏi những kỳ lạ mà nàng gây ra cho hắn, không muốn bị nàng ảnh hưởng. Một tháng thời gian hắn cùng hoàng đế và Tuyết giải quyết rất nhiều việc, tiêu diệt rất nhiều phản loạn. Khi tâm đã tĩnh lại hắn đến đây thăm nàng, không ngờ chỉ nhìn thấy nàng thôi cũng đủ để lòng hắn dâng lên từng đợt dồn dập. Hắn cũng không hiểu mình làm sao nữa, hắn chưa bao giờ chịu ơn của ai cả! Vì thế hắn để ý nàng nhiều hơn sao? Ở kinh thành hắn đã vẽ lại chân dung của nàng, phái người đi tìm hiểu nhưng tuyết không có một chút manh mối nào hết. Nàng thật sự như từ trong không khí bước ra, thật sự là từ trên trời rơi xuống sao?

Nàng dô dô miệng không vui chớp mắt, hắn dù sao cũng là người đầu tiên nàng quen tại đây! Hơn nữa nàng vì hắn linh một kiếm, coi như có dính dáng đến nhau đi! Hừm khách sáo như vậy nàng không thích!

- Đừng cô nương này, tiểu thư nọ nữa! Ta nghe Thanh Y và Đoạt lang băm kia kêu hoài ngàn muốn chết.

Hắn nhướn mi. Hai người bắt đầu nhàn nhã đi vào trong trang.

- Đoạt lang băm?

- Còn không phải sao? Hừ tám mươi mốt trăm đau đòi mạng mà hắn kêu chỉ vài trăm thôi! Mà công tử gọi tên ta đi, ở đây ai cũng léo nhéo cung cung kính kính ta không quen.

Hắn đau lòng hơi cau lại đôi mày kiếm nhưng mặt vẫn bình lặng như cũ, ánh mắt lại lần nữa nhu hoà.

- Vậy gọi là Tiểu Linh nhé.

Nàng le lưỡi rụt cổ, cũng bắt đầu nói chuyện kiểu cổ nhân.

- Chỉ có mẫu thân ta mới gọi như vậy, nghe như hài tử! Gọi Linh Linh đi, nghe như tiếng chuông rất vui tai.

Hắn nhìn nàng đáng yêu gật đầu, lại không kìm được làm như vô tình thuận miệng hỏi.

- Linh cô nương niên kỷ cũng không lớn! Song thân còn tại?

Nàng liếc hắn một cái, hắn không phải người đầu tiên hỏi nàng như vậy, Thanh Y cũng đã vài lần “vô tình” hỏi đến thân thế của nàng nhưng nàng cũng chỉ cười trừ. Nàng cũng không phải con nít 3 tuổi để không thấy họ có ý nghi ngờ nàng nhưng nàng thật sự không biết trả lời thế nào! Nói rằng nàng sống cách bọn họ cả nghìn năm, bị tóm lên thiên đình rồi bị đập xuống đây? Có cơ sở để tin rằng họ sẽ thiêu sống nàng luôn... ít nhất trung cổ Châu Âu sẽ làm vậy! Ở đây chắc là...thả trôi sông hay chọi cà chua đến chết đi! Mà còn lão Đoạt lang băm kia nữa, hắn không tiến hành giải phẫu nghiên cứu mới là lạ! Rùng mình hự hự... . Nàng dừng lại bên ao sen đã đóng một lớp băng mỏng trên mặt di di chân đá hòn sỏi nhỏ rơi xuống mặt ao làm xuất hiện vô số vết nứt. Thoáng buồn nghĩ đến cha mẹ và các em ở nhà, ngược lên nhìn nam nhân mê người bên cạnh. Hắn lúc này đứng đợi nàng trả lời bên bờ ao xác xơ băng tuyết đóng đầy, đầu ngẩng cao dõi mắt ra xa, một tay cầm kiếm buông thõng theo thân người, một tay đặt sau lưng, tóc đen như mực một nửa trong kim quan cài trăm bạch ngọc một nửa buông dài phiêu động theo làn gió nhẹ nhàng. Lúc nào cũng một thân y bào trắng kể cả áo choàng, cả người thả lỏng nhìn hết sức thanh nhã như thể trong tay hắn là một cây quạt và nơi hắn đứng là bên bờ Tây Hồ __ Hàng Châu. Nam nhân này luôn toát ra một loại khí tức băng lãnh, tiêu điều và ...tịch mịch! Nhưng không hiểu sao nàng luôn an tâm khi ở cạnh hắn, là hội chứng chim non sao? Hắn là người đầu tiên nàng thấy khi rơi xuống đây nên vô thức tin tưởng hắn sao?

Nàng luôn tin tưởng vào trực giác của mình, hẳn sẽ không bao giờ làm tổn thương nàng. Có thể hẳn....cũng sẽ tin nàng? Ngập ngừng nàng nhẹ giọng.

- Ta... năm nay hai mươi ba tuổi, có cha có mẹ! Chính là phụ thân và mẫu thân. Dưới ta còn có một em trai và một em gái, cha ta làm thầy giáo dạy toán...như phụ tử dạy học vậy nhưng ông không dạy thi từ mà dạy về những con số. Mẹ ta làm y tá, là giống như phụ tá của đại phu. Còn ta, ta cũng giống như cha mình làm giáo viên nhưng là dạy mỹ thuật. Là họa sư nếu nói theo cách ở đây... Nhà ta ở rất xa, xa vô cùng! Có đi đến cuối chân trời cũng chưa chắc đến được. Công tử chắc thấy khó tin lắm nhỉ? Ta không chắc có ai sẽ tin tưởng không nữa! Nhưng đây là thật sự, ta cũng không hi vọng dời xa người thân của mình....

Nhìn kiêu nhỏ thân mình hơi co lại, đứng trong nắng nhưng lại tản mát ra một loại hương vị cô đơn chọc tâm người ta co rút.

- Ta tin!

Chỉ hai chữ! Nhưng làm lòng nàng tràn đầy ấm áp, nàng không biết hẳn hiểu được bao nhiêu hay hẳn nói tin là thật hay giả. Nhưng hẳn nói chữ “tin” kia ra một khắc ấy nàng đã biết trực giác của nàng là đúng!

Hắn cũng không hỏi thêm về người thân nàng nữa, hẳn luyến tiếc nàng khổ sở! Nhưng là hẳn kinh ngạc, nàng luôn có khả năng làm hẳn kinh ngạc, nàng 23 tuổi! Nhìn khuôn mặt mượt mà non nớt hẳn nghĩ nói nàng là hài tử mới phát dục hẳn cũng sẽ tin, nàng cùng lắm chỉ 17,18! Nàng đi học chưa nói, dĩ nhiên lại là một cái phụ tử. Nhà của nàng ở rất xa ư? Tây Vực hay Triều Tiên, Phù Tang hay Tái Ngoại? Mông Cổ?... Hẳn nói ra suy nghĩ của mình nhưng nàng cười khổ lắc đầu. Nàng ngược nhìn lên trời xanh, ánh mắt lay động.

- Ở trên đây, lên được trên đây ta sẽ về được đến nhà. ..Là ta đắc tội với một lão đầu chết tiệt nên bị ném xuống đây!

Nàng nói câu sau tựa hồ như là nghiêng răng nghiêng lợi mà nói, có người tin làm nàng cảm thấy mình không cô độc nữa. Tảng đá to trong lòng buông xuống thì tức giận dồn nén bùng phát! Hung tợn chỉ thẳng tay lên trời rống to.

- Lão già chết tiệt kia, giết người diệt khẩu không thành! Có giỏi thì một đạo lôi đánh chết ta luôn đi bằng không ta lên được trên đây sẽ đốt trụ râu lão, xuống âm phủ ta sẽ kiện vượt cấp cho lão bị đánh xuống làm tiểu tiên trông cửa thì thôi....

XOÉT...ĐỪNG.....ẦM

Nàng chưa kịp dứt lời một đạo lôi rẽ mây mà xuống bổ thẳng đúng chỗ nàng vừa đứng, không phải Diệp công tử phản ứng nhanh nhẹn, thấy trời đột nhiên tối sầm theo từng lời nàng nói mà lao vào ôm nàng bay ra thì nàng hiện giờ chỉ còn là cái xác khô! Nhìn mặt đất lõm hẳn vào một hố, đất cháy đen tung toé, 10 thước xung quanh xám tro, tuyết tan thành nước lỏng bong nàng hai mắt tròn tròn, mặt trắng bệch không còn chút máu run run tóm chặt lấy y bào trước ngực hẳn. Ngay cả hẳn trời không sợ, đất không sợ kinh qua bao nhiêu sóng to gió lớn giờ phút này cũng phải nghĩ lại! Cúi xuống nhìn nàng vẫn còn đang lấp bấp run rẩy trong lòng mình, hẳn siết chặt nàng hơn. Thiếu chút nữa ...thiếu chút nữa là không kịp! May mà hẳn đã có kinh nghiệm về đạo lôi đánh sụp mái hoàng cung lần trước. Nhìn nàng bị dọa hẳn nghĩ hay là thôi đi, đừng nhắc đến thì hơn!

[Lão thần tiên trên thiên đình khoái trá nhìn xuống, thối thối ngón tay lăm bầm.

- Tiên sư nó, nha đầu chết tiệt! Ta cho ngươi khỏi về luôn! Fu...fu...fu..fu

Cười âm hiểm đóng cửa sổ lại, mọi người trong văn phòng lão đen mặt một nửa!]

Lúc mọi người trong trang chạy đến thấy nàng run lập cập túm chặt lấy Diệp công tử không buông, mà hẳn thì cũng ôm siết lấy nàng lạnh mặt đứng trong hành lang nhìn cái hố cháy xém đen sì phía trước ao sen... Nhìn hẳn như vậy không ai dám tiến lên hỏi chuyện gì, Đoạt lang bám và Thanh Y chạy đến sau nhìn thấy tình cảnh như vậy đành phải lên tiếng.

- Diệp thành....Diệp công tử chuyện gì xảy ra? Cái gì nổ, cái gì nổ...

Đoạt lang bám léo nhéo.

- Chủ nhân, tiểu thư bị dọa rồi mau mau đưa về hậu viện...

Thanh Y lo lắng.

Mọi người lao xao cả lên, Hắc lúc ấy mới để ý đến những người cung quanh. Ôm nàng đi nhanh về hậu viện, hắc có thể dùng khinh công nhưng sợ nàng không chịu thêm được kinh hách nữa. Lúc quay đi hắc lạnh giọng phán phó.

- Dọn! Không được nhắc đến!

Đoạt thần y và Thanh Y nhìn nhau, nhanh chân theo đến hậu viện, đám người còn lại bắt đầu chia nhau ra dọn dẹp! Diệp công tử đã có lệnh, nếu muốn sống lâu hơn chút thì nên biết điều! Chuyện kỳ thể này chứ cho dù có thần long tướng hổ xuất hiện đánh nhau tại đây thì cũng phải mất điếc tai ngơ, coi như gió thoảng chưa từng thấy gì! Azzzz ai bảo người ta là đại ôn thần ngay cả Hoàng Đế lão tử cũng phải kiêng nể 3 phần đầu? Bọn họ là người thường, sinh mệnh bé bỏng nga

bị liếc một cái cũng đủ đông lạnh!

7. Chương 7

Chương 7: Hồn được một thân bách độc bất xâm!

Hiện tại thân thể Thuỷ Linh đã hồi phục rất tốt rồi! Nàng sống tiêu điều tự tại, hồn ăn hồn uống trong Tranh Mệnh gia trang cũng đã hơn 4 tháng, đông qua xuân tới hạ về!

Nàng khi đến là cuối mùa đông tuyết trắng bao trùm lên vạn vật giờ đã là đầu hạ, khắp Tranh Mệnh cốc mai đào đã thổi đi những cánh hoa để khoác lên mình màu xanh mơn mơn, những đoá hoa mùa hạ cũng bắt đầu rục rịch vươn mình khoe sắc! Dù Dịch thần y là kẻ kỳ quặc biến thái thì nơi y ở vẫn là nơi thể ngoại đào tiên, trang viên xây dựng hoà hợp cùng thiên nhiên, tao nhã nhu hoà. Có ao cá, giả sơn, mái nhà cong cong, con đường lát gạch với những hàng dương liễu mượt mà, có hành lang chạy dài miên man chín khúc gặp mười tám khúc quanh co với cây cầu nhỏ nhỏ qua dòng suối trong veo uốn lượn từ trên núi vào trong trang. Cái hồ nhỏ mùa đông xơ xác đóng đầy băng tuyết bây giờ lại xanh thắm một màu lá sen, một vài chiếc nụ xanh non, hồng nhạt chum chím vươn lên đón nắng đợi ngày khai mở, dập dềnh bên bờ là chiếc thuyền nhỏ nhỏ càng tăng thêm vài phần cảnh đẹp ý thơ! Xung quanh trang là một vườn mai trắng đào hồng từng nở rộ suốt mùa xuân, giờ chỉ còn lại thưa thớt ít màu hồng của những cành đào ỏng ẹo nở muộn, hàn mai kiêu ngạo thì sớm đã bỏ đi hết đợi mùa lạnh tới mới lại thấy! Đi qua vườn mai đào là một mảng màu sắc rực rỡ của cây cỏ trong cốc, có những loài cây, loài hoa quen thuộc cũng có những loài nàng chưa từng thấy bao giờ, vốn tưởng rằng hoa hoa cỏ cỏ quý giá được chăm sóc cẩn thận trong trang là đẹp nhất nhưng ra ngoài này Thuỷ Linh mới biết, những loài hoa tự nhiên cũng có một vẻ đẹp khác biệt không hề thua kém! Nàng đứng trên ngọn đồi hoa bát ngát, xa xa là dòng suối chảy từ khe núi ra gần cách với cánh rừng xanh um bất tận hận mình không có máy ảnh để ghi lại khoảnh khắc mỹ mãn này! Nếu so sánh với con người thì thiên nhiên nơi đây đang ở độ tuổi thiếu nữ e ấp nhưng tươi mát rực rỡ nhất, nàng khép mắt lại giang rộng hai tay để những cơn gió mát mẽ mang theo hơi nước đầu hạ lượn qua ngón tay, lượn qua suối tóc, qua những tà áo tràn qua thân thể nàng. Gió! Không thể nắm bắt đc, chỉ có thể cảm nhận nó mà thôi! Nương theo ngọn gió nàng ngã người ra sau nằm dài trên đồi, thật là vô cùng thư thái, thật vô cùng hoàn mỹ....nếu như không có 3 kẻ đang ở xung quanh nàng!

Thanh Y với Thiểm Phong và Tật Phong. Thanh Y đang lo lắng đứng cách ta 5 bước về phía sau, chuẩn bị đến nâng ta dậy vì sợ nằm đất thể này đối với thân thể ta không tốt bla...bla đủ thể loại! Thiểm Phong và Tật Phong chính là 2 hộ vệ Diệp công tử để lại bên người ta lúc này rất có thể treo mình trên ngọn cây nào đó kiểu ninja ẩn thuật. Rất ít khi nhìn thấy họ hiện thân, nếu không phải do 1 lần ta trốn tên Đoạt lang băm kia vì trộm của hắc hơn phân nửa...ờ thì 3/4 chỗ “Cửu Chuyển Hoàn Hồn Đan” còn lại, vài vò Mai Hoa tửu ngọt ngọt 3,4 chục năm gì đấy, thêm hũ “Thiên Sơn Tuyết Liên Trân Châu Cao” to oạch mỹ dung

trong truyền thuyết kèm theo bộ ngân châm vàng ròng....trên đường tẩu thoát ngựa mất nên không cẩn thận đạp vỡ vài bình lưu ly chứa “bệnh phẩm kỷ niệm ghê tởm” nữa. Vì thế mà ta trượt chân lăn xuống hồ sen thì cũng không biết có bọn họ bên cạnh mình. Lúc đấy là đầu xuân nước vẫn rất lạnh, ta bơi được nhưng bị chuột rút nên thăng tấp chìm! Tưởng đem chính mình uy cá rồi thì 2 cái bóng 1 đen 1 trắng lao đến mỗi người một bên kèm ta bay trở lại trên bờ! Mọi người không có nhìn sai, là bay trở lại nga

ta lần đầu chính thức thấy khinh công trong truyền thuyết! Lúc ý nào có nghĩ đến bọn hắc là bảo tiêu vệ sĩ của mình đâu? Ta còn tưởng đâu Hắc Bạch Vô Thường đến câu hồn mình đi chứ, khóc thét chửi rửa kêu gào 18 đời tổ tông tên Đoạt lang băm chết tiệt khi không hết việc sản xuất lăm đồ chất lượng cao, giá chợ đen ngàn lượng hoàng kim làm cái gì? Để ta vì bất chợt quật khởi nảy lòng tham mà phải đi báo danh với Diêm lão đại sớm thế này! Khóc lóc thảm thiết đến khi nhìn thấy đối tượng được hỏi thăm ân cần kia hé ra cái mặt đen như chưa bao giờ được đen tức xì khói khoan tay ôm ngực nhìn mình và Thanh Y sợ hãi đem trường bào khoác lên cho ta thì ta mới biết mình ko phải bị câu hồn đi. Véo người bên cạnh mấy cái không thấy đau mới biết mình còn sống là thật, vừa lừa đảo vừa ép buộc lấy hết chỗ tang vật chôm được làm phí bồi thường tinh thần cùng thể chất, phạt hắc thêm một viên bách độc bất xâm nữa vì tội dám để “hàng tốt” với đám “bệnh phẩm kỷ niệm ghê tởm” kia cùng một chỗ, báo hại ta ngựa mất mà ngựa thì phải gãi. Ngựa mất không gãi được thì phải đạp đổ thôi, đạp đổ làm người làm của hắc chạy đến, chạy đến làm ta hoảng sợ ù té chạy không quên ôm theo đồ đặc nọ kia, ôm theo đồ đặc nọ kia nên mới trượt chân, mà trượt chân thì mới ngã, ngã xuống đất không sao lại ngã xuống hồ, đồ đặc nọ kia nặng kéo ta xuống nên mới chìm (đánh chết không nhận mình kỹ thuật bơi quá kém)

~> chung quy là tại hắc! Cái gì? Hắc dám bắt măn sao? Trên đời không có ai vừa ăn cướp vừa đòi bồi thường như ta sao? Lại ngồi xuống kể à nghe chuyện tên trộm bị trượt ngã gãy chân kiện chủ nhà dùng mái nhà không đủ tiêu chuẩn phải bồi thường cho hắc! Gì? Chưa đủ sao? Aa hắt xì... Ta chưa thay đồ, vẫn ướt, hơi lạnh tí nhưng không sao. Lại ngồi xuống nghe ta kể tiếp chuyện tên cướp cướp xe bị nổ lốp trật bánh lật xe gãy tay, gãy xương sườn kiện chủ xe bị cướp không đưa xe đi bảo dưỡng đúng kỳ hạn, kiện luôn hãng sản xuất xe dùng lốp kém chất lượng nữa kia... Hừ hừ nhìn xem, nhìn xem ta tốt chán rồi! Quá nường tay, ngoài đám này nọ kia ta chỉ lấy thêm mỗi 1 viên bách độc bất xâm bé tí tẹo nha! A....A át xì.

Sau vụ quật khởi lòng tham đấy ta phát hiện ra mình có 2 vệ sĩ chìm luôn ẩn thân xung quanh, khi cần thiết sẽ xuất hiện! Ta hỏi hận ing

“Con mẹ nó, biết vậy bốn tiểu thư ta đây cướp luôn cho song! Trộm này nọ báo hại ta bị phong hàn cảm mạo...A....A át xì!”

Ta phải nằm trên giường bệnh đón cái tết Nguyên Đán đầu tiên tại cổ đại, đến ngày Tết Nguyên Tiêu khắp gia trang giăng đèn lồng đỏ, ao thả dây liên đăng thì Diệp công tử một thân phong trần nhưng vẫn ngọc thụ lâm phong soái đến rồi tỉnh rồi mù quay lại. Phát hiện ra ta không có khá hơn tháng trước hắc gặp mà lại gây đi một vòng thì bão tuyết đổ bộ phòng khách của họ Đoạt kia! Diệp công tử ngồi trên chủ vị phẩm trà nhìn qua thì rất nhàn nhã nhưng cả phòng không khí giảm xuống còn -10°, gia đình, nha hoàn lập cập đứng im như tượng dù chân đã nhũn hết cả ra. Thanh Y, Tật Phong và Thiểm phong đứng 1 bên cúi thấp đầu. Đoạt lang băm cổ bình tĩnh nhấp nhấp trà trong tách nhưng ánh mắt lại bắn sang ta ở đối diện “Nha đầu! Giúp ta thoát vụ này đi, tại nhà ngươi nha” ta cũng cầm chén trà lên thư thái gạt gạt lá trà ra nhấp 1 ngụm rồi mới lườm lại “Tại cái đầu ngươi, có đồ tốt dám giấu ta? không giúp!” . Y lo lắng đảo mắt nhìn người đang ngồi trên chủ vị của phòng khách nhà hắc 1 cái rồi lại lấy ánh mắt cún con ngắc đầu 45° tiêu chuẩn nhìn ta “Giúp ta, ngươi có lợi ích nha, giúp đi giúp đi ta đáng thương mà”. Nhìn đôi mắt cả ngày híp lại cong cong bây giờ lại đột nhiên lớn ra long lanh, cái miệng dù chết cũng vẫn treo nụ cười gian trá kia mím môi run run nhìn ta mà ta suýt đánh rơi tách trà! Không phải biết đây là Tranh Mệnh trang an toàn tuyệt đối ta dám nghi là người khác dịch dung thành hắc lắm! Kungfu thay đổi nét mặt trong truyền thuyết sao? Thực con bà nó nhanh đi! Nhưng là có lợi ích nha, dù sao ta cũng vẫn phải nói đỡ vì Thanh Y và 2 tên vệ sĩ riêng của ta cũng có phần liên quan nha. Nhìn bọn họ như vậy ta cũng không đành lòng, họ cũng cứu ta kịp mà chỉ uống vài ngụm nước thôi. Tên lang băm kia lại tự động tiến cống thì ta cứ vui vẻ mà nhận thôi! Việc tốt đến tay không làm thì chính ta cũng sẽ tự khinh bỉ bản thân mình đến chết oa kaka, ta lời lại thêm lời nha. Nhanh chóng cụp mi xuống che giấu ánh sáng hoàng kim loé lên trong mắt, ta điều chỉnh lại tốt cơ mặt đang muốn liệt vì phải nhin không được ngoác mồm ra cười sượng! Diêm đạm đáng yêu ngắc đầu 45° mắt long lanh chớp chớp cần cần cánh môi nhìn Diệp công tử ra vẻ muốn nói nhưng lại

thời. Hắn nhìn ta lâu hơn 3 giây rồi cuối cùng mới gật đầu ý bảo ta nói. Ta quay sang chớp mắt với Đoạt lang bầm 1 cái “Thấy chưa? Đây mới là mặt đáng yêu đấy!” Rồi mới rút khăn tay trong ống tay áo ra vắn vắn xoắn xoắn khó xử hơi cụp mắt xuống nói.

- Ta “tò mò” mà không xin phép Đoạt thần y tiến vào được phòng là do lỗi của ta, sau khi thấy đám bình “bệnh phẩm kỷ niệm ghê tởm” kia thì bị dọa “không cẩn thận lỗ chân” đụng nhầm vài cái bình, nó vỡ nên ta hoảng sợ chạy a, chạy a, chạy a....sau đó không cẩn thận chạy đến bên hồ sen, “vướng vào tà váy của chính mình” mà ngã xuống. “Ngay lập tức” Thiểm Phong cùng Tật Phong xuất hiện “liều mình” vớt ta lên, Thanh Y “lột phẳng trường bào của Đoạt lang bầm” bọc ta lại rồi Đoạt lang bầm, ý nhằm Đoạt thần y “hết sức cố gắng thuốc thang cứu chữa” cho ta nhưng... do thân thể ta vốn bị “đại thương nguyên khí từ trước” nên mới bị nhiễm phong hàn... Công tử...thỉnh không cần trách mọi người a! Nếu không ta sẽ thấy rất có lỗi....

Ta nói xong cả phòng lặng yên đến mức nghe được cả tiếng tên Đoạt lang bầm kia gian nan nuốt nước miếng ực 1 cái! Ta ngẩng đầu lên lại nhìn Diệp công tử 1 cái thấy khoé miệng hắn hơi run rẩy mặt hơi hơi đỏ rồi lại bình lặng như trước! Hắn phất tay ý bảo mọi người lui hết rồi đứng lên tiêu sái đi ra ngoài, mọi người không ai dám động lặng lẽ đợi hắn đi khuất, chưa kịp thở phào thì hắn dừng lại trước ngưỡng cửa hơi hơi quay người lại gọi ta.

- Linh Linh cô nương, thỉnh gặp ta tại hồ sen!

Uy, sao ta có cảm giác giống hiệu trưởng cho gọi đến phòng hội đồng để xử lý ta quá đi. Khó hiểu chớp chớp mắt nhìn theo nhưng chỉ nhìn thấy chéo áo của hắn vung lên! Mọi người trong phòng thoát nạn quay sang nhìn ta với ánh mắt “người tự cầu phúc nhiều chút ha” thật là không có nghĩa khí mà. Mất công ta cường điệu hoá “công lao” cứu người của bọn họ, lại không tiếc bán đứng hắn! Đấy tội qua rằng ra bị phong hàn là do đại thương nguyên khí lúc trước sẵn rồi chứ không phải là bị ngấm nước ao lại ngồi hóng gió kể chuyện xưa cho bọn họ nghe nha! Hừ, không nghĩa khí mà. Ta ai oán nhìn mọi người, đặc biệt là họ Đoạt, hắn chột dạ dùng cán quạt gõ gõ đầu cười hề hề như mọi khi ghé vào tai ta nói nhỏ.

- Toàn thân “Bách Độc Bất Xâm” luôn nha! Không phải như viên thuốc con con kia uống vào hiệu quả trong bách nhật (100 ngày) đâu... Thế nào đủ bồi thường chưa?

Mất ta toả sáng nhưng vẫn ra vẻ ai oán bĩu môi ỷ khuất nhìn hắn. Trang đáng thương a..

- Hừ... Các người không nghĩa khí...ta rất đáng thương a...

Mọi người áy náy nhìn ta, cuối cùng Thanh Y đành phải an ủi.

- Tiểu thư, chủ nhân không bao giờ làm khó dễ người đâu! Đừng lo lắng, chắc có chuyện gì muốn nó thôi... Tiểu thư không trách tội chúng nô tì thất trách đã tốt lắm rồi lại còn nói tốt cho chúng nô tì nữa! Mà lại....quy tội cho chủ nhân, chúng nô tì vô cùng cảm kích nhưng là....

chủ nhân không có vẻ gì nổi giận hay mất hứng đâu, tiểu thư đi đi thôi đừng làm chủ nhân phải chờ....sẽ...không tốt a!

- Các người đúng là không nghĩa khí mà, được! Phạt viết: ta không vào địa ngục ai vào...

Ta ngẩng đầu làm bộ tráng sỹ tử vì nghĩa hùng hồn đi ra ngoài, đi qua cửa sổ còn nghe thấy tiếng Đoạt lang bầm và Thanh Y khúc khích cười. Ta cũng xì ra nở nụ cười, ta là người rõ hơn ai hết Diệp công tử không bao giờ làm khó ta. Ngẩng đầu nhìn vầng nguyệt nha trên cao, lại nhìn dây hành lang uốn lượn treo đèn lồng đỏ 2 bên trái dài ngoằn nghèo bất giác cảm thấy hơi chờ mong. Hắn luôn đi lại giữa kinh thành và Tranh Mệnh cốc hẳn cũng mệt đi!

Tuy gặp nhau không nhiều nhưng từ hôm bị lão thần tiên chết bầm kia giáng lôi kiếp giết người diệt khẩu hệt hần ôm chặt nàng mang về hậu viện, 1 chữ “lần” đuổi đi Đoạt thần y và Thanh Y bên ngoài cửa rồi đặt nàng nằm xuống giường,ngồi bên cạnh nắm tay nàng đến khi nàng mệt mỗi ngủ thiếp đi... Nàng biết hẳn cũng không ly khai ngay bởi nàng giật mình tỉnh giấc vẫn thấy bóng dáng cao lớn trong treo ấy ở trong tầm mắt, hương hàn mai vẫn quanh quẩn theo nàng vào trong mộng, tay nàng vẫn cảm nhận được bàn tay to của hắn hơi lạnh lạnh. Cái lạnh này rất thoải mái, thanh thần... Hắn còn ở lại vài hôm, nàng biết hẳn là vì để cho nàng yên tâm! Rồi lại ly khai, hẳn hay phái người mang rất nhiều đồ đến cho nàng, Thanh Y

cũng tự tay sửa sang lại Mai viện trong trang để nàng dưỡng thương trong đấy, thực ra chỗ này đều rất tốt! Đồ đạc đều mới, lại là đồ chạm trổ công phu, lịch sự sang trọng. Nhưng sau khi mang đồ của Diệp công tử chuyển đến vào lại khác hẳn, rèm tơ, thảm lông, gối mềm đệm gấm chắn lông cừu, tất cả đều là 2 màu trắng và hồng đào nhẹ mà nàng thích nhất. Tủ để y phục cũng đầy ắp, toàn những sắc màu nhẹ nhàng, trang sức thanh nhã không cầu kỳ nhưng chất liệu đều là thượng đẳng... Còn có cả văn phòng tứ bảo, nghiên mực bạch ngọc, bút lông ngựa treo ngay ngắn trên giá từ nhỏ đến lớn, giấy tuyên thành, kim điệp đều đủ, mực vẽ nhiều màu cũng có! Hắn...cũng quá là chu đáo đi. Nàng biết người như hắn chỉ cần phân phó 1 câu sẽ có người hầu làm, tất cả đều không phải tự hắn chọn nhưng thế này cũng đi để tìm nàng run lên rồi! Hắn tốt với nàng như vậy là vì nàng cứu hắn một mạng sao? Hay...

Nàng hoàn toàn không vọng tưởng! Nàng biết sớm muộn gì mình cũng sẽ rời đi, hắn là ai mình cũng không biết rõ ngoại trừ tên. Hắn không muốn cho nàng biết, nàng cũng không hỏi. Bọn họ vốn là bình thủy tương phùng không phải sao? Hắn chỉ là trả ơn cho nàng thôi. Nên ôn nhu này, chăm sóc này, lo lắng này nàng sẽ nhận...nhưng phần tình cảm đang xuất hiện trong lòng nàng nên gạt bỏ thôi, bóng hình hắn nàng cũng nên gạt bỏ thôi...

Nàng nhẹ bước trên hành lang sáng rỡ ánh đèn lồng đỏ, vừa đi vừa nhẹ hát khúc “Thiên Tiên Tử” lúc trước nghe nàng rất thích, cảm thấy tình yêu của nữ tử giang hồ thật đẹp, dù nó là một nốt trầm buồn nhưng mấy khi tình yêu được trọn vẹn? Yêu rồi hận, hận rồi yêu... Ai nói tình yêu là phải đẹp? Dù là bi kịch cũng là yêu, cũng không hối hận... Nhưng có mấy ai đủ can đảm để nói câu ” không hối hận” kia? Mấy ai để được ân oán chìm vào mộng say? Rồi khi quay đầu chấp nhận mọi sự đã hoá hư không?

“Thiếu nữ trắng trong vào chốn phàm trần,

Gặp gỡ duyên tình bên hồ Tây Tử.

Thị phi khó phân, ảo hư như bóng ảnh

Một khúc yêu thương,

Một kiếp hận sâu.

Một cơn gió thanh, một sợi hồn bay lạc.

Trường kiếm hòa rượu lang bạt giang hồ,

Ân ân oán oán chìm vào giấc mộng say,

Thốt nhiên quay đầu vạn sự đã hóa không.

Bao nhiêu hoàng hôn về,

Bao nhiêu gốc tùng trải,

Bao nhiêu tầng núi xa,

Bao nhiêu tiếng chuông ngân.”

Hắn đứng bên hồ đã sớm nghe thấy tiếng bước chân của nàng đi đến, cũng nghe thấy tiếng nàng ngâm nga khe khẽ!

“...Một cơn gió thanh, một sợi hồn bay lạc.

Trường kiếm hòa rượu lang bạt giang hồ,

Ân ân oán oán chìm vào giấc mộng say,

Thốt nhiên quay đầu vạn sự đã hóa không...”

Tim hắn run lên, đưa tay lên nắm chặt lấy nơi trái tim! Hắn không hiểu sao nàng lại hát khúc này nhưng hắn biết nàng đau lòng, hắn vẫn luôn giữ khoảng cách với nàng...đôi khi không kim được mới nhìn nàng lâu một chút, mới bỏ mọi chuyện quay lại đây ở bên nàng vài ngày. Nàng là một nữ tử đặc biệt, từ dung mạo khí chất cho đến tư tưởng tâm hồn! Nhưng còn hắn? Hắn đời này không biết lùi bước, chùn chân! Võ

học, kiếm thuật là cảnh giới cao nhất hần muốn vượt qua! Hần có tham vọng, hần có quyết tâm, hần kiêu ngạo... Hần không muốn mình có bất kỳ sợ hãi nào ràng buộc, hần nhìn thấy kiếm của Tuyết có trời buộc! Nó không còn sắc bén, không còn cuồng vọng, không còn phiêu thoát tự do nữa! Tuyết là bằng hữu, cũng là đối thủ của hần...nhưng giờ đây hần phải tiếp tục một mình trên con đường trở thành “Thần”.

Đúng!

Hần muốn trở thành “Thần Kiếm”, hần không thể như Tuyết! Nàng làm tim hần rung động, nàng chính là ràng buộc của hần! Hần đã một lần không tự chủ được khi nhìn thấy dòng máu giữa đôi môi nàng, hần đã không tự chủ được tiến đến gần nàng, không tự chủ được ôm nhu sủng nịnh nàng....hôm nay nhìn thấy nàng gầy yếu xanh xao hần không tự chủ được tức giận Đoạt thần y để nàng suy yếu, tức giận, phi thường tức giận thuộc hạ không bảo đảm được an toàn của nàng! Không những thế lại không hề báo tin cho hần, nếu hần biết nàng rơi xuống nước trong ngày giá rét thế này hần.....hần sẽ làm gì? 1 kiếm kết liễu thủ hạ của mình? Hay không tìm được mà tiến đến tự mình bảo hộ nàng? Tham luyện hương vị ngọt ngào của nàng? Hần biết mình sẽ lựa chọn lao vào luyện công, lao vào công việc để quên đi nàng, để chạy trốn nàng....thật nực cười! Hần! Kể cả đời lãnh ngạo gặp thần sát thần, gặp phật chấn phật từng bước vững chắc đạt tới một tầng lại một tầng băng lãnh, một tầng lại một tầng của trình phục tham vọng. Hần muốn tiến đến vị trí “Thần” trong nhân loại mà lại chạy trốn một nữ nhân nhỏ bé không biết một chút võ công chỉ cao đến vai hần? Lúc này khi nàng lờ mờ nguyệt với Đoạt thần y hần đều thấy, hần tham luyện từng cử chỉ, hành động của nàng, khi nàng làm bộ đáng yêu hần không thể dời mắt! Hần chỉ muốn tiến đến ôm nàng vào lòng, giấu nàng khỏi tầm mắt của tất cả những kẻ khác. Hần ngày càng tham lam hơn đối với nàng! Nhưng còn tham vọng của chính mình? Còn đỉnh cao thần thánh mà hần chưa vươn tới được thì sao?

Hần nhìn chăm chăm dải lụa hồng đào có gắn những chiếc chuông vàng nhỏ nhỏ trong lòng bàn tay mình. Đây là hần cho người đặt riêng cho nàng, trên mỗi chiếc chuông nhỏ đều khắc gia huy hình đám bạch vân lững lờ, theo mỗi bước chân của nàng nó sẽ kêu lên linh...linh...linh như tên nàng vậy! Trên dải lụa có tấm một loại hương liệu đặc biệt để khi nàng đeo lên hần có thể tìm thấy nàng, chỉ cần không cách hần quá 100 dặm hần đều có cách tìm được nàng. Ánh trăng, ánh đèn lồng đỏ hắt vào làm những chiếc chuông làm nó ánh lên những tia sáng mê mang mờ ảo, như đôi mắt của nàng khi nhìn hần! Nghe thấy tiếng bước chân của nàng đến gần hần nắm chặt dải lụa thu vào trong ống tay áo, thu lại về mặt bối rối. Thanh lãnh quay lại nhìn nàng.

Nàng nhẹ nhàng tiến đến định hù hần nhưng chưa đến gần được 3 bước hần đã lạnh lùng quay lại nhìn nàng, nàng giật mình luống cuống vấp vào hòn đá dưới chân ngã chúi! Hần vội tiến đến vươn tay nhưng không hiểu nghĩ gì lại thu lại, làm nàng thẳng tắp vồ ếch. Nàng ưỡn khuỷu ngược mắt lên nhìn hần, đôi mắt đã hồng hồng nhiễm một tầng hơi nước mỏng manh, đôi môi đã đưa ra run rẩy muốn khóc! Hần thở dài lại cúi xuống đỡ nàng lên, phỉ phỉ bụi đất bám vào váy áo nàng. Muốn phỉ chỗ tay áo thì đột nhiên nàng rút tay lại giấu ra sau lưng, hần nhú mày vươn bàn tay ra chờ đợi nàng. Nàng cắn môi lắc lắc cái đầu nhỏ, dưới ánh đèn lồng hồng hồng nàng bốt đi vài phần tái nhợt, thêm vài phần mờ ảo cần cần cánh hoa môi hồng nhuận, mắt ướt ướt long lanh, mi mắt khẽ lay động run rẩy.... Đẹp...đẹp đến mê hoặc, hần muốn tiến lên ôm nàng vào lòng, đặt nàng ngồi trên đùi hần để hần có thể kiểm tra tay nàng, để hần có thể bảo hộ cho nàng! Nhưng... Hần không thể, hần biết tay nàng chắc chắn bị thương nhưng nếu hần tiến đến thì chắc chắn ko tìm được mà thỏa mãn lòng tham luyện của hần đối với nàng!

Hần không kiên trì nữa buông thông tay xuống xoay người đi, nhìn ra hồ sen quay lưng lại với nàng và ánh đèn hồng từ hành lang hắt ra! Đối diện với hồ sen tối đen thăm thẳm và ánh trăng bàng bạc lạnh lẽo, hơi cứng giọng nói với nàng.

- Ta sau hôm nay có lẽ sẽ không trở lại đây nữa! Cô nương cần gì có thể nói với Thanh Y viết thư cho ta!

Nàng ngơ ngàng, nắm chặt 2 tay bị chày xước do tiếp xúc với đất đá dưới chân. Dù bản thân nghĩ rằng buông tha cho phần tình cảm đang nhen nhóm trong lòng khi còn chưa sâu đậm, nhưng đối diện với sự lạnh nhạt của hần nàng lại thấy toan sắp, đau đớn đè nặng ở lồng ngực. Nàng cố chấp muốn biết vì sao hần đột nhiên đứng dừng với nàng như vậy.

- Vì sao không đỡ ta? Ta thấy ngươi vươn tay ra tại sao không đỡ ta?

Nàng đã không gọi hần là Diệp công tử nữa, lòng nàng đang rối bời! Hần cũng không khác nàng là bao

nhưng dù sao lý trí cũng mạnh hơn nàng rất nhiều.

- Thuý Linh cô nương, nam nữ thụ thụ bất thân. Thứ lỗi ta không thể...

Nàng cười chua xót, thu vào trong tầm mắt hắn lại là đau đớn hơn.

- Vậy trước đây thì sao? Người vẫn ôm ta đi qua đi lại, vẫn cầm tay ta...

Hắn cứng rắn làm ngơ trước giọng nói ngày càng nhỏ của nàng.

- Trước do cô nương vì ta mà thụ thương, ta phải có trách nhiệm tự mình chiếu cố! Nếu có mạo phạm...cô nương lượng thứ.

- Hừ, vậy người tốt với ta là vì trả ơn? Ta cũng không phải loại người không biết điều, càng không phải loại người dễ bản thân chịu thiệt! Người đã nói vậy, ok! Sau khi ta hồi phục người đưa cho ta 1 vạn lượng hoàng kim! Ta đi đường của ta, người đi cầu độc mộc của người! Ta và người không còn ai nợ ai cái gì hết, người không phải áy náy ta cũng chẳng phải bận tâm. Thứ lỗi không thể tiếp tục phụng bồi Diệp công tử, tiểu nữ cáo lui! Cúi chào.

Không thêm để ý hắn có đồng ý không hay phản ứng của hắn thế nào nàng xoay người, ngẩng cao đầu tiêu sái bước đi. Không biết phía sau mình bên hồ sen có một nam nhân vươn tay ra muốn giữ nàng lại nhưng lại không dám, hắn cả đời cuồng ngạo lạnh lùng, hắn cả đời bất bại... Lần đầu tiên biết được cảm giác thua cuộc, cảm giác bất lực, hắn thua chính bản thân mình!

8. Chương 8

Chương 8 : Vì ánh trăng sáng hay tại rượu hương?

Từ Tết Nguyên Tiêu đến giờ cũng đã được 2 tháng! Nàng nghĩ rằng mình hoàn toàn không vương vấn gì hết nữa nhưng có vẻ nàng đã lầm, Thanh Y với Thiểm Phong và Tật Phong vẫn như cũ ở bên cạnh chăm sóc, bảo vệ nàng. Nàng cũng không nói gì, một người muốn đánh một người nguyện chịu đánh thì tại sao phải từ chối? Nàng không phải loại người thích ngược đãi chính mình, có lợi ích không bao giờ lắc đầu nha!

Thi thoảng nửa đêm nàng vẫn giật mình thức giấc, hoảng hốt nhìn quanh phòng. Là nàng tưởng tượng sao? Hay là mơ? Mà tại sao ngón tay nàng, đôi môi nàng, gò má nàng vẫn còn cảm giác hơi lạnh lạnh khê vuốt ve. Thoảng thoảng vẫn còn mùi hân mai nhàn nhạt, thất thần vươn ngón tay khẽ chạm vào môi nàng cười khổ... một lát nàng lại chìm vào giấc ngủ để sáng hôm sau nàng nghĩ mình trải qua một giấc mơ kỳ quái! Cái gì không nghĩ ra được thì tự động loại khỏi đầu không thêm nghĩ nữa, nàng lại hăm hở náo loạn cùng Đoạt lang băm, chêu chêu con mèo, chọc chọc con chó hôm nào không náo loạn Tranh Mệnh trang đến gà bay chó sủa hôm ấy ngủ không ngon! Tiêu điều tự tại lần qua lộn lại nàng cũng dần ít nghĩ đến kẻ mặt lạnh kia, chỉ đợi đến giữa hè cơ thể hồi phục lại như trước sẽ xách 1 vạn lượng hoàng kim cùng n cái bảo bối nàng lừa đảo, ép buộc, chiếm đoạt được của Đoạt lang băm đi du lịch giang hồ! Cơ hội đến cổ đại còn ít hơn trứng độc đắc 10.000 lần, không tranh thủ thì thật là xin lỗi Đảng và nhà nước vĩ đại, xin lỗi lão thiên gia, xin lỗi bản thân nàng đi! Nhưng trước hết nàng phải đuổi được 3 cái đuôi này đi, nằm dài trên đồi hoa nàng đột nhiên ngồi dậy nhìn Thanh Y đang nghiêm túc đứng bên cạnh, vẫy vẫy tay cho Thanh Y cúi thấp xuống rồi đột nhiên hôn choẹt một cái vào má nàng ta! Nhìn Thanh Y trợn ngược mắt hạnh, luống cuống ôm má đỏ bừng mặt khiếp sợ lui lui lại đằng sau nhìn mình cảnh giác nàng tâm tình thấy thoải vô cùng. Chẳng trách người ta thích chêu đùa mỹ nhân! Nhìn đi, đôi mắt hạnh tròn tròn hơi ngân ngấn nước khiếp sợ mở lớn, gò má trắng mịn ửng hồng, miệng nhỏ hồng nhuận run run thật đúng là chọc cho người ta xuân tâm nhộn nhạo mà, cái đẹp không ai không yêu! Nàng tranh thủ lúc Thanh Y đang ngơ ngác haha cười xách váy chạy về trong trang, Thanh Y tuy rằng trước mặt người khác thì trầm ổn chu đáo, võ công rất khá nhưng thực ra cũng chỉ là một cô nương 16,17 thôi. Vẫn còn rất ngây thơ, chêu đùa rất vui...nhìn thấy Thanh Y lúng túng đứng với dáng vẻ 1 tiểu cô nương nên có nàng chẹp chẹp nghĩ ai đó thật đúng là kẻ ác độc mà. Huấn luyện cô nương nhà người ta trở nên cứng ngắc, may mà gặp được nàng hảo tâm giúp tiểu mỹ nhân hé ra biểu hiện mà mỹ nhân nên có. Thật là vui vẻ, nàng tối nay sẽ bắt chước đại hiệp trong

phim, không phi thân được thì nàng bắc thang được, sẽ trèo lên mái nhà tiêu thụ vò Mai Tiên tử chiếm đoạt được lúc trước! Sinh nhật đầu tiên không có người thân, sinh nhật đầu tiên ở nơi xa lạ, sinh nhật đầu tiên cô đơn... Sinh nhật đầu tiên không có người hát “Happy Brithday!!” cắt bánh kem với nàng...

Nửa đêm canh 3. Trăng tròn đầu hạ trong veo, sáng rõ dát một màu bàng bạc lên Tranh Mệnh trang. Vốn là được kiến tạo theo phong cách Giang Nam với đình viện lầu các sơn thủy hữu tình, thanh tao nhã nhặn bây giờ ẩn trong bóng đêm yên tĩnh mờ ảo dưới trăng lại tạo thành cảm giác liêu trai mị hoặc. Trên mái đình giữa hồ, một vị bạch y cô nương đang ngồi ngẩn người ngắm trăng, gió nhẹ lay động những lọn tóc gọn sóng và tà áo làm nàng càng thêm mờ ảo, nàng buông thông chân đôi chân trần nhỏ nhắn trắng nõn xuống đu đưa hưởng thụ làn gió đêm. Nhìn Nguyệt Nương đầy đặn trên cao, lại nhìn xuống mặt hồ ánh lên bóng trăng bàng bạc bên dưới nàng thấy lòng mình thật tĩnh lặng. Muốn phá vỡ sự tĩnh lặng của mặt hồ cũng như trong lòng mình nàng nhặt lên một mảnh ngói bên cạnh dùng hết sức ném mạnh vào trong hồ nhưng lại không vượt qua được những phiến lá sen san sát thủy đình mà nàng đang ngồi! Mặt hồ chỉ lặn tẩn những gợn sóng nho nhỏ do làn gió chứ không hề bị ảnh hưởng chút nào bởi nàng. Cáu! Nàng lại cầm 1 mảnh khác lên lại ném...không qua! Lại ném....lại ném...lại ném...Tôm... Cuối cùng cũng có một miếng ngói qua được đám lá sen lọt xuống mặt nước tạo thành những con sóng dập dềnh lay động, nàng vui vẻ ngoảnh cười! Nếu cố gắng thì việc gì cũng làm được, thấy thoải mái hơn nàng hít thật sâu không khí thoáng đãng, một mùi hàn mai thoảng qua làm nàng nhúu mày! Cúi xuống nhìn vò Mai Tiên tử bên cạnh nàng lui lui lại đằng sau một chút, rượu say ngã xuống hồ không tốt chút nào! Vươn móng vuốt khều khều cho lớp niêm phong trên miệng bình hé hé ra, tức thì một mùi hương nồng nhiệt nhưng cũng thanh lãnh lan toả khắp trong không khí...nàng hơi híp mắt lại lim dim để hương mai thấm đẫm rồi mới bê cả vò lên kê môi nhấp một ngụm nho nhỏ! Mùi vị tê cay nhưng ngọt ngào mát lạnh mãnh liệt ngay lập tức tràn đầy khoang miệng, hương hàn mai thanh thanh nhàn nhạt thấm đẫm toàn thân. Nàng hài lòng đặt vò xuống hũ băng đá, thật không uống công nàng mà! Mai Tiên tử này phải uống lạnh mới đúng vị, liếm liếm môi tặc lưỡi bạo dạn uống thêm một ngụm lớn nữa. Nàng trước đến nay hầu như không uống rượu, trừ champagne hay vang nhẹ. Mai Tiên Tử này thật đúng là cực phẩm mà, êm dịu mát lạnh cay đắng làm nàng không thể không uống nhiều thêm một ngụm. Đột nhiên lại quật khởi, nàng nhẹ đứng lên tự mình nho nhỏ hát mừng sinh nhật chính mình, tự thấy cũng không có phiền chán như mình tưởng! Có lẽ sau lần này hũ rượu của Đoạt lang bầm sẽ lại ít đi mấy vò nữa rồi, nghĩ vậy nàng bật cười ra tiếng. Cầm lên vò rượu nàng hướng lên trời phía nguyệt nha treo cao cười đến ngọt ngào.

- Hằng Nga tỷ tỷ! Tỷ tỷ có tiện đường qua cục quản lý tiểu thuyết nhấc dùm ta với lão thần tiên râu dài kia rằng ta hiện giờ rất khoái hoạt, không phải lo công tác đi sớm về muộn, cũng không phải soạn giáo án tăng ca! Chuyến du lịch miễn phí này ta cảm ơn lão nha! Sinh nhật lần thứ 24 vui vẻ...

Nàng ngửa đầu uống 1 ngụm lớn nữa, người đã bắt đầu thấy lâng lâng... Vươn ngón tay mân môi quệt miệng, hứng thú dạt dào cất tiếng hát bài “Ánh trăng nói hộ lòng em” của Đặng Lê Quân. Nhưng nàng thổ lộ với ai đây?

“Anh hỏi em yêu anh có sâu đậm không,

Em yêu anh bao nhiêu phần?,

Tình cảm của em là chân thật,

Tình yêu em dành cho anh cũng là chân thật,.

Ánh trăng đã nói hộ lòng em.,

Anh hỏi em yêu anh có sâu đậm không,

Em yêu anh bao nhiêu phần?

Tình cảm của em không di dịch,

Tình yêu của em là bất biến,

Ánh trăng nói hộ lòng em.

Nụ hôn ngọt ngào đã khiến con tim em đập rộn ràng.

Mối tình đậm đà của anh, em sẽ ghi nhớ suốt đời.

Anh hỏi em yêu anh có sâu đậm không,

Em yêu anh bao nhiêu phần?

Anh thử nghĩ xem, anh thử nhìn xem, ánh trăng đã nói hộ cho lòng em.”

Nàng dù cũng thuộc loại xinh xắn đáng yêu trong đám bạn cùng trang lứa nhưng trước do tập trung học tập, sau lại là công việc thi cử, đến khi ngẩng lên lại thấy cô đơn 1 mình trong khi bạn của nàng có đứa sớm đã con bông con bế! Một mảnh tình vắt vai còn chưa có...nàng đột nhiên nghĩ đến bóng dáng cao lớn thanh lãnh kia, bạch y công tử đứng trong gió tuyết! Nàng biết rằng len lỏi trong tim mình có hấn nhưng nàng chỉ là 1 nữ tử lưu lạc không cần thận cứu hấn một mạng, cái mác ân nhân to oạch! Chung quy lại cũng chỉ là bình thủy tương phùng, coi như là tình đơn phương đi, vậy có tính hấn là mối tình đầu của nàng không nhỉ? Nghĩ đến khuôn mặt băng lãnh ít biểu cảm, nghĩ đến nụ cười trong nắng cuối đông của hấn nàng bỗng thấy ngọt ngào... Mối tình đầu của nàng...cũng thật quá là đặc biệt đi! Có lẽ vì Mai Tiên tửu này có mùi hương giống hấn nên nàng nghĩ đến hấn nhiều hơn chẳng? Đột nhiên choáng váng, nàng lão đảo tiến lên 1 bước để đứng vững lại nhưng lại quên mất mình đang đứng là trên mái nhà, trượt một bước mất thăng bằng lao thẳng xuống hồ nước phía dưới. Nàng vẫn còn kịp nghĩ “CMNN ! Rượu đúng là hại thân mà! Mai đi đập đổ hết rượu của tên lang băm kia!!!”

Trên cây cầu nho nhỏ vắt dòng suốt, một nam nhân bạch y lặng lẽ đứng đằng sau nhìn nàng ngẩn người ngẩn trắng, nhìn nàng đáng yêu ném ném mấy viên sỏi, nhìn nàng ôm vò uống rượu một mình... Lúc nghe nàng hát khúc mừng sinh nhật hấn đưa tay vào trong vạt áo sờ sờ dải lụa có gắn những chiếc chuông vàng mà đêm Nguyên Tiêu hấn đã muốn cột lên tóc cho nàng. Nhìn nàng thật tự nhiên nói chuyện với mặt trăng khoé miệng hấn khe cong lên, mỗi lần nghe nàng hát hấn lại cảm thấy kinh hãi! Lời bài hát đều là những lời nữ tử thông thường không thể nói đến chứ đừng nghĩ đến là đứng giữa trời hát lên thế này.

“....Nụ hôn ngọt ngào đã khiến con tim em đập rộn ràng.

Mối tình đậm đà của anh, em sẽ ghi nhớ suốt đời.

Anh hỏi em yêu anh có sâu đậm không,

Em yêu anh bao nhiêu phần?

Anh thử nghĩ xem, anh thử nhìn xem, ánh trăng đã nói hộ cho lòng em.....”

Nhìn nàng phiêu dật trong gió dưới trăng thế kia hấn thấy thật mãn nguyện! Không như nàng nghĩ, hấn vẫn thường xuyên quay lại đây...nhưng chỉ đứng ở một nơi khuất nào đó lặng yên nhìn nàng, hay đợi nàng chìm sâu vào trong mộng mới tiến đến bên nàng đến hừng đông lại lặng lẽ ra đi... Hấn muốn lạnh lùng với nàng nhưng lại không thể ngăn nổi bản thân mình nghĩ đến nàng! Chợt thấy nàng lão đảo tiến lên 1 bước, hất chân lao khỏi mái đình xuống nước! Không kịp nghĩ đến điều gì hết hấn dùng tốc độ nhanh nhất có thể nhún chân tung mình qua thành cầu, mũi chân khe điểm xuống mặt nước tạo thành những vòng rung động nho nhỏ,lao đến mặt hồ tiếp lấy nàng từ trên cao rơi xuống! Thân hình kiều nhỏ của nàng lọt thỏm trong vòng tay hấn, vẫn ấm áp mềm mại như vậy. Hương rượu cộng với hương thơm ngọt ngào của nàng phả vào mặt hấn làm lòng hấn lại thêm xao động, chân chạm nhẹ vào cánh hoa sen hấn vút lên vững vàng ôm nàng đứng trên mái đình như thể vẫn đứng đấy từ lâu rồi vậy! Nàng không chống cự, cũng không đẩy hấn ra như hấn nghĩ, cúi xuống nhìn thân hình nho nhỏ lộn lại trong ngực mình hấn cũng không muốn buông.

Nàng ngược mắt lên chớp chớp mê man nhìn hấn, không phải là nàng say rượu rồi đấy chứ? Khi rơi xuống nàng đã chuẩn bị tinh thần trằm mình trong nước lạnh nhưng lại ngã vào một lồng ngực cứng rắn quen thuộc, hương hàn mai và mùi vị nam nhân mạnh mẽ tràn ngập bao lấy nàng! Nàng biết hấn đã quay lại, hấn một cái cả người lại vững vảnh đứng trên mái đình giữa hồ nhưng lúc này nàng lại đang trong vòng tay của hấn. Không phải hấn nói sẽ không quay lại đây sao? Gặp được ánh mắt tĩnh lặng của hấn nhìn mình nàng vội cup mắt xuống khe động thân mình lách ra khỏi đôi tay hữu lực. Lần trước bọn họ có coi như cãi nhau không? Nàng đã nói ra lời ngoan tuyệt lạnh lùng như vậy không hiểu hấn thế nào, nàng bỗng

thấy không khí quanh họ thật ngại ngùng khó hiểu. Cười cười nhạt nhẽo với hắn lên tiếng phá vỡ không gian yên lặng.

- Đa tạ công tử lần này không thu tay lại.

Hắn biết nàng vẫn giận chuyện lần trước, khoe môi khê động ánh mắt nhu hoà nhìn nàng.

- Linh Linh cô nương không nên ngã xuống nước lần nữa...

- Hừ, không phải cũng sẽ có 2 cái hộ vệ ẩn mình như ninja lao ra sao? Công tử không nên mất công lo lắng.

Nhìn nàng như con mèo con giận dỗi cong móng vuốt thu mình lại ngồi xuống hắn cũng không nói gì, tiến đến ngồi bên cạnh nàng hết sức tự nhiên.

- Ta đã cho bọn họ lui hết.

- Khi nào thì...

Nàng ngạc nhiên nhìn hắn, không phải hắn lần trước tự đứng giữ khoảng cách với nàng sao? Bây giờ lại thực tự nhiên như không có việc gì là sao?

- Cũng một lúc thôi, hôm nay là sinh thần của cô?

Nàng đỏ mặt, cúi đầu mân mê vò rượu, quên mất tiêu là mình còn đang giận dỗi. Hoá ra hắn nghe thấy nàng hát ư? Những trò xấu hổ vừa rồi hẳn phải hắn đã thất hết? Lão tiên gia ! làm ơn bỏ lời xuống giặt chết ta luôn đi!

- Uhm, ta 24 tuổi!

Hắn không nói gì luồn tay vào trong vạt áo lấy ra một dải lụa, cầm lấy bàn tay đang khều khều vò rượu đặt vào! Nàng ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn hắn, lại nhìn dải lụa với những chiếc chuông nhỏ bằng vàng xinh xắn, lại ngược lên nhìn hắn nghiêng nghiêng đầu khó hiểu.

- Công tử...

Hắn quay mặt đi nhìn lên vầng trăng trên cao nhẹ giọng.

- Vốn định đưa cho cô vào đêm Nguyên Tiêu...nhưng có việc gấp nên ta đi luôn.

Đêm Nguyên Tiêu ư? Nàng nhú nhú mày, không phải hôm ấy nàng hiểu lầm ý hắn đấy chứ? Nếu không chắc do hôm nay nàng say thật rồi.

- Cám..cám ơn.

Nàng thu dải lụa vào trong lòng rồi đưa vò rượu cho hắn, lấy cốc giảm bớt ngưỡng ngùng. Hắn nhận lấy, tò mò nhìn vò rượu trong hũ băng đá nhưng không uống!

- Mai Tiên tửu này....

- A, là của Đoạt thần y. Hầm cho ta vài vò, hôm nay mới khai thử! Loại này uống lạnh rất hợp, công tử thử chút đi...ack, không có chén haha. Ta không nghĩ có thêm người....

- Không sao, ta không uống rượu. Chỉ dùng bạch thủy!

Bạch thủy sao? Vậy mọi lần...nàng hắc tuyến đầu đầu =.=!! Dùng bạch thủy mà cũng có thể thanh nhã như phẩm trà vậy là sao? Có lẽ người đẹp thì làm gì cũng đẹp đi, vừa rồi lúc hắn phát vạt áo ngồi xuống cũng vô cùng tiêu sái. Tuỳ tiện ngồi trên mái nhà thôi mà lại có cảm giác như hắn ngồi ở nơi vô cùng sang trọng lịch tảo nhã vậy! Aizzz là do khí chất đi. Không hổ là công tử nhà thể gia, nàng chống tay lên má mông lung nhìn hắn, hắn vẫn vậy! Vẫn một thân bạch y phiêu dật, dáng người cao ngất, tóc dùng một cây trâm bạch ngọc vấn sơ một ít lên. Tuần mâu hơi nhú, đôi mắt hắc ngọc rét lạnh giờ có một tia nhu hoà, sống mũi cao thẳng, bạc thân vốn cứng rắn nghiêm nghị thêm chút đường cong nhếch lên thôi lại trở nên mềm mại khiêu gợi... Khiêu gợi ư? 2 từ này hoàn toàn không hợp với hắn nhưng...nhìn hắn bây giờ đúng là phải dùng từ này để diễn tả! Dù cũng là ngồi trên mái nhà người ta như nàng nhưng hắn lại hết sức thoải mái, 1 chân hướng vào trong xếp lại, 1 chân chống lên tay tuỳ tiện gác trên đầu gối, tay còn lại cầm vò Mai Tửu. Cầm ngang cao đầy kiêu ngạo, tóc dài tuỳ tiện rối tung theo gió, ánh trăng dát lên thân thể hắn một

lớp trong suốt lơ mờ! Cả thân người toát ra khí chất cuồng ngạo tự nhiên. Nàng lắc lắc đầu, thế quái nào nàng lại nhìn hấn thấy khí chất này quen quen nhỉ ! Miệng lưỡi hơi khô, cổ họng nóng nóng nàng đón đầy vò rượu từ tay hấn uống một ngụm dài, cảm thấy mỹ mãn thở dài một hơi. Hấn là một vị công tử còn thế này, không hiểu nếu gặp đại hiệp chân chính sẽ còn thế nào nữa! Nàng nhớ đến những đại hiệp nàng đã gặp khi bước vào thế giới của Kim Dung. Đúng vậy, nàng thấy hấn quen quen là vì hấn có khí chất rất đại hiệp nga

~ nàng thấy thật phục chính mình, bây giờ mới nghĩ ra. Chỉ cần hỏi hấn đại hiệp hay võ lâm minh chủ ở đây là ai thì sẽ dễ tìm hiểu xem mình bị đưa đến thế giới nào rồi? Lão thần tiên kêu là hỗn độn thế giới mà! Nghĩ thế nào liền hỏi thế đấy đi, biết ngay thôi mà. Nàng kéo kéo tay áo hấn.

- Diệp công tử...

Hấn liếc nhìn nàng một cái gật nhẹ đầu tỏ ý nàng cứ nói, làm nàng mạnh dạn hơn.

- Người quen nhiều đại hiệp chứ?

Hấn nhướn mi quay hấn qua nhìn nàng.

- Cô biết ai?

- A, trước đây...cũng gặp vài vị. Tiêu Phong, Tiêu bang chủ cái bang, Nam Viện Đại Vương có chứ?

Hấn nghĩ nghĩ, bang chủ cái bang? Nam Viện Đại Vương ư? Không phải người này! Hấn lắc đầu, nhìn thấy nàng xiu xuống thất vọng lắm lắm.

- Hoàng Lão Tà chắc không có đây rồi, nếu không sao “Cửu Chuyển Hoàn Hồn Đan” của ông ấy lại do tên Đoạt lang băm kia sản xuất! Vậy ở đây có Tiêu Dao phái hay Linh Thứu cung không?

Lại lắc đầu, nàng càng xiu.

- Azzzz, thế giới Thiên Long của ta, Đoàn Lang của ta...không phải rồi. Vậy không thể thấy Mộ Dung bại hoại rồi....tiếc quá đi.

- Mộ Dung gia thì có.

A, có kìa! Nàng sáng mắt nắm lấy tay áo hấn chặt hơn.

- Mộ Dung Yên hay Mộ Dung Phục vậy? Là hậu nhân hoàng tộc Hậu Yên phải không?

Mắt hấn chợt có tia lạnh lẽo nhưng mặt vẫn bất động nhìn nàng gật đầu. Ái đây hưng phấn tâm trí nào mà nhìn thấy?

- A, có Nam Mộ Dung Sao không thấy Bắc Tiêu Phong? Nhưng không sao, có hấn là được!

- Nam Mộ Dung, Bắc Tiêu Phong sao? Là Nam Mộ Dung, Bắc Tiểu Phụng mới đúng!

Phụt! Nàng phun ngụm rượu đang uống ra ngốc lẳng nhìn hấn.

- Là Lục Tiểu Phụng sao?

Gật!

- Là tên Lục Tiểu Phụng có 4 hàng lông mày, 2 trên trán 2 trên mép sao?

Gật!

Nàng lại hưng phấn.

- Có Nhất Kiếm Tây Lai Tây Môn Xuy Tuyết, có Thiên Ngoại Phi Tiên Diệp Cô Thành sao?

Hấn nhúu chặt mày quái dị nhìn nàng.

- Sao cô biết họ?

- Oa vậy là cũng có sao? Vạn tuế hahaha.

Nàng vươn thẳng 2 tay lên trời biểu tình cực hưng phấn hò hét hoàn toàn không nhìn thấy người bên cạnh lồng mây hoàn toàn buộc chặt. Hắn không kiên nhẫn kéo tay dè lại nàng đang hưng phấn nhảy nhót.

- Sao biết họ?

Nàng chớp chớp mắt nhìn hắn.

- Sao không biết? Bọ họ nổi tiếng vậy mà, mê kiếm hiệp không biết họ mới là ngốc!

- Cô...thích kiếm sao?

- Đúng, mê kiếm hiệp nên mới bị quăng xuống đây nè! Ta muốn gặp đại hiệp, ta muốn gặp “Kiếm Thần”!
2 chữ “Kiếm Thần” đánh sâu vào lòng hắn, toàn thân hắn cứng đờ.

-” Kiếm Thần” kia...?

- Công tử không biết sao? Ta thấy huynh dùng kiếm mà! Là Diệp Cô Thành, thành chủ thành Bạch Vân nha!

Tay hắn đang nắm tay nàng cũng run run...nàng..nàng dĩ nhiên lại biết tham vọng muốn làm “Thần” của hắn? Nàng lại nói đương nhiên như vậy, nàng biết họ Mộ Dung là hậu nhân hoàng tộc Hậu Yên. Lúc đấy hắn đã nghi nàng là người của “bên kia”, nhưng nàng rõ ràng có hứng thú với Lục Tiểu Phụng và Tuyết hơn. Nàng nói nàng muốn gặp Thành chủ thành Bạch Vân ư? Nàng rõ ràng không biết thân phận thật của hắn!

Nàng vẫn đang hưng phấn thao thao bất tuyệt.

- Đúng vậy! Trong các vị đại hiệp người ta thích nhất chính là Diệp Cô Thành, chỉ có hắn mới xứng với danh hiệu “Kiếm Thần”, có điều....

Nghe nàng nói thích nhất Diệp Cô Thành tim hắn nảy lên 1 cái, lồng ngực tưởng như không chịu nổi lại nhìn thấy nàng xiêu xuống hắn chú ý nghe tiếp xem vì sao nàng mất hứng .

-...có điều không biết ta có đến muộn hay không?

- Có ý gì?

- “Quyết chiến tử cầm thành”! Hắn chết ở đấy a, hắn nhìn ra được kiếm của Tây Môn Xuy Tuyết có ràng buộc nhưng...vẫn cố tình thu kiếm của mình rồi để một kiếm kia của Tây Môn xuyên qua tim hắn! Huynh cũng là người dùng kiếm, lại ở kinh thành huynh chắc biết chuyện đấy chứ? Đã đến chưa vậy?

Hắn dờ dẩn nhìn nàng, hắn lần đầu tiên thấy thố như vậy! Giọng hắn trở nên cứng ngắt.

- Đã!

- A, không kịp sao? Thế nào, có đâm trúng không?

Nàng thất vọng nhưng vẫn cố nín kéo vì thế giới này là hỗn độn mà, biết đâu....

- Có...

Hắn nói gần như thở, đúng như nàng nói! Kiếm ấy là hắn tự nhận, kiếm pháp của Tây Môn Xuy Tuyết tuy ảo diệu, nhưng đã không thoát ra nổi sự khống chế của hắn. Kiếm của Nhất Kiếm Tây Lai dường như bị một cái gì đó ràng buộc, nó không phiêu hốt, uyển chuyển thanh thoát như mây trắng trên nền trời xanh của Thiên Ngoại Phi Tiên. Tây Môn Xuy Tuyết dường như sẽ chết về tay của hắn thì hắn chệch mũi kiếm ra và lao mình vào kiếm của Tây Môn Xuy Tuyết! Nhưng vào giây phút hắn chấp nhận thì nàng xuất hiện, bây giờ hắn đã hoàn toàn tin rằng nàng là từ thiên giới xuống! Là nàng đã thay đổi vận mệnh của hắn, một kiếm ấy đâm vào thân thể nàng cũng là đâm thẳng vào tim hắn. Ghim chặt nàng trong đấy! Hắn thấy đầu óc quay cuồng, hắn bắt giắc đưa vò rượu lên môi, uống một ngụm dài. Đúng như nàng nói, Mai Tiên tửu này ướp lạnh uống rất hợp! Cay cay tê tê lại ngọt ngào mát lạnh...hương hân mai vương vấn nơi đầu lưỡi.

Nàng không để ý đến người bên cạnh đột nhiên kỳ lạ, nhìn xa xăm thờ dãi! Nàng uống khá nhiều, lúc này đã gần như lão đảo rồi. Nhưng nàng thuộc loại người say rượu sẽ nói nhiều, nhân tiện tiếc cho 1 bậc kỳ tài đột nhiên thấy buồn buồn.

- Hắn thực ra thật đáng thương, huynh không thấy vậy à?

- Hắn đáng thương sao? Ai dám thương hại hắn.

- "Nhất phiến cô thành vạn nhận san" không phải sao? Con người hắn là một bậc kỳ tài, là một kẻ hết sức cuồng ngạo. Nhưng "Lâu cao thì thì cô độc", hắn cô độc từ cái tên rồi! Diệp Cô Thành.... Thành chủ cô đơn! Không có hình phạt nào khắc nghiệt hơn sự cô đơn cả, "Kiếm Thần" thì sao chứ? Ta càng muốn một người bình thường hơn! Bởi vì danh vọng cao, thì trách nhiệm càng nặng nề, tham vọng cao thì trả giá lại càng đắt!

- Nhưng có mấy ai đạt đến cảnh giới "Thần" trong nhân loại?

- "Thần" sao? Không phải trăm năm sau cũng thành một nắm cát? Con người nên nhận biết cái gì đáng giá để đánh đổi cái gì không! Một chữ "Thần" đánh đổi cả cuộc đời tịch mịch thì có đáng không? Nam nhân các huynh chính là như vậy, Tây Môn Xuy Tuyết cũng đã có thể thành "Thần" nhưng hắn lại lựa chọn buông tay! Vì hắn có ràng buộc sao? Không phải! Đây là trách nhiệm của hắn, là lựa chọn của hắn! Hắn chọn tình yêu và làm một người bình thường thay vì làm một vị "Thần" cô độc. Cái thành công của hắn chính là biết buông tay và biết cân nhắc! Danh vọng là hư ảo, buông tha cho vạn sự chân thật ở trước mắt để đổi lấy một hư ảo? Thế không gọi là thành công được, hắn thành công làm "Thần" nhưng lại thất bại khi làm người! Không đáng a, không đáng. Hắn như vậy liệu có thể không là đáng thương được sao? Có lẽ hắn không có gì để ràng buộc, níu kéo nên vậy đi! Hắn không hiểu hạnh phúc cũng là một loại ràng buộc nên chặt đứt tất cả. Huynh cũng là người luyện kiếm, ta mong huynh đừng đi vào con đường như vậy! Nếu không một kiếm ở ngực ta là phí công, ta chỉ muốn cứu một con người, không thể cứu một kẻ muốn làm "Thần"!

Nàng mỉm cười ôn nhu với hắn, áo trắng thướt tha lại càng nổi bật lên gương mặt mỹ nhân ứng hồng. Đôi mắt to mơ màng khép hờ, hàng mi cong vút phủ xuống khẽ lay động, đôi môi mọng đỏ kiêu diễm ướm át khép vào mở ra theo từng lời nàng nói! Hương rượu hoà lẫn với mùi hương thiếu nữ say lòng, ánh trăng trên ở ảo lại càng khiến nàng trở nên yêu mị kiêu diễm! Mỹ nhân say rượu hơi hơi ngã người ra sau, hắn như bị nàng thôi miên thật tự nhiên đưa ta kéo nàng tiến nhập vào trong lòng mình. Mùi hương ngọt ngào của riêng nàng lại càng nồng, chọc cho lòng hắn như thiêu như đốt! Nàng vô lực dựa đầu vào vai hắn, ngược nhìn gương mặt anh tuấn gần trong gang tấc. Hắn lúc này đã hoàn toàn bỏ đi vẻ băng giá thường ngày, nhìn nàng nhu tình như mật. Sâu trong đôi mắt như hắc ngọc sáng ngời le lói một tia lửa nóng rực, bị hắn nhìn nàng toàn thân căng thẳng bất an khẽ cự mình! Hắn lại siết chặt nàng hơn, một tay đỡ lấy gáy nàng, một tay vuốt ve gò má non mịn màng. Ngón tay dài lạnh lạnh khẽ chạm vào khoé môi, rồi men theo đường viền vuốt ve đôi môi mềm mại ấm nóng. Nàng ngẩng ngốc nhìn hắn, nàng biết hắn muốn làm gì. Lý trí muốn nàng vùng thoát ra khỏi vòng tay hắn nhưng toàn thân nàng, con tim nàng đã mềm nhũn! Nàng biết hắn đẹp đến chết người, là một băng sơn mỹ nam...nhưng lúc này toàn thân hắn, từng động tác, đều bá đạo nóng bỏng đến cực điểm! Mắt hắn vẫn nhìn thẳng vào mắt nàng, cúi xuống phủ môi mình lên đôi môi ngọt ngào run run khẽ mở mà hắn vẫn luôn mong muốn! Bàn tay nhanh chóng luồn xuống eo, kéo nàng dính sát vào người hắn lúc này đang rạo rực. Môi chạm môi, môi nàng ấm áp, môi hắn hơi lạnh nhưng cũng nhanh chóng nóng lên, hắn ôn nhu mút lấy cánh môi đầy đặn, trần trọc nếm vị ngọt của nàng, di chuyển môi mình trên môi nàng mỗi lúc một khẩn thiết hơn, cuồng nhiệt hơn. Nàng bị hắn làm cho đỡ dần, vô thức khép mắt lại, "Ừm" lên một tiếng không ngờ lại càng làm cho hắn thêm mãnh liệt hơn! Bị hắn bắt ngờ bá đạo nàng không thở được hé miệng ra thì hắn lợi dụng cơ hội đưa lưỡi tiến vào công thành đoạt đất, tham lam quẩn lấy đầu lưỡi rụt rề của nàng lại mút, lại cắn, luồn sâu vào trong miệng nàng vuốt ve dụ dỗ thêm mật ngọt. Nàng ngây ngô vụng dại không biết đáp lại ra sao làm hắn càng thêm không kiểm soát được càng lúc càng muốn nàng nhiều hơn, nhiều hơn nữa. Tay nàng bất giác đã vòng qua vai hắn níu lấy hắn như đồ thêm dầu vào lửa, hắn ôm sát nàng vào người mình, cảm thấy cơ thể nàng nóng bừng run rẩy, cảm thấy nhịp tim của nàng và của mình đập điên cuồng. Hắn biết, biết rằng trong lòng nàng có hắn, phản ứng lại với nụ hôn của hắn! Niềm hân hoan dâng trào làm hắn như muốn nổ tung vì kích động, môi hắn di chuyển xuống cảm nàng, hơi cắn làm nàng bật thốt ra tiếng than thở nhẹ nhàng kiêu mị. "A...ân..." Di chuyển xuống dưới, hắn để môi mình nơi cổ nàng, cảm nhận mạch đập gấp gáp của nàng, nghe tiếng hít thở lộn xộn của nàng, phả hơi thở nóng rẫy của mình dưới tai nàng để thấy nàng khẽ rung mình. Mút lấy vùng da tuyết trắng, hải lòng khi thấy cổ nàng hiện lên một bông hoa hồng chói lọi, hắn khàn giọng nỉ non với nàng.

- "Linh Nhi, gọi tên ta...gọi tên ta!"

Giọng nàng rung rẩy, gần như là hơi thở

-” A...Diệp....ân...?”

-”Sssi..hh..!”

Hắn xuyt nhẹ, môi lại tiếp tục men theo cần cổ của nàng đến tai, vươn đầu lưỡi cuốn lấy vành tai nàng liếm mát rồi day cần nhẹ nhẹ. Đổi lấy tiếng than nhẹ của nàng hắn mới dời lại môi nàng, mát mát chêu chọc rồi bá đạo cuốn lấy lưỡi nàng mà xoắn xuyết! Khi nàng gần như không thở nổi hắn mới tách ra để nhìn nàng, đôi mắt càng thêm mê mang, gò má nóng bừng hồng hồng, đôi môi vì hắn mà sưng mọng đỏ ửng. Khoé môi nàng vẫn còn vương sợi tơ bạc trong suốt nối với môi hắn, hơi thở gấp gáp ngực phập phồng. Hắn yêu thương vuốt ve khuôn mặt nàng, vùi sâu vào trong tóc nàng hít vào mùi hương ngọt như mật!

Vàng trắng trên cao vẫn sáng, gió xung quanh lay động, hương rượu, hương mai lượn lờ trong không khí. Giữa hồ sen đầu hạ, trên mái đình cong cong... một người say rượu, say tình chìm vào trong mộng đẹp để lại một người với trăm ngàn ngổn ngang.

+++++=+++++

9. Chương 9

Chương 9: Hiểu lầm, vô mộng chạy lấy người.

Trưa hôm sau, mỗi nữ bị ánh mặt trời chiếu đến mộng mới ôm đầu choáng váng bò dậy. Nôn nao khó chịu, toàn thân mệt mỏi lơ đãng sau khi được Thanh Y giúp đỡ rửa mặt chải đầu thay xiêm y mới lão đạo tiến đến trước gương đồng ngắm nghía bộ dạng sâu rượu của chính mình.

-AAAAA.....AAAA....A.....

Một tiếng hét thảm từ Mai viện vọng khắp Tranh Mệnh trang, Đoạt thần y trong y viện tay run lên một cái hạ trầm xuống lệch ra ngoài vị trí đã định. Người ngồi trên ghế cả đầu đầy gân trâm thẳng tắp vật xuống nền nhà, cơ mặt co quắp nửa cười nửa khóc, toàn thân co rút.... Người hầu đứng bên cạnh vội tiến đến định phù y dậy cấp cứu thì bị một bàn tay ngăn lại, ngẩng đầu lên đập vào mắt là một gương mặt cười đến lạnh cả người. Đoạt thần y ngồi xổm xuống tí mĩ đánh giá kẻ xấu số nằm dưới đất vể vể mặt cổ quái kinh dị phát ra âm thanh huhuhu...hahaha...hhuu...hhihihi. Lôi trong ngực áo ra một quyển sổ nhỏ nhỏ liến liến bút lông hí hoáy viết viết ghi ghi vẽ vẽ. Người hầu đứng một bên cứng đờ đen mặt, thương hại liếc nhìn bệnh nhân bị hạ cấp thành mẫu vật kia một cái! Không biết hắn số khổ là do Đoạt thần y cố tình quật khởi muốn thí nghiệm hay tại tiếng hét thảm của Linh cô nương kia đây!?

Quay lại Mai viện.

Thủy Linh trợn mắt trừng trừng nhìn vết đo đỏ dưới cổ, lại nhìn đôi môi sưng đỏ của mình. Không phải nàng hôm qua say rượu loạn tính bị sắc quỷ hành hung chứ? Ôm đầu gục xuống bàn trang điểm, nàng vô lực ngoắc Thanh Y đang cố ý lảng lảng đằng sau.

- Ta hôm qua sao trở về phòng được?

- Đây....là công tử...mang...mang tiểu thư về.

- A..? Diệp công tử...

Oanh! Trong đầu một số hình ảnh lộn xộn ập lại, mặt nàng lập tức đỏ như quả cà chua. Say rượu loạn tính, rượu hại thân mà! Dù không nhớ rõ ràng nhưng nàng đại khái cũng hiểu hôm qua chuyện gì xảy ra, nàng cũng quá là buông thả đi. Cứ nhiên...cứ nhiên lại không phản đối hành vi... ừm thời đại này gọi là “khinh bạc” của tên kia với nàng! Nàng không phải người bảo thủ nhưng là “first kiss” nga

ôi nụ hôn đầu của nàng lại là với một cái cổ nhân, dù hắn có là mỹ nam vạn năm có một đi chẳng nữa thì người chịu thiệt cũng là nàng đi! Dù nàng cũng có tình cảm với hắn nhưng cũng chưa đến mức này đi,

nàng thậm trí còn không biết đầy đủ họ tên hần, cha mẹ hần, nghề nghiệp của hần, chức vụ của hần, có bao nhiêu nhà, có bao nhiêu xe a..(con gái, cô hứng lấy chồng sao?) quan trọng nhất là hần có thể tử rồi thì sao? Cổ nhân dặn vợ gả chồng sớm lại tam thê tứ thiếp! Hần bộ dạng tuần lãnh như vậy, nhà có tiền như vậy lão bà chắc chắn cả đàn. Ôi ôi ôi...nàng rên rỉ bò lên giường đập đập đầu vào gối quyết định làm đà điểu.

Thanh Y khó xử nhìn nàng, lại nhìn ra cửa. Chủ nhân đang đợi tiểu thư dùng bữa sáng, a giờ là thành bữa trưa ở ngoài kia. Nhưng tiểu thư nàng lại thế này thì biết làm sao? Chạy nhanh hỏi chủ nhân vậy, Thanh Y vội vã chạy lại phòng khách thấy chủ nhân của mình đứng bên cửa sổ tròn trịa khắc tinh sảo khuôn mặt lạnh lùng ngàn năm không đổi đang chăm chú cầm một mẫu giấy nho nhỏ, không cần hỏi cũng biết là tin tức ở kinh thành do bồ câu đưa tới. Dừng lại trước cửa Thanh Y biết chủ nhân nghe được tiếng bước chân của mình, đợi được gọi vào.

- Nàng chưa tỉnh?

Không dời mắt khỏi mảnh giấy giọng hần có chút ôn nhu.

- Hồi chủ nhân, tiểu thư đã dậy nhưng....

- Ân?

- ...tiểu thư soi gương song lập tức hồi giường quần chật chèn không ra ạ.

Hần ngẩng đầu lên có chút hơi nhếch khoé miệng. Tay khẽ động mảnh giấy tan thành bột phấn rơi xuống hần không để ý ngón trở ngón cái xoa xoa búng đi bụi giấy quay người tiêu sái đến Mai viện.

Thanh Y vẫn theo sau, không khó để nhìn ra chủ nhân có vẻ cao hứng. Khuôn mặt vẫn đông lạnh dọa người như trước nhưng khi liếc nhìn người khác cảm giác thấy bớt áp lực hơn, từ khi Thuỷ Linh tiểu thư xuất hiện chủ nhân có vẻ cao hứng nhiều hơn trước. Ô..ô mong tiểu thư ở lại lâu chút cho chúng thuộc hạ bọn họ thi thoảng được dễ thở!

Hần đứng ngoài bình phong nhưng có thể nhìn xuyên qua lớp vải mỏng thêu mai trắng thanh tao để thấy nàng cuộn tròn lại như bánh bao trên giường, hần có cảm giác rất muốn cười. Nàng thực chất là có tắc ngôn mà không có tắc đảm, nói rất mạnh miệng nhưng thực ra lại rất nhút nhát. Rất...thú vị, cũng rất đáng yêu. Hần khẽ háng giọng, thấy bánh bao trên giường hơi giật giật.

- Linh Nhi? Tỉnh sao?

Nàng trong chăn nghe thấy giọng hần ôn nhu thì mặt càng thiêu lợi hại, trùm chăn càng kỹ hơn kiên quyết làm đà điểu.

- Ta...ta còn muốn ngủ, huynh...huynh ra ngoài đi. Đừng tiến vào!

- Đã gần đến giờ Ngọ, nên ăn uống một chút.

- Ta còn mệt, kêu Thanh Y dọn vào đây cho ta sau cũng được, huynh...nên ra ngoài!

Hần biết nàng còn thẹn nhưng hần không thích nàng đuổi hần như vậy, từ hôm qua hần đã quyết định không để nàng dời khỏi hần. Im lặng tiến vào đứng bên giường.

Một lát nàng không nghe thấy gì nghĩ hần đã đi, thở phào nhẹ ngẫm gỡ chăn hé ra đôi mắt. Bất ngờ bị bóng dáng tuần lãnh trước giường dọa nhảy dựng, mặt lại hồng thẩu định kéo chăn bao kín lại thì một đôi tay đã tiến tới ôm cả nàng cả ổ chăn lại. Hần ngồi tại mép giường để nàng ngồi vắt ngang trên đùi hần, ngón tay thon dài khẽ đỡ chăn ra nhìn nàng lúng túng lồi lồi kéo kéo lại muốn trốn. Hần đè tay nàng lại, cúi xuống hàm trụ đôi môi phần hồng chưa điểm son, chỉ là một nụ hôn nhẹ nhàng môi chạm môi. Nàng cứng nhắc mở lớn mắt nhìn hần, lắp bắp.

- Huynh...huynh...

Hần nhìn sâu vào mắt nàng, dịu dàng vén những sợi tóc lung tung của nàng ra sau tai.

- Thân thể của nàng cũng đã sắp khỏi hần, nàng có thể theo ta dời đây chứ?

- A...dời khỏi đây? Nhưng là...

- Ta đã thông tri Đoạt thần y, được hoàn của nàng mai sẽ bào chết song. Ngày kia có thể lên đường!

Nàng ngậy ngốc, dời khỏi đây đi cùng hấn ư? Hấn muốn phụ trách sao? 2 tháng trước hấn đột nhiên lạnh mặt muốn giữ khoảng cách với nàng bây giờ lại muốn nàng đi cùng hấn? Nàng là người không uỷ khuất chính mình bao giờ, dù nàng có tình cảm với hấn là thật nhưng nàng cũng sẽ không trói buộc hấn với nàng bằng một nụ hôn! Nàng lại càng không huyền hoặc mình rằng hấn nhất kiến chung tình với mình, nàng nhớ rõ vì sao hấn tốt với nàng! Để nàng làm người của hấn thì là trả ơn nàng sao? Hấn cũng quá tự đề cao bản thân mình rồi, hấn nghĩ rằng nàng cũng sẽ lao vào vòng tay của hấn như những nữ nhân khác? Có thể bây giờ hấn hứng thú với sự mới lạ của nàng, sau này thì sao? Nàng rồi cũng sẽ phải trở về, nàng không muốn bản thân mình phải tổn thương vì một người không cùng thế giới với nàng. Nàng lạnh mặt gạt tay hấn ra đứng lên.

- Ta nghĩ có lẽ huynh đã hiểu lầm điều gì thì phải.

Hấn nhú mày, khi nhìn biểu hiện biến hoá càng lúc càng không tốt trên mặt nàng hấn biết là có gì đó không ổn, quả nhiên như vậy.

- Ta hiểu lầm điều gì?

- Hôm qua...ta không nhớ chuyện gì xảy ra nên huynh cũng không cần phải áy náy! Ở nơi ta sống nam nữ cũng vẫn thường ra ngoài uống rượu với nhau, đôi khi phát sinh việc như vậy cũng không phải điều gì ghê gớm lắm. Huynh hiểu chứ?

Không khí trong phòng đột nhiên hạ thấp xuống âm độ, hấn nắm lấy cổ tay nàng siết chặt ép nàng phải quay lại nhìn thẳng vào hấn.

- Nàng cũng từng như vậy với nam nhân khác?

Hấn đột nhiên nổi điên cái gì chứ? Nàng dù có đi với ai cũng không đến lượt hấn quản.

- Chưa từng, nhưng cũng không lạ cũng không coi trọng. Ở nước ngoài nam nữ ôm hôn nhau chỉ là hành động xã giao thông thường!

Hấn không muốn nghe nàng phủ nhận hấn, một cổ nặng nề dâng lên trong lồng ngực hấn ép hấn mỗi nhịp hít thở là một nhịp khó chịu. Giật tay một cái làm nàng ngã vào lòng mình, đẩy nàng xuống giường hấn cúi xuống hàm trụ đôi môi ngăn lại tiếng kêu phản đối của nàng. Đôi môi mạnh mẽ ép xuống bá đạo tách môi nàng ra, nhanh chóng vươn lưỡi cuốn lấy đầu lưỡi đỉnh hương đang cố chạy trốn. Đảo quanh miệng nàng, mút lấy môi lưỡi của nàng, thành công làm cho nàng mềm nhũn người không có chút kháng cự. Lúc đẩy hấn mới thu lại lưỡi, ôn nhu dùng môi mình vuốt ve vỗ về môi đôi môi căng mọng của nàng, hôn lên hai má rồi dần dần di chuyển xuống dưới cắn mút để lại vô số hôn ngân trên căn cổ, sau gáy trắng muốt. Khi cả hai đều không thở nổi hấn mới chống khừ tay ngẩng lên tựa trán mình lên trán của nàng, nhìn nàng mơ màng động tình kiều diễm vì hấn. Nở nụ cười chiến thắng hấn cúi xuống phả hơi thở nóng rực của mình bên tai nàng, đôi môi mấp máy chêu đùa vành tai mẫn cảm.

- Nàng và ta không phải là hành động xã giao thông thường!

Tức điên người nhìn hấn đi khuất, nàng vô lực tựa người vào thành giường hỗn hển thở, ai oán thân thể nàng đã phản bội chính nàng! Ai? Con mắt nào của nàng nhìn thấy hấn là một cái băng sơn mỹ nam vạn năm không tan chứ? Có đánh chết nàng cũng không thể tưởng được hấn lại dùng biện pháp ấy với nàng, một nàng đã coi thường hấn là cổ nhân mà! Không được, nàng nhất định phải tìm cơ hội trốn đi càng nhanh càng tốt! Nếu đi theo hấn không sớm thì muộn nàng cũng bị bệnh tim cấp tính, não phình to.

Thu dọn thu dọn mau mau thu dọn bảo bối của nàng, “Cửu chuyển hoàn hồn đan”, “Tuyệt liên trần châu cao”, độc dược, ngân châm vàng, móng hân dược, Mai Tiên tửu, thuốc giải bách độc, móng hân dược, độc dược, độc dược, xuân dược siêu cấp cường thân” Nhất dạ thất tiêu hồn”, định thân dược....bla bla. Nàng gãi đầu nhìn đồng chai lọ ngân châm trước mặt. Sao giấu trong người được đây? Bỏ loại nào ở lại cũng đều tiếc a, tất cả đều là nàng lừa đảo chiếm đoạt được a! Linh quang chợt loé nàng lôi đồng ngân châm ra cẩn thận nhúng vào mấy lọ độc dược, phiền phức là tất cả đều vô sắc vô vị tẩm lên châm cũng không phân biệt được loại nào với loại nào! Thôi thì một nửa, à không 1/3 thôi nhúng vào toàn bộ các loại độc đi. Còn lại

nhúng vào định thân được, lát đi làm thêm một bó ngân châm nữa...oa kaka nàng thật phục mình mà. Gọn nhẹ không lo bị phát hiện, có bị đâm trúng cũng không lo nàng toàn thân bách động bất xâm rồi. Nghiên cứu có nên cắm độc châm vào tóc không, giang hồ hiểm ác khó lường, mình cứ phải phòng bị trước. Tránh trường hợp đầu bị chuyển nhà rồi mới lo bảo hiểm thân thể! Meo meo mắt lại cười cười, nàng còn quên mất. Chưa xử lý mõ lang băm nào đấy rõ ràng biết nàng sợ đắng, rõ ràng có thể bào chế được hoàn lại bắt nàng phải uống được khổ hơn 4 tháng qua, tốt lắm tốt lắm. Ta không chinh nhà ngươi ta đi không thể yên tâm được, nhìn nhìn mấy lọ dán nhãn đầu lâu do nàng đánh dấu tránh ình tu nhằm cười đến thật là dễ tiện...fu fu fu, Đoạt lang băm nhà ngươi chuẩn bị đi.

Át xì, át xì...rùng mình! Đoạt thần y tự đứng sống lưng lạnh buốt quay đầu ra sau không thấy ai lại tiếp tục vén tay áo tao nhã trát a...trát a, liên tục dùng châm cắm trên người bệnh nhân của mình mặc cho hần đã đại hân toàn thân miệng ngậm khúc cây quai hàm nghiền chặt mắt muốn lồi ra đến nơi.

Sáng hôm sau mọi người trong thiện phòng Tranh Mệnh trang tròn mắt nhìn mỗi nữ nào đó mỗi hôm mặt trời chưa lên cao 3 xào chưa xuất hiện,giờ mới tờ mờ sáng đã thần tình sáng lạng một thân y phục phần hồng gọn gàng, phía trước đeo tạp dề trắng muốt, tóc buộc vổng lên cao thành 1 cái đuôi ngựa đuối tất cả bọn họ ra nói muốn thành tâm làm món ăn cảm ơn chủ nhân của bọn họ Đoạt thần y đã chiếu cố nàng thời gian qua. Nàng thân phận tuyệt đối không nhỏ, nháo nát trừ phòng quý giá của thần y cũng vô sự thì bọn họ sao dám trái lời. Tất cả đành phải dùng trừ phòng trong y viện, nàng chỉ làm đồ cho thần y thôi nga

bọn họ không có cái phúc phận ý!

Chỉ thấy nàng luôn tay đánh đánh, đồ đồ cân đo đong đếm, lại lấy cả hũ rượu Mai Tiên tửu quý giá ra dùng nữa, thì thoảng vai lại run run phát ra âm thanh khi khi kỳ cục. Xung quanh nàng không khí tự động có cảm giác thật quý dị, trừ nường và mấy tên giúp việc chọc cửa sổ nhìn lên rừng hết cả mình nghĩ “Chủ nhân, ngài tự cầu nhiều phúc đi!!”

Đến giờ dùng điểm tâm, Đoạt thần y và Diệp công tử nhìn bàn ăn kỳ quái trước mặt, lại nhìn lên mỗi nữ bộ dạng gọn gàng đáng yêu đang cười meo meo. Thanh Y thì khỏi phải nói, nhìn nàng muốn rút con mắt. Mỗi nữ vậy vậy bọn họ lại cười cười.

- Ta sau hôm nay sẽ đi cùng Diệp công tử, không biết bao giờ mới có thể quay lại đây nên hôm nay đặc biệt làm một chút điểm tâm ở nơi ta sống muốn nói tiếng cảm tạ với Đoạt thần y đã chiếu cố ta thời gian qua.

Diệp công tử khoe miệng khê nhếch không nói gì ngồi xuống nhìn nàng chăm chú, thấy trên tóc nàng là dải lụa gắn những chiếc chuông vàng nhỏ nhỏ hần rất hài lòng, nhìn xuống dưới trên cổ nàng quấn một chiếc khăn sa mỏng thêu hoa nhỏ nhỏ che đi những hân ngân hần để lại trên làn da tuyết trắng hần cao hứng thêm chút nữa khi nhớ lại nàng hỗn hển thế nào vì mình. Điểm tâm do nàng làm sao? Hần cũng có chút chờ mong.

Đoạt thần y khoe miệng co rút, là hần ăn lộn được hay mắt hần có tật rồi? Cự nhiên nữ nhân khó chơi này lại lấy lòng hần sao? Lại không có hô to gọi nhỏ kêu hần Đoạt lang băm này Đoạt lang băm nọ. A, nàng đại phát từ bi thấy rằng cướp đoạt của hần bao nhiêu bảo bối như vậy có chút áy náy sao? Hay nàng muốn bóc lột thêm cái gì của hần nữa? Cảnh giác nhìn nàng đáng yêu cười cười, lại cảm thấy muốn rùng mình 1 cái. Hần nghĩ nhiều sao? Nghe gia nhân nói nàng dậy từ tờ mờ sáng đóng cửa trong thiện phòng một mình làm điểm tâm, chắc nàng thật sự muốn cảm ơn hần thật. Lại có cả Diệp thành chủ ở đây, 1 mũi tên bắn trúng 2 con chim đây mà hắc hắc...hần nhìn nàng tỏ vẻ hiểu biết làm nàng xấu hổ cụp mắt cúi đầu.

Kỳ thực là mỗi nữ của chúng ta chột dạ, thấy Đoạt lang băm nhìn mình như vậy tâm bất chính nên dạ bất an ạ!

Mọi người ngồi xuống hết nàng mới vậy vậy Thanh Y đằng sau lại, cười cười chỉ 1 mâm đồ ăn giống như vậy nữa bên cạnh chớp chớp mắt long lanh.

- Thanh Y, e và Thiểm Phong, Tật phong, Lôi Phong, Ngạo Phong 4 vị hộ vệ cũng có phần nữa mau mau mang ra cùng bọn họ dùng dùng cho nóng ha... Lại đây, lại đây ta chỉ. Đây là trứng ôp la và thịt bò sốt vang ăn cùng với bánh bao sữa dừa nè, lẽ ra là ăn cùng bánh mì nướng nhưng ở đây không có nên dùng tạm vậy. Nhớ uống nước hoa quả bên cạnh nữa, là nước cam, nước táo với nước bồ đào, sữa tươi ướp lạnh thả thêm hoa nhài tùy mọi người chọn. Còn có cả salat rau xanh nữa nha, ở đây không có cà chua nên không đắp

mắt ta thay vào là ớt quả hơi cay chút! A còn nữa, trong cái liễn đầy nắp kia caramen ướp lạnh nha. Ăn song để tráng miệng. Mau đi, mau đi.

Thanh Y quay qua nhìn Diệp công tử, thấy hần hơi gật đầu mới lui xuống bên mâm đi. Ô...ô tiểu thư đúng thật là người tốt mà, nàng tự tay làm điểm tâm cho chủ nhân không nói, lại di nhiên nghĩ đến cả bọn họ. Mong chủ nhân giữ được tiểu thư bên mình lâu lâu chút, bọn họ thật là dễ sống không ít! (lát nữa sẽ biết lòng tốt của ai đó là thế nào nhé =)).

Nàng chỉ cho Thanh Y cũng chính là chỉ cho 2 người ngồi trên bàn kia luôn, nàng cũng rất ôn nhu săn sóc, múc thịt bò cho 2 người, rót nước quả cho họ, rót sữa ỉnh. Mãi gấp thức ăn cho họ ăn đến quá nửa rồi cũng không thấy nàng động đũa động bát của mình. Đồ ăn nàng làm rất kỳ lạ nhưng cũng phải công nhận rất ngon miệng, trứng chỉ chiên 1 mặt, lòng trắng chín se mặt mà lòng đỏ vẫn sống sánh. Thịt bò sanh sánh lại thơm mùi hoa hồi, quế, xả, tề tề của ớt, hơi nồng của tiêu. Thoang thoang lại có vị Mai Tiên tử làm món ăn thêm phần hoàn mỹ! Bán bao ăn cùng cũng rất đặc biệt, hơi ngậy béo và thơm mùi dừa chứ không nhạt và hôi như bánh bao thường. Lại có thêm chút rau xanh chua chua ngọt ngọt cay cay càng dễ ăn. Nước quả ướp lạnh thêm hương nhài ngọt ngào dùng trong bữa điểm tâm lần đầu tiên thấy cũng không tồi. Đặc biệt nhất chính là món caramen ướp lạnh kia, mềm xốp ngọt mát, hơi ngậy nhưng lại có chút đắng đắng của nước đường thẳng cân bằng, vị trứng lại hoàn toàn không tanh chút nào. Đưa vào miệng mà muốn tan cả đầu lưỡi!

Đoạt thần y mắt lim dim hài lòng, mặt hơi hồng hồng. Y nghĩ đồ ăn hơi có vị cay nên không để ý, chỉ là sao càng lúc càng nhiệt. Cầm cây quạt lông phe phẩy, vụng trộm nói rộng cổ áo thêm ra, nhấp 1 ngụm nước quả ướp lạnh đỡ khát hần thấy lại càng khát hơn. Không ổn...hần nhũ chặt mày. Triệu chứng này là trúng...xuân dược, không phải chứ? Ai dám vào đây hồ thần lộng quỷ trước mặt thần y hần thật không muốn sống, vận công định áp chế được lực để bắt mạch của chính mình nhưng hần càng vận công, công lực càng tiêu tán! Gặp quỷ! Là dược của hần, “Tán công hoàn” dược lực hữu hiệu trong 8 canh giờ. Toàn thân độ nhiên buộc chặt, toàn thân không thể động. Mẹ kiếp! Là “Định thân hoàn”, sao thế này? Hần toàn thân cứng ngắc, cả miệng cũng không thể động, họng cũng không thể phát ra tiếng chỉ có đôi mắt là có thể động nhìn chằm chằm nữ nhân hồng y đáng yêu vẫn đang gấp thức ăn lia lịa vào bát hần. Lại liếc sang người bên cạnh cầu cứu nhưng không liếc sang thì thôi liếc sang hần càng hân! Ôi thôi, ai đó cũng như hần 1 thân cứng ngắc thẳng tắp ngồi trên ghệt, mặt đỏ bừng khoe miệng vẫn hơi giương lên một độ cong hoàn mỹ mê người nhưng đôi mắt dọa người thì như toát ra lửa đến nơi. Dùng đầu ngón chân mà nghĩ cũng biết 2 người bọn họ bị phục dược, mà đầu sở đang nhìn bọn họ chằm chằm buông đũa xuống 2 tay ôm cốc uống sữa mắt ngược nhìn bọn họ như con thỏ con đáng yêu chớp mắt, chớp, chớp ...chớp...

Thấy 2 kẻ đang ăn uống đột nhiên toàn thân cứng đờ nàng biết mình đã thành công, trong lòng muốn bỏ lăn ra đấy mà hò hét đập chân đập tay vì sung sướng nhưng mặt vẫn trang đáng yêu chớp mắt nhìn bọn họ. Nàng buông cốc xuống kéo ghế ngồi xuống trước mặt Đoạt lang băm, 2 tay xoắn xuýt nói cực kỳ áy náy.

- Đoạt lang băm người sao vậy? A, thôi chết...ta trong lúc nấu nướng có đánh rơi chút đồ không tốt nha, mà gần xong rồi ta tiếc a! Sợ người ném được nên ta phải làm đồ ăn cay chút, sợ người ngại ỉc nên ta phải làm đồ ăn thơm chút, nga

để ta kiểm tra xem nào...

Nàng lòi rất nhiều chai lọ trong người ra, 2 người kia càng lúc mặt càng đen, không khí càng lúc càng lạnh mà nàng lại càng tỉnh bơ, hưng trí bừng bừng nói liến thoắng.

- A, rót mất nửa lọ “Định thân hoàn” nè tiếc quá đi! Di? Cả lọ “Tán công hoàn” của ta đâu mất tiêu rồi? Chết chết, xuân dược siêu cấp cường thân”Nhất dạ thất tiêu hồn của ta”, mì dược “Long phượng cầu hoan” của ta? Sao tất cả đều hết hơn nửa lọ thế này? Còn nữa còn nữa, “Siêu cấp đốt người thần công vô địch” nữa.....oa tiếc quá đi. Định thần y a, ta hảo đau lòng, đau lòng chết ta! Người sao lại nhìn ta âu yếm như thế? Ta xấu hổ a, dù ta là mỹ nhân hiếm có vạn năm mới xuất hiện 1 lần, hoa gặp hoa nở, người gặp người yêu, nhận thấy phải lạc, ngư thấy phải trầm nhưng người cũng đừng nhìn ta như vậy a. Ta không có hứng thú với lão nhân nha.

Nghe nàng nói mà da đầu hần run lên, trừng mắt nhìn nàng càng mãnh liệt. Nếu người ta bị thương vì ánh mắt lúc này nàng đã bị lạng trì đến tận xương rồi. Thấy nàng lòi trong tay áo ra 1 bọc giấy hần biết mình

lại sắp không xong, sao hần rảnh rồi không có việc gì làm lại chế ra mấy loại dược quý quái này cơ chứ, sao hần lại để lọt vào trong tay nữ nhân kinh dị này chứ? Đây gọi là tự gây họa không thể không chịu tội đây mà! Hần thề sau lần này sẽ đập đổ toàn bộ xuân dược trong dược phòng. Toàn thân tiêu đốt, máu hần như sôi lên trong huyết quản, miệng đắng lưỡi khô hần cố gắng nuốt xuống nhưng lưỡi cũng cứng đờ rồi, yết hầu hơi hơi di động. Nàng mị mắt nhìn hần cười đến như một con hồ ly trộm được gà, giữa 2 ngón tay là một mẫu rễ cây đã cắt gọt cẩn thận màu vàng đậm, mùi ngai ngái phả ra. Thần y như hần ngửi mùi cũng biết đây là hoàng liên Vân Nam tốt nhất, không phải nàng định... Hần khiếp sợ mắt trợn trừng trừng. Xuân dược thiêu người cũng bị lui đi 2 phần, chỉ thấy nàng đẩy thẳng miếng hoàng liên to bằng nửa bàn tay vào miệng hần hài lòng phì phì tay cười đến loạn thần.

- Ta biết ngươi cũng giống ta, trên đời sợ "Nhất đau nhì đắng tam mất tiền", ta không phải người ác độc nên cho ngươi hưởng chút tư vị ăn khổ mà ta hàng ngày đều phải ăn trong 4 tháng qua, 1 miếng này quá ít, ta muốn ngươi ngậm 1 cân cơ! Nhưng dù sao cũng là đứng dưới mái hiên nhà ngươi ta phải cúi đầu chịu uỷ khuất thôi. Lát dọn sạch ngân phiếu của ngươi là được rồi, ta đáng yêu đi?

Nàng...nữ nhân chết tiệt này dám diệt bảo khổ của hần ô...ô...ô. Hần khóc không ra nước mắt, biết là đắc tội với nàng sẽ khó sống nên khi Diệp công tử muốn mang nàng đi hần thức cả đêm luyện dược hoàn mau mau chóng chóng tiến ôn thần này thật thống khoái. Cuối cùng cũng không có thoát! Nàng có bao giờ làm cái gì không cho người ta đau huhuhu, nữ nhân này cũng...ít có ác quá đi. Hần lại còn bị Diệp công tử trừng cho nửa người bên phải đóng băng này giờ rồi, oan uổng hần, hần nào muốn nàng nói chuyện với hần trước đâu? Hần còn đang dục hoá đốt người lại phải ném tư vị đúng nghĩa cả 2 nghĩa của câu "Kẻ cầm ăn hoàng liên" đây này! Số hần thật là khổ mà...ông trời ghen tị với tài năng của hần nên phải nàng là sát tinh đến sao?

Nàng nhìn ánh mắt ai oán, đau khổ, tức giận, xót xa thập phần có hình tượng tức phụ bị chà đạp của Đoạt thần y hài lòng rừ váy đứng dậy, lại vòng qua đứng đối diện Diệp công tử, nâng cằm hần lên để hần nhìn thẳng vào mình điệu bộ như công tử phóng đăng chêu hoa ghẹo nguyệt. Nàng cúi đầu xuống cắn cánh môi vẫn đang giương lên cương cứng của hần, mút mút liếm liếm một lát thấy mặt hần càng đỏ hơi thở đã không thể ổn định mà rối loạn gấp gấp mới đưa lưỡi tiến vào bắt chước cách hần hôn nàng mà đùa giỡn hần. Hôn đến mức nàng cũng mụ mị choáng váng cả đầu óc suýt thì quên mất đây là đang giáo huấn hần, mạnh mẽ cắn môi hần một cái nữa thấy vị tanh ngọt của máu trong miệng mình mới dứt ra. Miết môi xuống cổ hần vừa cắn vừa mút để lại một tầng lại một tầng hồng ửng trên làn da trắng mịn như ôn ngọc. Lúc đấy mới vừa lòng ngẩng lên ngắm nhìn thành quả. Phượng mâu hơi khép ắt ắt là đôi hắc ngọc lúc này đã kịt che kín bởi dục hoá lẫn tức giận, nàng mỉm cười đến vô cùng yêu mị hôn lên 2 má hần rồi gế sát vào tai hần phả ra hơi thở như lan, đầu lưỡi như rắn vươn ra lướt theo viền tai nói nhỏ ình hần nghe được.

- Huynh lấy mất nụ hôn đầu tiên của ta vì vậy đây là trừng phạt, ta chưa thử không có nghĩa ta không biết cách tra tấn huynh! Tận hưởng đi nhé, tái kiến.

Xoay người bước chân bay bổng nàng đi ra ngoài, trước khi đi nàng còn quay lại liếc nhìn đôi mắt hần như phun lửa đến nơi, Đoạt thần y dù trúng "Định thân hoàn" nhưng cũng không kìm được toàn thân run run kinh hãi đưa mắt nhìn nàng lại nhìn Diệp công tử! Nàng tinh nghịch nháy mắt với hần 1 cái rồi khép lại cửa chạy thẳng, chạy qua 1 gian phòng nàng thấy tứ đại hộ vệ và thanh y gác trên bàn. Nàng cũng không phải không biết có chừng mực, họ chỉ trúng thuốc mê liều cao thôi chứ không thấm như 2 kẻ trong đại sảnh kia. Bước chân nhẹ nhàng, nàng kêu người thắng ngựa rồi ung dung đánh xe ra khỏi Tranh Mệnh cốc, thắc mắc vì sao nàng biết đánh xe ngựa sao? Học, dĩ nhiên phải học rồi! 4 tháng nàng ở đây cũng đâu phải ở không ha. Nghĩ nàng chắc cũng chỉ quanh quẩn với hoa hoa thảo thảo hay thú rừng trong cốc thôi nên gia nhân trong trang cũng hoàn toàn không ngăn không cản gì nàng hết, họ quá quen với những hành động kỳ quái của nàng rồi.

Một đường thuận lợi ra khỏi cốc, nàng vui vẻ tiêu dao cất bước tiến vào giang hồ! Oa kaka kim ngân châu báu, kim cương phỉ thúy ta đến đây! Các soái ca mỹ nam ta tới đây! Giang hồ, bản cô nương tới đây!

+++++

10. Chương 10

Chương 10 : Giang hồ, bản cô nương tới đây!

Vàng thái dương trên cao chói lọi, mây trắng lững lờ trôi, bầu trời mùa hạ xanh trong vắt một thiếu niên ung dung cưỡi ngựa thả bước chậm chậm bên bờ sông. Tóc nâu búi lại trong kim quan cài trâm vàng loé sáng trong nắng, y bào tơ lụa mềm mại màu lam nhạt phiêu phiêu theo gió. Ngũ quan tinh xảo, mi thanh mục tú da như bạch ngọc, đôi mắt to mơ màng ẩn dưới mày kiếm lại có thêm vài phần anh khí. Môi đầy đặn ngậm một cây cỏ đuôi chồn, tay cầm chiết phiến gỗ theo nhịp lên yên ngựa. Rõ là một thư sinh công tử, giọng hát vô cùng dễ nghe nhưng bài hát lại cổ tình ngút trời khí phách của kẻ trong giang hồ, mạnh mẽ hào sảng nhưng cũng rất mực si tình khí khái...

“Hãy bỏ lòng ngực ta ra để những ngày chói chang đầy lòng được nung nóng

Đun thành kí hiệu, ghi nhớ cái tốt của nàng, giữ mãi không quên

Đầu rơi máu chảy cũng phải bảo vệ nàng đến chân trời góc biển

Vì một chữ yêu ta dám dùng cả đời mình báo đáp lại

Cuồng phong thổi, biển lớn gào, người có lòng không chết được

Đất bao lớn, trời bao cao, cả đời chỉ đổi lại một tiếng tốt

Sảng khoái khóc, sảng khoái cười, hết sức sảng khoái không chết được

Kiếp này, giây này, ta chỉ muốn nàng biết.

Trời băng đất tuyết, hãy dùng nước băng này tưới lên đầu ta (sảng khoái)

Để rửa sạch sự nhớ nhung, một nơi ấm áp cuối cùng trong lòng

Nàng là vì ai, nguyện đem chôn tim mình

Dang rộng đôi tay, không điểm tựa từ đây mặc theo gió bay.

Xa nhau uống rượu mau say, nam nhân máu chảy không rơi lệ

Uống cạn ly này, sảng khoái nói lời tạm biệt....”

(Tử Bất Liều_Không chết được: nhạc phim Tiểu ngạo giang hồ 2000)

Tiếng ca vang vọng khắp mặt sông, làm vài vị cô nương gần đấy cũng phải thẹn thùng liếc nhìn vị công tử kia thêm vài lần. Rõ chỉ là một nam hài mới lớn bộ dạng thư sinh nhu nhược, đôi mắt cũng mơ màng nhưng lại làm các nàng tim đập rộn lên. Có được tình yêu của nam nhân như lời hân ca thì các nàng dù chết cũng cam lòng...

Không chỉ riêng các nàng, trên thuyền hoa sang trọng giữa sông cũng có vài người bị lời ca và khí phách ấy thu hút sự chú ý. Con thuyền khá lớn với 2 tầng lầu, xung quanh là mấy tầng sa trắng lay động để người ở bên trong nhìn ra ngoài được nhưng người bên ngoài không thể nhìn vào. Cửa sổ, thuyền lầu đều được trạm trổ hết sức công phu, gỗ cũng là chất liệu tốt nhất, phía bên ngoài vài chỗ còn điểm xuyết một lớp vàng lá càng thêm phô trương sự giàu có. Chỉ thấy tì nữ từ bên trong đi ra nhẹ giọng phân phó, thuyền phu ngay lập tức hạ thuyền con xuống đưa tì nữ cập bờ, cô ta nhanh nhẹn tiến đến đứng đợi thiếu niên công tử đi qua thì cúi đầu lên tiếng mời.

- Công tử, thỉnh dừng bước. Nô tì mạn phép thay mặt chủ nhân mời công tử một chén rượu nhạt để tỏ lòng ngưỡng mộ.!

Vị công tử ngồi trên ngựa tao nhã bước xuống, dùng quạt che bớt ánh nắng nhìn ra con thuyền giữa sông.

- Chủ nhân của cô nương đây là...

Tì nữ nói giọng có pha chút tự hào.

- Chủ nhân nô tì là tiểu thư Giáng Châu, hoa khôi của Ngưng Hương lầu.

- Vậy...thỉnh dần đường.

Aizz, mỹ nhân đã có lời mời không đi thật là uống phí! Vị công tử hơi mị mắt cười cười, trao cương ngựa cho nô bộc thuyền phu rồi thông thả bước xuống thuyền nhỏ theo sóng nước dập dềnh tiến đến thuyền lâu. Thiếu niên nhỏ nhắn này không phải ai khác chính là mỗ nữ vừa vỗ mông chạy khỏi Tranh Mệnh trang Thủy Linh. Một đường nữ phần nam trang thượng kinh, có đánh chết Đoạt thần y và Diệp công tử cũng không nghĩ đến nàng sẽ đến kinh thành. Nàng trốn họ còn chẳng được mà kinh thành lại là địa bàn Diệp công tử hay lui tới, nhưng chỗ nguy hiểm nhất lại là nơi an toàn nhất không phải sao? Đường rộng mệnh mang không có người truy nàng lại sẵn ngân phiếu của họ Đoạt, cứ nhàn nhả vừa đi vừa ngắm cảnh đến bây giờ đã là nửa tháng trôi qua.

Tiến lên thuyền lại càng cảm thấy sang trọng lịch sự nhưng cũng không mất vẻ thanh tao, tì nữ tiến đến vén rèm lên làm động tác thỉnh nàng đi vào. Ở bên trong đã có 3 người ngồi sẵn bên bàn rượu, 2 nam 1 nữ. Nữ tử mặc váy dài màu tím nhạt bằng lụa, áo khoác sa mỏng làm làn da trắng hồng như ẩn như hiện, tóc vấn vân kế cài trâm ngọc hết sức tao nhã. Mắt phượng sắc sảo, mày đen như vẽ, mũi thon thon môi mỏng treo nụ cười mờ ảo, giữa trán vẽ 3 cánh hoa đỏ tươi lại làm cho nàng thêm vẻ phong tình. Thật đúng người cũng như tên, đẹp như châu ngọc!

Giáng Châu thấy nàng nhìn mình chằm chằm thì khẽ cười, lên tiếng giới thiệu trước để tránh thất thố cho nàng.

- Công tử, tiểu nữ Giáng Châu vừa nãy có nghe được lời ca rất có khí phách của công tử, mạn phép mời người đến đây kính một chén rượu nhạt để tỏ lòng ngưỡng mộ.

Thủy Linh thu lại vẻ mê gái của mình thẳng lưng khẽ cười hơi gật đầu, một bộ công tử nho nhã.

- Một chút tài mọn không dám, không dám. (ivy: cô thật vô sỉ, ăn cắp bản quyền a!)

2 vị còn lại trên bàn tiệc thấy vị công tử mới đến này ngay cả liếc cũng chưa liếc mình 1 cái chỉ chăm chăm nhìn Giáng Châu thì không giận, ngược lại thấy rất thú vị. Một người bên trái liền lên tiếng trước.

- Xin hỏi công tử đây tôn tính đại danh?

Nàng nhú mi, tôn tính đại danh? Muốn nói đến nàng sao? Hừ ai có mắt chẳng nhìn thấy nàng là một cái thiếu niên công tử trời gà không chặt! Người này một thân cao lớn cân đối, trường bào tối màu, ngũ quan đoan chính trán ắt sáng, mày kiếm mũi thẳng nụ cười thoải mái làm cho người ta có cảm giác như mặt trời tỏa sáng. Tuy không được tuấn mỹ mê người như Diệp công tử nhưng hấn cũng là một soái ca có khí chất dương cương hiếm gặp.

- Tại hạ không dám nhận 2 chữ đại danh nhưng tôn tính thì có. Tại hạ họ Tiêu tên chỉ một chữ Dao! Công tử đây là...

- Là Tiêu Dao công tử? Thất lễ, thất lễ. Tại hạ họ Nam Cung tên cũng chỉ một chữ Triệt.

- Nam Cung Triệt công tử vị còn lại là...?

Nàng nhìn đến người còn lại thì hơi sững người, CMN! Đất đai thổ nhượng ở đây thật con bà nó tốt, ra đường là đụng mỹ nam. Nam nhân này chỉ có thể dùng 2 chữ để miêu tả, yêu nghiệt a! Đôi mắt hoa đào ma mị với đuôi mắt dài xếch lên, tròng mắt đen thuần lưu chuyển như sóng nước, mi dài cong cong. Lông mày hơi xếch lên, sống mũi hoàn mỹ với cánh mũi thon nhỏ. Môi hơi đầy đặn hồng đỏ treo nụ cười nửa miệng tà mị, tóc dùng một dải lụa đính ngọc buộc cao lên nhưng những sợi tóc đen mềm mại vẫn rủ xuống lung tung càng tăng thêm vẻ cuồng ngạo. Y bào vàng nhạt gần như màu nguyệt bạch càng tôn thêm làn da trắng nõn của hấn, giọng hấn cũng trầm trầm nhưng mang theo từ tính mê người. (oa tung hoa, vỗ tay clap..clap. Nam phụ đã lên sàn!!)

- Ta là Phượng Vân.

Chớp chớp mắt mấy cái, nàng sao lại có cảm giác quen quen với hấn nhỉ! Nhìn hấn nàng thấy đôi nét gợi nhớ đến Diệp công tử, không phải chứ? Đánh chết nàng cũng không đặt 2 người này chung 1 chỗ được, một vị quá yêu nghiệt còn một vị quá băng lãnh! Aizzz không lẽ nàng nhớ hấn mà cuồng? Nhưng đôi mắt này nếu băng lãnh, đôi môi này nếu không nhếch lên nửa miệng thật rất giống a...

Thấy nàng lại thất thố nhìn người ta chằm chằm Giáng Châu khẽ hắng giọng mời nàng ngồi xuống làm nàng giật mình cuống quýt thu lại tầm mắt, haha cười gượng gạo ngồi xuống vị trí còn lại, nô tì nhanh chóng đặt một bộ bát đĩa và một chiếc chén bạch ngọc lên.

- Thất lễ a, Phượng Vân công tử có chút giống người quen của ta nên...

Giáng Châu và Nam Cung Triệt nhướn mày.

-Ồ, thật có người như Phượng công tử đây sao? Tiêu Dao công tử chắc là đùa!

Nàng chớp mắt, mỹ nam thôi mà làm gì đến mức thế?

- Ta không biết hẳn rõ lắm, chỉ biết mọi người hay gọi hắn Diệp công tử! Ở tại kinh thành, có vẻ là nhà thế gia! Hắn có 3,4 phần tương tự như Phượng công tử đây nhưng lại là một cái băng sơn mỹ nam vạn năm không tan! Cả ngày nói 3 câu, mỗi câu không quá 3 chữ.

3 người kia nhìn nhau rồi nhìn nàng.

- Chúng ta là người kinh thành, thật sự không có người như vậy!

Nàng đập đập câu quạt trong tay kỳ quái, hẳn rõ ràng luôn đi lại giữa Tranh Mệnh trang và kinh thành cơ mà. Lắc lắc đầu rũ ý nghĩ về hắn ra khỏi não bộ nàng đã muốn không gặp lại hắn rồi mà.

Giáng Châu thấy nàng mông lung cũng không muốn khó xử nàng, lên tiếng hỏi.

- Tiêu công tử, khúc công tử ca khi nãy tiểu nữ có thể biết tên được không?

- Là khúc "Bất Tử Liễu".

- Một khúc ca hết sức sáng khoái, công tử không có vẻ là người trong giang hồ tại sao lại..?

- Ai bảo ta không phải? Ta đang trên đường gia nhập giang hồ.

3 người nhìn thiếu niên mới lớn trước mặt muốn cười lại không sợ làm hắn mất mặt nên nhin lại. Phượng Vân tốt bụng nhắc nhở.

- Giang hồ là nơi hiểm ác long xà hỗn tạp huynh đệ không nên dính dáng tốt hơn.

Nàng cười khẩy hẳn coi thường nàng. Chưa ăn thịt heo thì không xem heo chạy được sao? Bao nhiêu phim, truyện kiếm hiệp nàng không phải xem không.

- Sao ta lại không biết? Giang hồ là nơi giả dối nhất trên đời.

Nam Cung Triệt đang nâng chén rượu lên cũng phải buông xuống nhìn nàng tò mò.

- Sao Tiêu công tử lại nói như vậy, các vị đại hiệp chính phái không phải đều là người tốt sao?

- Ta phỉ nhổ! Cái gì mà đại hiệp chính phái với tà ma ngoại đạo? Người có chắc đại hiệp cả đời anh minh chưa từng làm điều gì sai trái? Người có chắc tất cả những người bị vô lâm nghĩa sỹ gọi là tà ma lại không phải bậc anh hùng?

3 người kia lại nhìn nhau rồi nhìn nàng đầy thú vị, Phượng công tử đẩy chén rượu cho nàng nhìn nàng uống cạn rồi mới hỏi.

- Công tử đã từng gặp chuyện gì với nhân sỹ vô lâm sao?

- Chưa từng! Nhưng chuyện trong giang hồ ta không hề lạ, những ma đầu giết người như ngoé tuyệt không đáng sợ bằng những kẻ mang danh chính nghĩa nhưng sẵn sàng đâm sau lưng người. Người đề phòng được tiểu nhân nhưng không bao giờ phòng được kẻ mang danh quân tử cả, kẻ cướp mang danh là cướp sẽ chỉ lấy tiền của người thôi, còn kẻ quân tử sẽ đúng lý hợp tình nhân danh chính nghĩa quy cho người 1 tội người không phạm rồi giết người. Lại nhân danh chính nghĩa phân tán tiền của người!

- Thật thú vị, công tử biết chuyện ấy ở đâu?

Nàng không trả lời lại cười cười hỏi lại hắn.

- Phượng công tử nghe bài ca vừa rồi chứ? Thấy nam nhân trong lời bài ca thế nào?

- Ta rất muốn thỉnh giáo vị đại hiệp trong lời bài ca đấy, chỉ một câu thống khoái thôi!
- Sai! Hắn không phải là đại hiệp, hắn từng bị cả võ lâm săn đuổi, từng bị sư phụ trụ xuất khỏi sư môn.

Mọi người nhìn nhau khó hiểu.

- Nhưng một nam nhân hào sảng như vậy sao lại...

- Ta kể cho các người nghe chuyện về hắn, hắn là Lệnh Hồ Xung đại đồ đệ của trưởng môn Hoa Sơn phái Nhạc Bất Quần, tính tình phóng khoáng ham rượu như mạng nên quen biết rất nhiều nhân sỹ võ lâm.....\$@&%#+£¥&\$@?%#+¥£€..... Sau rồi Lệnh Hồ Xung cùng Nhậm Doanh Doanh buong tất thấy địa vị và ân oán giang hồ cất bước tiêu dao cùng nhau tẩu lên khúc “Tiểu Ngạo Giang Hồ”.

Nàng kể song khô cả miệng, cầm chén rượu lên ngửa đầu một hơi uống hết đặt ly xuống. Lúc đấy những người kia mới hoàn hồn, Giáng Châu thắm thắm nước mắt, 2 nam nhân còn lại thì ngửa đầu cạn chén. Ai cũng cảm khái cho số phận của Lệnh Hồ Xung, lại có chút suy nghĩ về nhân sỹ giang hồ! Giáng Châu thì mơ màng mãi với tình cảm của Nhậm Doanh Doanh, Nam Cung Triệt cuối cùng mới lên tiếng.

- Công tử từ đâu biết được chuyện này? Chuyện có thật hay không?

- Một vị tên Kim Dung lão gia đã kể lại, nếu như Nhất Kiếm Tây Lai Tây Môn Xuy Tuyết cùng Thiên Ngoại Phi Tiên Diệp Cô Thành có thật thì Lệnh Hồ Xung cũng có thật, bất quá chỉ là thời không khác mà thôi.

Bọn họ nghe nàng nói mông lung không hiểu gì nhưng nghe đến Tây Môn Xuy Tuyết cùng Diệp Cô Thành thì đều biết. Cảm thấy thú vị nên hỏi nàng.

- Công tử biết chuyện “Quyết Chiến Tử Cầm Thành” năm ngoái chứ?

- Biết! Chẳng phải rằm tháng 8 hai người bọn họ quyết chiến trên đỉnh tử cầm thành rồi Diệp Thành Chủ bại dưới kiếm Tây Môn Xuy Tuyết sao? Aizzz ta đến quá muộn nếu không ta cũng muốn nhìn thần thái của “Kiếm Thần” a, bọn họ là mỹ nam nổi tiếng nga

3 người đột nhiên không chịu nổi cười ra tiếng. Nàng ngốc lẳng gãi gãi đầu nhìn Giáng Châu.

- Ta nói Sai gì sao?

- Ai kể cho công tử nghe chuyện này.

- Cổ Long tiên sinh a...

- Vậy công tử lầm rồi! “Quyết Chiến Tử Cầm Thành” là vào rằm tháng mười một, Diệp thành chủ không có chết, lúc đó có một vị thiên nữ từ trên trời giáng xuống chấn 1 kiếm của Tây Môn trang chủ, lại có một đạo thiên lôi làm sụp nóc đại điện. Cung Cửu vương gia và phản quân trở tay không kịp nên bọn họ cứu được Hoàng Thượng , tiếc là để cho Cửu vương gia chạy thoát sang quan ngoại thôi. Nghe nói là được nhà Mộ Dung giúp đỡ, thật tiếc a.

Giáng Châu nó song chợt thấy Tiêu Dao công tử tay nắm chặt áo trước ngực mặt trắng bệch dọa người, mồ hôi lạnh loang loáng trên trán.

- Tiêu Dao công tử...có vấn đề gì sao?

- Ta...ta không sao, đa tạ đã quan tâm. Ta trước cáo từ, ngày sau có duyên sẽ tái kiến.

Loạng choạng đứng dậy xô ngã bát đĩa trước mặt, không để ý đến sắc mặt cổ quái của 3 người đang nhìn mình lảo đảo đi ra ngoài, nhưng đi được 3 bước trước mắt nàng tối sầm ngã sấp xuống. Ngay lúc nàng tưởng như mình sắp ăn đau thì một vòng tay tiến đến đỡ lấy nàng, lơ mơ nhìn thấy một đôi phượng mâu với đuôi mắt hơi xéch lên đồng tử đen như hắc ngọc nàng nhẹ giọng thì thào ” Diệp...” rồi lâm vào hôn mê.

Phượng Vân nhú mày, cảm thấy thiếu niên trong tay mình rất nhẹ, lúc đỡ nãy một mùi hương ngòn ngọt phả ra ập vào khứu giác rồi thân hình hắn mềm nhũn ngã xuống! Hắn nói gì? “Diệp” ư? Là Diệp công tử mà hắn từng nhắc đến? Ngẩng lên nhìn 2 người kia, bọn họ cũng giống nhau, cảm thấy thiếu niên này hết sức cổ quái, Giáng Châu quyết định mang hắn về tạm Ngưng Hương lâu đợi hắn tỉnh lại đã rồi tính sau!

+++++

11. Chương 11

Chương 11: Kết bái huynh đệ trong truyền thuyết!

Lao xao....lao xao....

Nàng nhieu mây, sáng sớm ngày ra sao ồn như vậy? Muốn ngủ thêm chút cũng không được. Nàng dụi dụi mắt ngồi dậy, một bàn tay mềm mại đặt trên vai nàng đề xuống. Nàng ngạc nhiên nhìn bàn tay rồi nhìn người đang đứng bên giường, một cô nương đẹp như ngọc đang mỉm cười nhìn nàng.

- Tiêu Dao công tử, thấy trong người thế nào rồi?

Chớp chớp mắt, sau mỗi lần ngủ dậy nàng đều mắc chứng mất trí nhớ ngắn hạn, não bộ cần thời gian để reset lại ổ cứng...ack lạc đề, lạc đề. Nàng đã nhận ra vị cô nương này và nhớ ra chuyện trước khi ngất xỉu.

Nàng nghe bọn họ nói về “Quyết chiến tử cấm thành” Diệp Cô Thành chưa có chết, tình hình hôm đấy và hoàn cảnh của nàng hoàn toàn trùng khớp, đạo lỗi kia không cần phải nghi ngờ gì chính là lão thần tiên bố nàng! Nàng nên sớm đoán ra thân phận của hần mới đúng chứ! Trong thế giới võ hiệp người dùng kiếm rất nhiều nhưng lại cao ngạo, tình lạnh nhạt một thân y bào trắng quý khí bức người, không màng tử sắc chỉ dùng bạch thủy chỉ có 1 mình hần Thiên Ngoại Phi Tiên Diệp Cô Thành! Dù thấy khí chất quen quen nhưng cũng chỉ nghĩ cùng lắm hần là Tây Môn Xuy Tuyết thôi, trong đầu mặc định Diệp Cô Thành vốn đã phải chết thật không ngờ... Hần không những được nàng cứu còn dám phi lễ nàng nữa chứ! Nhưng...khi nghĩ đến hần vậy mà giấu mình tìm nàng cơ thật nhanh lại, nàng muốn hần là người nói cho nàng biết chứ không phải là qua lời người khác mà biết thế này. Cảm xúc này là thương tâm vì không tin tưởng nhau sao? Nàng hoàn toàn tin tưởng hần, nàng không sợ hần cho rằng mình là kẻ điên mà nó với hần mình bị rút từ thiên đình xuống, nói cho hần về thế giới ngàn năm sau nơi nàng sống vậy mà hần... Giữa ngực lại ầm ầm đau, nàng đưa tay cách lớp y phục chạm vào vết thương trước ngực mình. Nó đã sớm tiêu thất do dùng mỹ dung cao của Đoạt thần y nhưng nàng vẫn cảm thấy được nó nóng ran nhắc nhở nàng về hần. Thu lại về thất thần nàng ngước lên.

- Giáng Châu cô nương? Ta đây là....

- Công tử chó sốt ruột, trước uống được đi đã. Công tử có vết thương trên người lại hao tổn nguyên khí chưa hồi phục lại, là tiểu nữ không hiểu chuyện mời rượu công tử nên...

Thuỷ Linh khoát tay, nàng hiểu rõ bản thân mình. Không phải do rượu.

- Ta từng uống còn nhiều hơn, không phải do rượu nên cô nương chó tự trách.

Nhìn bát được đen ngòm còn đang bốc khói trong tay nha hoàn bên người Giáng Châu nàng nuốt nuốt nước miếng, 4 tháng trời ăn khổ (đắng) đủ cho cả đời rồi a, nàng không muốn lại tiếp tục nữa!

- Đa tạ cô nương đã chiếu cố, ta có được hoàn rồi. Chỉ xin một chén bạch thủy thôi là được.

Giáng Châu cũng không thắc mắc, phất phất tay cho nha hoàn mang được ra rồi tự tay rót một chén nước trên bàn đưa cho nàng. Bây giờ nàng mới để ý, hoá ra trong này không chỉ có mình nàng và Giáng Châu! Phượng Vân và Nam Cung Triệt cũng ở trong này, hiện tại đang ngồi bên bàn phẩm trà tán gẫu. Thảm nào nàng thấy ồn ào, ra là do 2 tên ôn thần này! Bọn họ cũng thấy nàng đã tỉnh nhưng vẫn chưa có hỏi chuyện gì, chờ nàng dùng được song đã.

Đưa tay vào trong vạt áo lấy ra chiếc bình dương chi bạch ngọc, tùy tiện đổ 1 viên được hoàn nho nhỏ như đầu ngón tay út màu đỏ tươi, nàng đón chén nước từ tay Giáng Châu chiêu một ngụm rồi mới bỏ viên được vào miệng nuốt xuống! Song xuôi đầu đầy mọi người mới bắt đầu thảo luận.

Ra nơi này là Ngưng Hương lâu, một trong 3 hồng lâu lớn nhất kinh thành. Giáng Châu là đệ nhất hoa khôi tại đây, dung mạo khí chất lẫn cảm kỳ thi họa đều bậc nhất, có thể nói là một kỳ nữ chốn hồng trần chỉ bán nghệ không bán thân. Để bước được vào phòng nàng cùng nàng nói chuyện nếu không phải nghìn lượng hoàng kim bỏ ra thì cũng phải là bậc nhân trung long phượng tài hoa hơn người. Nàng lại rất thích

ca từ và câu chuyện Tiêu Dao công tử kể nên khi hắn bị ngắt nòng mới không do dự mang hắn về Ngưng Hương lâu, mời đại phu chuẩn mạch cho hắn. Đại phu đặt tay vào mạch môn song thì lắc đầu nói y thuật có hạn mời thỉnh đại phu khác, người này đã gần như khí tuyệt rồi! Cả 3 người đều sửng sốt, vội nhờ người thỉnh một vị ngự y về hưu đến xem lại, ông ta vừa đặt tay lên mạch môn thì mày khoá chặt, liêu tục nói ra 3 câu kỳ quái. Sau đó mới viết đơn thuốc sai người đi sắc, nói rằng thể chất của vị công tử này đặc thù. Người vốn chịu qua thương tích trầm trọng có thể mất mạng lại được một cỗ dược lực cực mạnh bảo trì tuy giữ được mạng nhưng bị tổn hao nguyên khí nặng, khí tức tán loạn. Vốn đã được cao nhân chủ trị gần khỏi nhưng gần đây cơ thể không điều dưỡng tốt lại thêm xúc động công tâm mà xảy ra hiện tượng khí tức đứt đoạn, mạch đập khi có khi không như người sắp chết. Lão hoà hủ không đủ chỉ có thể kê đơn thuốc cho hắn khôi phục đôi chút chứ không thể như vị cao nhân kia mà chữa khỏi cho hắn, nên hắn sẽ phải chịu cả đời suy nhược không thể tráng kiện như người bình thường.

Nghe 3 người kể lại Thuỷ Linh ngẩn người, hoá ra ngày đó để cứu nàng chắc chắn Đoạt lang bám cũng không dễ dàng gì. Nhìn lọ dương chi bạch ngọc trong tay nàng có đôi chút hối hận vì đã nặng tay với y, nếu....có duyên tái kiến nàng nhất định sẽ xin lỗi hắn và nói câu cảm ơn thật tử tế. Mọi người cũng rất biết ý, hoàn toàn không nhắc hỏi gì đến chuyện thương thế của nàng, tránh cho nàng khó xử bởi ai cũng đều có bí mật riêng của mình. Nàng thấy may mắn vì sau khi rời khỏi Tranh Mệnh cốc người nàng gặp đều không có ý xấu, tuy bọn họ 3 người tuyệt đối không đơn giản nhưng chắc chắn cũng không phải kẻ có tà tâm. Nếu không khi nàng ngắt đi bọn họ việc gì phải mất công đưa nàng về đây, lại mời đại phu này thỉnh ngự y nọ về chuẩn mạch cho nàng. Đồ vật trên người nàng cũng có rất nhiều, tuy tiện 1 thứ quăng ra cũng là vạn lượng khó cầu giang hồ tranh chấp! Đồ của Đoạt lang bám luôn là đồ tốt mà, nàng thấy bọn họ có để ý chiếc bình ngọc trong tay nàng nhưng cũng chỉ đôi chút ngạc nhiên cũng chẳng tỏ thái độ gì hơn. Người như vậy có thể kết giao! Nghĩ là làm nàng liền thoải mái hơn với bọn họ.

- Chẳng giấu mọi người, người cứu ta chính là Đoạt thần y của Tranh Mệnh cốc. Thân phận ta tuy hơi rắc rối nhưng...ta cũng chỉ là một kẻ không nhà không cửa không người thân tại nơi đây thôi. Các người đối với ta như vậy thật ta rất cảm kích...

Họ nghe nàng nói vậy thì hết sức ngạc nhiên, nhìn nàng y phục thượng đẳng, ngay lọ đựng thuốc cũng là chất ngọc ôn nhuận màu sắc nhu thuận lơ mờ phát ra ánh sáng trong suốt, là kỳ vật hiếm có. Lại một thân khí chất hơn người ngôn từ lại hào sảng hiểu biết, người cứu nàng lại là Đoạt thần y quái dị bậc nhất giang hồ. Họ nghĩ nàng là công tử nhà thế gia nào đấy hoặc cũng là con cháu thân nhân của bậc cao nhân trốn nhà đi lịch duyệt giang hồ, không nghĩ nàng lại....Giáng Châu là nữ nhân bản năng che chở khỏi động mềm lòng trước tiên, nghe nàng nói vậy vốn có hảo cảm trong lòng nay lại thêm một phần thương tiếc.

- Tiêu Dao công tử, hay...công tử không chê không khí đây là chốn hồng trần nhơ nhớp xin hãy ở lại đây tịnh dưỡng.

- Sao Giáng Châu cô nương lại nói vậy? Hồng trần hay không hồng trần thì cũng đều là con người như nhau, cô nương ở nơi đây nhưng lại thanh tao nhã nhặn tâm địa thiện lương không như những kẻ bề ngoài hoa mỹ nhưng tâm địa rắn rết thì tại sao ta phải chê? Huống chi cô nương là bậc kỳ nữ, mỹ nhân động lòng người ta ái mộ còn chẳng được sao lại khí? Cũng đừng nói nơi này nhơ nhớp, nữ nhân chính là tối thanh khiết! Nữ nhân từ khi sinh ra đã là tinh tú của trời đất là sương sớm nắng mai, thở ra như lan, nói ra như ngọc. Thì tại sao nơi này lại nhơ nhớp? Nam nhân là từ bùn đất mà thành, chỉ là những kẻ tham lam ích kỷ, hơi thở hôi thối, ngón tay dơ bẩn mới vậy bẩn lên nữ nhân....

Mọi người lại được một phen kinh động, những lời như vậy là hoàn toàn trái với lẽ thường, không những vậy hắn là một thân nam nhi a

Phượng Vân và Nam Cung Triệt biết là không nói bọn hắn nhưng cũng có chút không được tự nhiên hơi hơi đỏ mặt ho nhẹ vài tiếng.

Thuỷ Linh đang nói hăng say, nghe thấy tiếng khụ khụ của 2 nam nhân còn lại thì mới nhớ ra mình cũng một thân nam trang vội thu liễm gãi gãi đầu cười cười.

Giáng Châu lại hoàn toàn bị oang động, tư tưởng của hắn quá sức là khác người. Không như những kẻ nàng hay tiếp xúc, trừ Phượng và Triệt là ngoại lệ thì hầu như tất cả đều không coi trọng các nàng thật tâm. Họ thích cũng là thích sắc đẹp của nàng, yêu cũng là yêu tài nghệ của nàng, ngưỡng mộ cũng là ngưỡng mộ cái

địa vị hoa khôi của nàng nhưng trong thâm tâm họ nàng cũng chỉ là hạng nữ nhân chốn hồng trần mà thôi. Nay lại nghe thấy tư tưởng hoàn toàn trái ngược của Tiêu Dao công tử làm nàng thấy như tìm thấy chân chính người thân, người coi nàng là con người đúng nghĩa chứ không nhìn nàng như một công cụ ẩm giường! Nước mắt từ từ lăn xuống, đã bao lâu rồi mới có người làm nàng cảm động như vậy? Đã bao lâu rồi nàng mới ấm áp như vậy?

Thuỷ Linh thấy Giáng Châu đột nhiên rơi lệ thì không biết phải làm sao, vội rút khăn tay ra luống cuống thấm nước mắt cho nàng, một dải lụa hồng đào gắn những chiếc chuông nhỏ theo khăn tay cũng rơi ra linh...linh...linh kêu vang. Nàng định nhặt lên thì một bàn tay trắng nõn đã cầm lấy nó, phượng mâu chăm chú nhìn những chiếc chuông vàng. Mọi người cũng bị thu hút đều nhìn vào dải lụa trong tay Phượng Vân, chưa kịp lên tiếng thì Nam Cung Trạch đã kỳ quái hỏi.

- Nay...hình khắc trên những chiếc chuông này đây chẳng phải là gia huy chuyên dụng của Bạch Vân thành chủ Diệp Cô Thành sao?

Nàng tái mặt, không ngờ tên kia lại đưa một vật có dấu hiệu riêng của hắc cho nàng! Là đóng dấu sao? CMN, ta có phải pet (thú cưng) của hắc đầu mà dám đóng dấu ta? Vốn định ném đi nhưng không hiểu sao lại không nỡ, đôi khi (thực ra là rất thương xuyên) nàng cũng sẽ lấy ra ngắm nghía những hình khắc công phu sắc nét trên những chiếc chuông ấy, ngón tay nhỏ chạm chạm vào chất vàng hơi lạnh lạnh ngẩn người. Sau lại gói lại cẩn thận trong khăn tay của mình để trong ngực, lúc này luống cuống nên nó mới bị rơi ra. Nàng cũng rất thắc mắc hình đám mây trên chiếc chuông nhỏ nhưng không ngờ lại là gia huy chuyên dụng của hắc, hắc lại...lại định đưa nàng từ tết Nguyên Tiêu. Chẳng lẽ từ lúc đấy hắc đã...không có khả năng a! Hắc lúc ý mặt lạnh giữ khoảng cách với nàng a.

Đầu nàng đột nhiên có cảm giác run lên, gương mặt lên nhìn thấy Phượng Vân nhìn mình rất kỳ lạ. Nàng nuốt nuốt nước miếng, không phải tên kia có thù với hắc chứ? Thu hồi lại cho chắc, không hắc bạo phát sẽ huỷ đồ vật của nàng mất. Nàng là không phải sợ hồng đồ của tên kia tặng nha, chỉ là tiếc vàng thôi, chuông bằng vàng nguyên chất a. (con gái, cô càng biện hộ càng lòi đuôi thôi)

- Cái kia...Phượng Vân công tử, ta muốn thu hồi lại..

- Công tử là người trong Bạch Vân thành?

- A, không phải!

- Xin hỏi công tử và Bạch Vân thành chủ có quen biết sao?

- Ack... Gần đây mới biết có quen!

CMN ! Ta mới biết tên chết dẫm kia là Diệp Cô Thành.

- Đây là...

- Là Diệp thành chủ nhờ ta đưa uội muối của ta.

T hiện tại là một thân nam trang a, giữ đồ vật của nữ nhân mới là kỳ cuacj đó.

- Muội muội sao? Không phải công tử không có thân nhân tại đây sao?

- Ack... là muội muội song sinh của ta từ nhỏ thất lạc, nhất thời chưa sửa miệng được!

- Lệnh muội với Diệp thành chủ là...

- Ta không biết!

Cáu a. Mau trả mau trả...hừ.

Thấy nàng mặt đã biến sắc hắc đành đưa ra, nàng nhanh chóng thu vào trong lòng. Tốt nhất không nên rơi a, thật là vật tốt mà, nếu sau này có gặp rắc rối gì cứ lôi nó ra là được hắc hắc. Diệp Thành Chủ cũng không phải chỉ có danh hào.

- Thất lễ rồi, ta cũng hay qua lại Bạch Vân thành nên thắc mắc thôi. Công tử không nên nghĩ nhiều.

Phượng Vân lại một bộ nhàn nhã như cũ, tuy nói thất lễ nhưng nhìn mặt hắn lại thấy hứng thú. Chẳng nhẽ nhìn nàng cái hán thích vậy, cuồng ngược đãi a...không thể nhìn mặt mà bắt hình dong được.

Hắn thật muốn phì cười, nhìn bộ dạng thiếu niên mới lớn kia cảnh giác nhìn mình hắn thấy sao lại...đáng yêu thế, mà Phượng Vân hắn đã thấy ai hay cái gì thú vị thì nhất định sẽ phải thuộc về mình. Làm bộ lơ lửng hắn bắt đầu từng bước một, phải xác lập mối quan hệ với đối tượng đã.

- Tiêu Dao công tử thật đúng là không phải người thường, không những cầu được đoạt thần y ra tay mà còn quen biết cả Diệp thành chủ. Không biết tại hạ đây có thể kết giao?

Nàng chớp chớp mắt. Di? Đây là kết giao trong truyền thuyết a, đại hiệp mới làm a! Rất tốt rất tốt. Nàng mặt mũi hớn hở cười hi hi với bọn họ, miệng lưỡi bắt đầu lại liên thoảng đéo quẹo.

- Có thể kết giao với bậc nhân trung long phượng thế này còn cầu gì hơn? Ta vừa mãn 23 tháng 5 vừa rồi hiện là hai mươi tư, không hiểu niên kỷ của các vị thế nào cho tiện xưng hô. Một câu công tử hai câu cô nương ta thấy thật khách sáo với nhau.

- A... Công tử đã quá song thập ư? Thật nhìn không ra là công tử hơn tiểu nữ những 4 năm.

Giáng Châu hơi hồng mặt, nghĩ hắn chỉ là thiếu niên không ngờ cũng đã là một nam nhân thành thực. Trong tim một cỗ chờ mong ẩn ẩn xuất hiện!

- Không nghĩ tới a, chúng ta niên kỷ lại bằng nhau. Ta cũng hai mươi lẻ tứ sinh đầu năm, vậy là đại ca rồi, Phượng Vân huynh thì sao? Quen biết đã lâu như vậy ta cũng không thấy huynh đề cập tới!

Nam Cung Triệt cười sáng lạng vỗ vỗ vai nàng, hắn cũng thật quá là mạnh tay đi. Báo hại nàng lão đảo suýt ngã chọc mọi người cười ra tiếng. Phượng Vân nháy nháy mắt, biểu tình làm như vạn phần bất đắc dĩ.

- Ta hơn 2 người 1 năm, năm nay hai mươi lẻ năm. Vậy địa vị đại ca ta không thể không làm rồi!

Mọi người lại vui vẻ cười một trận, Giáng Châu rót 4 chén trà mới đặt vào tay mỗi người. Phất tay cho nha hoàn lui ra hết mới từ tốn.

- Dùng trà thay rượu, Giáng Châu kính 3 vị đại ca trước. Tuy không sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm nhưng nguyện chết cùng năm cùng tháng cùng ngày với nhau. Có phúc cùng hưởng, có họa cùng chia!

4 người cùng nâng chén uống hết trà trong cốc đặt xuống Giáng Châu lại cười cười.

- Tiểu muội lần này thật là lời mà, đi du thuyền ngắm cảnh thôi cũng có thể có được 3 vị đại ca từ nay chiếu cố.

Nam Cung Triệt haha cười quen tay định vỗ vỗ vai nàng nhưng lại sợ nàng lão đảo như Tiêu Dao nên thu tay nửa đùa nửa thật.

- Có một tiểu muội xinh đẹp, một tiểu đệ đáng yêu thế này ta cũng rất mãn nguyện, phúc thì có thể cùng hưởng nhưng họa do ta gây ra ta chắc chắn sẽ không để đệ đệ muội muội phải chịu cùng ta đâu.

Giáng Châu cười cười.

- Nhị ca là người như nào bao năm qua Giáng Châu còn không biết? Nam Cung Phiêu Kỳ đại tướng quân thì có thể gây ra họa gì đây? Chỉ có chẳng là họa do các vị tiểu thư, cô nương trong kinh thành này ái mộ huynh mà thành thôi.

- Họa do nữ nhân ái mộ ta thì còn chịu được, nữ nhân ái mộ đại ca của muội mới là đáng sợ kia kìa.

Thuỷ Linh tròn mắt, nàng vỡ bở rồi! Biết ngay mà, kết bái huynh đệ 70% sẽ vỡ được nhân vật cỡ bự mà oa kakaka, nhị ca của nàng là Phiêu Kỳ đại tướng quân nga

tha hồ chọc họa được rồi. Nàng chớp chớp mắt đáng yêu nhìn Phượng Vân.

- Đại ca, huynh đừng nói cho ta huynh là một cái đại hiệp vạn người mê nha!

Hắn gõ chiết phiến lên trán nàng, nhìn biểu tình ôm trán cắn môi vô cùng dễ thương của nàng nở nụ cười điên đảo chứng sinh.

- Nếu đại ca của đệ là một cái thị huyết ma đầu giết người không chớp mắt đệ có sợ không?
- Không sợ! Những người đại ca đệ muốn giết thì đều là đáng chết!
- Tốt lắm, không hổ là đệ đệ của Ngọc Diện Diêm Vương ta!
- Wow, ta là người lời mới đúng! Kể trời đánh không chết như ta dĩ nhiên có một kỳ nữ muội muội, một cái đại tướng quân nhện ca và một cái ma đầu đại ca. Ta thật phải cố gắng nhiều chút mới được. Mà sao đại ca và nhị ca một người triều đình một kẻ giang hồ lại quen biết nha vậy?
- Nói ra cũng dài dòng nhưng đơn giản lại là không đánh không hiểu nhau! Ta với đại ca của đệ vốn quen biết từ lâu nhưng không biết hần là Ngọc Diện Diêm La, cũng không thân thuộc. Một lần bắt gặp hần ra tay với Trần Thiên bảo ta liền không vừa mắt đánh với hần nguyên 1 ngày, sau đánh rớt được mặt nạ của hần mới dừng tay. Biết được hần huyết tủy Trần Thiên bảo là do tên bảo chủ quá mức đề tiện, thu dưỡng toàn phường tàn nhẫn chuyên đi cướp bóc, cường thường dân nữ trong bóng tối nhưng lại trưng ra bộ mặt nhân nghĩa giả tạo vào ban ngày. Ta giúp hần 1 tay đẩy nhanh tiến độ diệt súc sinh thôi! Sau qua lại vài lần liền thành bằng hữu, bây giờ hần được làm đại ca chắc chắn đắc ý lắm!
- Nhị đệ, người vốn nên kêu câu đại ca này lâu rồi mới phải! Là ta nhận ra người lần đấy nên nương tay nha. Không làm sao người có cơ hội đỡ được mặt nạ của ta xuống đây?

Bọn họ vui vẻ trò chuyện với nhau đến tận tối, người của phủ tướng quân đến báo có chuyện gấp nên Nam Cung Triệt cáo từ về trước, Phương Vân nhận được thư do bồ câu mang lại cũng phi thân qua cửa sổ mất hút! Chỉ còn lại nàng và Giáng Châu bàn luận về chuyện giang hồ, thấy nàng biết rất nhiều chuyện kỳ lạ nên Giáng Châu tỏ ý muốn mời nàng ở lại Ngưng Hương lâu làm người kể chuyện, chỉ sợ nàng bị uỷ khuất! Nhưng trái lại nàng lại là vui vẻ, có được gian phòng tốt nhất, cơm nước chu đáo, lại có mỹ nhân ở gần bầu bạn còn không được. Không có gì là uỷ khuất hết! Còn truyện nàng kể thì đảm bảo bọn họ chưa nghe chưa biết bao giờ, Lan mama quản lý Ngưng Hương lâu ban đầu tỏ vẻ miễn cưỡng nhưng sau khi thấy khách đến gặp cô nương thì ít, nghe kể chuyện thì ngày càng đông lại hơn hờ ra mặt. Mất loé ánh sáng hoàng kim nhìn nàng, những kẻ có chung niềm đam mê thì thường hợp nhau. Nàng và Lan mama rất hay cùng nhau chụm đầu to nhỏ phác thảo kế hoạch cải tổ lại lâu, tăng thêm hiệu suất hút khách hút bạc. Thế là cuộc thi đệ nhất mỹ nhân của 3 hồng lâu lớn nhất kinh thành được ấn định sau đó nửa tháng, vào đêm hội hoa đăng. Lúc đấy sẽ dựng lều đài tại bờ sông Lạc Hà để các hoa khôi đầu bảng của 3 hồng lâu là Ngưng Hương lâu, Di Hồng viện và Mãn Xuân phường tiến lên biểu diễn. Người nào được ra giá cao nhất sẽ là đệ nhất mỹ nhân và vị đại gia ra giá sẽ được một thẻ bài vàng tượng trưng khách V.I.P với những đặc quyền đặc biệt, không những được giảm giá mỗi khi đến 3 hồng lâu còn có thể trực tiếp yêu cầu hoa khôi đầu bảng tại đấy tiếp đón không cần biết có ai đến trước hay chưa. Còn có thể yêu cầu mỹ nhân đến trong phủ của mình biểu diễn tài nghệ riêng và n cái đặc quyền khác khiến cả kinh thành sôi nổi hần lên bàn luận, mong chờ. Kẻ có tiền thì muốn chứng tỏ tiềm lực kinh tế của mình, kẻ có quyền thì muốn phô diễn uy quyền của mình, kẻ có tài thì muốn khoe khoang tài năng của mình... Không những thu hút sự chú ý của người thường hay kẻ lắm tiền rủng mủ mà ngay cả vương hầu quý tộc quan lại phú quý cũng bị tròng náo nhiệt này thu hút! Đồ phường thì khỏi phải nói, nóng sốt chưa từng thấy. Còn sôi sục hơn cả lần cực xem trạng nguyên là con trai Thượng Thư Bộ Lễ, công tử nhà họ Trịnh phú khả địch quốc hay là cháu ngoại của Tả Thừa Tướng đây. Lần đấy các con bạc được một phen tím mặt vì Trạng Nguyên lại là một kẻ vô danh tiểu tốt rách nát bẩn cùng nhưng văn tài, lý tưởng kiệt xuất được chính đương kim Hoàng Thượng khen ngợi sắc phong. Lần này lại là cuộc chiến của mỹ nhân tài sắc vẹn toàn, dù không hiểu cầm kỳ thi hoạ vũ do các nhà biểu diễn thì ngắm các nàng cũng đủ ngây ngất a.

12. Chương 12

Chương 12: Chinh người!

Tại kinh thành Lạc Dương này nổi tiếng nhất là cái gì?

Dĩ nhiên là hoa mẫu đơn và Bạch Mã Tự rồi! Hoa mẫu đơn là vua của những loài hoa, lại tượng trưng cho vẻ đẹp cao quý, để chuẩn bị cho cuộc thi đệ nhất mỹ nhân thì không thể thiếu để vương hoa này được.

Thuỷ Linh lúc này là Tiêu Diêu công tử tay ve vẩy chiết phiến nghiền ngẫm đứng trong vườn của Bách Hương trang, mẫu đơn các loại ước chừng có hơn một nghìn. Từ các loại thân thảo cao chưa đến vai người cho đến những loại thân gỗ cao đến tận gần 1 trượng (1 trượng = 3,33m), từ xích mẫu đơn của Tứ Xuyên đến mẫu đơn tử ban của Thái Bạch sơn, từ khối căn mẫu đơn đến xuyên xích mẫu đơn. Vàng, hồng, trắng, đỏ, tím, song sắc, tam sắc...muôn vàn sắc thái tưởng như mẫu đơn trên đời này đều tụ tập hết ở nơi đây. Nàng tay đỡ trán lắc lắc đầu, hoa mắt chóng mặt a, quá nhiều loại! Một chiếc khăn tay thêu tinh xảo đưa đến trước mặt, nàng hơi hơi mỉm cười đón lấy ngón tay khẽ lướt qua làn da non mịn như ngọc nhưng hoàn toàn không để ý, lung tung lau mồ hôi trên trán rồi đưa lại cho Giáng Châu luôn ở phía sau nàng. Vì không để ý nên nàng không thấy vẻ thẹn thùng ôn nhu của mỹ nhân khi nhìn mình, Giáng Châu thu chiếc khăn tay lại nâng niu như trân bảo.

Mấy hôm nay Giáng Châu nàng luôn đi theo hần, Tiêu Diêu công tử tam ca của nàng. Hần không có vẻ đẹp yêu mị mê hoặc như của đại ca Phương Vân, cũng không có vẻ toả sáng như vàng thái dương lại hiên ngang của nhị ca Nam Cung Triệt. Hần cũng không cao to uy vũ như nam tử bình thường nhưng nàng vẫn không khống chế được luôn muốn thân cận hần, dõi theo hần. Ngay từ lần đầu tiên nghe thấy giọng ca của hần quanh quất khắp mặt sông Lạc Hà tâm nàng đã giao động rồi, ánh mắt của hần nhìn nàng trong suốt như sương sớm chỉ có thưởng thức tôn trọng không có một chút nhục dục hèn mọn nào như những nam nhân khác. Phong tư tiêu sái, hành động dứt khoát, lời lẽ hào sảng của hần tràn ngập trong đầu óc nàng càng lúc hăm càng sâu làm nàng bị lôi cuốn lúc nào không hay. Không chỉ nàng mà các tỷ muội tại Ngưng Hương lâu cũng không thoát được khỏi sức hút của hần, tiếc rằng hần đối xử với nàng và những người khác đúng như huynh muội, có ôn nhu, có chăm sóc thật tâm nhưng tình cảm của hần hoàn toàn là trong sáng không có một tia tạp chất. Nàng thở dài, uyển chuyển đi theo hần giữa vườn hoa muôn vàn sắc hương nghĩ người trong lòng hần sẽ là loại người thế nào đây?

Trong tử cấm thành _ Hoàng cung _ Ngự thư phòng.

Người nào đó cầm miếng da mỏng chỉ chút chữ nhỏ như đầu ruồi, lơ đãng nhắc chiếc chén ngọc, bên trong là bạch thuỷ tinh khiết lấy từ băng của hồ Thiên Trì trên Bạch Đầu sơn lên nhấp một ngụm nhỏ, đột nhiên ngón tay cầm chén bóp chặt lại.

Choang...

Âm thanh vỡ nát của chén ngọc vang lên trong yên tĩnh phá lệ chói tai, hần buông thông tay xuống để những mảnh ngọc rơi lanh canh xuống sàn nhà, 3 người còn lại trong thư phòng ngẩng lên tò mò nhìn hần. Thái giám vội vã tiến lên 2 tay dâng khăn lụa để hần lau tay rồi dọn mảnh vỡ, lau nước trên sàn đá hoa cương lại im lặng vội vã lui ra ngoài, trên ngự án là một nam tử trẻ tuổi mặc thường phục vàng nhạt, nổi bật lên hình rồng thêu bằng chỉ vàng, tóc búi gọn lại trong kim quan cài trâm rồng lộ ra tuấn nhan yêu nghiệt hiếm có. Đôi mắt hoa đào với đuôi mắt dài xéch lên lay động câu hồn người, lông mi dài cong cong, mày kiếm xéo lên phía trên, mũi cao thon gọn hoàn mỹ với đôi môi đỏ hồng mềm mại nhưng phong thái nghiêm túc trầm ổn lại làm cho khuôn mặt bớt đi 7 phần yêu nghiệt thay vào đó lại là vẻ thành thực cứng rắn, bộc lộ quyền uy cao cao tại thượng mà bậc đế vương nên có. Đứng bên phải là nam nhân giống y như đúc nhưng phong thái lại trầm phần yêu nghiệt, từ đôi mắt hoa đào ma mị đến nụ cười nửa miệng luôn treo trên môi, chiết phiến bạch ngọc phe phẩy trên tay. Bên trái là nam nhân cao lớn uy vũ, toàn thân tản mát ra khí chất cương dương mặc một thân chiến bào đen tuyền càng tăng thêm khí phách hiên ngang. Khuôn mặt đoan chính trán ắt sáng, nụ cười như ánh mặt trời trên môi. Chính là 2 kẻ đã kết bái huynh đệ với Tiêu Diêu công tử, Yêu nghiệt Ngọc Diên Diêm Vương Phương Vân song bào đệ của hoàng đế và Phiêu Kỵ đại tướng quân Nam Cung Triệt. 3 người nhìn nhau, Diệp thành chủ cũng có lúc lơ tay sao? Khẽ hắng giọng phá vỡ im lặng, hoàng đế là người lên tiếng đầu tiên.

- Hoàng thúc?

- Ân?

- Tin tức từ quan ngoại có vấn đề gì sao?

- Cung Cửu quả thật đã trở lại, đến Trịnh Châu thì mất dấu của hắn!

- Theo hoàng thúc thì...

- Chắc chắn hắn quay trở lại kinh thành, dù nửa năm trước lực lượng của hắn đại thương không thể phục hồi nhưng nghe nói Mộ Dung thế gia có liên quan đến hắn. Dù chưa chắc nhưng cũng phải đề phòng

Mọi người nghe vậy nhủ mảy, Mộ Dung thế gia vốn từ trước đến nay không nhúng tay tham gia việc giang hồ cũng như không có tranh chấp khúc mắc với triều đình, vài năm trở lại đây tân gia chủ là Mộ Dung Phục nổi bật trên giang hồ với môn võ công " Di bỉ chi đạo hoàn thi bỉ thân" (gây ông đập lưng ông) lại vô cùng hào hiệp thu phục rất nhiều võ lâm nhân sỹ đến Yến Tử Ổ. Gần nửa năm trước Cung Cửu âm mưu soái ngôi bất thành được thuộc hạ liều chết bảo toàn rút lui song thì bật vô âm tín. Thám tử của triều đình tra ra hắn từng xuất hiện tại Giang Nam Yến Tử Ổ của nhà Mộ Dung, lại tra tiếp được bí mật Mộ Dung thế gia chính là thuộc dòng dõi Tiên Ti, hậu nhân của hoàng tộc Hậu Yên.

- Mộ Dung gia muốn tạo phản khôi phục nhà Yên?

- Chưa chắc, nhưng với tiềm lực của Mộ Dung gia gần đây thì có thể nghi ngờ.

Nam Cung Triệt thu lại nụ cười.

- Thần xin đích thân đi chinh đồn lại toàn bộ Phi Hồ quân bảo vệ kinh thành.

Hoàng đế khất tay.

- Chưa vội, hãy tăng cường thắt chặt lại an ninh trong kinh thành đã. Ta không tin không tra được ra hắn.

Phượng Vân nghiêng ngẫm xếp lại chiết phiến.

- Rất có khả năng hắn sẽ dịch dung, khi ấy tra xét sẽ rất khó mà lại làm đứt dây động rừng.

- Phượng thân vương nói rất đúng, thần sẽ cho cấm vệ quân âm thầm tra xét!

- Tốt lắm, không còn việc gì thần cáo lui trước. Hoàng thượng cùng thân vương và tướng quân tiếp tục thảo luận.

Hắn hơi cúi người không đợi mọi người kịp nói gì phất tay áo vội vã đi ra ngoài. 3 người trong ngự thư phòng kinh ngạc, Diệp thành chủ cũng có lúc vội vàng? Lại thất thố chấn nát chiếc chén ngọc nữa, chắc chắn không phải vì chuyện Cung Cửu rồi! Phượng Vân tiến đến cầm miếng da mồng rơi trên mặt bàn, ngoài thông tin về Cung Cửu ra còn có vài chữ ngắn gọn.

"...tra thấy tại kinh thành"

Tại kinh thành ư? Cái gì tại kinh thành lại làm hoàng thúc lại thất thố như vậy. Vị hoàng thúc này của hắn tính cách cao ngạo lại lạnh lùng trầm ổn, hi vọng không hiện ra mặt. Võ công hay kiếm thuật đều là bậc kỳ tài trong thiên hạ, dù thân là người hoàng gia nhưng lại ẩn cư tại Bạch Vân thành không màng thế sự. Nếu không phải lần trước Lục Tiểu Phụng vô tình biết được âm mưu tạo phản của Cung Cửu, cùng Tây Môn Xuy Tuyết và hoàng thúc của hắn ngày đêm quay về cứu nguy thì hiện giờ thiên hạ không được thái bình thế này. Lần đó hắn đi du ngoạn tại Tô Châu tiện tra xét đề điều do có báo cáo tham quan tại đây hoành hành, Nam Cung Triệt thì đi bình định một số bộ tộc nổi dậy ở phía tây. Xem xét lại thấy đây chẳng qua là kẻ điếu hổ ly sơn điều tâm phúc và những người nắm trọng binh của hoàng thượng đi cho Cung Cửu, Cửu vương gia hắn dễ bề hành động. Trăm tính vạn toán hắn không ngờ kẻ lạnh nhạt cả đời đam mê là đỉnh cao kiếm thuật như hoàng thúc lại vẫn quan tâm để ý đến việc trong triều. Ngay hắn và hoàng thượng cũng hoàn toàn bất ngờ, để vài năm nữa bọn hắn chắc quên luôn tiên hoàng từng nhắc đến hoàng thúc là vị hoàng tử nhỏ tuổi nhất từ nhỏ bị cao nhân mang đi. 16 tuổi trở về chịu tang thái thượng hoàng nhưng hoàn toàn hờ hững với cung đình, sống như thế ngoại cao nhân. Phụ hoàng cha bọn họ kể vị đồng ý để hoàng thúc về làm chủ Bạch Vân thành và tùy tiện hồi kinh lúc nào hắn muốn. 7 năm sau tiên hoàng băng hà, hoàng thúc về chịu tang lần nữa cũng là lần đầu tiên bọn hắn gặp người. Sau đó hoàng thái tử đại ca Long Vân của hắn kể vị còn hắn thành Phượng thân vương, Cung Cửu tuy là đại hoàng tử nhưng chỉ do một vị quý nhân sinh ra nên không được lập thái tử. Bọn hắn là do hoàng hậu sinh lại sở hữu bề ngoài rất giống thái hoàng thái hậu nên tiên đế rất yêu thương. Hoàng huynh sinh trước hắn 1 khắc nên từ nhỏ đã bị giáo dục thành bậc quân vương thiết diện như bây giờ, còn hắn thì âm thầm thấy may mắn mình sinh sau

chứ nhìn áp lực hoàng huynh hần phải chịu từ nhỏ mà khiếp! Địa vị càng cao trách nhiệm càng nặng, làm một cái thân vương hần còn chịu không nổi nữa là sức nặng của long bào. Nghe hoàng huynh kể lại hôm ấy hoàng thúc một thân tuyết trắng xuất hiện trong đại điện làm mọi người tưởng thích khách, nhưng nhìn thấy dung mạo 6,7 phần giống hoàng huynh thì sợ hãi nhiều hơn, như thấy tiên đế thời trẻ!

Người không nói gì nhiều chỉ tuyên bố muốn quyết đấu trên tử cấm thành và có rất nhiều nhân sỹ võ lâm nhận được thông báo đã đến xem rồi để phân tán Cung Cửu và ngầm cảnh báo rằng âm mưu của hần đã bị bại lộ. Nhưng Cung Cửu vẫn ra tay nhanh hơn, chế trụ được hoàng thượng, nhìn thấy dung mạo như tiên hoàng người mà hần căm giận thì cười man rợ, dùng hoàng thượng ép hoàng thúc quyết đấu cùng Tây Môn Xuy Tuyết thật sự, lại dùng trủy thủ khảm hoàng thượng để làm hoàng thúc mất tập trung. Không còn cách nào khác Thiên Ngoại Phi Tiên Diệp Cô Thành cùng Nhất Kiếm Tây Lai Tây Môn Xuy Tuyết phải thực sự quyết đấu, hoàng thúc định nhận một kiếm của Tây Môn Xuy Tuyết để bảo trụ hoàng thượng và kéo dài thời gian cho Lục Tiểu Phụng mang Hồ Phù từ chỗ Nam Cung Triệt về điều động Phi Hồ quân tiếp ứng. Thực may lúc đấy có một nữ tử từ trên không rơi xuống chắn một kiếm ấy kèm theo một đạo lôi làm sụp nóc đại điện thành công gây hỗn loạn để Tây Môn Xuy Tuyết cứu được hoàng thượng, Phi Hồ quân cũng được điều động đến đánh bật năm nghìn phản quân tinh nhuệ và hơn năm trăm hắc y nhân võ công cao cường. Hoàng thúc ngay cả khi quyết định nhận nui kiếm sát thủ ấy cũng không biến sắc, toàn thân ngạo khí gào thét tản mát ra giờ lại vội vã thất thố ư? Thực khó tin, không phải chính mắt nhìn thấy hần còn cho rằng hoàng thúc của hần vạn năm đều là một bộ lạnh lùng tự tại trời sụp cũng không vội không cuống. Thật giống với lời tam đệ Tiêu Dao của hần, là một cái băng sơn mỹ nam vạn năm không tan. A, hần lại không có cơ hội hỏi hoàng thúc sao lại quên về vị bằng hữu nhỏ này rồi!

Hoàng thượng nhìn hoàng đệ của mình cầm mẫu da nhỏ dăm chiêu thì rất tò mò, tiến đến lấy từ trong tay hần ra đọc lướt qua, cũng thấy dòng cuối cùng ấy.

-Hoàng đệ, đệ cho rằng cái gì tại kinh thành có thể làm hoàng thúc xúc động đến bóp nát chén ngọc?

- Đệ nghĩ rất có thể là một người thì đúng hơn.

Hoàng đế nhướn mày.

- Ai có mặt mũi như vậy?

- Gần đây hoàng thúc luôn đi đâu đó một vài ngày mà hành tung hết sức bí ẩn, đệ mới quen một vị bằng hữu, có biết hoàng thúc lại chịu uỷ thác của người mang một dải lụa có gắn chuông vàng rất tinh xảo khắc gia huy chuyên dụng của Bạch Vân thành đến uội muội hần. Huynh thấy....

- Dải lụa gắn chuông vàng khắc gia huy ư? Hoàng thúc cũng quan tâm đến nữ nhân sao? 8 phần là đệ nhìn lầm đi.

- Thần cũng nhìn thấy, xác thực là gia huy của Bạch Vân thành chủ!

Nam Cung Triệt cũng góp lời, ngoài nghĩa quân thần hần và hoàng thượng từ nhỏ đã là bằng hữu. Cùng chịu sự dậy dỗ hà khắc để gánh trọng trách nặng nề trên vai, một kẻ làm hoàng đế trên cao còn một kẻ là đại tướng quân thống lĩnh 7 phần binh lực bảo hộ hoàng thượng và quốc gia!

- A, ta thật tò mò nữ nhân nào lại khiến hoàng thúc dụng tâm như vậy.

- Hoàng thượng, tất cả chúng ta đều tò mò.

Tại Bách Hương trang, mỗi nữ nào đẩy rừng mình hắt xì một cái! “Phấn hoa quá nhiều hay có kẻ nói xấu ta?” Lầm bầm trong lòng, Tiêu dao công tử tiếp tục chọn cây hoa.

Mọi người đều ngạc nhiên, chọn mẫu đơn người ta thường chọn đỏ hay tím mà hần chọn hơn trăm gốc đều là bạch mẫu đơn trắng thuần như tuyết bông to hơn một gang tay, Giáng Châu khe khẽ hỏi chỉ thấy hần cười thần bí.

- Muội muội, tam ca hôm đấy sẽ biến muội thành Mẫu Đơn tiên tử, dĩ nhiên phải chọn nền uội muội xuất hiện rồi.

Đột nhiên một màu đỏ tiem nhiễm lọt vào tầm mắt, hần ngay lập tức thấy gốc mẫu đơn có màu đỏ như máu rất đặc biệt. Cánh mượt như tơ quấn vào nhau e ấp chưa mở ra hết, sắc đỏ sậm đặt trong sắc trắng lại càng nổi bật, không hiểu sao hần nhìn lại nghĩ đến lần đầu tiên gặp tên kia. Những giọt máu lớn nhỏ bắn trên gương mặt trắng bệch hần cũng giống như sắc hoa này, ve vẩy đầu đầy ý nghĩ ấy của mình đi hần quyết định lấy thêm gốc này nữa.

- Huyết sắc mẫu đơn này ta chọn!

- Huyết sắc mẫu đơn này ta lấy!

Một giọng nói nữa vang lên cùng lúc, nhúu mày quay lại. Là một công tử cầm y hoa phục dùng 7,8 gia nhân đứng cách đây không xa đang cầm chiết phiến chỉ vài gốc mẫu đơn nàng chọn. Thay bằng một vẻ mặt thân thiện nàng thu lại chiết phiến đang phe phẩy trong tay ôm quyền nói.

- Vị công tử này có thể nhường tại hạ?

- Ai nha, ta còn tưởng tiên nữ nào lọt xuống đây, hoá ra là Giáng Châu cô nương. Cùng đệ đệ thưởng hoa sao? Cùng gia một chén, gia bao toàn bộ mẫu đơn trong vườn này cho nàng.

Hần không nhìn nàng mà mắt dính chặt lấy Giáng Châu đang đứng sau lưng nàng nói ra giọng đặc sệt đậm tà thời bĩ, làm ô uế cả một vườn hoa tinh khiết.

Tiêu Dao công tử nhúu mày, ngăn lại Giáng Châu định lên tiếng phía sau.

- Miệng chó không thể phun ra ngà voi, muội muội nhớ ta đã từng nói nam nhân từ bùn đất mà thành không? Ngươi này còn phải là bùn đất từ mao xỉ mà ra ấy!

Mọi người xung quanh không nén được rộ lên cười haha, Giáng Châu cũng phải cúi xuống dùng khăn tay che miệng khẽ nở nụ cười. Tên công tử hoa phục kia tím mặt chỉ tay vào Tiêu Dao.

- Xú tiểu tử nhà ngươi muốn chết?

- Hừ, chỉ có người mới là muốn chết, cả nhà ngươi đều muốn chết! Sợ sống không đủ sao? Lăn về mai xí của ngươi mà chết đi.

Với nam nhân đề tiện không cần phải tử tế làm gì ệt, trực tiếp quăng cho hần vài cái bạt tai vào mặt là được. Loại người này nhìn là biết không tử tế, chuyên cậy tiền cậy thế bắt nạt người khác. Xưa nay nàng đi với người không bao giờ nói tiếng quý, đi với quý tuyệt không dùng tiếng người, kungfu mắng chửi tuyệt đối làm kẻ khác tức chết không đền mạng.

- Ngươi...ngươi...

Đỏ mặt lấp bắp.

- Ngươi ngươi cái gì ngươi, là cặp cầu nhân của ngươi không có con ngươi không nhìn thấy người khác đang đứng trong nơi thanh khiết sao mà phun ra lời vô sỉ thối hoắc?

- Ta...ta...

Tím mặt chỉ tay run run.

- Ta...ta cái gì ta, sợ người khác không thấy ngươi đứng lù lù một đồng toả ra uế khi sao mà phải lên tiếng kêu gọi sự chú ý? Ruồi bọ nó không có tai không nghe được đâu, trực tiếp ngửi mùi mà đến được rồi.

- Khốn kiếp, ngươi biết cha ta là ai không? Dám buồn lời nhục mạ ta cho ngươi chết không có đầy chôn tại kinh thành này.

Hần giận tái mặt quyết nói một hơi không để bị nàng ngắt lời đâm chọc nữa.

Nàng cười khẩy, pa một tiếng xoè chiết phiến phe phẩy phong nhã như đang cao hứng ngâm thơ chứ không phải đang mắng người.

- Ngươi là một đồng ô uế cha ngươi là cái gì? Con bọ hung hay sao? Ngươi biết cha ta là ai không?

- Ngươi... Cha ngươi là ai?

Chột dạ.

- Cha ta là Kim Mao Sư Vương Tạ Tồn, mẹ ta là Thái Hậu Tây Hạ Lý Thu Thủy, đại bá ta là Tây Độc Âu Dương Phong, thúc thúc ta là Võ Đang ngũ hiệp Trương Thuý Sơn, đại di mục ta là Đông Phương Bất Bại, tiểu di mục ta là Hắc Phong Song Sát Mai Siêu Phong, đại ca ta là Độc Cô Cầu Bại, tỷ tỷ ta là Tuyết Diệt sư thái, lão công ta là Diệp Cô Thành...ý lộn hắc ko phải lão công ta, nói chung cha người là ai thì người cũng đi chết đi.

Mọi người nghe song ừ hết cả tai không hiểu cái gì nhưng đều hiểu là vị hoa phục công tử kia bị chê đùa cười càng hăng. Thấy mình bị tên tiểu tử chưa lớn hết xỏ mũi hắc tức muốn xì khói, bất kể là nơi nào phát tay cho gia nhân tiến lên hạ lệnh đánh người.

- Khốn kiếp, người đầu tiên lên đánh chết tên tiểu tử thối này cho ta. Cha ta là Lại Bộ Thượng Thư Ninh Hoán xem ai dám ngăn cản.

Nàng hừ lạnh, luồn tay vào vạt áo phân vân dùng độc trâm hay là định thân trâm đây? Bà đây không có bản lĩnh mà dám đi chọc họa sao? Cho các người ngày hôm nay đá phải thiết bản. Trên đường đi nhàn rồi luyện phóng trâm giờ có kẻ dâng lên tận miệng làm đối tượng thử nghiệm rồi oa kaka, thật đồng cảm với Đoạt thân y mỗi khi tìm đc kẻ hi sinh vì sự nghiệp y học quá đi!

7,8 tên gia nhân hùng hổ lao qua, Giáng Châu sợ hãi không biết làm định kéo Tiêu Dao tam ca vẫn còn có thương trong người lại che chở, những người xung quanh khi nghe đến Lại Bộ Thượng Thư sớm đã rúm người ai dám giúp bọn họ chứ nhưng Tiêu Dao gạt nàng ra phía sau thân hình gầy yếu để bảo hộ, quay lại ôn nhu mỉm cười vỗ vỗ bàn tay nàng ý bảo không sao. Không hiểu sao nhìn hắc như vậy nàng lại yên tâm vạn phần, tim đập gia tốc không còn vì sợ hãi mà là vì nụ cười tự tin của hắc, vì hành động bảo hộ của hắc và vì sự đung chim nhẹ nhàng của hắc nơi bàn tay. Đang mơ màng nàng đột nhiên giãy mình vì những tiếng thét chói tai như heo bị chọc tiết.

- AAAAAA....AAA

- Yêu thuật, hắc dùng yêu thuật...

- Tay ta, chân ta....

Im lặng.

Chỉ thấy 7,8 tên gia nhân to lớn hùng hổ giờ toàn bộ đứng im bất động như tượng, chúng vẫn đang trong tư thế ôm chân kẻ ôm tay mặt mày nhăn nhó, có tên miệng vẫn há to không khép lại được. Hoa phục công tử con trai của Lại Bộ Thị Lang Ninh Hoán thì ngã ngồi xuống đất run run không đứng dậy được nhìn một màn quỷ dị trước mắt nói lắp luôn.

- Người...người...người...yêu...yêu thuật, người...người...dùng...định...định...định....thân..thân nhân.

Tiêu Dao công tử cười lạnh phe phẩy chiết phiến tiêu sái đi đến gần những tượng người mới làm, vươn ngón tay thon nhỏ lung tung sờ loạn trên người bọn chúng rồi giơ lên trong nắng. Ngân trâm vàng lấp lánh trong tay ngọc với làn da trong suốt, hắc cẩn thận lấy khăn tay lụa lau lau rồi đặt vào trong bao da, tùy tiện thả khăn tay trên đất vứt đi. Tiến đến cúi người ngó xỏ xuống trước mặt hoa phục công tử mặt đang trắng xanh run rẩy, rút trong bao ra một cây ngân trâm khác dài gần một gang tay đầu ánh lên ánh sáng ngũ sắc cho thấy có độc hua hua trước mặt hắc.

- Là ngân trâm, bọn người không xứng để làm bản chúng nhưng chúng là làm bằng vàng a. Ta vô cùng tiếc của, nhưng người thì khác! Con trai Lại Bộ Thị Lang sao? Coi như bán rẻ cho người vậy.

Liếm liếm cho chất độc trên cây trâm giảm bớt, trong ánh mắt kinh dị của mọi người Tiêu Dao công tử cười đến đáng yêu vô cùng cắm ngân trâm vào người tên công tử kia, tiện tay lấy ra một sấp ngân phiếu trong ngực hắc đếm đếm rồi gật gù rút ra một tờ đặt trên ngực hắc còn toàn bộ nhét vào tay áo mình. Không đến 2 cái chớp mắt hoa phục công tử toàn thân cứng đờ trợn trắng mắt sùi bọt mép ngã vật ra sau. Phỉ phỉ tay đứng lên vuốt lại tà áo, mở chiết phiến ra lại phe phẩy như cũ cười đến thập phần sáng lạng vẩy vẩy tay với người trong Bách Hương trang chỉ chỉ mấy kẻ thảm bại.

- Thuê xe ngựa chở tất cả đến bờ sông Lạc Hà đoạn ngay cửa phía Nam chỗ nhiều người qua lại nhất ý. Quảng xuống chỗ nước nông nông thôi cho ta, nhớ lấy dây thừng cột lại không nước quán chúng đi hết thì chết thật đấy, 2 canh giờ sau chúng tự có thể cử động được. Ngân phiếu một ngàn lượng trên ngực hần là để trả tiền mẩu đơn ta chọn hôm nay, chỗ còn thừa để trả tiền xe ngựa tiễn chúng đi.

- Nay....

- Ai hỏi bảo Tiêu Dao công tử thay trời hành đạo trừng phạt kẻ ác, cướp của nhà giàu chia cho người nghèo. Tròn mắt.

- Cướp của nhà giàu chia cho người nghèo sao?

- Dĩ nhiên! Bọn chúng là ác bá..

Chỉ chỉ một lũ tượng người đang xanh mắt sợ hãi nghĩ đến cảnh bị ngâm trong nước sông, lại chỉ chỉ vào mình.

-...còn ta là người nghèo, người không thấy chúng 8 người áp bức mình ta thư sinh nhu nhược sao? Ta là lấy phí tổn hao tinh thần, thuốc men chạy chữa nha. Mà được chúng trúng cũng không phải miễn phí, thối lại tiền cho chúng thuê xe mua dây thừng đã là tốt lắm rồi.

Mọi người hắc tuyến đầy đầu đen mặt nhìn lũ tượng người khóc không ra nước mắt và hoa phục công tử đang cúi bệch chưa dứt thương hại. “Là các ngươi khi không tự chộc hoạ, không thể sống a..”

+++++

13. Chương 13

Chương 13: Nụ hôn trong mơ.

Vui vẻ thoải mái cùng Giáng Châu quay trở lại Ngưng Hương lâu thấy Phượng Vân cũng vừa đến đang định tiến vào.

- Đại ca...

Nàng hôn ha hôn hờ chạy lại, mắt sáng bừng long lanh, gò má phớt hồng làm tất cả mọi người đứng trước Ngưng Hương lâu nhìn không chớp mắt nghĩ, nam nhân sao lại có thể có bộ dáng đang yêu đến như vậy chứ?

- Đại ca, sao lâu rồi mới đến vậy làm đệ và tiểu muội nhớ muốn chết.

Mỗi nữ hoàn toàn quên mình đang là một thân nam trang níu lấy tay áo hần lắc lắc lại chu môi làm nũng, làm cho hần tâm run lên không thể nào không nở nụ cười yêu nghiệt yêu thương vỗ vỗ đầu nàng. Nếu là tuấn nam mỹ nữ thì đây thực là cảnh đẹp ý vui nhưng lại là 2 kẻ nam nhân...khụ là một nam nhân trăm phần và một nữ phần nam trang. Nên đổi lại là ánh mắt kinh dị của tất cả mọi người trừ Giáng Châu, nàng nhẹ nhàng tiến đến hơi hơi gật đầu với Phượng Vân nghĩ nghĩ mình có thể làm nũng như vậy với tam ca thì tốt quá nhưng là nàng...không dám a.

- Đại ca, mau vào bên trong chúng ta uống trà. Muội mới được tặng một ít bích loa xuân thượng hạng dùng rất được.

- Chỉ có muội muội là tốt nhất, tên tiểu quỷ này thấy ta chỉ làm nũng.

3 người lại một hàng vừa đi vừa nói chuyện đi vào, lên đến phòng của Giáng Châu cũng đã nghe hết chuyện xảy ra lại Bách Hương trang. Phượng Vân cười không dứt, lúc ngồi xuống nhận tách trà trong tay nha hoàn bệ lên vai vẫn run run.

- Tam đệ à, đệ là người bị hại hay là kẻ cướp vậy?

Mổ nữ chớp chớp mắt đáng yêu tay không nhàn rỗi bốc vài miếng mứt quả nhấm nháp.

- Vậy mà là cướp sao? Họ Đoạt còn bị đệ bắt bồi thường nhiều hơn kìa, bạc thôi đã là gì đệ còn ẵm được rất nhiều thuốc quý của hần nữa cơ. A, muội muội ta chia uội muội ít “Thiên Sơn Tuyết Liên Trân Châu Cao” nga

- Là thánh ca ngàn lượng hoàng kim không cầu nổi của Đoạt thần y sao? Nghe nói hơn 10 có vị quý phi từng tốn rất nhiều công sức tâm huyết lẫn tiền bạc cầu Đoạt thần y một lọ nhỏ nhưng không được, giang hồ đồn đại nó có thể cải loạn hoàn đồng tam ca đừng đùa uội muội vui.

Giáng Châu cười cười nhưng khi nhìn thấy hũ ngọc to như cái đầu trong tay Tiêu Dao thì ngạc nhiên rớt cả tách trà.

- Đây....

- “Thiên Sơn Tuyết Liên Trân Châu Cao” trăm phần do Đoạt thần y tự tay sản xuất, hần dùng để bồi thường ta khi ta vào được phòng của hần chôm đồ bị rớt xuống hồ sen.

- Hahaha, ta không biết bồi phục đệ đi trộm đồ bắt thành còn bắt người ta bồi thường, hay người bị trộm đồ còn bồi thường kẻ trộm đây? Vậy mà cũng được nữa sao?

Mổ nữ héch cằm lên nói như đương nhiên.

- Dĩ nhiên, trái núi đệ dựa vào quá lớn mà!

Phượng Vân lắc đầu cười nghĩ Đoạt thần y cổ quái cuối cùng cũng gặp phải sát thần rồi, Giang Châu thì che miệng khúc khích cười nghĩ tam ca của nàng thật đáng yêu.

- Tam đệ, ta có chuyện muốn hỏi về muội muội song sinh của đệ.

Phượng Vân đột nhiên nhắc đến làm Tiêu Dao công tử chột dạ, mẹ nó bốn tiểu thư không phải lộ rồi đấy chứ? Mặt vẫn như cũ, nở nụ cười thiên chân vô tà với Phượng Vân.

- Đại ca có chuyện gì sao?

- Cũng không có gì, ta chỉ thắc mắc muội muội của đệ và Diệp thành chủ là...quen biết thế nào thôi.

- Thế nào là thế nào?

Chớp chớp mắt giả ngu.

- Thì Diệp thành chủ băng sơn vạn năm không tan lại nhờ đệ chuyển uội muội của đệ dải lụa đó đó, không phải là....

- Phi phi phi, không có gì! Tuyệt đối không thể có gì nha.

Thấy nàng đột nhiên gấp gấp 2 người kia nhìn nhau nghĩ nhất định là có vấn đề.

- Tam đệ, đại ca chưa nói gì hết nha đệ gấp cái gì chứ? Chẳng nhẽ muội muội của đệ là ý chung nhân của Diệp thành chủ?

Phụt..

Mổ nữ đang uống trà phun toàn bộ tách trà vào nha hoàn đứng bên cạnh, cười hắc hắc ngượng ngùng lắc đầu quay quắt.

- Không thể có chuyện đó, muội muội băng thanh ngọc khiết, huệ chuát lan tâm của ta không đời nào lại là...là người trong lòng của tên kia! Có chăng...có chăng cũng chỉ là quan hệ giữa ân nhân và người chịu ân thôi. Đúng vậy! Là muội muội của ta cứu hần một mạng nên hần mới...mới để ý muội muội ta một chút thôi, đến thân phận của hần hần cũng giấu muội muội của ta thì nàng sao có thể là người trong lòng hần đây?

Nhìn biểu hiện từ đỏ bừng mặt kích động đến ảm đạm dần của ai đó Phượng Vân bỗng cảm thấy bất nhẫn, muốn đưa tay xoa đi sự ảm đạm trên gương mặt hần. Vươn tay vỗ về gò má đang phụng phịu, xúc cảm non mịn làm hần bất ngờ! Đây là gương mặt, là làn da của nam nhân sao? Cũng quá...muốn vuốt ve thêm vài

lần đi, giật mình với ý nghĩa kỳ quái của mình Phượng Vân nhanh chóng thu tay lại khụ khụ mấy tiếng chữa ngượng, đột nhiên nghĩ lại lời hần nói.

- Từ từ, đệ nói muội muội của đệ cứu Diệp thành chủ một mạng không phải nàng ấy chính là nữ nhân rớt từ trên trời xuống đó chứ?

- Phải a!

- A, tam ca, mọi người nói nàng ấy là thiên nữ có phải không vậy?

Giáng Châu kích động túm lấy tay áo hần, tiên nữ hạ phàm nha làm gì có ai không muốn biết.

- Bậy bạ, muội muội ta mà là thần tiên không phải ta là lão yêu quái? Tu tiên là phải mất ngàn năm nha!

- Không phải sao?

Thất vọng.

- Vậy sao nàng ấy lại từ trên trời rơi xuống?

Vẫn là Phượng Vân nắm vấn đề tốt hơn.

- Nói thì dài nhưng hiểu đơn giản là muội muội ta đắc tội với một vị lão thần tiên nên bị túm đi, sau đó bị quăng xuống nóc hoàng cung đại điện mà vô tình chấn một kiếm cho tên băng sơn kia. Lại bị bồi thêm một đạo lôi giáng nữa...thật là số khổ mà.

- Nói vậy muội muội của đệ thật sự không phải thiên nữ mà là bị thần tiên bắt đi sao? Đạo lôi kia là nhằm vào muội muội của đệ?

- Đúng vậy, muội muội băng thanh ngọc khiết của ta, muôi muội đáng yêu thiên chân vô tà của ta huhuhu...từ nhỏ đã không được ta chiều cố (toàn là lão ba, lão mẹ chiều cố không à), lại bị lão râu dài kia bắt đi, không hiểu ở trên ấy có phải chịu ầm ức gì không? Về với ca ca thì lại vì một kẻ không quen biết mà suýt mất mạng, mới khỏi đã bị tên băng sơn kia khi dễ thân mang thương tích lại phải lặn lội bỏ đi. Ta đau đến thương tâm liệt phế a, huhuhu...

Phượng Vân và Giáng Châu bị một màn khóc lóc thảm thiết trước mắt làm cho hồ đồ, cả 2 đều cảm thấy Tiêu Dao công tử hần là một vị ca ca thương muội muội vô cùng. Hần là vậy nên mới có màn coi nữ nhân là tinh hoa của trời đất nam nhân từ bần mà thành kia, lại vô cùng trân trọng đồ vật của muội muội không muốn ai chạm vào dải lụa có gắn chuông vàng nhỏ, nên hần mới đối xử với nữ nhân luôn dịu dàng tinh khiết không có một tia tạp niệm. Có lẽ hần xem nữ nhân thành muội muội của mình mà đối xử. Hần là nam nhân không có được vẻ ngoài hùng dũng nhưng khí phách hào sảng, tâm địa thiện lương trong sáng vô cùng. Trong lòng những người trong phòng này hình tượng của Tiêu Dao công tử toả ra ánh sáng thánh mẫu loè loè.

Hần mà biết chắc nổ mũi vì tự kỷ, Đoạt thần y mà biết chắc phải chuẩn mạch lại hết cho những người này.

- Tam ca bớt đau lòng, muội muội của tam ca phúc lớn mạng lớn chắc chắn sẽ không sao đâu.

Giáng Châu dịu dàng thấm thấm nước mắt cho hần, hần cầm tay nàng cần môi rưng rưng.

- Trên đời này đúng là chỉ có nữ nhân là tốt nhất a

Phượng Vân nhìn hần cần cần đôi môi đỏ mọng, đôi mắt to trong sáng mang theo tầng nước mắt lưu chuyển sóng sánh làm tâm hần không tự chủ cũng phải chao đảo theo. Lắc lắc đầu để thoát khỏi ý nghĩ kinh hãi mà không phải một lần hần có trong ngày, hần có lẽ lâu không gần nữ nhân nên nhìn nam nhân như thiếu niên mới lớn này mà nảy sinh cảm giác sao? Hần từ trước đến nay đều tự tin vào giới tính của mình nha, có lẽ phải tuyển thêm vài thị thiếp vào vương phủ rồi aizzzz.

- Đúng vậy tam đệ, đừng lo lắng quá. Có muốn đại ca phái người đi tìm?

- Không cần, muội muội của đệ hiện giờ tốt lắm.

Từ chối, mau từ chối. Tìm thấy mới có quý.

- Sao đệ biết? Đệ gặp lại muội muội rồi sao?

- Là cảm nhận a, nàng ấy thế nào để đều cảm nhận được (nói đùa, ko phải ta đang rất tốt sao?)

- Là song sinh tương ứng sao? Thật tốt quá, chẳng trách đệ thương muội muội mình như vậy.

Hắn mỉm cười mị mắt nhìn tam đệ của mình làm ai đấy suýt rớt nước miếng, thực là yêu nghiệt mà. Tiếp xúc với hắn nhiều nàng sợ rằng trái tim mình rụng mất, thực may mà nàng nhận hắn làm đại ca rồi nếu không sẽ có ngày không kim chế được thú tính nổi lên mà khi dễ hắn mất. A di đà phật...thiện tai thiện tai.

Bỗng ngoài cửa có tiếng gõ nhẹ, nha hoàn đến thông báo Lan mama mời Giáng Châu cô nương đến sương phòng có đại công tử của phủ Thừa Tướng đến bái phỏng. Cười cười khẽ gật đầu với Phượng Vân và Tiêu Dao nàng thướt tha bước ra cửa, nha hoàn không được phân phó cũng nhanh nhẹn bê cây cầm cổ đi theo sau.

Còn lại 2 người kia thì nổi hứng muốn đi xem công tử nhà Lại Bộ Thị Lang bị ngâm nước sông thế nào rồi, bước lên xe ngựa của Phượng Vân đợi sẵn cửa bên ngoài đi qua những con phố đông đúc náo nhiệt tiến qua cổng thành phía nam về phía bờ sông. Đường đi cũng khá xa mà Tiêu Dao vốn sau khi trở về từ Bách Hương trang cũng mệt mỏi, ngồi cạnh Phượng Vân gật gù rồi dựa hẳn vào vai hắn ngủ ngon lành.

Phượng Vân lắc đầu cười khở nhìn nam nhân đã trưởng thành nhưng hình dáng và tính tình cũng chỉ như một nam hài mới lớn đang thoải mái dựa vào mình kia, xe ngựa dù được xa phu điều khiển rất vững vàng cũng không tránh khỏi xóc nảy lắc lư. Tiêu Dao dần trượt từ vai xuống thành gối đầu lên lòng Phượng Vân ngủ, mi dài cong vút khép xuống rợp bóng trên gò má hồng hồng, môi mọng đỏ hơi hé mở. Ánh mặt trời chiếu qua lớp rèm phủ một tầng ánh sáng mờ mờ trên người hắn, Phượng Vân đang nhìn chăm chăm người đang ngon giấc trong lòng mình bỗng có một xúc động khẩn trương kỳ lạ. Ngón tay không tự chủ được vuốt ve gương mặt non mịn như ôn ngọc, cảm giác mềm mại trơn nhẵn lại ấm áp làm hắn thật sự lưu luyến, đầu tiên chỉ dùng lưng ngón tay trở vuốt ve, sau dùng 2 ngón tay rồi cuối cùng là dùng cả bàn tay ôm sát gương mặt nhỏ nhắn ngón cái khẽ lướt qua mi mắt to rõ, qua lông mi cong rậm, qua sống mũi thon thon, qua đôi môi hồng hồng. Hắn có ảo giác người đang nằm trong lòng mình là nữ nhân vô cùng đáng yêu, một mùi hương ngọt ngào như mật hoa phả và mặt hắn quẩn rữ mời gọi, mời gọi hắn ghé môi nếm mật ngọt trên đôi môi đầy đặn hồng hồng. Hắn cúi xuống áp môi mình lên định miết nhẹ một cái rồi thôi nhưng hơi thở ngọt lịm kia lại như thôi miên khiến hắn vươn đầu lưỡi ra hưởng thụ, mút phien môi mềm mại vào hắn có cảm giác vẫn chưa đủ, người đang say ngủ bỗng “Ừm..” một cái theo bản năng hé miệng ra, tay vòng lên cổ hắn như càng cổ động hắn làm càn. Luồn qua khuôn miệng hé mở tiến vào quần lấy chiếc lưỡi dính hương vuốt ve, chêu đùa, trần trọc. Bao nhiêu với hắn cũng không đủ càng lúc hôn càng sâu, càng lúc người hắn càng nóng lên, khẽ dời bờ môi quẩn rữ để lấy hơi nhưng một tiếng than nhẹ như dội nước lạnh vào toàn thân lửa nóng của hắn.

-”Diệp....”

Là hoàng thúc, người trong lòng hắn dĩ nhiên lại là hoàng thúc? Còn mình?

Oanh...

Hắn như nổ tung vì câu hỏi đột nhiên xuất hiện trong đầu, chưa nữ nhân nào từng làm hắn mất tự chủ nhưng...cúi xuống nhìn một thân nam trang, tóc búi chỉnh tề trong kim quan của người trong lòng mình.

“Hắn là nam nhân! Hắn là nam nhân, ta bị đoạn tụ rồi sao? “

Ôm trán giữa đầu tựa vào thành xe rên rĩ, nhưng tư vị ngọt ngào mê mê ấy làm hắn rất muốn thử một lần nữa. Hôn một người cũng có thể làm người ta tham luyến như vậy sao? Cúi xuống nhìn người đang ngủ say, bỗng thấy hàng mi hắn run rẩy mảy máu chặt lại, quát lớn một tiếng vùng đứng dậy.

- Chết tiệt! Lại dám khi dễ ta....

Cụp.

Tiêu Dao công tử của chúng ta có thói xấu là ngủ dậy thường bị mất trí nhớ ngắn hạn, quên mất là mình đang trong xe ngựa. Khi ngủ lại mơ một giấc mộng xuân bị ai đó vừa liếm vừa mút, tức giận nghĩ ngay đến Diệp thành chủ nên vùng dậy phản kháng. Ai ngờ bị đụng một cái sao bay đầy trời, ôm đầu ngồi xồm xồm xuýt xoa lẩm bẩm.

- Thực con bà nó đen đũi mà, hần là sao chổi sao mơ thấy hần khi dễ cũng bị thương trên đầu...oa huhu ta thật là đáng thương.

Một bàn tay ấm áp chạm vào chỗ đau nhức trên trán nàng, giật mình ngẩng đầu lên là một đôi mắt hoa đào mị hoặc nóng rực nhìn mình. “Hoa mắt chẳng?” Chớp chớp mắt lần nữa. “A, thật sự là hoa mắt. Đại ca sao lại có ánh mắt như tên băng sơn kia nhìn ta được cơ chứ, ta hiện là một thân nam trang a! Thực dọa người” để yên cho hần giúp mình nhu nhu cái trán nàng cười cười ngồi vào chỗ bên cạnh hần.

- Đại ca, đệ mơ thấy ác mộng thôi.

Hần lơ đãng thu lại tay, liếc mắt nhìn nàng một cái nở nụ cười quyến rũ.

- Vậy sao? Đệ mơ thấy gì vậy.

Soát một cái, mỗ nữ mặt đỏ bừng lấp bắp.

- A... Không, không có gì. Mơ thấy một kẻ đáng gét lại khi dễ ta thôi...

Trong đôi mắt hoa đào bỗng loé lên một tia phức tạp, rất nhanh lại trở về yên tĩnh như trước, dù nhìn thẳng vào mắt hần lúc ấy cũng rất khó nhận biết nữa là mỗ nữ đang xấu hổ cúi đầu. Hần quyết không buông tha dễ dàng như vậy, “lại khi dễ” sao? Chứng tỏ chuyện của hoàng thúc và hần thật không đơn giản. Giọng hần bỗng trở nên trầm thấp câu hồn vô cùng.

- Ai dám khi dễ tam đệ của ta? Nói ta nghe thử xem ta giết hần.

Sao nàng có cảm giác đại ca đang giận nhỉ, lạnh hết cả nửa người.

- Không... Không có gì đâu, chuyện qua rồi mà.

Ngón tay hần khẽ phất qua môi nàng, giọng lại càng sâu lắng hơn làm nàng bỗng mềm nhũn người không tự giác vươn lưỡi liếm liếm môi nuốt nước miếng một chút. Toàn thân hần tản mát một loại khí tức đặc sệt, vô cùng nguy hiểm sắc bén nhưng cũng mị hoặc không thể cưỡng lại. Đây mới chân chính là hần sao? Là Ngọc Diện Diêm Vương hay là một con báo xinh đẹp đang thôi miên con mồi của mình bằng những cử chỉ uyển chuyển mê người, bằng đôi mắt trở nên đen thẫm sâu hun hút, ẩn sau hàng mi cong cong khép hờ, bằng nụ cười tự tiếu phi tiếu như có như không. Mất đi hoàn toàn vẻ cợt nhả lười nhác mọi khi, hần như phủ lên mình một màu đen ma mị, quyến rũ con mồi không tự chủ được mà bước vào lãnh địa của riêng hần. Biết dần thêm một bước vào phạm vi của hần là phải trả giá đắt nhưng lại không muốn quay lại. Nàng ngây ngốc vươn về phía hần mắt dần khép lại, hần đắc thắng nụ cười trở nên sâu hơn trên khoé môi, ánh mắt ghim chặt lấy vẻ mặt mê mang của người trước mặt tay vươn lên định kéo sát nàng vào người mình thì bên ngoài đột nhiên có tiếng gọi đánh thức con mồi đã cắn câu của hần.

- Chủ nhân đã đến nơi.

Tiêu Diêu công tử chớp chớp mắt, nghiêng đầu nhìn nam nhân yêu nghiệt đang nhìn mình mê hoặc, cười một cái thật sáng lạng giải trừ yêu thuật vừa mới trúng.

- Đại ca thật quyến rũ nga

huynh mà là nữ nhân ta nhất định sẽ mang huynh về nhà ăn sạch sẽ ba ngày ba đêm.

Mỗ nam nhân yêu nghiệt suýt ghi danh là kẻ đầu tiên trong lịch sử chết vì sắc nước miếng của chính mình. Hoàn toàn thất bại trong gang tấc, đã thế còn bị so sánh với nữ nhân.

- Khụ khụ... Khẩu vị của đệ thật lớn a, ba ngày ba đêm sao?

Hần rung mình một cái. Hần =.=!!!

2 người đi đến bờ sông nơi đã có rất nhiều người tụ tập chỉ trở bàn tán, trong sự che chở của Phượng Vân nàng tiến sát đến mép nước nhìn thành quả của mình mà gập bụng lại ôm bụng cười. 8 tên gia nhân người hầy còn cứng đờ đứng với biểu tình ôm chân ôm tay miệng há hốc mắt mày nhăn nhó, hiện tại đã trắng bệch vì ngâm đến ngực. Vị hoa phục công tử thì đã tỉnh lại nhưng toàn thân yếu xìu cũng không khá hơn gia nhân của hần là mấy. Tất cả đều được buộc một sợi dây quanh eo để tránh bị trôi theo dòng nước, bọn

hắn có vẻ không được lòng mọi người quanh đây lắm nên chỉ thấy người ra xem và bình luận đùa cợt chứ không thấy có người vót bọn hắn lên hay thông báo cho người nhà bọn hắn đến cứu.

Phượng Vân đứng là cười không nổi, đắc tội với ai chứ đắc tội với tiểu đệ của hắn thì thật không tốt chút nào. Bỗng một trận xôn xao khác lại ồ lên, mọi người tách ra ột vị trung niên nam tử đầu đội mũ cánh chuồn, một thân quan phục màu tía thêu vân nhạn (nhạn bay trên mây. Chức quan văn hàng tam phẩm theo quan phục thời Minh) lưng thắt đai ngọc được hộ vệ hộ tống đến, chẳng phải là Lại Bộ Thượng Thư Ninh Hoán đây sao? Nhìn thấy vị công tử đã trắng bệch thì tái mặt vội sai người kéo hắn và những tên gia nhân dưới nước lên giọng run run không biết do tức giận hay do xót nhĩ tử của lão.

- Thuần Nhi, sao lại ra nông nổi này nói cho phụ thân, phụ thân đòi lại công đạo cho con.

Gạt tay phụ thân đang lung tung lau nước trên mặt hắn ra, run run chỉ vào Tiêu Dao đang đứng gần đấy. Nhìn theo ngón tay nhĩ tử bảo bối lão thấy một thiếu niên nhỏ nhắn mặc tơ lụa thượng hạng màu thanh thiên, tóc búi gọn trong kim quan cài trâm vàng khuôn mặt đáng yêu cười đến ngọt ngào nhưng lọt vào mắt lão lại như gai đâm vào thịt như thiết chọc vào xương. Nhảy lên quát hộ vệ đeo đao bên cạnh.

- Còn không mau bắt tên tiểu tử không biết trời cao đất dày này lại cho ta?

Bốn tên hộ vệ mặt không đổi sắc vươn móng vuốt chớp tới nhưng chưa kịp động vào một vạt áo của thiếu niên thì bị một luồng kinh phong đánh bật ra ngã hết xuống đất, Lại Bộ Thượng Thư vừa mới đỡ nhĩ tử của lão dậy cũng lão đảo 2 cha con ngã ngồi xuống đất. Đang định chửi ầm lên thì thấy người đứng bên cạnh tên tiểu tử dám cả gan quăng con của lão xuống nước thì chân nhũn ra bùm một cái quỳ luôn xuống, con trai lão ngơ ngác không hiểu gì còn cố thều thào.

- Phụ thân, người sao vậy? Sao lại sợ vậy chứ? Hắn chỉ là con của mao tặc thôi a, chính tai con nghe thấy hắn nói cha hắn là cái gì Kim cái gì Mao a, mẹ hắn lại là một cái sư thái thì sợ cái gì?

Nghe thấy con mình chọc vào đại rồi mà vẫn cố nói những điều càn quấy trước mặt người kia hắn hận không bóp cổ tên nhĩ tử này luôn cho song.

- Nghịch tử im miệng, mau quỳ xuống.

- Nhưng...

- Quỳ xuống!

Phụ thân hắn chỉ có hắn là con trai độc nhất nên rất đau hắn, sủng hắn, cả đời chưa nặng lời với hắn một câu, khi này còn hùng hùng hổ hổ muốn đòi lại công đạo cho hắn sao giờ lại trừng mắt quát nạt hắn. Toàn thân run rẩy còn dữ hơn hắn bị quăng xuống sông kia, bất mãn nhưng cũng phải quỳ xuống. Kinh ngạc không chỉ một mình hắn còn có vị Tiêu Dao công tử ưa chọc hoạ nữa, biết là đại ca võ công cao cường nhưng không ngờ mới phát tay áo một cái 4 tên hộ vệ cước bộ vững trãi cũng phải bay. Không những thế Lại Bộ Thị Lang là hàng tam phẩm quan văn nga

cũng phải quỳ trước đại ca? Hắn cũng biết đây là tên thị huyết ma đầu danh Ngọc Diện Diêm Vương sao?

Lại Bộ Thị Lang run rẩy đầu chạm xuống đất cung kính.

- Hạ quan Lại Bộ Thị Lang Ninh Hoán khấu kiến Phượng thân vương.

Tất cả mọi người xung quanh đều hút một ngụm khí lạnh, bao gồm cả mỗ nữ. Thấy tất cả đồng loạt lục tục quỳ xuống, nàng lúng túng. Cả đời chưa từng quỳ trước ai, chẳng nhẽ phải quỳ bây giờ sao? Một bàn tay liền đưa ra nắm lấy khuỷu tay nàng, ngược nhìn lên trên, hắn khẽ nở nụ cười dịu dàng lắc lắc đầu. Hắn không muốn nàng quỳ? Tốt quá đi, đại ca của nàng là tốt nhất mà. Đứng thẳng lưng ngẩng cao đầu cạnh Phượng thân vương nàng mỉm cười một cái ý " Lát hỡi tội huynh sau".

Phượng Vân cười khở, tam đệ này của hắn quyết không tha cho hắn vụ này rồi, lát dỡ hắn đi chơi cho hắn quên đi vậy! Nhìn đến tất cả mọi người đang quỳ trước mặt, thu lại vẻ dịu dàng từ hắn lại toả ra một lại khí chất vương giả trời sinh không giận tự uy, vẫn nụ cười nửa miệng cợt nhả, vẫn đôi mắt hoa đào, vẫn khuôn mặt yêu nghiệt nhưng khí chất lại khác hoàn toàn. Không phải vẻ lười biếng nhàn nhả của Phượng đại ca, cũng không phải con báo đen ẩn thân trong bóng đêm quyền rũ khi săn mồi Ngọc Diện Diêm Vương, lúc này hắn là Phượng thân vương, kẻ đứng dưới một người trên muôn vạn người. Cánh tay phải quần văn

của hoàng thượng! Hắn nổi tiếng là sát tinh của quan lại, gặp hắn trừ khi ngươi là thanh quan hay còn có lợi cho triều đình còn không chỉ có một chữ “Chết”!

- Mọi người đứng lên đi.

Giọng của hắn vẫn trầm thấp như vậy nhưng ko mang theo bất cứ tình cảm nào cả, đều đều như máy hát phát ra. Nàng thật bội phục hắn, hắn rốt cục có bao nhiêu khuôn mặt bao nhiêu tính cách đây?

Mọi người lục tục đứng lên nhưng hắn lại lạnh giọng.

- Phụ tử Ninh Hoán ta cho hai người đứng lên chưa?

Hai cha con mặt trắng bệch, lão cha còn trắng doạ người hơn nhi tử của hắn bị ngâm gần 2 canh giờ dưới sông dập đầu bùm bùm.

- Thân vương tha tội, hạ quan quân giáo không nghiêm xin thân vương giơ cao đánh khẽ hạ quan sẽ chính đốn lại nhi tử.

- Nhi tử của ngươi có tội gì? Ngươi có tội gì.

Hắn xoay người không nhìn hai kẻ đang dập đầu đến toác da chảy máu, tay bắt sau lưng mắt nhìn về phía ánh tà dương bên bờ sông Lạc Hà đẹp đến chói lọi. Nhìn hắn như đang hưởng thụ ánh mặt trời và làn gió chiều mát lạnh thổi từ mặt sông vào chứ không phải đang hạch tội một vị quan tam phẩm đương triều.

- Hạ quan...hạ quan là quân giáo nhi tử không nghiêm khiến nó...khiến nó chuyên cậy quyền cậy thế áp bức người dân.

Mây kiếm khẽ nhướn, giọng điệu lại trào phúng lạnh nhạt.

- Chỉ như vậy?

- Dạ..?

- Nhi tử của nhà ngươi không cường thường nữ nhi nhà người ta? Nhi tử của ngươi không vô cớ đánh người? Nhi tử của ngươi không mở sòng bạc cho vay nặng lãi? Nhi tử của ngươi không có chiếm đoạt điền sản?

Càng nghe mặt hai cha con càng tối sầm lại run kịch liệt không dám nói thêm bất kỳ điều gì nữa, hắn đã tra rõ như vậy có nói nữa chọc hắn nổi giận tội càng nặng hơn.

- Không còn gì để nói sao?

- Hạ quan quân giáo không nghiêm, hạ quan xin chịu tội. Chỉ xin thân vương...

- Hắn là nhi tử duy nhất của ngươi. Ta biết! Nhưng ngươi thân là Lại bộ Thượng Thư chuyên việc quản lý hàng quan văn mà nhi tử của mình còn không quân giáo được liệu ngươi có thể khiến cho các vị quan dưới quyền ngươi hay những vị quan mà ngươi bổ nhiệm, thuyên chuyển tâm phục khẩu phục ngươi không? Xét thấy 5 năm qua từ khi bổ nhiệm ngươi không hề phạm lỗi gì nghiêm trọng, lại không nhận thêm bất cứ thứ gì ngoài bổng lộc của triều đình cũng là một vị thanh quan ta chỉ cảnh cáo giáng 2 cấp xuống làm Lang Trung hàm chính ngũ phẩm, cắt bổng lộc một năm. Nhi tử của ngươi tội không thể tha toàn bộ tài sản xung quốc khổ và phân phát cho những người bị hắn làm hại, hắn thì xung quân đầy đi Dương Quan trong 3 năm, nếu trong 3 năm không thể lập được công trạng thì vĩnh viễn không được bước ra khỏi Dương Quan nửa bước.

Lại Bộ Thị Lang giờ là Lang Trung Ninh Hoán dập đầu tạ ơn, run run không dứt. Thực may mắn là lão đời này không bị chữ tham làm mờ mắt nếu không giờ phút này đầu của lão đã chuyển nhà rồi, còn về phần nhi tử của lão vậy là quá nường tay rồi chứ với từng đấy tội hắn xứng đáng bị đẩy đi vùng biên thủy xa xôi vĩnh viễn không được quay lại. Cho hắn thời gian 3 năm chính là mở một con đường sống cho để sửa chữa làm lại cuộc đời, nếu hắn không cố gắng thì coi như lão không có đứa con nghịch tử này nữa.

- Người tới, thu hồi mũ ô sa chiết thượng (mũ cánh chuồn có 2 cánh gấp ra sau hướng lên trời của quan văn triều Minh) của Lại Bộ Thị Lang, mang vị công tử đẩy đến quân doanh ngay ngày mai xuất phát đi.

4 hộ vệ không biết từ đâu bay ra khuy 1 chân xuống hành lễ với hắn rồi nhanh chóng lột mũ dẫn người đi như nước chảy mây trôi một chút ngăn cản cũng không có, trong vòng chưa đến nửa nén nhan một vị quan

tam phẩm bị hạ xuống hàng ngũ phẩm, một vị công tử cảm y ngọc thực bị đầu xuống làm lính ở Dương Quan. Mọi người đều im lặng tán thưởng, xưa nay vẫn nghe đồn Phượng thân vương “miệng mỉm cười lấy đầu người” nhưng bây giờ mới thấy Phượng thân vương làm việc cứng rắn tác phong nhanh nhẹn dứt khoát nhưng thấu tình đạt lý. Người dân hâm mộ không thôi, đặc biệt là nữ nhân. Từ con nít 8 tuổi đến cô nương 18, lão nương 68 nhìn thấy hần đều gương mặt ửng hồng thần thái bay tất cả một bộ đều là thiếu nữ thẹn thùng lần đầu nhìn thấy tình lang trong mộng. Hận mình không thể tiến lên xé được một mẫu y bào của hần về làm kỷ niệm nhìn vật nhớ người, không thể tiến lên mà thưởng cho gương mặt liêu nhân kia một vết cắn.

Nàng lắc đầu nhìn hần, đôi khi nàng nghĩ hần thật thoải mái vô tư nhưng bây giờ nghĩ lại đây cũng chỉ là một phần mặt nạ của hần thôi. Đây cũng vậy, khí chất vương giả kia, thái độ lạnh nhạt kia...nàng biết hần bắt nạt khi giáng chức của Lại Bộ Thị Lang nhưng nếu không làm vậy thì sẽ không rắn dẫy được những kẻ làm quan lại dung túng cho người nhà sách nhiễu. Giết gà dọa khỉ...nhưng không hiểu có ai hiểu được điều này không? Địa vị cảnh cao trách nhiệm cảnh nặng nề. Trách nhiệm của hần...

Trong ánh tà dương, một nam nhân cao lớn đứng giữa đầu đón gió...gió quăn tóc hần, tà áo của hần nhẹ bay bay, những cành liễu rủ xuống cũng lay động. Tầm mình trong mặt trời đỏ ảm áp, từng tia nắng phản chiếu dưới nước lấp lánh trên mặt trên người hần, mọi người tản mát dần đi. Hần một thân kiêu ngạo vẫn thẳng như tùng, cảm vẫn dương cao nhưng đôi vai căng cứng. Tay nắm lại sau lưng siết chặt chiết phiến khiến đốt ngón tay cũng trắng bệch, chiết phiến không chịu nổi sức ép nan ngọc kêu lên lách tách. Nàng tiến đến cạnh nhẹ chạm vào bàn tay nắm chặt, hần nhìn xuống nàng mới từ từ thả lỏng bản thân. Nhìn thấy nàng nở nụ cười tươi sáng hần lại một lần nữa quay trở về bộ dạng lười biếng cà lơ phất phơ, mở chiết phiến ra phe phẩy phe phẩy vài cái chiết phiến bỗng nhiên tách một tiếng từng mảnh ngọc rơi xuống lả tả. Nàng ha ha cười nhìn hần ngượng ngùng sờ sờ mũi...

+++++

+++++

14. Chương 14

Chương 14: Câu chuyện xa xưa...

Cuối cùng Phượng Vân cũng phải đưa tam đệ của mình đi dạo phố thật, hần đau đầu không hiểu mình nghĩ gì lại dắt một nam nhân đi dạo phố không biết?Ồ ào, náo nhiệt và thật đông người, đặc biệt là nữ nhân. Mị nhân mà là trướng thì hần 3 năm nữa không cảm phải mua, phiền phức thật. Nhưng...nhìn gương mặt ửng hồng, đôi mắt long lanh cái miệng cười ngốc nghếch hần thấy cũng thật là xứng đáng. Không hiểu sao hần luôn đem tam đệ của mình thành nữ nhân mà đối xử, tưởng rằng mình bị lệch lạc nhưng đối với những nam hài hay nam nhân khác hần vẫn không cảm giác như bình thường, với nữ nhân hần vẫn hứng thú. Thật đau đầu nhưng hần hiểu cảm xúc trong lòng mình là gì, hần đã bị tam đệ quăn hút mà bản thân hần lại là loại người hưởng thụ nên đã thả lỏng bản thân mình. Đến bây giờ thì bị mắc kẹt ở giữa, tiến không được vì cùng là nam nhân mà lùi cũng không song vì không đến gần hần sẽ rất khó chịu. Đột nhiên người phía trước vấp một cái chuẩn bị sắp mặt xuống thì theo bản năng hần vươn tay ra ôm lấy vòng eo người đẩy kéo lại, do quá vội mà lại thành ôm người ta vào lòng. Cảm xúc rất tốt, vòng eo nhỏ nhắn thên hình mềm mại, mùi hương ngọt ngào, đôi mắt to hơi mơ màng chớp chớp. Vậy mà người trong lòng hần lại là một cái nam nhân!

Thủy Linh lần đầu được dạo chợ đêm tại kinh thành nên rất kích động, còn vui vẻ náo nhiệt hơn trong phim nữa, nhìn nhìn cái này một lát, sờ sờ cái kia một tí. Đột nhiên chân ngoắc vào chính chân mình lảo đảo một cái định giữ thăng bằng nhưng hai tay lại ôm quá nhiều đồ vật linh tinh không nở buông...sắp thân mật với mặt đường thì một vòng tay mạnh mẽ chạm vào eo kéo nàng lại dính sát lấy vòng ngực ảm áp. Đứng vững rồi vẫn không thấy buông, đợi lát vậy...vẫn không buông? Người đi đường bắt đầu quay lại nhìn ngó xì xào,

nàng đang là nam trang a, bị một lái yêu nghiệt nam nhân ôm vào lòng đứng giữa đường cũng quá là kích thích đi, ngẩng đầu lên thấy hấn thần trí đã đi đâu mất rồi mới vươn tay vỗ vỗ nhẹ vào má hấn mấy cái.

- Đại ca?

- Ân?

Hấn lúc này mới hồi thần nhìn xuống nàng.

- Buông tay được chứ? Huynh tuy là yêu nghiệt nhưng là mỹ nam a

đệ thích mỹ nhân ôm mình không buông hơn.

- A...haha, ta mãi suy nghĩ quá nên...

Hấn haha cười gượng thu tay lại, vuốt vuốt lại vạt áo chữa ngứa. Nàng nhướn mày nhìn hấn, mấy ngày nay hấn rất lạ đôi khi thất thần như vậy. Trước 3,4 hôm mới thấy xuất hiện, từ sau hôm chính người bên bờ sông thì ngày nào hấn cũng đến tìm nàng. Lúc thì đi uống trà, lúc lại đi ăn trưa ăn tối, ngắm trăng, không thì cũng sẽ ngồi trong góc khuất nghe nàng kể chuyện tại đại sảnh Ngưng Hương lâu, hay ngồi bên cạnh cần hạt dưa xem nàng bàn bạc sắp xếp với Lan mama về cuộc thi đệ nhất hoa khôi đêm hội hoa đăng. Không phải hấn rất bận sao? Phượng thân vương sát thủ của tham quan mà, nàng nghĩ hấn phải ngập đầu trong đám công văn sổ sách mới đúng!

- Đại ca, gần đây có chuyện gì sao?

Hấn hơi trầm xuống, tiếp tục cùng nàng bước đi trên đường đông đúc. Đôi khi lại che chở cho nàng khỏi người bên cạnh chen chân huých vai, đến một trà lâu 2 người liền ghé vào tiến đến một gian sương phòng sang trọng. Đợi tiểu nhị mang trà và điểm tâm lên hấn mới mở miệng nói.

- Tam đệ, sau đêm hội hoa đăng đại ca sẽ phải đi Giang Nam. Không giấu gì đệ Mộ Dung gia có vấn đề..

Nghe đến hai chữ Mộ Dung tai nàng dựng đứng, lông mày nhăn lại.

- Mộ Dung gia không phải muốn phục quốc chứ?

Phượng Vân nghe nàng nói lập tức cảnh giác đặt ly trà xuống.

- Từ đâu đệ biết? Nghi ngờ Mộ Dung gia giúp đỡ Cung Cửu thì không nói nhưng biết được Mộ Dung gia muốn phục quốc thì lại là thông tin cực cơ mật gần đây mới tra ra và cũng chỉ hạn chế vài người nắm được thôi.

- Huynh không cần biết quá trình chỉ nên biết kết quả thôi và chỉ cần biết ta không làm tổn hại đến huynh hay quốc gia của huynh là được. Thực chất khi biết được dòng dõi Tiên Ti của Mộ Dung gia thì cũng không khó lắm hiểu vì sao hấn giúp Cung Cửu, ngay cái tên hấn Mộ Dung Phục cũng đã nói lên khát vọng của cả gia tộc rồi. Phục chính là phục quốc! Hấn thực chất cũng chỉ là lợi dụng Cung Cửu mà thôi. Nhưng mộng phục Yên của hấn vĩnh viễn chỉ là giấc mộng mà thôi, trước đây đã một lần thất bại thì bây giờ chắc chắn cũng sẽ bại.

- Sao đệ chắc chắn như vậy? Hấn cũng chưa có động thái gì.

- Huynh tin ta, đã từng có tiền lệ về chuyện ày rồi.

- Tiền lệ?

- Chuyện này đệ mặc dù rất thích nhưng lại không muốn kể ra vì có thể sẽ gây sự chú ý của Mộ Dung gia. Cách đây vài trăm năm trước Mộ Dung gia từng một lần gần như tiêu thất cũng do mộng phục quốc, cũng có một Mộ Dung Phục dùng chiêu "Dĩ bỉ chi đạo, hoàn thi bỉ thân" mà danh trấn giang hồ thành danh Nam Mộ Dung Bắc Kiều Phong. Lại nói đến Kiều Phong vốn là người Khiết Đan tên thật là Tiêu Phong nhưng.....€£¥%#....+€¥£\$&@.....\$%#?!&\$@?#.....Tiêu Phong tuy thân là người Khiết Đan nhưng lại được người Hán nuôi dưỡng nên ông đã bảo vệ Đại Tống mà phải bội Gia Luật Hồng Cơ, vua cũng là đại ca kết nghĩa của mình. Ông không thể quay về Liêu Quốc, ở Đại Tống ông cũng là "Liêu cầu", A Châu cũng đã mất vì vậy ông đã bẻ đôi mũi tên cắm vào thân mình tự sát để tạ tội với vua Liêu cũng là để giải thoát chính mình. A Tử si tình ngay lúc đó móc cặp mắt trả lại Du Thản Chi, một kẻ si tình không kém rồi

ôm xác Tiêu Phong nhẩy xuống xuống vực Nhận Môn Quan, bi kịch 30 năm trước của cha mẹ Tiêu Phong lập lại một lần nữa nhưng đối lại chính là vài chục năm hoà bình cho Đại Tống, Mộ Dung Phục phục quốc không thành, thân bại danh liệt hồng nhan tri kỷ cũng bỏ đi vì vậy phát điên làm vua trong mộng tại bãi tha ma...

Im lặng...Phượng Vân mất một lúc mới tìm thấy giọng của chính mình.

- Đệ...thực ra đệ là ai?

Phượng Vân cảm thấy khiếp sợ lạnh người, theo những lời Tiêu Dao kể thì câu chuyện này chính là có thật và cách đây cũng gần 300 năm, sử sách ghi chép lại hết sức sơ sài nhưng hẳn lại nói được rành mạch tiền căn hậu quả như hẳn hiện diện tại đây. Lại thêm dung mạo chỉ như nam hài mười mấy tuổi nhưng lại nói rằng đã 24, bình thường thì mơ mơ màng màng ư nháo loạn nhưng thực chất là người hết sức hiểu biết thế sự. Đôi khi cảm thấy hẳn như đã trải qua vài kiếp sống, muội muội song sinh lại bị tiên nhân mang đi...vậy hẳn...

- Huynh nghĩ đi đâu vậy? Ta chính là Tiêu Dao tam đệ của huynh, tuyệt không phải yêu quái sống vài trăm năm đâu.

Như đọc được sự kinh hoàng trong mắt hắc nàng mỉm cười ngọt ngào nhưng giọng điệu đã có phần xa cách, người tại thế giới này không nghi ngại nàng vĩnh viễn chỉ có một!

- Nhưng...

- Nếu ta nói ta đến từ thế giới khác huynh có tin không?

- Ta...

- Huynh không cần phải trả lời vội nhưng ta có thể khẳng định ta là người bình thường như huynh thôi. Câu chuyện này cũng là để huynh hiểu thêm về tham vọng của Mộ Dung gia mà bảo trọng lấy... Hai ngày nữa là hội hoa đăng ta trước cáo từ để về còn chuẩn bị với Giáng Châu.

Không nhìn hắc nàng phát tay áo tiêu sái quay người đi xuống khỏi trà lâu, một đường về Ngưng Hương lâu. Đột nhiên nàng thấy rất nhớ “người đó”, nhớ lại khi hắc mang nàng từ kinh thành đến Tranh Mệnh cốc một đường đều tự tay chăm sóc nàng dù nàng xuất hiện rất đáng nghi ngờ, khi đạo lôi giáng xuống hắc liễu mình ôm lấy nàng, mang nàng về phòng nắm chặt tay an ủi nàng. Nhớ lại ánh mắt ôn nhu, nhớ lại khuôn mặt băng giá nở nụ cười trong nắng cuối đông, nhớ hương hàn mai, nhớ vòng tay mạnh mẽ vững trãi, nhớ ngón tay thanh lãnh, nhớ đôi môi cuồng nhiệt....nhớ sự sủng nịnh vô hạn hắc dành cho nàng.

Tách...

Một giọt nước rơi xuống bàn tay nàng đang ôm đồm một đồng thứ trước ngực, nước mắt mặn mặn cứ vậy vô thanh vô thức tuôn rơi. Đến thế giới này bao nhiêu lâu, dù bị thương đau đớn thế nào, dù nhớ nhà ra sao nàng cũng không khóc nhưng hôm nay vì nhận ra ánh mắt nghi ngại của người khác nàng thấy mình thật lạc lõng cô đơn, vì nhận ra người nguyên tin tưởng mình vô điều kiện vĩnh viễn chỉ có “người kia” mà nàng lại chạy trốn khỏi hắc, vì nàng nhớ hắc đến thất tim nên...nước mắt nàng thật sự rơi. Rơi không tiếng động ướt đầm khuôn mặt nàng, ướt cả tay nàng...

Rào....rào ...rào....

Mưa mùa hè đến không hề báo trước, mặc ọi người xung quanh đang nháo nhào bung dù, mặc ọi người nhanh chóng di chuyển vào những mái hiên, mặc cho những giọt nước lạnh buốt thấm ướt y bào, hoà vào nước mắt trên mặt nàng...nàng vẫn bước chậm chậm trên đường dưới những ngọn đèn lồng bị nước mưa tạt tắt dần.

Lan mama nhìn thấy Tiêu Dao một thân ướt đầm, mắt hồng hồng ôm một đồng đồ linh tinh bị nước mưa làm phai màu xanh xanh đỏ đỏ loang lổ trên nền y phục sáng màu, không hề nói năng gì đi vào từ cửa sau thì bị doạ nhẩy dựng, tên tiểu tử này bà quen chưa lâu nhưng bà chắc chắn dù trời có sập hẳn cũng vẫn ha ha cười, cả ngày chỉ nghĩ cách tăng lượng bạc thu vào vì hắc đã góp vốn vào Ngưng Hương lâu cũng coi như

một nửa chủ nhân đi. Không thì cũng chêu chêu cô nương này, chọc chọc cô nương kia ngày không nháo loạn đêm ngủ không ngon. Sao giờ lại bộ dạng như con mèo ướt thế kia?

- Tiêu Dao tiểu tử? Không phải người bị cướp bạc chứ?

Hắn không ngẩng lên lắc lắc đầu tiến đến cầu thang về phòng mình.

- Là bị vị tiểu thư nhà nào từ chối sao?

Vẫn lắc.

Lan mama không đành lòng hắn bộ dạng như vậy bèn sai người mang nước nóng mang khăn đến phòng cho hắn, mình thì đi theo sau hắn lầu bầu.

- Ai nha, tên tiểu tử này người không nói thì sao mama biết người bị làm sao? Đi mưa cũng không có chịu trú cũng không có biết đường mà mua dù, không biết chạy nhanh cái chân lên đi về để cả người ướt như con mèo. Có làm sao thì không phải mệt Giáng Châu chiều cổ người, mệt ta lo lắng người sao?

Vừa bước vào phòng hắn liền buông đồ vật trong tay rơi loảng xoảng xuống sàn nhà mà lao vào ôm bà khóc đến thương tâm. Lan mama ngốc cả người không hiểu gì nhưng cũng không hỏi thêm đỡ hắn ngồi xuống giường mặc cho nước mưa ướt cả người lẫn chăn đệm mà ôm hắn vào lòng vỗ vỗ. Thân hình hắn rất nhỏ, như một nữ hài tử vậy thì thoảng lại run run lên, một lúc sau hắn mới ngẩng đầu lên mắt đỏ rực mặt trắng bệch môi mếu máo.

- Lan mama con nhớ cha mẹ, con muốn đi về oa huhuhu

Bà ngạc nhiên, không phải hắn không có thân nhân sao? Nhưng mỗi người đều có điều ẩn giấu, bà cũng không thắc mắc mà càng thêm ôn nhu vỗ về. Bà cũng đã hơn 40 tuổi rồi, tuy nhan sắc thân hình được bảo dưỡng tốt nhưng trong tâm bà cũng đã già. Trước đây cũng là cô nhi được nuôi dưỡng trong kỹ viện mà từng bước thành hoa khôi, rồi thành trưởng quản, rồi có Ngưng Hương lâu này của riêng mình nhưng gia đình thì không có. Bà rất hiểu cái cảm giác mong muốn gia đình mình nên khi tiểu tử này khóc nháo nhớ nhà bà cũng mủn lòng.

- Tiêu Dao nếu con chơi đủ rồi thì cũng nên về với gia đình mình thôi.

- Nhưng con không về được huhuhu...

- Đứa nhỏ này, con đã sợ bị trách phạt thì đừng có ham chơi chứ...chơi chán thì cũng nên về thôi.

- Nhưng...oa huhuhu mama không hiểu đâu huhuhu.

- Ân, tiểu tử đừng thương tâm. Mau tắm nước nóng rồi nghỉ ngơi ngày mai sẽ hết buồn thôi, tắm thôi không cảm mạo, thân thể người thực không tốt a.

- Lan mama con đã nói điều này chưa?

Hắn lấy tay gạt gạt nước mắt hấp hấp cái mũi ngẩng lên cười méo xệch với bà.

- Ân?

- Mama xinh đẹp rất ra dáng mẫu thân.

Bà haha cười ấn trán hắn một cái, quỷ linh tinh đã trở lại.

- Chỉ được cái miệng dẻo thắm nào tử muội trong Ngưng Hương lâu này đứa nào cũng tương tự tiểu tử người hết!

- Ta ngọc thụ lâm phong, anh tuấn tiêu sái, là tình nhân trong mộng của triệu triệu nữ nhân mà lại haha.

Lan mama làm động tác buồn nôn rồi cười cười lắc đầu đi ra khép cửa lại cho hắn tắm.

Lan mama vừa đi khỏi nụ cười trên môi nàng nhợt nhạt dần, rút trâm tháo kim quan nàng để cho suối tóc nâu gợn sóng xoã bung ra, cởi từng lớp quần áo ướt đầm, tháo dải băng quấn ngực rồi bước vào nhâm nhâm trong đục bồn nghi ngút khói. Hai bàn tay chồng lên nhau để trên thành đục bồn, tựa cằm vào lưng bàn tay nàng thả lỏng bản thân thư thái. Nói nhớ nhà cũng chỉ là phụ, chân chính là nàng nhớ hắn nhiều hơn,

với tay lấy dải lụa gấn những chiếc chuông nhỏ trên bàn cạnh đây nàng yêu thương vuốt ve những hình khắc tinh xảo. Hấn là bạch vân...mây trắng bay cao, còn nàng là Thủy Linh...nước luôn chảy...Thủy tự đa tình, bạch vân hờ hững! Mấy soi bóng nước nhưng muôn đời không chạm được vào nhau, nàng ôm vĩnh viễn cũng chỉ là bóng dáng hấn như nước ôm bóng của mây mà thôi. Hấn với nàng cũng chỉ là phù vân lưu thủy, nàng hiểu rõ hấn là muốn báo đáp cho nàng nên mới bỏ đi! Thà rằng đau một lúc còn hơn về sau khi hấn gặp được người hấn yêu nàng sẽ đau cả đời, hơn nữa nàng còn muốn đi về. Đi về rồi hấn chỉ là một hồi mộng, nàng không muốn tự hãm bản thân mình vào giấc mộng này mãi mãi không tỉnh được.

Thắt bím lại mái tóc, dùng dải lụa cột lại nàng yêu thương nhìn những chiếc chuông nhỏ kêu linh linh mỗi khi nàng động dậy, thả lỏng toàn bộ cơ thể nàng tựa vào thành dục bồn mơ màng ngủ...không để ý tới tiếng gõ nhẹ nhẹ ngoài cửa.

Phượng Vân ngăn người ở quán trà một lát, nghe tiếng mưa rơi nặng hạt bên ngoài chợt giật mình. Tiêu Dao không có mang dù, lúc đi lại tức giận như vậy...liệu có thể cứ dầm mưa mà về hay không? Hấn thật vô dụng mà, đáng lẽ ra khi Tiêu Dao bước ra khỏi cửa hấn phải chạy theo những những lời nói cứ ong ong vọng lại trong đầu óc hấn ” nếu ta nói ta đến từ thế giới khác huynh có tin không...huynh có tin không....có tin không....tin không...?” Hấn có tin không?

Hấn tin!

Hấn dĩ nhiên là tin tưởng Tiêu Dao, một kẻ đặc biệt như thế, quần hút hấn như thế không thể nào là người bình thường được...dù Tiêu Dao đến từ bất kỳ đâu cũng đều là tam đệ của hấn không phải sao? Vậy sao hấn lại không trả lời ngay lập tức mà lại ngập ngừng làm tam đệ của hấn tổn thương? Đúng vậy, dù cao ngạo xoay người tiêu sái bước đi nhưng dáng lưng thẳng tắp ấy lại nói lên rằng Tiêu Dao là đang thương tâm...thương tâm vì hấn ngập ngừng. Tam đệ biết bản thân mình thân thể nhạy cảm nhưng lại tin tưởng nói cho hấn để hấn cảnh giác với Mộ Dung gia vậy mà..

Quăng một đỉnh bạc lên bàn hấn bay qua cửa sổ tung mình vào màn mưa đi tìm Tiêu Dao nhưng một đường không thấy bóng dáng. Hấn đành đến Ngưng Hương lâu, quen với việc hấn hay đến cũng chẳng ai hỏi han gì nhiều. Một đường đến trước cửa phòng Tiêu Dao hấn chần chờ nhưng vẫn vươn tay gõ nhẹ lên cửa, không có ai trả lời. Hấn lại kiên nhẫn thêm lúc nữa, sau chợt thấy những giọt nước theo hành lang vào phòng, nghĩ Tiêu Dao hấn dầm mưa đi về mà thân thể hấn lại không tốt. Không phải lại ngắt xiũ rồi chứ? Hấn cuống cuống dùng nội lực chần nát then cài đẩy cửa băng qua phòng khách tiến vào phòng ngủ phía trong, hấn lo lắng nên không để ý thấy hơi nước trong phòng mà lại vòng qua bình phong luôn... Đập vào mắt hấn không phải là tam đệ bị ngắt đi mà là cảnh xuân mờ ảo, một nữ nhân với đôi mắt to mơ màng, mi mắt còn đọng sương khê lay động, sống mũi thon nhỏ, gò má non mịn hồng hồng do ngâm nước nóng, đôi môi mọng đỏ đầy đặn quyến rũ hơi hé. Mái tóc nâu bện lại vắt hờ trên bờ vai trần trắng hồng trong suốt, đôi gò bồng đảo vút cao kiêu ngạo mê người cùng thân hình kiều nhỏ ẩn hiện dưới làn nước mờ mờ khói. Nàng chớp chớp mắt mông lung nhìn hấn như không hiểu tại sao hấn xuất hiện tại đây rồi đột nhiên nở nụ cười ma mị giọng nói quen thuộc cất lên.

- Người nhìn đủ chưa?

Hấn lúc đó giật mình tỉnh lại mặt đỏ bừng vội vàng lui lui ra ngoài phòng khách.

Sau khi Phượng Vân lúng túng đi ra ngoài Thủy Linh trượt người chìm hấn vào trong bồn tắm, cả mặt cả người hồng rực như nằm trong nước sôi. Hấn chỉ cần đứng đây thêm một phút nữa là nàng chịu không nổi mà bạo phát lên, trôi lên khỏi bồn nước vuốt vuốt ngực để bình ổn lại trái tim đang đập điên cuồng. Nàng vắt khô tóc dùng dải lụa cột hờ lại sau lưng, vội vàng lau qua loa người rút bộ y phục nữ mẫu lam nhạt ra luống cuống mặc lại, hít một hơi thật sâu lấy bình tĩnh mới uyển chuyển bước ra phòng khách. Phượng Vân đã phục hồi lại phong thái lơ lãng như mọi khi nhưng đôi tai vẫn còn sắc đỏ tố cáo hấn vẫn chưa thôi lúng túng.

Nàng khê hắng giọng dù biết hấn có thể nghe thấy tiếng bước chân của nàng đi ra, ngồi xuống ghế quý phi được lót đệm dày nàng mới để dùng chất giọng nhẹ nhàng vốn có nói chuyện chứ không cố gắng làm trầm đi như khi làm Tiêu Dao công tử nữa.

- Công tử có chuyện gấp muốn gặp gia huynh?

Nhìn nàng bước từ phía trong ra hần như ngây như ngốc, thân hình kiêu nhỏ một thân váy áo lam nhạt thướt tha như hoa thủy vu phiêu dạt trong làn nước biếc. Mái tóc nâu gọn sóng ảm ướt được buộc hờ dau lưng nhưng những sợi tóc bướng bỉnh vẫn rơi ra loà xoà bám lấy khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào. Đôi mắt to với đuôi mắt dài mơ màng ẩn dưới làn mi lay động, lông mày gọn gàng đậm nét và chiếc mũi khéo léo hoàn toàn vừa vặn và đôi môi....đôi môi hồng ướt át căng mọng như cánh hồng nhung sau cơn mưa. Nhìn rõ nàng mới thấy được hết vẻ đẹp rung động như e ấp lại như mời gọi. Nàng quả thật trăm phần giống ca ca của mình, có khác chăng là phong thái nhu mì nhưng hần biết nàng cũng như Tiêu Dao đều là những kẻ táo bạo. Hần xông vào nơi nàng đang ngâm mình nhưng nàng sau phút ngỡ nàng lại hoàn toàn làm chủ tình thế nở nụ cười mê hoặc hỏi hần đã nhìn đủ chưa? Nữ nhân này...quả thật là thú vị không kém ca ca nàng chút nào. Thấm nào Tiêu Dao vô cùng trân quý muội muội bảo bối này của hần, với những đường nét của Tiêu Dao là nam nhân thì là anh khí đáng yêu, nàng thì lại là mỹ nhân trời sinh có sự quyến rũ mạnh mẽ rung động tâm can người khác. Cả hai huynh muội đều khiến người ta muốn tiến đến ôm vào lòng mà bảo hộ.

Hần nở nụ cười yêu nghiệt chói mắt như mọi khi, pa một tiếng xoè chiếc quạt ra hoàn toàn là Phượng Vân phong lưu như cũ như thể người vừa thất thố và hần là hai người khác nhau hoàn toàn. Đôi mắt hoa đào mị lên giọng nói trầm thấp câu hồn, phải nhanh chóng xác định quan hệ trước đã rồi mới có thể từ từ mà bắt lấy nàng vào trong tay.

- Ta là đại ca kết nghĩa của Tiêu Dao, hần và ta hôm nay cùng ra ngoài nhưng có chút chuyện hiểu lầm nên hần bỏ về trước. Sợ hần mắc mưa nên đuổi theo, hần thân thể không tốt đã có lần ngất đi. Đến trước cửa phòng thấy vết nước đoán là hần dầm mưa trở về, gõ cửa lại không thấy ai lên tiếng nghĩ hần có chuyện nên mới thất lễ tiến vào mạo phạm đến tiểu thư, tiểu thư đây...?

- Tiểu nữ là Thủy Linh, muội muội song bào của Tiêu Dao ca ca. Ca ca của tiểu nữ quả thật có trở về, cũng đã nhắc đến công tử nhưng ngay sau đó lại thay đổi đi tiếp có lẽ một vài ngày sẽ trở lại sau.

- Vậy sao? Tiêu Dao có nó lại hần đi đâu không?

- Ca ca đi rất vội vã, không nói gì hơn.

- Hần không có gì bất thường chứ?

Nàng nhún mi.

- Ý của công tử là...?

Phượng Vân cười khổ, nghĩ có lẽ hần muốn tránh mặt mình.

- Không có gì, có câu nói ta chưa kịp nói với hần thôi.

- Tiểu nữ có thể nhắc lại cho ca ca!

- Vậy....tiểu thư xin nhắc lại là Phượng Vân ta tin hần!

Nàng hơi khựng lại, nhìn sâu vào đôi mắt mị hoặc của hần rồi nở nụ cười sáng lạng đáng yêu.

- Được, ca ca nhất định sẽ không hiểu lầm công tử.

Trong giây lát hần tưởng như Tiêu Dao hiện đang đứng trước mặt mình, nét mặt nhu hoà bớt đi vẻ yêu mị mà trở nên dịu dàng. Vươn tay ra muốn vuốt tóc nàng như hần vẫn làm với Tiêu Dao nhưng ý thức được không đúng lắm hần dừng lại, thu tay về sờ sờ mũi cười gượng.

-Ta là đại ca của Tiêu Diêu, Thủy Linh tiểu thư có nên gọi ta một tiếng đại ca?

Nàng tròn mắt nghiêng nghiêng đầu nhìn hần, mỹ nữ ngốc không biết có cái hồ đang chờ mình mà vô tư nhảy vào.

- A, cũng đúng a...

Phượng Vân mị mắt cười.

- Vậy là Linh Nhi trở thành tứ muội rồi, ta sẽ giới thiệu uội Nam...

- Gọi ta là Linh Linh.

Bị nàng lạnh giọng đánh gãy lời hấn hơi ngạc nhiên, chỉ là cách gọi thôi mà.

- Vậy được, Linh Linh ta sẽ giới thiệu muội cho nhị ca Nam Cung Triệt và ngũ muội Giáng Châu sau.

-Giáng Châu vẫn là tứ muội thôi, muội đồng niên với ca ca nên sẽ là tam muội.

Nàng chu chu môi, đùa sao? Ta vẫn là ta chỉ thay có bộ đồ thui nha, bị giáng cấp chẳng vui chút nào.

Nhìn biểu hiện đáng yêu mỗi khi làm nũng quen thuộc, hấn thật kìm lòng lắm mới không có tiến lên mà âu yếm.

Linh...linh...linh...

Tiếng chuông nhỏ vang lên khi dải lụa trượt ra khỏi tóc nàng rơi xuống, hấn im lặng nhìn nàng cuống quýt quay lại nhặt nó lên lại yêu thương không dời tay. Hấn Tiêu Dao đã đưa nó cho nàng, nàng trân trọng nó như vậy chứng tỏ hoàng thúc trong lòng nàng vị trí cũng không nhỏ đi.

- Là của hoàng thúc ta tặng muội sao?

- A?

Nàng biểu tình mờ mịt nhìn hấn. Hoàng thúc của hấn liên quan gì đến nàng?

- Là thành chủ Diệp Cô Thành! Người là em trai tiên hoàng, thân hoàng thúc của ta.

Nhìn nàng ngơ ngác hấn quả thật tin là hoàng thúc chưa lộ ra thân phận với nàng, lúc trước nghe Tiêu Dao nói hấn vẫn bán tín bán nghi. Hoàng thúc định tính toán thế nào đây? Rõ ràng có liên quan đến Tiêu Dao, lại chịu ân của nàng...quan hệ của 3 người này thực phức tạp và không đơn giản?

- Huynh nói thành chủ Diệp Cô Thành, Thiên Ngoại Phi Tiên Diệp Cô Thành sao?

- Ân.

Thảm nào lần đầu tiên gặp nàng thấy hấn quen quen, huyết thống của gia đình hấn thật vô địch. Sản sinh ra nhiều thật nhiều mỹ nam như vậy a

không hiểu nữ nhân có như thế không? Ack không lan man, trọng yếu lại là tại thế giới này Diệp Cô Thành không có tạo phản mà lại là người trong hoàng tộc, có vẻ cũng có quan hệ rất tốt với triều đình nữa. Nàng vốn chỉ xem qua loa về hấn giờ lại bị đảo lộn như vậy quả thật...không biết đường nào mà lần. Thôi thì thuyền đi đến đâu cầu tự nhiên thẳng đến đó vậy chứ biết làm sao? Không biết sau khi nàng đi hấn thế nào nữa, nàng lần đấy cũng thật hơi quá tay.

- Hấn...gần đây tốt chứ?

- Hoàng thúc sao? Gần đây không được tốt lắm.

Hấn thật muốn hiểu rõ quan hệ của hoàng thúc và nàng, còn có Tiêu Dao nữa.

- Hấn làm sao?

Không phải nàng hạ được quá tay khiến hấn... Không thể nào, hấn một thân võ công cao cường lại thêm Đoạt thân y thì không sao mới phải chứ.

Nhìn nàng trở lên gấp gáp hấn đột nhiên thấy hối hận khi nhắc đến hoàng thúc.

- Cũng không sao, chỉ là công việc nhiều một chút thôi.

- Vậy mà ta tưởng lần trước ta làm hấn không song chứ..

Vỗ vỗ ngực, tim nàng đập muốn đau a, dính đến hấn là tim nàng như muốn phá ngực mà ra vậy.

- Tam muội làm gì hoàng thúc vậy?

Tò mò a

bằng sơn ngàn năm cũng có lúc không song? Huỳnh muội này thật...không tha một ai hết. Đến hần nhiều khi cũng cảm thấy áp lực khi đối diện với hoàng thúc, nằng dĩ nhiên lại dám chêu chọc người sao!

- Ack, cũng...cũng không có gì lắm. Chỉ làm cho hần chút điểm tâm lỡ tay có bỏ thêm chút xuân và định thân được được thôi.

Phụt...

Hần mất hình tượng phun nệm trà đang nhấp trong miệng ra, lại lập tức lấy lại phong độ rút khăn tay tào nhả thắm thắm khoé miệng.

- Muội...cũng ít có ác quá đi.

- Hần muốn mang ta theo cùng nhưng ta không muốn...ít nhất thì lúc đấy ta không muốn.

Nàng càng ngày càng nhỏ giọng, ngón tay lại không ngừng vặn xoắn vạt áo. Ô ô nàng rất hối hận nga~~ nàng rất biết lỗi nga

Phượng Vân vừa muốn cười lại cười không nổi, cười nàng đáng yêu nhưng lại không cười nổi hoàng thúc muốn giữ lấy nàng nhưng lại “khi dễ” Tiêu Dao, làm tam đệ của hần thương tâm. Hoàng thúc, người định thế nào đây?

(ivy: Diệp ca bị hiểu nhầm thâm thối mất hết hình tượng a..oa kaka, ta ít có ác quá đi)

- Tam muội, vẫn chưa muộn ta đưa muội đi gặp Giáng Châu trước.

- Ân, ca ca cũng dặn phải lo nốt hộ huynh ấy chuyện trong Ngưng Hương lâu.

Phượng Vân cười bất khả tư nghị, huynh muội này quả thật là...không chút quan tâm lễ giáo sao? Một vị tiểu thư hoàng hoa khuê nữ lại đi tham gia vào hồng lâu? Huynh trưởng không có ngăn cản lại coi như đương nhiên.

Một đường từ phòng Tiêu Dao tiến đến phòng Giáng Châu là một đường của sự đổ vỡ...âm thanh lạch cạch...choang...rầm từ mọi nơi vang lên khiến Lan mama cũng phải xuất hiện. Nhìn thấy mỹ nhân mê người đi bên cạnh Phượng Vân công tử yêu nghiệt bà cũng muốn đánh rơi thứ gì nếu trên tay bà có cầm.

- Tiểu tử Tiêu Dao ngươi lại muốn chơi trò gì nữa hả? Khi không lại một bộ dạng mỹ nhân điên đảo người khác, lại có trò mới sao?

Phượng Vân cười cười, nhìn xuống nàng đang lúng túng bên cạnh. Bị nhiều người chú ý thật không thoải mái a, nàng vốn là mỹ nhân hiếm có lại đi cạnh hần nam nhân yêu nghiệt quả thật là một đôi người ngọc. Không thu hút dự chú ý cũng rất khó đi...

- Lan mama, tiểu nữ là Tiêu Thủy Linh muội muội song bào của Tiêu Dao ca ca, huynh ấy có việc vội đi trước không thông báo với mọi người, thật có lỗi.

Giọng nói mềm mại, thái độ uyển chuyển làm mọi người không muốn tin cũng phải tin. Tên tiểu tử trời đánh kia vốn rất đáng yêu, không ngờ cũng là khuôn mặt ấy nhưng đặt trên muội muội hần lại rung động thế này. Mọi người đều ngáy ngẩn duy chỉ có một người không vui nổi, Lan mama a.

- Tên tiểu tử thối, 2 ngày nữa là hội hoa đăng rồi hần bỏ đi ta biết làm sao đây?

- Ca ca cũng đã công đạo ta ở lại thay huynh ấy làm cho Ngưng Hương lâu đoạt danh hiệu đệ nhất lâu và có đệ nhất mỹ nhân.

Lan mama thở phào nhẹ nhõm tươi cười hớn hở cùng nàng và Phượng Vân tiến đến chỗ Giáng Châu, vừa đi vừa nói chuyện bà cũng nhận ra nữ nhân này và Tiêu Dao tuyệt đối là một đôi kỳ nam tài nữ a, ý tưởng vợ vét bạc tuyệt không thua nhau. Cười cười đi chuẩn bị người mà nàng yêu cầu, bà liếc mắt ái muội nhìn Phượng Vân không dời mắt khỏi nàng chút nào hắc hắc cười. Có kẻ đã động lòng xuân a, trước thấy hần dính lấy Tiêu Dao còn tưởng mất một thế hệ mỹ nam vì đoạn tụ chớ...

Choang...

Tiếng đổ vỡ trong phòng Giáng Châu chứng tỏ Thuỷ Linh và Phượng Vân đã đến nơi, hôm nay tập vụ của Ngưng Hương lâu khóc hết nước mắt, chủ tiệm đồ sứ Thanh Hoa thì cười mỉa mắt.

Giáng Châu run run nhìn mỹ nhân trước mắt, dù biết Tiêu Dao có muội muội song sinh nhưng giống từ hình dáng đến khí chất thì...

- Tiểu muội không có nhìn sai a, ta cũng bị chấn động khi nhìn thấy tam muội trong phòng tam đệ.

Phượng Vân lại cà lơ phất phơ ngồi chống tay duỗi người trên ghế quý phi, bộ dạng tùy tiện mà quyến rũ đến cực điểm. Tiếc là trừ nha hoàn còn hai mỹ nhân kia hoàn toàn lơ đi sự có mặt của hắn. Lú lú cùng 6 vị mỹ nhân Lan mama mang đến tiến vào phòng trong, thi thoảng tiếng cười lanh lảnh như chuông lại vọng ra. Hắn khép phượng mâu lại, cảm nhận giọng nói, hơi thở của nàng giữa những nữ nhân khác. Nàng cũng như ca ca của mình, là một người hào sảng thoải mái, từ nàng phát ra mị lực lôi cuốn mọi người xung quanh luôn dõi theo mình. Khiến người ta vui vẻ thoải mái, nữ nhân thiên tính là ghen tị nhưng từ những tiếng cười tiếng nói vây quanh nàng thì thấy...nữ nhân cũng không thoát khỏi sức hấp dẫn của nàng. Nàng rất khôn khéo khi dùng thân phận muội muội của Tiêu Diêu công tử mà các nàng ái mộ để dời đi sự chú ý của họ, khiến họ quên thân cận nàng. Không trách được hoàng thúc lại để ý nàng đến vậy!

+++++

+++++

15. Chương 15

Chương 15: Thiên ngoại phi tiên.

Trong Bạch Vân phủ, nơi ở tại kinh thành của Diệp thành chủ.

Thanh Y cùng Hồng Y vội vã tiến đến thư phòng, vội vã đến mức thất thố lao cả vào trong mà chưa được sự đồng ý của chủ nhân thử không ra hơi cuống quýt bầm báo.

- Chủ nhân...chủ nhân, thanh ngân trâm thu lại từ người công tử nhà cự Lại Bộ Thượng Thư xác định là của Đoạt thần y, cả được gia nô trúng cũng xác định là định thân được.

Hắn quay người lại, tuần nhan băng lãnh xẹt qua một tia hân hoan. Hắn tìm nàng hơn một tháng rồi, người của Bạch Vân thành phái ra đã tra nát cả quốc thổ mà không thấy bóng dáng của nàng, bỏ câu thả ra đánh hơi mùi hương tẩm trên dải lụa hắn tặng nàng cũng không có kết quả.

Đơn giản vì nàng không dùng đến! Nàng lại sống trong Ngưng Hương lâu nơi mùi son phấn huân hương khắp nơi làm lẫn lộn mùi thì sao có thể tra được? Chuyện này nói sau, hiện quay lại thư phòng tại Bạch Vân phủ đã. Diệp thành chủ mặt tuy không đổi nhưng ngón tay vuốt ve chuỗi kiếm lại là thói quen phản ánh sự không kiên nhẫn của hắn, gật đầu cho Thanh Y tiếp tục nói.

- Là vị công tử ấy đắc tội với một thiếu niên thư sinh tại Bách Hương trang nên bị trúng độc trâm và bị trói lại thả xuống ngâm nước sông. Sau lại dùng Phượng thân vương tại đó bị vạch tội, xung quân phát tán tài sản, phụ thân hắn cũng bị giáng xuống hàng chính ngũ phẩm.

- Tra được thân phận thiếu niên kia không?

- Người tại Bách Hương trang nói rằng lần đầu tiên hắn xuất hiện tại đây, lại lấy hơn trăm gốc bạch mẫu đơn và chỉ một gốc huyết sắc mẫu đơn duy nhất.

- Thiếu niên ấy 8 phần là nàng nữ phần nam trang, hỏi sao tra thế nào cũng không thấy! tra xem trăm gốc mẫu đơn ấy chuyển đi đâu?

- Dạ, đã tra ra là chuyển đến đài biểu diễn bên bờ sông Lạc Hà của...của 3 hồng lâu lớn nhất kinh thành, tới nay nhân dịp hội hoa đăng sẽ tổ chức chọn ra đại mỹ nhân...

Ba...lạch cạch....Rầm!

Thư án gỗ đàn hương trạm khắc tinh xảo cẩn hắc ngọc cứ vậy cáo chung thành hai nửa với đường cắt mịn màng tách ra đổ xuống, không khí trong thư phòng lạnh thấu xương.

- Đã đến 3 hồng lâu ấy tra chưa?

- Hồi chủ nhân, thiếu niên ấy...ở Ngưng Hương lâu hai hôm trước đã dời đi.

- Khốn kiếp!

Thanh Y và Hồng Y không tin vào tai mình, ngẩng đầu lên ngay lập tức toàn thân như bị rơi vào hầm băng co rúm lại. Chủ nhân của 2 nàng toàn thân cao ngạo toả ra một luồng sát khí khủng khiếp, không khí như đặc sánh lại khiến người ta hít thở không thông. Áp lực từ trên đè nặng xuống không ai có thể chống đỡ nổi, vạt áo tuyết trắng không gió tự bay...gương mặt không cảm xúc nhưng đôi mắt hắc ngọc lại loé lên ánh lửa bùng bùng, môi mím lại chỉ còn là đường kẻ thẳng tắp khẽ nhếch lên thành một nụ cười đẹp kinh người, nhưng cũng lạnh giá kinh người như thiên thần băng tuyết hạ phàm quần tất cả vào thế giới trắng xoá của mình.

- Tốt lắm, rất tốt...nàng còn dám chạy sao?

Liên tục nói ra hai chữ “tốt”, hần phất tay áo bỏ ra ngoài. Giá sách đằng sau cùng toàn bộ binh sử tượng ngọc rầm một tiếng vỡ nát rào rào rơi xuống, Thanh Y Hồng Y không dám ngẩng đầu run rẩy quỳ ở đấy cho đến khi thân ảnh màu trắng uy nghi kia ngoác lên một cái biến mất trong ánh tà dương mới xuội lơ ngã ngồi xuống nhìn nhau lại nhìn đồng tan tành trong thư phòng. Bàn đã thay cái thứ 6, ghế và giá sách kệ đồ cũng đã thay đầu 3.4 lần rồi, chủ nhân gần đây càng lúc càng nhanh mất kiên nhẫn. Một tháng nữa mà không tìm thấy Thuỷ Linh tiểu thư thì bọn họ bị đông chết còn Bạch Vân phủ này cũng sẽ bị thổi bay, Thanh Y khóc không ra nước mắt kêu gào trong lòng “Tiểu thư người sớm quay lại không Thanh Y sắp thành Băng Y rồi huhuhu”.

Bên bờ sông Lạc Hà mỗi nữ hắt xì mấy cái, nhu nhu cái mũi nhìn trời ” Mới gần cuối hè a, đâu có lạnh đến thế”? Một chiếc khăn lụa tuyết trắng đưa đến trước mặt nàng, ngẩng đầu lên là một nụ cười sáng như mặt trời mùa hè.

- Nhị ca, huynh sao lại ở đây?

- Còn hỏi sao? Ta nghe đại ca nói có muội muội của đệ ở đây nên cố tình đến gặp tam muội, ai ngờ lại chỉ thấy tên tiểu tử này chứ!

Mỗi nữ trong nam trang gãi gãi đầu hắc hắc cười.

- Muội muội của đệ thực thân thể không tốt, phải quay lại Phiêu Miểu Phong tịnh dưỡng một thời gian rồi.

- Phiêu Miểu Phong? Lần đầu tiên ta nghe, ở đâu vậy?

- Hắc hắc huynh sao biết được, muội muội của ta nói chung rất lâu nữa mới quay lại, huynh đi ra cho đệ chuẩn bị.

Nam Cung Triệt không hiểu gì hết ngây ngốc bị đẩy ra khỏi khoang thuyền, hần lắc đầu nhìn Phượng Vân đứng đón gió sông Lạc cười khổ. Xung quanh bờ sông vô cùng náo nhiệt, đèn lồng giăng dọc bờ sông, thuyền hoa qua lại không ngớt. Trên bờ người dân đã tụ tập xung quanh khán đài biểu diễn, nhìn khán đài hần thật sự choáng ngợp. Là một bục gỗ vuông dài rộng hơn 3 trượng(khoảng 10m), cao hơn hần mặt đất một khoảng nửa thân người lớn, bốn phía là trụ gỗ cao 1 trượng trạm trổ buông sa trắng dài đến đất phiêu động theo làn gió, dưới chân cột bọc kín bạch liên leo dần lên. Đèn lồng đặt trên cao khiến khán đài sáng tưng tưng như ban ngày, mẫu đơn trắng kết thành từng chùm rủ xuống từ trên xà ngang che kín nóc khán đài toả ra hương thơm dịu dịu, dây tơ hồng quấn quanh tạo thành một nơi mỹ lệ thanh khiết mà thoát tục như tiên cảnh. Lát nữa thôi hoa khôi của tam đại hồng lâu sẽ biểu diễn ở đây để chọn ra đệ nhất mỹ nhân, tò mò nhìn vào trong khoang thuyền lớn đang đóng chặt hần tự hỏi sắp đến lúc tranh tài rồi tam đệ định chơi trò gì đây? Huých khừ tay vào Phượng Vân đang lơ đãng bên cạnh.

- Đại ca, huynh nghĩ tam đệ sẽ làm gì?

- Ân...

Ngạc nhiên quay ra nhìn ai đấy đang thất thần, hần vỗ vỗ vai Phượng Vân vài cái nữa mới thành công kêu gọi được sự chú ý về phía mình.

- Đại ca, không sao chứ? Tối nay huynh lên đường đi Giang Nam luôn đấy, đi thuyền hay đi xe đây?

- Ân, ta không sao. Tối nay sau khi hội tàn sẽ dong thuyền đi luôn.

- Huynh có chuyện gì sao?

Phượng Vân ánh mắt xa xăm nhìn theo những tầng sa lay động trên khán đài, thực ra những lời Nam Cung Triệt và Tiêu Dao nãy giờ hần đều nghe thấy, Linh Linh đã quay lại Phiêu Miểu Phong sao? Hần từng nghe tam đệ nói đến, đó là nơi giá lạnh cô độc, quanh năm băng tuyết chỉ có những đoá hàn mai. Nàng thân thể vốn không tốt nhưng lại lặn lội đến kinh thành chỉ để gặp ca ca của nàng sao? Hay...vì hoàng thúc.? Nhớ lại nàng luôn vuốt ve dải lụa hồng gắn chuông hần bỗng thấy một cổ toan sấp trong lòng, hần tặng nàng trâm ngọc nàng nhận nhưng lại cất đi chứ không cài lên tóc. Dù mới gặp nàng nhưng từ trong tâm hần thấy rất quen thuộc, tình cảm của hần với Tiêu Dao không hiểu sao toàn bộ lại đặt lên nàng. Bởi vậy sáng nay khi hần vui vẻ chờ mong mang một cành hoa quế ngan ngát đến để nhìn thấy nụ cười của nàng thì...hụt hẫng, đúng vậy. Là hụt hẫng khi mở cửa ra đón hần lại là Tiêu Dao, cành hoa quế theo tay hần buông thõng rơi xuống đất tản mát những bông hoa trắng nhỏ nhoi ra xung quanh như lòng hần vậy. Không hiểu sao chưa cần tam đệ nói hần cũng biết nàng đã đi rồi, Tiêu Dao tròn mắt nhìn hần gãi gãi đầu nói rằng Linh Linh đêm qua đã vội vã rời đi, có gửi lời cảm ơn về chiếc trâm. Hần từ lúc đấy cứ ngơ ngẩn như vậy, thật buồn cười! Hần chưa bao giờ tin vào nhất kiến chung tình nhưng ngay từ giây phút đầu tiên nhìn thấy nàng thì trong tim hần, đầu óc hần đã không thể dung nạp thêm ai khác. Nhưng không khó để nhận ra nàng chỉ coi hần đúng như đại ca mình, dù hần có mê người thế nào, mị hoặc thế nào thì đôi mắt nàng vẫn trong suốt không một gợn sóng mông lung nhìn hần. Hần thật đúng là thất bại mà, hần cảm thấy mình đôi lúc còn không phân biệt được hần là có tình cảm với Tiêu Dao hay là với Linh Linh nữa, ai cũng làm hần không tự chủ được cứ muốn thân cận. Tưởng rằng do thiếu nữ nhân nhưng khi thị tẩm thị thiếp tại vương phủ đầu óc hần lại tràn ngập hình ảnh của Linh Linh, lại nhớ đến nụ hôn mê mê với Tiêu Dao trong xe ngựa khiến hần mất hứng đuổi hết thị thiếp người hầu đi cả đêm trần trọc.

Linh..linh...linh..

Tiếng chuông nhỏ làm hần tưởng như Linh Linh xuất hiện quay phắt lại chờ mong nhưng rồi lại thêm một lần thất vọng. Giáng Châu cùng chúng nữ của Ngưng Hương lâu từ trong khoang thuyền đi ra, khác với sự thất vọng của Phượng Vân. Ánh mắt Nam Cung Triệt sáng ngời, Giáng Châu được nha hoàn phò từ trong khoang thuyền vén rèm đi ra, toàn thân bọc trong áo choàng lông điểu như một con thiên nga trắng muốt. Mái tóc một nửa được búi lên cài một bông huyết sắc mẫu đơn, một nửa buông xuống tự nhiên nhẹ lay động. Gương mặt bạch ngọc ửng hồng, đôi mày thanh tú tô đậm, đôi phượng mâu sắc sảo được kẻ viền đen kéo khiến cho trở nên to tròn lung linh, đôi môi nhỏ xinh đỏ tươi sắc nét, giữa trán đính một viên lưu ly làm nàng trở lên càng thoát tục. Hần biết nàng là mỹ nhân đẹp như châu như ngọc nhưng...thiên tiên thế này làm hần thấy khó thở a

- Nhị ca lau nước miếng.

Hần bản năng đưa tay chạm vào khoé môi nhưng tiếng cười lạnh lạnh bên tai lại làm hần giật mình ý thức được mình đang hành động ngu ngốc. Haha cười vỗ vỗ vai kẻ vừa chêu chọc, lại một phen kinh ngạc. Thấy Tiêu Dao một thân nho bào nguyệt bạch, thất lưng vải thô, đầu đội mũ vải tay cầm một quần sách lưng đeo tử nhỏ. Điển hình một bộ thư sinh ứng thí, vừa có chút thật thà chất phát lại vừa tinh nghịch đáng yêu.

- Đệ định làm gì?

- Ha ha đệ hôm nay làm Đồng Vinh ngốc lấy được Thất tiên nữ nha, đến giờ rồi huynh xem nhá. Nếu có muốn thưởng Thất tiên nữ Giáng Châu của đệ thì cũng để sau khi biểu diễn xong đi.

-Tam ca...

Giáng Châu đỏ bừng mặt dậm chân.

Tiêu Dao cũng không cười đùa nữa ngẩng đầu nhìn sắc trời đã tối hẳn, trăng đã sáng rõ vỗ vỗ tay ọi người yên lặng, gặt đầu với nha hoàn, các nàng vội thả rất nhiều liên đăng xuống mặt sông tạo thành một dòng ánh sáng trôi nổi thu hút tầm mắt của mọi người, lại có mấy gia nhân mặc y phục đen lặng lẽ buông mình xuống dòng nước cầm lư hương toả khói tạo thành một màn sương mờ ảo trên mặt sông. Nhạc công bắt đầu chơi nhạc, đầu tiên là tiếng tiêu réo rất quanh quất rồi tiếng cổ cầm hoà âm. Mọi người trên bờ sông đang xôn xao dần yên lặng nhìn mặt sông đột nhiên mờ ảo sương khói, lại lung linh ánh đèn phối hợp với khăn dài sa trắng mờ ảo phiêu động thì đều ngây ngẩn như lạc vào một không gian tiên cảnh. Giọng ca mềm mại của nữ tử từ mặt sông vang lên, dịu dàng như tiếng thì thầm của tình nhân bên tai..

Ánh mặt trời rực rỡ rọi sáng trái tim này

Có anh rồi em mới hiểu được rõ ràng điều ấy

Mở to đôi mắt em nhận lấy ánh thái dương

Nếu không có anh , em thà đắm chìm trong giấc ngủ ngàn thu

Vạn năm không tỉnh ...

Chỉ cần có anh trong đôi mắt em

Em có thể vượt qua mọi chốn đất trời cao rộng

Chẳng thể nào ngăn cấm mình....ngẩng đầu nhìn ngắm anh

Đón lấy hơi thở của anh

Em mới có thể duy trì ỉnh sinh mệnh

.....

Em rời xa mẹ hiền

Là để tìm kiếm anh

Không có anh, em còn thiết tha chi tấm thân này nữa

Ở trong vòng tay anh nhìn từng ngày trôi qua

Và rồi chết đi cũng trong vòng tay ấy

Đó chính là số mệnh mà em chọn ỉnh....

(Ngưỡng Vọng__ Tạ Vũ Hân__ Thiên Long Bát Bộ 2003)

Lời ca si tình yêu thương nồng đậm khiến mọi người ngẩn ngơ, nữ tử nào lại lớn mật đến như vậy? Nhưng không thể phủ nhận tất cả đều bị bài hát tràn ngập tình cảm này làm rung động, hướng theo tiếng hát đều nhìn cả về giữa mặt sông thấy một con thiên nga trắng lớn đang bơi lại giữa dòng sông ánh sáng...

Không!

Không phải thiên nga, khi đến gần mọi người đều như ngừng thở. Là một nữ nhân khoác áo lông điêu trắng muốt điểm chân trên mặt nước rẽ sương mà đến, nàng cúi đầu nên không ai nhìn rõ được khuôn mặt nhưng từ thân hình thanh thoát uyển chuyển cũng có thể thấy là một mỹ nhân. Nàng hát vừa bước đi chậm rãi trên mặt sông vừa dịu dàng hát, cao thủ về khinh công cũng không thể làm như vậy...

- Tiên nữ a...

Một tiếng la nho nhỏ thốt lên từ trong đám người làm mọi người giật mình, đúng vậy! Chỉ có tiên nữ mới có thể bước đi trên mặt nước như vậy. Hồi hộp chờ nàng bước đến gần, đột nhiên nàng phát tay, sa trắng trên khăn dài như có một bàn tay vô hình kéo đồng loạt vén lên để nàng bước vào. Mọi người nhìn rõ cả một trời đầy hoa mẫu đơn trắng rủ xuống thì ồ lên, tiếng nhạc xa xa từ giữa sông tắt hẳn, lồng đèn vụt sáng tiên nữ cỡi áo choàng lông trắng ngược lên nhìn mọi người khiến tất cả đều ngẩn ngơ, dung mạo như ngọc tạo thành cùng một thân huyết sắc y phục nổi bật giữa khăn dài trắng tinh khiết, đôi mắt tròn to long lanh, đôi môi đỏ tươi hé cười khuyên quốc khuyên thành, giữa trán điểm một viên lưu ly phản xạ lại ánh

sáng ánh lên hút mắt càng khiến ngọc dung thêm phần thoát tục. Tiếng nhạc từ ngay bên cạnh lại cất lên, trong lúc mọi người nhẩn ngơ thì đội ngũ nhạc công đã ổn định cạnh khán đài bắt đầu chơi nhạc rồi, là một khúc nhạc cổ miêu tả cảnh Thái Bạch sơn ẩn hiện trong sương gió, tiên nữ hái hoá huyết sắc mận côi trên tóc xuống nâng niu trên tay thân hình chuyển động bắt đầu điệu múa thiên nữ tán hoa. Rồi một thư sinh y bào nguyệt bạch không biết từ đâu ngã xuống dưới chân nàng, sách vở trong túi đeo trên lưng rơi lung tung vương vãi khắp nơi nhưng tiên nữ không hề tức giận mà lại nhẹ nhàng cúi xuống giúp hắn nhặt lại. Rồi hai người lưu luyến cầm tay nhau, thiên nữ bỗng nhíu mi mắt rưng rưng cắn môi gạt tay hắn ta quay người phất tay áo rời đi. Sa trắng lại buông xuống, đèn bị che bớt...khung cảnh trở nên mơ hồ, trong chớp mắt rèm được kéo lên nhưng thiên nữ đã biến mất. Chàng thư sinh nhặt lên chiếc áo lông điều dơi mất ra xa buồn bã..

Yêu, làm sao thương, làm sao lỡ, làm sao ngắm, làm sao khó...

Làm sao bắt con người sống chết cùng nhau

Yêu, là thứ mùi vị không nói ra được, chỉ biết nếm...

Để rồi say không muốn về

Cho đến lúc hồng nhan tiêu tụy

Mà đường như vẫn đẹp hoàn mỹ như vậy

Biết phải đợi đến bao giờ

Con người mới hiểu ra điều ấy

Yêu, là đóa tuyết hoa bay bay ngày tháng sáu

Còn chưa kịp đơm hoa kết trái đã héo tàn

Yêu, là thứ nước mắt lau không khô, đốt không hết

Chưa ngưng đọng đã hoá thành tro bụi.

Đợi tới lúc tơ tình đã tuyệt

Mới âm thầm hiển hiện

Đợi đến lúc hồng trần tàn tạ

Mới cho con người sánh bước cùng bay

Có ai hiểu được hương vị đặc biệt đó

Yêu, là mơ mơ hồ hồ lúc trời đất mới sinh ra

Là đóa mai côi nở hoa tươi tắn

Yêu, là đi nát cõi hồng trần

Là nhìn suốt qua làn thu thủy,

Chỉ vì người đã yêu rồi, vĩnh viễn không nói lời hối hận

Yêu là côi luân hồi đời đời kiếp kiếp

Chẳng nề đông nam hay tây bắc

Yêu là từng mối tơ, từng sợi chỉ của thị phi phải trái

Khiến kẻ hữu tình chẳng thể nào nói tiếng chia ly...

(Thiên hạ hữu tình nhân__ Thần điêu đại hiệp 1995)

Chàng thư sinh giọng đầy da diết nắm chặt lấy tấm áo tiên nữ để lại, đột nện cánh hoa như tuyết trắng tung bay đầy trời, 6 cô gái áo trắng thướt tha bước từ dưới khán đài lên vây quanh thiếu niên thư sinh, ai đẩy đều dung mạo như hoa thân hình như khói, nhẹ nhàng chợt tiến chợt lùi dặt chàng học trò si tình

xuống khán đài rẽ đám người phía dưới ra bước đến bên một vị cô nương áo trắng, nhìn kỹ chính là tiên nữ mặc huyết sắc y phục lúc nãy. Hai người thâm tình nắm lấy tay nhau, tựa đầu kề tóc mai bước lên khán đài, nàng quay lại nhìn dân chúng đang ngơ ngẩn phía dưới cười duyên một cái phất tay áo. Tất cả màn sa lại buông xuống. Mọi người một lúc lâu sau mới ồ lên hoan hô vang dội, hò hét ầm ỹ muốn gặp vị tiên nữ kia. Lan mama cười đến loạn thần bước lên hạ tay ọi người bình ổn lại mới nói.

- Đa tạ các vị đã ủng hộ, đây là màn biểu diễn “Đồng Vinh và Thất tiên nữ” của Ngưng Hương lâu, hoan nghênh các vị ghé qua uống chén trà dùng chút điểm tâm nghe lão sư kể lại chi tiết tại đại sảnh mỗi buổi trưa. Huyết sắc y phục tiên nữ chính là Giáng Châu hoa khôi của bốn lâu, cuộc bình chọn đệ nhất mỹ nhân này còn phải dựa vào mọi người a.

- Thiếu niên thư sinh vừa rồi là ai? Có phải cũng là hoa khôi của Ngưng Hương lâu không?

Mọi người phía dưới lao nhao lên.

- Không phải, hần là nam nhân hơn nữa là chủ nhân của một nửa Ngưng Hương lâu.

- Thật đáng tiếc a, bộ dạng hần cũng rất đẹp...

Một người đứng trên thuyền lâu nhúu mây, Phượng Vân không thích có người bình luận về Tiêu Dao như vậy. Nhìn gương mặt đỏ bừng vì hưng phấn kia hần thấy tâm mình nhoi nhói, sao hần lại là nam nhân? Tại sao huynh muội hần lại giống nhau đến vậy? Tại sao trong lòng Linh Linh lại không có hần? Hần biết mình thật là vô lý nhưng lại không ngăn mình nghĩ đến điều ấy được, thật như lời Tiêu Dao vừa mới hát.

“....Yêu, là đóa tuyết hoa bay bay ngày tháng sáu

Còn chưa kịp đơm hoa kết trái đã héo tàn

Yêu, là thứ nước mắt lau không khô, đốt không hết

Chưa ngưng đọng đã hoá thành tro bụi....”

Tình cảm trong lòng hần còn chưa kịp nở rộ đã héo tàn chết non mất rồi...thôi vậy! Tự nhủ với lòng mình nhưng hần vẫn không sao dứt khoát được, dõi theo Tiêu Dao đang cao hứng nói cho Nam Cung Triệt mình đặt tấm sắt mỏng trên cọc gỗ dưới mặt nước để Giáng Châu bước đi lên như thế nào, luôn chỉ tơ mỏng vào rèm sa để người phía trong kéo cho nó thu lên hạ xuống thế nào. Nếu có thời gian còn làm sợ cấp cho Giáng Châu bay lên thế nào nữa...nhìn thấy ánh mắt của hần đang nhìn mình, Tiêu Dao cười sáng lạng vậy vậy tay với hần.

Cười cười tiêu sái bước đến gác tay lên vai Nam Cung Triệt, bộ dạng phớt đời cười mỉ mắt khiến không ít nữ nhân bên cạnh lịm tim, mặt đỏ bừng mê mẩn nhìn hần.

- Đại ca thu liễm chút, không cần nơi nơi chỗ chỗ phát ra mỉ mắt khiến không ít nữ nhân bên cạnh lịm tim, mặt đỏ bừng mê mẩn nhìn hần.

- Ai nha, tiểu Tiêu Dao của ta ăn dấm sao?

Giọng hần lại càng trầm xuống, Nam Cung Triệt bị hần tựa vào đầu gối run lên muốn nhũn cả ra. Nam nhân này tuyệt đối là tai hoạ nhân gian a

nhìn Tiêu Dao vẫn đôi mắt trong suốt nhìn lại hần cười hì hì thấy thật bội phục tam đệ.

- Đại ca, đệ là nghĩ cho trái tim non nớt của những tí tí muội muội ở đây nha. Bị huynh làm choáng váng thì còn tâm trí nào đi hâm mộ ta.

- Ta thật đau lòng a, tam đệ ta không thích ta.

Một bộ ôm ngực đỡ trán lắc lắc đầu tiêu chuẩn đau lòng cấp cao, không biết hần đang giỡn hớt còn tưởng hần đây là thương tâm thật sự.

- Thích a, đệ thực thích đại ca a.

Cười tươi sáng ngời.

- Huynh yêu nghiệt này có ai dám nói không thích huynh?

Mọi người đều cười rộ lên, Nam Cung Triệt đẩy tay Phượng Vân ra bỏ lại một câu chạy lại đến chỗ Giáng Châu.

Tất cả đều vui vẻ vì màn biểu diễn vừa rồi quá mức xuất sắc, Di Hồng viện và Mãn Xuân phường cũng chỉ là múa, hát, đàn ca bình thường. Mọi người không hứng thú như màn “Đồng Vĩnh và Thất tiên nữ” kia, đại mỹ nhân hôm nay chính là Giáng Châu rồi, chỉ còn chờ vị đại gia dám bỏ ra ngàn lượng bạc nữa thôi. Phượng Vân đứng trong gió đêm, ánh mắt nhu hoà nhìn Tiêu Dao tâm trí còn đặt tại chỗ mọi người đang hô hào ra giá để có được tấm lệnh bài bằng vàng với nhiều đặc quyền kia.

- Tam đệ, một lát nữa ta sẽ đi.

Ai đó xoay phất lại trợn mắt.

- Huynh đi thật sao? Đi trong bao lâu?

- Có lẽ là vài tháng đi, ta là người thích hợp nhất đến Giang Nam lúc này.

- Aizzz đệ thực sẽ rất nhớ huynh a.

Người nói vô tình kể nghe lại có ý, hắn không kìm lòng được vươn tay gạt những sợi tóc mai lung tung bay trong gió của Tiêu Dao ra cài vào bên tai, hành động mờ ám nhu tình đến cực điểm. Nói không có cảm giác chính là lừa mình dối người, mỗi nữ tử run lên. Tình cảm của hắn có thể nào nằng lại ngu ngốc không biết? Nhưng thực tâm nằng chỉ coi hắn như một vị đại ca không thể hơn, nên nằng mới phải một thân nam trang mà đối diện với hắn, nhìn hắn cả ngày ngẩn ngơ nằng cũng đau lòng, nằng nói thích hắn là thật và nói nhớ hắn cũng là thật. Nhưng nếu Nam Cung Triệt phải ra chiến trường, Giáng Châu phải gả ra ngoài nằng cũng sẽ như vậy, “thích” ở đây chính là thích một người thân, “nhớ” ở đây chính là nhớ một đại ca. Nên nằng mới có thể nói ra một cách vô tư, không vướng chút tạp tâm nào hết. Nhưng hắn là cố tình không hiểu, ánh mắt của hắn lúc này đã không thể phân biệt nói trước mắt mình là Tiêu Dao hay Linh Linh rồi. Khi hắn dần cúi người xuống đột nhiên tiếng hô quen thuộc tại khán đài làm nằng quay người chạy lại, đúng lúc thoát hiểm để lại hắn 2 tay nắm chặt về mặt mắt mắt đứng trên thuyền lâu, tuyệt vọng xoay người phất tay ra lệnh cho thủy thủ trên tàu tách bến.

- Một ngàn lượng hoàng kim!

Là giọng vang rền như sấm của Nam Cung Triệt a, ra tay thật hào phóng. Không hổ là đại tướng quân! Mọi người xung quanh im thin thít nhìn hắn cao lớn, thân thẳng tắp như tùng y phục tối màu ôm sát thân hình cường tráng, ánh mắt kiên định nhìn thẳng Giáng Châu đang lúng túng trên khán đài, đôi môi hắn không nở nụ cười sáng lạng như mọi khi mà thần tình nghiêm túc tay khoanh trước ngực, khí chất đại tướng quân lần đầu tiên bộc lộ tại nơi không phải chiến trường. Hắn lúc này như một chiến thần đẹp đẽ mà uy nghi khiến những người xung quanh tự động dạt ra không dám bước vào phạm vi 3 thước quanh hắn, thành công làm vị công tử nhà Tả Thừa Tướng rút lui. Công tử nhà Thừa Tướng thì sao? Dù có nhiều tiền hơn nữa, dù có thể bỏ ra 2 ngàn, 3 ngàn thậm trí cả vạn lượng hoàng kim cũng sẽ không dại gì mà đối chọi với Phiêu Kỳ đại tướng quân đang nghiêm túc. Bình thường hắn luôn tươi cười không có nghĩa là hắn hoà nhã dễ thương lượng hay dễ đối phó, nếu không hã đã không phải là người nắm giữ 7 phần binh lực của quốc gia này rồi, đã không phải kẻ vào năm 16 tuổi chém đầu tam tướng lão luyện sa trường, trong một tháng thành công bình định 3 thành nổi dậy được mệnh danh là kỳ tài quân sự, võ công không thuộc loại nhất lưu cao thủ nhưng kinh nghiệm chinh chiến phong phú, nắm bắt tình huống cực tốt đã khiến hắn thành biểu tượng bất bại trên chiến trường. Năm 18 tuổi chính thức tiếp nhận chức Phiêu Kỳ đại tướng quân, do hắn quá trẻ mà không thể phong hào Đại Tướng Quân thôi chứ thêm chữ “đại” vào giữa Phiêu Kỳ tướng quân chính là ngầm chỉ ra vị trí của hắn sau này. Dù có là Thừa Tướng cũng không thể đụng hắn chứ đừng nói là công tử nhà thừa tướng a. Kể cả hắn ra giá một lượng bạc cũng không ai dám tranh, một ngàn lượng hoàng kim chính là mua mặt mũi cho Giáng Châu thôi.

- Hảo, tốt lắm! Nhị ca ra tay rất hào phóng, đệ quyết định giảm giá 20% cho huynh mỗi lần đến Ngưng Hương lâu.

Kẻ to gan lớn mật dám đùa giỡn Nam Cung Triệt mà không sợ bay đầu ở đây chính là Tiêu Dao, đang phe phẩy chiết phiến hoàng kim nhưng vẫn một thân áo vải nho sinh từ phía sau bước lại, dùng quạt che miệng cười cười kéo tay Giáng Châu.

- Muội muội, nước phù sa không chảy ruộng ngoài. Đại ca yêu nghiệt thì không nói nhưng nhị ca thật thà cương trực anh tuấn uy vũ chính là đối tượng tốt nhất, muội muội đại mỹ nhân đại tài nữ đại thiên tiên của ta sao có thể để hắt lợt vào tay kẻ khác đây?

Giáng Châu soát một cái gương mặt đỏ bừng như nhỏ huyết ra đến nơi bị Tiêu Dao nửa lời nửa tha mang lên trước mặt Nam Cung Triệt đã lại đang cười cười sờ sờ mũi, đôi tai hồng đỏ ngời. Tiêu Dao meo meo mắt mờ ám nhìn hai người hắc hắc một tiếng đặt tay Giáng Châu vào tay Nam Cung Triệt mặc cho nàng có giật tay lại cũng không buông. Bỗng tay nàng cứng đờ, Giáng Châu và Nam Cung Triệt khó hiểu nhìn nàng, chỉ thấy thiếu niên thư sinh mặt trắng bệch doạ người mắt trừng lớn nhìn về phía sau bọn họ. Cả hai quay đầu, cũng không có gì khác lạ...

A, một nam nhân cao lớn toàn thân tuyết trắng tóc đen như mực tự do theo gió phiêu động cuồng ngạo, phương mâu dài hẹp lơ đãng nhìn về phía mẫu đơn trắng trên khán đài, khuôn mặt với những đường nét hoàn mỹ hoàn toàn vô cảm như một bức tượng điêu khắc từ tuyết, khoé môi như dao tạc treo nụ cười đẹp đến...lạnh người. Người đi đường đều bị một thân hàn khí của hắn đẩy dạt ra, tự động đứng cách xa hắn gần một trượng. Hắn là một nam nhân có vẻ đẹp hoàn toàn trái ngược với Phượng Vân yêu nghiệt, nhìn hắn Giáng Châu chỉ có một ý nghĩ duy nhất

“Kiếm”

Hắn! Là một thanh hàn kiếm di động.

Phượng Vân là một mỹ nam yêu nghiệt nguy hiểm nhưng là sự nguy hiểm đầy quyến rũ, lôi cuốn người ta nhảy vào hố lửa địa ngục. Hắn thì mang vẻ đẹp của thần thánh, của băng lãnh, trực tiếp đẩy ả người ta xuống đầm băng vực tuyết. Chả trách tam ca của nàng run đến lợi hại, vô nhè nhẹ vào tay hắn ý muốn hắn bớt sợ nhưng khuôn mặt không chút huyết sắc lại doạ nàng sợ hơn, không lẽ vết thương lại tái phát sao?

Nam Cung Triệt nhận ra nam nhân đấy là Diệp thành chủ, nhưng nhớ không nhầm thì từ lần trước gặp trong ngự thư phòng đâu có thấy hắn lạnh kinh người thế này? Hắn thậm trí không thèm kiểm chế bớt hàn khí từ bản thân mình để mặc do nó phát tiết ra ngoài, thực may mắn hắn là hoàng thúc của hoàng thượng và Phượng Vân nếu không...có một địch thủ đạt đến mức “Thần” này thì thật là hắn cũng không biết có thể chống cự được trong bao lâu. Định lên tiếng kêu gọi nhưng một bàn tay nhỏ bé lạnh băng vươn lên bịt miệng hắn lại, ngạc nhiên nhìn xuống hắn thấy Tiêu Dao kéo mũ vải xuống trán che bớt gương mặt trắng như tờ giấy một tay bịt miệng hắn một tay níu lấy tay áo hắn lắc lắc đầu. Hắn khó hiểu nhíu mày tỏ ý muốn hỏi, Tiêu Dao hơi ngước lên nhìn về phía Diệp thành chủ một cái rồi vội kéo hai người ra hướng bờ sông nhỏ giọng.

- Nhị ca, tiểu muội trăm nghìn lần không được tiết lộ hành tung của ta cho hắn. Đừng hỏi tại sao, trở về ta sẽ nói rõ sau. Cáo từ, ta đi trước!

Hai người không hiểu gì hết hắn đã nhanh nhẹn bước xuống thuyền nhỏ cho thuyền phu chèo một mạch đuổi theo thuyền lâu của Phượng Vân, hết sức cố gắng thu nhỏ bản thân lại hết sức có thể. Sao hắn lại có thể quên kinh thành cũng là địa bàn hoạt động của tên kia cơ chứ.

Nam Cung Triệt và Giáng Châu nhìn theo bóng dáng khuất dần trên mặt sông tối đen đều kinh ngạc, công phu chạy trốn không khỏi quá là nhanh đi. Một luồng khí lạnh phả tới sau lưng họ, vừa quay đầu lại không hiểu sao lại thấy Tiêu Dao chạy nhanh thế không phải không có nguyên do.

- Nam Cung tướng quân.

- Diệp thành chủ, ngài cũng có nhã hứng xem hội hoa đăng?

- Ta chỉ đi thuận bước thôi, Nam Cung tướng quân có biết khán đài mẫu đơn trắng kia là do ai làm?

- A, là của Ngưng Hương lâu chúng ta.

Diệp Cô Thành liếc mắt một cái nhìn nữ nhân bạch y bên cạnh Nam Cung Triệt, nghe nói nàng ta là người của Ngưng Hương lâu hắn mới tiến đến chỗ hai người để hỏi .

- Cô nương là người của Ngưng Hương lâu xin hỏi có quen một thiếu niên nhỏ nhắn mắt to, môi mọng nhìn như hài tử mới lớn không?

Đúng là có biết rồi, chỉ vài từ thế mà đã tả rõ đặc điểm của hần như vậy...

- Thành chủ đại nhân hỏi Tiêu Dao công tử sao?

Hần hơi nhíu mi. Tiêu Dao sao? Hần cũng có khả năng lắm, nàng vốn muốn cất bước tiêu dao giang hồ mà.

- Phải.

- Hần đã đi rồi.

- Ta biết, hai hôm trước đã dời đi?

- Vâng.

- Cô nương biết hần đi đâu chứ?

- Đây...

Nàng ngược nhìn Nam Cung Triệt bên cạnh thấy hần cũng không có ý nói gì nên nàng cụp mắt xuống lắc đầu. Mọi động tác của nàng đều được thu vào mắt của nam nhân trước mắt, nàng biết nhưng lại bao che cho Linh Nhi.

-... Tiêu Dao công tử đi rất vội vã không hề nói rõ muốn đi đâu. Thành chủ đại nhân có muốn nhắc lại gì với hần sao?

- Không cần!

Không thể biết thêm được điều gì từ hai người này hần không chút khách khí phát tay áo dời đi.

Giáng Châu toàn thân căng thẳng chỉ khi bóng dáng lạnh lẽo dọa người kia đi khuất nàng mới thả lỏng bản thân nhưng lại lảo đảo muốn ngã. Nam Cung Triệt vội đỡ lấy eo để nàng dựa sát vào người hần, hơi thở nam nhân nồng đậm phả vào mặt khiến nàng luống cuống xấu hổ không biết làm sao, muốn đứng thẳng lên cũng không được bởi đầu gối đã nhũn ra rồi...dính dáng đến tam ca thật không có chuyện tốt mà aizzzz....

16. Chương 16

Chương 16: Nữ phần nam trang.

15 ngày sau...

Mỗi nữ lão đảo vô lực tựa vào thành xe, một đường từ Lạc Dương đến Dương Châu đều đi thuyền, sau lại chuyển xe ngựa từ Dương Châu đến Hàng Châu... Chưa bao giờ nàng thấy nhợt nhạt ghê da trên ô tô đến vậy, cũng chưa bao giờ cảm thấy máy bay là phát kiến vĩ đại của loài người đến thế. Tuy thuyền lâu, xe ngựa đều là loại thượng hạng nhưng thân thể nàng không quen đi lại kiểu “kinh điển” này khiến cho các khớp xương muốn long ra đến nơi. Phượng Vân ngồi đối diện nàng thì vẫn một bộ nhàn nhã như mọi khi, cầm quạt phe phẩy phe phẩy. Nàng nghĩ có lẽ hần vào xe thò hần cũng vậy quá đi, hôm đó nàng cười hi hi lên thuyền hần hần cũng chẳng hỏi nhiều. Chỉ phân phó sai người chuẩn bị cho nàng một gian phòng đối diện hần, cũng không thêm hành động quá phận nào khác. Nàng nghĩ nếu hần thông suốt được thì tốt, người lại một nhọc lơ mơ ngủ.

Mỗi yêu nghiệt lập tức cười cười sắp lại tính ăn vụng chút mật ngọt, không thể trách hần được nga

vị tam đệ này của hần quả thực càng ngày càng làm cho hần có cảm giác giống nữ nhân. Hôm đó nhìn thấy hần mặt trắng bệch nhưng cười đến đáng yêu nói muốn đi theo mình đến Giang Nam bỗng có ảo giác hần là không nỡ xa mình đi. Biết là không thể nào có chuyện ấy, cũng không hiểu hần có chuyện gì bất quá...tự huyễn hoặc lòng mình một chút cũng tốt. Một đường từ Lạc Dương xuất phát hần hoàn toàn yếu ớt không quen khiến Phượng Vân đau lòng không muốn tạo thêm kích thích cho hần, đợi đến khi hần quá mệt mới thiếp đi mới vụng trộm chiếm chút tiện nghi. Biết là không thể cứ như vậy mãi nhưng đó như một loại ma túy, biết là sai nhưng không thể thiếu càng không thể cưỡng lại huống hồ mỗi yêu nghiệt cũng không muốn

phản kháng. Chẳng qua Tiêu Dao không như người thường không thể dụ dỗ hay ép buộc nếu không...tình cảm mới là quan trọng nhất, ai dám nghị luận hần ra sao?

Nhắc đầu hần lên đặt trên đùi mình, Phượng Vân cúi xuống tỉ mỉ đánh giá người trong lòng. Phất ngón tay qua gò má non mịn, qua làn mi liễu rủ, qua sống mũi thon nhỏ đến đôi môi căng đầy...

“Tại sao hần lại là nam nhân? Là ông trời muốn chọc gẹo kẻ kiêu ngạo là mình sao?”

Phượng Vân tự hỏi điều này không biết bao nhiêu lần, dần vệt trong lòng hần chỉ có thể đợi khi tam đệ say ngủ mới bộc lộ ra qua đôi mắt đăm đăm sâu thẳm.

Không thể dần lòng được hần cúi xuống đặt nụ hôn của mình lên mi mắt nhắm nghiền, trượt qua sống mũi xuống đôi môi khiêu gợi. Mỗi lần môi chạm môi hần đều không thể khống chế được mà lòng rạo rực, cố gắng nhẹ nhàng nhưng rồi lại trở thành điên cuồng hấp dẫn mút lấy đôi môi thơm ngọt vào trong miệng mình, luồn qua hàm răng tiến vào sâu bên trong đùa xoắn xuýt lấy đầu lưỡi nhỏ nhỏ trơn ướt. Đến khi kẻ đang lơ mơ ngủ kia do không thở nổi mà khó chịu “ưm” một tiếng hần mới dời ra một chút, đôi mắt tràn ngập dục vọng của hần đánh giá khắp thân hình thiếu niên kiều nhỏ, ngực phập phồng hô hấp. Bàn tay không chịu yên phận cách lớp quần áo chà sát vòng eo nhỏ nhắn, lần lên luồn vào vạt áo. Một vật lạnh lẽo làm hần hơi nhú mày cúi xuống nhìn, chiếc trâm bạch ngọc quen thuộc ánh lên ánh sáng như châu người. Là chiếc trâm hần tặng Linh Linh, một suy nghĩ không thể nào loé lên làm bàn tay hần trở nên run rẩy. Hít một hơi để bình tĩnh lại hần luồn sâu hơn vào trong, thật không ngoài dự đoán...dải lụa có gắn những chiếc chuông nhỏ nhỏ cũng nằm trong người Tiêu Dao. Không, là Linh Linh mới đúng! Dục hoả toàn bộ bị hắt nước lạnh, hần chỉnh lại áo cho nàng tựa đầu vào thành xe thần thờ. Chưa bao giờ hần lại thấy mình rối rắm như vậy, hần hần phải đoán ra từ lâu mới đúng. Là nàng bị thương khi cứu hoàng thúc nên mới được Đoạt thân y cứu, vì vậy thân thể mới suy nhược như thế. Nàng là nữ nên mới coi nữ nhân là tinh hoa của trời đất nam nhân là bùn, nàng là nữ nên thân thể mới kiều nhỏ như vậy, nàng là nữ nên mới quyến rũ hần như thế! Đáng lẽ ra hôm nhìn thấy nàng trong phòng Tiêu Dao hần phải nghĩ đến...nhưng tình cảm trong lòng làm hần mờ mắt không thấy được rất nhiều sơ hở. Mọi quan hệ giữa hoàng thúc và Tiêu Dao cũng được lý giải, vốn chỉ có nàng thôi không có Tiêu Dao nào hết! Nàng không hề nghĩ chêu đùa hần như vậy cũng là đùa với lửa sao?

Cười khở! hần thật muốn dựng nàng dậy, lay cho cái đầu nhỏ bé của nàng lắc qua lắc lại đến mức hàm răng va vào nhau lách cách mới thôi, hần muốn nhìn vào trong cái đầu nhỏ của nàng xem nàng nghĩ cái gì. Nàng hần phải biết tình cảm của hần nên mới cố tình dùng thân phận Tiêu Dao để kiểm chế hần lại, Linh Linh đã về Phiêu Miểu Phong sao? Phiêu Miểu chính là như sương như khói lượn lờ trên đỉnh núi không có thực, nàng muốn ám chỉ rằng giữa nàng và hần là không có gì với nhau thực sự sao? Hần không phải là loại người ưa cường ngạnh ép buộc để có được thứ thuộc về mình, nhưng nàng thì khác. Nếu phải mạnh mẽ mà làm cho nàng nhìn nhận hần thì hần cũng sẽ làm, trò chơi của nàng hần sẽ đổi vị trí! Hần không phải là người bị nàng nắm trong tay nữa mà sẽ trở thành kẻ nắm bắt lấy nàng, nàng chưa chính thức là người của hoàng thúc hai người còn có cơ hội như nhau!

Xe ngựa xóc nảy một chút rồi dừng lại, Thuỷ Linh lơ mơ dụi dụi mắt tỉnh dậy. Nàng từ lúc nào lại trở thành gối đầu lên chân Phượng Vân mà ngủ vậy? Thảm nào thật thoải mái, ngủ cũng thật hương a. Chạm rãi bò dậy, ngáy ngốc cười cười với cái gối bắt đắc dĩ của nàng.

- Đại ca, không tê chân chứ?

Hần cười cười vỗ vỗ đầu nàng không nói gì cúi mình đi ra ngoài trước, nàng cũng theo ra sau. Ánh nắng chói chang làm nàng nheo nheo mắt, hít một hơi thật sâu không khí thoáng đãng...thật sáng khoái a. Lấy chiết phiến nan vàng trong tay áo ra che bớt nắng nàng thật tự nhiên đi sau Phượng Vân vào khách điểm đông đúc, dừng lại trước cửa ngược mắt nhìn lên trên bảng hiệu. Không ngoài dự đoán, 4 chữ sáng chói viết theo lối chữ khải dễ nhận biết “Duyệt Lai Khách Điểm”. Thực là thế giới võ hiệp mà, không phải Duyệt Lai khách điểm thì cũng là Long Môn khách điểm hoặc Bình An khách điểm. 70% tình tiết quan trọng và đại hiệp xuất hiện tại Duyệt Lai, 80% hắc điểm tên là Long Môn có thể phỉ thường xuyên lai vãng, 90% không được bình an trong Bình An khách điểm. Thực là chờ mong, nàng thu quạt lại khe đánh nhịp trong lòng bàn tay phất vạt áo ngồi xuống vị trí đối diện Phượng Vân trong đại sảnh. Tiểu nhị nhanh nhẹn tiến đến cười cầu tài mở máy liên thanh.

- Hoan nghênh đại gia đến với Duyệt Lai khách điểm, đại gia muốn thuê phòng hay muốn dùng bữa? Phòng ở đây có mai, lan, cúc, trúc ở bốn phía đông, tây, nam, bắc, có phòng chữ thiên, địa, nhân từ sang đến thường. Đồ ăn thì tươi mới thanh đạm không hề ngán ngấy, có “Tôm nõn Long Tĩnh” là tôm nõn tươi xào với trà Long Tĩnh, “thịt heo Đông Pha” làm từ thịt heo ba chỉ ngon nhất, “Gà ăn mỳ” từ gà rừng bọc bún trắng nướng, và còn “Cá chua Tây Hồ”, “Măng xuân hầm mỡ”, “Canh rau rút Tây Hồ”, “Tổ yến chưng đường”, “Lưỡi vịt xào măng non”...

- Dừng! Nói quá nhiều ảnh hưởng đến sự kiên nhẫn, tốt nhất viết một tấm bảng để khách tự chọn, ai không biết chữ mới cần thuyết minh.

Mỗi nữ không kiên nhẫn ngắt lời, đôi muốn chết hần cứ dài dòng.

Phượng Vân nở nụ cười ôn nhu, hần vốn đã rất hút mắt, ngồi trong đại sảnh này đưa đến bao nhiêu ánh mắt tò mò thưởng thức rồi, nụ cười này lại càng làm cho người ta mê mẩn muốn tiếp cận.

- Mỗi thứ một phần dọn tất cả lên.

- A...vâng, đại gia xin đợi trong chốc lát.

Nghe thấy vị đại gia đẹp ngắt ngây này mở miệng liền hào phóng đến vậy hần ánh mắt đều loé lên ánh hoàng kim đến nơi nhanh chóng chạy đi thông báo. Mỗi nữ hậm hực, có 2 người thực lãng phí mà! Tuy không phải tiền của nàng nhưng cũng là vàng, thật là tiếc a.

- Đại ca, quá lãng phí.

- Nếu sợ lãng phí Tiểu Tiêu Dao ăn nhiều một chút.

Hần nhắc tách trà mới được bưng đến lên tao nhã nhấp một ngụm, nàng cũng hết ý kiến tò mò đánh giá xung quanh. Nơi này không hổ là khách điểm lớn nhất Hàng Châu, không chỉ sang trọng mà còn rất có khí thế. Đồ dùng đều tinh xảo, tiểu nhị gọn gàng lưu loát, bài trí trang nhã có trật tự hẳn hoi. Khách nhân từ thương gia giàu có đến võ lâm nhân sĩ, từ kẻ thư sinh đến tên vô biên đều một bộ cung kính như nhau. Đây mới là phong cách làm ăn tiêu chuẩn, chỉ nhìn bạc không nhìn người. Ăn mỳ có bạc chính là hoàng đế lão tử, hoàng đế không bạc chính là tên ăn mỳ, nàng thật muốn biết lão bản của nơi này a, cổ nhân nhưng phong cách làm việc thật không sai chút nào.

Đang khâm phục người có tư tưởng lớn thì một trận mùi hương thơm mát ập lại, như hoa lan sau cơn mưa vậy. Trước bàn của nàng xuất hiện một nữ tử tao nhã đến cực điểm, tóc mây cuộn lại ôm sát gương mặt thon gọn, đôi mắt như nước hồ thu ẩn ẩn đưa tình, môi hồng chúm chím như đoá hoa đào nở rộ, thân hình lả lướt dưới y phục hồng nhạt thêu những đoá hoa đào đỏ tươi cảm giác như có một cơn gió thổi qua cũng làm nàng ta lay động, thật đúng là huệ chất lan tâm mỹ nhân mong manh như sương sớm mà. Không để cho nàng kịp thắc mắc, vị tiểu thư này đã lên tiếng trước.

- Phượng sư huynh, biệt lai vô dạng a.

Oa, đại ca của nàng thực là hồng nhan, ý nhằm yêu nghiệt hoạ thủy mà. Đi đến nơi này cũng có hồng nhan tri kỷ sao? Mà khoan, nàng ta gọi là sư huynh kìa. Kích động a, nhìn kìa nhìn kìa nhìn đôi mắt ẩn ẩn đưa tình kìa đi! Là huynh muội luyện, là có JQ nga

Thấy Linh Linh hai mắt sáng rực nhìn mình lại nhìn vị sư muội này hần chợt rùng mình, nàng lại có cái suy nghĩ quỷ quái gì đây. Hần không thèm nhìn mỹ nhân sư muội một cái liếc mắt, giọng nhàn nhạt.

- Lâm sư muội, à không...Lâm cung chủ, biệt lai vô dạng! Cung chủ không ở tại Yên Nguyệt cung mà chạy đến chốn nhân gian này làm gì?

- Sư huynh, sao huynh nói vậy? Muội nghe nói sư huynh đến đây nên đã đợi mấy hôm rồi.

Mỹ nhân nũng nịu thật đáng yêu a, Linh Linh chớp chớp mắt một cái nhìn nàng lại nhìn khuôn mặt đen sì không thể cười nổi nữa của Phượng Vân, không lẽ nàng truy chàng sao? Mỹ nhân thật có cổ găng nha.

- Cô cho người theo dõi ta?

Lạnh giọng.

- Không có, muối không có! Muối...muối...

Mỹ nhân sư muối lúng túng cắn cánh môi, một bộ Lâm muối muối (Lâm Đại Ngọc trong Hồng Lâu mộng) nhu nhu nhược nhược làm người ta thấy đã muốn đau lòng.

- Hừ! Ta không đến để ngắm cảnh, cô nhanh chút trở về đi.

- Nhưng...sư huynh đã một năm rồi không quay lại thăm ta...ta...

Nàng không thèm để ý đến nơi đây là đại sảnh khách điểm mà nước mắt lã chã như lê hoa đá vũ, khoe miệng Linh Linh giật giật. Thật không ngoài dự đoán, rắc rối đã theo mà tới rồi kia kìa, mấy vị thiếu hiệp bàn bên cạnh này giờ nhìn Lâm muối muối a không, là Lâm sư muối không đành lòng nay thấy nàng ta nước mắt như châu ngọc tuôn rơi thì chịu sao nổi? Đại hiệp là phải bênh vực kẻ yếu mà kẻ yếu ở đây chính là mỹ nhân đó, biết đâu mỹ nhân lại liếc mắt nhìn mình một cái? (Diễn hình đại gái)

Một vị thiếu niên cũng coi là anh tuấn tiêu sái xách kiếm ôm quyền với Phượng Vân.

- Vị công tử này, ta hơi quá phận nhưng dù sao tiểu thư đây cũng chỉ là nữ tử nhu nhược. Có gì từ từ nói, để nàng như vậy ở nơi đông đúc này thật không hay!

Phượng Vân lại uể oải như trước mắt phượng liếc một cái cười liêu nhân.

- Nàng ta nhu nhược? Thiếu hiệp có lòng tốt nhưng tu vi không đủ thỉnh không cần xen vào nếu không sẽ chỉ nhận thiệt vào thân.

3 người ngồi cùng bàn với hắn coi đây như lời đe dọa lại muốn phô trương với mỹ nhân nên đều đứng cả dậy tay cầm truôi kiếm muốn rút ra.

- Người có ý gì?

Vút!

Một cái bóng màu hồng đỏ lướt qua 3 kẻ vừa rồi kiếm chưa ra khỏi vỏ nhưng người đã ra khỏi cửa, mỹ nhân thu dải lụa vào trong tay khuôn mặt trong trẻo lạnh lùng khác hẳn vẻ nhu nhược lúc này.

- Ta và sư huynh đang nói chuyện đến phiên các người chớ mồm chó vào sao?

Cả đại sảnh im phăng phắc, chỉ có âm thanh ồn ã ngoài phố vọng vào. Vị thiếu hiệp vừa rồi lên tiếng bênh vực kẻ yếu giờ hai mắt muốn lồi cả ra không dám nói thêm gì hay chính xác là không thể nói được gì, mau chóng chạy ra xem xét 3 kẻ nằm thẳng cẳng không dậy nổi. Mỗi người ngay cổ họng đều có một vết tím bầm, sợ rằng từ nay sẽ không thể phát ra âm thanh được nữa. Thiếu hiệp mặt vừa xanh vừa trắng lại vừa tím mắt lộ hung quang rút trong người một ống trúc hướng lên trời kéo chốt. Một chùm khói xanh lục bắn thẳng nên nổ ra thành đám mây lục sắc nổi bật trên nền trời tươi sáng.

- Là Hoa Sơn phái, Tiêu Dao đệ vào trong trước đại ca một lát sẽ vào ngay.

Không để Linh Linh kịp từ chối Phượng Vân ngoắc tiểu nhị đang xanh mặt núp trong một góc.

- Hai phòng Mai Thiên, dẫn vị huynh đệ này của ta đi trước.

Tiểu nhị như được đặc xá vội làm động tác thỉnh với Linh Linh.

- Nhưng đệ muốn ở lại.

- Tiểu Tiêu Dao ngoan, mau đi trước. Ta thu thập song đồng lộn xộn và vị Lâm cung chủ đây song sẽ quay lại ngay.

Nhìn Phượng Vân lộ ra ôn nhu chưa từng có với mình Lâm cung chủ mắt lộ hung quang nhìn đến thiếu niên công tử mà nàng hoàn toàn bỏ qua lúc này. Lại quay trở về vẻ nhu nhược yếu đuối, nàng rụt rè nắm lấy tay áo Phượng Vân.

- Đại sư huynh vị công tử này là...

Khéo léo thu lại ống tay áo, Phượng Vân vẫn không nhìn nàng mà hơi nhíu mày cúi sát xuống nói nhỏ gì đó vào tai Linh Linh làm nàng soát một cái đỏ bừng mặt lườm mỗ yêu nghiệt đang cười gian trá một cái,

không nói không rằng bữu môi quay người đi theo tiểu nhị về phía cầu thang lát thảm chia làm mấy nhánh theo hướng đông mà lên tầng cao nhất về phòng chữ Thiên.

Phượng Vân cười cười nhìn theo bóng dáng phụng phịu của nàng rồi quay sang liếc mắt lạnh lùng với Lâm sư muội của mình.

- Sư muội, cô không thu liễm lại bớt cái tính đại tiểu thư ấy của mình không sớm thì muộn cũng sẽ chọc hoạ sát thân lại ảnh hưởng đến cả đại nghiệp của sư phụ.
- Sư huynh, huynh thực không quan tâm đến muội?
- Ta không thể chạy theo cô mãi được.
- Nhưng huynh đã hứa với mẫu thân sẽ chiếu cố ta và Yên Nguyệt cung cả đời.
- Cô cho rằng cô chọc bao nhiêu hoạ trên giang hồ người ta là nể mặt sư phụ mà không động đến cô sao?

Lâm cung chủ mặt thoáng đỏ một chút, nàng là con gái duy nhất của cung chủ Yên Nguyệt cung đời thứ 8 nên được nuông chiều từ nhỏ. Ngoài vẻ bề ngoài và võ công ra nàng hoàn toàn không thừa hưởng được một chút trầm ổn quyết đoán nào của mẫu thân mình hết, mẫu thân nàng tuy là người trong hắc đạo nhưng không bao giờ động đến người không đáng chết, lại một thân võ công tuyệt đỉnh bản lĩnh thông minh hơn người nên tuy là nữ nhân nhưng địa vị trong giang hồ rất cao. Phượng Vân là đệ tử nam duy nhất bà thu nhận, ý muốn bồi dưỡng hần để mai sau trợ giúp con gái bà tiếp nhận Yên Nguyệt cung, sau lại phát hiện ra thân phận hoàng tộc của hần nên buông tay. 4 năm trước bại dưới tay một cao thủ, bà tâm cao khí ngạo quyết muốn thắng hần nên đóng cửa bế quan tu luyện nhưng lại bị tẩu hỏa nhập ma kinh mạch toàn thân đảo lộn đầu óc không thanh tỉnh huỷ mất một nửa Yên Nguyệt cung, sức cùng lực kiệt mà chết. Trước khi nhắm mắt bà công đạo cho Phượng Vân vì ân nghĩa thầy trò mà chiếu cố Lâm sư muội với Yên Nguyệt cung cả đời, muốn sư phụ ra đi được thanh thản nên hần đã đồng ý. Từ đó Lâm sư muội vào năm 17 tuổi trở thành cung chủ Yên Nguyệt cung đời thứ 9 và công khai bám theo hần như hình với bóng thiếu điều nói thẳng ra là muốn hần thú nàng nữa thôi, hần đau đầu không quay lại Yên Nguyệt cung nữa thì nàng nhàm chán xuất hiện tại giang hồ như một ma đầu không phân biệt phải trái, muốn giết ai là giết muốn lấy gì là lấy chọc không biết bao nhiêu tai hoạ chỉ vì ngứa mắt cái này khó chịu cái kia. Hần đều phải cho người ra mặt giải quyết nếu không Yên Nguyệt cung bị huyết tẩy từ lâu rồi.

Lâm cung chủ ai oán nhìn hần.

- Ta làm tất cả chỉ là muốn sư huynh nhìn ta nhiều một cái thôi, chẳng nhẽ sư huynh không nghĩ đến ta dù chỉ một chút?
- Ta đã nói lần này lần thứ bao nhiêu rồi, ta chỉ có thể coi cô như muội muội của mình thôi! Không phải thành phu thê mới có thể chiếu cố cô cả đời, hơn nữa...ta cũng đã có người trong lòng.

Nàng bàng hoàng, sư huynh chưa bao giờ gay gắt với nàng như vậy, nàng không phải chỉ vì muốn được chiếu cố cả đời mới đòi thành thân với sư huynh mà ngay từ lần đầu tiên khi nàng 6 tuổi mẫu thân mang theo thiếu niên có đôi mắt hoa đào, nụ cười mê hoặc về nàng đã muốn tương lại trở thành thê tử của hần rồi. Bao năm qua hần không lập vương phi cũng không lập sủng phi nàng còn hi vọng, nay hần nói rằng hần có ý trung nhân rồi sao? Vậy bao nhiêu công sức bao nhiêu năm qua nàng dỗi theo hần là phí công? Hần chỉ có thể là của nàng!

- Là thiếu niên ban nãy sao?

Phượng Vân giật mình, chẳng nhẽ hần biểu lộ ra rõ ràng như vậy sao?

- Chuyện của ta cô tốt nhất không nên xen vào, cũng không được có chủ ý gì với nàng ấy! Tốt nhất nghĩ cũng không được nghĩ bằng không dù có là con gái của ân sư ta thì Ngọc Điện Diêm Vương này cũng không khách khí.

Nhìn thấy vẻ ngoan tuyệt trong đôi mắt Phượng Vân, lại nghe hần mang thân phận Ngọc Điện Diêm Vương ra thì nàng biết...mình đã không còn hi vọng rồi! Nhưng là nàng không cam lòng. Chỉ là một tiểu cô nương nhu nhược thì có thể đấu lại với nàng sao? Đứng hòng!

Thấy Lâm sư muội cụp mắt xuống cắn môi hẩn nghĩ nàng đã hiểu, nếu sư muội tâm ngoan thủ lạt này dám động đến Linh Linh thì hẩn cũng không biết hẩn sẽ làm gì! Hẩn không thể phụ ân sư phụ mà bóp nàng chết được cũng không thể huỷ Yên Nguyệt cung của người được nhưng phé võ công giam lỏng nàng cả đời thì hẩn có thể!

Người của phái Hoa Sơn cũng đã kéo đến, 3 kẻ bị thương ban nãy chính là đệ tử chân truyền của trưởng môn nên cũng có chút địa vị. Người đến cũng không ít, ngoài Hoa Sơn cũng có cả những kẻ của Cự Kinh bang và Thanh Phong phái cũng đến nữa. Quảng 5 thỏi vàng lên mặt quầy Phượng Vân xoè quạt ra một bộ yêu nghiệt mỉa mắt cười với trưởng quầy.

- Toàn bộ tổn thất ta trả hết, chỗ này không đủ sẽ thêm sau đi.

Trưởng quầy ngậy ngốc nhìn mõ yêu nghiệt tay vẫn không quên thu lấy 5 thỏi vàng gật gật đầu. Hộ vệ của hẩn cùng lúc ấy cũng đi vào, đứng sau lưng hẩn im lặng không chút biểu tình.

Một vị trung niên nam tử lưng hùm vai gấu từ trong đám người vây quanh Duyệt Lai Khách Điểm bước ra ôm quyền với Phượng Vân.

- Công tử ta chỉ xin một tiếng công đạo ấy sư đệ của ta.

- Ta đã cảnh báo trước nhưng bọn họ không nghe ta cũng không có biện pháp.

Phượng Vân một bộ lười biếng tựa vào cạnh bàn tay vung vẩy chiết phiến bạch ngọc, nhảm chán gầy gầy nấp chén trà Long Tỉnh nóng hổi tiểu nhị mới mang ra. 5 thỏi vàng thực không sai chút nào, dù có phá nát khách điểm vẫn cứ là thượng đế a. Hẩn dù không thích sư muội của mình nhưng ai bảo hẩn là kẻ bao che khuyết điểm đâu, hẩn có thể động đến nàng không có nghĩa những kẻ khác cũng có thể động nàng.

- Công tử đây là muốn chống đối lại chúng ta?

Lạch cạch..soát.

Rất nhiều tiếng rút binh khí vang lên, Lâm sư muội nóng mặt định bước ra giáo huấn bọn họ một trận nhưng bị ánh mắt lạnh băng của Phượng Vân làm cho nín khe ngoan ngoãn lui lại đằng sau.

- Chuyện của sư môn chúng ta bọn họ vì xen vào mà bị như vậy cũng coi như quá tay nhưng sư muội của ta các người không có tư cách giáo huấn. Càng không có tư cách đòi công đạo!

Lời ngạo mạn được nói ra với một giọng trầm và nụ cười ánh mắt quyến rũ đến mê người, không ít kẻ chịu không nổi nuốt một ngụm nước miếng. Các nữ đệ tử mặt mũi đỏ bừng nhìn hẩn không chớp mắt, Linh Linh núp trong một góc gờ ngón tay cái lên trong lòng thầm nghĩ " Yêu nghiệt quả là yêu nghiệt!". Vị trung niên nam tử kia mặt đã biến sắc, không khách khí nữa tuốt kiếm đánh thẳng lên. Phượng Vân vẫn ngồi trên ghế không hề chuyển động nhưng lưỡi kiếm lại hoàn toàn không đâm trúng, mọi người kinh ngạc, vị trung niên này là đại đệ tử của trưởng môn phái hoa sơn cũng tính vào hàng nhất lưu cao thủ không lý nào lại đâm trượt. Thấy đâm không trúng ông ta lật ngang mũi kiếm chuyển từ đâm sang chém ngang, Phượng Vân đang ngồi nên chiêu này chính là phạt ngang đầu! Linh Linh lòng thót một cái cắn mạnh vào môi.

Cạch.

Lưỡi kiếm kề sát mang tai hẩn nhưng dừng lại do bị chặn bởi chiết phiến bạch ngọc, phải biết chất ngọc rất giòn đừng nói là đỡ kiếm mà chỉ cần rơi mạnh cũng vỡ vụn mà Phượng Vân lại rất nhẹ nhàng tao nhã đưa chiết phiến lên đỡ thanh trọng kiếm ra như gạt một chiếc lá vô tình rơi trên vai mình. Đại đệ tử Hoa Sơn phái thành danh trên giang hồ chính là nhờ thanh trọng kiếm này, nặng 40 cân chiều dài từ đốc đến mũi là gần 1 bộ (1 bộ = 1,66m). Người này sử dụng không những đâm nhanh gọn còn có thể biến chiêu lưu loát đâm không trúng lập tức lật kiếm phạt ngang cho thấy cũng không phải danh hã. Vậy mà vị công tử nho nhã nhìn như trời gà không chậy này lại có thể dễ dàng tránh đâm chặn phạt mà mặt không hề biến sắc nhàn nhả ung dung một tay còn lại vẫn cầm tách trà không hề sánh lấy một giọt ra ngoài.

" Hẩn là quái vật phương nào đây?"

Đó là suy nghĩ của tất cả những người đến đòi "công đạo", tưởng rằng vị tiểu thư kia đã là lợi hại nên mới cần nhiều người đến nhưng không ngờ chân chính cao thủ lại là vị yêu nghiệt luôn một bộ cà lơ phất phơ

này. Đúng là không thể “nhìn mặt mà bắt hình dong” được, bài học nhập môn của giang hồ bây giờ bọn họ mới thấm thía rõ ràng.

Cổ tay Phượng Vân vừa động thanh trọng kiếm lập tức nảy ra ngoài, trung niên nam tử hổ khẩu (kẻ giữa ngón cái và ngón trỏ) tê rần, biết gặp phải cường địch lập tức dồn lực vào gót chân sử dụng khing công người bay ngược ra ngoài hô to.

- Bầy trận!

Ngay lập tức 8 đệ tử của Hoa Sơn phái chân đạp theo phương vị bát quái mà đến, 9 người vây quanh Phượng Vân tưởng như lộn xộn nhưng chính là không một kẻ hở ruồi muỗi không lọt. Phượng Vân khẽ nhướn mày lúc đẩy mới đứng dậy khỏi ghế ngồi xoay quặt ra cười càn thêm dụ hoặc, đôi mắt hoa đào sóng sánh con ngươi đen thẳm lại ánh lên tia sáng nguy hiểm. Toàn thân chuyển động uyển chuyển như một con báo quyền rũ đến trí mạng, không khí xung quanh cô động lại ép xuống làm vài kẻ bên ngoài không chịu được bước lùi ra sau vài bước. Giọng nói trầm thấp như thì thầm bên tai tình nhân cất lên khiến người nghe đầu gối như nhũn ra.

- Ta thật vinh hạnh được thử uy lực “Cửu cung sinh tử trận” đỉnh đỉnh đại danh của Hoa Sơn phái.

Dứt lời chiết phiến vung lên, tay áo dài phiêu phiêu như mỹ nhân đang múa trong mưa kiếm. Kiếm khí như cơn lốc sắc bén bắn ra tứ phía khiến không ít bàn ghế đồ đạc bị dập nát, cột trụ trạm trở tinh xảo trong thoáng chốc bị băm vằm không còn ra hình dạng vốn có vậy mà Phượng Vân ở giữa vòng lốc xoáy ấy động tác chậm rãi, tà áo lay động lại hoàn toàn lông tóc vô thương. 9 người kia chiếm vị trí 9 cung trong bát quái liên tục di chuyển đổi chỗ cho nhau người vùng kiếm đâm nhưng khi đâm sắp trúng lại thu về cho kẻ đằng sau tiến lên chém, kẻ công hạ bàn thì sẽ có người nhắm vào hậu tâm, người tấn công thì toàn thân sơ hở nhưng chỉ cần người đánh vào lập tức sẽ bị những người xung quanh đâm cho thành con nhím. Bọn họ kẻ công người thủ tiến lui có bài bản tưởng như hoàn hảo không một sơ hở nhưng người cao tay có thể nhìn ra “Cửu cung sinh tử trận” chính là có một cửa sống trong tám cửa chết, cửa sống ấy liên tục thay đổi từ vị trí của người này sang vị trí của người khác nằm trong một khoảnh khắc rất ngắn. Dù người có nhìn ra cũng chưa chắc nhằm trúng thời cơ mà đánh vào cửa sinh ấy để phá trận! Dù là nhất lưu cao thủ bị vây trong trận này cũng không thể bảo trụ hoàn hảo mà đi ra, không sức cùng lực kiệt thì cũng mất máu mà thất thủ. Phượng Vân thì thời gian gần một nén nhang trôi qua mặt vẫn không đổi khí vẫn không suyễn, ung dung nhàn nhã như dạo chơi trong hậu viện nhà mình mà 9 đệ tử Hoa Sơn phái đã đại hân đấm dĩa vết cắt khắp người, dưới sàn đã xuất hiện vô số vết chân máu. Cảm thấy đã đủ hấn nhảm mất lại, miệng lẩm nhẩm chân bắt đầu bước theo những dấu chân lộn xộn người nghiêng ngả tránh kiếm người này chém, né kiếm người kia đâm, nhảy lên cúi xuống nghiêng đầu, thu tay áo toàn bộ ăn khớp như chính mình là một phần trong trận khiến người bên ngoài không hiểu gì mà 9 kẻ kia hút một ngụm khí lạnh thầm nghĩ “Không song!”.

Lúc này muốn thu lại trận cũng không thể bởi Phượng Vân đã trở thành người điều khiển “Cửu cung sinh tử trận” này. Đột nhiên mở bừng mắt ra, chiết phiến thu lại nhanh như chớp xoay người đâm thẳng vào hạ bàn của kẻ sau lưng mình khiến người nọ lão đảo không thể bước lên tiếp, đồng môn của hắn phía sau bổ kiếm xuống cũng không thể dừng lại. Cả 2 khiếm sợ tưởng như hắn phải chết không thể nghi ngờ thì một tay áo vành nhật vung lên cuốn lấy thanh kiếm đang bổ xuống đồng thời kéo luôn cả người cầm kiếm hất ra ngoài, lúc đẩy tất cả mọi người mới dừng lại được. Mọi người đều ngơ ngác trước màn diễn biến quá nhanh trước mắt, Phượng Vân phỉ phỉ ổng tay áo khoe mắt nhìn đến một thân ảnh nhỏ bé đang lui cui núp sau tay vịn cầu thang định trốn khỏi tầm mắt của hắn thì nhúu chặt mày, hừ nhẹ một tiếng tiêu sái bước đến nắm thắt lưng người kia nhắc lên. Không phải là Linh Linh nữ phần nam trang thành Tiêu Dao công tử đáng lẽ ra giờ này phải yên vị trên phòng Mai Thiên thì còn ai vào đây? Mọi người càng thêm kinh ngạc, một kẻ ung dung phá vỡ “Cửu cung sinh tử trận” của Hoa Sơn danh tiếng không kém “Thất tinh bắc đẩu trận” của Võ Đang lại hoàn toàn không ném xia gì đến mà nhúu mày hừ lạnh đi tóm một thiếu niên nhỏ nhắn núp sau cầu thang xem náo nhiệt.

- Lúc này ta bảo đệ thế nào?

Cáo!

- Bảo gì cơ? Đệ không biết!

Giả ngu ỉng

Gân xanh trên trán hần nhảy một cái, miệng nở một nụ cười còn quyến rũ hơn lúc này.

- Được lắm, ta cho đệ 3 ngày không xuống được giường!

Mọi người xung quanh đen mặt một nửa, đỏ mặt một nửa. Thiếu niên mặt đỏ bừng như ngâm nước nóng, cả tai cũng đỏ tay vội vã ôm tiểu thí thí của mình la toáng lên.

- Huynh...huynh đừng có nói kiêu ám muội như vậy, ta không cho huynh đánh cái mũi nhỏ của ta.

- Bây giờ thì đã biết rồi sao? Trí nhớ của đệ thật kỳ lạ nha.

Mồ yêu nghiệt cười lạnh.

Một màn trước mắt này với mọi người cũng chỉ là kỳ quái còn với Liễu cung chủ thì lại là như gai chọc vào mắt như kiếm đâm vào tim. Người của Hoa Sơn phái bị quăng một bên thì mất mặt vô cùng nhưng không đầu lại người ta đành phải làm “Kẻ cầm ăn hoàng liên” lúc này mới thận trọng lên tiếng.

- Công tử, đa tạ đã hạ thủ lưu tình! Xin cho tại hạ biết mình đã bại dưới tay vị cao nhân nào.

Phượng Vân vẫn nhìn chằm chằm Linh Linh đang dựa âm mưu đào tẩu đi hẳn cho tay vào trong người lôi một chiếc mặt nạ bạch ngọc lạnh lẽo ra quăng chính xác lên mặt quỳ, thứ duy nhất còn nguyên vẹn trong đại sảnh này sau đó không nói thêm câu gì xoay người mang theo người lên lầu. Lâm sư muội cùng hộ vệ của hần cũng nhanh chân bước theo để lại một đại sảnh tan hoang lổ nhổ người nhìn chiếc mặt nạ vô cùng tinh xảo mà lạnh hết sống lưng.

Là Ngọc Diện Diêm Vương của Yên Nguyệt cung mà đầu thị huyết đã móc tim cả sơn trại của bọn cướp núi Kim Cầu, lại quăng cả Diêm bang xuống biển trong mùa đông làm đông chết hơn 3/4 người. Là kẻ đã treo cả nhà thủ phủ thành Huyền Tổ lên tường thành cho chảy máu đến chết, là kẻ trong một đêm đã huyết tẩy Trần Thiên Bảo cả gà chó cũng không tha cùng vô số chiến tích đầm máu khác sao? Ngọc Diện tưởng rằng để chỉ chiếc mặt nạ bạch ngọc hần hay mang, không nghĩ hẳn lại là một kẻ diện mạo như ngọc rung động lòng người thật sự! Ai mà ngờ ma đầu thị huyết lại là một mỹ nam yêu nghiệt có hứng thú với nam hài...

Trong vòng chưa đến ba ngày toàn bộ Hàng Châu đều biết đến đệ tử chân truyền của Hoa Sơn phái bại dưới tay Ngọc Diện Diêm Vương của Yên Nguyệt cung, không ai không biết đến trận chiến tan nát cả Duyệt Lai khách điểm. Thành công làm Mộ Dung Phục chú ý đến vị ma đầu hắc đạo này mà gửi thiệp mời đến làm khách trong Yến Tử Ổ của mình.

+++++

+++++=

17. Chương 17

Chương 17: Chấp niệm.

Linh Linh khôi phục một thân nữ trang vàng nhạt buồn bực đứng bên trong thủy đình nhìn ra mặt nước xanh biếc lẫn tảo sóng bên ngoài, những đoá sen đầu thu sẫm màu nổi bật khỏi những tán lá xoè rộng lay động theo làn gió hiu hắt. Đây cũng có thể nói là một trong những cảnh đẹp nhất tại Tây Hồ Hàng Châu mà tại sao nàng lại thấy không có cảm giác muốn thưởng thức chút nào, chính là ” người buồn cảnh có vui đâu bao giờ” chăng? Cúi đầu nhìn xuống mặt nước phản chiếu lại bóng dáng của mình nàng thần thờ, để trốn tránh Phượng Vân nàng đã tìm đại phu nhờ chế ra một loại dược khiến tóc đen trở lại và trắng ra buông dài qua thắt lưng, lại càng tôn thêm đôi mắt to đen láy cùng làn da trắng non mịn. Nàng lúc này nhìn không khác gì những nữ tử thời đại này hết, ném nhành hoa quế đang cầm trong tay xuống làm mặt nước xuất hiện từng vòng lại từng vòng lay động, những bông hoa nho nhỏ vàng nhạt tản ra dập dềnh dập dềnh...tháng 8, khi trăng tròn sẽ là lúc hoa quế ngát hương nhất! Cũng đã sắp đến rồi, mùa thu nàng thích nhất hoa quế thơm dịu, mùa đông nàng thích nhất hàn mai thanh lãnh. Hoa quế làm nàng nghĩ đến Phượng

Vân còn hàn mai làm nàng liên tưởng đến Diệp Cô Thành, hai nam nhân này một người nồng dịu như quế một người lại lãnh ngạo như hàn mai. Không hiểu từ lúc nào mà cả hai đã dần tiến đến chiếm giữ một vị trí đặc biệt trong lòng nàng, bất giác đưa tay lên chạm vào khoé môi nàng nhớ lại hôm đó...

Sau khi bỏ lại đám người Hoa Sơn phái đang lạnh sống lưng phía dưới Phượng Vân mang nàng lên phòng trên lầu 3 của Duyệt Lai khách điểm, mặc cho nàng dẫy dựa thế nào cũng không thoát. Lâm sư muội của hắn cũng muốn theo vào nhưng lại bị hắn lạnh lùng khép lại cửa, dù chỉ thoáng qua nhưng nàng nghĩ mình không nhìn lầm đi. Chỉ một thoáng nhưng sự ngoan tuyệt trong ánh mắt nàng ta nhìn mình làm nàng có dự cảm không tốt, bất chấp sự nhu nhu nhược nhược nàng đã nhìn thấy nữ nhân này ra tay độc ác thế nào. Chỉ một câu nói không đúng lúc cả ba nam nhân từ nay không thể nói, nữ nhân như vậy thì dù có đẹp đến bao nhiêu, thanh tao đến bao nhiêu cũng làm cho người ta sinh tâm chán ghét, chẳng trách mà Phượng Vân một bộ mặt lạnh khi nhìn mỹ nhân lệ châu tuôn rơi như lệ hoa đài vũ! Hắn nhu nhu cái trán quay lại tự tay ngả một chén trà một hơi uống hết làm gì còn tác phong tao nhã thường ngày nhưng lại có một phong vị tùy hứng rất riêng, đặt chiếc chén không xuống hắn đột nhiên nhìn nàng thâm trầm. Chột dạ nàng cười ngu ngốc lùi dần lùi dần ra sau, lui đến ghế tựa bọc nệm phịch một cái nàng ngồi xuống gượng gạo ngược mắt lên nhìn nam nhân đang tiến đến phía mình. Lần đầu tiên nàng không nhìn ra được cảm xúc của hắn.

- Đại... đại ca, có gì từ từ nói đi. Trước... trước ngồi xuống uống thêm chén nước a.

Chống hai tay lên thành ghế hắn cúi sát xuống cách nàng trong gang tấc, nàng thậm trí còn nhìn thấy rõ từng sợi lông mi cong cong của hắn khép hờ lại, hơi thở nam nhân nóng hổi phả vào làm nàng lúng túng quay đầu cụp mắt không dám nhìn thẳng hắn nữa.

- Tiêu Dao, lời ta nói đệ không nghe sao?

- Đệ... là đệ lo lắng huynh thôi.

- Thật sao?

- A.. là... là thật.

- Đệ thấy đại sảnh tất cả đã tan nát hết chứ?

Ngữ khí bắt đầu trầm thấp dụ hoặc, nàng biết lúc này là hắn đang trở nên nguy hiểm.

- Đệ núp rất kỹ.

- Không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất! Kiếm khí không có mất hướng hồ ta đang ở giữa trận không thể bảo hộ cho đệ.

- Đệ cũng không phải hài tử 3 tuổi, đệ biết mình nên đứng chỗ nào an toàn.

Bĩu môi.

Ai đó không nói không rằng túm lấy eo nàng nhấc bổng lên đảo vị trí ngồi xuống ghế đặt nàng úp sấp lên chân mình, mặc cho nàng oa oa kêu to cũng không tha mà hạ một tay xuống cái mông nhỏ nhẵn đáng thương đang lắc lắc muốn chạy trốn. Không phải là quá mạnh nhưng nước mắt nàng cũng ngân nhẵn, quá đáng! Ba mẹ nàng cũng không phát mông nhỏ của nàng nha, nàng đã đi làm, giáo viên nha nàng còn mặt mũi nào gặp ai nữa?

- Đại ca xấu xa, đại ca hỗn đản trứng thối mau buông ta ra! Sỡ khả sát bất khả nhục đại ca đây là nhục mạ ta.

Hắn đặt nàng ngồi lại trên đùi mình, nàng làm gì còn đầu óc nghĩ đến tư thế không ổn của hai người, 2 tay nhu nhu mắt tổ cáo hành vi “bạo lực” của hắn. Hắn thở dài cầm tay nàng kéo ra không cho nàng tiếp tục hành động ngược đãi đôi mắt đã hồng hồng.

- Tiêu Dao, đệ cũng biết kiếm khí không có mắt. Ngay cả ta đôi khi cũng không thể khống chế được, vạn nhất....

Nàng biết hắn là lo lắng cho nàng, nhưng hắn càng như vậy nàng lại càng dẩy dựa chống đối hắn. Nếu như...nàng chưa từng gặp “người ấy” thì rất có thể nàng sẽ động tâm với hắn, nhưng trên đời không có hai chữ “nếu như” này, nàng lạnh giọng giật hai tay mình ra khỏi hắn đứng lên.

- Đại ca, ta biết huynh lo lắng nhưng ta cũng phải lập lại rằng ta là nam nhân không phải tiểu nam hài.

Nàng vừa đặt chân xuống đất lập tức một vòng tay mạnh mẽ ôm lấy nàng từ phía sau, giữ chặt nàng lại trong ngực.

- Tiêu Dao đệ là không hiểu hay cố tình không muốn hiểu?

Nàng nghe lời hắn nói, cảm nhận hơi thở của hắn bên tai mình rung mình một cái. Chẳng nhẽ hắn thật sự có hứng thú với nam nhân?

- Đại ca, huynh mau buông tay! Ta không hiểu huynh muốn nói gì?

Hắn bá đạo xoay người nàng lại vội vàng cúi xuống bắt lấy đôi môi đang kinh ngạc hé mở, trực tiếp đưa lưỡi vào tìm kiếm. Nàng muốn vùng ra nhưng một bàn tay hắn giữ đầu nàng không cho nàng tránh, một tay nắm lấy eo nàng kéo nàng sát lại dính vào thân thể nóng rực của hắn. Nàng tức giận nắm chặt tay dấm lên vai hắn nhưng hắn như không có cảm giác vẫn điên cuồng đoạt lấy từng chút ngọt ngào, nhắc bóng nàng lên khỏi mặt đất miệng không rời hắn sải bước đi ra sau bình phong đẩy nàng ngã xuống giường đệm. Nàng vội vàng vùng dậy quát lên với hắn.

- Huynh điên rồi, ta là nam nhân! Là nam nhân!

Hắn nở nụ cười câu hồn áp nàng xuống, bàn tay to lớn nắm lấy hai tay nàng giữ chặt trên đỉnh đầu.

- Nam nhân thì làm sao? Chỉ cần là người ta muốn nam hay nữ không hề quan trọng.

Nhìn thấy dục vọng bùng lên trong mắt hắn, thiêu đốt tất cả lý trí nàng sợ hãi không thôi! Hắn lúc này hoàn toàn đã mất kiểm soát, chỉ còn có điên cuồng chiếm đoạt.

Sợ hãi trong mắt nàng hắn không phải không thấy nhưng đây là cơ hội của hắn, hắn muốn ép nàng đối diện với mình bằng thân phận nữ nhân, muốn nàng nhìn nhận tình cảm trong lòng hắn. Hôn, cuồng dại hôn hạ xuống khắp mặt nàng, kéo dài xuống cần cổ tuyết trắng để lại vô số hôn ngân. Nàng dẩy dựa càng làm ọi chuyện trở nên không tốt, cọ xát làm cho hạ thân cứng rắn va chạm với đùi non của nàng càng thêm trướng to hơn vô thức di động. Vạt áo lệch ra để lộ xương quai xanh nhỏ nhắn, hắn cười tà vươn lưỡi ẩm ướt liếm xuống, khi bàn tay hắn chuẩn bị luồn vào kéo vạt áo nàng ra thì một tiếng nức nở nghẹn ngào làm hắn ngừng lại, chống khuỷu tay xuống giường ngẩng lên nhìn nàng. Mỹ nhân môi sưng mọng đỏ, mặt trắng bệch tóc đã tuột khỏi kim quan mắt nhìn hắn ai oán, từng giọt nước mắt vô thanh vô tức lăn ra chạm vào đệm gấm lật tức mắt hút chỉ còn lại một mảng ẩm ướt, hắn yêu thương vươn tay lau những giọt nước mắt của nàng đi.

- Linh Linh, ta xin lỗi...

- Không, người xin lỗi là ta mới đúng!

Cổ ý lờ đi sự kinh ngạc của bản thân khi thấy hắn gọi mình là Linh Linh, nàng lợi dụng hắn thả lỏng liền nhanh tay rút ngân châm cài trong tóc ra cắm vào sau gáy hắn. Hắn nghi hoặc chớp mắt hai cái rồi toàn thân cứng đờ ngã xuống, nàng nhẹ nhàng đẩy hắn chui ra. Búi lại tóc, chỉnh lại y phục lộn xộn rồi mới quay lại nhìn thẳng vào mắt hắn.

- Là “Định thân dược” thôi, sau 2 canh giờ nữa huynh sẽ bình thường lại như cũ. Ta tưởng rằng thân phận Tiêu Dao sẽ làm huynh nghĩ lại nhưng...có vẻ cũng không ăn thua. Dù ta là Tiêu Dao hay Linh Linh thì trong tim ta huynh mãi mãi là Phượng Vân đại ca, huynh cũng hiểu điều ấy vì sao phải cố chấp? Nam nữ ngoài tình cảm yêu đương ra thì vẫn còn tình bằng hữu cơ mà, gượng ép chỉ làm chúng ta khó có thể đối diện với nhau mà thôi. Ta...xin lỗi nếu có làm huynh đau lòng, chúng ta tạm biệt nhau ở đây đi! Hi vọng sau này ta còn có thể gọi huynh một tiếng đại ca nữa, tạm biệt.

Nàng không nhìn về đau thương trong mắt hắn, kéo lại chăn cho hắn rồi xoay người bước ra. Dặn hộ vệ rằng hắn mệt không muốn có người làm phiền rồi nhanh chóng bỏ đi mà không để ý đến trong góc hành lang có một đôi mắt đã thấy tất cả mọi việc trong phòng. Lâm cung chủ bước ra, gò má vẫn còn ẩm ướt

nhưng đôi mắt lại ánh lên lệ quang ngao độc, hai tay nắm chặt đến mức móng tay cắm vào lòng bàn tay bặt máu nàng cũng không để tâm, trong lòng đã hạ quyết định.

” Linh Linh, là do người bức ta! Sư huynh vĩnh viễn chỉ có thể thuộc về ta, Lâm Thu Nguyệt này!”

Thuỷ Linh buồn bã tựa đầu vào cột trụ của thuỷ đình, hy vọng rằng tách ra Phượng Vân có thể nghĩ thông suốt, một ngày nào đấy hẳn sẽ gặp được nữ nhân thuộc về mình thật sự. Là hẳn chưa từng gặp nữ nhân như nàng nên nhất thời mê luyến thôi, khi tỉnh lại cả hai ngay cả nhìn mặt nhau cũng khó chứ đừng nói sẽ giữ được tình bằng hữu. Nhìn bóng mình lay động dưới nước nghĩ vẫn vợ, chợt thấy một con rắn nhỏ màu xanh bơi về phía những đóa sen ẩn mình trong đấy không ra nữa.

“Thanh xà?”

Nàng buồn cười vì mình bất chợt còn tưởng đâu là nàng Thanh Xà trong truyền thuyết Bạch Xà chứ. Đôi mắt ra xa nhìn Lôi Phong tháp yên lặng thấp ẩn mình trong thảm cây xanh mượt nàng tự hỏi Bạch Nương Tử thật sự có bị nhốt ở trong đấy không? Chàng Hứa Tiên còn đợi nàng chứ? Tình yêu của họ là mỗi kỳ duyên ngàn năm, còn nàng? Để tính ra nàng quả thật đã vượt qua ngàn năm để đến nơi đây nhưng là lương duyên hay là nghiệt duyên đây? Diệp...và nàng thật sự có kết quả sao khi nàng chắc chắn sẽ quay trở về, dù hẳn có thể sống thêm ngàn năm nữa nhưng có thể cùng thế giới với nàng sao? Nàng thực hâm mộ Bạch Nương Tử có thể từ bỏ tất cả, thậm trí không quản vi phạm luật trời vì người mình yêu. Nhớ đến cảnh hai người bọn họ một bên trong một bên ngoài Lôi Phong tháp trong phim đã xem nàng chợt thấy trái tim đau nhói, đây là cảm giác bất lực khi yêu nhau mà không thể bên nhau sao. Thà rằng nàng đừng biết quá nhiều như vậy, khi biết hẳn là Diệp Cô Thành nàng lại càng muốn chạy xa khỏi hẳn hơn mà thôi bởi nàng biết kết cục cũng chỉ là chia lìa bởi hai người chính là sống tại hai thế giới bất đồng!

Ánh nắng chiều thêm sắc vàng đầu thu khiến lòng nàng nặng trĩu, nhặt lên một mẩu than cháy trong bụi cây gần đó nàng cởi chiếc áo khoác mỏng của mình ra trải xuống đất nhập thần vẽ. Nàng vẽ không phải là cảnh chiều Tây Hồ, Lôi Phong tháp mà nàng vẽ nỗi lòng rối bời của mình, nành vẽ Bạch Tố Trinh bị hút vào Lôi Phong tháp cùng Hứa Tiên đau khổ níu lấy tay nhau nhưng không được. Giữa cuồng phong của thiên địa và ánh tà dương nữ nhân y phục phiêu thoát cố gắng chống lại mệnh trời để chạm đến nam nhân gần như quỳ hẳn xuống bắt lấy tà áo của nàng, ngón tay dù chỉ cách nhau một li nhưng là vĩnh viễn không thể chạm tới. Nét vẽ rất đơn giản không hề rối rắm nhưng lại thể hiện triệt để sự chia ly, nỗi đau và yêu đến tan nát con tim...

Phải mất nghìn vạn năm chờ đợi duyên phận

Nhưng yêu một người chỉ cần một ánh mắt

Mê đắm chàng như một cuộc phiêu lưu

Thiếp cam tâm tình nguyện mắc cạn chốn hồng trần

Chàng thở than khiến cõi lòng thiếp xao động

Vì chàng chịu khổ mới biết nước mắt có vị ngọt

Dẫu thế gian này biến thảm hóa nương dâu

Trái tim thiếp mãi không thay đổi

Chỉ cần chàng lại xuất hiện

Vì chàng mà sống chính là lời hứa của thiếp

Mất chàng thiếp chẳng còn gì để mất

Chỉ cần hạnh phúc, yêu nào có gì sai

Năm tháng gông xiềng khiến chúng ta nhu nhược

Mái tóc xanh của chàng khiến lòng thiếp xaouyến

Nhớ đến từng thay đổi trong đôi mắt chàng
Vì chàng chịu khổ mới biết nước mắt có vị ngọt
Một ái tình cảm động cả trời đất
Một năm lại một năm
Lòng của thiếp, lòng của chàng
Không thay đổi, không sao thay đổi
Miễn là chàng, vì chàng sẽ
Lại xuất hiện, sẽ xuất hiện
Vì chàng mà sống chính là lời hứa của thiếp
Mắt chàng thiếp chẳng còn gì để mất
Chỉ cần hạnh phúc, yêu nào có gì sai
Năm tháng gông xiềng khiến chúng ta nhu nhược
Vì chàng mà sống chính là lời hứa của thiếp
Lời hứa đời đời kiếp kiếp
Mắt chàng thiếp chẳng còn gì để mất
Để chàng hạnh phúc, có bị dọa dầy tình yêu này cũng xứng đáng
Năm tháng gông xiềng khiến chúng ta nhu nhược
Hãy chờ thiếp ở kiếp sau.

(Promise – Lâm Phong và Huỳnh Thánh Y- Truyền kỳ Bạch Xà)

Vừa cất giọng nhẹ nhàng hát nàng vừa đề lời bên cạnh bức tranh.

Tách.

Một giọt nước mắt rơi xuống thấm vào dòng chữ làm vụn than hơi lan ra theo hình giọt nước rơi xuống, nàng hoàn trụ vị trí nơi trái tim mình vùi mặt vào đầu gối yên lặng rơi lệ. Đột nhiên một cái đụng chạm nhẹ nơi đầu vai làm nàng ngước mắt lên, trong làn nước mắt mờ lung một nam nhân bạch y cao lớn đứng trước mặt nàng hơi cúi người đưa cho nàng chiếc khăn tay thêu chỉ vàng. Do hấn đứng ngược sáng nên nàng không nhìn rõ mặt, nhưng lại ngửi thấy một mùi long diên hương nhàn nhạt từ hấn. Nàng gượng cười xấu hổ nhận lấy, lung tung lau nước mắt trên mặt xong vịn lan can thủy đình đứng lên. Khi không bị người lạ bắt gặp khóc lóc ở nơi này thật đúng là mắt mặt mà! Ngẩng lên mỉm cười định nói tiếng cảm ơn nhưng khi nhìn rõ mặt người đó nụ cười trên mặt nàng cứng lại.

Phượng Vân một thân trường bào nguyệt bạch thêu viền vàng nho nhã, tóc tất cả búi gọn lại trong kim quan cài một chiếc trâm ngọc đơn giản. Gương mặt yêu nghiệt phá lệ nghiêm túc nhìn nàng hơi hơi mỉm cười khách sáo. Hấn vẫn mỹ như vậy nhưng khí chất hôm nay lại trầm ổn hơn đến 7 phần chứ không cợt nhả phát phơ như mọi khi khiến hấn trở lên chừng chắc uy nghiêm hơn, làm nàng có cảm giác hấn như thành người khác vậy. Hạ nụ cười xuống nàng tò mò nhìn hấn.

- Huỳnh không giận muội chứ?

Nghe thấy nàng đột nhiên xưng hô thân mật hấn khẽ nhún mày.

- Ta vì sao phải giận cô nương?

- A, đã sửa miệng rồi sao? Đại ca đã giận như vậy thì sao còn đến nơi này tìm muội?

Nàng nhàm chán với thái độ đột nhiên thay đổi của hấn cười trào phúng vút khăn tay vào người hấn quay người định đi nhưng hộ vệ của hấn chặn lại, một tên nói giọng the thé có vẻ là người hầu tùy thân tiến lên.

- Vô lễ người...

Nhưng hấn phất tay đánh gãy lời người hầu thú vị nhìn nàng. Kỳ quái, 2 hôm trước nàng thi trâm với hấn không phải là mất trí rồi đấy chứ? Hộ vệ hoàn toàn đổi không nói còn thêm một tên bất nam bất nữ như thái giám nữa, nàng không muốn hại hấn đâu nha. Chỉ là hành động tự vệ chính đáng thôi, có trách thì trách ngân trâm và được của Đoạt lang băm đi! Nuốt nuốt nước miếng nàng cẩn thận đánh giá hấn.

- Phượng Vân, không phải hôm trước trúng một trâm có “định thân được” mà huynh mất trí đấy chứ?

- Phượng Vân?

Hấn mỉm cười nhìn nàng, nụ cười này sao nàng thấy không ổn chút nào hết! Nó...quá nghiêm túc, không chút tà khí nào, không phải phong cách của Phượng yêu nghiệt. Chết tiệt, bệnh quá nặng rồi, tuy không phải cố ý nhưng nàng xác định là có liên quan nên phải chịu trách nhiệm thôi. Thở dài một hơi nàng cúi xuống nhặt áo khoác mỏng đã trở thành bức tranh bắt mắt của mình lên thật tự nhiên kéo tay hấn hướng về phía trong thành đi. Người xung quanh nhìn tay nàng gắt gao nắm tay hấn thì hút một ngụm khí lạnh định lên tiếng nhưng hấn lắc đầu nên không ai dám tiến lên cả, chỉ thận trọng nhìn nàng. Nàng kỳ quái sờ sờ mặt mình, lại soi xuống nước. Không có thêm cái sừng nào a.

- Đại ca, người của huynh sao vậy? Lần sau đổi người thì đổi người tốt chút bọn họ không chuyên nghiệp chút nào luôn muốn tham gia mọi chuyện.

Những người xung quanh ai oán nhìn nàng nhưng không ai dám nói gì hết, hấn lại mỉm cười.

- Muốn dẫn ta đi đâu?

-Tìm đại phu a.

- Ta không có bệnh!

- Ủ ừ huynh không bệnh nhưng chỉ bị một trâm của ta làm hỏng đầu óc thôi, đến xem có nặng không! Cùng lắm...cùng lắm...

Nhìn nàng rối rắm hấn đùa.

- Cùng lắm cô gả cho ta?

Nàng trợn mắt quay lại nhìn hấn, nam nhân chết tiệt này! Đầu óc hỏng cũng không quên chuyện này sao? Nàng buông tay hấn ra nghiêm túc nhìn thẳng vào mắt hấn.

- Đại ca, ta biết cố chấp của huynh đối với ta! Nhưng đời này ta chỉ thú người ta yêu, huynh...là người thân của ta. Là huynh đệ của ta nên nếu huynh có làm sao ta cũng chỉ có thể mạo hiểm mang huynh về cho Đoạt thân y chữa thôi.

- Thú chứ không phải gả đi sao?

Nàng sờ sờ mũi xấu hổ, lại thở dài chán nản.

- Cũng như nhau thôi, aizzzz ta đúng là chạy trời không khỏi nắng mà!

- Ta có thể xem bức hoạ chứ?

Hấn hoàn toàn bỏ qua lời nàng mà chú ý đến bức tranh than chì đơn giản của nàng, nàng nhún vai giở ra cho hấn xem. Hấn có vẻ tò mò về lối vẽ ký hoạ, cũng phải thôi thời đại này người ta dùng bút lông để vẽ và cách thể hiện cũng khác hấn. Bức vẽ của nàng tuy gồm những nét đơn giản nhưng lại là tả thực với những chi tiết rõ ràng đặc biệt là biểu cảm, cảm xúc.

- Đây là vẽ...

- Bạch Nương Tử và Hứa Tiên!

Hấn đưa tay theo gương mặt của Hứa Tiên ánh mắt tò mò rồi có nét ngạc nhiên thoáng qua buột miệng hỏi.

- Là hoàng thúc sao?

- A?

Nàng kinh ngạc nhìn lại, quả thực dù biểu cảm gương mặt không giống nhưng từ những nét chính có thể nhận ra là gương mặt của Diệp Cô Thành, trong lúc vô thức nàng đã vẽ hắc sao? Cười khổ, nàng có thể lừa mình dối người nhưng lại không thể lừa dối trái tim của chính mình được.

- Đây là lý do cô từ chối Phượng...a, là từ chối “ta”?

Nàng vươn tay véo má hắc một cái, ăn đau hắc hơi nhúu mày mặt đầy dấu hỏi chấm gạt tay nàng ra.

- Ta tưởng có kẻ khác dịch dung thành huynh chứ? Đại ca yêu nghiệt của ta sao tự đứng lại trầm ổn như vậy được chứ? Không phải một trăm ấy chạm đúng dây thần kinh nào?

- Không có.

Hắc vẫn cười cười nhưng hoàn toàn là nụ cười kiểu tiêu chuẩn mà các bậc lãnh đạo chưng ra với nhân viên của mình.

- A, huynh hôm nay thật kỳ lạ. Nhưng huynh nghĩ thông suốt được cũng....

- Cần thận!

Nàng chưa nói hết lời đột nhiên rất nhiều hắc y nhân xuất hiện không hề báo trước tấn công dồn dập, đầu tiên là ám khí bắn lại bị hộ vệ của Phượng Vân đánh bật ra cắm xuống mặt đất và trên những chiếc cột trụ thủy đình run lên bần bật. Không để mọi người kịp hoàn hồn chúng một tay cầm kiếm 1 tay truy thủ sát lại, liên tục liều chết tấn công. 4 hộ vệ hoàn toàn là cao thủ rất có bài bản vung đại đao và trường kiếm hộ vệ cho 2 người đằng sau, bất kỳ tên hắc y nào tiến được qua khỏi bức tường hộ vệ thì cũng không thoát khỏi nhuyển tiên như rắn của người hầu tùy thân có giọng nói eo éo kia. Nàng lúc đầu thì hồi hộp, sau thì hứng thú, rồi cuối cùng là nhàm chán. Với trình độ của đám hắc y nhân này chỉ sợ có thêm một đám như vậy nữa cũng vô vọng động được vào nàng hay Phượng Vân, mà hắc cũng một thân võ công cao cường còn có gì mà sợ nữa chứ. Hai chục hắc y nhân cuối cùng chỉ còn lại 5,6 tên là cầm cự được nhưng vẫn rất ngoan cố tấn công, bất ngờ một tên vung tay áo lên tản ra một đám bụi màu tím. Do không phòng bị trước 4 hộ vệ đều trực tiếp hít phải mặt lập tức tím bầm ngã xuống nhưng vẫn cố chống đao gượng dậy thổ huyết tiếp tục chiến đấu, miệng gào lên bắn ra cả tơ máu.

- Đức công công mau bảo hộ chủ nhân dời khỏi đây!

Vị người hầu tùy thân giọng eo éo kia hoá ra thật sự là công công nhưng chính hắc cũng không song thì sao có thể bảo hộ ai nữa đây, nàng nhìn thấy vị công công kia dù gắng gượng nhưng cũng đã có tia máu tràn ra ở mép biết không ổn. Nhìn sang Phượng Vân thì ngay lập tức biến sắc, hắc cũng đã sắc mặt biến xanh, môi tím bầm phải dựa vào lan can thủy đình mới không ngã xuống. Nàng không do dự xuất cả nắm ngân châm ném về phía 6 tên hắc y, chúng không ngờ nàng lại không có biểu hiện trúng độc nên linh toàn bộ ngân châm găm vào người như nhím lật tức cứng đờ ngã vật ra, còn một tên dùng kiếm gạt ra được tung mình nhảy về phía nàng bỏ ra một kiếm. Tưởng rằng đắc thủ nhưng không ngờ nàng lại ra tay nhanh hơn, chỉ thấy nàng lùi lại một bước trượt ngã ngã người ra đằng sau tay áo phất lên toàn bộ ngân châm sáng loé bắn về phía hắc. Khoảng cách quá gần hắc dù là thủ lĩnh hắc y nhân cũng không thể né, tay cầm kiếm lại đang trong tư thế bổ xuống nên không thu lại gạt châm ra được oanh liệt mà ăn toàn bộ châm vào mặt. Lập tức rút kiếm cầm phập xuống ngay cạnh nàng đổ sang một bên cả người co giật sùi bọt mép, mặt vừa xanh vừa trắng vừa cười vừa khóc, cổ họng liên tục phát ra tiếng ừng ục kỳ quái.

Thủy Linh trợn ngược mắt nhìn thanh kiếm cắm ngay bên trái cách mặt mình chỉ vài li vẫn còn run lên, phải một lúc nàng mới hoàn hồn ngồi bật dậy vượt vượt ngực bình ổn lại nhịp thở. Ngay khi thấy tên kia bổ về phía mình nàng hoàn toàn vô thức ngừng thở sợ hãi lùi về phía sau, vướng phải nhuyển tiên của Đức công công ngã ngã ra sau. Tay theo đà vung lên không ngờ lại phát ra toàn bộ một phần ba nắm ngân châm tẩm đủ mọi loại độc mà nàng để riêng trong ống tay áo tránh ỉnh nhầm lẫn. “Thực con bà nó may mắn!” Nàng trong lòng nghĩ vậy lồm cồm bò về phía Phượng Vân giờ đã xuất hiện máu đen trên mép vô lực tựa vào lan can thủy đình, không cần phải là đại phu cũng biết hắc trúng độc. Vội lôi tất cả các loại chai lọ cất giấu khắp người ra nàng rối rắm tìm lọ đựng thuốc “Bách độc bất xâm” chiếm đoạt được của họ Đoạt, a sao tìm không thấy a? Nàng luống cuống thiếu chút nữa thì lột toàn bộ đồ trên người ra cũng không thấy, linh quang chợt loé nàng liền nhặt lên chiếc châm bạch ngọc Phượng Vân tặng mình nhắm chặt mắt đâm

mạnh vào cổ tay trái. Đau xót làm nàng muốn rút nước mắt, dùng ống tay áo bên phải gạt nước mắt sắp trào ra nàng nhào đến bên người Phượng Vân bắt chắp ánh mắt kinh ngạc của hắn bóp miệng hắn ra nhỏ dòng máu nóng hổi vào miệng hắn rồi tiếp tục làm vậy với tất cả những người khác, vừa cố nhịn đau vừa giải thích.

- Ta toàn thân bách độc bất xâm, không tìm thấy thuốc giải bách độc thì dùng tạm máu của ta đi. Chắc không sai đâu!

Hơn một canh giờ sau.

Mọi người đã yên vị trong sương phòng của Duyệt Lai khách điểm dùng bữa tối hoàn toàn không có một chút biểu hiện gì là vừa suýt mất mạng song, chỉ có nàng là choáng váng lão đảo do mất máu thôi. Buồn cười nhớ lại lúc trước trường quỳ mặt trắng bệch kinh ngạc nhìn nàng và đám người Phượng Vân quay lại một thân máu đen máu đỏ mà đánh rơi cả bàn tính lẫn bạc trong tay nàng cười ra tiếng. Phượng Vân một thân y bào lục nhạt như ngọc thụ vén tay áo gấp cho nàng thêm thức ăn vào bát.

- Thuỷ Linh, đồ bổ huyết này muối ăn nhiều một chút.

Nàng nhướn một bên mày nhìn hắn.

- Huynh gọi muối là gì?

- Thuỷ Linh! Có vấn đề gì sao?

- A...không! chỉ hơi lạ thôi, huynh hay gọi ta là Linh Linh...

Hắn cười cười không nói, hắn hôm nay đều một bộ thâm trầm như vậy! Cả lúc trường quỳ ngạc nhiên hỏi hắn giờ này không phải đã đến Yến Tử Ổ rồi sao hắn cũng chỉ cười cười. Nàng cắn cắn đôi đũa nhìn hắn, hắn đột nhiên trở nên nghiêm túc nhả nhặn như vậy nàng thực sự không quen.

- Muối nhìn ta nữa ta sẽ không ăn nổi.

Hắn không nhìn nàng vẫn tao nhã gấp thức ăn nói.

- Hắc hắc, xin lỗi huynh cứ tự nhiên.

Nàng vụng trộm le lưỡi, cũng một bộ nghiêm túc bài bản tiêu chuẩn của tiểu thư mà nhanh chóng giải quyết bữa tối. Nàng dù sao cũng là con nhà gia giáo, hơn nữa ngồi ăn cùng hắn như có cảm giác dùng bữa với siêu sao có trăm ánh mắt nhìn vào vậy, thế thì sao có thể tùy tiện giống mọi khi đây? Thực không thú vị, ăn xong nàng buông đũa vươn tay tiếp nhận tách trà Đức công công cung kính dâng lên nhấp một ngụm. Vị Đức công công này sau khi trở lại thì rất cung kính với nàng, như với chủ nhân của hắn vậy! Đại ca từ khi nào có tên tùy tùng nghiêm cẩn như thế chứ? Aizzz nàng biết có vấn đề gì đấy ở đây nhưng không sao hiểu nổi, mệt mỏi quăng mọi việc ra sau đầu! Trước tiên bỏ ngủ đã, ngủ là tiên dược mỹ dung dưỡng thần tốt nhất của nữ nhân.

+++++

+++++=+++++

+++++ +++++=+++++

18. Chương 18

Chương 18: Lôi Phong Tịch Chiếu.

Ngồi trong đại sảnh của phủ nha Hàng Châu nàng vẫn còn ngơ ngác chưa tỉnh ngủ, hôm qua sau khi giải độc cho Phượng Vân xong nàng nói rõ cho bọn họ 5 tên không thể nhúc nhích kia là trúng “định thân dược”

còn tên vẫn đang nằm co giật hơn nén nhan kia là trúng độc. Nàng đã giảm bớt liều lượng nên hẳn chắc sẽ không chết được nhưng sống cũng...rất khó nói đi! Sau đó...sau đó sao nhỉ? =.=!!

Mọi người dừng ngạc nhiên, bệnh mất trí nhớ ngắn hạn xảy ra sau khi tỉnh ngủ...một số ít người ram bị lỗi sẽ như vậy...khụ.

Sau đó nàng do thiếu máu mà mệt mỏi dùng bữa, lão đảo đi ngủ và cuối cùng là lơ mơ tỉnh dậy thấy mình đã ngồi tại đây rồi! Liếc sang trái, Phượng Vân ngồi trên ghế thủ vị ưu nhã dùng trà mặt không biểu tình. Trước mặt phía dưới, quan tri phủ đang toát mồ hôi lạnh khom lưng quỳ gối mũi dính sát vào sàn nhà bấm báo.

- Hồi thân vương, những kẻ hôm qua đã bắt về phủ trừ 8 tên đã chết và 6 tên thương nặng thì còn lại 6 tên trúng ngân trâm. Đã tra ra chúng là sát thủ của Vô Ảnh La Sát cung, một tổ chức sát thủ trên giang hồ.

- Ai thuê chúng?

Phượng Vân chất giọng lạnh nhạt không chút tình cảm.

- Dạ...chúng...chúng không khai nhưng có biết mục tiêu của chúng ạ!

- Không phải ta?

- Không...không...không, tuyệt đối không ạ...là...là một vị thiếu niên công tử tên Tiêu Dao hoặc một vị cô nương tên Linh Linh ạ.

-Cái gì?

Mỗi nữ hoàn toàn tỉnh ngủ nhảy dựng lên không kiêng nể túm áo tri phủ lắc lẩy để làm đầu ông ta như muốn rụng khỏi cổ, 2 tay vội ôm lấy mũ ô sa trên đầu lấp bắp.

- Cô nương...cô nương thỉnh bình tĩnh lại!

- Người không giết người, không phóng hỏa, không gian dâm, không cướp bóc, không cường bạo, không lừa đảo, không buôn người, không xấu xí không tất cả mọi tội lỗi mà có kẻ thuê sát thủ giết người người có bình tĩnh được không?

Bị một loạt “không” làm cho choáng váng đầu óc tri phủ đại nhân cũng chỉ có thể tiếp tục bảo trì tư thế ôm mũ ô sa của mình mà khóc thét trong lòng!

- Thuỷ Linh bình tĩnh! Muội nhớ lại xem mình có đắc tội với ai không?

Chất giọng nghiêm túc của Phượng Vân rốt cục thành công làm nàng buông tri phủ ra làm hắn rút phịch xuống nền nhà.

- Ta thì có thể đắc tội với ai?

Suy nghĩ

đôi mày đẹp hơi cau lại làn mi cong veo khép hờ, đôi môi mọng mím lại nàng ngồi xuống ghế xoắn tóc nghĩ ngợi, người ngồi trên ghế thủ vị vẫn một mực nhìn nàng ánh mắt hơi phức tạp. Thực chất hẳn không phải Phượng Vân mà chính là Long Vân, đương kim thiên tử anh song sinh của Phượng yêu nghiệt. Lần này hẳn mặc dù một điểm võ công cũng không có nhưng lại mạo hiểm đến Giang Nam chính là để dụ Cung Cửu ra mặt, đến du ngoạn Tây Hồ cũng là lựa chọn nơi ít người tạo điều kiện cho kẻ khác ra tay. Nhưng mưu sự tại nhân hành sự tại thiên, hẳn vì tiếng ca đầy quyến luyến của nàng hấp dẫn mà tiến vào thuỷ đình. Tò mò bởi mỹ nhân lạng lẽ rơi lệ thì lại không ngờ phát hiện ra nàng là người trong lòng đệ đệ mình, nhưng có vẻ như tâm tư của nàng lại đặt trên hoàng thúc mất rồi. Để ý nàng kỹ một chút thì phát hiện bản thân mình cũng không thể cưỡng lại mà cứ muốn nhìn nàng lâu hơn một chút lại một chút nữa. Nữ tử này thực đặc biệt, cũng rất thông minh lại có phần liều lĩnh. Ai bảo 1 thân bách độc bất xâm thì máu cũng có thể giải bách độc?(ivy: ta bảo, thỉnh tham chiếu n cái tiểu thuyết kiếm hiệp kèm xuyên không + phim bộ xanh đỏ từ thời những năm 9x) Vậy mà nàng không chút chần chờ dùng máu mình cứu hắn và thuộc hạ, không có sự nhanh trí cùng can đảm của nàng thì hẳn cũng không biết mình có thoát được “Tử Yên” (sương mù tím) không. Giây phút nàng cầm ngọc trâm lên hẳn thoáng giật mình, không ngờ di vật của mẫu hậu mà

Phượng cũng đem tặng nàng! Chúng tớ đệ đệ của hần vô cùng nghiêm túc, hần nhớ đến phượng trầm trong tay mình...bao giờ mới có nữ tử xứng đáng để hần tặng đây?

“...Phải mất nghìn vạn năm chờ đợi duyên phận

Nhưng yêu một người chỉ cần một ánh mắt

Mê đắm chàng như một cuộc phiêu lưu

Thiếp cam tâm tình nguyện mắc cạm chốn hồng trần....”

Duyên phận, chỉ hai chữ mà có thể trói buộc cả cuộc đời sao?

Ánh mắt, chỉ một khoảng khắc mà cả đời không thể quên?

Hần từng cho tình yêu là không có thật, nữ nhân chốn hậu cung có ai chưa từng nói yêu hần đâu? Nhưng tất cả chỉ là yêu bộ hoàng bào mà hần đang khoác, yêu địa vị mẫu nghi thiên hạ bên cạnh hần 7 năm qua vẫn bỏ trống! Hần từ nhỏ luôn hâm mộ Phượng Vân có thể tự do tung cánh trên giang hồ, có thể tự do làm điều mình muốn. Không phải không biết thân phận Ngọc Diện Diêm Vương và sở thích đi huyết tẩy giang hồ của đệ đệ mình nhưng hần cũng mắt nhắm mắt mở cho qua, bởi sự tiêu sái phóng khoáng của Phượng Vân chính là thay cả phần của hần nữa.

Thuỷ Linh, nữ tử người cũng như tên linh động như nước!

Nàng cau có cả nửa ngày cũng không nghĩ ra ai ghét mình đến mức phải thuê sát thủ cả, đáng thương ngược lên nhìn Long Vân lúc này đang đóng giả đệ đệ của mình. Hần nhướn một bên chân mày ý dò hỏi nhưng nàng vẫn chán nản lắc đầu, thở dài hần lên tiếng với tri phủ.

- Dừng hình thêm nữa! Tra bằng được kẻ chủ mưu cho ta.

Tri phủ vội vàng dạ định lui ra thì cổ áo lại bị “vị cô nương nóng tính” này giữ lại, ánh mắt nàng sáng rực lộ ra cả kim quang hỏi hần.

- Có hình thất?

- A?...có, dĩ nhiên là có ạ.

- Có roi da, có móc sắt, có kim, có kẹp, có gông, có đinh, có búa, có dao nhỏ, có kéo móc, có kim châm, có đồ vật này nọ kỳ quái gì nữa không?

Vừa nãy là một loạt “không” giờ là một tuyển tập “có” của nàng làm cho không chỉ quan tri phủ mà Long Vân cũng phải nhu nhu cái đầu. Thấy vị quan chính tứ phẩm của mình toàn thân lúng túng hướng ánh mắt cầu cứu lại hần cũng chỉ có thể khẽ điểm nhẹ cái đầu.

- Này...cô nương...đều có cả ạ.

Nàng nghe được đáp án mình muốn thì mỉm cười đến ngọt lịm khiến tri phủ đại nhân cũng phải ngơ ngác bồng bênh, nhưng câu tiếp theo lại làm hần lập tức té ngã ra sau.

- Tốt lắm, vậy ta đi dừng hình với chúng!

Long Vân không thể im lặng được nữa.

- Thuỷ Linh! Muội là nữ nhân, không thể đến những nơi như vậy.

Nàng rút chiết phiến bạch ngọc trong tay áo ra phe phẩy một bộ công tử phong lưu nhưng lúc này lại là bộ dạng nữ nhân làm cho hình tượng trở thành vừa đáng yêu vừa buồn cười.

- Ai nói không thể? Người trong giang hồ không câu nệ tiểu tiết.

Hần nhìn nàng như vậy không chịu được xì một tiếng cười to ra tiếng làm nàng không hiểu ra sao gãi gãi đầu, hần cười thoải mái như vậy đúng là trở về bộ dạng Phượng Vân tiêu sái của mọi khi nha. Việc gì hần cứ phải một bộ nghiêm nghiêm túc túc nhàm chán như vậy chứ?

Long Vân nén cười nhìn nàng đang tò mò đánh giá mình, hẳn đã bao nhiêu lâu rồi mới có thể cười thật thoải mái tự nhiên như vậy? Aizzz hẳn có lẽ phải thường xuyên giả mạo đệ đệ để trốn ra ngoài chơi mới được!

- Nói thì là vậy nhưng đó là nơi có cảnh máu chảy thịt rơi, âm khí quá nặng thực không tốt với thân thể muội.

Nghe nhắc đến âm khí nàng rung mình một cái, trước đây không tin thần tin quỷ nhưng lão râu dài đập nàng xuyên qua đến đây không phải chính là thần tiên sao! Có thần tiên tất có ma quỷ giống như có ánh sáng tất có bóng tối vậy, nàng không sợ người nhưng quỷ thì có nha... Rùng mình một cái, nàng mân mân miệng vẫn cố vớt vát.

- Nhưng có người muốn truy sát muội, muội phải biết a.

Long Vân cười dịu dàng đôi mắt trong suốt nhìn nàng, thực hiếm thấy hẳn cười mà mang theo cảm xúc chứ không phải kiểu cười “Barack Obama” nữa.

- Đại ca sẽ bảo vệ muội.

Nàng đột nhiên sững người nhìn hẳn, sống mũi cảm thấy chua xót khoé mắt nóng lên nhưng mỉm cười vô cùng ấm áp.

- Đại ca! Bây giờ huynh thật sự giống như thân đại ca của muội, cảm giác như có gia đình ở đây vậy.

Từ “gia đình” làm tim hẳn nhói lên. Hẳn là bậc đế vương ở ngôi cửu ngũ trí tôn có được cả thiên trong tay nhưng thứ hẳn muốn có nhất lại chính là hai từ này. Phượng Vân là đệ đệ của hẳn là thân nhân của hẳn nhưng trách nhiệm của cả hai người quá lớn, đệ đệ rồi sẽ có gia đình riêng của mình! Hẳn tuy có hậu cung đông đảo nhưng bọn họ là để cân bằng quyền lực trong triều, đều nhắm nhe ngôi vị hoàng hậu thì ai có thể cho hẳn có cảm giác của gia đình đây? Vậy nên dù hẳn đã lên ngôi 7 năm, 25 tuổi nhưng chưa hề có một hoàng tử hay công chúa nào cả. Vì không có con nối dòng, Phượng Vân cũng không có nên Cung Cửu mới có lý do kích động một số triều thần để làm phản như vậy, hẳn biết đấy là điểm yếu duy nhất của hẳn nhưng không phải hài nhi của hẳn và người hẳn yêu thì hẳn cũng không cần. Cùng lắm thì đợi nhi tử của Phượng Vân ra đời lấy một đứa làm thái tử đi, hẳn cảm thấy chủ ý này không tồi chút nào cả.

[Phượng Vân tại Yến Tư Ổ đột đang ngồi tại đại sảnh đột nhiên cảm thấy sống lưng chợt lạnh rung mình một cái, khó hiểu nhìn xung quanh nhưng ai cũng một bộ cung kính với hẳn nga

]

Long Vân thân thiết nhìn nàng đứng cạnh mình cười đến sáng ngời thì cảm thấy “lượm được” một muội muội như vậy thật không sai, nên cảm ơn vận khí của mình tốt hay cảm ơn Phượng Vân đây? Aizzz muội muội này vẫn nghĩ hẳn là Phượng Vân, thôi thì có dịp sẽ giải thích sau vậy. Trước cứ lừa được muội muội đáng yêu đến trên tay đã...huyết thống quả thật không thể xem thường, hẳn tuy nghiêm túc trầm ổn nhưng chung quy dòng máu chảy trong người hẳn và Phượng Vân vẫn là từ một gốc a.

- Không phải ta luôn là đại ca của muội sao? Đại ca chính là thân nhân, là gia đình của muội, ai động đến muội muội của ta thì...giết!

Hẳn hài lòng thấy nàng mắt long lanh trên trán nàng xuất hiện hai chữ “Sùng Bái” to tướng với hẳn, lại xoa xoa đầu nàng cái nữa. Cảm xúc rất tốt, giống con mèo nhỏ lông xù vậy! Muội muội bảo bối của hẳn mà biết hẳn nghĩ như vậy đảm bảo tay hẳn sẽ ăn vô số vết móng vuốt của con mèo này.

- Ân, đại ca. Vậy bọn sát thủ kia thì sao?

- Bọn chúng là sát thủ chuyên nghiệp được huấn luyện liều chết hoàn thành nhiệm vụ, sẽ không để lộ ra chỗ chủ đâu.

Mắt nàng đảo một vòng nở nụ cười âm hiểm như con cáo trộm được gà ngoắc ngoắc tri phủ đại nhân lại nhỏ tiếng thì thầm thì thầm. Chỉ thấy Long Vân đầu chau xuống ba đường hắc tuyến khoé miệng rút a rút... Quan tri phủ toàn thân đổ mồ hôi lạnh còn nhiều hơn lúc này đầu gối run lên bần bật cuối cùng ngẩng đầu lên hỏi vị “cô nãi nãi muội muội của thân vương” này.

- Làm...làm vậy sợ rằng bọn chúng...

- Không sao không sao, gửi chúng đến Tranh Mệnh cốc cho Đoạt thần y là được! Coi như quà bồi thường đi, bây giờ thời buổi khó khăn ít kẻ “chết cũng không sợ” lắm, có 6 tên hần tha hồ mà thí nghiệm. Ân, hần sẽ vui phải biết. Lần sau ta đến cũng dễ chiếm đoạt bảo vật hơn phư phư phư...

Hai người còn lại trong phòng nhìn nhau mặt đen toát mồ hôi cùng chung một suy nghĩ “Đoạt thần y nổi danh quái dị ác nhân nhưng chân chính tà ác đang ở đây nè! Bọn sát thủ biết điều thì nên khai sớm, kẻ thuê sát thủ tốt nhất cầu nhiều phúc một chút.”

Lôi Phong tháp.

Mổ nữ thờ hồng học không có chút hình tượng nữ nhân nào cầm chiết phiến quạt lấy quạt để ngược nhìn những bậc thang trải dài phía trên, liếc sang nam nhân một giọt mồ hôi cũng không đổ bên cạnh hần hần nói.

- Đại...đại ca, nghỉ...nghỉ một...một lát a

Không đợi hần trả lời nàng vén váy đặt mông ngồi ngay trên bậc thềm quạt a, quạt a, quạt thật lực a...ôi cổ đại...sao nàng lại quên ở cổ đại Lôi Phong tháp làm gì có thang quần cũng làm gì có thang máy và máy lạnh cơ chứ. Vào thu lâu rồi mà leo từng bậc thang vẫn sẽ khiến cho người ta nóng điên người, có võ công đúng là tốt mà đi như vậy mà nhìn mặt đại ca nàng vẫn tỉnh bơ trong khi nàng sắp chịu hết nổi lăn đùng ra rồi.

Long Vân đứng bên cạnh thấy ánh mắt ai oán của nàng mà mỉm cười xoa đầu nàng một cái, như đọc được suy nghĩ của nàng lên tiếng trả lời.

- Muội cứ hưng trí bưng bưng gấp gấp mà leo như vậy không mệt mới là lạ, cứ từ từ đi từng bậc một không phải cuối cùng chúng ta cũng lên đến đỉnh tháp sao?

- Azzzz, huynh bây giờ biến thành văn nhân rồi nói làm gì? Nếu như trước đã chẳng xách cổ ta dùng khinh công vèo một cái lên đến nơi lâu rồi.

Hần cười khổ

- Không phải lúc nào cũng có thể dùng khinh công như vậy được, phải đi từng bước muội mới thấy được ý nghĩa khi lên đến nơi cao nhất.

- A, huynh nguỵ biện mà cũng đúng lý hợp tình như vậy sao?

Nàng chu chu môi giả vờ giận dỗi quay người bước tiếp lên cao, thực nàng cảm thấy đại ca như là biến thành một người khác vậy. Không phải nàng không thích đại ca lúc này, hần bây giờ thực đúng là một vị huynh trưởng chiều chuộng muội muội mình là nàng, nhưng mà nàng cũng cảm thấy nhớ đại ca đầy tà khí trước đây nha! Không phải hần mắc chứng đa nhân cách nhiều người trong một thân thể chứ? Cũng có khả năng a

đây là thế giới hỗn độn tiểu thuyết a, có xuất hiện quái vật Kraken chiến đấu với Alien trước mắt mình thì cũng chẳng ngạc nhiên mấy. Vừa leo vừa nghĩ tiếp, sao nữ nhân cổ đại chưa lấy chồng không được búi tóc cao lên? A, nóng chết người! Nàng lôi dải lụa có gắn những chiếc chuông nhỏ của mình ra cột vòng tóc lên thành một cái đuôi ngựa, lộ cổ ra thực là quá mát!

(Kraken – quái vật khổng lồ được thần Hades thả ra để hủy diệt Argos, bị hóa đá bởi đầu Medusa.

Alien – Chiến binh ngoài hành tinh trong seri phim cùng tên)

Cuối cùng cũng lên được tầng cao nhất của Lôi Phong tháp, nàng tựa đầu vào cột trụ hít một hơi thật sâu tận hưởng không khí trong trẻo mang theo chút hơi nước dơi mát ra khắp cảnh Tây Hồ. Ánh tà dương mùa thu mang theo một màu vàng đặc biệt phủ xuống, có thể nhìn thấy những cái bóng đổ dài của tam đàn ẩn nguyệt trên mặt hồ lay động dập dờn theo con sóng, đôi ba con thuyền lững lờ. Thảm cỏ xanh mượt khi còn sớm giờ đây cũng mang màu úa tàn, phía chân trời những đám mây ánh lên một màu cam đỏ đối lập chói mắt...xa xa là nhịp cầu uốn cong mềm mại trên mặt nước mênh mang nhuộm chút sương khói, bên bờ

cảnh liễu buông dài thướt tha phiêu động trong gió đến thê lương. Gần đó đám sen bắt đầu lác đác khô héo rũ xuống hoà cùng khung cảnh xung quanh toát lên một vẻ đẹp đến điêu tàn lãnh đạm. “Lôi Phong Tịch Chiếu” quả thật mông lung như tiên cảnh trong một giấc mộng buồn...

++++
++++=+++
++++

19. Chương 19

Chương 19: Nhân duyên ngàn năm.

Long Vân đứng cạnh nàng cũng chìm vào trong yên lặng, hai người mỗi kẻ theo đuổi một suy nghĩ riêng nhưng cùng chung một cảm giác cô liêu tịch mịch.

- Thuỷ Linh, muội hát lại khúc đề trên bức tranh của muội cho ta nghe một lần được không?

Nàng hơi bất ngờ vì đột nhiên hắn lại yêu cầu như vậy nhưng cũng mỉm cười mà đáp ứng.

“Phải mất nghìn vạn năm chờ đợi duyên phận

Nhưng yêu một người chỉ cần một ánh mắt

Mê đắm chàng như một cuộc phiêu lưu

Thiếp cam tâm tình nguyện mắc cạn chốn hồng trần

Chàng thở than khiến cõi lòng thiếp xao động

Vì chàng chịu khổ mới biết nước mắt có vị ngọt

Dẫu thế gian này biển thẳm hóa nương dâu

Trái tim thiếp mãi không thay đổi

Chỉ cần chàng lại xuất hiện

Vì chàng mà sống chính là lời hứa của thiếp

Mất chàng thiếp chẳng còn gì để mất

Chỉ cần hạnh phúc, yêu nào có gì sai

Năm tháng gông xiềng khiến chúng ta nhu nhược

Mái tóc xanh của chàng khiến lòng thiếp xao xuyến

Nhớ đến từng thay đổi trong đôi mắt chàng

Vì chàng chịu khổ mới biết nước mắt có vị ngọt

Một ái tình cảm động cả trời đất

Một năm lại một năm

Lòng của thiếp, lòng của chàng

Không thay đổi, không sao thay đổi

Miễn là chàng, vì chàng sẽ

Lại xuất hiện, sẽ xuất hiện

Vì chàng mà sống chính là lời hứa của thiếp
Mất chàng thiếp chẳng còn gì để mất
Chỉ cần hạnh phúc, yêu nào có gì sai
Năm tháng gông xiềng khiến chúng ta nhu nhược
Vì chàng mà sống chính là lời hứa của thiếp
Lời hứa đời đời kiếp kiếp
Mất chàng thiếp chẳng còn gì để mất
Để chàng hạnh phúc, có bị dọa đầy tình yêu này cũng xứng đáng
Năm tháng gông xiềng khiến chúng ta nhu nhược
Hãy chờ thiếp ở kiếp sau.”

(Promise – Lâm Phong và Huỳnh Thánh Y- Truyền kỳ Bạch Xà)

Hắn cứ im lặng lắng nghe nàng hát đến khi mặt trời lặn hẳn, trăng đã lên và ánh sáng đã được thấp lên trong những ngọn đèn lồng hai người mới đi xuống. Đê Bạch với hai hành đèn lồng như một dải lụa sáng vắt qua mặt hồ nối liền Đoạn kiều với Cô Sơn, khung cảnh mờ ảo lãng mạn khiến không ít người kéo đến thưởng thức, các vị tiểu thư khéo tay còn làm liên đăng thả trên mặt hồ tối như những vì sao trên trời vậy quanh bóng trăng mờ ảo trong nước. Nàng ngược nhìn mặt trăng gần đây đang toả ánh sáng dịu dịu trên cao thở dài, giờ đã sắp rằm tháng 8 vậy là nàng đến đây cũng đã gần 9 tháng. Ở nhà cha mẹ và các em lo cho nàng chứ? Trung Thu là tết đoàn viên, nàng biết bao giờ mới có thể đoàn viên với gia đình đây?

- Muội sao vậy? Nếu mệt chúng ta đi về nhé?

Long Vân cũng để ý thấy nàng không còn hoạt bát như lúc chiều nữa tưởng nàng mệt nên dừng lại hỏi, bất chợt làn gió thốc mạnh qua mang theo một bóng trắng chập chờn. Nàng theo bản năng vươn tay bắt lấy, ra là một dải lụa màu nguyệt bạch cài tóc của vị tiểu thư nào đó bị gió quất trôi. Nhìn về phía dưới chân Đoạn kiều thấy rất nhiều thiếu nữ đến thả liên đăng, nàng phì cười vì một suy nghĩ vẩn vơ xuất hiện trong đầu mình. Long Vân nhìn nàng lại nhìn về phía kia cũng không thấy gì lạ nên tò mò.

- Muội muội thấy gì sao?

- A không, muội đang nghĩ nếu mình thật là nam tử bất được dải lụa này rất có thể có một đoạn lương duyên bên Đoạn kiều này như Bạch Nương Tử và Hứa Tiên.

- Không phải muội đã có sao?

Hắn bất ngờ nói.

- Đại ca! Muội đã nói giữa chúng ta...

Ngạc nhiên dừng lại khi nhìn vào hắn, ánh mắt rất nghiêm túc. Nàng đã nghĩ hắn nhắc đến chuyện bọn họ nhưng có vẻ như không phải.

-...huynh...ý huynh là sao?

Hắn vươn tay chạm nhẹ vào quả chuông trên tóc nàng khiến nó phát ra tiếng linh..linh nho nhỏ.

- Tâm ý của hoàng thúc muội không hiểu?

Nàng buồn bã cụp mắt xuống.

- Diệp... Diệp thành chủ đối với muội...chỉ là chịu ơn nên vậy thôi.

- Với tính cách cao ngạo của hoàng thúc sẽ vì chịu ân mà trân trọng muội vậy sao?

- Vì hắn cao ngạo nên mới không muốn nợ ai cái gì!

- Vì sao muội không chịu thừa nhận? Muội sợ gì nào?

Ngẩng lên nhìn hắn, nàng không nói gì mà quay sang nhìn Đoạn kiều hỏi lại.

- Huynh biết chuyện Bạch Xà chứ?

Long Vân không hiểu sao nàng lại chuyển đề tài nhưng vẫn trả lời.

- Ta biết, nhưng...

Nàng đánh gãy lời hắn.

- Mỗi nhân duyên ngàn năm của họ cũng bắt đầu chỉ bằng một ánh mắt dưới mưa tại cây cầu này, rất đẹp phải không? Bạch Nương Tử là xà tinh tu luyện nghìn năm chấp nhận lạc hồng trần vì một chàng thư sinh, không vì cái gì hơn một chữ duyên. Nhưng họ không phải cùng một thế giới nên bọn họ là nghịch thiên, vậy nên mới có thiên kiếp là hoà thượng Pháp Hải, mới bị nhốt trong Lô Phong tháp 20 năm. Đại ca, đại ca nghĩ ai cũng có năng lực có thể nghịch thiên như Bạch Nương Tử sao?

- Ít nhất cũng phải thử cố gắng! Nếu có người xứng đáng ta cũng sẽ dùng hết sức để nắm lấy.

Hắn thật sự nhìn thẳng vào mắt nàng trả lời như vậy làm nàng thấy bối rối, quay người bước đi né tránh ánh mắt hắn.

- Nếu biết dù cố cũng không có khả năng, biết chỉ có thể ngăn ngừa bên nhau bất cứ lúc nào cũng có thể chia ly huynh còn muốn cố?

- Chỉ cần hiện tại, không cần vĩnh viễn! Ta vẫn sẽ cố gắng từng ngày từng khác.

Vai nàng hơi cứng lại, song vẫn quay người lại nhìn hắn cười sáng bừng đùa đùa.

- Đại ca, nữ nhân nào làm thê tử của huynh nhất định sẽ rất hạnh phúc! Aizzz tiếc là ta lại từ chối huynh mất rồi, đau lòng chết ta.

Nàng làm bộ dạng ôm tim ôm mặt giả vờ tiếc nuối chọc hắn nhin không được nở nụ cười xoa đầu nàng.

- Quỷ linh tinh.

Nàng lè lưỡi làm mặt quỷ với hắn rồi haha cười chạy lên phía trước, nhìn bóng lưng nhỏ bé của nàng Long Vân thở dài. Hắn không hiểu ý nàng muốn nói là gì nhưng hắn hiểu nàng không cho rằng mình và hoàng thúc của hắn có thể có kết quả, hắn từ đây cũng không nhắc gì đến chuyện này nữa cùng nàng tiến vào khu phố chính đông đúc.

Vừa bước vào Duyệt Lai khách điểm đã thấy một lão thương gia bụng phệ ở đấy chờ bọn họ về xin được cầu kiến, Long Vân gật đầu không nói gì cùng nàng bước lên lầu, vẫn 2 phòng Mai Thiên kề nhau. Được một lát vị thương gia kia đã theo lên, được cho vào định tiến lên hành lễ nhưng hắn phất tay cho thôi không kiên nhẫn hỏi.

- Có tin gì rồi?

Vị lão thương gia này vội bỏ râu giả ra lộ rõ gương mặt trung niên của tri phủ đại nhân.

- Khỏi bẩm hoàng..

- Ân?

Ai đấy không hài lòng nhú mày lên tiếng nhắc nhở.

- A...hồi thân vương hạ quan đã làm theo lời của Thuỷ Linh cô nương đây, sau khi tách ra để...để tra khảo và đối chiếu thì chúng đều khai là do một vị tiểu thư thân hình mảnh mai yếu đuối rất thanh tao, che mặt đến ra giá 5 ngàn lượng để mang cô nương đi...đi...

Lấp bắp.

- Đi đâu?

Long Vân trầm giọng.

-...dạ...dạ, là đi tìm kẻ phá thân rồi bán vào ...thanh lâu ạ.

Rầm...

Long Vân giậm tái mặt nắm chặt tay nện xuống bàn bên cạnh.

- Thật không còn thiên lý nữa! Một vị tiểu thư lại ác độc như vậy.

Thủy linh vẫn không phản ứng gì, ngồi bình thần phẩm trà ăn mút quả như mọi người là đang nói chuyện bán con gà, bán con heo không liên quan đến nàng vậy. Ăn uống chán chê, nghe Long Vân nói gì mà quốc pháp, gì mà dưới chân thiên tử bla.... bla... Một hồi mới chẹp chẹp miệng lên tiếng.

- Đại ca, người này muội biết huynh không cần lo.

Mọi người tròn mắt nhìn nàng nghe bị người khác tính kế ác độc vậy mà vẫn tỉnh bơ.

- Là ai?

- Tiểu thư nhìn nhu nhu nhược nhược, liễu yếu đào tơ mà tâm ngoan thủ lạt ngoài sư muội của huynh vị Lâm cung chủ Yên Nguyệt cung ra còn ai khác nữa? Ai nha, huynh đúng là yêu nghiệt hoá thủy không sai mà.

Long Vân cứng họng bị oan mà không thể giải thích, hoá ra hoá do tên đệ đệ yêu nghiệt kia mà ra. Đóng giả hần đúng là xui mà! Về quãng một nửa tấu chương cho hần xem hần có thời gian ra ngoài tạo nghiệt không.

[Mỗ yêu nghiệt đang nâng chén đáp lại người mời rượu mình đột nhiên mất hình tượng rùng mình hắt xì một cái, ngó nghiêng xung quanh thấy cửa đóng hết không có chỗ cho gió lùa thì khó hiểu nhún vai lại nhếch mép cười tiếp tục uống uống, tiếp tục ăn ăn]

- Ta...muội đừng lo, ta sẽ cho người bảo vệ muội.

Hần áy náy nhưng nàng là ai chứ? Phẩy phẩy tay với hần tỏ ý không sao hết, mấy trò đó căn bản quá thường rồi, nàng cũng lười so đo nhưng Lâm sư muội mà để lọt vào tay nàng thì....

Nhìn nàng nheo nheo mắt lại cười Long Vân cùng quan tri phủ lại nhớ đến mấy tên sát thủ kia mà rùng mình một cái. Nghĩ lại thấy thủ đoạn của vị Lâm cung chủ kia sao bằng nàng đây, nên lo là lo cho vị kia nếu lọt vào tay nàng không bị bức điên mới là lạ.

Riêng quan tri phủ đại nhân vụng trộm lấy tay áo lau lau trán đổ mồ hôi lạnh nhớ đến tình trạng thê thảm trong địa lao, theo đúng lời nàng phân phó bọn chúng bị nhốt một ngày một đêm trong phòng kín không ánh sáng, không âm thanh nào lọt vào được mỗi tên một ngăn riêng biệt không được tiếp xúc với nhau. Như thế thôi còn chịu được, cái đáng nói ở đây là bọn chúng còn bị lột hết đồ không thừa lại tí gì kể cả mảnh khố! Hôm sau từng tên một bị dẫn đến một căn phòng khác vẫn trong tình trạng “nguyên thủy” như thế, dùng thiết liên xích tay xích chân lại trong tình trạng úp sấp trên một chiếc ghế ngựa dốc bằng sắt cố định với nền nhà để dầu cấm xuống móng chống lên. Sau đó dẫn một con ngựa đực to khoẻ vào đổ xuân được cho nó rồi đóng cửa đi ra...nói thì đơn giản vậy nhưng tình hình thực tế lại đặc sắc vô cùng!

Những tên sát thủ quả thực được huấn luyện rất tốt, dù bị dùng hình đến toàn thân không chỗ nào không có vết thương cũng không hé răng rên một tiếng, bị kẹp nát tay cũng không đổi nét mặt, bị lột sạch nhốt trong căn phòng tối om lạnh lẽo không ánh sáng không âm thanh chúng cũng không nao núng, khi bắt đầu bị xích vào cái ghế sắt kỳ quái chúng cũng chỉ hơi hơi đổi sắc một chút. Khi dẫn con ngựa vào chúng sắc mặt bắt đầu biến nhưng cũng không rên không kêu 1 câu, lúc nghe tên nha dịch bên cạnh khuyên rất chân thành rằng khai ra hần sẽ không tiết lộ đầu vì màn đằng sau hần cũng không nhìn nổi thì mặt chúng đều khẽ nhúc nhích. Nhưng phải thật sự khi nhìn thấy con ngựa bị đổ xuân được mới kêu gào thảm thiết đòi được cung khai!

...Thực...thực...ít có ác quá đi! Cung chủ “Vô Ảnh La Sát” cung mà biết thuộc hạ của mình bị đối xử thành ra như vậy có phát ra “Huyết Sát Thiếp” mà săn đuổi toàn phủ nha của lão đến cùng trời cuối đất không? Tốt nhất cứ theo ý vị cô nãi nãi ấy chuyển chúng cho Tuyệt Mệnh cốc Đoạt thần y lãnh hậu quả cuối cùng đi!

[Đoạt thần y: át...xì!... A trát nhầm huyết đạo rồi!

Kẻ xấu số: chân tay co quắp mắt trợn ngược miệng méo xệch...]

Chiều hôm sau.

Hàng Châu vốn là một viên ngọc xanh thơ mộng mờ ảo ở chốn sơn thủy hữu tình non xanh nước biếc Giang Nam, có câu nói “Trên có thiên đình, dưới có Tô Hàng nhị Châu” quả thực là không sai! Không những thiên nhiên tươi đẹp mà mỹ nhân ở đây còn nổi tiếng nhu hoà uyển chuyển như mặt nước Tây Hồ, người dân đã quá quen với hình ảnh những vị tiểu thư thướt tha, những cô nương yếu điệu e thẹn đi lại trên phố phường tấp nập rồi. Nhưng vì có gì hôm nay mọi người lại cố tình nhìn chằm chằm vào một nữ tử lần đầu tiên xuất hiện tại nơi đây?

Chỉ thấy nàng chậm rãi khoan thai bước trên phố, xiêm y như tuyết lay động theo mỗi bước chân uyển chuyển, suôi tóc đen mềm mại thắt một dải lụa nhỏ phía trên tai, những chiếc chuông vàng nho nhỏ ánh lên trong nắng lung linh hút mắt, còn lại để tự do buông lơ phía sau bay bay theo làn gió. Ngọc nhan bị che khuất bởi một chiếc khăn tơ mỏng manh tinh khôi chỉ lộ ra đôi mắt to với đuôi mắt đen dài mơ màng ẩn dưới làn mi dày cong veo khê chớp động khi nhìn mọi vật như động vật nhỏ tò mò, từ những đường nét mờ ảo ẩn sau lớp vải mỏng manh cũng có thể đoán được đây hẳn là một mỹ nhân rung động lòng người. Là nơi mỹ nhân như hoa, người đẹp như mây vì sao mọi người lại bị nữ nhân che mặt này thu hút?

Chính là khí chất!

Từ nàng toát ra một loại khí chất thanh cao trong suốt bất nhiễm bụi trần, bạch y phiêu phiêu như tiên tử hạ phàm. Trong tay nàng là một thanh kiếm màu bạc mỏng manh càng làm tôn lên vẻ mềm mại chứ không bùng bùng anh khí như những nữ hiệp giang hồ khác, nàng dừng lại trước một hàng bánh bao nhìn những chiếc bánh bao mềm mềm trắng trắng nóng hổi bốc lên từng làn hơi nước mê người rồi lại ngược lên chớp mắt một cái ông chủ đang ngơ ngẩn nhìn mình chằm chằm. Ông chủ hàng bánh bao như bị thôi miên cầm lên 2 chiếc bánh bao đưa cho nàng mà mắt vẫn dán chặt lấy nàng không chớp một cái, đôi mắt trong suốt cong lên cho thấy nàng đang cười một cách ngọt ngào khiến mọi người xung quanh đều có cảm giác muốn giương lên khoe môi. Nhận lấy 2 chiếc bánh bao nàng nhẹ giọng thỏ thẻ.

- Cảm tạ.

- A...không...không có gì.

Nữ tử áo trắng hơi gật đầu rồi lại tiêu sái bước đi tiếp, để lại cả con phố ngẩn ngơ. Mọi người bán hàng xung quanh quay ra nhìn đại bá hàng bánh bao với ánh mắt ghen tị, sao bạch y tiên tử lại chọn hàng lão mà không phải hàng mình còn người đi đường thì tranh nhau vào mua thử bánh bao mà tiên nữ muốn ăn làm đoạn phố nháo thành một đoàn.

Chỉ có vị lam y công tử phía sau nhìn một màn này chịu không nổi xoè chiết phiến ra che mặt vai run run, thực muốn mất hình tượng mà bỏ lăn ra cười mà! Thần tiên tỷ tỷ sao? Muội muội của hắn thật biết đùa mà, nhưng cái bộ dạng đó thực làm người khác không nở từ chối nàng a. Hắn nàng trong lòng đang cao hứng muốn chét đây, buổi sáng thấy nàng loay hoay nửa ngày không ra hắn đã lấy làm kỳ. Lúc nhìn nàng từ trên lầu đi xuống hắn suýt đánh rơi chiết phiến vì bộ dạng thoát tục này, đại sảnh của Duyệt Lai khách điểm liên tục vang lên những tiếng lạch cạch...choang của thìa dũa, chén bát bát rơi xuống. Nàng coi như không nghe, không thấy gì hết tiêc sái đến bên hắn vén khăn che mặt lên le lưỡi nháy mắt một cái. Làm gì còn một bộ thanh tao như lúc này nữa chứ, nhìn xung quanh nàng ghét vào gần hắn nói nhỏ.

- Đại ca,tôi nay là hội hoa đăng Trung Thu muội muốn làm Thần Tiên tỷ tỷ tiện che mặt lại luôn. Ai biết Lâm cung chủ kia còn thuê bao nhiêu sát thủ nữa? Thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện đi!

Hắn đen mặt, muội muội này của hắn mà cũng biết nói câu “thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện” sao? Nàng tha không chọc hoạ đã là phúc đức lắm rồi! Là nàng nhảm chán muốn ngoạn trò chơi mới thì có ý nhưng mà hắn không đại gì lộ ra suy nghĩ của mình mất công nàng lại mè nheo giận dữ cả hắn, gật gật đầu coi như đã tiếp thu ý nàng nhưng vẫn chưa đủ. Nàng yêu cầu hắn không được đi cạnh nàng kéo mất hình tượng Thần Tiên tỷ tỷ của nàng, hắn cũng cố mà gật nốt một cái nữa. Có hoàng đế nào như hắn không chứ? Hắn không sợ mất hình tượng bởi nàng chơi, bởi nàng ngoạn không nói còn bị nàng đuổi vì sợ mất hình tượng của nàng! Tự bi thương trong lòng một phút hắn cũng cất nước theo nàng xem nàng chơi đùa cả buổi chiều. Đi đến đâu cũng là một bộ dạng chọc người ta không dời được mắt!

Dù vậy chính sự cũng không thể không làm, nếu không biết bản lãg của nàng hấn cũng không dám mạo hiểm! Trong đêm Trung Thu này là cơ hội của hấn dụ Cung Cửu ra, hấn đã nhận được tin báo Cung Cửu hiện ở Yến Tử Ổ nên Phương Vân đã rút khỏi đây trở về ẩn thân gần hấn chờ thời cơ. Hành tung của hấn cũng không cố công che dấu, bên kia chắc chắn nắm được. Lợi dụng đêm hội hoa đăng bên bờ Tây Hồ tình hình phức tạp Cung Cửu sẽ ra tay là không thể nghi ngờ! Chỉ mong lần này dứt điểm hoàn toàn được khối ung nhọt này mà không làm tổn hại đến bất kỳ ai, dõi theo thân ảnh bạch y phía trước và những người dân Hàng Châu hấn thở dài thu chiết phiền lại lặg lặ cùng hộ vệ và Đức công công đi phía sau nàng một khoảng.

Quả thực Long Vân tính cũng không sai! Khi hấn đang chăm chú nhìn Thuỷ Linh đùa giỡn trò chơi thần tiên thì trên một trà lâu cũng có một ánh mắt sắc bén đảo qua giữa hấn và nàng. Đôi môi mỏng lạnh tanh nở một nụ cười giễu cợt lắu lắ.

- Long Vân, nhà ngươi bây giờ càng dễ đối phó hơn rồi! Ta thật thất vọng không hảo hảo đùa giỡn với ngươi nhiều một chút nữa.

Một nữ tử dung mạo tầm thường, y phục vải bông đơn sơ tiến đến bên cạnh hấn nhẹ giọng bẩm báo, trái ngược với dung mạo giọng của nàng lại vô cùng kiều mị dù là bẩm báo cũng hết sức quyến rũ.

- Hồi chủ nhân, nữ tử bên cạnh Long Vân hành tung hoàn toàn không tra ra được nhưng được biết đã có người ra giá 5 ngàn lượng với “Vô Ảnh La Sát Cung” để bắt nàng ta nhưng bắt thành. Giờ giá đã là một vạn lượng!

Hấn khẽ nhướn mày, bàn tay ôm lấy cằm khẽ vuốt.

- Một vạn lượng sao? Thú vị.

Nữ tử nghe thấy chủ nhân của mình nói ra từ “thú vị” lập tức rùng mình! Bất kể ai là đối tượng để Cung Cửu vương gia thấy “thú vị” đều...có kết cục thực không tốt. Bất giác đưa tay lên sờ sờ lớp mặt nạ trên mặt nàng, nếu không phải nhờ tài năng dịch dung và bắt chước mọi hành động của người khác bẩm sinh có lẽ khuôn mặt xinh đẹp yêu mị của nàng đã không còn vì nó từng khiến Cửu vương gia thấy “thú vị”.

Ở một nơi khác, Phương Vân đôi mắt nóng rực nhìn Thần Tiên tỷ tỷ không chớp mắt! Thực ra lúc nàng bỏ đi vẫn luôn có người của hấn âm thầm đi theo bảo vệ nàng, thông báo mọi hành động của nàng cho hấn hằng ngày. Biết nàng vì muốn lẩn tránh hấn mà làm ình không khác gì nữ nhân nơi đây hấn rất chờ mong, chờ mong được nhìn thấy suối tóc đen mềm mại của nàng, chờ mong được gặp lại nàng! Khi nhận được tin nàng bị sát thủ của “Vô Ảnh La Sát Cung” tấn công tìm hấn như ngừng đập, suýt chút nữa bỏ tất cả mà lao đến bên nàng nhưng hấn biết có hoàng huynh bên cạnh hộ vệ của hoàng huynh sẽ bảo vệ được nàng mới có thể miễn cưỡng ở lại. Nghĩ đến nàng đã suýt mất mạng trong gang tấc tay hấn siết chặt lại đến mức khớp ngón tay trắng bệch, “Lâm Thu Nguyệt! Sau khi giải quyết xong Cung Cửu và “Vô Ảnh La Sát Cung” kẻ tiếp theo ta sẽ đến chính là cô, dù phải có lỗi với sự phụ ta cũng sẽ cho cô biết dám động đến nàng sẽ có kết cục thế nào!”

Mồ nữ của chúng ta vẫn rất ung dung tận hưởng buổi chiều thu nắng vàng, đợi khi trời tối trăng lên sẽ đến Đoạn kiều bên bờ Tây Hồ ngoạn trò chơi Thần Tiên tử tỷ của mình mà hoàn toàn không hề hay biết bánh xe kế hoạch, âm mưu đã bắt đầu chuyển động vô thanh vô thức quấn nàng vào tranh đoạt ngôi vị, ân oán giang hồ. Chữ “duyên” chính là như vậy, dù nàng có né dù nàng có tránh như thế nào đến cuối cùng nó vẫn lặg lặ đến. Đêm nay sẽ là một bước quan trọng đưa nàng đến với ” Nhân duyên ngàn năm” của mình, khi ấy nàng sẽ lựa chọn ra sao?

To be, or not to be: that is the question!

P/s: *Tung Hoa, Tung Hoa* chương sau gặp lại Diệp ca rồi! Mọi người muốn có cảnh khua chiêng gõ chống oanh động toàn thành hay là im im lặg lặ xảy ra đây?

20. Chương 20

Chương 20: Gặp lại bên Đoạn kiều

Rằm tháng 8, Tây Hồ như nàng Tây Thi khoác lên mình bộ xiêm y lộng lẫy nhất. Trên mặt nước vô số những đoá liên đăng dập dềnh làm bừng sáng mặt hồ vốn tối đen hun hút, như một bầu trời thu nhỏ nơi mà ta có thể vươn tay chạm đến những vì sao trôi nổi. Đê Bạch, đê Tô trở thành hai dòng ngân hà uốn lượn vắt ngang bầu trời với những cảnh liễu, cảnh đào trĩu những lồng đèn. Lôi Phong tháp cũng hoàn toàn bỏ đi vẻ già nua uy nghiêm muôn thủa, thay vào đó nó sáng bừng lên một sắc vàng chói lọi thu hút. Đoạn kiều, Trường kiều nổi bật bởi vô số những dải hoa kết quanh thành cầu tạo thành một con đường hoa nổi trên mặt nước sáng rực rỡ. Đồi cỏ lại thấy những đứa trẻ tinh nghịch tay cầm đèn lồng nhỏ nhỏ đủ hình dạng tụ tập lại với nhau bên chiếc đèn kéo quân, ngược lên bầu trời là vô số Khổng Minh đăng được thả bay trôi nổi trên không như những con sứa phát sáng tuyệt đẹp trong lòng biển đêm.

Một bạch y nữ tử đứng dưới tàng liễu bên hồ, thân hình bất động chỉ có xiêm y và tóc nàng thướt tha như thể nàng đã hoá thân thành cây liễu với những cành lá lay động trong gió. Ngắm nhìn mọi người vui vẻ tận hưởng không khí Trung Thu, nàng vẫn không hề tháo mạng che mặt mà cứ để như vậy tạo lên cảm giác đậm đặc xa cách với những ồn ào xung quanh.

Đột nhiên một vị thiếu phụ hốt hải từ phía sau chạy đến khê đụng vào vai làm nàng đang thất thần hơi chao đảo một chút, định lên tiếng trách nhưng khi nhìn xuống thấy gương mặt tím bầm, tóc tai hỗn loạn, xiêm y không chỉnh của thiếu phụ này nàng nghẹn lời. Vị thiếu phụ đụng vào nàng liền lảo đảo ngã xuống, lúc lồm cồm bò dậy định chạy tiếp nhưng lại nhìn thấy kiếm trong tay nàng lại quỳ sụp xuống nắm lấy tay áo trắng như tuyết làm nó đen đỏ một mảng những máu và đất, nước mắt soát soát rơi xuống như mưa, khăn giong luống cuống cầu xin.

- Nữ hiệp làm ơn hãy cứu con tôi, làm ơn làm phước cứu dùm con tôi....

Nàng là nữ nhân, nhìn cảnh một nữ nhân khác trong tình trạng này sao không động tâm cho được? Lại nghe thấy người này toàn thân chật vật chạy đi tìm người cứu con mình, cứu một đứa nhỏ nàng liền không suy nghĩ gì hết dùng sức kéo nàng ta đứng lên vội vã hỏi,

- Ở đâu, đứa nhỏ bị sao?

Thiếu phụ thấy nàng chịu giúp gương mặt thê thảm bừng sáng, vừa kéo tay nàng chạy đi vừa khóc kể.

- Là tôi không tốt, là do tôi...tôi lấy trượng phu không ra gì làm khổ hài tử! Hắn thua bạc tại đồ phường, nhà đã hết sạch đồ không còn gì để bán hắn lúc này về nói muốn bán Tiểu Đậu vào kỹ viện lấy tiền trả nợ..huhuhu...tôi liều chết níu đứa nhỏ lại nhưng không được bắt buộc đành buông ra đi tìm người đến cứu, nữ hiệp, quan thế âm bồ tát người làm ơn làm phước cứu lấy Tiểu Đậu của tôi huhuhu....mẫu tử tôi nguyện...

- Không phải nói nữa cứu người trước!

Nghe đến đây đại khái nàng cũng đã hiểu, thời đại nào cũng như vậy! Đều có những kẻ ngay cả người thân của mình cũng không tha, siết chặt lấy thanh kiếm trong tay nàng vì tức giận và vội vã cứu người mà không để ý thấy cước bộ vô cùng trầm ổn, mau lẹ của người thiếu phụ này. Nhưng những người khác lại không phải ai cũng hồ đồ như nàng, ám vệ của Long Vân luôn ẩn thân theo nàng nhận thấy có điểm bất thường lập tức huyết lên một hồi còi ngắn, thấp rồi phi thân theo nàng. Ngay lúc ấy lại xuất hiện thêm một loạt hắc y nhân im lặng nhanh chóng xuất hiện vây họ lại, hỗn chiến nhanh chóng xảy ra. Biết đây chắc chắn là một cái bẫy dụ nàng, bọn họ một bên vừa chiến đấu một bên khấn trương móc ra phi đạn trong người vận công ném thẳng lên trời. Chỉ nghe thấy một tiếng rít chói tai, trên không vốn có rất nhiều Khổng Minh đăng trôi nổi bỗng xuất hiện một đoá hoa kiều diễm sáng chói nổi bật trên nền trời đen thu hút sự chú ý của nhiều người. Phượng Vân tại nơi ẩn thân ngay khi tiếng rít chói tai xuất hiện đã biết không ổn vội vã dùng tốc độ nhanh nhất nhằm phương hướng phát ra nó mà đến, khi đến nơi phát hiện thấy ám vệ đã sắp không song bởi chiến thuật xa luân chiến của hắc y nhân. Hắn hừ lạnh một tiếng, chiết phiến bạch ngọc xoè ra như một cánh bướm trắng xinh đẹp dập dờn trong bóng tối, lướt qua đến đầu huyết tinh xuất hiện đến đấy. Hắc y nhân biết cao thủ đã xuất hiện lập tức có bài bản một số kẻ liều chết lao vào chặn đường cho những kẻ khác phi thân rút lui, Phượng Vân khoé mắt vừa chuyển bờ môi quyến rũ tràn ra một nụ cười ma mị.

- Lọt vào tay Ngọc Diện Diêm Vương ta còn muốn chạy?

Hắn thân ảnh loé lên, y bào màu tối phần phật bay trong gió như một cánh bướm tử thần chụp xuống, từng động tác hết sức linh hoạt gọn gàng mê đắm như đang khiêu vũ lấy đi hết thấy sinh mạng người xem. Âm vệ ở một bên âm thầm nuốt nước miếng, biết rằng Phượng thân vương là kẻ không dễ chọc không ngờ lại còn là thị huyết ma đầu Ngọc Diện Diêm Vương thật sự. Tất cả diễn ra quá nhanh, thời gian vừa uống song chén trà thì hơn ba chục hắc y nhân hồn đã lìa khỏi xác, mùi tanh nồng đậm trong không khí bốc lên khiến hắn hơi nhăn mày. Hắn không thích mùi máu chút nào, liếc mắt nhìn âm vệ giọng hắn lạnh lùng.

- Hướng nào?

Âm vệ hiểu ý cúi đầu bấm báo.

- Hồi thân vương cô nương bị đưa vào phía sâu trong khu vực hồ ạ...

Không một tiếng động thân ảnh hắn biến mất kèm theo chỉ thị.

- Huy động Phi Hổ quân ẩn quanh thành cho ta, mở mắt ra chú ý mọi động tĩnh quanh hoàng thượng!

Trong lặng lẽ họ lại tản ra làm theo chỉ thị. Hai người quay lại thông báo bên Long Vân, hai người còn lại nhằm hướng ngoại thành 2 dặm nơi ẩn thân của Phiêu kỵ đại tướng quân Nam Cung Triệt cùng đội Phi Hổ quân như vũ bão trong truyền thuyết.

Quay lại với mối nữ của chúng ta.

Nàng hơi choáng váng chớp chớp mắt nhìn xung quanh khó hiểu, sau gáy đau nhói làm nàng khẽ nhăn mày đưa tay ra sau xoa xoa. Nhớ lại một chút, nàng nhớ rằng mình đang đứng bên hồ ngắm Khổng Minh đang thì có người va chạm với nàng, là một thiếu phụ rất chặt vật. Sau đó nàng theo nàng ta đi cứu đứa nhỏ sắp bị phụ thân mang bán vào lầu xanh, chạy theo nàng ta rẽ đông, rẽ tây một lúc đến thở không ra hơi thì đột nhiên sau gáy nhói một cái và một mùi hương nồng nồng ngọt đến ngao ngán xông vào mũi sau đó....đen xì!

Aizzz không phải là bị người ta lừa đấy chứ? Thực đen đủi, lần đầu đại phát từ bị làm nữ hiệp không ngờ lại trở thành cá trên thớt cho người ta chém, đúng là làm người tốt thì không thể sống lâu mà!

Nghển cổ lên nhòm ngó căn nhà gỗ đơn sơ tối om nàng định đứng lên thử dò dẫm xung quanh thì có tiếng bước chân tiến lại, không thể làm gì hơn là đành tiếp tục giả chết vậy, xem chúng định làm gì nàng. Có muốn bị bán thì cũng phải biết giá trị của mình là bao nhiêu chứ, dù sao nàng cũng là lão bản của một nửa Ngưng Hương lâu bây giờ là hồng lâu lớn nhất kinh thành mà! “Để xem rồi có nãi nãi ta thu thập lũ lừa đảo các người thế nào!” Hậm hực nghĩ trong lòng nàng nằm im trong tư thế cũ tai vểnh lên nghe ngóng.

Kẹt...

Âm thanh cửa gỗ cũ kỹ mở ra rồi ngay sau đó khép lại, một âm thanh nữ nhân mị hoặc đến mê người vang lên.

- Chủ nhân, nô tì sau khi đánh ngất nàng đã phục thêm “Tam Thiên Tuý” trong 3 ngày tuyệt đối sẽ không tỉnh, và cũng để phòng trừ sau này nàng tỉnh dậy có ý chống đối

Không trả lời, chỉ có tiếng bước chân vang lên cạnh nàng rồi sa che mặt của nàng bị vén lên. Lúc này một giọng nam nhân nhẹ nhàng vang lên.

- Không sai, chẳng trách Long Vân lại để tâm đến vậy.

Nàng tự hỏi trong lòng, nàng có quen người tên Long Vân sao? Chẳng lẽ nàng che mặt nên bắt nhầm người, không có khả năng vì khăn che mặt của nàng bị vén lên rồi nha, ngay lúc này nàng cảm thấy nó lại hạ xuống như cũ. Nam nhân có giọng nói dịu dàng này đột nhiên cất tiếng cười lạnh lẽo, nàng không tự giác nổi hết cả da gà. Không phải trong phòng này ánh sáng rất yếu ắt có lẽ nàng đã bị lộ rồi, nhưng bọn họ lại rất tin tưởng vào “Tam Thiên Tuý” mà không phát hiện bất thường của nàng. “Tam Thiên Tuý” là một loại độc làm người ta mất đi tri giác chìm vào trong hôn mê 3 ngày, cứ tỉnh lại một ngày thì lại hôn mê trong 3 ngày tiếp theo, cứ vậy đến lần hôn mê thứ 9 thì toàn thân độc phát người trúng lâm vào hôn mê vĩnh viễn. Dĩ nhiên chúng cũng nắm thuốc giải và thuốc kìm chế độc tính phát tác dự định sẽ khống chế nàng nhưng đây

là suy nghĩ của chúng, nàng toàn thân bách độc bất xâm thì một “Tam Thiên Tuý” nhỏ nhoi này cùng lắm chỉ làm nàng thấy dễ ngủ hơn chút thôi.

- Tên Phượng Vân kia thì sao?

- Vẫn không thấy xuất hiện nhưng có tin báo toàn bộ hắc cảnh đường đã bị Ngọc Diện Diêm Vương xử lý và có vẻ cũng đang đi tìm vị cô nương này.

Tim nàng thót lên, “Vậy là không phải bắt nhầm người sao? Chúng định bắt nàng để gây bất lợi cho đại ca sao? Có vẻ như chúng không biết đại ca chính là Ngọc Diện Diêm Vương!”. Trong khi suy nghĩ của nàng đang xoay chuyển thì hai người kia đã ra phía ngoài, chỉ nghe loáng thoáng bọn họ nhỏ giọng nói gì đó đến quân đội...ép thoái vị nhường ngôi... Khoan đã! “Thoái vị, nhường ngôi” ư? Vậy bọn họ là phản quân rồi, định dùng nàng gây sức ép với đại ca, hẳn lại là thân vương còn nhị ca là tướng quân! Thực con bà nó cầu huyết mà, bọn chúng nghĩ bắt được nàng thì sẽ áp chế được hai người đấy sao? Đánh giá nàng quá cao rồi, nhưng khi chúng phát hiện ra nàng không dùng được không phải sẽ giận cá chém thớt mà...bầm nàng ra thành n mảnh sao? Rùng mình với suy nghĩ của chính mình, nàng cố gắng áp chế sợ hãi nghe ngóng xung quanh thấy hoàn toàn im lặng. Lúc ấy mới vô cùng cẩn thận để không phát ra bất cứ tiếng động nào bỏ dấy, không xỏ hài mà để chân trần bước nhẹ đến bên cửa hé mắt nhìn ra ngoài. Quả nhiên có 2 tên hắc y đứng bên ngoài canh gác, từ trong những lọn tóc được vấn nhẹ nhàng trên đầu nàng rút ra 2 thanh ngân trâm chia ra mỗi tay cầm một cái. Chậm rãi quay trở lại giường gỗ nằm xuống, nàng khẽ ho nhẹ một tiếng. Quả nhiên cửa ngay lập tức mở ra, một tên bước đến cúi xuống đánh giá nàng.

Bàn tay đặt tại mép giường của nàng nhanh như chớp phóng đến bên đùi hấn làm hấn cứng đờ người không thể rên một tiếng, đỡ hấn nằm xuống chỗ của nàng, kéo màn che đi nàng vẫn chân trần rón rén đến bên khe cửa. Nhắm chính xác gáy của tên còn lại luồn ngân trâm dài hơn gang tay ra đâm vào, hấn cứ như vậy không kịp kêu một tiếng đã bị định thân. Nhìn hấn lại nhìn tên đang nằm trên giường nàng gật gù, tốt lắm! Như vậy bọn họ cũng không phát hiện ra nàng đào tẩu quá sớm, sẽ có đủ thời gian để trốn.

Cùng lúc ấy dưới chân Lôi Phong tháp Long Vân nhận được một lọn tóc đen nhỏ và một mảnh tay áo màu trắng có dính chút máu và đất đen, thực ra ngay khi nhìn thấy đóa hoa sáng chói nở bung trên nền trời hấn biết đã có việc không tốt xảy ra. Tuy đã cử 4 ám vệ theo sau nàng cùng bố trí người gần đấy nhưng hấn vẫn cảm thấy không yên tâm, vậy mà thực sự xảy ra chuyện. Nắm chặt mảnh vải ở trong tay hấn hỏi Đức công công phía sau.

- Phượng Vân đâu?

Đức công công cúi đầu bấm báo, lão biết chủ nhân của mình lúc này không kiên nhẫn với Cung Cửu nữa.

- Phượng thân vương đang đích thân tìm người khu vực phía sâu trong hồ.

- Thông báo cho Nam Cung Phiêu Kỳ tướng quân bố trí 3 tầng vây quanh khu vực này và một vòng vây quanh thành cho ta. Hôm nay tuyệt đối không được để Cung Cửu thoát.

- Dạ, hoàng thượng.

Long Vân nhìn xuống mảnh vải trong tay mình mảy khoá chặt, chỉ mong Phượng Vân có thể tìm thấy Thủy Linh sớm nếu không rất có thể.... Hấn biết thủ đoạn của Cung Cửu thế nào, tên kia bắt Thủy Linh chính là muốn làm hấn rối trí mà nhân cơ hội ấy hành động, sở thích bệnh hoạn thích tra tấn con mồi trước khi xuống tay này hấn đã từng nhận thức. Vươn tay chạm vào đầu vai lướt dọc xuống cổ tay, ngực trái và vị trí xương sườn tất cả những vị trí ấy tuy se đã lành, xương đã liền nhưng hấn vẫn cảm thấy ngứa râm ran mỗi khi nghĩ về hôm ấy Cung Cửu đã rạch rất nhiều đường lên người hấn. Đá gãy 3 xương sườn của hấn để tạo áp lực cho hoàng thúc và để thoả mãn thú vui nhìn hấn chết dần chết mòn trong đau đớn, muốn nghe thấy tiếng hấn thống khổ rên rỉ. Loại tra tấn ấy hấn không hi vọng nhìn thấy dù chỉ là một nhát dao trên người Thủy Linh, nàng tuy bước bình tĩnh nhưng chung quy cũng chỉ là một nữ tử yếu đuối không có võ công. Cung Cửu chính là loại người càng thấy người khác thống khổ lại càng hưng phấn, thủ đoạn tra tấn người tuyệt đối là ngoài khả năng tưởng tượng của người khác...

“Phượng Vân đệ hãy nhanh lên!”

Hấn nhìn về hướng mặt hồ lung linh huyền ảo tay nắm chặt lại thành quyền, nàng là người đầu tiên ngoài

Phượng Vân cho hấn có cảm giác “gia đình”, nàng thực sự coi hấn thành thân ca ca, nàng hoàn toàn tin tưởng hấn, hấn cũng đã hứa sẽ bảo hộ nàng chu toàn rồi nhưng lại dùng nàng con mồi dụ Cung Cửu ra, tưởng rằng kế hoạch của mình chu toàn nhưng hấn không ngờ thủ đoạn của tên kia lần này dứt khoát như vậy. Cho người chặn lại ám vệ để một kẻ khác vô thanh vô tức mang nàng đi, hấn lúc này chỉ có thể hi vọng vào võ công của Phượng Vân và khả năng ứng biến của nàng mà thôi.

Đột nhiên không khí xung quanh trầm hẳn xuống, một luồng sát khí kinh khủng ập đến! Ám vệ và ngự lâm quân hộ vệ ngay lập tức tạo thành một vòng vây dày đặc xung quanh Long Vân ai nấy đều mồ hôi lạnh đầy người, vũ khí sẵn sàng trên tay. Một bóng trắng đang lao đến họ với tốc độ cực nhanh, Long Vân cũng phải biến sắc sống lưng bất giác lạnh toát cảm thấy như mọi vật cây cối xung quanh cũng phải đông cứng hết cả lại trước luồng khí tức nặng nề này.

Soát...

Trong khi mọi người chưa kịp nhìn phản ứng lại bóng trắng ấy đã lướt qua tất cả ngự lâm quân và ám vệ tiến đến trước mặt Long Vân rồi dừng lại, lúc này mới kịp nhìn thấy một nam nhân cao lớn toàn thân bạch y như tuyết thân thẳng như từng một tay cầm bạc kiếm một tay vắt sau lưng vẻ mặt lạnh lùng đậm mạc, từ hấn toát ra một vẻ uy nghiêm tuyệt đối. Khí chất cuồng ngạo và sát khí bức người không chút kìm chế gào thét mà ra, đôi môi mỏng mím lại thành một đường thẳng càng làm cho khuôn mặt hoàn mỹ như thiên thần thêm băng lãnh. Hấn như một bức tượng bạch ngọc đứng đấy, đôi mắt hắc ngọc hoàn toàn không một chút ánh sáng không thèm liếc mắt đến những người xung quanh một cái chỉ nhìn chăm chú vào Long Vân nhàn nhạt nhếch nhếch môi.

- Người đâu?

Long Vân với bao năm rèn luyện ở trên vương vị ngay lập tức lấy lại vẻ bình tĩnh hiểu ý hơi hơi gật đầu.

- Hoàng thúc, Phượng Vân đang tìm trong khu vực ngũ hồ.

Diệp Cô Thành mày khẽ nhíu, đưa tay lên miệng huýt sáo một tiếng. Một con bạch điều to lớn từ không trung sà xuống vững vàng đậu trên tay hấn (mọi người dừng hỏi ta tại sao lại là bạch điều, nó không phải là trộm của Quách Đại Ngốc đâu nhé) , hấn rút từ trong người ta một chiếc lọ nhỏ nhỏ hướng phía con điều mở ra. Ngay lập tức nó kêu lên một tiếng chói tai tung mình vào bầu trời đêm, Diệp Cô Thành bỏ lại một câu rồi cũng nhanh chóng biến mất.

- Trở về tính toán cùng các người sau.

Long Vân đen mặt, không phải đã biết hấn dùng nàng làm mồi đấy chứ? Hay là hỏi tội hấn biết tung tích của nàng mà giấu diếm đây? Lúc hoàng thúc đến thực đáng sợ a

kể làm hoàng đế như hấn cũng cảm thấy bị áp lực không nhỏ, phụ hoàng cũng chưa bao giờ làm hấn thấy bị bức bách như thế. Trong lòng hấn thấy có cảm giác...giống đứa nhỏ lén lút làm chuyện sai bị trưởng bối phát hiện vậy, àn! Chính là cảm giác ấy.

(ivy: đôi khi ta thấy không nên để Long Vân cứng nhắc quá, dù sao hấn cũng là anh trai của Phượng yêu nghiệt và có vẻ thực tế hơn là khoắc cho hấn một bộ hoàng đế uy nghi lúc nào cũng nghiêm túc)

Mổ nữ của chúng ta giờ này hoàn toàn không hay biết tất cả ngoài kia đang nháo loạn nên vì mình, rón ra rón rén thò cái đầu nhỏ ra ngoài cửa ngó nghiêng xung quanh. Quả thực như nàng nghĩ, bọn chúng chỉ bỏ 2 tên hắc y canh nàng ở đây còn đâu đã bỏ đi hết rồi, chúng quá tự tin vào “Tam Thiên Tuý” mà, hừ cho dù có “Thất Nhật Tuý” hay “Thập Tam Miên” ở đây nàng cũng không thêm sợ! Nhanh chóng dò dẫm tìm đường chạy ra khỏi căn nhà gỗ, nàng ngạc nhiên rằng mình vẫn trong khu vực Tây Hồ, vẫn có thể nhìn thấy Khổng Minh đằng mây trời và ánh sáng từ 2 dải Bạch đề, Tô đề. Mừng rỡ không để ý đến dưới chân đất đá lẫn cành cây cắt vào lòng bàn chân trần đến rớm máu nàng chạy xuống con đường dốc thoải trong rừng mai, quay lại đằng sau nhìn lần nữa nàng có thể xác định mình là đang ở Cô Sơn giữa hồ. Sợ rằng bọn họ sẽ sớm quay lại nàng dùng tốc độ nhanh nhất có thể của mình chạy hết tốc lực, chỉ cần đến được chỗ đông người thì khả năng bị bắt lại dễ giảm xuống thấp hơn. Nhưng làm gì có chuyện dễ dàng như nàng nghĩ, hắc y nhân cũng không chỉ có hai tên canh giữ nàng trong kia. Ngay khi bóng trắng của nàng xuất hiện tại đường xuống núi hướng về thía Bạch đề thì đã bị phát hiện, thấy nàng cước bộ loạng choạng không giống người có võ công lại bị trúng “Tam Thiên Tuý” mà vẫn có thể thoát được canh gác chạy đến

đây chúng tớ cũng không phải loại người đơn giản gì. Chúng yên lặng ra dấu chia nhau ra áp sát nàng, Cửu vương gia của bọn chúng đã ra lệnh phải canh giữ nàng cho tốt, bị cứu cũng phải bắt sống nàng lại thì chỉ cần nàng còn sống khi bị bắt lại là được, chân tay có bị thiếu cái nào cũng không phải vấn đề lớn.

Nghĩ là làm chúng xuất ra sợi thép mỏng ở đầu có lưỡi móc phóng về phía đôi chân nhỏ bé đang chạy kia, phê đôi chân trước xem nàng chạy thế nào!

Soạt....phập....toác....

Thủy Linh hét thảm một tiếng, chân trần trượt phải một cành cây khô loạng choạng ngã xuống đất lăn vài vòng mới lồm cồm bò dậy, nhìn lại thân cây phía sau nàng lúc này còn nguyên vẹn vậy mà không hề báo trước nổ tung một lỗ như bị đạn bắn vào, mảnh gỗ bắn ra xung quanh bắn cả vào tóc nàng. Nhìn kỹ lại thấy găm sâu trong thân cây là một lưỡi móc bằng kim loại phản chiếu lại ánh trắng lóa lên lạnh lẽo, nối với nó là một sợi dây thép mảnh cứng cáp. Nàng chợt dạ quay hẳn về phía sau thấy xuất hiện mấy hắc y nhân nữa nhìn nàng vì trượt chân ngã mà tránh được móc sắt của chúng một cách không thể tin được, nàng bật dậy xách vác lên chạy còn hung hơn lúc này, vừa chạy vừa lăm bằm.

- Con mẹ nó! Lần thứ 2 thoát chết vì trượt chân, ta đúng là nữ chính siêu cường mà. Lát nữa thể nào cũng có soái ca đến cứu cô nãi nãi ta moa hahaha... (ivy: =.=#)

Hắc y nhân phía sau trán nảy lên gân xanh kèm 3 đường hắc tuyến, nữ nhân chết tiệt này là loại người gì? Thực mắt mặt bọn chúng mà, không cần phải lệnh của chủ nhân hôm nay bọn chúng quyết phải tóm bằng được nữ nhân này để rửa mối nhục lần đầu tiên trong đời bắt người thấy bại vì một cái lý do quá vớ vẩn như vậy.

Mỗi nữ dù yy hết cỡ nhưng cũng hiểu đạo lý may mắn không đến 2 lần trong một ngày nên rút toàn bộ ngân châm trong người ra cầm sẵn trong tay. May mắn đây là trong rừng nàng lại thân hình nhỏ nhắn dễ luồn lách nên bọn chúng dù có khinh công cũng không thể tiếp cận nàng quá nhanh được, cũng hạn chế được ám khí. Một tên thân thủ nhanh nhất tiến sát đến sau lưng nàng, vươn tay muốn phóng dây thép nhưng nàng lần này lại vẫn nhanh hơn. Nghe tiếng gió phía sau lưng nàng lập tức vung tay quăng ra một nắm ngân châm, “Một vài cây người có thể tránh được nhưng bà đây quăng ra một nắm mấy chục cây trong khoảng cách gần như thế xem người tránh thế nào?” Quả nhiên phía sau vang lên một tiếng “Uỳnh” nặng nề, ngân châm của nàng lần này tẩm chính là định thân được nguyên chất không pha loãng như lần dùng với mấy tên gia đình của công tử nhà cự Lại Bộ Thượng Thư nữa. Hiệu quả khỏi phải nói, dù người có là voi hay khủng long bạo chúa cũng trụ không được chứ đừng nói người chỉ là một con người nhỏ nhoi.

Đắc ý chẳng được bao nhiêu thì những tên còn lại đã tiến đến gần, nàng nhìn lướt qua bọn chúng. Tất cả có 5 tên trừ tên ngã xuống là còn 4, nhưng lần này chúng đã cảnh giác hơn với nàng không hề tiếp cận gần nữa mà tranh thủ những đoạn rừng thưa phóng ra dây thép.

Gót chân nhói lên đau đớn như bị đốt, nàng thét lên ngã sấp xuống phía trước. 4 tên hắc y ngay lập tức xông lên nhưng nhìn thấy ngân châm trong tay nàng loé lên thì dừng lại giữ khoảng cách. Ngược nhìn cầu Đoạn sáng rực rỡ với nam thanh nữ tú hoa lệ chỉ còn cách mình một khoảng rừng vài chục mét, lại quay lại nhìn những hắc y nhân như linh cầu chỉ chờ nàng mất cảnh giác là lao vào xé xác. Trông mắt nàng đảo một vòng, tay trong ống tay sao rung lên, một chiếc lọ dương chi bạch ngọc phát ra ánh sáng mờ mờ trong cảnh tranh tối tranh sáng của ven rừng nhìn đặc biệt bắt mắt lần đến chân một tên hắc y, thu hút sự chú ý của chúng. Nàng làm như buột miệng đầy tiếc nuối.

- A “Cửu Chuyển Hoàn Hồn Đan” của ta....

Ngay lập tức 4 đôi mắt sáng rực không thể dời chiếc lọ nhỏ, tay chúng vươn ra định lao đến chộp chiếc lọ. Biết thời cơ của mình đã đến nàng vung tay, một nắm ngân châm khác bắn về phía chúng. Không cần biết có trúng tên nào nữa không nàng nén đau bật dậy chạy nhanh về phía cầu Đoạn phía trước mặc ối bước chân như là một bước dặm lên thủy tinh, máu dưới gót chân lẫn lộn với đất rừng bê bết. Nàng cắn răng đặt được bước đầu tiên lên cầu Đoạn cũng là lúc 3 tên hắc y xông tới, nàng ngao ngán nghĩ “Mất toi lọ “Cửu Chuyển Hoàn Hồn Đan” cùng đám ngân châm mà hạ được có một tên! Quá lãng phí”. Luồn tay vào trong áo, nàng hiện chỉ còn vài căn ngân châm tẩm độc nữa thôi. Nắm chặt lấy vũ khí cuối cùng của mình nàng dựa vào thành cầu quay lại nhìn bọn chúng, ánh mắt nàng vẫn mơ màng cong cong cho thấy dưới lớp sa che mặt là một nụ cười ngọt ngào bất chấp toàn thân nàng y phục trắng đã bê bết đầy những đất và lá

rừng, gấu vấy thì dính máu từ gót chân nàng cùng bùn đất đen đỏ lẫn lộn. Mọi người trên cầu ngạc nhiên quay lại nhìn nàng, tuy một thân nàng chật vật phải tự vào thành cầu nhưng khí chất bất phàm vẫn làm người ta không cưỡng được mà không dời được mắt. 3 tên hắc y nhân còn lại sát khí bùng bùng tuốt kiếm xông tới bất kể xung quanh có rất nhiều người làm bọn họ sợ hãi lùi dần đẩy nhau toán loạn trên cầu, lúc nàng nghĩ rằng lần này chết chắc thì đột nhiên một tiếng rít chói tai từ trên trời vang lên. Một con bạch điều lớn vươn móng vuốt bứt sắt điên cuồng lao đến tấn công tên hắc y gần nhất làm hắn không thể tiếp cận nàng, hai tên còn lại bất ngờ nhưng cũng nhanh chóng vượt qua mà tiến đến. Một tên dùng nhuyễn tiên vung lên vun vút tiến về phía nàng, đẩy thành cầu nàng tung người tránh thoát.

Bùng..

Đoạn thành cầu nàng vừa dựa vào vỡ bung thành mảnh vụn bắn ra tứ phía, bắn cả vào những người đang nhón nháo không chạy kịp xung quanh và cả vào vầng trán bướng bỉnh của nàng, làm nó rách ra ứa máu. Dòng máu đỏ tươi nóng hổi từ trán theo thái dương của nàng chảy xuống đuôi mắt rơi từng giọt trên sa mạn màu trắng che mặt vô cùng diễm lệ chói mắt. Nàng đau đớn loạng choạng ngã xuống, dùng mu bàn tay quệt bớt máu trên trán không cho nó chảy xuống mắt để nhìn cho rõ thì thất lưng cảm thấy căng thẳng, tên hắc y đã dùng nhuyễn tiên quấn lấy eo nàng kéo giật lên khiến nàng không tự chủ được bị nhấc lên không. Một luồng khí lạnh thấu xương thốc tới kèm theo một giọng nam nhân trầm thấp quen thuộc gầm lên rung chuyển cả cây cầu và tất cả những người xung quanh đang nhón nháo.

- BUÔNG NÀNG RA...!

Tim nàng nảy lên một nhịp, mọi hoảng sợ đau đớn đột nhiên toàn bộ biến mất. Mọi thứ lộn xộn xung quang bỗng trở nên vô cùng yên lặng, nàng chậm rãi quay đầu lại nhìn về phía giọng nói ấy. Một cơn gió thổi đến thốc lên sa che mặt lộ ra một dung nhan kiều diễm kinh động lòng người, đôi mắt to long lanh với đuôi mắt dài rõ ràng hơi cong lên. Gương mặt trắng bệch thoáng chốc ửng hồng và đôi môi mọng được tô son đỏ ướm át dương lên một nụ cười sáng bừng, nàng vẫn như trước không thể tự chủ được quay lại cười với hắn như khi ngồi dưới tàng mai tại cổng Tranh Mệnh trang.

Trong tầm mắt của nàng, một nam nhân lướt nhanh trên mặt hồ mà đến. Điểm mũi chân trên những đoá liên đăng lung linh, hắn như một vị thiên tiên bạch y như tuyết bất nhiễm bụi trần trong giấc mộng của mọi nữ nhân. Khuôn mặt hoàn mỹ nhưng lạnh băng giờ lại nứt ra mọi sắc thái cảm xúc...đôi phượng mâu với hai khối hắc ngọc khoá chặt lấy đôi mắt nàng, trong đó là lo lắng...là phẫn nộ...là chờ mong...là.....nhưng nhớ.

Hắn! Một nam nhân cuồng ngạo như chiến thần, một nam nhân băng lãnh như mùa đông, một nam nhân sắc bén như lợi kiếm, một nam nhân mà nàng muốn trốn tránh cứ vậy xuất hiện trước mắt nàng...vung bạc kiếm chém đứt nhuyễn tiên đang trói nàng cũng là chém đứt mọi chông cự, mọi bức tường mà nàng dựng lên giữa nàng và hắn.

“Nhân Duyên Ngàn Năm” của nàng bắt đầu cũng bằng một ánh mắt, trói buộc nàng cũng chỉ bằng một ánh mắt này thôi...

+++++

21. Chương 21

Chương 21: Nàng muốn chạy sao?

Nàng cả thân người rơi vào một vòng tay vững trãi , bờ vai quen thuộc, hương hàn mai thoang thoang quen thuộc chỉ khác chẳng là trái tim trầm ổn mọi khi nay trở lên gấp gáp điên cuồng. Bất chấp tất cả mọi người xung quanh đang tròn mắt kinh ngạc nhìn chằm chằm, hắn vẫn lăm nàng vào lòng siết chặt lại không có dấu hiệu muốn buông. Một hắc y nhân bỏ kiếm đánh tới, mắt hắn vẫn không rời khỏi nàng bạc kiếm rung lên như một tia chớp màu bạc dùng tốc độ mắt thường không thể thấy gạt kiếm lướt qua cổ họng rồi lại cạch một tiếng quay trở về trong vỏ như chưa bao giờ xuất ra.

Im lặng...

Bịch....phụt....

Hắc y nhân đôi mắt tròn trừng nhìn khối thân thể không đầu tay vẫn cầm kiếm, tia máu từ cái cổ trống không phọt lên trời rơi xuống như một cơn mưa máu nhuộm đỏ một nửa cầu Đoạn, từng giọt chất lỏng vẫn còn nóng hổi đặc sệt bắn lên những cánh hoa trên thành cầu làm nó rung động như những viên hồng ngọc trang trí phản xạ lại ánh đèn xung quanh lấp lánh lấp lánh tiem điểm vô cùng...lạt trắng mắt, hình ảnh ấy chính là hình ảnh cuối cùng cái đầu đã rời khỏi cổ ấy thu được trước khi lặn đến chân động bọn của mình. Hắc y nhân chết cũng không hiểu vì sao mình lại chết, tốc độ ấy quá nhanh căn bản không nhìn được lại càng không thể tránh được. Ngay cả thanh kiếm đã lấy đầu hắc y nhân không nhiễm một giọt máu nào đã quay trở lại vỏ, đó không phải là tốc độ sử kiếm mà con người có thể dùng. Đó chính là “Kiếm Thần” trong truyền thuyết!

Nhưng hình ảnh kinh động nhất vẫn không phải một màn mất đầu quỷ dị ấy mà chính là hình ảnh nam nhân mắt không thèm liếc một cái cũng có thể lấy đầu người khác lại nghiêng người dùng thân mình chắn những giọt máu bắn lại cũng như chắn đi không cho nữ nhân trong lòng hắc y nhân thấy cảnh máu chảy đầu rơi ấy. Hành động ôn nhu cũng như lưu loát hoàn toàn không có một chút ý thức rằng mình vừa hái xuống là đầu người, như thể đó chỉ là không muốn nữ nhân của hắc y nhân nhìn thấy một bông hoa trong hậu viện vì héo tàn mà rơi xuống. Những ngón tay thon dài hơi lạnh lạnh khẽ phất qua lấy đi sa mạn che mặt của nàng, yêu thương lau đi dòng máu trên trán, khuôn mặt lạnh băng lộ ra một biểu tình dịu dàng làm cho đường nét khuôn mặt hắc y nhân bừng lên như mặt trời trong ngày đông tuyết trắng. Tất cả mọi người hút một ngụm khí lạnh, chờ người ra hoàn toàn quên không còn một mảnh cảnh huyết tinh vừa xảy ra. Trần ngập trong đầu, trong mắt chỉ là một nam nhân đẹp đến không thể dùng chữ mỹ bình thường để hình dung...bạch y như tuyết điểm vài bông hoa máu đỏ tươi nổi bật, tóc đen như mực chỉ dùng một chiếc bạch trâm cài hờ hững chút ít còn lại để nó buông xoã tùy ý rơi trên vai, chảy xuống lưng phiêu dật. Đôi mày kiếm anh tuấn trên vầng trán rộng không còn nhú chặt lại mà thả lỏng ra hài lòng, bên dưới là đôi phượng mâu hơi xéch lên có chút tà mị. Hàng mi đen dài buông xuống hờ hững che khuất tròng mắt hắc ngọc sâu hút hồn, sống mũi cao thẳng kiên nghị và một đôi bạc thần mềm mại sắc nét. Hắc y nhân này như một vị thần tiên lạc chốn hồng trần, dùng tay áo rộng bao bọc mỹ nhân trong lòng làm nàng càng trở nên kiều nhỏ nhu nhược hơn. Ai đó trong đám người nhận ra nàng chính là bạch y tiên nữ lúc ban ngày trong thành, không còn sa che mặt lộ ra dung nhan kiều diễm rung động. Hai người đứng trên cầu Đoạn lấm tấm những giọt máu đỏ nổi bật, mặt nước bên dưới lung linh những liên đăng như dòng ngân hà lãng đãng trôi, phía sau là vầng nguyệt nhá ngày rằm to tròn mờ ảo và những Khổng Minh đăng trôi nổi trên không kín trời. Khung cảnh Tây Hồ nhân gian tiên cảnh đẹp như mộng và một đôi thần tiên quyến lữ đánh sâu vào thị giác, tâm khảm người dân thành Hàng Châu đêm nay.

Xa xa, sâu trong vùng tối của Cô Sơn, một đôi mắt hoa đào nhuốm bi thương lặng lẽ buông xuống. Dù nhắm mắt lại nhưng hình ảnh đôi người ngọc kia vẫn như in vào mí mắt cứ hiện lên không cách nào gạt đi được, hai tay hắc y nhân nắm chặt lại đến mức khớp ngón tay trắng bệch run run, móng tay cắm vào da thịt bật máu mà vẫn không thể giảm bớt đi nỗi đau trong lồng ngực. Không thể chịu nổi hắc y nhân nắm tay vào thân cây bên cạnh.

Bùm...

Thân cây đại thụ lồm vào một hố sâu, mảnh gỗ vụn găm vào làm máu ứa ra nhưng hắc y nhân vẫn như không có cảm giác tiếp tục điên cuồng cắn chặt răng đâm liên tục vào thân cây.

Bùm...bùm....bùm... Toác...

Cây đại thụ không thể chịu nổi mà nứt toác ra nhưng cũng không thể đổ vì những rễ phụ từ cành cây đã cắm xuống ăn sâu vào đất, Phượng Vân nâng mắt nhìn những nhánh rễ nhỏ nhưng có đến hàng nghìn hàng vạn cái nổi cành cây và mặt đất kia bất lực.

Hắc y nhân tìm đến căn nhà gỗ nhỏ thấy 2 tên hắc y cứng đờ người thì biết nàng đã trốn thoát, lo lắng đi theo dấu vết để lại hắc y nhân lần đến chỗ gốc cây bị vỡ một mảng. Lạnh toát người khi biết có kẻ đuổi theo dùng ám khí với nàng, chạy thêm một đoạn nữa hắc y nhân bắt gặp một hắc y nhân bắt động cả người cầm đầy ngân trâm thì hơi thả tâm một chút. Nhưng khi đến khoảng rừng thưa khoé mắt hắc y nhân bắt được ánh sáng mờ mờ của chiếc

lộ dương chi bạch ngọc trong góc tối, không xa là những vết máu loang lổ trên lá khô kéo dài ra bìa rừng hướng đến cầu Đoạn, tim hắn đập như muốn vỡ tung lồng ngực lập tức dùng khinh công lao ra. Khi thân ảnh màu trắng nhỏ xinh chật vật ngã xuống lẫn trong đám người ngắm cảnh đang lộn xộn nháo nhào chạy trốn trên cầu Đoạn xuất hiện trong tầm mắt hắn thì một tiếng gầm rung chuyển đất trời làm hắn đứng lại. Hoàng thúc đã tìm đến, hắn biết khi người xuất hiện nàng sẽ không sao nên lặng lẽ rút vào trong khoảng rừng tối nhìn bọn họ. Nhìn đôi mắt mơ màng của nàng loé lên chờ mong khi nghe thấy giọng hoành thúc, nhìn nụ cười bừng sáng mê người của nàng khi quay lại nhìn người. Nhìn thấy nàng yên tâm dựa vào vai hoàng thúc, nhìn thấy tầm mắt hai người khoá chặt lấy nhau không gì có thể chia cắt. Nhìn một kiếm chuẩn xác nhanh gọn không một chút dư thừa bắn thủ và biểu cảm ôn nhu chưa từng có của hoàng thúc lạnh lùng băng giá. Hắn lúc này đã hiểu, hoàn toàn hiểu vì sao nàng trong tâm niệm chỉ có người.

Nam nhân lãnh khốc lạnh lùng một khi đã động tâm thì cả thế giới của hắn sẽ chỉ có nàng!

Trong mắt hoàng thúc hiện nay hoàn toàn không có những người xung quanh, cũng không có những đám mạc xa cách, càng không có băng lãnh cuồng ngạo...trong mắt người lúc nhìn nàng tràn đầy nhu tình ấm áp, thực như mặt trời toả sáng trong băng tuyết vậy. Cả thế giới của hoàng thúc lúc này chỉ có duy nhất nàng hiện diện.

Hắn đau lòng không phải bởi vì thấy nàng hạnh phúc, hắn bất lực không phải bởi vì người bên cạnh nàng không phải hắn. Mà hắn đau đớn, tức giận vì bản thân mình không thể mang cho nàng tình cảm như của hoàng thúc được. Hắn cho rằng mình và hoành thúc có cơ hội là như nhau nhưng nhìn thấy hai người bên nhau hắn chợt nhận ra cơ hội của mình vĩnh viễn không có. Tựa lưng vào thân cây trượt xuống nền đất rừng hơi ẩm, nhắm mắt lại muốn quên đi tất cả đau đớn này...lần đầu tiên trong đời con phượng hoàng cao ngạo là hắn muốn chạy trốn nhưng chạy trốn cái gì cũng có thể chỉ không thể trốn được lòng mình!

Duyệt Lai khách điểm_ Phòng Mai Thiên.

Mổ nữ phụng phịu nhìn đôi chân bị băng bó trắng toát, đại phu tiểu tâm dục dục đặt đôi chân nhỏ lên nệm gấm rồi nhanh chóng rút tay lại mới thở phào một hơi. Không dám nhìn thẳng vào nam nhân đang toả ra hàn khí ngồi bên cạnh, lão đành nói với vị cô nương nhỏ này thì hơn.

- Cô nương, vết cắt có lẫn rất nhiều bùn đất lão phu đã làm sạch hết nhưng trong thời gian tới nếu không cần thiết thì không nên di chuyển vết thương dưới lòng bàn chân sẽ vỡ ra và dễ nhiễm trùng, hàng ngày phải thay băng đổi được. Ta kê đơn ở đây lát sẽ có người mang thuốc đến, nhớ phải sắc uống hàng ngày a...

Nàng nghe thấy phải uống được hàng ngày lập tức chột dạ, mắt long lanh vờn móng vuốt kéo tay áo đại phu.

- Đại phu a

không uống có được không?

Đại phu run rẩy dữ hơn cảm thấy nửa người bên phải vốn đã lạnh toát nay đã sắp hạ xuống nhiệt độ đóng băng rồi, dùng tốc độ nhanh nhất của ông lão 60 tuổi có thể có thu lại ống tay áo.

- Không thể không uống, không thể không uống...ở được quán còn nhiều bệnh nhân lão phu cáo lui trước.

Không để cho nàng kịp nói thêm gì lão hành động lưu loát thu vải, dọn thuốc ôm hòm cúi chào chạy mất dạng chỉ trong một thoáng tuyệt không giống một ông già chút nào. Nàng chớp chớp mắt, móng vuốt vẫn đang trong tình trạng nắm lấy khoảng không mà chỉ vừa mới rồi còn là ống tay áo của lão đại phu. Khóc không ra nước mắt nàng tóm lấy thành giường với theo giọng vô cùng ai oán.

- Lão đại phu...chờ a, ta muốn đến được phòng của lão ở lại điều dưỡng a

Diệp Cô Thành ngồi một bên không nói một câu gì kể từ lúc đưa nàng về đây, yên lặng nhìn nàng một bộ rồi rầm muốn tìm cơ tránh mặt mình. Ngón tay thon dài tinh tế vờn ra đỡ lấy vai nàng không cho nhào người ra người nữa, ngữ khí hơi nhạt nhưng trong đó có một chút quan tâm ý nhị.

- Đừng nháo, trán của nàng!

Nàng không hiểu sao khi chỉ có hai người thì không thể nhìn thẳng hấn được nữa, mỗi lần nhìn hấn nàng đều nghĩ đến “chuyên tốt” mình làm...không những thế nàng còn có hành động “khinh bạc” với hấn trước khi võ mông chạy mất. Vậy mà khi nàng gặp nguy hiểm hấn dĩ nhiên lại...lại là “Bạch mã hoàng tử” đến làm “Anh hùng cứu mỹ nhân”. Cái gì? Người nói cưỡi ngựa trắng chưa chắc là bạch mã hoàng tử mà còn có thể là Đường tăng nữa sao?

Nhà người thấy cơ hội để Đường tăng cưỡi Ferrari GTB 599 mui xếp là bao nhiêu phần trăm? A lặc đề...Nàng thật muốn hiện giờ có cái động nào đẩy nút ra ngay trước mặt ỳnh chui vào, động không có nhưng chân thì có a

phát huy tối đa công lực làm đà điều nàng trượt vai ra khỏi tay hấn chui ngay vào ổ chăn quay lưng lại trùm đầu kín mít nói vọng ra.

- Ta mệt...huynh...huynh ra ngoài đi.

Nhìn nàng lại làm bánh bao trốn mình hấn vừa tức vừa buồn cười, hấn đã nghĩ ra trăm ngàn điều muốn nói, muốn làm, muốn trừng phạt tội dám bỏ đi khi tìm được nàng nhưng không ngờ khi tìm thấy lại là trong tình huống như vậy. Thử hỏi hấn có thể làm được gì đây? Hấn đã lo lắng nàng thân thể không tốt, lo lắng nàng phải chịu uỷ khuất, lo lắng nàng bị người lừa gạt...nàng lại đáng yêu như vậy, rung động lòng người như vậy mà lại không quen thuộc thế giới này thì sao có thể sống được tốt đây? Ở Tranh Mệnh cốc không ai có ý xấu với nàng không có nghĩa ở bên ngoài mọi người cũng vậy, nữ nhân yếu ớt hoàn toàn không có nửa điểm võ công phòng thân một thân một mình lưu lạc giang hồ thử hỏi có bao nhiêu nguy hiểm? Hấn đã phái ra toàn bộ người của Bạch Vân thành đi tìm nàng nhưng một tia tin tức cũng không có, hấn không tự chủ đã nghĩ đến rằng nàng về “nhà” của nàng. Vậy hấn biết đi đâu để tìm đây? Nàng căn bản chính là không phải người nơi đây, suy nghĩ ấy bức hấn gần như phát điên. Hấn không phải không biết bản thân mình càng lúc càng kém kiên nhẫn đi nhưng lại không thể khống chế cảm xúc của mình mỗi khi nghĩ đến nàng, người đời nhận định hấn là một kẻ băng lãnh vô tình xa lánh nhân thế nhưng không có nghĩa hấn không phải con người. Đúng vậy, hấn từng nghĩ mình phải làm “Thần” nên đã loại bỏ mọi cảm xúc, mọi ham muốn tầm thường để tâm hấn trở nên trong suốt. Khi tâm tĩnh lặng thì đường kiếm của hấn mới có thể vượt ra khỏi giới hạn của con người, cứu Long Vân cũng chỉ là hấn thực hiện lời hứa bảo vệ bình an cho triều đình với hoàng huynh của mình, tiên đế mà thôi. Vậy mà ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy nàng mọi cố gắng để thanh tâm định tình hoàn toàn là vô nghĩa, nàng khiến hấn trở nên...con người hơn. Hấn vô pháp trở lại làm kẻ vô tình như trước, khi nhìn thấy nữ tử che mặt với mái tóc đen dài mềm mại, xiêm y như tuyết một thân chật vật bị 3 kẻ hắc y vây bắt tìm hấn lập tức run lên trước cả khi ý thức được nữ tử xa lạ này chính là nàng nên hấn mới không tự chủ được mà gầm lên như thế. Lúc nàng nghe tiếng hấn mà quay đầu lại, gió cuốn lên tấm sa che mặt làm hiện ra dung nhan yêu kiều với ánh mắt trong suốt còn có sự chờ mong, đôi môi ngọt ngào cong lên mỉm cười sáng bừng như hấn vẫn mong muốn hiện ra thì tất cả dường như biến mất hết. Chỉ có nàng hiện diện mà thôi, giống như khi nàng ngồi mơ màng cười dưới tàng mai chờ hấn vậy. Nàng ngoan ngoãn nép vào lòng hấn tìm kiếm sự che chở khiến hấn đột nhiên nhận thấy sức mạnh của mình còn có một ý nghĩa khác nữa, một cảm giác thoải mái khó hiểu. Hấn chưa bao giờ cảm thấy thoải mái với bất cứ điều gì nhưng lần đầu tiên hấn thấy hài lòng như vậy, hấn mạnh mẽ đủ để có thể bảo vệ được nàng. Nhìn bóng lưng nhỏ nhỏ hấn khẽ thở dài...Nàng hôm nay có lẽ đã chịu đủ kinh hãi rồi, hấn cũng không muốn ép buộc nàng đối diện với hấn luôn. Xoay người, hấn yên lặng ra khỏi phòng, trước khi mang nàng đi hấn cũng nên giải quyết nốt “một số kẻ” nữa.

Nghe thấy tiếng cửa phòng cách nhẹ một cái, nàng biết hấn đã ra ngoài lúc ý mới yên tâm thò đầu ra khỏi chăn. Nàng lúc này thực bối rối, không biết nên đối diện với hấn thế nào nữa. Dù hấn không tỏ thái độ gì hết, chỉ một mực ôn nhu với nàng như nàng cũng không ngu ngốc đến mức nghĩ mọi việc cứ như vậy trôi qua là xong, người ta nói thế nào nhỉ? A là “Tiên hạ thủ vi cường” kẻ ra tay trước sẽ là kẻ mạnh nên nàng quyết định...trốn trước đã, gì thì gì cũng không thể bằng “Tẩu vi thượng sách”. Đã có tính toán nàng liền cảm thấy tâm tình thoải mái hơn rất nhiều, không thực nữ ngấp một cái nàng liền cọ mặt vào bề mặt mát lạnh của chăn tơ nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Phòng bên cạnh.

Diệp Cô Thành mảy hơi nhú lại ngồi một bên nghe Nam Cung Triệt bẩm báo lại với Long Vân.

- Hồi hoàng thượng, tuy đã tiêu diệt gần một trăm hắc y nhưng không thể tra ra được tung tích của Cung

Cửu, tại bốn cửa thành đều tăng cường tra xét cẩn thận vòng quân bên ngoài cũng báo cáo không hề có dấu hiệu của hắn.

Long Vân tức giận siết chặt nắm tay.

- Chẳng nhẽ hắn có thể biến mất trong không khí?

Nam Cung Triệt cũng cảm thấy thật khó hiểu, hắn tin tưởng năng lực của Phi Hồ quân, tuyệt đối không thể có gì sai sót được. Nhưng tại sao vẫn không tìm ra Cung Cửu?

- Ta nghĩ hắn vẫn còn trong thành Hàng Châu này, cũng không loại trừ khả năng hắn dịch dung.

Diệp Cô Thành nhàn nhạt lên tiếng, nghĩ đến nàng nữ phần nam trang mà trốn hắn thì chẳng nhẽ cáo già như Cung Cửu lại không nghĩ ra dịch dung.

- A, trên giang hồ nghe đồn có “Bồ Tát Thiên Diện”. Không lẽ...

- Có thật chứ không phải lời đồn, bức hoạ chân diện của người này được treo giá 1 vạn lượng!

Giọng nói trầm sâu lắng từ cửa sổ vọng vào, một nam nhân y bào vàng nhạt bị ánh trăng hoà vào tạo thành màu nguyệt bạch, tóc buông xoã tuý hững phía sau đang ngồi co chân bên thành cửa sổ tay cầm chiết phiến phe phẩy cười đến yêu mị liêu nhân. Đôi mắt hoa đào loé lên với mọi người đang nhìn hắn trong phòng.

- Phụng Vân đệ làm ơn đừng có mỗi lần xuất hiện đều là từ phía cửa sổ được không?

Long Vân cười cười, đệ đệ của hắn đối diện với hoàng thúc cùng Thuỷ Linh vẫn bình tĩnh được như vậy thì tốt quá. Chỉ sợ...

- Thân vương, nghe đồn “Bồ Tát Thiên Diện” hành tung quỷ dị đi vô ảnh, đến vô tung chẳng lẽ lại hứng thú với tranh đoạt vương quyền?

Nam Cung Triệt khó hiểu.

- Người trong giang hồ luôn tuý hững như vậy, biết làm sao? Có thể hắn hay cô ta cảm thấy Cung Cửu thú vị hoặc được một món lợi to lớn nào đấy khác. Con người thôi mà, chỉ cần cảm thấy có lợi thì dù là ai hắn cũng sẽ góp một tay.

Hiếm khi nào thấy Phụng Vân nghiêm túc như vậy Nam Cung Triệt cùng Long Vân nhìn nhau, Diệp Cô Thành dĩ nhiên như mọi khi... lạnh nhạt!

- Hoàng thượng nên nhanh chóng hồi cung, hắn thất bại 1 lần, sai lầm 1 lần không có nghĩa lần sau hắn sẽ không thành công! Hơn nữa hành động tự đặt mình vào nguy hiểm không phải hành động của một vị quân vương đúng đắn nên làm.

Long Vân dĩ nhiên hiểu ý của hoàng thúc hắn là gì, hơi gượng cười gật gật đầu.

- Ta đã biết, hoàng thúc không nên lo lắng! Sau lần này chúng ta cảnh giác hơn hắn sẽ không có động tĩnh gì trong một thời gian nữa.

Diệp Cô Thành liếc mắt nhìn hắn một cái, đặt tách trà xuống.

- Ta về Bạch Vân thành!

Nói xong phất áo ra ngoài, mọi người dĩ nhiên không thể có ý kiến gì. Nhớ lại một màn hái đầu người của hắn trên Đoạn kiều mọi người âm thầm nuốt nước miếng, đây mới chân chính là khốc a, tất cả chỉ như một cái phẩy tay. Lúc Long Vân đến hắn lại đã quay trở lại bản mặt lạnh lùng vốn có dọa người dân thành Hàng Châu đến Tây Hồ ngắm trăng chạy sạch không còn một mống.

Nam Cung Triệt nhìn tách trà trên bàn gãi đầu khó hiểu.

- Diệp thành chủ không phải chỉ dùng bạch thủy thôi sao? Sao lần này lại là trà Long Tĩnh.

Long Vân khinh bỉ nhìn hắn, Phiêu Kỳ đại tướng quân sắc bén mưu lược trên chiến trường nhưng lại hoàn toàn mù mờ trong chuyện tình cảm. Con đường chinh phục Giáng Châu của hắn vẫn còn xa và nhiều chông gai lắm!

Phượng Vân dõi theo bóng lưng thanh lãnh của hoàng thúc thở dài, hẳn biết lần này người sẽ mang nàng đi! Nhưng thực sự giữa hai người bây giờ có gặp lại cũng rất gượng gạo, hẳn không thể chỉ coi nàng như muội muội giống hoàng huynh được.

Nửa đêm canh ba.

Một vị thiếu niên công tử vai khoác tay nải rón rén, rón rén chuồn người qua khe cửa hé mở của cổng sau Duyệt Lai khách điểm. Nhìn trăng tròn bị mây che lại trên cao, lại nhìn con ngõ nhỏ vắng tanh ngay cả chuột cũng không thấy chạy liền yên tâm mà bước thấp bước cao tập tễnh đi ra ngoài. Che miệng đặc ý cười thầm đi ra đến đầu ngõ thì sững người lại, trợn mắt nhìn bóng lưng cao lớn đứng đấy như bức tượng hàn băng toả ra hơi lạnh. Nàng chột dạ cúi thấp đầu xuống bước lui lại vài bước thì tượng người kia không thêm động hỗi nàng một câu nhẹ nhàng nhưng trong đêm nguyệt hắc phong cao thế này lại làm lạnh toát sống lưng.

- Đi đâu?

- Ta...ta...vị nhân huynh nhầm người rồi, ta...

- Tiêu Dao công tử, ân?

Hắn quay người lại, ánh mắt sắc bén nhìn nàng một thân trường bào tối màu. Mỗi bước hắn tiến đến nàng lại lui về phía sau một bước, cho tới khi lưng dựa hẳn vào tường không còn đường lui. Hắn chống 2 tay lên tường giam nàng ở giữa, cúi xuống phả hơi thở nam nhân bá đạo của mình vào nàng.

- Nàng nghĩ ta còn có thể bị nàng qua mặt lần nữa sao?

Luống cuống cúi đầu xuống nàng rửa thắm trong lòng sao mình lại quên hẳn là loại người gì cơ chứ? Đây có tính là tự tạo nghiệt không thể sống không đây?

- Ta...ta đi dạo, đi dạo thôi mà.

Ngón tay phất nhẹ qua búi tóc trên đầu nàng rút ra chiếc trâm bạch ngọc khiến cho suối tóc ngay lập tức chảy dài xuống thắt lưng, hắn nâng khuôn mặt đang đỏ bừng của nàng lên ép nàng nhìn thẳng vào mắt hắn.

- Ta không nói không có nghĩa sẽ quên.

- Quên?

Ngốc lảng khó hiểu nhìn khuôn mặt hắn ẩn trong bóng tối khiến những đường nét trở nên bí ẩn như một bức tranh mảng sáng tối, bạc thần khê nhếch lên một chút khó thấy. Nàng hoàn toàn không biết biểu hiện gây ngốc ngược lên nhìn hắn với đôi môi hé mở sẽ nguy hiểm thế nào ở khoảng cách gần thế này, hơi thở mang theo hương vị ngọt ngào của nữ nhân quyến rũ mời gọi hắn cúi xuống chiếm lấy. Và hắn cũng không hề có ý cưỡng lại, ngón tay nâng cằm của nàng trượt theo quai hàm nhỏ nhắn ra sau cổ định gáy nàng lại. Đôi môi lạnh ép xuống làm nàng bất ngờ trợn trừng mắt “ưm hừm...” phản đối, hắn hoàn toàn bỏ qua sự phản đối yếu ớt ấy mà dùng môi mình tìm kiếm sự ấm áp từ đôi cánh hồng nhung đầy đặn. Khẩn thiết mang theo cả khao khát và nhớ mong không hề nhẹ nhàng chút nào mút vào duyên liếm, luồn qua hàm răng tiến vào tìm kiếm đầu lưỡi nhỏ nhỏ trơn ướt. Người nhớ nhưng không chỉ có hắn, qua giây phút ngỡ ngàng nàng cũng hoàn toàn buông trôi mình theo cảm xúc như nổ tung trong lồng ngực. Đưa tay lên vòng qua cổ, nàng tham lam dựa sát vào người hắn hơn khép mắt hơi nghiêng đầu đáp lại. Nhận thấy phản ứng tích cực từ nàng hắn càng không kiêng nể gì ép nàng vào tường chặt hơn dùng sức đoạt đi từng chút mật ngọt, lưỡi xoắn lấy nhau dây dưa trao đổi, môi tìm môi chặt chẽ kết hợp. Cho đến khi cả hai không thể thở nổi hắn mới dời ra đẩy nàng trượt lên cao vùi mặt vào hóm cổ nàng hít lấy từng hơi hương thơm thiếu nữ, răng cắn lấy cổ áo nàng đẩy ra vươn đầu lưỡi tà ác lướt theo xương quai xanh để cảm nhận thấy nàng khê rùng mình miệng thoát ra tiếng rên rỉ nhỏ nhỏ. Không hề dừng lại tay hắn đặt bên hông nàng siết chặt lại trượt xuống nắm lấy cặp mông tròn căng đẩy ột chân nàng vắt qua hông hắn khiến hai người kết hợp lại chặt chẽ không một kẽ hở, làm cho nàng cảm nhận được dục vọng nóng bỏng của hắn tì vào người nàng nhức nhối. Cả thân người nàng run rẩy lợi hại vô lực bị hắn ghim chặt lên tường, trong người một luồng khí nóng bao trùm toàn bộ đầu óc luồn xuống hạ thân làm nàng sợ hãi. Tay nơi cổ hắn siết lại, nơi giữa hai chân cách lớp áo quần cảm thấy một vật cứng rắn xa lạ tiếp xúc. Nàng chưa ăn thịt heo không có nghĩa chưa thấy qua heo chạy bao giờ, ngay lập tức hiểu đó là vật gì theo bản năng liền giãy dụa đẩy hắn ra.

- A~~ Diệp...đừng như vậy.

Nàng theo thói quen gọi hấn như vậy không nói, giọng thốt ra khỏi miệng lại còn mang theo ngữ điệu kiêu mị doạ chính nàng nhẩy dựng. Nàng càng dẫy dựa thì lại càng làm hai người ma xát mãnh liệt hơn, hấn không chịu nổi đang vui mặt ở cổ nàng hôn liếm cũng phải ngừng lên cắn chặt răng giữ lấy hai vai nàng gằm lên nho nhỏ.

- Đừng động, ta không có nhiều kiên nhẫn với nàng.

Cái gì cũng có thể đùa riêng đàn ông đang bốc hỏa thì không thể, nàng co rúm người lại cứng ngắc không dám di động dù là một ngón tay thì thảo nhắc nhở.

- Huynh mau buông ta ra, đây là ngoài đường a...

Hấn coi như không nghe thấy, vẫn giữ nguyên tư thế ám muội của hai người tựa trán mình vào trán nàng.

- Ta buông tay nàng lại tiếp tục chạy.

Bị hấn nói trúng tim đen nàng bối rối quay mặt đi lí nhí.

- Không đâu mà...

Hấn không nói gì lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai luồn tay ra sau nắm lấy cổ tay nàng đưa ra phía trước, ánh trần lộ ra sau đám mây cũng đủ để làm cho ngón tay nàng lấp lánh nổi bật trong đêm tối của con hẻm nhỏ.

- Không sao? Nàng còn muốn chạy?

Bị hấn bắt tại trận với tang chứng vật chứng rành rành nàng cứng họng, không ngờ dùng mỹ nhân kế với hấn chính nàng cũng bị lôi cuốn mà quên mất không hạ tâm =.=!!

Thấy nàng không có gì để giải thích hấn đột nhiên nổi giận nắm lấy ngón tay nàng rút ra phất một cái ngón tay ngọt sớt lún vào trong tường mát hút như cắm vào đậu phụ. Nàng chưa kịp hết ngạc nhiên tay hấn đã lướt qua người nàng phong toả huyết đạo, nàng cứ như vậy oanh oanh liệt liệt ném thử tư vị của điểm huyết trong truyền thuyết. Ngay cả á huyết cũng điểm, nàng tức giận mắt muốn phun hỏa trừng hấn, trừng chết hấn luôn. Đây tuyệt đối là hấn cố tình trả thù nàng mà, tuyệt đối là nàng bị hấn trả thù vụ lần trước! Mất công nàng còn áy náy, ngay khi hấn nói hấn “không quên” nàng phải nghĩ ra chứ? Một hấn mang danh lãnh đạm lạnh lùng!

Không nhìn nàng dùng ánh mắt khủng bố lên án với mình, hấn vươn tay ôm lấy nàng bước ra khỏi con ngõ nhỏ tiến về phía đầu phố. Nơi đó có một chiếc xe ngựa gắn gia huy Bạch Vân đợi sẵn, lúc này nàng mới biết mình ngu ngốc thế nào. Định tính kế người không ngờ bị người tính kế sẵn rồi, thực mất mặt a

nàng khóc không ra nước mắt cứ vậy bị điểm huyết một đường đưa về Bạch Vân thành.

Khi chiếc xe tứ mã lăn bánh dời đi, một thân ảnh chậm rãi khép cửa lại. Phượng Vân nhìn lên vầng nguyệt nhá treo trên cao toả ra ánh sáng bàng bạc chiều người, hấn trách sao nhĩ lực của mình quá tốt có thể nghe thấy tiếng nàng lặng lẽ rời đi, nghe thấy tiếng rên rỉ thở dốc kiêu mị của nàng, nghe thấy nàng thân thiết kêu lên một tiếng “Diệp..” đầy nhu tình. Hấn trách sao ánh trăng quá sáng để hấn có thể thấy hết một màn nóng bỏng kia, nhìn thấy nàng thực tự nhiên mà đáp lại hoang thú. Cắn chặt môi đến bật cả máu mà không hay, hấn tung mình lao vào mất hút trong màn đêm để lại một tiếng thở dài phiến muộn bên cửa sổ lầu trên.

Nàng mà biết một màn kịch tình của mình có nhiều khán giả như vậy đảm bảo sẽ đứng giữa trời chửi mắng thống khoái 1 trận cho lão thần tiên bổ sấm sét xuống chết luôn đi!

+++++

+++++

+++++

22. Chương 22

Chương 22: Nhà người cũng xuyên qua?!

Thuỷ Linh ngồi tựa vào nệm gấm chán nản nhìn đôi chân băng bó cẩn thận nhưng vẫn thấy máu thấm ra, không cần phải điểm huyết hay trói lại nàng cũng không có khả năng trốn lần nữa. Đúng vậy, chính là vết thương của nàng bị vỡ ra và kéo theo đó là phản ứng của cơ thể...sốt! Và nàng cũng không tốt số như lần trước được Đoạt thân y ra tay, y thuật của các đại phu khác dù có tốt đến mấy cũng không thể như họ Đoạt kia được. Đây là kết luận sau vài ngày phải uống dược mà lão đại phu tại Hàng Châu kê cho nàng, cũng may ai kia rất để ý, luôn để cho nàng một ít mứt quả hay vài món điểm tâm ngọt bên cạnh bát dược đen ngòm. Nhân tiện nói luôn, do nàng vết thương dưới chân chuyển biến xấu nên không thể cấp tốc về Bạch Vân thành trong truyền thuyết mà dừng lại ở một nơi khác cũng...truyền thuyết không kém.

Đó chính là Vạn Mai Sơn Trang!

Đúng vậy, chính là cái Vạn Mai Sơn Trang đó đó, Vạn Mai Sơn Trang có lão đại là Nhất Kiếm Tây Lai Tây Môn Xuy Tuyết đại mỹ nam nổi bật của Cổ Long tiên sinh đó. Không cần phải nói vì sao nó tên là Vạn Mai, người cứ nhìn cái rừng mai xung quanh trang thì biết mở ngoặc kép gạch chân tô đậm chữ “rừng mai” nga, nó đúng là “rừng” đúng nghĩa đây, nên hãy cứ dùng câu “tiên cảnh mở ảo chốn nhân gian” để mà tưởng tượng ra đi. Cũng nói đã là fan của truyện kiếm hiệp không ai không biết Kim Dung có “Nam Mộ Dung, Bắc Kiều Phong” còn Cổ Long có “Thiên Ngoại Phi Tiên Diệp Cô Thành, Nhất Kiếm Tây Lai Tây Môn Xuy Tuyết”. Đại đại anh hùng cùng đại đại boss nhưng đều có đặc điểm chung đều là soái ca mỹ nam hiếm có, mà một kẻ như nàng với tư tưởng “sở hết báu vật trong thiên hạ và ôm...khụ...là ngấm, ngấm hết mỹ nam trong thiên hạ” thì sao có thể bỏ qua cho soái ca huyền thoại không ai không biết, không ai không hâm mộ này được? Bởi vậy vào hôm Diệp thành chủ dừng chân tại Vạn Mai Sơn Trang đã xuất hiện một màn quỷ dị trong đại sảnh.

Thiên Ngoại Phi Tiên y bào như tuyết phiêu dật như tiên nhưng mặt lại vừa đen vừa khủng bố như tượng Lô Thần ôm một nữ nhân hai mắt bắn ra kim quang mãnh liệt như hùm nhìn chằm chằm Nhất Kiếm Tây Lai cũng một thân trường bào nguyệt sắc phong độ bất phàm nhưng mặt lại vừa trắng vừa kinh dị như tượng Phong Thần phía đối diện, hắn cũng đang nắm chặt tay một nữ nhân khác hai mắt toả ra lục quang sáng chói như lang nhìn Diệp Cô Thành.

Hai nữ nhân này một thanh lệ thoát tục, một rung động liêu nhân đều là mỹ nhân hiếm có nhưng lại nhìn chằm chằm nam nhân khác như hùm như sói làm ai thấy cũng phải chạy ra vài đường hắc tuyến trên trán! Không những thế còn trăm miệng một lời ngay cả ngữ điệu cảm thán cũng giống nhau luôn.

- Không hổ là băng sơn mỹ nam cả đời cô độc trong truyền thuyết của Cô Long tiên sinh a

~~

- Không hổ là soái ca mặt lạnh có nụ cười đẹp nhất trong truyền thuyết của Cô Long tiên sinh a

~~

Tiếp theo hai nàng đều trợn trừng mắt lên nhìn nhau ghen lời, 1 giây...2 giây...3 giây...

- AAAAAAA..AAAAA....AAAA...AAA...AA...A...!!!!!!

Tất cả mọi người đều có cảm giác màng nhĩ muốn thủng, mắt muốn ép lòi ra ngoài, mái ngói xếp vẩy cá cũng phải run lên bần bật rớt ra vài đám bụi thì hai cái miệng mới dừng lại chỉ vào nữ nhân đối diện cùng hét lên như rập khuôn.

- Nhà người cũng là xuyên qua sao?

Lại chỉ vào mũi mình.

- Ta là bị xuyên qua này!

Rối rắm toàn tập a, mỹ nam lẫn soái ca toàn bộ quăng ra sau đầu. Nữ nhân thanh lệ thoát tục vùng ra khỏi tay của Tây Môn Xuy Tuyết chạy đến nắm tay nữ nhân rung động liêu nhân đang ở trong lòng Diệp Cô Thành, hai nàng nhìn nhau thâm tình mắt oanh oánh nước chực lã chã rơi. Ai không biết còn tưởng các nàng là phu thê xa cách sinh ly tử biệt mới gặp lại nhau chứ. Tây Môn trang chủ và Diệp thành chủ nhìn nhau lộ ra ánh mắt bất lực lắc đầu cười khổ, phất tay cho hạ nhân đi ra ngoài. Diệp Cô Thành đặt nữ nhân trong lòng mình xuống nhuyển tháp trên ghế quý phi một cách hết sức ôn nhu cẩn trọng rồi mới ngồi xuống ghế bên cạnh quan sát hai nàng vẫn chưa rời tay khỏi nhau, liếc nhìn sang Tây Môn Xuy Tuyết phía đối diện cũng đang hành động y như mình dò hỏi, hần lắc nhẹ đầu ý bảo cũng không biết gì nhiều hơn.

Hai nữ nhân coi như là đồng hương với nhau bắt đầu kích động vừa nói vừa hỏi liên tục.

- Lão công nhà cậu thực là bằng sơn mỹ nam trong truyền thuyết nga, còn khốc hơn lão công nhà mình

Nữ nhân thanh lệ thoát tục nhìn nàng rồi đánh mắt sang Diệp Cô Thành cười ám muội làm mỡ nữ gương gạo cười cười tai hồng hồng khả nghi.

- A, cậu hiểu nhầm! Huynh ấy...huynh ấy không phải lão công của mình...

Nhận ra câu phía sau, trợn mắt còn to hơn lúc này.

-...cậu thành thân rồi sao? Lúc trở về thì sao bây giờ?

Nhìn nàng trợn mắt kinh ngạc như vậy nữ nhân kia cười thản nhiên.

- Mình là trọng sinh thành Tôn Tú Thanh nên coi như chính là người ở đây rồi, hơn nữa còn có lão công người mình yêu nên có về được mình cũng không muốn về.

Nàng ghen hòng nhìn Tôn Tú Thanh có thể chấp nhận một cách thoải mái như vậy.

- Lúc nghe lão công trở về kể chuyện “Quyết Đấu Trên Tử Cấm Thành” thì có nữ nhân kỳ lạ rút từ trên trời xuống mình đã thấy nghi nghi rồi nhưng nghĩ sẽ không cầu huyết như vậy, ai ngờ lại là thật! Nói vậy cậu là xuyên cả thân đến vào hôm đó?

Tôn Tú Thanh hào hứng.

- Ủ, vô tình bị một lão thần tiên râu dài đập xuống a. Vì thay đổi vài tình tiết trong truyện của Kim Dung!

Bất đắc dĩ nhún nhún vai.

- Không phải chứ? Lão ấy có “vô tình” là lão thần trưởng quản phòng tiểu thuyết không vậy?

Ngạc nhiên.

- A sao cậu biết?

Càng ngạc nhiên hơn.

- Con gái lão chết bầm ý lái xe đụng phải mình mà mình còn chưa có hết dương thọ nên lão ý ỉnh xuyên đến đây! Nói là bồi thường nhưng trăm phần trăm là huỷ thi diệt tích.

Nghiến răng nghiến lợi mà nói.

- Mình thì nhặt được một đôi hài cổ trước cửa tiệm sách nên tò mò động thử ai ngờ bước vào quyển “Thiên Long Bát Bộ” đặt cạnh đấy, tiện tay sửa vài tình tiết cứu vài người thôi! Nói vậy hoá đều từ cha con lão râu dài kia mà ra rồi.

Hai nữ nhân hận không thể ngay lập tức nhổ sạch râu của lão thần tiên kia.

[Thiên đình, cục quản lý tiểu thuyết _ Lão thần tiên đang chăm chú trước màn hình của “em táo” Macbook Pro bỗng cảm thấy râu ngứa ngứa liền đưa tay gãi gãi, tay cầm chuột trượt một cái...văn phòng tràn ngập tiếng thở dốc ái muội của 2 nam nhân. Thiên đình bỗng rung chuyển vì một tiếng gầm xuất phát từ văn phòng làm việc của cục trưởng cục tiểu thuyết ” Ngột nữ, người lăn ra đây cho taaaaa.....”]

Cuối cùng sau một buổi sáng hai nàng biết được bọn họ đều là đến từ năm 2012, sống cùng một thành phố, trong cùng một quận đều cùng tuổi và cùng một niềm đam mê chính là truyện kiếm hiệp. Nhưng thắc mắc

duy nhất chính là tại sao thời gian hai nàng đến lại cách nhau đến hơn 20 năm? Mỗ nữ suy đoán thời không bất đồng nên thời gian cũng bất đồng đi, hai nàng say sưa với nhau hoàn toàn quên mất hai vị đại thần càng lúc càng mất kiên nhẫn nhưng không muốn làm các nàng mất hứng mà ngồi im lặng bên cạnh. Cuối cùng sau bữa trưa Diệp thành chủ cũng bạo phát trước, tiến đến ôm lấy nàng bất chấp sự phản đối kịch liệt bỏ lại một câu.

- Đổi được!

Tiêu sai mang nàng đến phòng dành cho khách, Tôn Tú Thanh vừa mới a một tiếng định chạy theo thì bị lão công của nàng tóm lấy mang về phòng của bọn họ với lý do.

- Ngủ trưa!

Hạ nhân trong Vạn Mai Sơn Trang lau mồ hôi trán nhìn hai vị tuyệt đỉnh cao thủ bạch y phiêu dật một ôm một túm lấy nữ nhân đang giãy dụa trong lòng chia ra hai hướng khác nhau phi thân mà đi, nghĩ bụng “Bạch Vân thành sắp sửa giống Vạn Mai Sơn Trang...gà bay chó sữa, mèo chuột cũng không yên a”

Trong phòng ngủ của trang chủ xảy ra chuyện gì thì không thể nói nhưng còn trong phòng khách lại vọng ra những tiếng như vậy.

-...a huynh dừng lại, ta không muốn mà...dừng cỗi, dừng cỗi nữa mà... a....a..

Im lặng...

- Dừng chạm vào chỗ đấy...ta chịu không nổi...

Lại im lặng....

- Đau...đau quá...huynh nhẹ nhẹ một chút ta...a...

Vẫn im lặng...

Lát sau một giọng nam trầm hơi lạnh lạnh nhưng vẫn có thể thấy có chút ôn nhu nhẹ nhàng hỏi.

- Thoải mái rồi chứ?

- Ân, a...chả dễ chịu chút nào, vẫn đau...huynh đừng động nữa.

Nữ nhân giọng có chút nghèn nghẹn uỷ khuất giận dỗi.

Vài ngày sau trên giang hồ xuất hiện lời đồn đại chui là có một mỹ nhân khuynh thành diên đảo chúng sinh khiến kẻ xa lánh thế tục không gần gũi sắc như thành chủ Bạch Vân thành cùng trang chủ Vạn Mai Sơn Trang cũng phải “đại chiến” cả một buổi sáng để dành mỹ nhân, cuối cùng Diệp thành chủ thắng mang người đẹp đến ngay phòng khách của Vạn Mai Sơn trang “đại chiến” tiếp tục ba ngày ba đêm không thể bước chân xuống giường còn Tây Môn trang chủ đóng cửa trong phòng mình uống rượu 3 ngày không ra. Vậy mới biết giang hồ bất quá tuyệt không thể tin a

sự thật ở bên trong chính là...

Mỗ nữ hồng mặt bối rối ôm thành giường còn Diệp thành chủ đang nâng đôi chân nàng nên đặt trong lòng mình tự tay tháo băng vải dưới chân, nàng không muốn bị lộ ra máu mủ lẩn lộn trước mặt hắn nên mới cuống quýt rút lại thì bị hắn nắm lấy cổ chân giữ chặt tiếp tục tháo, vừa xấu hổ vừa đau nàng mới kêu lên.

-...a huynh dừng lại, ta không muốn mà...dừng cỗi, dừng cỗi nữa mà... a....a..

Tiếp theo hắn gạt bỏ hết được cũ đã đóng vảy ra, ngón tay khê vuốt qua lòng bàn chân làm kẻ có máu buồn như nàng dĩ nhiên chịu không nổi mà xin hắn dời tay.

- Dừng chạm vào chỗ đấy...ta chịu không nổi...

Bỏ băng và được cũ đi thì sẽ phải bôi được mới rồi, mà vết thương của nàng do bị vỡ ra nhiễm trùng mà trở nên sưng tấy dù hắn có cố gắng nhẹ nhàng nhưng vẫn sẽ rất đau, nàng nhú mày mắt hồng hồng.

- Đau...đau quá...huynh nhẹ nhẹ một chút ta...a...

Sau đó hắn bôi lên một lớp cao trong suốt mát lạnh khiến mọi đau đớn dịu đi rồi băng lại cẩn thận còn thắt cho nàng một cái nơ con bướm tại mắt cá chân, lúc ấy hắn mới ngẩng lên ôn nhu nhìn nàng hỏi.

- Thoải mái rồi chứ?

Nàng ngậy ngẩn nhìn gương mặt tuấn lãng của nam nhân cao ngạo nhưng lại tự tay nắm lấy chân nàng cẩn cẩn dực dực đổi được thay bằng không hề ngại nó tanh bẩn chút nào. Sống mũi cảm thấy có chút cay cay, đột nhiên nàng có chút hiểu vì sao Tôn Tú Thanh lại bình thản chấp nhận đến vậy. Khoé môi hắn hơi gợn lên chút cười nhợt nhạt nhưng cũng đủ khiến nàng đỏ bừng mặt, cuống quýt quay đi che dấu sự cảm động của mình giả vờ giận dữ.

- Ân, a...chả dễ chịu chút nào, vẫn đau...huynh đừng động nữa.

Hắn cười nhẹ, cẩn thận đặt chân của nàng lên giường xong mới xoay sang bên cạnh rửa tay trong chậu nước hạ nhân bê đến, lau tay rồi cho bọn họ thu dọn đi ra ngoài. Lúc ấy hắn mới tiến đến ngồi bên nàng, vươn ngón tay chạm vào giọt nước long lanh trên khoé mắt của nàng nhẹ giọng.

- Ta làm nàng đau sao?

Nàng mặt lại càng hồng gạt tay hắn ra.

- Hết đau rồi, huynh lần sau không...không cần phải làm như vậy, để nha hoàn giúp ta thay được được rồi.

Bàn tay to lớn với những ngón thon dài đôi chỗ trong lòng bàn tay thô ráp do dùng kiếm lâu năm nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn mềm mại khiến nàng có chút run lên, cảm giác được ngón tay hắn hơi lạnh lạnh nhưng lại rất dễ chịu. Trong lòng như có một chiếc lông vũ phất qua vậy, nàng cũng không muốn rút ra cứ để nguyên cho hắn nắm.

- Tự ta làm mới cảm thấy yên tâm.

Nàng quay ra nhìn hắn có chút không đành lòng.

- Huynh cũng biết ta không thể như Tôn Tú Thanh được, nàng là trọng sinh và còn có...người nàng yêu ở đây. Còn ta, ta không sớm thì muộn cũng phải trở về.

Nghe nàng nói như vậy trong lòng hắn ẩn ẩn một sự khó chịu, không tự chủ được nhíu mày.

- Ta không tin nàng không có tình cảm với ta.

Nàng thở dài, quyết định nhân cơ hội này nói chuyện rõ ràng với hắn luôn. Hai người không thể tiếp tục trong tình trạng mơ mơ hồ hồ này mãi được.

- Đúng là ta có tình cảm với huynh nhưng chưa chắc đã là “Yêu”, “Thích” và “Yêu” hay bị nhầm lẫn với nhau. Ta bây giờ có thể xác định là thực sự thích huynh còn yêu thì...ta không nghĩ tới, ta biết tình cảm của huynh cũng bối rối như ta nên chúng ta cứ hiện tại không phải tốt hơn sao?

Diệp Cô Thành không nói gì, ánh mắt thâm thúy nhìn thẳng vào mắt nàng mong muốn tìm ra một điều gì đấy khác. Hắn biết điều nàng nói là đúng, chính hắn cũng mơ hồ với tình cảm trong lòng mình nhưng hắn có thể xác định hắn không chỉ đơn giản là thích nàng như vậy. Còn có một cái gì đấy trong lòng thôi thúc hắn nắm giữ lấy nàng không buông tay, mà nàng cũng là nữ nhân đầu tiên khiến hắn trở nên như vậy. Có thể bây giờ hắn chỉ là thích nàng thôi nhưng hắn không muốn mình phạm một sai lầm nào hết, hắn là người luôn biết nắm chắc thời cơ và hắn hiểu đây chính là cơ hội duy nhất mình có với nàng.

Siết chặt lấy bàn tay nhỏ bé trong tay mình, hắn kéo nàng vào lòng thì thầm bên tai nàng.

- Với ta bây giờ chỉ cần như vậy là đủ.

Nàng bất ngờ, hơi nghiêng người để nhìn rõ hắn. Chỉ thấy một đôi con ngươi đen huyền ôn nhu nhưng kiên định nhìn lại mình, bạc thân hơi cong lên một nụ cười tự tiếu phi tiếu. Hắn thực sự là hiểu điều nàng nói sao? Khuôn mặt hắn từ từ tiến lại, tựa trán lên trán nàng phả ra hơi thở mang theo hương hàn mai đặc biệt của riêng mình.

- Không cần lại trốn ta lần nữa, nếu đã thích tại sao nàng cứ lẩn tránh ta?

Ánh mắt của nàng dần trở nên mê mang, hấn tại sao lúc này lại toát ra mị lực mê người đến vậy chứ? Với Phượng Vân yêu nghiệt nàng có thể chống được lại vì tình cảm của nàng là trong sáng, còn với hấn...nàng vô pháp thoát khỏi mỗi khi hấn tiến đến gần. Khuôn mặt lại một lần nữa nóng rực, nàng bắt đầu hô hấp đứt quãng do trái tim đập gia tốc. Nam nhân chết tiệt, hấn đây là đang có tình lung lạc nàng sao? Quay mặt đi nàng không nhìn hấn nói.

- Huynh tự hiểu vì sao.

- Nàng sợ?

Hấn khẽ cười, ngực hơi rung rung nàng tựa sát vào hấn nên cảm giác rất rõ. Quay lại, nàng nhìn hấn có điểm ngây ngốc, Diệp thành chủ bằng sơn vụn năm không đổi đây sao? Công bằng mà nói khi hấn cười lên thực sự rất đẹp, nếu hấn hay cười hơn một chút thì chắc chắn danh hiệu người có nụ cười đẹp nhất trong tác phẩm của Cổ Long chính là hấn rồi. Hấn và Tây Môn Xuy Tuyết tuy đều ưa dùng màu trắng và đều có bộ mặt lạnh lùng kiêu ngạo nhưng Tây Môn Xuy Tuyết là soái ca phóng khoáng thoải mái cười lên giống ngọn gió xuân, còn hấn lại là mỹ nam vương giả cuồng ngạo khi nhếch miệng thật sự cười sẽ như mặt trời trong ngày đông tuyết trắng vậy.

- Ta dĩ nhiên sợ, ta không muốn khi trở về lại không nữa.

- Vì vậy nếu có cơ hội nàng sẽ tiếp tục trốn?

Ngữ khí thoảng có nguy hiểm nhưng mỗi nữ đang bị sắc dụ hoàn toàn không biết.

- A, có lẽ đi.

- Tốt lắm, xem ra lần trước vẫn chưa đủ với nàng thì phải.

Cười lạnh.

- Lần trước...?

Mỗi nữ hiện giờ tốc độ máu lên não là tốc độ của Honda Cub 81 với 50 phân khối sức mạnh 4,9 mã lực, còn nam nhân bắt đầu tức giận tốc độ là Ducati 1199 với 1.199 phân khối sức mạnh 195 mã lực.

Lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai hấn ngay lập tức ép nàng ngã xuống, phủ thân mình lên trên cười tà nhìn mỗi nữ phía dưới bắt đầu kinh hoàng.

- Huynh mau xuống, không được làm vậy với ...ừm..ừm..

Lời phải đối của nàng bị hấn nuốt cả vào trong miệng, tay nàng chống lấy ngực hấn đẩy ra nhưng cũng chỉ là vô dụng. Nụ hôn lần này của hấn mang tính chất chiếm đoạt và trừng phạt nên không hề có cơn trốn dạo đầu mà tiến thẳng vào trong miệng nàng công thành đoạt đất, lưỡi luồn vào mạnh mẽ quăn lắt chiếc lưỡi đinh hương nhỏ nhỏ đang cuống quýt chạy trốn va chạm kịch liệt. Hấn không chút nương tay mút lưỡi nàng vào miệng mình day cắn nhẹ rồi lại dùng lưỡi vuốt ve xoa dịu cho đến khi nàng không thể chịu nổi mà bật ra tiếng rên rỉ động tình hấn mới hài lòng buông tha cho tù binh trong miệng mình để ôi tìm đến miếng trên đôi môi đầy đặn nóng bỏng đầy khiêu khích, tay nàng đã không còn đẩy hấn ra nữa mà vòng lên cổ hấn níu xuống hoàn toàn tiếp nhận sức nặng của hấn phía trên nàng. Theo từng hơi thở dốc là tia nước nhỏ trong suốt nơi khoe miệng nàng trào ra, hấn vươn đầu lưỡi cuốn lấy không để nó chảy xuống chiếc cằm khéo léo. Di chuyển đôi môi mỏng ẩm áp của mình ra sau gáy nàng cắn nhẹ đủ để lưu lại một dấu vết hồng hồng, cọ mũi dọc theo cổ nàng hít vào hương thơm ngọt ngào theo từng nhịp mạch đập mà thoát ra nồng đậm, hấn dừng lại ấn môi mình lên hõm cổ phớt hồng trong suốt, những ngón tay thon dài ôm sát theo cần cổ cơn trốn ra sau gáy xoa nhẹ rồi luồn vào trong cổ áo gạt một cái. Cổ áo lỏng lẻo lệch ra để lộ một bên bờ vai nõn nà cùng xương quai xanh nhỏ nhắn mê người, đầu ngón tay mang theo hơi lạnh đặc biệt của hấn nhẹ vuốt ve khiến nàng rùng mình thở ra, kiều mị nỉ non. Ngay lập tức thay thế những ngón tay lạnh lạnh là đôi môi nóng hổi cùng chiếc lưỡi ẩm ướt, hấn dùng lưỡi của mình vuốt ve từ đầu vai trơn bóng theo xương quai xanh tinh xảo lần xuống phía dưới chiếc yếm nhỏ trắng tinh khôi che khuất đôi bông đào vun cao đang phập phồng mời gọi. Hấn khẽ nghiêng người để bàn tay to nắm lấy eo nàng lướt qua tiến lên phía trên cách lớp vải mỏng manh ôm lấy một bên ngực căng tròn xoa nắn nhẹ nhàng, ngón tay lần đến điểm nhỏ mẫn cảm xoáy tròn làm nó se lại cứng lên. Nàng run rẩy kịch liệt nắm lấy tay áo hấn muốn làm hấn dừng lại nhưng xúc cảm mê mẩn đến khiến những ngón tay nàng không tự chủ được mà siết chặt lấy

hắn môi bật ra “ân...” một tiếng rồi vô lực rơi xuống giường nằm lấy nệm gấm. Hai chân bị hắn tách ra chèn thân mình vào giữa, nàng cảm thấy dục vọng của hắn nóng bỏng to lớn cách vài lớp vải mỏng tì vào hoa huyết đã ướt đầm của mình cọ xát miết lên miết xuống. Một luồng hơi nóng từ hạ thân chạy dọc theo sống lưng nàng đánh sâu vào não bộ khiến nàng choáng váng, không biết từ lúc nào xiêm y của nàng từng chút đã bị hắn nói lỏng ra lung tung lộn xộn. Khuôn ngực nhỏ nhắn tròn trịa ẩn hiện dưới chiếc yếm với hai điểm nhô ời gọi, hắn cúi xuống cách lớp lớp lụa cản lấy nó day nhẹ tay kia cũng hoàn toàn không rảnh rồi luôn xuống phía dưới hai chân nàng vuốt ve. Ngón tay thon dài vỗ về hai cánh hoa ẩm ướt, miết nhẹ tách nó ra thăm dò. Nàng dùng hết sức nín lấy một tia lý trí cuối cùng của mình khàn giọng gọi hắn.

- Dừng vậy mà ...Diệp...

Hắn ngẩng lên nhìn nàng động tình gương mặt nhỏ nhắn hồng hồng, đôi mắt mang theo tầng hơi nước mỏng, đôi môi vì hắn dục liếm mà mọng lên ửng đỏ hơi hé mở với những hơi thở đứt quãng. Trên trán loang loáng mồ với những sợi tóc đen bết lại ôm sát làn da trắng hồng, nàng mê người như vậy thì sao hắn có thể dừng lại đây? Chính hắn cũng không hiểu là hắn đang trừng phạt nàng hay là đang thử thách sự chịu đựng của chính mình nữa. Hạ thân căng thẳng thôi thúc hắn chiếm lấy nàng nhưng lý trí cảnh cáo nếu hắn buông thả bản thân vào lúc này thì sẽ đánh mất nàng, nên hắn chỉ có thể khó khăn chống khẩu tay nâng người lên. Rút tay khỏi hai cánh hoa ẩm ướt, nghiêng thân nằm sang bên cạnh ổn định lại nhịp tim gấp rút của mình, lặng yên luyến tiếc nhìn nàng xiêm y hé mở, làn da ửng hồng ướt át khắp vai và cổ là những đoá hôn ngân đỏ ửng ám muội. Yếm nhỏ màu trắng trước ngực ẩm ướt một mảng dính sát lấy hạt hồng đậu vẫn còn vẩy lên khiêu khích, chọc cho lòng hắn ngọn lửa dục vọng lại bùng lên.

Gian nan nuốt nuốt cổ họng khô khốc hắn vươn tay kéo vạt áo của nàng che lại xuân quang động lòng người trước mắt thì một vật màu trắng từ trong áo nàng lặn ra rơi từ trên giường xuống đất vang lên một tiếng kêu lạnh canh thanh thúy của chất ngọc. Hắn đỡ nàng đang vô lực tựa vào thành giường, bối rối cúi xuống định nhặt vật nhỏ dưới đất lên đưa trả nàng. Ngay khi ánh mắt hắn chạm vào vật ấy bao nhiêu dục vọng thiêu đốt trong người thoáng chốc biến mất sạch sẽ, ánh mắt hắn tối sầm lại ngón tay siết chặt...

P/s: Đồ các nàng Diệp ca thấy cái gì? Chương sau chờ xem mỗ nữ vì cả giận mà mất khôn thế nào, tự mình mua dây buộc mình ra sao nha! Mà H thế này đã đủ đi tiếp máu chưa nhể phư phư...ta thực là ác độc mà!

+++++

+++++=+=+=+++++=+++++

+++++

23. Chương 23

Chương 23: Vạ từ miệng mà ra.

Diệp Cô Thành toàn thân tản mát ra một loại khí tức lạnh băng, ngón tay thon dài lạnh lạnh chạm vào chất ngọc ôn nhuận vẫn còn lưu lại hơi ấm của cơ thể nàng. Lướt qua những đường nét trạm khắc tinh xảo của cây trầm, chạm vào hình chim phượng hoàng cao quý đang ngẩng đầu giữa những đám mây đầy kiêu ngạo. Đầu ngón tay mẫn cảm miết trên thân ngọc trơn nhẵn để tìm thấy một dấu vết nhỏ duy nhất không hoàn hảo, dấu vết này hắn biết rõ bởi chính tay hắn đã dùng trủy thủ khắc lên khi còn nhỏ. Khi ấy hắn thấy mẫu hậu rất lạ, sao người không thích phượng sai hoàng kim của người mà lại luôn vuốt ve cây bạch trầm này? Một lần nhân lúc mọi người không chú ý hắn đã lén lấy nó từ trong hộp mang đi ra một góc trong vườn thượng uyển xem xét, hắn thấy nó trừ hình phượng hoàng tinh xảo ra cũng không khác gì những cây trầm khác. Đưa lên trước ánh mặt trời, chất ngọc trở nên trong suốt mờ ảo với những đường vân như đám mây chuyển động bên trong. Ngạc nhiên thích thú hắn không do dự rút cây trủy thủ nho nhỏ bằng ngọc bích của mình ra, muốn chặt gãy cây trầm xem rốt cuộc có đám mây bên trong nó thật không. Với sức của đứa trẻ 4 tuổi cây trầm cũng chỉ bị xước một vết nhỏ, sau đó cung nữ phát hiện ra nên nó được bảo toàn mà trở về trong tay mẫu hậu. Người cũng chỉ trách hắn nghịch ngợm, lo hắn để bản thân bị thương với ngọn

truyện thủ thối. Nếu chuyện chỉ có vậy hẳn cũng không để ý làm gì nhưng khi hắn vô tình nhìn thấy những giọt nước mắt của mẫu hậu lặng lẽ lăn xuống trên gương mặt hoàn hảo của người lúc vuốt ve cây trầm hắn mới không quên được. Nhiều năm qua đi, hắn do sống cùng sư phụ mà dần trở thành lãnh đạm xa lánh thế tục nhưng tình cảm huyết thống thì vẫn còn. Ngày phụ hoàng băng hà cũng chính là ngày mẫu hậu tuần táng theo, lúc đó hắn mới hiểu vì sao người lại trân quý phượng trầm bạch ngọc này như vậy. Đây chính là tín vật định thê mà phụ hoàng trao cho người, nó tượng trưng cho tình yêu của phụ hoàng chứ không phải tượng trưng cho danh phận hoàng hậu cao quý. Người đã để lại cho hắn, nhi tử người yêu thương nhất hi vọng hắn cũng có thể như phụ hoàng mà tìm được nữ nhân xứng đáng cài cây trầm này lên tóc đại biểu cho tình yêu của hắn. Nhưng...trở chêu là lúc đó hắn lại không coi trọng, hắn một lòng chỉ biết có đỉnh cao kiếm thuật không nghĩ đến thậm ái của thế nhân. Sợ mình không hoàn thành tâm nguyện của mẫu hậu được khiến người dưới tuổi vàng không yên lòng nên hắn đã trao lại nó cho hoàng huynh. Đúng như mẫu hậu mong muốn, hoàng huynh chính là tìm được nữ nhân mình yêu để cài lên tóc nàng phượng trầm bạch ngọc này. Ngay cả khi hoàng huynh băng hà cũng luôn thấy nàng cài cây trầm này chứ không dùng phượng sai của hoàng hậu, ý nói rằng nàng là thê tử của hoàng huynh chứ không phải là hoàng hậu cao cao tại thượng giống như mẫu hậu cả đời yêu phụ hoàng như thê tử yêu trượng phu của mình chứ không phải tình cảm của bậc đế vương. Sau đó cây trầm truyền đến một trong hai vị hoàng tử là Long Vân và Phượng Vân.

Tại sao lúc này nó lại ở trong tay nàng? Hắn mày đã nhíu chặt lại, hắn biết nàng có giao tình với hai đứa cháu này của mình nhưng... Nàng có hiểu ý nghĩa của phượng trầm này không? Mắt vẫn không rời cây trầm trong tay, hắn không khống chế được cảm xúc bài sơn hải đảo trong lòng. Hắn không muốn nghĩ đến nàng ở bên người nam nhân nào khác, dù là ai cũng vậy. Cảm giác khó chịu khiến ngữ khí của hắn trở nên cứng nhắc.

- Phượng trầm này là ai đưa cho nàng?

Mồ nữ toàn thân vô lực tựa vào thành giường hoàn toàn không chút để ý đến thay đổi của hắn.

- Phượng trầm? Ý huynh là cây trầm bạch ngọc Phượng đại ca tặng ta sao?

- Phượng đại ca?

Từ lúc nào nàng gọi Phượng Vân lại thân thiết như vậy?

- Ân, huynh ấy thực tốt với ta. Tuy rằng đôi lúc tỏ ra mị lực thực kinh khủng làm người khác chịu không nổi mà tìm đập mặt đỏ nhưng cũng rất ôn nhu sủng nịnh a

Giọng nàng không ý thức mà mang theo ý cười vui vẻ khi nghĩ đến đại ca của mình, hắn tuy là một người kỳ lạ nhưng đúng là một vị đại ca mà bất cứ tiểu muội nào cũng muốn, thời gian quen biết hắn tuy không lâu nhưng cũng rất vui vẻ a. Đột nhiên nàng cảm thấy không khí có vẻ không thích hợp lắm, hắn ngồi quay lưng lại phía nàng nhưng nàng cũng có thể cảm thấy hắn khang khác.

- Huynh sao vậy?

- Nàng biết ý nghĩa của cây trầm này chứ?

Hắn vẫn không quay lại nhìn nàng, giọng trở lên có chút...ân, nguy hiểm. Nàng theo bản năng rút lại một chút, nàng cũng đâu có làm gì sai thì chột dạ cái gì chứ? Bực mình vì hắn đột nhiên thay đổi thất thường như vậy, tính ương bướng của nàng nổi lên liền ngồi thẳng dậy còn như thật gặt đầu rất kiên quyết.

- Biết, tại sao ta lại không biết?

Không phải đại ca tặng thôi sao, có gì ghê gớm chứ?

Bóng lưng hắn cứng đờ, nắm tay lại thiếu chút nữa chấn nát cây trầm. Hắn quay lại, đôi mắt đen thâm trầm nhìn soáy vào nàng vừa lạnh nhạt vừa có điểm trách cứ.

- Nàng biết nhưng vẫn nhận?

Nàng hơi ngạc nhiên trước thái độ bất thường của hắn nhưng cũng không suy nghĩ đến bởi hiện máu của nàng đang lao lên não cực nhanh. Ngữ khí lạnh nhạt cùng thái độ trách cứ của hắn làm nàng thấy khó chịu cùng uỷ khuất, tâm như bị cái gì đó hung hăng nhéo mạnh một cái. Ngẩng cao đầu kiêu ngạo không để cho

nước mắt dễ dàng trào ra nàng nghĩ bụng “Nhận thì sao? Hắn lại nổi cái gì điên, vừa rồi còn rất ôn nhu nhưng ngay lập tức muốn bão nổi với nàng thì liền bão nổi sao? Hắn là ai chứ?”

- Vì sao không thể nhận? Phượng đại ca rất tốt với ta, tin tưởng ta, đau ta, sướng ta và quan trọng là huynh ấy không giấu diếm ta điều gì hết.

Mắt hắn khép lại thành một khe hẹp nhìn nàng kiêu ngạo mở miệng ra là Phượng đại ca, khép miệng lại là huynh ấy mà như muốn thoát ra lửa.

- Vậy nàng cũng thích hắn?

Bất ngờ vì câu hỏi của hắn, nàng lơ mờ đoán được hắn đang hiểu nhầm điều gì đó nhưng khi tức giận thì lý trí cái nổi gì nữa? Chỉ mong làm cho hắn tức chết luôn đi mới là suy nghĩ duy nhất của nàng lúc này.

- Thích.

“Thích như thích ca ca mình không được sao?” Trong lòng bỏ thêm một câu nhưng lại vẫn bướng bỉnh chống mạnh tay nhện đau dưới chân bước xuống giường, lấy thái độ xa cách nhất nhìn thẳng vào mắt hắn mà nói.

- Phiên Diệp thành chủ trả lại ngọc trâm của Phượng đại ca tặng cho ta

Cổ tình nhấn mạnh “Diệp thành chủ” cùng “Phượng đại ca tặng”. Quả đúng như nàng mong muốn, hắn hơi có chút giật mình nhưng tức giận chỉ có tăng lên chứ không có bớt. Nếu là bình thường, thấy khí tức của hắn tiêu điều xơ xác như vậy nàng đã sợ đến chân nhũn ra dù bò cũng phải bò đi trốn xa khỏi hắn rồi. Như người ta nói đây, con thỏ giận quá cũng sẽ cắn người nữa là kẻ chưa làm tiểu bạch thỏ bao giờ như nàng. Hắn càng tức giận nàng càng ương bướng chêu người, nhưng hình như nàng quên rằng mình cũng đang tức giận! Theo nghiên cứu thì Adrenaline tăng cao có khả năng làm giảm khả năng hoạt động của tế bào não, gây ra stress tạm thời và giảm IQ. Nên câu nói “Cả giận mất khôn” của cổ nhân không có sai chút nào đâu!

Không đợi hắn trả lời nàng vươn móng vuốt nhỏ bé của mình ra cầm lấy phượng trâm trong lòng bàn tay hắn rồi quay người bước đi nhưng cổ tay lại bị một bàn tay cứng rắn như thiết liên siết lại. Nàng nhú mày nhưng không hề quay lại nhìn hắn đến nửa con mắt.

- Thỉnh Diệp thành chủ buông tay, nam nữ thụ thụ bất thân!

Quai hàm của hắn bạnh ra căng cứng, nữ nhân này tuyệt đối là khảo nghiệm tuyệt đối mà ông trời ném xuống cho hắn mà! Từ lúc gặp nàng, cảm xúc của hắn chính là bùng nổ nhiều nhất từ khi sinh ra đến nay. Hắn cố gắng ức chế khối cảm giác khó chịu lớn dần lên trong lồng ngực mình, vị toan sấp cùng với phần nộ đang đấu tranh kịch liệt với lý trí để muốn điều khiển hắn xông lên tóm lấy nàng mà lắc cho đến khi răng nàng va lách cách vào nhau, muốn ấn nàng xuống phát vài cái vào chiếc mông nhỏ nhắn, muốn hôn lên đôi môi đang cong lên đầy khiêu khích để nó thôi tuôn ra những lời làm tim hắn...đau đớn.

- Nàng trả lời ta, nàng nói thích ta là thật?

Nàng quay sang chỗ khác không nhìn hắn.

- Không.

- Nói dối!

Hắn gầm lên, kéo giật nàng lại bên giường.

Lanh canh..

Phượng trâm bạch ngọc tuột khỏi tay nàng rơi xuống đất vang lên tiếng kêu thanh thúy vỡ vụn. Bất chấp tất cả hắn thô bạo hôn lên môi nàng một cách vội vã bất lực. Ấn mạnh xuống, miết môi mình lên đôi môi cong vốn một cách không thương tiếc, cắn lấy cánh hoa đầy đặn phía dưới mút mạnh vào day nghiêng trừng phạt. Ngay khi hắn muốn cạy mở hàm răng nàng ra để vươn lưỡi tiến vào thì môi dưới cảm thấy đau xót, một vị tanh ngọt nhanh chóng tràn ngập trong miệng. Hắn cũng mặc kệ nàng cắn, một tay tóm lấy cặp móng vuốt đang cào cào loạn xạ cố định phía trên đầu, tay còn lại nắm lấy hàm của nàng hơi dùng sức đủ để không làm nàng đau nhưng vẫn phải há miệng ra. Đôi chân thon dài hữu lực quấn lấy chân nàng đang dẫy đạp với âm mưu tập kích hạ thân hắn, cả người lại đè nặng lên nàng một lần nữa ép nàng không thở nổi cùng với hàm bị nắm buộc phải há miệng ra cho hắn tiến lưỡi vào. Chắc chắn nàng đã cắn hắn rất

mạnh nên mùi máu mới nồng như vậy, tràn trên đầu lưỡi của nàng và hắt dây dưa, trôi xuống cả họng nàng. Trong nụ hôn này không hề có ngọt ngào như mọi lần mà mang theo tức giận, chiếm đoạt, trừng phạt lẫn bắt lực của hắn. Còn có uỷ khuất, chống đối và giận đối của nàng. Nàng biết muốn cạy mạnh với hắn là không thể nên mềm người ra thuận theo hắn, một lát sau quả nhiên hắn không còn thô bạo nữa mà mềm nhẹ vuốt ve vỗ về đôi môi sưng đỏ của nàng, dịu dàng mơn trớn lưỡi của nàng mặc áo nóng từ môi hắn vẫn len lỏi thấm đẫm môi lưỡi của hai người. Cho đến khi hắn buông bàn tay nắm lấy hai tay nàng ra chuyển xuống đỡ lấy gáy nàng, tay nắm hàm nàng cũng thả lỏng thành vuốt ve gò má cùng vành tai non mịn. Chớp lấy thời cơ hắn thả lỏng nàng đẩy hắn ra, tay vung lên dùng hết sức chín trâu hai hổ nhằm vào gương mặt hoàn hảo giáng một đấm mạnh đến nỗi khớp ngón tay nàng cũng muốn rụng ra. Bị bất ngờ hắn hoàn toàn không một chút phòng bị nhưng nắm tay nhỏ bé của nàng cũng chỉ làm gò má hắn xuất hiện một vết đỏ nho nhỏ mà thôi, đôi mắt hắn mở lớn ngạc nhiên nhìn xuống nàng đang bặm môi trừng mắt gương mặt đỏ bừng vì tức giận trừng hắn. Một giọt máu đỏ tươi như hồng ngọc từ vết thương nơi môi dưới của hắn rơi xuống môi nàng ngay lập tức theo bờ môi chảy vào trong miệng, nàng cũng không lau đi mà nhếch môi lên tạo thành một nụ cười mang huyết nổi bật trên nền da trắng hồng yêu dị mĩ mai.

- Thành chủ tỉnh lại rồi chứ? Ta có thể đi?

Hắn có chút bối rối, chống tay ngồi dậy dùng ngón cái miết đi huyết đỏ tại viền môi mình nhưng cũng không có trả lời nàng. Nàng cũng mặc kệ hắn lớn tiếng gọi hạ nhân rồi vịn thành giường đứng lên, chân băng bó không thể đi hài nàng cũng không cần đi kiên quyết muốn bước ra ngoài, hắn vẫn nắm lấy cổ tay nàng nhưng ngữ khí có chút thoả hiệp hơn.

- Nàng muốn đi đâu?

Nàng quay lại, cằm ngẩng cao, mắt nhìn xuống, môi vẽ lên cong cớn khiêu khích hắn.

- Ta muốn quay lại kinh thành với Phượng đại ca.

Hắn ngay lập tức nói không cần phải nghĩ.

- Ta không cho phép.

- Người quản ta?

Hắn chưa kịp trả lời bên ngoài liền vang lên tiếng gõ cửa và tiếng cửa hạ nhân vọng vào.

Khấu , khấu ,khấu...

- Thành chủ đại nhân, cô nương có gì phân phó sao?

Nàng giằng tay ra khỏi những ngón tay của hắn, nàng biết hắn không muốn nàng tự làm đau mình chứ với sức nàng sao có thể thoát khỏi nếu hắn không muốn buông. Nhưng nàng cũng chẳng cảm kích hắn đâu.

- Vào đỡ ta ra ngoài đến...

- Cút.

Hắn thô bạo đánh gãy lời nàng ra lệnh đuổi hạ nhân, nàng nào có dễ thoả hiệp như vậy vẫn tiếp tục kiên trì.

- Đi vào.

- Cút ngay!

- này...cô nương...thành chủ, cuối cùng là muốn nô tài vào hay đi ạ?

Hạ nhân ở ngoài cửa quẩn a

một là là thành chủ đại nhân một là nữ nhân quan trọng của thành chủ đại nhân biết nghe ai đây? Xin đừng ngạc nhiên bọn họ vì sao có suy nghĩ như vậy, bởi hạ nhân ở Vạn Mai Sơn Trang đã sớm thành thói quen lời của trang chủ là mệnh phải nghe nhưng lời của phu nhân lại là thiên mệnh không nghe không được! Nên áp dụng luôn lên hai người này.

Nàng nghiêng răng nghiêng lợi lườm hắn một cái cháy mắt, nói với người bên ngoài cửa.

- Ta bảo đi vào!

Nghe thấy nàng nghiêng răng nghiêng lợi bọn họ ngay lập tức theo bản năng cuống quýt đẩy cửa bước vào, chân chưa kịp qua ngưỡng cửa thì một luồng kinh phong đánh lại khiến hai hạ nhân của Vạn Mai Sơn Trang võ công cũng không phải tầm thường bắn ra hoa viên phía sau đến hơn 2 trượng nhưng kỳ lạ là bọn họ toàn thân không một vết thương cũng hoàn toàn không bị ngã xuống. Nhìn vào cánh cửa thấy nó đã khép lại im ỉm như cũ cũng không một mảy may, cứ như thể bọn họ chưa từng tiếp cận nó bao giờ mà là đứng ở trong hoa viên này vậy. Sợ hãi nhìn nhau xanh mặt, mồ hôi lạnh từ đầu chảy ra ướt đầm toàn thân. Để nói người có thể đánh ngã bọn họ ra sau hơn 2 trượng thì những bậc cao thủ trên giang hồ là có thể nhưng bọn họ hiện tại là nằm dưới đất nhẹ thì thổ huyết nặng thì chấn động kinh mạch toàn thân và cánh cửa cùng hoa viên cũng sẽ nát bét nhưng nhìn mà xem, cánh cửa ngay cả một mảnh giấy dán cũng không thủng một nan gỗ cũng không bung cứ vậy mà nhẹ nhàng khép lại, bọn họ cũng lông tóc vô thương bình an mà đứng đấy nhìn nhau. Cái này sợ rằng trang chủ của bọn họ cũng...khó có khả năng đi! Bọn họ cũng lập tức tuyệt trần mà lui khỏi hoa viên dành cho khách quý không dại gì lằng vằng ở gần đây nữa, không phải ai cũng có 2 lần may mắn trong cùng một ngày.

Trong phòng, mỗi nữ nhìn hẩn phát tay áo dùng chưởng phong đóng lại cửa đuổi người đi tức xì khói không thể nói thêm được một câu nào nữa. Ai bảo nàng không phải siêu cao thủ chứ, không ngay cả nửa điểm võ công cũng không biết mới đúng. Không phải siêu cao thủ, không biết võ công thì nàng có chân a, tự thân vận động cơm no áo ấm! Nàng tức giận từng bước khó nhọc lết đi nhưng lại bị một vòng tay ấm áp vững chắc ôm lấy đặt lên ghế quý phi. Hẩn vẫn tức giận lãnh khí nặng nề như vậy nhưng lại không thể nhìn nàng tự hành hạ bản thân như vậy được, nàng cũng không có ý kiến. Lợi đến thì hưởng thôi, nhưng đặt nàng lên ghế quý phi rồi hẩn vẫn chưa buông là sao? Muốn tìm ngược từ nàng? Siết chặt nắm tay vẫn còn ê ẩm đau, nàng quyết định thôi tha cho hẩn đi. Nam nhân này nhìn có điểm cao gầy nhưng nàng biết rõ hơn ai hết hẩn cứng rắn thế nào, đánh hẩn chỉ là nàng đi tìm ngược ình thôi. Chán nản nàng mặc kệ hẩn ôm mình cứng ngắc, nó chính xác là giữ nàng thì đúng hơn là ôm.

- Người buông.

- Nàng chân còn thương, muốn đi đâu?

- Quay lại kinh thành.

- Ta không cho phép.

Sợi dây kiên nhẫn cuối cùng của nàng rốt cuộc cũng đứt, nàng hung hăng quay lại nhìn vào đôi mắt hắc ngọc đang thâm lại vì nổi giận.

- Người là cái gì của ta?

Hẩn hơi khựng lại một chút, nàng nói đúng. Hẩn không là gì của nàng hết vậy hẩn có tư cách nào giữ nàng bên cạnh đây? Nhưng hẩn chính là không cam lòng như vậy.

- Nàng là ân nhân của ta, vì vậy ta có trách nhiệm với nàng.

Mặc dù lý do vô cùng gượng gạo nhưng bây giờ hẩn chỉ còn duy nhất cách này để xác định sợi dây liên kết giữa nàng và hẩn. Nhưng không ngờ đây chính là chạm vào tối kỵ của nàng, nàng mới không cần hẩn vì trả ơn mình mới dây dưa với nhau như vậy. Nhìn khuôn mặt lạnh lùng, ánh mắt vô cảm khi hẩn nói ra điều này nàng mới chân chính cảm nhận được sự cuồng ngạo từ hẩn. Hẩn chính là kẻ không nợ ai cái gì bao giờ, đơn giản chỉ là trách nhiệm? Nàng nâng khoé môi thành nụ cười giấu cợt, lạnh nhạt nhưng không khó để nhận ra sự tổn thương trong đó.

- Trách nhiệm trả ơn ta? Vậy Diệp thành chủ hãy lấy thân báo đáp đi! Ân?

- Ý nàng là sao?

Hẩn nghi hoặc.

- Là kết hôn, là thành thân! Như vậy không phải người sẽ trả ơn được rồi sao?

Nàng kiên quyết không nhìn hẩn nữa, quay đi giầy dựa muốn thoát ra khỏi vòng kìm kẹp.

- Được, vậy chúng ta thành thân.

Im lặng...nàng đành chỉ mọi chống đối, cứng ngắc quay người lại lấp bắp.

- Người...người ..

Hắn chính là đơn giản nhếch đôi môi mỏng khéo léo giương lên một độ cong hoàn mỹ, ngay cả phượng mâu cũng hơi lại ,đường nét khuôn mặt vốn luôn buộc chặt giờ giãn ra thành một biểu tình vô cùng hài lòng. Sự băng lãnh xa cách vong không còn một mảnh, nụ cười thoải mái còn toả sáng hơn nụ cười thảng sấu của Nam Cung Triệt.

Nàng choáng váng lão đảo, nếu không có vòng tay của hắn thì hắn đã không chút mặt mũi mà ngã ngửa ra sau. Nàng bây giờ là khiếp sợ hơn là tức giận, hắn thế nhưng...thế nhưng lại...không phải nàng giận quá hoá hồ đồ rồi đấy chứ?

- 3 ngày sau!

Nàng lúc này ngốc lảng, bị nụ cười chưa bao giờ thấy của hắn cùng với lời nói kiên quyết khẳng định làm cho rối tinh rối mù ngây ngẩn hồi lại.

- Cái...cái gì?

Nâng tay, hắn dùng bàn tay to lớn với những ngón dài thanh mảnh hơi thô ráp ôm lấy khuôn mặt nàng để đôi mắt hai người đối diện gần nhau hơn. Đôi mắt nàng mơ màng mù mịt nhìn sâu vào đôi phượng mâu sâu thẳm hút hồn giờ đang bừng lên ánh sáng ấm áp chứ không phải lạnh băng giá rét lạnh mọi khi. Giọng hắn cũng trở lên nhu hoà mang theo cả đồ dành sủng nịnh.

- Chúng ta sẽ thành thân vào 3 ngày sau!

Là khẳng định a, không phải hỏi nàng là “Chúng ta sẽ thành thân vào 3 ngày sau được không?” Mà chính là khẳng định bọn họ chắc chắn sẽ thành thân trong 3 ngày nữa! Nàng có cảm giác mình muốn lặn ra ngắt hoặc hi vọng hắn lại lạnh mặt mà nói rằng “Cô nằm mơ đi!” Nhưng hắn lại cố tình ôn nhu một tay vòng qua đỡ lưng, một tay luôn xuống nâng chân bế bổng nàng lên ôm sát vào người hắn đi ra ngoài. Nàng theo theo bản năng tựa đầu vào vai hắn nhưng lại cảm thấy không đúng lắc lắc đầu lấy lại thanh tỉnh đẩy vai hắn ra. Hắn cũng không hề nao núng cười cười di chuyển cho nàng trở thành ngồi trên khửu tay đối diện với mình, tay kia vòng qua giữ lấy eo nhỏ của nàng như hắn đang bế một đứa trẻ vậy. Nàng trong tư thế này trở nên ở phía trên cao hơn hắn một chút nhưng lại ý thức sâu sắc về sự chênh lệch hình thể giữa hai người, hắn cao lớn mạnh mẽ còn nàng kiều nhỏ mảnh mai. Vòng tay hắn ôm nàng như đang bảo hộ che chở cho trân bảo của mình, nàng có chút không quen hắn trở nên như vậy mẫn mẫn môi không dám nhìn thẳng vào hắn, khí thế bừng bừng tức giận như la sát lúc này không còn một cọng nuốt nuốt nước miếng cần thận lên tiếng .

- Huynh...không phải là giận quá chứ? Ta...ta không có ý muốn bắt huynh...ờ, bắt huynh lấy thân báo đáp như vậy. Ta cũng không muốn thành thân!

Nàng không biết lúc này với hắn nàng đáng yêu như thế nào, đôi mắt hốt hoảng mờ mịt khép hờ để hàng mi dài cong cong phủ xuống một tấm rèm trên gò má ửng hồng. Những chiếc răng ngà nhỏ nhắn trắng muốt cắn cắn lấy đôi môi mọng đỏ như khiêu khích hắn tiến lên mà yêu thương nàng một phen. Hắn cảm thấy thực hài lòng, giờ phút này muốn hắn thay đổi lại sao? Khó khăn lắm mới buộc nàng vào mình được như vậy nên nàng cứ mơ đi.

- Không thể không muốn!

Ánh mắt hắn trở lên sắc bén, không để ý sự phản kháng yếu ớt của nàng tiếp tục bước đi.

- Huynh...huynh muốn mang ta đi đâu?

- Ngay lập tức trở về nhà.

- Nhà?

Ngốc lẩn thẩn n, nàng hôm nay cảm thấy đầu óc của mình nhất định có vấn đề! Tuyệt đối không theo kịp tốc độ của hắn.

- Thành Bạch Vân.

- A! Nhưng...nhưng 3 ngày quá gấp a, không thể kịp...

Nàng cuống, đã bảo là Adrenaline làm giảm IQ rồi mà! Thay vì từ chối nàng lại lo lắng có kịp chuẩn bị hôn lễ hay không =.==!!

Lúc nhận ra thì đã muộn rồi, nàng đỏ bừng mặt dùng hai tay ôm miệng mình lại gục đầu vào vai hấn quần a

“Lão thiên gia, lão thần tiên các người giáng sét bổ chết ta điiii....!”

Trong sự ngạc nhiên của tất cả mọi người trong Vạn Mai Sơn Trang và hộ vệ của hấn, Thiên Ngoại Phi Tiên Diệp Cô Thành gò má có vết bầm nhỏ mờ nhạt, môi dưới dưới bị cắn một vết sâu máu vẫn ươn ướt nhưng lại thoải mái cất tiếng cười to. Lồng ngực hấn rung rung, âm thanh trầm thấp dễ nghe quanh quần bên tai nàng khiến nàng càng quần hơn, quyết định tiếp tục làm đà điểu trốn nơi vai hấn không ra. Nàng hiện giờ cả mặt và tai đều đỏ bừng như một trái cà chua vậy, hấn vậy mà vẫn không tha gét sát vào tai nàng phả ra hơi thở nóng rực của mình.

- Ta chỉ lo ury khát nàng nên mới dành thời gian 3 ngày để chuẩn bị hôn lễ long trọng, nếu nàng đã gấp như vậy chúng ta cũng không cần cầu nệ! Ngay lập tức thành thân tại đây.

Nàng sợ hãi nhảy dựng lên, miệng mím chặt lắc đầu như trống lắc làm những chiếc chuông vàng nhỏ nhỏ trên tóc phát ra tiếng kêu linh linh nho nhỏ. Hấn nhếch miệng cười, đôi phượng mâu cũng híp cả lại cho thấy tâm tình lúc này cực tốt, bước thẳng ra cổng Vạn Mai Sơn Trang nơi xe ngựa đã đợi sẵn, không chậm trễ chút nào mang nàng lên xe ngay lập tức. Ngay khi xe ngựa chuẩn bị lăn bánh thì một giọng nói thanh thúy gấp gáp đuổi theo, Tôn Tú Thanh không hề kiêng nể gì vén rèm găm nhảy lên xe, thấp thoáng đằng sau là phu quân của nàng với biểu tình rất bất đắc dĩ đứng ngoài xe ngựa.

- Hai người tính đi luôn mà không nói với chủ nhà là ta một tiếng? Đạo lý gì....

Thuỷ Linh như vớ được chiếc phao cứu sinh giữa biển nhào tới ôm chặt lấy nàng ta không buông tay ô ô khóc kể.

-Tú Thanh ô..ô...mình không muốn thành thân ô..ô.. Bảo lão công của cậu đến cướp dâu ình oa huhuhu...

Tây Môn trang chủ ở bên ngoài thiếu chút mất hình tượng mà sắc nước miếng của chính mình. Tôn Tú Thanh không hiểu gì hết đen mặt nhìn sang Diệp thành chủ lúc này đã muốn nổi bão, hấn vươn tay gỡ lấy con bạch tộc trên người Tôn Tú Thanh ra kéo sát về phía mình cười lạnh.

- Nàng không muốn cũng không được, chính nàng là muốn ta lấy thân báo đáp! Kê nào đến cướp dâu...giết!

Tây Môn trang chủ bên ngoài ho khan một tiếng, mọi người xung quanh bao gồm hộ vệ của Bạch Vân thành đi theo thành chủ của mình cũng đều chết sững, đừng nói ho khan như Tây Môn Xuy Tuyết đến khoe miệng muốn rút cũng không dám rút. Một bộ mắt nhìn mũi mũi nhìn miệng, miệng nhìn tâm bởi không khí bắt đầu xuất hiện hiện tượng giảm nhiệt độ cấp!

Tôn Tú Thanh thần kinh thô to không nhận thấy hấn bắt đầu muốn lạnh mặt hoặc là quá tin tưởng năng lực lão công mình mà không sợ nhìn vết thương trên mặt hấn ôm bụng cười lăn lộn, gạt nước mắt vì cười nàng vỗ vỗ vai Thuỷ Linh.

- Cậu cường! Dám đánh người ép hôn sao? Mình và lão công hôm ấy sẽ đến uống rượu mừng, còn cướp dâu thì xin miễn cho kê hèn này bắt tài hahahaha...

Diệp Thành Chủ mặt đen một chút nhưng cũng không giải thích gì chỉ gật đầu với nàng ta.

- 3 Hôm nữa mời Tây Môn trang chủ và phu nhân đến Bạch Vân thành uống chén rượu nhạt! Ta gấp gấp không từ biệt thất lễ.

- A là 3 hôm nữa? Gấp vậy sao? Chẳng lẽ....

Tôn Tú Thanh cảm muốn rớt xuống, chớp chớp mắt chuyển xuống nhìn chăm chăm vào bụng Thuỷ Linh, ai trí não không bị hỏng đều nhìn ra là nàng nghĩ cái gì. Thuỷ Linh soát một cái mặt lại đỏ như tôm cuống

quýt lắc đầu còn mãnh liệt hơn lúc nãy, Diệp Thành chủ hắng giọng một cái quay đi nhưng trên mặt lần đầu tiên trong đời xuất hiện một tầng hồng nhạt đáng nghi. Nhưng như vậy càng làm cho người khác khẳng định thêm suy nghĩ đen tối trong đầu mình thôi, Tôn Tú Thanh hắc hắc cười gian vén rèm bước xuống khỏi xe ngựa bỏ lại một câu.

-Diệp thành chủ, chúc mừng song hỉ lâm môn! Phu thê ta hôm đây sẽ mang luôn hai phần lễ vật hắc hắc...lão công chúng ta trở về cùng cố gắng không thể thua bọn họ được.

- Thanh Nhi...

Tây Môn trang chủ không kiên nhẫn túm lão bà của mình lại, nàng thật là một nữ nhân chưa từng biết kiêng nể điều gì hại hấn nhiều khi cũng không biết làm sao cho phải! Aizzzz ai bảo nàng là ái thê hấn đâu? Nhìn theo chiếc xe ngựa bắt đầu lăn bánh đi ra khỏi trang hấn lắc đầu, bọn hấn hai kẻ kiêu hùng thanh lãnh một đời nhưng cũng không thoát khỏi tay thê tử ư nháo loạn của mình.

Chợt hạ nhân trong hoa viên ôm một gói nhỏ chạy lại, nhìn thấy phu thê họ cũng ở ngoài này thì cuống quýt cúi đầu hành lễ nhưng Tôn Tú Thanh phẩy tay tỏ vẻ cười trộm hỏi.

- Hoa viên bị phá nát sao?

Hạ nhân dĩ nhiên không hiểu phu nhân của mình sao lại hỏi vậy, cung kính dâng chiếc khăn lụa lên cho nàng xem, chỉ thấy trong đó là một chiếc phượng trăm bạch ngọc điêu khắc chim phượng hoàng ẩn trong mây tinh xảo vô cùng đẹp nhưng tiếc là hình phượng hoàng đã bị gãy rời ra, chỉ còn lại thân cây trăm và đám mây vẫn dính liền với nhau. Nàng chặc chặc lắc lắc đầu tiếc nuối, đây chắc chắn là đồ của Thủy Linh rồi, đúng là bảo vật mà tiếc rằng đã bị hỏng. Thôi thì cứ thu lại tìm dịp trả cho nàng sau vậy! Nàng sai người đem cất lại trong hộp cẩn thận rồi ngọt ngào ôm tay lão công soái ca của mình kéo xuống nói nhỏ điều gì đấy vào tai hấn, hấn có chút hơi cười điểm điểm cái mũi của nàng một chút rồi ôm lấy nàng đang khanh khách cười điểm chân bóng trắng loé lên bay về phía hậu viện.

24. Chương 24

Chương 24: Giang hồ bát quái.

Thành thân?

Thiên Ngoại Phi Tiên Diệp Cô Thành dĩ nhiên lại thành thân?

Trên giang hồ hiện nay đề tài sôi nổi nhất chính là chuyện này, không hiểu do công phu miệng rộng của phu nhân Vạn Mai Sơn Trang hay do giang hồ quá nhạy cảm với tin tức mà chỉ 2 ngày sau khi Diệp thành chủ ôm mỹ nhân cấp tốc trở về Bạch Vân thành thì 4/5 giang hồ đã biết tin tức oanh động này. Có rất nhiều kịch bản câu chuyện được thêu dệt lên chỉ trong một thời gian ngắn ngủi nhưng tóm lại có mấy câu chuyện được cho là chính xác nhất như sau.

Đầu tiên, chính là “Song long tranh châu”! Tây Môn trang chủ và Diệp thành chủ vốn là hai rồng trong một đầm, hai cao thủ cùng xuất hiện trong một thời điểm nên không vừa lòng với sự xuất hiện của nhau. Nhất là sau sự kiện “Quyết chiến tử cấm thành”, và cuối cùng cũng xuất hiện giọt nước làm tràn ly là một mỹ nhân khuynh thành cả hai cùng yêu thích. Thù mới hận cũ tất cả cùng tính luôn một lần này, Thiên Ngoại Phi Tiên Diệp Cô Thành cùng Nhất Kiếm Tây Lai Tây Môn Xuy Tuyết một lần nữa lại đại chiến 300 hiệp, địa điểm chính là Vạn Mai Sơn Trang. Đánh đến long trời lở đất, sập luôn cả hoa viên cũng vẫn bất phân thắng bại. Cuối cùng hai người đánh đến sức cùng lực kiệt sắp đồng quy ư tận thì mỹ nhân cảm lòng không được chạy ra, rút trăm tự sát để hai người không vì nàng táng mạng. Diệp thành chủ liệu mình ngăn cản nên mỹ nhân quyết định về tay Thiên Ngoại Phi Tiên, Nhất Kiếm Tây Lai không có được mỹ nhân coi như thua cuộc quyết không chịu nhục rút kiếm tự sát bảo toàn uy nghiêm thì phu nhân Vạn Mai Sơn Trang xuất hiện tay không bắt kiếm. Cảm động trước chân tình của nàng Tây Môn trang chủ quyết định buông thù hận cùng phu nhân của mình quy ẩn giang hồ. Theo tìm hiểu câu chuyện này chính là do các vị nữ hiệp

truyền tai nhau, luôn ca ngợi nữ tử giang hồ chính là luôn thâm tình, bao dung như vậy nên các phu quân đại hiệp tốt nhất trân trọng thê tử vào.

Tiếp theo là câu chuyện giết gân hơn nữa bởi đây là mối tình của yêu nữ võ công cao cường chuyên dùng mỹ thuật để dụ hoặc nam tử, một lần vô tình nhìn thấy tuần nhan của Diệp thành chủ nên quyết định dùng mỹ thuật dụ hoặc hắn về làm nam sủng của mình nhưng thất bại do ý trí kiên định sắt đá của Thiên Ngoại Phi Tiên. Mỹ nhân yêu dị dĩ nhiên không cam lòng, quyết định “Bá vương ngành thượng công” định dùng võ công cao cường của mình cưỡng ép Diệp thành chủ. Sau khi đánh nhau 3 ngày 3 đêm không nghỉ nàng cũng không làm gì được, uất ức định nhảy vực tự sát thì Diệp thành chủ đại phát từ bi mà ra tay cứu lại. Sau đó nàng ta quyết lấy thân báo đáp nếu Diệp thành chủ không đồng ý sẽ lại đi khiêu nhai. Cực chẳng đã Diệp thành chủ phải nghĩ ột mạng người nên đành đồng ý. Theo điều tra được đây là do chính miệng cái vị đại hiệp kể lại cho nhau nghe mà vô tình lọt ra ngoài!

Cuối cùng chính là mối tình sét đánh kiểu “Nhất kiến chung tình” của Diệp thành chủ cùng thiên nữ bí ẩn xuất hiện tại Hàng Châu bên cầu Đoạn, Tây Hồ. Câu chuyện này được chính nam thanh nữ tú ngắm trăng đêm Trung Thu bên bờ Tây Hồ khẳng định, cùng dân chúng thành Hàng Châu công nhận. Số là thế này, bạch y thiên nữ trên thiên đình nghe nói phong cảnh Hàng Châu là tiên cảnh nhân gian nên nhân ngày Trung Thu lén trốn xuống thưởng thức, nhưng không ngờ bị kẻ gian là một tập đoàn n cái hắc y nhân vây bắt. Đúng lúc đó Diệp thành chủ cũng ngắm cảnh gần đấy không ngờ nhìn người đẹp bị chà đạp nên sử dụng tuyệt đỉnh khinh công đập nước mà đến rút kiếm “Anh hùng cứu mỹ nhân”. Sau khi nhìn thấy dung nhan thiên nữ thì không nỡ buông tay, tiên nữ cũng vì động lòng phạm với Diệp thành chủ mà không trở về trời được nên thuận lý thành chương bọn họ vài ngày sau khi gặp nhau bên Tây Hồ liền thành thân. Kết thúc câu chuyện thần tiên quyến lữ vô cùng đẹp, theo thăm dò ý kiến câu chuyện này rất được các vị tiểu thư yêu thích. Điều đặc biệt muốn đến Hàng Châu tìm kiếm nhân duyên như vậy... Dĩ nhiên người dân thành Hàng Châu là vui vẻ nhất!

Nhân vật chính còn đang mơ mơ màng màng ngồi tại Bạch Vân thành chưa biết thế nào thì độ lan truyền của loại thông tin bất quáí như vậy lại cực kỳ có hiệu quả. Tại kinh thành trong hoàng cung, hoàng đế vừa mừng vừa lo tiếp nhận tin tức do Đức công công bẩm báo lại. Mừng vì cuối cùng Thủy Linh cùng hoàng thúc cũng thông suốt, lo vì Phụng Vãn hiện giờ còn không có tin tức nếu biết chuyện này sẽ thương tâm đến thế nào. Sau khi phân phó chuẩn bị lễ vật tương đương với hồi môn của công chúa xuất giá gửi đến Bạch Vân thành, hần đứng bên cửa sổ thư phòng nhìn cánh chim tung bay trên nền trời thu xanh thăm thẳm thở dài. Phụng Vãn sẽ cần một thời gian rất dài nữa mới trở về đây...

Trong quán rượu nhỏ, nơi góc khuất.

Một nam nhân với vóc dáng cao lớn y phục vải bông tầm thường, khuôn mặt cũng bình thường như bất cứ người qua đường ắt hay giáp nào đó nhưng những ngón tay cầm chén rượu lại thon dài tinh tế như ngọc. Nếu như vóc dáng người này không cao lớn, bàn tay không to bất cứ ai nhìn vào cũng nghĩ đến đây là bàn tay của một vị tiểu thư nào đó. Xung quanh hắn là rất nhiều vò rượu lặn lóc trên bàn, dưới chân. Lão chủ tiệm đứng sau quầy nhìn vào góc khuất hắn ngồi lắc đầu, bồng một toán võ lâm nhân sỹ giang hồ bước vào tiệm. Nơi đây vốn cũng chỉ là một trấn nhỏ nơi biên cương chỉ có gió và cát nhưng những năm gần đây do hoàng đế cho sửa đường, cho phép mở rộng giao thương với ngoại bang nên trấn nhỏ này cũng dần sầm uất lên. Thương gia qua lại buôn bán nhiều và nhân sỹ giang hồ lui tới cũng không ít, lão cũng chẳng lạ gì hướng vào phía trong bếp gọi con gái ra dọn bàn cho khách.

Đám khách nhân là 5 tráng hán một thân phong trần mệt mỏi tuy quanh người quán rất nhiều khăn choàng áo khoác tránh gió cát sa mạc cũng không che dấu được thân thể khô vỹ lưng hùm vai gấu. Ngồi xuống ghé lập tức quảng đại đao cầm trong tay lên bàn lớn tiếng gọi rượu với thức ăn rồi quay qua nói tiếp câu chuyện đang dang ở trên đường.

- ...huynh nói xem vì sao lại phải thành thân gấp như vậy?

Người có vẻ là già dặn nhất phiên cho hắn một ánh mắt xem thường.

- Nếu như ngươi được một mỹ nhân như vậy đến tay ngươi có gấp không?

- Nhưng nghe nói nàng ta là người trong ma giáo a.
- Ta lại nghe nói nàng ta là bạch y tiên nữ tại thành Hàng Châu .
- Sao ta lại nghe được là đệ nhất hoa khôi?

Bọn họ bắt đầu nhao nhao.

- Dù là ai thì không phải cũng trở thành thành chủ phu nhân Bạch Vân thành sao?

Người im lặng từ khi bước vào lúc này mới lên tiếng, đám người kia gật gù nhưng cũng không có thôi. Giọng bọn họ không tính là quá to ở trong tửu điểm đang đông đúc ồn ào này nhưng với nam tử ngồi trong góc khuất kia lại thành vô cùng rõ ràng như sấm nổ bên tai, chén rượu trong tay hắn bị bóp nát mà hắn cũng không hay vẫn nắm chặt mảnh vụn để mặc cho rượu lẫn máu theo cổ tay thấm ướt tay áo.

- ...nghe nói thành thân gấp như vậy là do mỹ nhân kia đã hoài thai của Diệp thành chủ.
- Sao ngươi biết?
- Còn không phải từ Vạn Mai Sơn Trang mà biết được?
- Không phải Tây Môn trang chủ cùng Diệp thành chủ đều là tranh chấp mỹ nhân sao?
- Bởi vậy nên mỹ nhân mới về tay Diệp thành chủ, đấy chính là “Tiên hạ thủ vi cường” biết chưa?

Cả đám không nhịn được cười ầm ỹ, một người cầm chén rượu lên ra vẻ hiểu biết.

- Diệp thành chủ “Quyết chiến tử cầm thành” với Tây Môn trang chủ còn một thân bạch y không dính hạt bụi, vậy mà lần này nghe nói Tây Môn trang chủ bạo phát khiến Diệp thành chủ tím mặt rách môi.
- Ghê gớm vậy sao?
- Thì mỹ nhân đến tay còn bị đoạt mất mà!
- Không phải đâu, là bị mỹ nhân cường bạo ép hôn mới bị thương như vậy!

Phụt...

Cả bàn đều phun rượu lẫn phun thức ăn.

- Từ đâu ngươi nghe?

Hơn nửa tửu điểm quay ra nhìn kẻ vừa phát ngôn là một hiệp khách trẻ tuổi mới nước vào tửu điểm.

- Chính là từ Vạn Mai Sơn Trang a, biểu ca của a di của sư tử của đường đệ của sư huynh ta có quen biết người làm trong ấy.
- Thực sự là Diệp thành chủ bị ép hôn?
- Đúng vậy a, người trong Vạn Mai Sơn Trang đều nói hôm ấy đánh nhau sập cả hoa viên. Nàng kia vậy mà ghê gớm, dùng phượng trăm làm ám khí nên mới khiến Diệp thành chủ thất thủ.
- Sao lại là phượng trăm?
- Thì là tín vật gì đấy của bọn họ a, ngươi không biết Diệp thành chủ chính là người trong hoàng thất? Chỉ có người của hoàng thất mới được dùng hình Long, Phượng a.

Mọi người gật gù ra vẻ đã hiểu, nhưng vẫn có kẻ lên tiếng hỏi tiếp.

- Nói vậy bọn họ là quen biết từ trước chứ không phải “Nhất kiến chung tình” sao?
- A vậy là bọn họ châu thai ám kết, Diệp thành chủ không chịu thừa nhận nên mới so chiêu à?

- Ta nghĩ đúng vậy, đồ rằng bọn họ quen biết nhau từ trước dùng phượng trăm đánh hôn nhưng không kìm lòng được mà gạo nấu thành cơm. Mỹ nhân hoài thai nhưng Diệp thành chủ trở mặt, mỹ nhân nổi giận dụng võ sau không thắng được mới tức giận ném vật đánh hôn về phía Diệp thành chủ khiến nó gãy đôi. Diệp thành chủ nghĩ lại thế là thành thân gấp thôi, nghe nói phu nhân Vạn Mai Sơn Trang chính là chuẩn bị 2 phần lễ vật song hỉ lâm môn mà!

- Nhưng tại sao lại liên quan đến Vạn Mai Sơn Trang?
- Phu nhân của Tây Môn trang chủ chính là quen biết với mỹ nhân kia a.

Cả tửu điểm à lên tiếp tục gạt gù, tự động lợi bỏ những từ “Chắc là” với “Ta nghĩ” và “Nghe nói”. Tin vịt chính là hình thành như vậy, chỉ cần có câu “người của Vạn Mai Sơn Trang nói” thì đúng là sự thật rồi!

Vậy là trước hôn lễ của Diệp Cô Thành và mỹ nữ một ngày giang hồ lại dậy lên một lời đồn đại mới, tiếc rằng chẳng có cái nào đúng với sự thật cả. Giang hồ a

Bát quái a

~

Không ai để ý đến trong góc khuất từ lúc nào đã không còn thân ảnh nam nhân ấy nữa, chỉ còn mảnh vỡ của chiếc chén sứ và những giọt máu đang bắt đầu hoà vào rượu thành một chất lỏng hồng nhạt chảy xuống thấm vào nền nhà cùng với những vò rượu trống rỗng lẫn lộn như lòng hẫng.

Bạch Vân thành.

Người hỏi ta rằng Bạch Vân thành là ở đâu? Xin lỗi câu trả lời là không biết!

Nó chính là một trong n cái địa danh thuộc hàng “X files” của làng võ hiệp tiểu thuyết, chỉ biết nó nằm trên đỉnh một ngọn núi tên là Bạch Vân sơn, đừng hiểu lầm vì nó không liên quan đến Bạch Vân sơn có Bạch Vân tự, càng không phải Bạch Vân sơn ở Quảng Châu hay Du Lâm! Nó đơn giản chính là Bạch Vân Sơn có Bạch Vân thành. Nhìn từ dưới lên không ai nghĩ lại có một toà thành ẩn trong mây trắng quanh năm trên ngọn núi này nên chính người dân tại thôn trang dưới chân núi cũng không biết, họ chỉ biết đây là cấm địa có thể đi vào không thể ra nên tuyệt đối không ai dám bén mảng làm gì. Thi thoảng ban đêm lại nghe phảng phất tiếng đao kiếm va chạm từ trên núi vọng xuống nên càng làm người ta sợ hãi mà tránh xa... Vậy mà hai hôm nay xuất hiện thật nhiều người từ trên núi đi xuống đi lên tất bật a, không phải trên đây không có người sao? Người dân tò mò thì cứ tò mò, cả thành Bạch Vân nhộn nhịp chuẩn bị hôn lễ của thành chủ thì cứ nhộn nhịp. Trong thành chỉ có một kẻ duy nhất vẫn cứ bình chân như vại ngày ngày ngốc ngốc, chính là mỹ nữ sắp trở thành tân nương chứ ai?

- Phu nhân, phu nhân? Người xem mẫu trâm này được chứ?

Thanh Y phải gọi vài câu mới mang hồn của nàng nhập trở lại thân xác, nhìn xung quanh. Nàng hiện đang ở trong Cô Vân các vốn chính là nơi ở của Diệp Cô Thành, từ hôm qua trở về đây hẫng hoàn toàn tuyệt tích không thấy bóng. Nàng cũng lười hỏi, không có hẫng nhưng còn có Thanh Y, Lục Y, Hồng Y và Tử Y quanh quẩn lấy nàng cả ngày đến tối cũng đủ mệt chết người. Nàng muốn có thời gian suy nghĩ, nàng cũng muốn gặp Diệp Cô Thành để nói chuyện lại về hôn lễ này nhưng...bốn cô nàng hồng, xanh, lam, tím này ở đây chính là quấy rối không cho nàng nghĩ gì thì phải. Không phải chọn trâm thì cũng là chọn vòng ngọc, không chọn vòng ngọc cũng là chọn xuyên, chọn kiểu vân kế hay uyển ương kế hoặc phú quý kế bla..bla, nàng vô lực tựa đầu vào tay dùng móng vuốt khều khều những thứ đồ trang sức lấp lánh có giá trị liên thành trước mắt. Nàng vốn là kẻ không chê tiền, vàng, châu ngọc bao giờ nhưng hiện giờ chúng xếp đầy ở đây trong tầm tay, tất cả là của nàng thì nàng lại không một chút hứng thú. Liếc nhìn mũ phượng lưu ly tinh tế cùng với rèm trân châu buông dài đặt trên khay gấm đỏ nàng lại càng rối rắm, nói nàng không có vui vẻ chờ mong chính là nói dối. Nhưng nói nàng không lo lắng thì lại càng lừa người hơn, trăm phương ngàn kế chạy khỏi hẫng nhưng chỉ vì một phút nóng giận một câu lỡ lời mà phải rơi vào cảnh tiến thoái lưỡng nan thế này đây! Nàng chính là sợ, sợ giao tâm ra cho hẫng thì mình sẽ bị tổn thương. Hẫng chính là điển hình cho kẻ đam mê tuyệt đỉnh sức mạnh, nàng đâu? Bọn họ cũng là hai thế giới khác biệt, nếu như cũng giống như Tôn Tú Thanh nàng sẽ chấp nhận mạo hiểm. Còn nàng cố tình lại chỉ là kẻ qua đường ở thế giới này thôi, dùng ngón tay nhỏ nhỏ của mình nàng lướt qua rèm châu trên mũ phượng. Đôi chiếc mũ này lên, khoác lên mình bộ giá y đồ thẩm nàng chính là người của hẫng rồi...

Ngây ngẩn với suy nghĩ của mình, nàng không để ý đến một đôi mắt hắc ngọc đang chăm chú nhìn mình. Từ lúc bước vào phòng hẫng đã nhìn thấy sự bối rối của nàng rồi, nhìn chiếc hộp gấm trong tay hẫng không biết có nên đưa cho nàng không đây? Người của Vạn Mai Sơn Trang đã dùng khoái mã để đưa nó đến đây

cho nàng, bên trong chính là chiếc phượng trăm bạch ngọc nhưng giờ nó đã gãy làm hai phần. Nàng có đau lòng khi nhìn thấy nó bị hỏng thành như vậy không? Quan hệ giữa nàng và Phượng Vân hiện cứ xoay vần trong đầu óc hần, nàng nói nàng thích hần nhưng cũng thích cả Phượng Vân nữa. Nàng nói thích và yêu chính là khác nhau, vậy nàng rồi sẽ yêu hần sao? Nỗi sợ của nàng hần lý giải được nhưng không thể kìm chế bản thân muốn giữ nàng lại, biết đây là biện pháp cường ngạnh nhưng hần không thể không làm. Nắm chặt tay trong ống tay áo, hần nhẹ đặt hộp gấp xuống trước mặt nàng rồi chăm chú nhìn những biến chuyển trên gương mặt nhĩ bé. Nàng hơi giật mình chớp chớp mắt ngạc nhiên ngược lên nhìn hần, đôi mắt to tràn đầy nghìn vấn.

- Tây Môn phu nhân gửi cho nàng.

Mắt nàng loé lên một chút vui vẻ, tò mò cởi lớp dây lụa bên ngoài mở ra. Nhìn thấy chiếc phượng trăm hai nửa đặt song song với nhau nàng có chút trầm xuống, mày khê cau lại. Vươn ngón tay chạm vào hình phượng hoàng đã tách rời khỏi đám mây và thân trăm nàng thở dài một tiếng, cẩn thận đóng nắp hộp lại buộc cẩn thận nàng nghiêng mặt nhìn hần cười nhẹ.

- Tiếc quá ha, nó rất tinh xảo và đặc biệt nữa.

Hần mày nhíu lại chặt hơn nhìn nàng.

- Chỉ vậy?

- Sao cơ?

Nàng nhìn hần khó hiểu, chỉ là cây ngọc trăm thôi mà. Tiếc thì tiếc thật nhưng cũng đâu đến mức khóc thương số phận hẩm hiu của nó như Lâm muội muội khóc thương cánh hoa rơi chứ?

- Nàng chỉ cảm thấy tiếc vì nó tinh xảo?

- Ta quên bộc lộ cảm xúc nào nên có sao?

Hần buông nắm tay nắm chặt ra, một cảm xúc chờ mong dần xuất hiện.

- Nó là Phượng Vân trao cho nàng.

- Vì là của đại ca tặng nên phải tỏ ra thương cảm? Nữ nhân ở đây đều như vậy hả?

Nàng gãi gãi đầu khó hiểu định thò móng vuốt mang cây trăm ra xem lại lần nữa nhưng một bàn tay to với những ngón thon dài đè tay nàng lại, xúc cảm hơi lạnh lạnh dễ chịu khiến nàng ngay lập tức rút lại giấu tay trong ống tay áo rộng, cúi đầu, mặt hồng hồng đáng yêu. Bọn họ tuy đã từng tiếp xúc thân mật hơn vậy nhưng đều là trong tình huống đặc biệt, cảm xúc lẫn lộn. Còn bình thường dù hần có bế nàng lên ôm vào lòng cũng đều là cách lớp tay áo a, tự nhiên tiếp xúc thân thiết như vậy nàng có chút thẹn thùng.

Thấy nàng bỗng rút tay lại hần có chút mất mát nhưng khi nhìn rõ sự bối rối và gò má ửng đỏ hần lại cảm thấy nàng thật ngọt ngào đáng yêu, không tự giác hơi giương khoé môi lên hần bỏ qua cho sự ngượng ngùng của nàng mà tiến tới vấn đề chính khiến hần luôn phải bận tâm mấy hôm nay.

- Vì sao Phượng Vân tặng nàng cây trăm này?

- Không phải chỉ là lễ vật bình thường thôi sao? Hay tập tục ở đây ca ca không được tặng trăm uội muội? Kỳ quái gì đâu.

Tim hần bỗng đập tăng tốc.

- Ca ca?

- Đúng vậy, là kết bái huynh đệ trong truyền thuyết a! Còn có Nam Cung Triệt Phiêu

Kỵ đại tướng quân cùng với đệ nhất mỹ nhân Giáng Châu nữa, huynh thấy ta lợi hại đi hắc hắc.

- Nàng không phải cũng thích Phượng Vân?

- Thích, dĩ nhiên thích...

Tim hần trùng hần xuống, nàng vẫn thích Phượng Vân..

-....cũng như ta Nam Cung Triệt và Giáng Châu vậy.

Nàng biết là hấn hiểu lầm nên cố tình mới kéo dài giọng ra, nhìn thấy đôi mắt hấn bừng lên một khi nghe nàng nói hết câu nàng bỗng thấy lòng mình mềm ra. Hoá ra hấn không phải không có quan tâm đến nàng, chỉ là thói quen không biểu lộ cảm xúc qua nét mặt thôi. Chỉ cần nhìn vào đôi mắt hắc ngọc kia nàng cũng có thể đoán được tâm tình của hấn. Vui vẻ với phát hiện này của mình nàng ngoảnh cười tươi tắn, khoe môi anh đào cong lên đôi mắt hơi híp lại long lanh.

Diệp thành chủ cảm thấy cảm xúc trong lòng có chút hỗn loạn, hấn lo rằng giữa nàng và Phượng Vân có gì đấy nhưng không ngờ lại là mối quan hệ kiểu này. Như có ai đỡ xuống cả tảng núi trong lòng hấn vậy nhưng ngoài mặt vẫn rất động thanh sắc, ngón tay không tự chủ được ôn nhu vuốt ve mái tóc đen mềm mại của nàng.

- Nàng chính là gặp bọn họ sau khi rời khỏi Tranh Mệnh cốc sao?

Mỗi nữ chợt dạ quay qua chỗ khác giả bộ ngắm trời ngắm mây ngoài cửa sổ đã bắt đầu tối đen a.

- Vô tình gặp bên bờ Lạc Hà thôi, a...quên mất. Nhờ bọn họ ta mới biết Diệp công tử là Thiên Ngoại Phi Tiên Diệp Cô Thành đỉnh đỉnh đại danh a

Nàng dài giọng giận dỗi, đôi môi lại vênh lên cong cớm lườm hấn một cái. Biểu hiện đáng yêu này của nàng lại rất lấy lòng hấn, khoe môi hơi nhếch lên một chút nhưng hấn giả vờ nghiêm mặt.

- Là ai đã trốn đi trước khi ta kịp nói? Ân?

- Ta làm sao biết? Ta nghĩ...ta nghĩ huynh là công tử nhà thế gia nào đấy thôi nên...nên..

- Ân?

Hấn chống tay lên bàn đỡ lấy cằm, ánh mắt hơi nheo nheo lại khoe miệng nhếch lên nhìn nàng có chút tà khí làm nàng không biết làm sao, hấn không như Phượng Vân. Tà của Phượng Vân là thói quen yêu mị còn hấn chính là từ bản năng cuồng ngạo phát ra, tà của Phượng Vân là quyến rũ nguy hiểm còn của hấn là nồng đậm hơi thở nam tính. Sợ mình sẽ không chịu được mà lang huyết sôi trào nàng tránh ánh mắt của hấn cúi đầu vờ vờ tà áo.

- niên kỷ của huynh cũng không nhỏ, biết đâu huynh đã...đã thành thân rồi thì sao?

Hấn thật muốn cười, không ngờ nàng chính là suy nghĩ đơn giản như vậy. Khoe môi càng sâu, phượng mâu khép hờ nhìn soáy vào nàng.

- Nàng để ý?

- Dĩ...dĩ nhiên là không, ai mà thèm chứ?

Nàng quần a, chẳng nhẽ lại mặt dày nói rằng nàng để ý từ lúc đấy?

- Thật?

Hấn nâng khuôn mặt đỏ bừng của nàng lên đối diện mình.

- Ta...ta...

Trong căn phòng yên tĩnh chỉ có hai người, nàng có cảm giác nhịp tim của mình đập to như đánh trống. Không kháng cự lại được mà hơi ngả người về phía hấn đôi mắt mông lung khép dần lại, hấn đạt được mục đích làm nàng mất đi sự đề phòng đôi môi khẽ mở phả ra hương nữ nhân ngọt ngào mời gọi. Không muốn để lỡ từng biểu hiện trên gương mặt nàng lúc này, hấn vươn ngón tay vén những sợi tóc bên cạnh tai nàng lại khuôn mặt anh tuấn tiến lại gần. Khi hơi thở gấp gấp của nàng bao trùm toàn bộ khứu giác của hấn, đôi môi ướt át run rẩy chạm vào bạc thân sắc nét đội nhiên ngoài cửa vang lên tiếng của Hồng Y làm nàng giật nảy mình theo bản năng ngồi thẳng lên ngay lập tức.

- Thành chủ, phu nhân giá y đã được mang đến đặt trong Minh Nguyệt các.

Diệp Cô Thành cũng hơi cứng người một chút, gò mà có chút phiếm hồng nhẹ hắng giọng một cái phân phó với “Trình Giáo Kim” bên ngoài.

- Được, chuẩn bị để ta mang phu nhân qua bên đó.

Nàng lần đầu tiên từ chính hấn nghe thấy hai chữ “Phu nhân” mặt lại càng đỏ lợi hại, tai nóng rực không dám nhìn thẳng vào hấn cúi đầu tiếp tục hành hạ tà áo khốn khổ của mình.

Bỏ qua biểu hiện không tự nhiên của nàng, hấn tiến lại cúi xuống bế nàng lên. Không hiểu nghĩ đến chuyện gì đột nhiên bật cười ra tiếng, nàng nhạc nhiên quên đi ngại ngùng ngược đôi mắt lên nhìn hấn dò hỏi. Hấn vẫn giữ nguyên nụ cười nhẹ trên môi hiểu ý mà trả lời nàng.

- Trừ lúc chạy trốn còn lại hầu như là ta đều làm đôi chân của nàng.

Nàng phớt cho hấn một ánh mắt xem thường.

- Nam nhân nhỏ mọn.

- Ân?

Hấn nheo mắt lại nguy hiểm nhìn nàng.

- A xem giá y, xem giá y thôi.

Nàng ngay lập tức coi như không nói gì đánh trống lảng, đôi mắt chớp chớp hết sức vô tội để hấn ôm đi ra khỏi Cô Vân các của thành chủ để đi đến Minh Nguyệt các dành cho khách. Đường đi tuy không xa nhưng cũng có rất nhiều người, nàng vẫn chưa quen bị hấn ôm đi ôm lại như vậy ngưỡng ngưỡng chôn mặt vào cổ hấn, không biết rằng tư thế hai người như vậy càng thêm thân mật.

Minh Nguyệt các cùng Ngạo Thiên các được xây theo kiểu kiến trúc hoàng cung, nói là các nhưng chính xác ra là hai cung điện thu nhỏ vô cùng tinh xảo, Cô Vân các như chủ nhân của nó thanh lãnh tinh tế toả ra hơi thở dương cương với màu chủ đạo là vàng và trắng. Minh Nguyệt các thì nhỏ hơn, lịch sự hoà nhã ẩn trong một hoa viên rộng với hồ nước và những hòn giả sơn và hành lang ẩn hiện. Đặc biệt ngay cạnh các có một cây tử đằng gốc to buông những bông hoa nho nhỏ kết thành chùm tím nhạt rủ xuống bông bành như mây làm cho các có một cổ ý vị nhu hoà lãng mạn. Hấn đưa nàng thẳng vào phòng phía trong, nơi đã được thu xếp sao ằm mại phù hợp với nữ nhân. Phía trước giường là một khung gỗ tròn nhẵn phía trên treo một bộ giá y tầng tầng lớp lớp đỏ thắm với viền cổ và tay áo vàng cùng đuôi tròn dài quét đất phía sau. Phía trên thân áo dùng chỉ vàng thêu nổi những đám mây tương tự gia huy của Bạch Vân thành, phía dưới thêu đuôi phượng kín đến gấu áo, phía trên phủ hỉ khăn bằng sa mỏng cùng màu. Nàng tròn mắt kinh sợ nhìn bộ giá y tinh xảo đến từng đường thêu, là chỉ trong hai ngày mà có thể làm được bộ y phục phức tạp này sao? Như nhìn ra sự kinh ngạc trong mắt nàng, Thanh y tiến lên nhỏ giọng.

- Phu nhân, giá y này là dùng 50 thợ lành nghề tại Vân Nam gấp rút làm không ngừng nghỉ trong vòng hơn một ngày, sau đó dùng khoái mã chạy một ngày một đêm mang đến.

Nàng không nói được lời nào nhìn bộ y phục ngày mai mình sẽ mặc lại ngược mắt lên nhìn nam nhân thanh lãnh vừa ôn nhu đặt mình ngồi xuống ghế quý phi, hấn...thế nhưng thực sự rất coi trọng hôn lễ này? Vuốt ve những sợi tóc bị sổ ra khỏi dây lụa, vén lại ra sau tai nàng hấn nhẹ nhàng dặn dò.

- Nàng hôm nay ở lại đây được chứ? Không phải lo lắng gì hết, ngày mai bà mối sẽ cho nàng biết phải làm những gì.

Ngơ ngác gật gật đầu, nàng không biết phong tục cưới xin tại cổ đại nhưng cũng hiểu tân lang tân nương không thể ở cùng một nơi trước khi bái đường. Tân lang a

không hiểu khi nhìn hấn khoác lên mình bộ hỉ phục màu đỏ sẽ có cảm giác thế nào...cả người nàng là cảm giác lâng lâng mờ ảo khó tả cứ vậy tiến vào mộng đẹp chuẩn bị cho hôn lễ của chính mình vào ngày mai.

P/s: huhu, do bị ốm đầu đau mắt hoa thực sự cả ngày hôm nay ta viết được thế này đã là cố gắng hết sức. Có chỗ nào không được như mong đợi xin thứ lỗi cho ta!!!

+++++

+++++

25. Chương 25

Chương 25: Động phòng thực náo nhiệt.

Hôm sau trời vẫn còn tối đen, mỡ trư đang ngon giấc liền bị 4 nàng thị nữ Thanh Y, Hồng Y, Lam Y, Tử Y dựng dậy. Lơ mơ lơ mơ bị mang đến ôn tuyền phía sâu sau Minh Nguyệt các nàng cũng không biết, nước ấm vậy quang lại có rất nhiều cánh hoa hồng thơm dễ chịu lại cảnh khiến nàng ngủ ngon hơn. Lam Y, Tử Y hai người dùng tinh dầu đàn hương thấm lên tóc cùng cơ thể nàng rồi dùng khăn bông trắng muốt nhẹ nhàng chà lau từ đầu đến chân không sót một chỗ. Nửa canh giờ sau nàng vẫn gật gù được mang lên để nằm trên một tấm gấm dày màu trắng xoa tóc ra cho Thanh Y và Hồng Y cẩn thận thấm ướt tóc cùng toàn thân, sau đó phủ một lớp bột phấn tinh mịn lấp lánh bột ngọc trai lên tay chân cùng khắp người nàng. Khi mặt trời bắt đầu lấp ló xuất hiện mỡ nữ mới mắt nhắm mắt mở tỉnh lại thấy trên người mình chỉ khoác một chiếc áo sa mỏng rộng thùng thình, Thanh Y tay lăm lăm một chiếc trâm ngọc đầu có một chất lỏng đỏ tươi định ấn lên tay trái nàng. Vừa tỉnh ngủ đã thấy mình sắp bị hành hung theo bản năng nàng hét âm lên lùi lại mà ko biết mình đang ngồi trên ghế, kết quả là nàng vô cùng mất hình tượng mà ngã ngửa ra sau tứ chi hướng lên trời. Hồng Y, Lam Y đen mặt vội đỡ nàng dậy để nàng tập tễnh xuýt xoa ôm hông ngồi xuống ghế như cũ nhìn Thanh Y đầy cảnh giác.

- Thanh Y, ngươi muốn làm gì a.

Thanh Y đỡ khóc đỡ cười đưa chiếc hộp ngọc nhỏ bên trong chứa một ít chân lỏng đỏ tươi cho nàng xem.

- Hồi phu nhân, là thủ cung sa ạ.

Nàng đang tò mò định thò móng vuốt vào sờ thử nghe nói đến là thủ cung sa già ra từ con thạch sùng ăn bầy càn chu sa thì ngay lập tứ ghê tởm ném lại cho Thanh Y.

- Ta không muốn bị hội liên hiệp bảo vệ động vật kiện tội xài chế phẩm từ động vật quý hiếm đâu, khỏi phải điểm. Ghê chết người!

Nàng rút đầu lè lưỡi còn bốn nàng kia nhìn nhau khó hiểu “hội hiệp bảo vệ động vật” là cái hội gì? Chu sa quý hiếm sao? Biết nàng đây là sợ vì nó được già ra từ con thạch sùng Thanh Y vẫn cố vớt vát.

- Phu nhân một chút thôi, thủ cung sa người ta nuôi rất nhiều mà. Nhắm mắt lại Thanh Y điểm một cái thôi không có đau.

- Không đâu, ta bị dị ứng động vật lạ a

toàn thân sẽ nổi mẩn ngứa rất khó chịu, rất xấu a

Thanh Y muội muội muốn ta khó chịu, muốn ta xấu ư?

Dùng vẻ mặt đáng thương nhìn Thanh Y làm nàng ta không có cách nào khác đành buông tay đầu hàng, bắt lực cất chiếc hộp nhỏ vào một góc nàng bắt đầu bôi phấn ngọc cùng bút lông trên bàn gương ra trang điểm cho phu nhân của mình. Sau một hồi công phu tô vẽ mỡ nữ nhìn khuôn mặt trắng bệch như ma cùng môi đỏ chót như hai quả ớt, má hồng đậm như mông hươu tử cùng lông mày đen xì như sâu róm của mình mà ghen. Nữ nhân cổ đại...thảm mỹ thực đặc biệt a

Bỏ qua biểu tình như nhìn thấy kỳ quan mới bị phá bỏ của bốn nàng thị nữ, Thuỷ Linh lau sạch đồng son phấn bụi chẳng trên mặt mình đi. Đánh nhẹ một lớp phấn nền, thêm một lớp phấn phủ mỏng để làn da tinh mịn như sứ, lông mày kẻ theo khuôn tự nhiên. Giữa trán vẽ 3 cánh mẫu đơn cách điệu màu đỏ tiem điểm, nàng lại dùng bột ngọc trai lấp lánh tán đều lên bầu mắt, hốc mắt dùng thanh chì kẻ lông mày nhấn một chút cho sâu rồi lại kẻ viền mí kéo dài ra hơi xếch lên ở đuôi mắt sắc sảo. Dùng bút lông chấm một chút bột ngọc trai kẻ dọc theo sống mũi và viền mí dưới, mở mắt ra nàng hài lòng với đôi mắt long lanh sắc nét của mình chẹp miệng tiếc rằng ở đây không có mascara để tăng thêm hiệu quả a. Điểm một chút phấn hồng nhạt nơi gò má, dùng bút lông chấm son tô đỏ lòng môi rồi tán ra nhạt dần ra phía viền, thêm chút dầu vừng bóng bẩy nữa vậy là xong. Nhìn vào gương đồng tuy không rõ lắm nhưng cũng có thể thấy một mỹ nhân như hoa hàm tiếu e lệ, nàng vui vẻ quay sang chớp mắt với xanh, hồng, lam, tím phía sau mình.

- Như vậy được chứ?

Các nàng nhìn phu nhân của mình mà cảm như muốn rớt, nàng vốn có một làn da mịn màng, đôi mắt to và đôi môi đầy đặn. Sau khi trang điểm thế này mọi ưu điểm lại càng nổi bật hơn, nhất là đôi mắt lay động chứ không còn mơ màng như mọi khi nữa, không thể dùng một từ mỹ nhân để miêu tả a

nhìn nàng có thể hiểu câu “Nhất tiểu khuynh thành, nhị tiểu khuynh quốc” là để chỉ người con gái thế nào. Vươn móng vuốt vô vô, tiện thể néo néo khuôn mặt Thanh Y cùng Hồng Y nàng cười hì hì gọi hồn của các nàng ấy quay trở lại.

- Sao? Chưa nhìn thấy mỹ nhân như ta bao giờ sao?

- Phu...phu nhân...quá đẹp rồi! Không phải mỹ nhân bình thường a

là tiên nữ.

Thanh Y lấp bắp, các nàng kia cùng đồng loạt gật đầu như bầm tỏi. Mỗi nữ vươn ngón tay trở lên lắc lắc, ra vẻ rất là cao thâm.

- Tục, như vậy rất tục a. Không thể lúc nào cũng dùng từ tiên nữ để miêu tả vẻ đẹp của mỹ nhân được, cái gì mà “chim sa cá lặn”, cái gì mà “như hoa như ngọc”. Không thực tế, phải nói rằng ta có vẻ đẹp hoa gặp hoa nở, người gặp người yêu, ngọc thấy phải vỡ, thuyền thấy phải chìm mỹ nhân tai họa nhân gian hắc hắc...

Mỗi nữ tự kỷ hắc hắc cười không nhìn đến gương mặt những người xung quanh đã đen toàn tập, có ai lại đi so sánh mình với tai họa nhân gian bao giờ không cơ chứ? Biết phu nhân của bọn họ không phải người thường nhưng...vậy cũng quá là không thường đi. Rút rút khoé miệng, các nàng lại bắt tay vào vấn tóc cho vị phu nhân đặc biệt này của mình. Vì phu nhân thích nhẹ nhàng nên các nàng chính là vấn một cái vấn kế đơn giản phía trên cài tám chiếc trâm hoa mai còn phía dưới để buông xoã tự nhiên. Sau đó bắt đầu tới yếm đỏ mẫu đơn rồi tầng tầng lớp lớp váy áo, không thể chịu nổi những tầng lớp như muốn chôn người thế này nàng quyết định chỉ mặc thêm một chiếc váy cùng áo lót bên trong màu vàng phủ một chiếc áo lụa đỏ thêu mây, dùng đai lưng song hỉ cùng những sợi dây mảnh màu đỏ thắt lại tôn lên vòng eo nhỏ nhắn cuối cùng mới đến áo khoác đuôi dài thướt tha. Vừa nhẹ nhàng vừa phiêu dật quyến rũ với những đường nét cơ thể yếu diệu hiện rõ, tiếp theo chính là mũ phượng lưu ly rèm châu nặng trĩu a, dù nó không quá công kênh nhưng nàng ước lượng cũng phải gần 2 cân đi. Vừa cố định mũ phượng, phủ hồng trù lên cũng là lúc nghe thấy tiếng xôn xao của kèn trống từ bên ngoài vọng vào, bà mối với hình tượng mập mạp cùng nụ cười cầu tài và ánh mắt toả ra kim quang bước vào. Tuy cách lớp sa mỏng màu đỏ thêu chỉ vàng nàng cũng có thể thấy móng vuốt mập mạp của bà ta cầm theo một quả táo tươi đỏ chót cùng chiếc hộp nhỏ.

- Tân nương đây rồi, mau há miệng ăn trái táo đỏ mau sanh quý tử nào.

Bà ta cười mỉa mắt hơi vén lớp sa mỏng lên đưa đến trước miệng nàng một trái táo đỏ tươi ươn ướt át nho nhỏ, đang đói bụng nàng ngay lập tức há miệng ăn luôn. Thòm thèm nhìn chiếc hộp trong tay bà mối xem còn trái nào nữa không nhưng thất vọng rồi, chỉ có một trái duy nhất. May mà có hồng trù khăn sa che mặt không thì nàng sẽ phải đào hố chui xuống khi nhớ lại biểu hiện không giống tân nương chút nào của mình lúc này. Nhét vào tay nàng trái táo to khác cũng đỏ không kém bà ta bắt đầu mở miệng liên thanh những câu đại loại như yếu diệu thực nữ quân tử hảo cầu, xứng lứa vừa đôi, phu xướng phụ tuỳ, xứng duyên cầm sắt, long phụng xum vầy bla bla hoà cùng tiếng ồn ào phía ngoài khiến nàng hoa mắt ù tai, lảo đảo theo bà mối cùng Thanh Y dìu hai bên nàng bước ra ngoài hơi cúi người ngồi vào trong kiệu hoa tám người khiêng.

Ngồi bên trong chiếc kiệu đồ rộng rãi, nhìn xuống quả táo trong tay nàng không biết có nên hạ gục nhanh tiêu diệt gọn nó không. Rất tiếc ý đồ “ác độc” với trái táo không thể thực hiện được do quãng đường từ Minh Nguyệt các đến Cô Vân các quá ngắn, chưa qua thời gian uống hết một chén trà nàng đã thấy kiệu lung lay hạ xuống. Bao nhiêu cố gắng suy nghĩ vẫn vơ để tránh đi sự hồi hộp của nàng hoàn toàn vô tác dụng, khi nghe tiếng pháo nổ râm ran ở bên ngoài cùng tiếng nhạc hỉ lộ lên trái tim nàng cũng đập nảy lên liên hồi. Rèm kiệu lay động một cái được Hồng Y vén lên, một cánh tay thon dài với tay áo rộng màu đỏ tươi viền thêu chỉ vàng vươn ra chờ đợi nàng nắm lấy. Cẩn cẩn cánh hoa môi, nàng cố gắng áp chế nhịp tim cùng hơi thở của mình lại tay hơi run run để vào lòng bàn tay to lớn ấy. Ngay lập tức tay nàng được nắm chặt lại bao trong hơi lạnh dễ chịu quen thuộc, tiếp theo cả người được bế bổng lên mang ra bên ngoài

trong tiếng chúc tụng của mọi người trong thành. Trong đó giọng của Tôn Tú Thanh Tây Môn phu nhân là vượt lên tất cả chọc nằng khó khăn lắm mới bình ổn được tâm tình nay lại dâng lên đầy lồng ngực.

- Diệp soái ca ôm tân nương cẩn thận đừng để nàng lại chạy mất lần nữa nha.

Đôi tay đang ôm lấy nàng hơi run lên một chút nhưng cũng không có nói gì đi tiếp, bước qua chậu lửa trước cửa mang nàng vào đại sảnh đã được trang hoàng rực rỡ một sắc đỏ vui mừng. Giọng hân trầm thấp bên tai khiến nàng có chút không biết phải làm sao.

- Nàng chắc rằng có thể đứng được chứ?

- Không sao mà, nếu không chúng ta làm sao để báỉ đường đây?

Hắn hơi cười.

- Cứ vậy là được.

Nàng xấu hổ dầm nhẹ vào vai hắn.

- Diệp đặt ta xuống mà

Ý cười càng sâu, đôi mắt lấp lánh. Diệp Cô Thành trong mắt mọi người tại đây không còn là Diệp thành chủ lãnh bằng bằng nữa mà là một tân lang đang cẩn thận nhẹ nhàng đặt thiên hạ trong lòng mình xuống, tay vẫn không buông không rời sợ nàng ngã. Tất cả đều muốn cười mà không dám, bà mỗi hắng giọng e hèm một tiếng ổn định lại không khí rồi bắt đầu trình trọng thông báo.

- Giờ lành đã đến, mời tân lang tân nương hướng ra phía ngoài. Nhất báỉ thiên địa!

Cả hai nhẹ nhàng xoay qua hướng đông thành kính vái một vái.

- Nhị báỉ cao đường.

Do song thân tân lang đều đã băng hà, lão ba lão mẹ tân nương không cùng thời không này nên cả hai vẫn hướng phía đông vái tiếp một vái nữa.

- Phu thê giao báỉ.

Tân lang tân nương đối mặt vào nhau vái một vái cuối cùng nữa, lúc này nàng mới dám ngẩng lên nhìn tân..phu quân của mình qua rèm châu trước mặt và hồng trù mỏng manh. Hôm nay hắn chính là dùng một sợi dây màu đỏ buộc tất cả tóc lên phía trên cao làm lộ ra toàn bộ ngũ quan tinh xảo nhưng nam tính, phượng mâu sáng bừng đến cả đuôi mắt cũng phải dương lên. Có thể thấy được ý cười trên đôi bạc thân, thân thể thon dài khoác lên lên mình một thân hỉ phục đỏ khiến hắn dường như bớt đi vẻ thanh lãnh thay vào đó lại có cỗ tà mị không nói lên lời. Bàn tay hắn vẫn nắm lấy tay nàng không buông, có thể thấy những ngón tay thon dài không còn lạnh lạnh nữa mà đã bắt đầu ấm dần lên. Nàng cứ ngây ngốc nhìn hắn như vậy ngay cả khi bà mỗi hô lên “Đưa vào động phòng” trong truyền thuyết rồi được hắn ôm lên đi đến hỉ phòng trong sự hò reo chúc mừng cùng pháo nổ đi dùng nàng cũng không thể dời mắt. Nhận ra tầm mắt của nàng hắn cười nhẹ một chút, ngực hơi rung động giọng hàm chứa chút chêu chọc hiểm thấy.

- Nàng đây là không nỡ dời mắt khỏi ta?

Giật mình quay đi chỗ tân nương xấu hổ cắn môi giải thích.

- A...là...là thấy huynh mặc như vậy có...có điểm lạ lắm thôi.

- Không thích?

- Không phải, chỉ là...không ngờ huynh lại...lại đẹp trai như vậy.

“Thực may là huynh không đeo túm hoa đỏ trước ngực a” lên bỏ thêm một câu như vậy trong lòng. Nàng le lưỡi do quần quá mà lời đùa từ hiện đại ra dùng khiến hắn không hiểu nhưng cũng không hỏi thêm. Cẩn thận đặt nàng ngồi trên hỉ giường, nhìn thân hình kiều nhỏ thướt tha, đôi tay nhỏ bé nắm chặt lấy trái táo đỏ hắn có cảm giác thoải mãn khó hiểu. Dưới lớp hồng trù mờ mờ, hắn có thể thấy rõ nàng hôm nay rung động lòng người như thế nào. Đôi mắt mơ màng mong lung mọi khi giờ trở nên sắc sảo rõ nét khiến mỗi cái liếc nhìn của nàng chính là câu hồn người, làn môi đỏ thắm ónh nhuận càng thêm chọc hắn

muốn gỡ bỏ miếng vải mỏng manh khó chịu này xuống mà nếm vị ngọt của đôi cánh hoa hồng ngay lập tức. Đè nén lại bản thân, hấn vồ nhẹ lên bàn tay ý muốn nàng yên tâm rồi xoay lưng bước ra ngoài quay lại đại sảnh đang ầm ỹ. Thanh Y, Hồng Y, Lục Y, Tử Y ngay lập tức ủa vào riu ra riu rít.

- Chúc mừng phu nhân.

- Mừng phu nhân a

- Chủ nhân hôm nay đúng thật là ý vui lộ ra hẳn mặt, lần đầu tiên trong đời Tử Y thấy nga.

Nàng ngay lập tức quăng trái táo sang bên cạnh giường có đầy hạt dẻ, hạnh nhân và lạc, giật hồng trù khăn sa ra trong sự kinh hoảng của bốn nàng tì nữ.

- A phu nhân mau đội lại, mau đội lại. Không phải tân lang vén hồng trù là không tốt...

Nàng đáng thương hề hề nhìn bọn họ chớp mắt.

- Các muội muội có thấy giờ gần chính Ngọ rồi không? Ta từ sáng đến giờ chưa được ăn gì... đói a

Sau đó đánh mắt về phía một bàn đồ ăn trong phòng mắt sáng bừng, thiếu chút chảy nước miếng đến. Các nàng còn chưa kịp phản ứng, cửa phòng lập tức bị đập tung ra. Một giọng cười hắc hắc quen thuộc cùng mùi thức ăn nóng bay vào.

- Mỹ nhân của ta đói đi, các người thực không biết cách phục vụ thai phụ.

Mổ nữ nhảy dựng rít lên.

- Tôn Tú Thanh, cậu đừng có tung tin vịt!

Tôn Tú Thanh một thân tuyết trắng xứng với hình tượng lão công của mình bước đến trước mặt nàng bỏ qua bốn nàng tì nữ hoá đá ngay câu đầu tiên Tây Môn phu nhân nói, câu tiếp theo khiến các nàng ngay lập tức tản ra thành bột phấn bị gió cuốn đi. Các nàng dù thân trong giang hồ không câu nệ tiểu tiết nhưng vẫn còn là hoàng hoa khuê nữ, đương nhiên làm sao hiểu nổi những chuyện như vậy? Tây Môn phu nhân đã lập gia đình nói chắc là không sai đâu. Thảm nào chủ nhân của các nàng bất chấp miệng vết thương nơi chân của phu nhân đã se lại vẫn luôn một mực ôm nàng đi tới đi lui vô cùng cẩn trọng, chính là tiểu chủ nhân tương lai a

- Hắc hắc, thế nào? Không muốn ăn?

Nhìn hai đĩa đồ ăn nói hời trong tay Tôn Tú Thanh, nàng vô lực nhún nhún vai. Có giải thích thì càng bị nghi ngờ, lười nói! Đi qua vài tháng nữa bụng không có to lên thì khắc biết.

Cười hì hì tự cho là đúng Tây Môn phu nhân kéo ghế ngồi xuống chống cằm nhìn nàng đang bắt tay vào tiêu diệt hai đĩa đồ ăn chẹp chẹp lưỡi nghĩ bụng “Ta và lão công cũng chính là ăn cơm trước kẻo rồi mới thành thân, còn hiếm là các người?”

Các nàng Thanh, Hồng, Lục, Tử, lúc này mới gom nhặt được hết linh hồn bị dọa bay đi mất cuống quýt tiến đến cẩn cẩn dục dục kê bê nước kê chạy đi lấy thêm thức ăn, kê kê thêm nệm cho phu nhân của mình đang híp mắt lại vì ăn.

- Phu nhân dùng trà.

- Phu nhân ngồi lên nệm cho khỏi lạnh.

- Phu nhân dùng thêm canh.

- Phu nhân người thấy chỗ nào không khoẻ.

- Phu nhân người cẩn thận một chút.

- Phu nhân ăn chậm một chút, như vậy không tốt cho tì vị a

- A phu nhân người đừng cúi xuống để Tử Y lấy đôi đũa khác cho người....

Mổ nữ đen mặt, gân xanh trên trán nẩy ra n cái biến thân thành khủng long bạo chúa mặt nhăn thành một đoàn thét ra lửa.

- Các người đi ra ngoài hết cho ta.

Lần đầu tiên phu nhân vốn nhẹ nhàng vui vẻ lại nổi cáu với mình, các nàng ngơ ngác nhìn nhau không biết mình sai ở đâu. Lại lên lút nhìn gương mặt khùng bố của nàng lấp bắp không lên lời, Tôn Tú Thanh ở bên cạnh lắc lắc đầu ra vẻ hiểu biết phát tay ý bảo các nàng cứ lui đi, lại còn bồi thêm một câu.

- Ai nha.... Phu nữ có thai chính là thái độ thất thường như vậy các người cũng không cần phải uỷ khuất.

Các nàng mắt oanh oánh nước lập tức trở lên sáng ngời nhìn Tây Môn phu nhân đầy khâm phục gật đầu như bầm tởm lui hết ra ngoài.

Mỗ nữ chán bản tựa đầu vào tay nhu nhu cái trán.

- Tú Thanh, không phải như cậu nghĩ ! Minh và huynh ấy vẫn chưa...vẫn chưa cái gì gì kia.

Nàng đỏ bừng mặt lấp bắp giải thích, Tôn Tú Thanh nheo nheo mắt nhìn nàng có vẻ không tin tưởng lắm.

- Cậu và lão công thực sự chưa...

Làm động tác hai bàn tay úp lên nhau xoay chuyển.

Tân nương đen mặt gạt đôi móng vuốt của nàng ta đi, cúi đầu vờ vờ tà áo.

- Minh...minh vẫn còn là hoàng hoa khuê nữ a

Phụt...

Tây Môn phu nhân không chút hình tượng mà phun miếng canh tổ yến trong miệng ra, may nàng ta không ngồi đối diện tân nương không thì mệt. Lau lau qua loa miệng và vạt áo của mình nàng tròn mắt nhìn mỗ nữ quần đến mức làm đà điều chôn mặt xuống bàn.

- Cậu không phải 24 tuổi sao? Đến giờ này vẫn còn là xử nữ, mình thực bội phục gia giáo nhà cậu.

Mỗ nữ tuy quần nhưng cũng không phải vừa.

- Cậu cũng bằng tuổi mình lúc xuyên qua chẳng nhẽ cậu đã...

Tôn Tú Thanh đơ hình một chút, xấu hổ ngượng nghịu chuyển qua bộ dạng vừa rồi của mỗ nữ.

- A mình...mình cũng như cậu thôi

Quăng cho nàng ta một ánh mắt xem thường, tân nương nhếch miệng cười giảo hoạt.

- 24 tuổi cộng thêm 20 năm bên này nữa là 44 tuổi, quả thực...cậu chính là hình tượng thặng nữ vậy mà còn chê mình.

Tôn Tú Thanh đen mặt xông lên dùng “Nhất dương chỉ” tấn công khiến mỗ nữ không chút hình tượng tân nương lẫn đùng ra ghề quý phi cười sảng sặc.

Bốn nàng tì nữ ở bên ngoài càng thêm khẳng định phu nhân của bọn họ chính là hoài thai nên mới tính nét thất thường như vậy, chột cáu chột cười a.

Tân nương cùng Tây Môn phu nhân hàn huyên cười đùa âm ỹ cuối cùng cũng đã đến sập tối, Tôn Tú Thanh vốn định ở lại nháo động phòng nhưng bị chính lão công của mình lôi đi trở về Vạn Mai Sơn Trang. Thực may hai nàng cũng đã kịp chỉnh trang lại y phục, dung mạo cho nhau nếu không Tây Môn trang chủ nhất định nghi ngờ các nàng là vừa tham gia hội đánh vật song.

Cố định lại mũ phượng trên đầu chắc chắn, phủ hồng trù lên song đưa mắt nhìn hỉ phòng rộng lớn yên tĩnh có một mình nàng ngồi trên giường đợi tân lang đến tiến hành nghi thức cuối cùng trong hôn lễ . Khắp nơi là sắc màu đỏ chói lợi vui mừng, lại nhìn cặp nến song hỉ được đốt lên mà nàng khẩn trương vô cùng. Dù sao cũng là lần đầu tiên của mình, nàng không lo lắng sao được? Hẳn là người nàng có tình cảm nên nàng không tiếc nuôi gì, nàng không nghĩ mình sẽ dễ dãi như vậy nhưng với một nam nhân như vậy có ai là không muốn? Nàng hung hăng khinh bỉ gõ vào trán một cái làm bầm “Sắc nữ a~~”, vậy thể này có được coi như sống thử không nhỉ? Nàng phì cười với suy nghĩ kỳ cục của mình, bọn họ chính là đã cử hành hôn lễ long trọng bái thiên địa rồi chính là phu thê chính thức rồi thì sao tính là sống thử được. Nhưng trong lòng

nàng vẫn cảm thấy vướng mắc rất nhiều vì nàng sẽ phải trở về, nàng không phải hình tượng thánh mẫu mà nàng chính là một kẻ ích kỷ trong tình cảm. Nàng chạy trốn hấn khi nghĩ hấn chỉ là trả ơn mình, nhưng khi biết hấn cũng bắt đầu có tình cảm thì nàng lại trở lên tham lam muốn nhiều hơn nữa từ hấn. Dù chỉ là thích nhau nhưng tình cảm chính là một loại thuốc độc đáng sợ ăn mòn con người khi phải chia lìa. Nàng khi trở về còn có cha, có mẹ, có công việc bận bịu.

Còn hấn?

Hấn chính là một kẻ từ trước đến nay luôn cô đơn một mình, dù không đọc tác phẩm nào của Cổ Long tiên sinh nên không biết trong nguyên tác hấn ra sao. Nhưng câu nói nổi tiếng của hấn thì nàng chắc chắn biết.

“Lâu cao thì cô tịch, chỉ kẻ ở trên ới có thể hiểu!”

Nàng chính là lo lắng hấn sẽ quay lại hình ảnh ấy, lo hấn sẽ trở thành một khối hàn băng trăm triệu năm không tan. Nàng không hi vọng sau khi mình đi sẽ có nữ nhân nào khác bên hấn, dành hết mọi sủng nịnh như hấn đang dành cho nàng lúc này. Không muốn trong tim, trong mắt, trong suy nghĩ của hấn có người khác nhưng đồng thời nàng cũng không muốn hấn chịu cả đời tịch mịch chỉ có thanh kiếm là bạn. Nàng rối rắm không màng đến mũ phượng đập đập đầu vào thành giường, hậu quả không tránh được định luật vạn vật hấp dẫn mà trượt một cái ngã ngửa ra sau.

Đột nhiên một giọng cười phía cửa sổ nổi lên, nàng giật nảy cả mình ngay lập tức loạng choạng ngồi dậy. Trời đã bắt đầu tối hấn xuống, vầng nguyệt nha lặn trong mây vẫn chưa xuất hiện. Từng đám sương theo không khí bắt đầu lạnh của mùa thu trên đỉnh núi cao chậm rãi lan toả cùng điệu cười âm trầm đột nhiên xuất hiện, khiến không khí tươi vui của hỉ phòng cũng trở nên âm trầm quỷ dị. Một bóng dáng cao lớn màu huyết dụ đeo mặt nạ vàng loé lên ánh sáng lạnh, ngồi tựa vào khung cửa sổ một nửa người được ánh đèn trong phòng chiếu rõ một nửa lại ẩn trong bóng tối nhìn mình chằm chằm làm nàng rung mình theo bản năng lui lại phía sau dè dặt sợ hãi quát lên hỏi.

- Ai ?

Xung quanh đây có rất nhiều người, nghe thấy tiếng nàng quát to chắc chắn sẽ xông vào. Nàng không tin một mình hấn có thể thoát được, hơn nữa còn có Diệp Cô Thành. Như nhìn thấu suy nghĩ của nàng, hấn cười tà bước chân chậm rãi bước đến trước mặt tựa vào thành giường ngạo nghễ nhìn xuống nàng.

- Người có muốn thử lại không?

Nàng ngay lập tức nghĩ không song, hấn dám ung dung vào đây như vậy chứng tỏ hấn đã có sự chuẩn bị kỹ càng. Nghiến răng nàng cố gắng ngồi thẳng người lên ngăn cao đầu nhìn lại hấn.

- Người là ai? Muốn gì?

Hấn nâng khoé môi cười, vươn tay muốn lấy đi hồng trù nhưng nàng nhanh tay hơn tự mình giật phắt tấm sa mỏng manh ra. Nam nhân duy nhất được phép nâng tấm khăn này lên chỉ có Diệp Cô Thành mà thôi, nàng thà tự tay mình gỡ xuống còn hơn để tên lạ mặt toàn thân phát ra tử khí này động vào.

Tay hấn cương lại trong không trung nhưng cũng không có dừng lại, vươn đến nắm lấy cằm của nàng bóp mạnh ép nàng phải kêu lên nhưng nàng kiên quyết một chữ cũng không nhả ra cho hấn, hấn cười âm trầm ánh mắt loé lên.

- Khá lắm, không hổ là phu nhân Bạch Vân thành. Người thông minh như vậy còn không đoán ra mục đích của ta đến đây ?

Nàng gạt mạnh tay hấn ra khỏi cằm mình liếc hấn một cái đầy xem thường.

- Người muốn bắt ta để uy hiếp Diệp Cô Thành? Còn phải xem bản lĩnh của người có thoát được khỏi đây không cái đã.

Hấn đột nhiên cất tiếng cười to, nàng không tự giác run lên một chút rung mình nổi da gà vì điệu cười sắc lạnh đâm vào tai người khác của hấn.

- Ta gét nhất nữ nhân quá tự tin như vậy.

Hắn ngừng cười cũng đột ngột như khi cất tiếng cười, phất tay qua người điểm huyết đạo toàn thân của nàng nhưng lại không điểm á huyết.

Nhìn thấy hắn vươn tay tóm lấy mình nàng trợn mắt lên sợ hãi.

- Đừng có động vào ta, cút ngay.

- Người cũng thực bướng bỉnh, vào tay ta còn mạnh miệng?

Ha ha cười, hắn ôm lấy nàng tiến ra phía cửa sổ.

Rầm...lao xao...lao xao...

Cánh cửa hỉ phòng lâm thứ hai trong ngày bị đập nhưng lần này không may mắn như lần trước, nó nát vụn bắn tung toé. Một thân ảnh thon dài mặc hỉ phục tay cầm bạc kiếm thanh mảnh vẫn còn nhỏ những giọt máu tong tong lao vào, lập tức thấy nàng hoa dung thất sắc bị kẻ khác ôm cứng ngắc vào lòng dương đôi mắt to bất lực lên nhìn mình cầu cứu khiến máu trong huyết quản hắn như đóng băng cả lại. Đôi mắt hắc ngọc đen thẫm lại lạnh lùng nhìn nam nhân đeo mặt nạ gần từng tiếng.

- Cung Cửu, mau buông nàng ra bằng không...

- Bằng không thì thế nào?

Hắn sau một thoáng ngạc nhiên về sự xuất hiện của Diệp Cô Thành lúc này ngay lập tức liền lấy lại thể chủ động đánh gãy lời Diệp thành chủ, hắn hiện giờ chính là có lợi thế con tin trong tay. Dù Cô Vân kiếm có nhanh như thế nào cũng không thể nhanh hơn ngọn trủy thủ kẻ sát cổ nàng được, ném chuột sợ vỡ lọ Diệp Cô Thành chắc chắn không dám có bất cứ hành động gì.

Búng đi chiếc mặt nạ của mình, hắn cười tà vươn lưỡi liếm cắn cổ non mịn của nàng mắt vẫn không rời khỏi từng thay đổi trên khuôn mặt Diệp Cô Thành. Hải lòng thấy sự bình tĩnh trên khuôn mặt băng giá đã bắt đầu xuất hiện vết nứt hắn siết mạnh nàng vào trong lòng mình hơn, một tay giữ lưỡi dao sắc bén không rời khỏi động mạch nhạy cảm đang phập phồng liên hồi một tay lướt dọc theo thân thể mảnh khảnh của nàng cắn lấy vành tai nhỏ nhắn thì thào như nói với tình nhân.

- Người kêu lên, để cho hắn nghe thấy người kêu lên sợ hãi cho ta.

Đôi mắt nàng vẫn không rời khỏi thân ảnh tân lang tay siết chặt lại đến bật máu rơi xuống sàn nhà, sự băng giá hoàn toàn bị phá vỡ thay vào đó là một sự cuồng nộ khủng khiếp tà áo, tay áo cùng mái tóc không gió tự căng lên phiêu động phía sau hắn. Trong đôi phượng mâu đen thẫm sâu không thấy đáy lúc này chỉ có duy nhất nàng trong đó, không cần một lời bọn họ cũng hiểu được nhau. Hắn hiểu được sự chờ mong tin tưởng của nàng, nàng hiểu được sự lo lắng sợ hãi của hắn dành ình và sự giận dữ của chính hắn. Vậy nên nàng cắn chặt răng không kêu không rên đến một tiếng nhỏ.

Có chút không hiểu hắn ngược lên nhìn hai người ánh mắt không rời nhau mà nàng cũng không sợ hãi như hắn mong muốn, huyết sáo sáo một tiếng vài chục hắc y nhân ngay lập tức xông vào theo lệnh triệu tập đứng chặt kín căn phòng chia kiếm liễu chết lao vào Diệp Cô Thành lúc này đang không khác gì tử thần, kiếm quang loé lên đầu rơi máu chảy. Thiên Ngoại Phi Tiên xuất ra thân ảnh đỏ tươi tiêm nhiễm phiêu hốt, mũi kiếm đường như biến mất chỉ thấy từng dòng máu phun ra từ cổ những kẻ xấu số. Nhưng cổ tình hết lớp này lại đến lớp khác xông lên, hỉ phòng giờ đây biến thành huyết tinh ngập ngụa. Tân tước muốn bóp nghẹn khứu giác người bước vào, Tây Môn Xuy Tuyết chạy đến chính là tình cảnh này. Xác người ngổ ngang khắp nơi trong không gian vốn phải là vui mừng, không chút do dự hắn cũng xông vào giải quyết bớt những kẻ cản đường. Lúc tiếp cận được Diệp Cô Thành đã thấy một thân hỉ phục ướt đẫm những máu đôi mắt hắn cũng vẩn đỏ cả lên.

- Diệp huynh mau đuổi theo trước ta cần ở đây.

Nhận ra giọng Tây Môn Xuy Tuyết trong tiếng đao kiếm cùng âm thanh rên rỉ kêu la chết chóc Diệp Cô Thành hơi gạt đầu một cái kiếm khí xoáy tròn quanh thân lao ra phía cửa sổ, hắc y nhân cũng liều mạng lao theo chặn lại. Mất hoàn toàn kiên nhẫn hắn gầm lên một tiếng kinh thiên động địa.

- Cút hết cho ta.

Ầm một tiếng cả bức tường phía bắc cùng hắc y nhân đồng loạt bắn ra ngoài, chớp lấy thời cơ Diệp Cô Thành ngay lập tức dùng khinh công đuổi theo ra rừng tùng phía bên ngoài Bạch Vân thành. Ấm khí tập kích hắt từ bốn phương tám hướng bắn ra, huy kiếm gạt hết tất cả. Hắc y nhân ngỡ như muốn vỡ hãm vừa phi thân qua những tàng cây vừa rơi mất tìm kiếm trong vô vọng, đột nhiên một vật lấp lánh phản xạ lại ánh trăng lọt vào tầm mắt hắc y nhân. Nhẹ nhàng đáp xuống cúi mình nhặt lên phượng mao lưu ly vẫn còn mang theo hơi ấm và mùi đàn hương hôm nay nàng dùng. Không nghĩ ngợi hắc y nhân lập tức nhắm theo hướng dấu xe ngựa để lại cạnh đấy đuổi theo, khi bóng dáng hắc y nhân vừa khuất một bóng đèn ẩn thân cách đấy 5, 6 thước bước ra. Buông bàn tay đang bịt miệng nàng ra để nàng hít lấy từng hơi không khí hào hển thở quá mất cảm hận nhìn hắc y nhân.

- Người cảm thấy thế nào? Thấy hắc y nhân cách mình một đoạn nhưng lại không nhận ra sự hiện diện của mình thích thú chứ?

- Khốn nạn, người đã đứng cách xa như vậy lại còn phong toả nhện tim cùng hô hấp của ta đến thần tiên cũng không thể tìm thấy.

Ha hả cười hắc y nhân không chút nương tay điểm huyệt của nàng rồi vác lên vai dùng khinh công bay đến chỗ một trong những chiếc xe ngựa ẩn trong bụi cây gần đấy, vút nàng lên sàn xe rồi chính mình cũng chui vào theo. Tiếp đó cả 5 chiếc xe ngựa giống hệt nhau phân biệt chia ra 5 hướng điên cuồng chạy đi ra khỏi Bạch Vân sơn, ở phía sau Bạch Vân thành vẫn còn vọng lại tiếng binh khí va chạm cùng với tiếng chém giết vang dậy cả một góc trời.

26. Chương 26

Chương 26: Nữ nhân ma quỷ.

Diệp Cô Thành điên cuồng đuổi theo dấu xe ngựa để lại, công phu đến một nén nhang cuối cùng cũng bắt kịp. Sợ bị thương đến nàng bên trong hắc y nhân chính là từ từ nhẹ nhàng áp sát, lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai một kiếm không tiếng động lấy mạng hai xa phu. Giữ lấy không cho hai cái xác đổ xuống, buộc cương ngựa vào thành xe để giữ cho xe ngựa luôn chạy thẳng. Hắc y nhân chỉ có chưa đầy nửa khắc (1 khắc = 15 phút) trước khi đến đoạn đường vòng, xe ngựa không người điều khiển chắc chắn lao xuống vực.

Nắm chặt Cô Vân kiếm trong tay, hắc y nhân biết Cung Cửu chính là một kẻ năng lực không tồi. Chỉ một ly sai sót chính là sẽ khiến mình hối hận suốt kiếp, Diệp Cô Thành nhắm mắt lại hít một hơi thật sâu hắc y nhân tâm cảm nhận hơi thở của người bên trong xe. Ba người tất cả, hai mệnh mẽ trầm ổn dựa vào vách xe còn một yếu ớt nằm dưới sàn. Mở bừng mắt ra không chút do dự bạc kiếm lần nữa lại loé lên như ánh chớp trong đêm đen phá tan thành xe lướt qua cổ họng hai kẻ có hơi thở trầm ổn, ôm lấy nữ nhân nằm cứng ngắc phía dưới phá tan nóc xe mà ra. Nhẹ nhàng xoay tròn đáp xuống đất hắc y nhân lo lắng nhìn gương mặt nàng trắng bệch đôi mắt nhắm nghiền, ôm nàng sát vào lồng ngực không chút do dự gấp rút quay trở lại Bạch Vân thành. Mây hắc y nhân càng chặt bởi hơi thở yếu ớt của nàng, bọn chúng đã làm gì với nàng vậy? Khốn kiếp, hắc y nhân thề dù có phải quật tung 3 tác đất lên cũng sẽ moi tên Cung Cửu kia lên băm thành mười tám khối. Người của hắc y nhân cũng dám động đến sao?

Mười lăm ngày sau sâu trong sa mạc vùng Tây Vực.

Một nữ ngấp dài nhìn qua khe nứt trên tường le lói chút ánh sáng, lăn một cái ngồi dậy vươn vai khiến nó kêu lên rắc rắc. Bụng đã bắt đầu sôi ùng ục, nàng lại cầm hòn đá gõ gõ lên cửa hầm lớn giọng hò hét.

- Giờ này là giờ nào rồi sao còn chưa đưa cơm cho ta? Muốn ta chết đói hả, nơi cho các người biết ta mà thành ma đói mỗi ngày đều trở về hù ột tên ghen cơm mà chết. Cho đến khi toàn thành này chết mới thôi, sau đó ta sẽ kiện với Diêm lão đại tội ngược đãi tù binh của các người cho các người hưởng cực hình lăng trì, hủ cấn, cưa người, đóng cọc chiền xào rán nấu nướng cuối cùng quăng vào A Tì địa ngục vạn kiếp không luân hồi được....

Đang có hứng thao thao bất tuyệt với ý tưởng hành hạ người khác bỗng cánh cửa đá nặng nề kẹt một tiếng. Nàng nhoẻn mắt lấy tay áo che bớt lại ánh sáng bên ngoài lọt vào miệng vẫn không ngừng.

- Tên hỗn đản khốn nạn nào mở cửa không báo trước một tiếng, biết người ở trong bóng tối nếu tiếp xúc với ánh sáng đột ngột mắt sẽ bị tật không? Hạnh mẫu của ta mà có vấn đề gì người đèn nổi hả? Móc cặp mắt heo của người ra đèn ta cũng khinh bỉ không thêm....

- Đình!

Một giọng nam âm trầm vang lên đánh gãy lời nàng.

- Miệng lưỡi của Diệp phu nhân đây cũng thực tương xứng với nhan sắc, Diệp thành chủ quả thực khẩu vị không thường.

- Con bà nó, đây là thú vui giải trí lúc nhàn rỗi của ta và lại người không nghe câu hoa càng đẹp thì càng lắm gai. Nữ nhân càng đẹp thì càng độc ác sao? Người không phục có thể đến cắn ta một ngụm.

- Thực thú vị.

- Thú cái đầu người mà thú, vị cả nhà người mà vị. Cung Cửu, bốn cô nương nói cho nhà người biết chỉ cần lão công ta tìm đến được đây ta sẽ bảo chàng bắt người ra thành phân bón hoa trong vườn của ta.

- Hắc hắc, người giờ phút này còn la cô nương gia nữa sao? Còn về phần Diệp Cô Thành... ta sợ giờ này chính hắc cũng không song đi.

Cười lạnh một tiếng nam nhân toàn thân huyết sắc y phục vỗ tay ra lệnh cho thuộc hạ của mình song phát tay áo rời đi.

- Các người mau vào thỉnh Diệp phu nhân ra ngoài mang về hậu viện cho ta.

Nàng ngậy ngẩn một chút, miệng há ra nhưng không có tiếng động. Đến lúc 2 tỷ nữ mặt lạnh tanh đi vào tóm lấy nàng một thân vải thô hơi rình nửa tháng chưa thay, tóc tai bù xù bết lại mặt mũi nhem nhuốc 100% 1000% đệ tử cái bang ra khỏi hầm tối lên mặt đất nàng mới giật mình nhắm lại mắt lấy lại được giọng mình hét lên.

- Cung Cửu kia, nhà người có ý gì? Quay lại nói rõ cho ta.

Hai tỷ nữ đang nắm lấy khuỷu tay nàng lôi đi siết mạnh một cái, giọng như âm tào sứ giả.

- Người nghĩ mình là ai ở nơi này? Chỉ là một ả khát cái mà thôi. Biết điều một chút dừng để chúng ta phải mạnh tay...

Phi...

Một ngụm nước miếng mười lăm ngày không đánh răng súc miệng bay vào mặt ả tỷ nữ vừa phát ngôn. Nàng nhện đau trên tay đứng thẳng lưng, cổ vai vuông góc, ngực hơi đẩy ra phía trước gương bản mặt nửa tháng chưa từng chùi rửa lên dùng nửa con mắt đóng băng nhìn xuống miệng nhếch lên 45° một thân chặt vật nhưng vô cùng cao ngạo quý khí bức người.

- Tiện nô, ta chính là còn có giá trị lợi dụng to lớn với chủ nhân của người. Nắm được ta không chỉ uy hiếp được Diệp thành chủ của Bạch Vân thành mà còn uy hiếp được Phượng thân vương thống lĩnh quan văn cùng Phiêu Kỳ đại tướng quân Nam Cung Triệt nắm giữ bấy phần trọng binh quốc gia cùng Phi Hổ quân, đội quân chiến thần trong truyền thuyết. Không những thế Ngọc Diện Diêm Vương cũng sẽ vì ta mà huyết tẩy cả thành này từ già tới trẻ gà chó cũng không tha.

Không chỉ hai ả thị nữ bị khí chất mạnh mẽ vương giả bức lui mấy bước bảo trì khoảng cách tôn quý, tất cả những kẻ xung quanh tò mò đánh giá nàng cũng đều cụp mắt không dám nhìn thẳng vào nữ nhân lôi thôi bẩn thỉu như khát cái nhưng đầy uy nghiêm kia.

Nam nhân huyết sắc y phục lưng dựa vào thân cây đại thụ gần đó vuốt cằm cười nhẹ đầy hứng thú. Nữ nhân này một điểm võ công cũng không có, lai lịch bất minh nhưng lại có thể quen biết thân tằm được gần như toàn bộ những kẻ có thế lực trong thiên hạ cùng giang hồ. Tổ chức sát thủ lừng danh “Vô Ảnh La Sát Cung” vì phát ra “Huyết Sát Thiếp” với nàng mà giữa ban ngày ban mặt bị Ngọc Diện Diêm Vương dùng

2 canh giờ vô thanh vô tức tru sát toàn bộ từ con gà con vịt cho đến Cung Chủ cũng không thoát khỏi số phận chết không toàn thây. Ngày hôm sau nhóm người đi làm nhiệm vụ trở về gồm gần một trăm năm mươi tên bước vào Vô Ảnh La Sát Cung lừng danh cấm địa võ lâm giờ chính là bước vào một bể máu ngập đến mắt cá chân cùng những phần thân người ngổn ngang khắp chỗ, mùi tử khí tanh tưởi bốc lên che kín cả trời. Những bức tường đen đỏ những máu đã khô cùng chưa khô vẫn còn nhỏ xuống nền đất sũng máu, mái ngói lưu ly ngũ sắc cũng chỉ lấp lánh một màu hồng ngọc tiem diễm cùng những cái đầu bị phơi sương sau một đêm miệng há hốc mắt trợn trừng, vẻ kinh hoàng vẫn còn nguyên chưa mất. Cuống cuồng lao vào chính diện là một hình ảnh kinh hoàng hơn thế nữa

Nam tử thư sinh với thân ảnh thon dài toát ra hơi thở yếu dị đặc quánh nằm nghiêng người trên ghế quý phi kê ở nơi đã từng đặt ngai ngọc của cung chủ, xung quanh xác người vút chồng chất lên nhau chặt kín cả chính diện to lớn từng vô cùng tráng lệ. Toàn bộ y bào sắc hoa quế nhẹ nhàng của hắn nay loang lổ những huyết rử xuống theo cặp chân dài cân đối, gác hồ lên chính là cái đầu sứt sẹo của cung chủ bị dán một mảnh giấy nhỏ viết ba chữ xinh đẹp “Đại Ngu Ngốc”. Ngón tay tinh tế như ngọc đỏ tươi tiem diễm cầm quạt phe phẩy, cánh tay gấp lại phía sau đỡ lấy đầu để ba nghìn đèn dài mềm mại buông xuống trên vai trên ngực hắn. Khuôn mặt ẩn sau chiếc mặt nạ bạch ngọc tinh xảo đến từng chi tiết hé ra một ánh mắt quỳn rũ chết, đôi môi với những đường cong mềm mại nhéo lên cười một cái câu hồn khi thấy chúng bước vào mắt trợn to như muốn rách. Dao kiếm trên tay chúng loảng xoảng rơi xuống, đến nước miếng cũng không dám nuốt từng bước từng bước lui lại ra sau.

Nam nhân yêu nghiệt chán nản đá chiếc đầu dưới chân đi uể oải bò dậy, vươn vai làm căng người một cái không thèm nhìn chúng run rẩy lùi lại mà hỏi một câu đầy từ tính quỳn rũ như trách cứ tình nhân.

- Giờ này mới trở về sao? Làm ta chờ cả đêm buồn chán muốn chết.

Biết không còn đường thoát chúng nằm bò xuống mặt đất run rẩy, hơn một trăm năm mươi kẻ đang là sát thủ máu lạnh không biết sợ hãi, không biết van xin thỉnh cầu, những kẻ thị huyết khát máu giờ cất tiếng van xin nháo loạn làm đàn quạ đen ăn xác thối cũng phải giật mình kêu lên đầy tức tối vỗ cánh xào xạc bay đi.

Không để ý đến những tiếng cầu xin tuyệt vọng, hắn tung mình nhảy vào bắt đầu vũ điệu cuồng loạn của cái chết. Tà áo phấp phới như mộng điệp, mái tóc rối tung trong gió. Đôi chân nhẹ nhàng uyển chuyển điểm xuống những bộ phận la liệt trên bậc thềm, cầu thang trơn những máu bay lên xoay người lướt chiết phiến bạch ngọc đánh văng dao kiếm. Sắc màu bạch ngọc lướt đến đầu huyết phun ra đến đấy, khi hắn phẩy lên trên là đầu người rơi rụng. Lướt xuống dưới là chân tay lìa, sắc bén nhanh gọn không một chút ngắc ngư vấp vấp. Đôi mắt loàn lên lên xinh đẹp, đôi môi hồng nhuận vẫn giữ nguyên nụ cười không đổi chỉ có đôi tay và thân mình liên tục liên tục di chuyển như một vũ công đang biểu diễn vũ điệu đẹp đẽ nhất cuộc đời mình khiến khán giả phải ngất ngây không nỡ chớp mắt ngắm nhìn. Mặt nạ bạch ngọc cùng một phần khuôn mặt tinh khiết như sứ được trang điểm bằng sắc màu đối lập đỏ tươi ma mị của những giọt máu càng khiến hắn trở nên yêu dị một cách siêu thực.

Đó chính là lời kể của những người may mắn sống sót kể lại hiện đang âm thầm lưu chuyển trong giang hồ, bọn họ sống sót không phải bọn họ chạy được hay trốn được mà chính là bởi vì bọn họ không phải người trong “Vô Ảnh La Sát Cung”, chỉ là những người bị sát thủ bắt về theo yêu cầu của kẻ ra giá.

Nhìn thân ảnh thon dài lộ ra một chút chán gét móc khăn lụa trắng tinh ra chà lau chiết phiến sau khi kể cuối cùng của “Vô Ảnh La Sát Cung” bay đầu, một lão đầu có vẻ là trưởng lão của cái bang vì hắn một bộ rách rưới lại đeo tám chiếc túi cũng te tua không kém mới bạo dạn lên tiếng hỏi.

- Ngọc Diện công tử vì sao lại diệt “Vô Ảnh La Sát Cung”?

Hắn không thèm nhìn phất áo tiêu sái bước đi bỏ lại một câu.

- Bọn chúng ngu ngốc phát nhằm “Huyết Sát Thiếp” và ta đang lúc nhàm chán ngứa tay.

Đây chính là lần duy nhất Ngọc Diện Diêm Vương lộ ra cách thức giết người trước mặt người khác, Hoa Sơn phái nên cảm thấy may mắn bởi lần trước hắn có Thủy Linh mà hắn không động sát khí, còn bình thường những kẻ nhìn thấy hắn cũng chính là đi gặp Diêm Vương. Thực chất ngoại hiệu của hắn chỉ là Ngọc Diện công tử, sau vì những chiến tích kinh hoàng của mình mà kèm theo hai chữ Diêm Vương phía sau nữa.

Tây Vương Cung Cửu hấn vốn không hiểu vì sao từ ma đầu thị huyết như Ngọc Diện công tử, cho đến kẻ xa lánh thế tục như Diệp Cô Thành trong giang hồ và hồ ly Phượng Vân lẫn kỳ tài quân sự Phiêu Kỵ đại tướng quân Nam Cung Triệt thậm trí cả Long Vân trầm ổn của triều đình đều lưu tâm đến nàng như vậy nên không tiếc tổn hao một ngàn quân tinh nhuệ cùng Thiên Diện Bồ Tát tập kích Bạch Vân thành mang nàng trở về vùng xa mạc này. Dem một nữ nhân nhu nhược mỹ miều bị bỏ đi toàn bộ gả y quý giá trong ngày đại hôn một thân phong trần vượt qua sa mạc trong gần 10 ngày lại bị quăng ngay vào địa lao cùng những kẻ bản cùng bản thủ nhưng cũng không rơi một giọt nước mắt. Thậm nàng còn vui vẻ chuyện phiếm lừa gạt những kẻ trong ấy rằng mình đã dùng răng và tay không cắn chết ba kẻ chêu chọc nàng nên mới phải vào đây, khiến cho ngay cả những tên tử tù cũng phải ớn lạnh tránh xa. Nàng an an ổn ổn trong đó hai ngày liền bị mang đến hầm tối biệt lập giam giữ nhưng có vẻ cũng chẳng ăn thua vì nàng hết ăn lại nằm lẫn ra ngủ, chán thì lấy việc chửi bới hát hò làm vui. Hấn thấy nàng chỉ là một nữ tử tục tằn có được vẻ ngoài bắt mắt nhưng khi nhìn tư thái, khí chất cùng lãnh khí mà một thân chật vật cũng không làm nó mất đi tác dụng áp chế hết những kẻ có võ công ngoài kia lại thì hấn đã hiểu rõ, nàng chính xác không phải một nữ tử bình thường mà là một kẻ co được đuổi được. Quan trọng là nàng luôn nắm bắt được chính xác giá trị cùng vị trí của mình trong mọi trường hợp, nàng có thể là một người đàn bà chanh chua chửi đổng cũng có thể là một kẻ bề trên cao ngạo. Rất...thú vị, không chỉ là con tin có giá trị liên thành mà còn là một món đồ giải trí không tồi.

Nhìn theo bóng dáng nhếch nhác nhưng cao ngạo một tay được tì nữ cung kính đỡ lấy, thẳng lưng bước đi khoan thai theo sự chỉ dẫn của một tì nữ khác hấn nhếch mép cười. Nhớ lại lần đầu tiên thấy nàng là trong bộ dạng tiên nữ như ảo mộng, lần thứ hai là tân nương với những biểu hiện ngốc nghếch tức cười còn ngã lăn ra giường nhưng lại ương bướng khi đối diện với hấn. Hấn không phủ nhận khi nàng giật hồng trù xuống hấn cũng phải sửng sờ đôi chút, tưởng rằng Thiên Diện Bồ Tát là nữ nhân có khuôn mặt yêu dị bậc nhất rồi nhưng nữ nhân này phải dùng hai từ kinh diễm mê hoặc để miêu tả mới đúng. Lần thứ ba là bộ dạng phiến tử lừa đảo những kẻ trong địa lao, rồi đến kẻ lăm mồm trong hầm tối. Vừa rồi lại là của một kẻ uy quyền tuyệt đỉnh, tuy lời nói của nàng đủ gây chấn động nhưng chính khí độ ấy mới trấn áp được xung quanh. Để nói nàng còn có “Thiên Diện” hơn chính Thiên Diện Bồ Tát của hấn, vậy quăng nàng vào với những nữ nhân như hổ như rắn trong hậu viện của hấn xem nàng sẽ đối phó thế nào, coi như giải trí trong lúc chờ đợi bước tiếp theo trong kế hoạch lần này đi.

Mỗi nữ mặt bất động thanh sắc nhưng trong lòng thì cào tường, bao nhiêu phim cổ trang cũng không phải xem không. Tư thái này chính là của các...bách hoàng đế ạ, người hỏi vì cái gì nàng không dùng tư thái hoàng hậu sao? A, là có áp lực nhưng không nặng đô được như của hoàng đế lão đại a. Lúc này nàng một thân hôi hám nên phải nặng tay một chút với lại sao nàng không hay biết nhất cử nhất động của mình từ lúc bị bắt đều có người theo dõi, nàng chính là rất sợ hãi nhưng không muốn rớt một giọt nước mắt nào trước mặt kẻ thù thôi. Nàng tin tưởng vào Diệp, dù thế nào hấn cũng sẽ sớm tới đây cứu mình. Trước khi hấn đến nàng sẽ cố gắng trụ vững đến cùng không để bản thân bị bất cứ kẻ nào hạ Knock Out!

Nàng được đưa đến hậu viên trong ánh mắt tò mò của tất cả ngừng kẻ đi đường, có kẻ tò mò, có kẻ ngạc nhiên, khinh bỉ dè bieu cũng có. Nhất là khi đi hấn vào hậu viên qua một cánh cửa cột đá đồ sộ, những nữ nhân như hoa khoe sắc muôn hồng ngàn tía với đủ hình thái Yến Hoàn phì gầy. Từ thanh lệ thoát tục cho đến yêu mị liễu nhân, từ tiểu thư khuê các cho đến lăng ló lầu xanh. Từ màn hình siêu phẳng thân thẳng như tùng cho đến ngực bự bò sữa...

Stop!

Màn hình siêu phẳng thân thẳng như tùng?

Nàng liếc mắt lần nữa, sợ hãi than...Giả Bảo Ngọc tái thể ah

Đó là một vị mỹ mạo công tử ngồi đọc sách trong thủy đình, y phục ngọc bích búi tóc cầu kỳ với trâm vàng chốt ngọc, mặt hoa da phấn môi được tô son hồng nhuận cầu kỳ. Ánh mắt oanh oánh trong suốt nhìn nàng, thực quen thuộc. Nàng cũng không hiểu mình gặp hấn ở đâu, chớp mắt cười nhẹ với hấn một cái rồi lại tiếp tục đi sâu vào phía trong. Những người này thì lại không được như thư sinh kia mà lại ẩn chứa những ánh mắt càng lúc càng khinh thị coi thường một thân rách nát của nàng nhưng khi nhìn thấy hai nha hoàn đang cung kính nâng đỡ nàng là người trong Nghênh Xuân viện thì chuyển sang oán độc ghen tị khùng khiếp. Nếu những ánh mắt này mà là ánh mắt của Cyclops (Scott Summers: chàng đẹp zai chung

tình có mắt bắn ra siêu siêu laze đeo kính Rubi đỏ) trong X-Men chắc xung quanh đây 10 dặm không còn một hạt bụi. Nhưng nếu bọn họ là Cyclops nàng đã là Jean Grey đá bọn họ văng xa tám vạn sáu ngàn bốn trăm dặm như bài hát nhằm một tên ca sỹ ẻo lả nhạt toẹt nào đấy hát rồi. =.=! Phải nói là dù chẳng bao giờ đọc cũng chả liên quan nhưng nàng thực có tinh thần...AQ của Lỗ Tấn đại nhân a

Trên đường đi nàng còn phát hiện ra rất nhiều những mỹ nam muôn hình muôn sắc nhưng dĩ nhiên chỉ dừng lại ở mức mỹ nam mà mọi người có thể nghĩ ra. Cách chữ vạn năm có một, trân bảo thiên hạ đại soái, đại mỹ còn xa lắm. Đặt cạnh tướng công của nàng thực như mỡ heo so với “Vạn Năm Thiên Sơn Tuyết Liên Cao”. Có tục quá không nhỉ? Hay là Super Star của Hollywood với dàn sao lóng lánh chỉ nổi lên nhờ bom xịt với ngực và mông bong bóng? Hừm có lẽ vậy đi, bọn họ thực tục không thể đem làm hồng hình ảnh đức lang quân của nàng được. Tốt nhất không nghĩ không lát lại ọ hết cháo!

Nàng được đưa đến một khu viện riêng biệt rất lớn và đặc biệt xa hoa, rút trừu khoé miệng. Nàng là nên cảm ơn hần hay là độc miệng hỏi thăm tối tông mười tám đời nhà tên Cung Cửu kia đây? Mà khoan, có liên quan huyết thống đến tướng công nàng nên hỏi thăm hần cùng mười tám đời tổ tiên cái thành mắc dịch này đi! Với thái độ của những kẻ kia là có thể biết cái hậu viên này thực chất là kỹ viện và nam viện trá hình với khách là chơi duy nhất là tên biến thái cự vương gia kia rồi.

“Muốn mượn dao giết người sao? Tốt lắm, bài này quá quen và nhàm chán rồi? Muốn chơi cung đấu sao? Cô nãi nãi ta đây bồi hoàn hết.”

Nghiến răng nghiến lợi lắm lắm nàng hùng hổ bước vào thực tự nhiên để tì nữ cút cút phục vụ tắm tấp tây trần, quá trình công phu do lớp bụi đất quá dày xin lược bỏ. Chỉ biết nàng lại bạo phát thành khùng long bạo chúa khi bọn họ đưa tới cho nàng thay là bộ y phục đỏ tươi như màu gả y, hai tì nữ tái mét mặt quỳ xuống cầu xin.

- Phu nhân xin người thay y phục, Tây Vương chỉ cho phép phu nhân từ bây giờ mặc màu đỏ.

- Không mặc! Tây Vương chứ có là Tây Vương Mẫu nương nương yêu cầu ta cũng chỉ muốn bạch y không có một tạp màu.

Tì nữ nhìn nhau xanh mặt cúi sát đầu.

- Phu nhân, nếu người không mặc chúng nô tì trong Nguyên Xuân viện này sẽ chết hết..

Bồn cũ soạn lại sao? Xin lỗi đi bà cô của người không phải thánh nữ. Cười lạnh một tiếng nànhc thản nhiên chống cằm trước gương đồng kiểm tra lại da dẻ, thực phải cảm ơn lớp bụi đất cùng 5 ngày trong phòng tối. Đi qua cả cái sa mạc siêu khủng mà không đen tí nào hắc hắc.

- Các người có phải người của ta không? Ân? Chết càng nhiều càng tốt lúc tướng quân ta đến đỡ mắt công huy kiểm.

- Phu nhân...

Một giọng cười trầm vang lên ngoài cửa khiến nàng hét hồn quần chặt chiếc áo gấm rộng vào người hơn.

- Ha ha ha, ta phát hiện ra vị phu nhân mới này của ta cũng thực ác độc. Bất quá như vậy mới xứng với ta!

Nhìn ra ngoài cửa nàng thấy một nam nhân thân thể cao lớn bước vào, mái tóc đen xoã tung đằng sau ngang ngực. Cước bộ tuy nhẹ nhàng nhưng cũng như Phượng Vân nó toát ra sự nguy hiểm như một con báo rình mồi, không! Hần không phải xinh đẹp uyển chuyển như một con báo mà là một con sư tử màu huyết dụ chết chóc với chiếc bờm ngạo mạn của mình. Nàng bước lùi lại một bước, nam nhân này chính là Cung Cửu đại Boss của cuối đây...cũng...cũng có chút đáng sợ. Nhưng nàng là ai chứ? Hừ thần tiên còn chả sợ gì hần? Nhìn thẳng vào đôi mắt sắc lạnh của hần nàng nhận ra hần cũng là một cái mỹ nam... Thực....thực....công nhận gen hoàng thất quá cường! Nhưng khác với những người còn lại hần lại mang vẻ đẹp âm nhu, muốn biết sao? Thỉnh tham chiếu Nakaru trong Inu-Yasha thì biết. Không biết lúc nào hần sẽ thò cái vòi độc khí ra còn tên chết bầm này không biết sẽ khi nào thả rắm chó ra.

- Thỉnh cự Vương tự trọng, có thể gọi ta là Diệp phu nhân.

Nàng lạnh nhạt, tiếp tục quay lại với việc chải vuốt những sợi tóc của mình. Hai nữ tì sợ run!

Cung Cửu cũng không tỏ thái độ gì, nhếch mép cười nhìn dung nhan vẫn còn ướt nước trong chiếc áo gấm trắng tinh khôi như một bông hàn mai trong ngày tuyết tan. Thanh lãnh và cao ngạo!

Hắn nhanh như cắt nắm lấy hai vai nàng quật mạnh vào chiếc bàn trang điểm cầu kỳ khiến nàng bị bắt ngờ thét lên đau đớn cảm hờn nhìn hắn.

- Người bị điên à?

Hắn vẫn không nói vờn những ngón tay không chút độ ẩm xé toác một vai áo của nàng sau đó nhúu mày nhìn chăm chú. Nàng tím mặt một vội nắm chặt lấy vạt áo không còn nguyên vẹn che bớt lại xuân quang một tay muốn vùng ra giáng cho hắn một cái tát nhưng chính hai vai nàng lại đau nhói như bị vỡ vụn vì hắn bóp mạnh hơn. Nàng không thể kêu được chỉ há miệng thở dốc mắt mờ nước nhưng không một giọt lên nào lẫn xuống!

- Thủ cung sa của người đâu?

Giọng hắn lạnh đến sát độ đóng băng nhưng với một kẻ mất mờ tai ù vì đau thì sao mà cảm nhận được, nàng thở từng ngậm ngấn gương mặt trắng bệch với những giọt mồ hôi lạnh loang loáng xuất hiện.

- Hoá ra lời đồn các người châu thai ám kết với vàng kết hôn chính là thật? Ha ha, tốt lắm.

Nàng lúc này mới lơ mơ ý thức được những gì hắn nói, khinh thường hừ lạnh một tiếng.

- Dĩ nhiên tốt với bọn ta và chẳng liên quan gì đến người.

Hắn ngửa đầu ra sau cười lớn.

- Nếu người chống đối ta thì ta sẽ lôi cái thai ra gửi về cho Diệp Cô Thành.

Nàng cười còn to hơn hắn.

- Cũng chỉ là cục máu, người thích thì cứ việc.

Căn phòng im lặng như tờ... Tất cả đều quay lại nhìn nàng như nhìn một con quái vật ghê tởm nhất. Cung Cửu tím mặt thật sự nhìn nàng thoải mái thốt ra lời ác độc nhất của nữ nhân.

- Người...

- Ta làm sao? Thà rằng nó biến mất còn hơn để tên dê tiện nhà người dùng để uy hiếp ta! Người không phải người trong hoàng thất sao? Nữ nhân cung đình không phải đều như vậy sao? Không ít các bà hoàng quý phi hay hoàng hậu thậm trí chỉ là Quý Tần, Tập Nhân tự tay bóp chết con của mình khi nó đã là người chứ không phải chỉ là cục máu thể này. Điển hình nhất là Võ Tắc Thiên không phải bà ta vẫn là nữ hoàng lưu danh thiên cổ sao? Ta đây chỉ là không muốn bị người kìm kẹp càng đúng hơn?

Nàng nở nụ cười âm hiểm nhìn soáy vào hắn nói ra những lời kinh thiên động địa khiến hai tì nữ bên ngoài sợ hãi ngã ngồi ra sau mặt trắng bệch. Bàn tay hắn nắm lấy váy nàng buông lỏng ra, mặt sắt lại nhìn nàng gằn ra từng tiếng.

-Cứ mạnh miệng đi, đừng tưởng ta không dám mang canh lặc thai đổ vào cái miệng nhỏ ác độc này của người.

Sau đó buông nàng ra phất tay áo rời đi, khi nàng vừa định lén lút thở phào một hơi thì hắn bỏ thêm câu nữa.

- Nếu người không mặc y phục ta chỉ định thì chính tay ta sẽ thay đồ cho người, chọn lấy đi.

Hắn lần đầu tiên gặp một nữ nhân khó chơi như vậy, bao nhiêu kiên nhẫn chính là gần như mất sạch trong chưa đến một khắc đồng hồ.

Choang...

Cánh cửa sau lưng hắn run lên vì chiếc bình cổ đời Đường đã tan thành vô số mảnh vụn.

“Nữ nhân chết tiết dám chống đối ta, để xem khi tiêu diệt hết chỗ dựa của người người sẽ thảm thế nào!”

Hắn thầm nghĩ rồi cố tình cao giọng cho người trong phòng nghe được đến.

- Mang canh lạc thai cho phu nhân trong Nghênh Xuân viện.

Im lặng...

Hắn có chút hài lòng, nàng ta cuối cùng cũng chỉ là một con hổ giấy. Bước ra khỏi biệt viện hoa lệ nhất trong phủ của hắn tại Hắc Phong thành, ngay lập tức những nam nhân cùng nữ nhân cảm y hoa phục muôn hình muôn vẻ bao vây lấy hắn nhao nhao.

- Vương, vương người không qua với Hồng Quế sao?

-...người đã lâu không triệu Minh Hiểu rồi.

Wương...Wương...

Một đám nhao nhao làm hắn đang cơn bực hổ khẩu vươn ra nắm lấy cổ nữ nhân tên Hồng Quế đang dán ngực vào tay hắn dùng lực vặn một cái.

Rắc..

Một âm thanh khô khốc vang lên, mỹ nữ ngay lập tức chết ngay gương mặt vẫn phẳng phất vẻ lẳng lơ từ đuôi mắt đến nụ cười ngã phịch xuống. Ngay khi âm thanh chết chóc kia vang lên tất cả đều như máy đồng loạt đình chỉ động tác lui lại sau nắm chặt lấy tay run run cúi đầu xuống.

- Băm ra bốn cho toàn bộ hồng bối quế hoa trong phủ cho ta.

Có người ngay lập tức ngã lăn ra đất ngất xỉu.

Hắn cười nhạt nhìn những kẻ ẩm giường tục tĩu này phát tay áo bỏ đi, qua đình nghỉ mát ánh mắt hắn bỗng bắt được một thân ảnh lục ngọc dịu mát đang yên tĩnh chống tay đọc sách. Nhận ra ánh nhìn của hắn, nam nhân như ngọc ngẩng đầu lên cười nhẹ một chút đứng dậy tiêu sái bước đến bên hắn hơi cúi đầu hành lễ.

- Tiệp nam tham kiến Vương.

Hắn hơi chút thả lỏng nhìn nam sủng trước mắt nhếch miệng hỏi.

- Thiệu Ngọc, người vì sao không tham gia cùng bọn chúng.

Vẫn chưa ngẩng đầu lên nam sủng tên Thiệu Ngọc (ngọc tốt) nhẹ giọng.

- Vương chưa cho phép tiệp nam không dám phiền nhiễu.

Hài lòng nhìn hắn, Tây Vương gật đầu với thái giám bên cạnh mình.

- Tối nay đưa hắn đến thị tắm cho ta.

Vai Thiệu Ngọc hơi run lên một cảnh cúi thấp đầu hơn run giọng.

- Tạ ân sủng Tây Vương.

Cung Cửu bước đi khuất sau hành lang trở về chính viện của mình thì Thiệu Ngọc mới thẳng lưng đứng lên ánh mắt vẫn còn sót lại một chút cuồng nộ khó hiểu rồi lại nhanh chóng trở về trong suốt như cũ. Quyển sách trong tay bị cơn gió thổi qua hoá thành những mảnh vụn trắng tinh khiết như những cánh bướm xinh đẹp bay lên cao rồi lả tả rơi xuống mặt hồ.

++++++==++

+++++=====++++++==+++++=====++++++==++++++=+

27. Chương 27

Chương 27: Mộ Dung Phục xuất hiện!?

Choang...

Nghênh Xuân viên lại xuất hiện thêm sự đổ vỡ, nhưng lần này nó không phải do mối nữ của chúng ta giận chó đánh mèo mà là do nam nhân huyết sắc y phục, khuôn mặt âm nhu lạnh băng từ ngoài cửa bước vào.

Giương đôi mắt được trang điểm sắc lạnh lên nàng cười mỉa nhìn hắn.

- Sao? Cựu Vương đại phát từ bi mà chạy đến đây cứu một mạng người nhỏ bé?
- Người dám uống bát được này thật?
- Vì sao không dám?

Nàng cầm lấy khăn tay do tì nữ cung kính dâng lên thắm thắm chỗ được nóng đổ ra tay khi bát được chuẩn bị đưa lên uống bị Cung Cửu dùng ám khí đánh nát trong tay mình thản nhiên hỏi lại hắn.

- Ta thật nghi ngờ vì sao ngươi lại thành thân với Diệp Cô Thành, so với giang hồ hậu cung lại càng thích hợp với ngươi hơn.

Nàng nhún vai.

- Ta không thích tham gia đại kỹ viện chỉ có một khách làng chơi.

Hắn ha ha cười.

- Liên tưởng rất thú vị, từ nay ngươi sẽ tham đại kỹ viện của ta Diễm phu nhân của Nghênh Xuân viên.
- Đây là người nói, còn ta có đồng ý hay không lại là chuyện khác. Hoặc giả...

Nàng ngồi bên bàn trà cười mỉa mắt phe phẩy chiếc quạt tròn trong suốt nổi bật lên cánh hoa trà đỏ tươi như bộ y phục thướt tha nàng đang mặc.

- ...hoặc giả Tây Vương đây có thể mang ta đi gặp tướng công của mình để lấy phong hưu thư?

Cung Cửu nhìn nét quyến rũ khó thấy nơi nàng nhếch mép cười nhạt.

- Ngươi nghĩ ta ngu ngốc?

Chớp mắt, nàng làm điệu bộ bị tổn thương che mặt.

- A ngươi không ngu mà mị lực của ta quá kém, vậy nên thỉnh Tây Vương dời bước cho ta lấy lệ rửa mặt đã.
- Ngươi đây là muốn đánh lạc hướng chú ý của ta?

Hắn nhấp một ngụm trà ánh mắt sắc bén xẹt qua nàng, mối nữ đang túm váy quay người đi bước chân khựng lại. Theo bản năng quay đầu lại cười đáng yêu hai mắt tít lên để chối tội.

- Ngươi nghĩ nhiều.

Hắn nhìn nàng chăm chăm ánh mắt nghiền ngẫm hơi chút tối lại ngay lập tức áp sát lấy nàng phẩy tay đổi hai tì nữ lui ra. Nàng thầm nghĩ “Nguy to...” hai chữ chưa kịp chạy đã bị hắn tóm lấy eo từ đằng sau ép người nàng dán vào vòng ngực cứng rắn của hắn không thể cựa cựa.

- Hồn đản, buông ta ra ta hiện đang là....
- Nữ nhân mang thai? Ân? Ta không chê, sẽ rất nhẹ nhàng bởi ta nghĩ sẽ giữ lại huấn luyện nó thành nam sủng hay kỹ nữ chuyên nghiệp thấy thế nao?
- Đê tiện, biến thái ngươi không phải người...
- Đúng vậy, ta nào phải? Ta là thần...

Hắn thổi khí vào cổ trắng muốt nổi bật trên sắc đỏ của xiêm y khiến nàng rùng mình ghê tởm trong khi hắn lại nghĩ nàng có hứng thú. Vươn chiếc lưỡi dài như con rắn nhớp nhúa hắn quần lấy vành tai nàng

kéo vào miệng mình mút mát khiến nàng cắn chặt răng để không phải nôn ra ngay tại chỗ. Nàng muốn nôn thẳng vào mặt hắn kia.

- Ân? Người nghĩ mà xem, với vẻ yêu mị này của người và đường nét của Diệp Cô Thành đứa trẻ sinh ra sẽ thế nào? Dù là nam hay nữ đều là vật trời sinh... Ta lại luôn đam mê những gì là duy nhất và đẹp nhất.

Không thể chịu thêm được nữa nàng nhớ đôi giày cao gót phòng sắc lang của mình liền liều mạng đạp một cái hết 24 năm công lực của mình lên chân hắn, đang đi giày gấm đính trâm châu nhưng cũng tạm đi. Có vẻ như nàng không biết...hắn cũng là một cái cao thủ tương đương Lục Tiểu Phụng trong nguyên tác, mà ở thế giới hỗn độn này có thể ba lần bảy lượt thoát khỏi vòng vây của Tây Môn Xuy Tuyết, Diệp Cô Thành, Phi Hồ quân cùng ngũ lâm quân thì...hắn vẫn là cái cao thủ như cũ đi.

- Á...

Dẫm xuống không phải chân hắn mà là mặt đất cứng rắn làm nàng ăn đau hé miệng bật ra tiếng kêu, Cung Cửu cười tà tay cố tình đi lại từ phía bụng nàng thấp dần xuống gần đến kích điểm lại đi lên qua lại phía dưới ngực.

- Diễm phu nhân nóng vội?

Hung hăng cắn vào đầu vai nàng một cái rớm máu trừng phạt, hắn bế bổng nàng lên đi vào buồng trong ném mạnh lên giường gấm dày dặn bởi ban đêm sa mạc rất lạnh. Nàng được tự do cuống quýt dùng cả chân và tay bò dậy dù biết là vô vọng nhưng vẫn cứ phải trốn, Cung Cửu chỉ cần một tay cũng có thể bắt nàng ném lại lên giường lắm nữa.

- Diễm phu nhân tự ti mị lực của mình kém nên bồn vương đích thân chứng minh cho người thấy nó không tồi chút nào, đã có gan câu dẫn ta thì phải biết gánh lấy hậu quả. Ở đây chỉ có ta mới là người đùa giỡn người!

Hắn cúi xuống gần sát ý định hôn lên đôi môi đỏ mọng đầy đặn khiêu gợi chợt...

Ừa...phụt....

May hắn phản ứng kịp né được mặt đi nhưng từ vai xuống ngực là một đồng chất lỏng lầy nhầy lợn cợn bốc mùi vừa chua vừa tanh vừa hôi vẫn còn tiếp tục chảy xuống tay hắn đang chống xuống giường. Mổ nữ ngay lập tức lặn vào phía trong toàn thân hoàn hảo không một vết bẩn ngời dậy rút khăn tay ra chấm chấm khoé miệng về mặt rất là áy náy.

- Xin lỗi, phản ứng khi mang thai ba tháng đầu.

Tây Vương Cung Cửu lần đầu tiên sượng mặt như thế, chất nôn nhỏ giọt tong tong từ một nửa vai phải kéo xuống ngực và ống tay áo dài. Sắc mặt hắn bây giờ có thể dùng ba màu để hình dung. Đen, tím và vàng! Mắt nổi lên hung quang hắn vung tay lên định một chưởng đánh thẳng vào bụng nàng thì bên ngoài bỗng vang lên tiếng chạy náo loạn cùng hô gọi khẩn cấp.

- Vương, vương không tốt! Trong phủ có thích khách đột nhập Thiệu Ngọc công tử phát hiện được nên bị bọn chúng một chưởng đánh rơi xuống hồ rồi.

Cánh tay hắn dừng lại trong không trung, liếc nàng một cái rồi phát áo rời đi bỏ lại một câu.

- Nhà ngươi không có may mắn lần thứ hai!

Đợi hắn đi khuất hắn nàng mới bỏ đi bộ mặt hối lỗi thở phào một hơi vỗ vỗ ngực, chỉnh lại y phục hỗn độn nước mắt hơi rơm rớm.

- Thực con bà nó dọa người mà, tướng công sao giờ này chàng còn chưa tới ta sắp chịu hết nổi rồi a

Tì nữ bên ngoài sau khi thấy Vương của bọn chúng người ngợm kinh khủng dùng dằng dặc vừa đi vừa chần nát ngoài rào thì nơm nớp chạy vào thập thò bên ngoài bình phong.

- Phu...phu nhân, có chuyện gì sao?

- Còn không mau vào đổi toàn bộ giường nệm mới cho ta?

Nàng từ bên trong bước ra khôi phục lại sự lạnh lùng trong trẻo, tiến về phía ghế quý phi nơi phòng ngoài lười biếng ngã người xuống nằm phe phẩy quạt. Nàng không muốn nhưng cũng phải thực bội tiềm năng của tên Tây Vương biến thái kia, ở vùng sa mạc khô cằn này mà vẫn có thể kiến tạo được cả một toà thành để ẩn thân. Không những thế phủ của hắn lại có cả hồ cá cây cảnh như tại vùng Giang Nam sông nước, không khí cũng mát mẻ so với những nơi còn lại do dựa lưng vào núi đá và có nguồn suối ngầm chảy ra. Tại đây khác với Bạch Vân thành chỉ có người của Diệp Cô Thành và sự yên tĩnh thích hợp ẩn cư, nơi đây chính là một toà thành thật sự với dân chúng mở rộng giao thương buôn bán với bộ máy chính quyền đầy đủ mà kẻ đứng sau chính là Tây Vương. Đây cũng là một phần lý do vì sao hắn có thể hồi phục lại nhanh chóng sau mỗi lần tổn hao thất bại. Đang miên man suy nghĩ bỗng ngoài cửa lại một trận ồn ào nữa, nhưng lần này thay vì nô bộc lại là một đám oanh oanh yến yến.

- Ai yêu, nghe nói vị này là Diễm phu nhân?

Đi đầu tiên là một...con bò sữa với bộ ngực đồ sộ cổ tình để nhảy hơn phân nửa ra ngoài lúc la lúc lắc theo mỗi bước đi. Nàng cũng lười trả lời giữ nguyên tư thế nửa nằm nửa ngồi trên nhuyển tháp dùng quạt tròn che miệng ngáp một cái.

Bị bỏ qua thì đương nhiên xấu mặt, nhất là phía sau hơn chục người cũng đều là những kẻ chả hay ho gì có tình cười ra tiếng một cái khiến bò sữa ngưỡng quá hoá giận tiến lên phía trước mặt nàng thị uy.

- Uy, người điếc hả? Có nghe thấy ta gọi người?

Nàng liếc mắt nhìn ả ta một cái, buông chiếc quạt xuống hé ra dung nhan kinh diễm của mình lạnh nhạt buông một câu.

- Miệng chó không thể phun ra ngà voi, lời gia súc nói đương nhiên nghe không hiểu.

Tất cả đang bị dung nhan của nàng làm cho ngơ ngẩn thì lời của nàng lại như gáo nước lạnh tạt tỉnh tấy cả. Ngực bự tức xì khói chỉ tay vào nàng lấp bắp.

- Người...người nói ai hả? Tiện nhân.

Ả ta vung tay định giáng cho nàng một cái tát nhưng mỗ nữ là ai chứ? Dù không có võ công nhưng khả năng phóng độc tâm của nàng vô cùng lợi hại dĩ nhiên tay phải nhanh. Bất lấy chính xác bàn tay đang định hành hung mình kéo mạnh một cái khiến ả mất thăng bằng ngã chúi xuống, không hiểu do nàng cố tình hay vô ý mà phần duy nhất va chạm với cạnh bàn lại chính là bộ ngực đồ sộ kia khiến mọi người được một phen rùng mình vì tiếng heo tru. Nàng lúc ấy mới đứng lên cao ngạo nhìn những kẻ kia cùng nữ nhân vẫn đang ôm ngực rên rỉ.

- Hiểu biết ta rồi chứ?

Bò sữa cùng đám người kia biết đã đá phải thiết bản, định đánh đòn phủ đầu không ngờ lại vừa bị mắng vừa ăn đau. Được hai ả đi cùng đỡ lên, bò sữa lui ra sau để một nữ nhân khác có vẻ bớt khoe thân hơn và khuôn mặt ngọt ngào giả tạo lên tiếng.

- Diễm muội muội, hiểu nhầm cả thôi. Đây là người...

- Câm miệng, ai liên quan đến các người mà gọi muội xưng tử?

Nàng chính là dùng thái độ vô cùng nghiêm khắc làm nữ nhân vừa lên tiếng cũng phải ngậm miệng không biết nói gì hơn. Một thiếu niên khoảng 16,17 má phấn môi son rất đáng yêu lẫn trong đồng đám không vừa mắt nguyệt đài, cố ý nói to để tất cả nghe được.

- Chỉ là một ả ăn mày mới được nhặt về, mặt đẹp chút có gì hơn người mà kiêu ngạo chứ?

Bọn họ lại bắt đầu khúc khích cười nhạo, nàng nhướn một bên lông mày cười lạnh.

- Không bằng cả một tên khát cái nên không phục? Để ta nói cho tiện thụ người biết, không cần biết xuất thân là gì nhưng một khi đã ở trên cao thì mới chính là kẻ mạnh. Hiện giờ người ở trong Nghênh Xuân viện này là ta chứ không phải là người!

- Chung quy người vẫn là tên khát cái không phải sao?

Thiếu niên tức giận hồng mặt nổi tính trẻ con.

- Chung quy người vẫn không bằng một tên khất cái không phải sao?

Nàng dùng chính lời của hắn để nhạo lại hắn, thiếu niên tức giận xanh mặt nhìn nàng oán độc. Nàng cũng không thèm chấp tiếp tục quay lại nằm trên nhuyển tháp của mình, tiếp nhận chén chè hạt sen từ nữ dâng lên tao nhã nhấp một ngụm hoàn toàn bỏ qua sự hiện diện của bọn họ lần nữa. Toàn bộ chính là không quen chịu sự bỏ qua như vậy, dù sao bọn họ cũng chính là tinh hoa ngàn người có một a. Dù nàng có là mỹ nhân hơn người đến đâu cũng không thể kiêu ngạo như vậy, liên tục không để bọn họ vào mắt. Nữ nhân này...tuyệt đối không thể để nàng ta chiếm được sự sủng ái lâu dài của Tây Vương bằng không bọn họ sẽ rất khó sống. Không muốn nhục lại thêm nhục đám yến oanh bất chợt lui đi cũng nhanh như khi họ đến vậy, nàng nhìn theo chéo áo của kẻ cuối cùng rời đi lập tức gọi nô tì cầm giấy ra đốt vía cùng hũ muối ra ném để trừ tà đuổi xui. Mặt dù đầy dấu chấm hỏi nhưng bọn họ cũng vẫn ngoan ngoãn thực hiện, đến ngay cả Vương cũng còn bị nàng đùa giỡn đến mức một thân ô uế mà không làm gì nàng nữa là bọn họ.

Ngọc uyển nơi ở của Thiệu Ngọc.

Khụ...khụ...khụ.

Từng đợt tiếng ho từ sau màn buông rủ liên tục phát ra thì thoảng lại xen lẫn vài tiếng rên rỉ nho nhỏ đau đớn, dù đã dùng sức kìm chế nhưng với kẻ nội công thâm hậu như Tây Vương thì vẫn có thể nghe thấy rõ ràng. Sau khi đại phu đi ra, ngay lập tức tiến đến chỗ hắn ngồi báo cáo tình hình kết quả.

- Vương, là độc chương của Tây Vực.

- Trong phủ những ai xuất thân từ đó?

Hắn liếc mắt hỏi tổng quản bên cạnh.

- Dạ, có hại vị công tử và bốn vị phu nhân cùng vài tên thị vệ nữa ạ.

- Điều tra bọn họ trước, ta không tin thích khách từ bên ngoài vào lại chỉ dả thương một người rồi bỏ đi.

- Dạ.

Tổng quản ngay lập tức lĩnh mệnh lệnh cùng đại phu rời đi nhưng hắn đột nhiên như nghĩ ra điều gì đó gọi giật đại phu lại.

- Vương còn gì phân phó?

- Một lát người đến Nghinh Xuân viện chuẩn mạch cho vị phu nhân ở đây.

- Ý Vương là...

Lão khó hiểu, Vương từ bao giờ lại quan tâm đến nữ nhân như vậy? Nhận ra ánh mắt khó hiểu của lão hắn hừ lạnh.

- Xem có hỉ mạch thật không cho ta.

Hắn chính là nghi ngờ nàng không có thai nên mới dám mạnh miệng như vậy, giang hồ đồn đại không thể tin. Không còn thủ cung sa chỉ chứng minh được nàng đã thất thân ngoài ra không nói lên được điều gì, chính lời đồn đại giang hồ đã khiến trong đầu hắn mặc định là nàng mang thai thôi. Hắn âm trầm cười, mắt loé lên tia sáng lạnh.

- Xứng cho ta một liều mị dược vô sắc vô vị thực mạnh không có thuốc giải.

Phía bên trong lại nổi lên tiếng ho dữ dội hơn trước nhưng người bên ngoài vẫn chỉ cho rằng hắn là bị tổn thương phủ phế mà vậy nên cũng không mấy để ý, nhưng nếu có ai đi vào vén tấm màn dây nặng lên sẽ phải bật ngửa ngã ra sau vì giật mình hoảng sợ. Nam nhân ôn nhuận như ngọc lúc sáng giờ khuôn mặt vằn vẹo cố gắng không để lộ ra sát khí khủng khiếp đánh động con cáo già bên ngoài, hai tay nắm chặt đến khớp xương trắng bệch. Thân thể căng cứng buộc chặt ức chế bản thân muốn lao ra giết kẻ bên ngoài nhưng lý

trí cho hắn biết giờ không phải lúc, chỉ trong vài ngày nữa thôi cả vương phủ này sẽ chỉ còn là một đám máu thịt bầy nhầy. Hắn thề rằng như vậy!

Hôm sau.

Mổ nữ nghi ngờ nhìn vị đại phu trước mặt mình, muốn chuẩn mạch kê thuốc an thai sao? Hừ tên chết bầm kia mà cũng tốt vậy có khi siêu nhân heo bay đầy trời, chẳng qua là muốn kiểm tra xem nàng là có thai thật hay không mà thôi. “Hừ, ta chỉ sợ người chuẩn ra được một cái người sắp chết!” Nàng vừa nghĩ bụng vừa vươn tay đặt trên nệm gấm nhỏ nhỏ để lão bắt mạch, đại phu hơi cương lại một chút hỏi lại.

- Phu nhân, không cần cách rèm sao?

- Phiên phức, chuẩn mạch đi.

Nàng phe phẩy quạt tĩnh bợ, đại phu bắt đắc dĩ đặt tay lên mạch môn của nàng.

Im lặng...

Nhúu mày dùng ba ngón tay thăm mạch.

Im lặng...nặng nhẹ...lại hoàn toàn im lặng...

Lão mở lớn mắt như miệng chén tống nhìn nàng, lại nhìn xuống cánh tay gầy nhỏ của nàng vài lần như thể làm vậy sẽ hiểu ra điều gì. Lão buông ta, yêu cầu nàng đi lại vài vòng hít sâu thở đều rồi tiếp tục bắt mạch lại. Nhưng...kết quả vẫn vậy, lão lắp bắp...

- Không...không thể nào...

- Sao? Thai nhi tốt chứ?

Lão mờ mịt ngẩng lên nhìn khuôn mặt thanh lãnh của nàng.

- Thai...thai...

- Như thế nào đại phu?

- Phu nhân nghỉ ngơi, lão phu cáo lui trước đi bốc thuốc cho người sắc gửi đến phu nhân sau.

Lão vẫn còn đang trong tình trạng khó hiểu mày xoắn xuyết lại với nhau thu dọn hộp thuốc nhanh chóng rút lui về báo cáo với Vương về tình trạng khó hiểu của nàng.

Nhìn bóng lưng lão đại phu tất tưởi chạy đi báo cáo nàng mỉm cười hài lòng, “Đoạt lang bầm lão thực khá haha ta yêu lão chết được!”

Lão thần y đầu đầy mồ hôi lạnh đi đến thư phòng, vội vàng chạy vào chợt thấy Tây Vương đang cúi xuống hôn môi một nam nhân khác. Đoán rằng là nam sủng mới lão vội lui ra phía sau nhưng Tây Vương ngay lập tức coi như không có việc gì ngẩng lên gọi lão quay lại.

- Sao rồi?

Lão đại phu rồi rầm khó khăn sắp xếp từ ngữ để bẩm báo lại.

- Vương, mạch tượng của vị phu nhân này...không tốt?

- Ta hỏi là có hỉ mạch hay không?

Vị nam tử ngồi bên cạnh vai hơi cứng lại, ánh mắt hơi u oán song lại cúi xuống dùng hành động nhấp trà để che giấu đi.

- Dạ, không biết ạ..

- Cái gì? Người không muốn sống nữa? Dám hồ thần lộng quỷ với ta.

Lão đại phu thấy chủ nhân nổi giận vội quỳ xuống ngay lập tức run rẩy.

- Xin Tây Vương tha mạng, nghe lão nô nói nốt. Vị phu nhân này mạch tượng chính là không có như người bình thường mà...mà chính là của một người sắp khí tuyệt bỏ mình.

- Cái gì? Sao lại như vậy?

- Lão nô chuẩn đoán phu nhân chính là không cẩn thận bị huỷ đi kỳ kinh bát mạch nhưng được cao nhân cứu sống mà tạo lên thể chất mạch tượng đặc thù như vậy!

- Không thể chuẩn đc hỉ mạch?

- Không thể ạ.

- Người lui ra, tiếp tục xứng được.

Hắn phất tay cho lão đại phu ra ngoài, ánh mắt nghiền ngẫm. “Nàng ta quả thực ngay cả thể chất cũng đặc thù như vậy? Ta không tin không có cách khuất phục được nữ nhân này”

- Cửu huynh, huynh...

Giọng nói nam nhân hữu lực vang lên, ngữ điệu có chút bất đắc dĩ khiến hắn phải ngược lên nhìn tình nhân lâu năm của mình. Ngồi ngay ngắn trên ghế là một vị công tử ngọc thụ lâm phong, ôn văn nho nhã nhưng cũng toát ra khí độ trầm ổn anh tuấn bức người. Hắn cố ý dùng ngữ điệu nhàn nhạt.

- Mộ Dung công tử có gì sao?

- Huynh có ý định có hài tử vào lúc này sao? Nhưng đại nghiệp...

Mộ Dung công tử cố che đi chút giận hờn trong giọng nói cứng cáp của mình nhưng bộ dạng tiểu thụ ghen tuông vẫn lòi ra chút ít, Cung Cửu nhếch mép cười cổ tình đùa bỡn.

- Đúng vậy, vào lúc nào là do ta quyết định.

- Nhưng...

- Ân?

- Đúng, thứ lỗi không phải bốn phận của ta.

Đứng dậy định bỏ đi nhưng cả người hắn đột nhiên được một vòng tay mạnh mẽ kéo giật lại đẩy ngã trên mặt thư án, võ công của hắn không tầm thường nhưng lúc cùng Cung Cửu hắn luôn thả lỏng bản thân.

Lẳng xoảng...cách.

Văn kiện bay đầy phòng, bút lông nghiêng mực giấy Tuyên Thành la liệt trên mặt đất Cung Cửu phủ thân mình lên phía trên họ Mộ Dung. Hiện giờ vẻ tuấn lãng cứng cỏi của hắn đã thay thế bằng khuôn mặt đỏ bừng khê cắn môi dưới đôi mắt khẩn thiết nhìn Cung Cửu.

- Cung huynh, ở đây...

- Thư phòng, càng thêm lạc thú. Tiểu tình nhân của ta lúc này ghen sao?

- Ai đi ghen tị với đám nữ nhân ông ọo đó? Ta chỉ nghĩ...ừm..

Lời biện hộ vụng về hoàn toàn bị nuốt vào trong một nụ hôn nóng bỏng, dưới hạ thân hắn đã cảm thấy được một bàn tay lạnh lạnh luồn vào giải khai thắt lưng cùng dây quần. Nhắm mắt lại, hắn tận hưởng khoảnh khắc mà mình mong chờ suốt bao ngày qua...

Trên bầu trời Tây Vực, Hắc Phong thành một đôi cánh bạch điều khổng lồ tung bay kêu lên những tiếng đầy phấn khích. Đôi mắt sắc vàng lạnh lẽo nhắm chính xác Tây Vương phủ từ khoảng cách vài dặm trên không, vòng vo vài lần gấp rút quay vòng trở lại sa mạc.

Sâu bên trong vùng bồn địa có một đại quân hai vạn người dưới sự thống lĩnh của Nam Cung Triệt gấp rút di chuyển tránh những vùng dân cư đông đúc men theo đoạn đầu nguồn sông Y Lê xâm nhập vùng Thiên Sơn nơi có Hắc Phong thành ẩn giữa những ngọn núi trùng điệp.

Một nam nhân áo choàng như tuyết cười ngựa đứng trên đồi cát dãi mắt ra xa tìm kiếm bóng dáng bạch điều nhưng không có, vẻ mặt cứng đờ cùng đôi mắt có chút bóng mờ màu đen đã nói rõ hơn nửa tháng hắt trôi qua thế nào. Với tay ra sau, đội chiếc lên trùm kín khuôn mặt chỉ lộ ra đôi phượng mâu lạnh lùng không chút tình cảm hắt giắt cương cho con ngựa của mình quay đầu chạy về hướng dẫn đầu đội quân dài như một con mãnh xà đen sì phía dưới hoàn toàn bỏ qua không thèm liếc đến tầm mắt của một nữ nhân cười ngựa đứng dưới chân đồi dãi theo mình.

Áo bào trắng tung bay trong ánh nắng chói chang vùng khô cằn ánh lên như một dải sương khói ngay lập tức biến mất khỏi tầm mắt của nàng, cặp đôi mắt sáng sánh như làn thu ba tuyệt đẹp của mình xuống nàng thúc ngựa quay trở về gia nhập đoàn hậu vận phía sau. Một nữ tử y phục sắc tím nhạt gọn gàng cầm kiếm áp tải quân lương cùng những binh sỹ khác nhìn thấy cảnh ấy chán ghét quay mặt đi, ném cho nữ nhân bịt mắt có đôi mắt hồ thu kia một tràng.

- Không có các người thành chủ cùng phu nhân đã không phải chia lìa ngay sau hôn lễ, ở đây mà mơ mộng hão huyền. Hôm đây nếu không phải người mang gương mặt của phu nhân thì đầu người đã dời khỏi cổ ngay lập tức rồi, thành chủ không chém thì Tây Môn phu nhân cùng chúng ta cũng sẽ chém. Còn muốn trang đáng thương câu dẫn người khác sao? Dù người không khai ra vị trí của Hắc Phong thành thì Phượng Thân Vương cũng đã tra ra từ trước rồi, không ngờ lại trùng hợp tin tức gửi về muộn hơn người 2 ngày thôi...

- Tử Y câm miệng.

Thanh Y cười ngựa từ phía sau tiến lên ngăn bài ca bức xúc của Tử Y, liếc mắt nhìn vị cô nương bịt mặt gần đó nói ra lời khách sáo nhưng ngữ điệu lạnh băng đặc trưng của người Bạch Vân thành lại khiến nó trở thành lãnh đạm xa cách.

- Thuý Miên cô nương đừng trách, Tử Y tuổi còn nhỏ mồm miệng không được khéo léo cho lắm. Có điều thỉnh cô nương đừng tìm cách tiếp cận thành chủ nữa, một khi phu nhân trở về người sẽ không thích. Cả thành cũng sẽ chịu sự khó chịu...

Vị cô nương bịt mặt tên Thuý Miên hơi giật mình một chút vàng tai đỏ bừng, tình ý của nàng với...Diệp thành chủ bị nhìn ra sao?

- Thanh Y cô nương nói vậy là có ý gì? Chẳng lẽ phu nhân làm khó dễ các người....

- Xin cô nương đừng hiểu lầm, phu nhân là một người vô cùng dễ chịu nhưng những ngày ở trong trong thành cô nương không nhận thấy thành chủ tạo áp lực thế nào?

- A ta nghĩ chỉ là huynh ấy tức giận do tân nương bị mang đi nên...

- Thành chủ là người không bao giờ để tình cảm chi phối.

- Vậy...vậy...

Thuý Miên bối rối không hiểu ý Thanh Y, điều nàng cũng biết. Ngay khi phát hiện nàng không phải nương tử của mình, hắt đột nhiên biến thành một tảng băng doạ người chỉ có sự cuồng nộ. Nhớ lại nàng vẫn rùng mình nhưng không tự chủ được bị sự ấm áp yêu thương của hắn lúc mang nàng đang giả hôn mê về làm cho động tâm tham luyến.

- Cô nương không hiểu? Thành chủ chính là yêu thương thể tử của mình ngay từ cái nhìn đầu tiên, tất cả người trong Bạch Vân thành đều biết chỉ có hai bọn họ chính mình không hiểu mà chơi trò cút bắt với nhau gần một năm qua.

Thuý Miên mở to mắt ngạc nhiên nhìn Thanh Y.

- Gần một năm sao? Vậy lời đồn bọn họ là châu thái âm kết sau đó thành chủ bị ép hôn là...

- Là do ta tung ra.

Tôn Tú Thanh cười chung một con ngựa cùng lão công mình lúc này mới chậm chạp tiến đến tham gia vụ um xùm này, nàng thoải mái dựa vào ngực Tây Môn Xuy Tuyết để hắn thay mình che chắn toàn bộ gió bụi. Thò cổ ra khỏi tay áo rộng của hắn nàng cười nhạt ánh mắt to gan lớn mật đánh giá Thuý Miên từ đầu đến

chân như tới chân như tú bà chọn hoa khô khiến ai nhìn thấy cũng phải buồn cười duy chỉ có đối tượng bị đánh giá là cười không nổi.

- Tây Môn trang chủ, Tây môn phu nhân.
- Cô là “Thiên diện bồ tát” trong truyền thuyết?
- Thuý Miên không dám, mong Tây Môn phu nhân chỉ giáo.
- Tốt, tôi qua chỗ ta cho ta xin bức hoạ!

Mọi người đen mặt, Tây Môn trang chủ dùng một tay kéo nàng lại không cho nàng ngo ngoáy trước ngực hần nữa, hai người đang tiếp xúc rất sát với nhau a.

- Thanh Nhi, nàng đừng nháo coi chừng hài tử.
- Chàng lo cái gì? Hài tử của vô địch lão công nhà ta xá gì mấy cái xóc nảy nho nhỏ này hắc hắc... Chúng ta kiếm thêm vạn lượng mua tã lót cho bảo bối đi, mà quay lại vấn đề chính.

Tôn Tú Thanh thành công gạt được lão công nhà nàng sang một bên quay qua tiếp tục với hội bà tám bên kia đang đen mặt nghĩ nhà nàng thiếu gì tiền mà một vạn lượng bạc cũng không tha, hơn nữa tã lót là làm bằng vàng sao dùng một vạn lượng mua tã lót....

- Thực xin lỗi, tin đồn Diệp thành chủ bị cường hôn là do ta tung ra hắc hắc.

Không có chút thành tâm nào của kẻ bán vịt xin lỗi người bị lừa cả.

Lúc này không chỉ hội bà tám ghé tai lên nghe mà những người xung quanh dù cố gắng giữ vững đội hình nhưng cũng muốn hóng hớt chút thông tin giải trí trên đường hành quân về làm quà cho nhân sỹ trung nguyên. Điều này chứng tỏ không chỉ giang hồ bát quái mà quân đội cũng...bát quái!

Thuý Miên vốn nghĩ Diệp Cô Thành thành thân là do châu thai ám kết cực chẳng đã mà phải thú nữ nhân kia, lo lắng là vì đứa con, tức giận là vì quyền uy bị chêu chọc nhưng có vẻ như chính nàng mới là kẻ lầm to ở đây thì phải, siết chặt lấy cương ngựa nàng ra vẻ thản nhiên tò mò hỏi lại.

- Tây Môn phu nhân biết rõ sao?
- A, chuyện xảy ra trong hậu viện nhà ta ta không biết thì ta có còn xứng làm phu nhân Vạn Mai Sơn Trang không?(chính là moi từ Thuỷ Linh trong hôm thành thân đấy ạ) Sự thật thì Diệp soái ca là sợ mỹ nhân của mình nắm đến tay còn chạy mất nên mới trăm phương ngàn kế tìm cách buộc nàng lại bên mình. Đang đến đoạn cao trào tình cảm thì phượng trăm bạch ngọc lặn ra từ trong người nàng, các người đừng hỏi ta làm cách nào nó lặn ra được. Đi mà hỏi thành chủ của các người ý, ta chỉ biết là hần rất giận khi thấy cây trăm ấy. Sau đó xảy ra chiến tranh vì sao giữa chàng và nàng...
- Tây Môn phu nhân chiến tranh vì sao là cái gì?
- Tử Y hoàn toàn không hiểu.
- A chính là cãi nhau đó!
- Thành chủ cũng sẽ cãi nhau với người khác sao? Tử Y không tin đâu!
- Ta cũng không tin, nhưng thành chủ nhà người đứng phải phu nhân nhà người thì còn như bình thường nữa không?
- Phải a, lúc mang được phu nhân về cảm giác thành chủ như...vui vẻ hơn.
- Đúng vậy nên đừng có ngắt lời ta nữa và nghe tiếp đây, do không thể đấu lại được phu nhân của các người trong khoản khẩu chiến hần chuyển sang thực chiến luôn. Chính là túm lấy mỹ nhân mà cưỡng hôn...
- Eo..

Lam Y cùng Tử Y đồng loạt đỏ mặt lè lưỡi, những người còn lại gương mặt cũng phỉếm hồng.

- Có gì mà eo? Đây chính là đòn bịt miệng thành công nhất của nam nhân đối với nữ nhân đang tức giận, và các người cũng phải nhớ câu “Cả giận thì mất khôn” nữa. Phu nhân nhà các người bị hần cưỡng bạo

đương nhiên giận càng thêm giận giương nanh cắn cho hắn một cái rách môi nhưng hắn vẫn không buông tha mà bám chặt lấy, điển hình của loại mỹ nam mặt dày nào đấy đây...

Tây Môn trang chủ khụ một ngược lên nhìn trời nhìn đất nhìn mây a.

...cắn hắn cũng không ăn thua, vậy nên nàng ấy mới giả thuận theo để hắn buông lỏng cảnh giác sau đó mới lấy hết sức bình sinh mà giáng cho hắn một đấm tím mặt. Thành công khiến hắn phải buông nàng ra, sau lại sợ nàng tự làm đau mình mà không câu thúc nàng nữa. Cuối cùng phu nhân của các người vì đại hoạ bốc lên đầu đứt hết dây thần kinh mà thốt ra câu kinh điển của kinh điển “Lấy thân báo đáp đi”! Diệp soái ca đương nhiên cầu còn không được lập tức đồng ý tuyên bố ba ngày sau thành thân do sợ mỹ nhân lại chạy lần nữa. Ta lúc đó ngủ trưa không biết, nghe nói bọn họ muốn đi nên dùng dùng chạy ra túm lại thì nhìn thấy Diệp soái ca mất hình tượng như vậy mới ba ngày sau đến uống rượu mừng nên...hiểu nhầm bọn họ là châu thai ám kết nên mới...hắc hắc sau đó thế nào thì các người tự biết. Nói tóm lại chỉ là một hồi hiểu lầm mà thôi.

Mọi người gật gù, vậy mới hợp lý chứ còn nghe theo mấy lời đồn đại trên giang hồ thực... Không cái nào có thể nghe lọt được mà mọi người vẫn cứ cho là đúng. Kết thúc bài đính chính tin vịt của mình song Tây Môn phu nhân giật giật tay áo lão công mình chỉ chỉ lên ngọn đồi phía trước muốn chạy lên để ngắm đoàn quân từ trên cao. Lão công của nàng dù ngần ngại nhưng cuối cùng cũng vẫn phải chiều theo, hai người bạch y phiêu dật như một đôi thần tiên quyến lữ thong thả dong ngựa bước lên đồi trong sự hâm mộ của những người xung quanh. Thanh Y cũng dõi mắt theo bọn họ không nhìn Thuý Miên mà nói.

- Cô nương hiểu rồi chứ? Diệp thành chủ cùng Tây Môn trang chủ chính là hai ngọn núi băng nổi tiếng nhất giang hồ nhưng với thê tử của mình bọn họ chính là như vậy.

Nói song cũng quay ngựa trở về vị trí của mình để lại Thuý Miên băng khuâng nhìn mãi theo bóng dáng hạnh phúc của phu thê nhà Tây Môn...

28. Chương 28

Chương 28: Tướng công, chàng đến thật muộn...

Lại một ngày nữa nhàn trôi qua trong Tây Vương phủ, mỗi nữ nhàn chán đến rêu mốc mọc cao hai mét nằm ườn trên nhuyễn tháp đã được khiêng ra đặt ở thủy đình cho nàng hóng mát. Lơ đãng bắt những cánh hoa ném xuống mặt nước nàng lẩm bẫm.

- Hôm nay...ngày mai...hôm nay...ngày mai...hôm nay. Hôm nay? Oh yess...

Nàng nằm ngửa người ra nhìn cọng hoa trụ lủi chỉ còn một cánh hơn ha hơn hở ve vẩy nó trước mắt mình.

Tì nữ bên cạnh đưa mắt nhìn nhau lại tiếc đứt ruột nhìn chậu mẫu đơn quý hiếm chỉ còn lại cành lá trơ trụi còn cánh hoa thì rải khắp thủy đình và mặt nước. Bỗng nhiên một tiếng nam nhân ho rũ rượi cạnh đấy làm mọi người giật mình, mỗi nữ loạng choạng tí lặn xuống đất khó chịu nhìn lên. A là Giả Bảo Ngọc qua trong thủy đình đây mà, hôm nay đã biến thành một bộ bệnh mỹ nam phải có người dìu rồi sao? Nàng ngồi dậy ngược mắt nhìn đôi mắt trong suốt có điểm quen thuộc kia buột miệng hỏi.

- Ta có quen công tử không?

Hai nô tì bên cạnh hiểu lầm nàng có ý khó chịu vội tiến lên giải thích.

- Phu nhân, vị này là Thiệu Ngọc công tử bên Ngọc uyển.

- Thiệu Ngọc sao? Nên là Bảo Ngọc mới đúng.

- A, Vương khi lần đầu tiên gặp Thiệu Ngọc công tử cũng nói vậy.

- Hừ, tên chết bầm ấy chỉ nhìn thấy tục vật nói làm cái gì? Bảo Ngọc ta nói ở đây chính là hòn đá thiêng có linh hồn cùng mối duyên với Giáng Châu tiên tử kia.

Nàng mặc kệ mọi người ngạc nhiên không hiểu gì quay ngoắt đi, khó chịu ra mặt khi nhấc đến Tây Vương. Thiệu Ngọc công tử được người hầu đỡ xuống ngồi trên ghế đá cạnh đất, phát tay cho người hầu lui mới vừa sù sụ ho vừa tò mò hỏi nàng.

- Phu nhân đây là...

- Thiệu Ngọc công tử, đây là Diễm phu nhân của Nghênh Xuân viện...

- Cút, ai cho phép các người gọi ta là Diễm phu nhân? Ta là Diệp phu nhân của Bạch Vân thành, không cút ngay lập tức ta cho người băm các người ra làm mồi cho cá.

Nàng nhe nanh múa vuốt dọa chạy hết những người xung quanh, trước khi đi bọn họ còn kịp nghĩ vị phu nhân này rõ giống Vương, động chút muốn băm người uy cá bốn cây huhu...

- Phu nhân không phiền nếu ta ngồi đây chứ?

Thiệu Ngọc công tử có vẻ như không bị vẻ hổ lão mẫu của nàng dọa đến thì phải, đôi mắt trong suốt nhìn nàng không một tia gợn sóng.

- Tự nhiên.

Mồ nữ với mỹ nam ôn nhu như vậy đương nhiên không có sức kháng cự, nhàm chán tiếp tục với công việc tra tấn cây hoa trà còn lại trong đình.

Nhìn nàng vật từng cánh hoa, miệng liên tục lẩm bẩm “Hôm nay...ngày mai...” đôi mắt hẩn xẹt qua một tia đau lòng, hắng giọng hẩn lại tiếp tục bắt chuyện với nàng.

- Phu nhân đây là đang làm gì vậy?

- Ta sao? Bói hoa.

Nàng không ngẩng lên vẫn tiếp tục hành hạ bông hoa đang mất dần từng cánh.

- Bói hoa?

- Ân, bói xem bao giờ bạch mã hoàng tử, tướng công của ta đến?

- A phu nhân cũng là bị bắt đến đây sao?

Hắn cố tỏ ra ngạc nhiên.

- Có người là tự nguyện đến sao?

Nàng ngẩng đầu lên tò mò nhìn bệnh mỹ nam ngồi bên ghế đá tựa lưng vào cột trụ của thủy đình. Dù đôi mắt hẩn trong suốt nhưng cả người hẩn lại tản mát ra một vẻ buồn man mác không thể diễn tả, y phục luôn một màu ngọc bích nhẹ nhàng hôm nay lại thêm một chiếc áo choàng đậm màu hơn phía bên ngoài nữa. Trên trán băng một dải băng trắng vẫn còn thấy máu thấm qua, nàng ngạc nhiên đứng hẩn dậy tiến đến ngồi cạnh hắn. Không để ý đến thân thể hẩn hơi cứng lại một chút tự động tách ra một khoảng với nàng.

- Đa phần mọi người ở đây đều là tự nguyện, cầu còn chẳng được.

- Đa phần? Nói vậy vẫn có người bị bắt đến? Công tử cũng vậy sao?

Hắn không nói gì khe khẽ gật đầu.

Nàng thương hại nhìn hắn, nữ nhân không nói làm gì đến nam nhân cũng không tha. Tên Cung Cửu kia thực đúng là quân cầm thú mà, nàng vỗ ngực đảm bảo.

- Huynh đệ yên tâm, khi tướng công của ta đến ta sẽ nhắc chàng cứu luôn cả người nữa.

Nhìn nàng một bộ nữ hiệp giang hồ hẩn thực muốn cười nhưng vẫn phải cố nhịn.

- Phu nhân biết tướng công của mình bao giờ sẽ đến sao?

- Không biết, vậy nên mới phải bói hoa a

ta bói ra được hôm nay chàng sẽ đến. Hừ hừ, nếu Phượng Đại ca của ta đến cùng ta sẽ bảo huynh ấy huyết tẩy toàn bộ cái phủ ghê tởm này cho ta...

- Phượng đại ca?

Hắn khắc chế nhịp tim run rẩy của mình, cố gắng giữ cho khuôn mặt và ánh mắt không thay đổi ho lên vài tiếng giầu đi sự bối rối.

- A, giờ có lẽ ta lên chức rồi. Ta thành thân với hoàng thúc của huynh ấy nên...hắc hắc chả biết xưng hô thế nào cho phải nữa. Nhưng huynh ấy là một trong những huynh đệ của ta ở đây, võ công rất cao. Đánh nhau rất giỏi, mỹ nam yêu nghiệt a

nếu có con gái ta nhất định sẽ muốn gả ột người như vậy...

Phụt...khụ khụ khụ...

Thiệu Ngọc công tử sắc nước miếng của chính mình thực sự ho lên điên cuồng, nàng chép miệng vỗ vỗ vào lưng hắn mấy cái. Sau đó lại tiến về phía nhuyễn tháp của mình nằm ườn ra tiếp, thực là chán mà. Nàng nghi ngờ hắn là Lâm muội muội tái thế chứ chả phải Giả Bảo Ngọc nữa, nam nhân gì mà mới nghe vậy đã khụ lên khụ xuống. Không khỏi cũng quá bệnh mỹ nam đi, Cung Cửu cũng thích mẫu nam sủng này sao? Đúng là đầu óc bệnh hoạn thì luôn có thể nghĩ ra đủ thứ mà, đến người cũng thích người bệnh luôn.

Bệnh mỹ nam hơi cúi để mái tóc rũ xuống che khuất đi tầm mắt của mình nhìn nàng thiết tha kèm theo bất lực, nàng chính là chờ mong hoàng thúc, chờ mong tướng công của nàng đến. Còn hắn, vẫn mãi chỉ là đại ca trong mắt nàng. Nàng nói muốn gả con gái cho hắn sao? Thực...đáng yêu đi, nhưng dù có thể hắn cũng sẽ không. Ngoại trừ nàng, trong tim hắn không thể chứa thêm được một nữ nhân nào khác nữa (Đừng hỏi, đường hỏi nha cưng...).

Hắn nhìn nàng trong màu đỏ thắm xinh đẹp của y phục, đôi môi được tô son cẩn thận. Đôi mắt sắc sảo kéo dài ra sau, mày vẽ cẩn thận cau lại, ba ngàn sợi tóc buông lơ theo bờ vai đẹp hơn bất kỳ loại gấm vóc tơ lụa nào. Nàng nửa nằm nửa ngồi trên nhuyễn tháp với những tia nắng lấp lánh phản chiếu lại từ mặt nước vây xung quanh, làn gió mát nhẹ nhẹ đưa hương mẫu đơn quanh quẩn trong không khí. Hắn có trực giác rằng đây có lẽ sẽ chính là hình ảnh cuối cùng về nàng mà hắn sẽ nhớ đến khắc cốt ghi tâm, không biết trong ống tay áo của hắn vì sao có một nhành hoa quế nở rộ lấy ra đưa đến trước mắt nàng. Theo bản năng nàng chính là vươn tay đón lấy ngẩn lên mỉm cười ngọt ngào với hắn một cái, đôi mắt ánh lên chút vui vẻ hơn nửa tháng qua không thấy.

Hắn có chút ngẩn ngơ, không tự giác cũng cười lên một cái với nàng.

- Phượng đại ca?

Hắn giật thót mình thiếu chút nữa đưa tay lên sờ xem mặt nạ da người có bị tung ra hay không, ngay sau đó lại nghe thấy nàng cười nhẹ nhìn vào mắt hắn.

- Ta cứ có cảm giác Thiệu Ngọc công tử quen quen, ra khi cười lên rất giống Phượng Vân đại ca. Huynh ấy cũng thích loài hoa nhỏ bé vừa thoang thoảng lại vừa nồng nàn này, lúc này khi đưa ta nhành hoa quế ta đã nhìn công tử thành huynh ấy nên đã buột miệng làm công tử giật mình rồi.

- Không sao, phu nhân nên trở về nghỉ ngơi để tối bạch mã hoàng tử đến đón.

Hắn nói song lại ho lên sù sụ tựa lưng vào lan can thủy đình để thở, nàng tâm tình đã vui vẻ hơn rất nhiều vì có người nói chuyện cùng.

- Công tử cũng tin sao? Vậy nhất định sẽ đến rồi, haha. Tướng công ta là ai chứ chính là Thiên Ngoại Phi Tiên trong truyền thuyết, ta về trước công tử ngồi hóng gió ha bye bye!

- Phu nhân vai áo bẩn, nên thay y phục mới!

- A, cảm ơn.

Nàng vừa tung tăng vui vẻ xách vác chạy đi vừa nói vọng lại, hắn cười khổ nhìn nàng vài lần vấp phải chính vạt áo của mình mà loạng choạng. Tay trong ống tay áo hắn cọt động hai cái, hai hắc y nhân phân biệt ở trên ngọn cây và khuất sau hòn giả sơn hai mắt lại chớp chớp. Khó hiểu nhìn thủy đình chỉ còn lại Thiệu

Ngọc, chẳng nhẽ chúng chính là ngủ quên khi làm nhiệm vụ? Nếu không phải thì ai có thể im hơi lặng tiếng tiến vào đây không tiếng động mà điểm hôn huyết của chúng? Aizzz đau đầu rồi!

Thiệu Ngọc vẫn thi thoảng ôm ngực ho rũ rượi phải gọi người dìu trở về Ngọc Uyển của mình, hắc y ở trong góc khuất khó hiểu nhìn vị công tử thư sinh hôm qua vừa bị đánh văng xuống hồ song. Hắc cước bộ loạng choạng điển hình của con một sách không chút võ công, tuy thân hình cao lớn vẫn chính là một dạng nhu nhu nhược nhược mà thôi.

Nghênh Xuân viện.

Mỗ nữ về soi gương nhưng chẳng thấy vết bẩn nào cả, nghi hoặc nhưng nghĩ gương đồng sao bằng mắt người. Vẫn nên thay ra cho song, nàng vừa tháo đai lưng lập tức một mẩu giấy nhỏ rơi ra. Tò mò nhặt lên bên trong chỉ viết vồn vện mấy chữ xinh đẹp như của nữ nhân nhưng lại cứng cáp hữu lực “Đề phòng mị dược”! A, chính là Thiệu Ngọc ngầm cảnh báo nàng sao? Hắc đúng là người tốt mà, nàng lên nhìn ra bên ngoài thấy hai tì nữ vẫn đang cúi húi bện cái gì đó. Dù không muốn chút nào nhưng ban ngày không có đốt đèn, nàng nước mắt ngấn nước mắt dài vo viên mẩu giấy lại cho vào miệng nhai nhai nuốt nuốt. Lè lưỡi ọ một cái, đúng là cực hình. Vậy mà các đồng chí bộ đội của chúng ta trong kháng chiến vẫn dùng cách này để thủ tiêu mật thư đôi khi dài cả trang, thực bội phục. Không hiểu ăn nhiều như vậy có ung thư không nhỉ? Nàng phe phẩy tay đuổi đi ý nghĩ lan man bắt đầu hình thành trong đầu để nghĩ cách đối phó với mị dược, nành tuy một thân bách độc bất xâm nhưng mị dược và xuân dược là dược chứ không phải độc a, làm sao bây giờ?

Nàng sốt ruột đi đi lại lại trong phòng đến mòn cả thảm lót sàn, tay xoắn rối đến cả chục chiếc khăn tay rồi mà vẫn không thể nghĩ ra cách. Mị dược chính là làm mê hoặc trí óc con người nữa chứ không giống xuân dược chỉ có mỗi chức năng kích tình thôi. Nhở đầu nàng nhìn ra hắc thành tướng công của mình mà lang huyết sôi trào vùng lên ăn sạch hắc thì...thực mất mặt lắm lắm. Hơn nữa biết được bọn chúng sẽ bỏ vào nước, vào trà, vào thức ăn, vào điểm tâm hay thổi khí vào khi nàng ngủ đây? Nàng không thể không ăn, không thể không uống, không thể không ngủ a

lão thần tiên chết bầm người ở đâu mau bổ cho ta một sét đi huhuhu.

Mỗ nữ rối rắm nguyên một ngày rốt cục đến chiều, mặt trời càn xuống thấp nàng càn thấp thỏm không yên. Nhìn đầu cũng thấy nghi ngờ! Trà, thức ăn, nước uống toàn bộ nàng đều bắt tì nữ ném thử trước thấy không vấn đề gì nàng mới an ổn dùng. Cả ngày cũng không thấy tên Cung Cửu đầu tâm nàng cũng thả lỏng đôi chút, ngả người ra phía sau nàng với tách trà bên cạnh nhấp một ngụm.

Phụt...

- Tại sao trà của ta lại ngọt và có mùi kỳ cục thế này?

Hai tì nữ vội vàng rót một cốc nước khác đưa đến dâng lên cho nàng thanh minh.

- Phu nhân tha tội, là loại trà mới tiến bên Tây Vực gửi sang, nó các tác dụng dưỡng nhan vô cùng tốt nên nô tì mạo muội pha trước một tách cho phu nhân dùng trước rồi mới chuyển cho các vị phu nhân khác...

- Trà mà cho cả xạ hương vào các người muốn giết người hả?

Vừa súc miệng nàng vừa liên tục bốc quế hoa cao bên cạnh lên ăn để nhằm làm mất đi mùi xạ hương trong miệng mình lắm lắm. Nữ nhân cổ đại thực hết biết, gì cũng cho làm mỹ dung dược, ngay cả thủy ngân cũng dám nuốt. Xạ hương tuy có tác dụng mỹ dung dưỡng da và có mùi thơm đặc biệt quyến rũ nhưng chính là một loại thuốc vô sinh nếu dùng thời gian dài, nàng không muốn thành “cau diếc” chút nào! Hơn nữa nó là lấy từ tinh hoàn hươu xạ hay chồn hương a

phi phi phi...

Càng nghĩ mỗ nữ càng rùng mình tay cũng không ngừng với tới những đĩa điểm tâm tinh xảo xinh xắn trước mắt không để ý đến ánh mắt loé lên quỷ dị của hai ả tì nữ.

Lát sau.

Mỗ nữ có chút lơ mơ buồn ngủ nên mò mẫm đi vào phòng trong, hai tì nữ vội chạy đến dìu nàng hướng nàng vào dục bồn đã chuẩn bị sẵn. Nàng nhúu mày, ở đây có thói quen tắm trước khi ngủ sao? Cũng...”Tây”

nhỉ, nàng cũng lười gật gà gật gù để hai ả kỳ cộ loạn thân thể mình. Sau đó lại bắt đầu một màn y như hôm nàng thành thân, lơ mơ biết được có chuyện không ổn nhưng khi phản ứng lại thì bản thân lại không có chút sức. Trước mắt chập chờn khi mờ khi tỏ, khi là khung cảnh hỉ phòng vui mừng tại Bạch Vân thành khi lại là Nghinh Xuân viện. Nàng chớp chớp mắt cố lấy lại thanh tỉnh, dùng cườm tay đập mạnh vào thái dương mong rằng mình đỡ chòng chênh đôi chút nhưng nó thì hai bên ngay lập tức giữ lại. Lồng vào một chiếc yếm nhỏ cùng một bộ xiêm y đỏ bằng sa mỏng manh cho nàng, mỗi bước chân đều là thấp thoáng da thịt trắng ngần bên trong ẩn hiện. Hài lòng, bọn họ bắt đầu dựa vào mô tả của Tây Vương mà trang điểm cho nàng như hôm nàng làm tân nương rồi xoay nàng đến trước gương đồng vui vẻ hỏi.

- Phu nhân hài lòng chứ?

Nàng ngơ ngác nhìn chính mình trong gương, hoàn toàn lẫn lộn không hiểu mình là đang ở Hắc Phong thành hay quay lại Bạch Vân thành chuẩn bị tiến hành hôn lễ cùng Diệp thành chủ nữa.

- Mị được...

Nàng yếu ớt nhìn vào chính mình trong gương thốt ra, dùng hết sức gỡ hết trâm vàng nạm đá đỏ trên đầu mình xuống nàng nắm chặt tay vào thành bàn trang điểm quay sang hung ác nhìn hai tì nữ.

- Các người dám hạ mị được với ta.

Thực may nàng chính là giữ được một chút thanh tỉnh, đẩy bọn họ ra khỏi phòng rồi chạy ra phía hoa viên bên ngoài. Nước lạnh, nàng chính là cần nước lạnh!

“Phải nhảy vào trong hồ”.

Nàng vừa lắc đầu vừa tự kỷ ám thị với chính mình, khắc chế một cỗ khô nóng đang bắt đầu xuất hiện từ cổ họng lan dần ra toàn thân. Ngay khi đôi mắt nàng sáng bừng lên khi thấy hồ nước thì một thân ảnh ngược ánh tà dương bay lại vây lấy nàng vào trong lòng, vòng ngực cứng rắn, có chút lạnh lạnh. Nàng ngẩng lên, hơi sững sờ một chút rồi nở nụ cười dịu dàng với nam nhân huyết sắc y phục đang ôm lấy mình vào lòng.

- Diệp, chàng không phải ở bên ngoài tiếp khách sao?

Vòng tay hơi cứng lại nhưng ngay lập tức thả lỏng ra bế bổng nàng lên phi thân qua những đình viện để đến một căn phòng cực lớn duy nhất sắc vàng và đỏ đậm. Thân thể nàng càng lúc càng nóng hơn, đầu cũng choáng váng hơn. Lắc lắc đầu một chút nàng ngược mắt lên nhìn nam nhân trước mắt mình, có cái gì đấy không đúng lắm. Nàng đưa hai tai lên ôm lấy trán cắn chặt răng rồi mở bừng mắt ra nhưng trước mắt nàng vẫn cứ là Diệp Cô Thành có hơi thở lạnh lẽo âm trầm. Hơi run rẩy một chút nàng nhìn hẩn tiến đến nắm lấy cằm của mình vuốt ve nhẹ nhàng, những ngón tay mơn trớn theo chiếc cằm tinh tế men đến xương quai hàm nhỏ nhắn luồn ra phía sau cổ định đầu nàng lại rồi lập tức phủ môi xuống.

Trầm hương...

Một mùi trầm hương ập vào khứu giác làm nàng ngay lập tức biết sai ở chỗ nào, cố gắng dẩy ra khỏi đôi môi lạnh lẽo đang duyên liếm trên cánh hoa môi của mình. Nàng hoảng hốt cào cấu nam nhân đang ép mình ngã xuống chiếc giường rộng lớn bằng vàng, xung quanh bốn phía sa đỏ giăng tầng tầng lớp lớp.

- Người dám cần ta?

Giọng nam nhân gầm lên cùng với tiếng vải rách toạc, nàng dù vẫn nhìn thấy trước mắt là khuôn mặt của Diệp Cô Thành như từ hơi thở, mùi hương và giọng nói nàng xác định đây không phải là Diệp Cô Thành thực sự. Nàng điên cuồng phản ứng lại mặc cho bản năng đang lớn dần trong cơ thể nàng gào thét rằng nàng cần người nam nhân này giải thoát cho nó ngay lập tức! Mặc ột phần vai áo mỏng manh bị rách toạc nàng vẫn dùng móng vuốt cùng răng nanh của mình lao vào tấn công kẻ trước mắt mặc cho khả năng gây được thương tích cho hắn là con số 0.

- Người...người bỉ ổi, đề tiện hạ được ta...

Giọng nàng vốn phải tràn đầy cảm phẫn oán hận thì lại mềm nhũn nỉ non đến như vắt được ra nước, hẩn cười lớn nắm lấy hai tay đang quơ quào loạn xạ của nàng vắt lên đầu. Rút thắt lưng ra trói vào cột giường, hai tay bị mất tự do cùng tư thế nằm ngửa hoàn toàn bị động làm sự sợ hãi trong nàng bùng nổ. Những

giọt lệ châu bắt đầu thi nhau lăn ra từ khoé mắt đỏ bừng, đôi môi mọng đỏ hơi hé ra xen lẫn với những hơi thở đứt quãng là tiếng thì thầm nho nhỏ.

- Diệp...Diệp Cô...Thành...mau...mau đến cứu...ta...

- Ân? Người vẫn hi vọng hần sẽ đến?

Cung Cửu tà ác cười liếm môi nhìn mỹ nhân đang hỗn hển động tình trước mắt mình, đôi tay nhỏ trắng mịn như bạch ngọc lộ ra hoàn toàn khỏi tay áo rộng bị thất lưng màu đỏ cột lại. Sắc đỏ và trắng đối lập khiến nàng càng trở lên nổi bật hơn, thắm tóc đen tuyền như dòng suối xoã bung trên gối. Đôi mắt to sắc sảo giờ mờ mịt sợ hãi như một con thú nhỏ dính bẫy hết hoảng không biết phải làm sao, đôi môi với những đường cong nũng nịu như một loại quả mọng có vỏ mỏng tang chờ người đến cắn. Khuôn ngực cao vút kiêu ngạo phập phồng theo từng hơi thở ngắn, vòng eo thon đang khó chịu mà uốn éo như rắn. Cặp mông nhỏ cùng đôi chân ngọc ẩn hiện sau làn vải mỏng manh càng như châu gan chọc tiết hần hơn, hạ thân trở lên căng thẳng, hần trút bỏ ngoại bào phủ lên thân hình kiêu nhỏ của nàng ép nàng lún xuống nệm lông mềm mại.

- Ta quên nói cho người có một loại mị dược tên là “Định Tâm”, kẻ trúng phải sẽ chỉ một lòng đi theo kẻ ái ân với mình. Diệp Cô Thành chính là bị trúng loại đấy nên thời gian qua hần không có thời gian mà đi tìm người, hần hiện là nam sủng của Thuý Miên rồi. Người cũng chính là sắp được ném thử tư vị ấy!

- Không...không thể nào...

Nàng tuyệt vọng lắc đầu, những giọt nước mắt lăn ra càng nhiều hơn. Dược lực mạnh mẽ cũng bắt đầu rục rịch bùng lên, nàng vô thức di chuyển bản thân gần sát hơn tìm kiếm hơi lạnh từ hần để giảm bớt sức nóng trong người mình. Hần nắm lấy tóc giật ngửa đầu nàng ra sau cười điên cuồng, khoái trá nhìn những giọt nước mắt liên tục nối tiếp nối tiếp nhau lăn xuống. Một bàn tay hần vươn lên định giật phăng đi chỗ sa mỏng manh còn lại trên người nàng để tận hưởng khoái lạc thì bên ngoài bỗng xảy ra một trận những tiếng nổ lớn từ bốn phía vọng lại.

- Vương không song, phủ bị tập kích...a.

Không kịp nói hết câu, một lưỡi kiếm bạc đâm xuyên qua ngực hất ngược lên trên chẻ hần ra làm hai lao thẳng vào trong phòng xuyên qua tầng tầng sa trướng nhằm vào cổ họng Cung Cửu mà đến. Hơi lạnh từ người cầm kiếm, từ lưỡi kiếm toả ra khiến những tấm sa cũng phải xoắn lại vỡ vụn ra thành một cơn mưa những cánh hoa màu đỏ lơ lửng trên không xoáy tròn theo kiếm khí vây lấy một bóng trắng phiêu dật như thiên tiên.

Cung Cửu mặt biến sắc ngay lập tức ấn tay xuống giường hoảng kim sử lực bắn ngược ra sau rút nhuyển kiếm bên hông gạt đi mũi kiếm bạc đang bám sát mình.

Keng...

Nhuyển kiếm gãy vụn ngay khi chạm vào lưỡi kiếm lạnh băng những sát khí, biết không song hần vội buông cán kiếm thu tay vào ống tay áo khởi động cơ quan rồi phát thẳng tay về phía bóng trắng bám sát mình không buông.

Tanh...tanh...tanh...

Liên tiếp hàng loạt những ngân trầm mảnh như sợi tóc bắn ra nhằm thẳng hướng mặt khiến kiếm phải thu lại gạt bỏ, ngân trầm đen sì rơi lả tả xuống nền nhà nhiều không đếm xuể. Lợi dụng sơ hở Cung Cửu lăn người đến bên giá gỗ tuốt Hắc Long kiếm của mình ra lao vào kẻ mới đến.

Keng.

Ngay khi hắc kiếm cùng bạc kiếm gặp nhau với tia lửa loé lên, hần nhéch mép nhìn đối thủ một thân tuyết trắng thanh lãnh cuồng ngạo cổ ý mỉa mai.

- Diệp Cô Thành, không ngờ người lại xuất hiện ở đây.

-....

- Sao? Thuý Miên không đủ chạy đến đòi thêm người?

- Câm, ta giết ngươi!
- Trước khi giết ta tiểu nương...

Xoẹt...

Một kiếm vuốt thẳng qua đầu hớt đi một lọn tóc thành công đánh gãy lờn hắc, Cô Vân kiếm nhanh như gió nhẹ như mây và lạnh như hàn băng. Thậm trí Cung Cửu còn nghe được âm thanh lưỡi kiếm rung lên khi lướt ngang qua mặt mình, lưỡi kiếm không chạm vào mà là hơi lạnh từ nó toả ra đã cắt đi tóc của hắc.

Đôi mắt hắc ngọc không một tia gợn sóng tiếp tục tấn công liên tục, từng đường kiếm ánh lên trong mắt hắc như sao băng giáng xuống trên bầu trời đêm đen thăm thẳm. Liên tục liên tục đâm vào thập bát đại huyệt của đối thủ, Cung Cửu chính là vô cùng vất vả mới né tránh được nhưng cũng bị kiếm khí của Diệp Cô Thành cắt vài đường. Hắc biết lần này Diệp Cô Thành đã khác hắc Diệp Cô Thành của trước đây, kiếm của hắc có cái gì đấy không thể nắm bắt được nữa. Nó trở nên phức tạp chứ không còn phiêu hốt như trước khiến kẻ phải đối đầu như hắc nếu không tập trung sẽ mất đầu lúc nào không hay, đôi mắt Cung Cửu nháy một cái sáng bừng lên thích thú. Hắc chính là thích những thử thách không nắm bắt được như vậy, dồn lực vào tay cầm kiếm hắc bắt đầu chuyển từ thủ sang công. Ngay tại đây vào lúc này quyết một trận toàn lực với kẻ được mệnh danh là “Thần Kiếm”!

Người bên ngoài lúc này không thể nhìn thấy gì ngoài hai thân ảnh một trắng một đỏ lao vào nhau với tốc độ kinh hoàng, kiếm khí tung bay cắt nát tất cả những gì nó chạm phải. Không khí trong phòng lạnh toát, nặng nề mà rìn rít lại như hai thanh kiếm đang mài vào nhau phát ra âm thanh cào rách của kim loại rợn người. Diệp Cô Thành thân mình nhẹ bẫng, tay áo cùng vạt áo bay nhẹ phía sau khiến cả người hắc như một đám mây trắng lững lờ trôi trên nền trời xanh trong một ngày thu dịu dàng. Một tay chấp phía sau lưng, một tay dùng kiếm nhìn như vô cùng nhàn nhã nhưng chiêu nào chiêu ấy của hắc lại vô cùng mạnh mẽ, mỗi chiêu mỗi thức đều muốn lấy mạng đối thủ. Từ cách xoay kiếm, lật kiếm đến đâm và chém hắc đều dùng một tư thế tuyệt đại tào nhả để ra tay. Nhìn thì tưởng đơn giản nhưng phải là người trong nghề mới có thể nhận ra, mỗi chiêu đều gạt bỏ đi hoa chiêu giữ lại tinh hoa cốt lõi để làm thế nào trong khoảng thời gian ngắn nhất lấy đi mạng đối thủ. Mỗi đường kiếm đều mang sức nặng tựa ngàn cân và nhanh như thiểm điện, vậy mà gương mặt đẹp như thiên thần kia vẫn luôn trong tình trạng tĩnh lặng vô ba như thể hắc là đang luyện chữ trong thư phòng chứ không phải đang sinh tử chi chiến.

- Diệp... Diệp Cô...Thành...

Giữa gian phòng rộng lớn sát khí cùng lạnh khí mù mịt, một giọng nói vô cùng mỉa mai hoặc yếu ớt vang lên lọt vào tai làm rạn nứt mặt nạ vô cảm trên mặt Diệp Cô Thành. Đôi phượng mâu ánh lên tia sáng nhẹ, chém mạnh một kiếm bức Cung Cửu lui ra sau năm thước hắc vẫn giữ mũi kiếm chỉ về phía đối thủ nhưng gót chân đảo một cái bay ngược trở lại bên giường hoàng kim. Ngay khi mắt hắc chạm đến hình ảnh nàng yếu ớt với quần áo không chỉnh, đôi mắt ướt đẫm hai tay bị trói đến hắc vết dây trên cổ tay buộc vào cột giường thì sát khí lại một lần nữa bùng nổ.

Không nói một lời hắc chém đứt dây trói, phủ ngoại bào rồi ngay lập tức ôm thân thể mềm nhũn của nàng vào lòng. Hôn lên những giọt nước mắt vẫn nổi nhau lăn ra làm ướt một mảng tóc mai của nàng, làn môi lạnh lạnh cùng hơi thở mang theo hương hàn mai quen thuộc khiến nàng ngay lập tức thả lỏng bản thân. Từng đợt khí nóng cuộn lên cùng sự tiếp xúc với vòng tay đầy nam tính khiến nàng nhịn không được ngâm nga trong cổ họng âm thanh của sự hài lòng, sau đó cả người dán lại trên người hắc với ham muốn tiếp xúc với nhau nhiều hơn nữa. Đôi tay được tự do như con bạch tuộc vòng lên cổ hắc luồn vào trong tóc mà vuốt ve, tay còn lại luồn vào trong vạt áo của hắc tiếp xúc với da thịt mát lạnh.

Sát khí ngay lập tức bị thay thế bằng sự kinh hoàng, dùng một tay bế nàng lên ghì thân hình nóng rẫy của nàng vào vòng ngực mình. Mũi kiếm của hắc run lên một chút nhưng vẫn thẳng tắp chỉ hướng Cung Cửu đã xuất hiện tia máu nơi khoe miệng.

- Giải được!

Giọng nói trầm thấp như vọng lên từ địa ngục.

- Ha ha, ta không biết ngươi vì sao lại thoát được Thuý Miên nhưng chắc chắn ngươi cũng đã nếm mùi được của nàng ta. “Định Tâm” không có giải được, trong 1 canh giờ nếu không hoan ái sẽ đứt kinh mạch toàn

thân mà chết...

Hắn dù đang tâm loạn như ma nhưng vẫn treo trên mặt sự cợt nhả cười cợt trên tai hoạ mình gây ra cho người khác.

- Khốn kiếp.

Diệp Cô Thành rơi mất đi sự kiên nhẫn cuối cùng của mình khi nghe đến hai chữ “Định Tâm”, Cô Vân kiểm lại một lần nữa muốn phóng đi nhưng một giọng nam nhân quyến rũ khác từ bên ngoài vọng vào khiến hắn khựng lại.

- Diệp thành chủ, đưa muội ấy đi thôi đã qua nửa canh giờ rồi! Nơi đây giao lại cho ta là được.

Khoé mắt liếc đến một nam nhân ôn nhuận như ngọc tay cầm chiết phiến thư thái bước vào từ bên ngoài đang bắt đầu cháy rừng rực kèm theo những tiếng chém giết rung trời, tuy dung mạo không phải nhưng hắn đã biết người này là ai. Gật đầu một cái, hắn điểm chân bay thẳng lên trên huy kiếm phá nóc nhà mà ra. Bóng trắng ôm lấy nữ nhân yêu kiều sa y đỏ cùng nhau phấp phới bay qua đình đài, lầu, các đang bốc cháy đỏ rực bên dưới. Đạp lên ngọn lửa, đạp lên những tiếng động khủng bố thảm thiết của địa ngục chém giết mà đi!

Nhìn theo bóng dáng hai người đi khuất, nam nhân ôn nhuận như ngọc quay lại nhếch mép cười một nụ cười tà mị với Cung Cửu khiến hắn cảnh giác nhắc kiếm lên chuẩn bị giao thủ.

- Người không phải Thiệu Ngọc!

- A ngu ngốc, giờ phút này mới biết sao?

Sau đó vươn tay xé đi lớp nhân diện bì trên mặt lộ ra một tuấn nhan yêu nghiệt với đôi mắt hoa đào loan lên cùng khuôn miệng gợi cảm luôn treo nụ cười nửa miệng chêu người.

- Phượng Vân?

- Cảm giác bị người khác xài chiêu của mình đập mình thế nào?

- Ta còn tưởng cao thủ nào, hoá ra là tên ảo lả người. Có chết cũng đừng trách ta vô tình!

- Câu này nên là để ta nói mới đúng!

Chiết phiến bạch ngọc lần nữa lại xoè ra, vung lên như một cánh bướm trắng bay quanh ngọc thụ. Chất ngọc trắng trong cùng chất sắt đen lạnh va chạm nhau tạo ra những tiếng kêu thanh thúy liên tiếp nhưng dù lưỡi kiếm mạnh bạo đến thế nào cũng không thể làm chiết phiến chịu một chút sứt mẻ.

- Người...Ngọc Diện Diêm Vương cũng là người?

- Không dám.

- Được lắm, cũng không uống cho ngày hôm nay.

- 2 vạn quân Phi Hồ quyết san phẳng Hắc Phong thành, còn phủ này...Tây Môn phu nhân có vẻ rất hứng thú nói cái gì muốn tổ chức tiệc nướng toàn phủ.

- Mẹ kiếp các người!

Cung Cửu mắt long lên, kiếm ra vô cùng tà ác nhưng Phượng Vân thân hình linh hoạt vẫn không chút mảy may.

- Còn nữa, khả năng dùng người của người cũng vô cùng kém.

- Người muốn nói gì nói luôn đi đừng có chơi trò úp mở nữa.

- Ta tưởng người vốn thích trò này? Nữ nhân người dùng để đối phó với hoàng thúc không những không thành công còn...ngược lại quay sang thông báo vị trí của người ẩn trốn. Thích thú chứ?

- Thuý Miên?

- A, lòng dạ đàn bà là thứ luôn dễ dàng thay đổi, khi hết giá trị người chính là thứ cần phải loại bỏ.

Trong tiếng binh khí va chạm cùng tiếng kiếm khí sần sạt giọng Phượng Vân vẫn đều đều như đang tán gẫu trong lúc dạo chơi trong vườn vậy còn sắc mặt Cung Cửu càng lúc càng khó coi hơn ra tay càng mạnh hơn nhưng đường kiếm đã không còn được sắc bén như khi mới đầu cùng Diệp Cô Thành nữa.

Đêm nay, Hắc Phong thành dù gắng gượng đến mấy cũng không thể chống lại được đại quân tinh nhuệ đánh thẳng vào từ hai cổng chính bị mở từ bên trong, quân cảnh giới thậm trí còn không kịp gõ kèn cảnh báo cứ im lặng mà bị cắt cổ. Đầu não trung tâm là Tây Vương phủ cũng bị cao thủ tập kích trở tay không kịp, Cung Cửu bị một kiếm của Diệp Cô Thành chấn cho nội thương lại gặp phải sự khiêu khích dây dưa không ngớt của Phượng Vân. Sốt ruột nhìn ra phía ngoài đang hùng hực một trời lửa thiêu trụi tâm huyết của mình hẳn nghĩ rằng kèn kẹt, nghe những tiếng trống thu hợp điều quân cùng tiếng binh khí va chạm với giáp trụ hẳn biết ngay cả toà thành này cũng chính là không thể giữ được nữa rồi. Chưa bao giờ biết thế nào là tuyệt vọng nhưng giờ phút này hẳn bắt đầu nếm thử tư vị từng đường sống của mình bị chặt đứt! Loáng thoáng phía ngoài sân thậm trí hẳn còn thấy được Mộ Dung Phục, kẻ cả đời trung thành với hẳn lãnh thêm một kiếm vào ngực nhưng vẫn một mực ngăn cản không cho Tây Môn Xuy Tuyết tiến vào.

Cửa Đông thành.

- Báo, tướng quân có một bóng trắng bay từ Tây Vương phủ ra tốc độ cực nhanh về hướng này! Có bắn tên triệt hạ không?

Nam Cung Triệt trong bộ khôi giáp đen đang bố trí đợt quân tiếp theo tràn vào thành ngẩng lên, tầm mắt nhìn vào trong Hắc Phong thành đỏ rực một góc trời. Bên trên quả nhiên thấy một bóng trắng phấp phới dùng khinh công lướt trên những ngọn gió mà đi, người chưa đến nhưng áp thấp đã bắt đầu toả ra đến tận đây. Phẩy tay một cái, hẳn lại tiếp tục quay lại nghiên cứu bản đồ nói không chút để ý.

- Triệt cung đi, trót làm bị thương tiểu nương tử mới được cứu ra thì nửa cái quân doanh này không đủ đánh rằng cho cơn thịnh nộ của Diệp thành chủ đâu.

Im lặng một lúc sau...

- Tướng quân, bay qua quân doanh luôn rồi.

- Ân, cao thủ giang hồ luôn thích bay qua bay lại.

- Không phải một đường bay luôn về trung nguyên chứ?

- Người làm như là thần tiên!

- Nhưng nhìn rất giống...

- Người là hảo nam sắc? Tránh xa ta ra chút.

- Tướng quân...

Khóc không ra nước mắt ỉn

- Mang ngựa ra đây, bắn pháo hiệu tập trung quân lại phía Tây thành. Còn lại ở đây giữ vững đội hình dù là bất kỳ ai có bất cứ loại lệnh bài nào cũng không được phép cho ra cho đến khi ta quay lại.

- Dạ tướng quân.

Quay lại với mỗ nữ của chúng ta, hiện giờ trong đầu nàng duy nhất chỉ có nam nhân đang ôm mình vào lòng im lặng tiến nhập vào màn đêm lạnh giá của vùng Thiên Sơn. Không khí lạnh phả vào khiến sự khô nóng trong người không có chiều hướng giảm bớt còn kích thích nàng cố gắng áp sát hẳn hơn, nâng cặp mắt mờ mịt lên nhìn chiếc cảm cùng quai hàm cương nghị. Một giọt mồ hôi theo thái dương hẳn lăn xuống bị gió tạt bay ra đằng sau cùng những sợi tóc đen cuồng loạn, như bị thôi miên nàng mặc là hẳn đang dùng khinh công hay đây đang là nơi nào dưới người lên kề sát đôi môi nóng rực của mình vào xương quai hàm hàm phía dưới tai hẳn liếm đi giọt mồ hôi mới xuất hiện. Như chưa đủ nàng còn tiếp tục vươn đầu lưỡi nhỏ đưa đẩy thùy tai đây đặn rồi quán nó vào miệng mình mút thử một chút, vòng ngực nam nhân nàng đang tựa vào suốt thời gian qua chưa một lần thử gấp dù là giao chiến kịch liệt hay dùng khinh công đi một

đoạn hơn hai mươi dặm không nghỉ bây giờ bắt đầu những nhịp thở gấp gáp. Tóm lấy nàng đang càng lúc càng uốn éo leo cao hơn trên người mình, hần thì thầm.

- Linh Nhi thật xin lỗi nhưng ta đang tìm nơi thích hợp...

- Tướng công, chàng đến thật muộn...

Nàng giận dữ trách móc nhưng ngữ điệu lại vô cùng kiều mị nỉ non khiến hần dừng hẳn lại, ôm lấy khuôn mặt nhỏ bé đỏ bừng của nàng.

- Nàng nói lại xem?

- Chàng đến thật muộn...

- Ta xin lỗi nhưng trước đó nữa.

- Tướng công?

Nàng vừa thở gấp vừa dụi dụi khuôn mặt non mịn của mình vào lòng bàn tay mát lạnh của hần lim dim mắt hưởng thụ chút thoải mái không để ý đến người vừa được gọi một tiếng “Tướng công” lần đầu tiên trong đời xuất hiện hình tượng...”ngốc lằng”!

Nhìn xuống nữ nhân yêu mị đang động tình trong vòng tay mình, ước lượng thời gian cũng đã qua hai khắc nữa, phóng tầm mắt ra xa giữa vùng núi đá hần bất chợt chú ý đến một chút khói bốc lên trong khe nhỏ gần đây. Không chần chờ, chỉ với một cái nhún mình hai người đã đứng giữa một suối nước nóng kín đáo lọt thỏm giữa núi đá. Cẩn thận đặt nàng xuống nhưng nàng lại như con sam dính chặt lấy hần nhất quyết không buông, hơi nóng bốc lên từ nước suối như lại càng kích thích nàng hơn. Trước ngực hần chợt nóng bừng, nàng lại nhân lúc hần không chú ý mà luồn tay vào vạt áo hần nhưng lúc này hần cũng mặc cho nàng làm loạn. Vươn tay lấy đi những trâm vàng nạm ngọc đỏ trên mái tóc nàng xuống quãng đi, hần nâng khuôn mặt hơn nửa tháng qua ngày nhớ đêm mong lên thấp giọng.

- Linh Nhi, ta thật nhớ nàng.

Không để cho đôi mắt mơ màng kịp chớp hần luồn tay ra sau đỡ lấy gáy nàng phủ xuống nụ hôn nồng cháy đầy nhớ nhung say đắm, ngay khi môi chạm môi nàng chính là chịu không nổi nữa mà ngửa ra sau để ngoại bào bao bọc nàng mở bung ra như một nụ hoa e ấp xoè cánh phô diễn sắc đỏ tiem diễm ở bên trong. Hần hơi bất ngờ nên chỉ có thể đặt nàng nhẹ nhàng xuống nền đất ấm nóng phía trên ngoại bào màu trắng của mình, thân thể nàng ướt những mồ hôi khiến sa mỏng màu đỏ dính chặt lấy thân thể non mịn ửng hồng. Phía trên vai áo đã rách một mảnh lớn lộ ra một phần chiếc yếm cùng bả vai đang run rẩy, đôi mắt nàng phủ một tầng sương mỏng, làn mi động hơi nước khẽ chớp động. Đôi môi anh đào chín mọng hé hé mở phả ra hơi thở ngọt ngào, một lần nữa hần cúi xuống ngậm cánh hoa môi vào trong miệng mình trần trọc liếm láp. Nàng thở ra một hơi mang đầy vẻ hài lòng mở miệng ra chào đón hần đưa lưỡi tiến vào dây dưa, quấn lấy đầu lưỡi đình hương của nàng vuốt ve va chạm. Đôi tay cũng không hề an phận, nhanh chóng chần nát toàn bộ số vải mỏng trên người nàng rồi lướt ngón tay thon dài trên phần da thịt thiếu nữ căng tràn sức sống. Nắm lấy một bên bầu ngực săn chắc niết nhẹ nhẹ làm nàng cong người lên rên rĩ, hần dời đôi môi nàng ra chuyển xuống ngậm lấy một bên ngực còn lại day cắn hạt ngọc châu nho nhỏ. Khoái cảm đánh sâu vào làm nàng bật lên đầy kiều mị.

- A, ần...Tướng công a..

Hần biết cơ thể nàng dưới ảnh hưởng của mị được vốn đã hoàn toàn sẵn sàng nên cũng nhanh chóng bỏ đi toàn bộ y phục, vắt chân nàng ôm lấy hông mình kê sát đầu tròn nóng hổi của nam căn to lớn bên ngoài hoa huyết ướt đầm. Chồng tay xuống đất, ôm lấy nàng để bờ ngực mềm mịn của nàng kê sát vào vòng ngực cứng rắn của hần. Nhìn vào đôi mắt đang mở đi vì dục vọng nhưng vẫn luôn miệng gọi hần là tướng công, hần nở một nụ cười ngọt ngào với nàng khàn giọng vô cùng quyến rũ.

- Nương tử của ta...

Hông hần động mạnh một cái đẩy sâu nam căn vào trong hoa huyết nóng bỏng chật hẹp, giữa vùng núi đá Thiên Sơn chợt vang lên tiếng hét đau đớn của nữ nhân cùng một tiếng gầm trầm thấp của nam nhân.

P/s: khừ khừ sang chương sau tiếp tục vận động kịch liệt các tình yêu nhá hớ hớ.

29. Chương 29

Chương 29: Trao nhẫn.

Diệp Cô Thành cố gắng khắc chế bản năng muốn di chuyển tiến sâu vào tiếp nhưng...nàng quá chặt và đang đau đớn. Mị được chính là không đủ để át đi tổn thương nàng phải chịu trong lần đầu tiên tiếp xúc thân mật thật sự thế này, nghiêng chặt rằng mồ hôi bắt đầu men theo chiếc mũi cao thẳng của hắn mà rơi xuống thân thể vẫn còn đang căng cứng của nàng. Cúi đầu từ tốn hôn lên khoé mắt nàng, liếm đi những giọt nước mắt trào ra hắn men theo gò má chuyển những cái hôn an ủi thành hành động mơn trớn đầy khiêu khích. Dùng viên môi của mình vuốt ve hõm cổ nhạy cảm của nàng, rà lưỡi dọc theo xương quai xanh nhỏ nhắn thành công làm những tiếng thổn thức của nàng chuyển thành ngân nga ái muội lúc ấy hắn mới chuyển môi mình xuống hai hòn ngọc châu đã dựng đứng lên chờ đợi. Hắn âu yếm hôn lên cả hai điểm kiên đỉnh, mút vào xoáy tròn trong miệng mình rồi lại buông ra để những ngón tay tinh tế thay thế xoa nắn. Thân hình nàng run lên nhẹ nhẹ bắt đầu chấp nhận những khoái cảm từ bầu ngực non mịn mang lại, bàn tay to lớn có vài chỗ thô ráp bao trọn lấy mỗi bên tuyết lê niết nhẹ nhẹ. Đôi môi ẩm ướt phủ lên cũng vô cùng ôn nhu chăm sóc nhưng đột nhiên hắn dùng hàm răng day nhẹ hòn ngọc châu khiến nàng giật thót mình, phía dưới hoa huyết cũng không tự chủ siết mạnh nam căn làm cả nàng và hắn đều bị một cổ khoái cảm đánh sâu mà bật ra tiếng rên rỉ.

Không thể chịu đựng thêm được nữa, hắn ấn mạnh thắt lưng một cái nam căn hoàn toàn vùi sâu vào phía trong hoa huyết chật hẹp mềm mại. Nàng uốn cong thân hình lên chống tay vào vai hắn nữa muốn đẩy hắn ra phản đối lại dị vật xâm nhập vào điểm nữ tính nhạy cảm của mình lại vừa muốn níu hắn lại bám lấy hắn để đồng đưa theo con sóng đang bắt đầu dâng lên trong người nàng một cách nhanh chóng. Đôi mắt nàng lại bắt đầu lại mờ dần vì dục hoả, hoa huyết co thắt lại theo mỗi nhịp di chuyển của nam căn nóng rẫy bên trong thân thể mình. Ban đầu còn từ từ nhẹ nhàng nhưng càng về sau nhịp điệu càng tăng lên gấp gấp mạnh mẽ hơn, nàng bắt đầu hé miệng ngân nga tràn ngập mê hoặc.

- Nga..ha..ha..ư..ư..tướng...tướng..ha..ha...tướng...công...

- Ân.

Giọng hắn cũng đã trầm khàn đến cực điểm khiến nàng có điểm mê muội mở mắt ra nhìn hắn, không nhìn thì thôi nhưng khi mở mắt ra nàng chính là không thể thốt lên lời. Nam nhân thanh lãnh cuồng ngạo giờ tràn đầy mỹ lực đậm đặc nam tính, thân thể thon dài cân xứng với bờ vai rộng cùng những bó cơ gọn của nhiều năm luyện tập đang lóng lánh mồ hôi. Mái tóc đen dài xoã tung phía sau đầy hoang dại, một vài sợi bết vào thái dương cùng khuôn ngực rắn chắc. Mày kiếm nhíu lại đầy biểu cảm cùng đôi phượng mâu tà tứ tràn ngập ngọn lửa dục hoả chăm chú nhìn nàng, dục hoả nóng bỏng thiêu đốt một phần lý trí cuối cùng còn sót lại khiến nàng tràn đầy mị thái mà yêu cầu hắn.

- Hôn..hôn thiếp..ưm...hư

Không để cho nàng nói hết đôi môi nóng rực ngay lập tức phủ lại nuốt hết những kiều mị của nàng vào miệng mình, tay nàng vòng qua ôm lấy hắn níu lấy. Hắn đơn giản chỉ là nắm lấy eo nàng ngồi thẳng dậy, nàng mở bừng mắt thở dốc vì tư thế thay đổi đột ngột khiến đầu nam căn ngập sâu chạm vào tận trong cùng làm bụng nàng có chút căng tức. Hai tay hắn nâng đỡ lấy cặp mông nhỏ nhắn của nàng nhắc lên hạ xuống phối hợp cùng hạ thân hắn, nàng hoàn toàn bị khoái cảm mạnh mẽ hạ gục hết lên một tiếng hé miệng ngập lấy đầu vai của hắn cắn mạnh nhưng hắn vẫn hoàn toàn coi như không, tăng xuất ra vào liên tục cùng cặp tuyết lê du đưa trước mắt càng khiến hắn điên cuồng hơn. Cúi xuống ngập lấy đỉnh ngực dùng sức mút mạnh đẩy đầu lưỡi chạy xung quanh xoắn lấy viên ngọc day cán nhẹ nhẹ, hắn siết mạnh vòng eo của nàng xóc lên để dễ dàng đi sâu hơn vào bên trong hoa huyết khít chặt. Nàng không thở nổi liên rên rỉ, luồng khí nóng chạy dọc theo sống lưng đánh thẳng vào đầu óc làm nàng rung mình. Sâu trong hoa huyết tràn ra một dòng chất lỏng nóng hổi vây quanh nam căn chậm chậm thấm ướt cả hai, cảm nhận được sự thay đổi bên trong cơ thể nàng hắn đỡ nàng nằm xuống vắt đôi chân nhỏ nhắn lên vai mình nâng cao cặp mông nhỏ lên bất thành linh lao thẳng dục vọng càng trường vào làm nàng lại nảy lên một lần nữa. Tay nàng xoắn lấy ngoại bào phía dưới hào hển.

- Đờng...tướng...a...tướng công...đờng...mà...

- Không thích?

Vẫn tấn công kịch liệt miệt mài.

- Không...không phải..

- Vậy tiếp tục..

- A..a...ừ..ừ..

Không cho nàng cơ hội phản đối hần chính là di chuyển hạ thân càn lúc càng nhanh càng lúc càng mạnh hơn, với tư thế này toàn bộ xuân quang cùng vẻ động tình mê hoặc của nàng đều bị đôi mắt tham luyến của hần thu vào hết. Đôi mày thanh tú nhú chặt, đôi mắt khép hờ long lanh cùng làn mi ướt lay động, gò má đỏ bừng hây hây và đôi môi với đường cong đầy nhục cảm mê người khép mở thoát ra những tiếng rên rỉ mất hồn. Làn da tuyết trắng giờ ánh lên một màu hồng mờ ảo với những giọt mồ hôi loang loáng, đôi gò bồng đảo với hai hòn ngọc hồng nhạt dựng đứng lên đong đưa theo nhịp đưa đẩy của hần. Vòng eo thon uốn éo cùng đôi chân đang gác lên vai hần mở rộng có thể thấy được hai cánh hoa giờ sưng mọng lên đỏ rực ướt át ôm chặt lấy nam căn to lớn, dòng mật thủy lẫn theo những tia máu hồng tươi tràn ra khỏi huyết khẩu chảy xuống ướt đầm một mảng ngoại bào lót phía dưới. Đầu nam căn len lỏi giữa sự chặt khít, cả phân thân to lớn bị bao bọc trong nơi ẩm ướt ẩm áp mở ra khi hần đi vào và ôm siết lấy khi hần rút ra. Cảm xúc mê từ sự mềm mại ngọt ngào của nàng cùng những tiếng rên rỉ tràn ngập dục cảm làm đầu óc hần như muốn nổ tung, nàng là của hần! Kiêu mị này của nàng cũng là vì hần mà nở rộ, càng lúc hần càng không khống chế được gằm lên cúi xuống kéo rộng hai chân nàng ra để nam căn chạm đến mọi góc ngách sâu nhất của nàng. Bất chấp nàng đang nắm lấy vai hần bấm móng tay của mình vào hần vẫn không ngừng cố gắng va chạm ma sát dữ dội hơn, như thể vĩnh viễn là không đủ. Những tiếng gằm gừ liên tục từ họng hần phát ra, nam căn bên trong hoa huyết bành trướng nóng lên dữ dội nàng cảm thấy một đợt khoái cảm mới cao hơn đánh sâu vào đầu óc mình, hoa huyết căng tức tê dại cùng luồng hơi nóng chạy dọc theo sống lưng mình khiến nàng bật thét lên.

- A...tướng công...nóng...nóng quá cứu thiếp...

Hần cúi xuống bên tai nàng phun ra hơi thở nam nhân nóng rực của mình giọng áp bách.

- Gọi tên ta Linh Nhi...gọi ta...

- Diệp...tướng công...Diệp Cô Thành...

Nàng hỗn hển trả lời hần, nàng sắp không chịu nổi nữa. Khoái cảm lớn dần bên trong như sắp làm nàng nổ tung ra, như thể chỉ một lát nữa thôi nàng chính là sẽ chết trong sự bùng bình này và được bay thẳng lên thiên đường.

- Nói nàng yêu ta...

Hần gằm gừ nho nhỏ.

- Thiếp yêu chàng Diệp Cô Thành!

- Nói nàng không bao giờ rời xa ta.

- Ừ...a..a...thiếp..thiếp không xa chàng...

Nàng chính là trả lời hần trong sự mông lung của khoái cảm, vươn tay ôm chặt lấy hần, hai người ghì sát lấy nhau như một thể. Hần gằm lên kinh người rồi nàng cảm thấy bên trong mình co giật mạnh, nơi sâu nhất có một dòng chất nóng đặc sệt phun mạnh vào hoà cùng cơ thể mình khiến nàng xuôi lơ hỗn hển thở tay vẫn ghì chặt lấy Diệp Cô Thành.

Hần ngẩng lên yêu thương hôn lên hai mắt đang khép hờ một môi, vẫn giữ nguyên nam căn chưa có dấu hiệu xếp xuống bên trong cơ thể nàng hần đứng dậy ôm nàng bước xuống suối nước nóng. Mới đầu nàng còn khó chịu phản đối nhưng sự ẩm áp dễ chịu của nước nóng bao vây xung quanh làm nàng thả dài một tiếng thoả mãn tựa vào vòng ngực quen thuộc lim dim. Hần mỉm cười yêu thương vuốt ve gương mặt vẫn còn phản phát chút hương vị dục cảm, lựa một tảng đá gần bờ ngồi xuống để nước ngập đến vai nàng. Cố gắng

bỏ qua nam căn vẫn nhức nhối đòi hỏi hần nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng, đôi tay vuốt ve xoa dịu khoảng lưng mềm mại. Nàng như một con mèo nhỏ dễ chịu cọ mặt vào cổ hần liếm láp, cổ họng liên tục phát ra những tiếng ư ư... nhẹ nhẹ. Những ngón tay nhỏ nhắn chạy loạn trên ngực hần không hiểu vô tình hay cố ý mà liên tục xẹt qua xẹt lại hạt đậu nhỏ khiêu khích. Bất lấy bàn tay nghịch ngợm hần xoay người nàng một cái để nàng quay mặt ra đằng trước, nắm căn bên trong nàng cũng được ma xát xoa một vòng khiến cả nàng và hần cùng phải hít vào một hơi. Cười nhẹ một cái, hần cúi xuống ngậm lấy vành tai của nàng day nhẹ nhẹ thành công làm nàng hơi rụt bả vai lại.

- Nàng còn đau chứ.

- A...vẫn...vẫn đau.

- Như vậy dễ chịu?

Hần rút nam căn ra thay thế bằng hai ngón tay nhẹ nhàng xoa dịu hai cánh hoa sưng mọng nơi động huyết, thi thoảng lại xẹt qua day day nhị hoa vô cùng mẫn cảm khiến nàng xấu hổ đỏ bừng mặt nhưng không phản đối chỉ căn cứ cánh môi gật nhẹ đầu. Hần vẫn không buông tha, môi miết từng chút nơi căn cổ trắng mịn để lại vô số hôn ngân, tay còn lại ôm lấy nàng ghi sát vào ngực hần. Bàn tay nâng đỡ một bên bầu ngực xoa nắn cùng hai ngón tay nắm lấy hạt hồng châu vân vê chều chọc ấn vào lại gẩy ra, nàng bắt đầu thở gấp trong khi bàn tay ở phía dưới của hần bắt đầu luồn một ngón tay dài vào huyết động vẫn còn sưng mọng.

Nàng theo bản năng khép lại chân nhưng lại bị hai chân hần tách rộng hơn ra bắt nàng đón nhận ngón tay hần luồn vào trong ngọc nguyệt thăm dò, rồi hai ngón tay của hần lách vào xoáy tròn ép nàng bật rên rỉ ra tiếng. Hần mút vành tai nàng thì thảo trầm thấp đầy từ tính.

- Còn đau không?

- Ừ...ha...ha...hơi..hơi chút...

- Như này thì sao?

Ngón cái của hần giữ tại nhị hoa day ấn nhẹ nhàng còn hai ngón tay thon dài khác thì ra vào hết sức có quy luật bên trong hoa huyết, thi thoảng lại xoáy một cái thật mạnh làm nàng thét lên một tiếng thất huyết động lại.

- A, nàng thật chặt.

Hần than nhẹ nắm lấy eo nàng kéo ra sau một chút để cặp mông trần của nàng tiếp xúc với nam căn cứng rắn chưa từng hạ xuống, nàng giật bắn cả người hơi ngọc nguyệt eo một chút lại càng làm tăng ma xát giữa hai người hơn. Hần xoay người nàng lại, khẩn thiết hôn lên đôi môi ngọt ngào tay nắm lấy tay nàng đặt lên nam căn to lớn đưa lên đưa xuống. Nàng chính là thanh tĩnh lại nhưng được lực bên trong cơ thể vẫn còn, nuốt nuốt nước miếng nắm chặt lấy thanh sắt bọc nhung nóng bỏng ấy mà vuốt ve. Hần ư lên một tiếng đầy thỏa mãn, nắm lấy chân nàng vắt qua hông mình không chút báo trước đâm thẳng vào. Không ngoài dự đoán của hần, nàng kêu lên đau đớn phản đối nhưng phản đối lúc này chính là vô hiệu. Đẩy nàng tựa sát vào bờ suối hần lại bắt đầu luật động liên hồi không ngơi nghỉ, mỗi nữ tử làm tự chịu khóc không ra nước mắt chỉ có thể bám vào vai hần kêu rên không ngừng.

Đợi đến khi mỗi không gần nữ sắc tiếc nuối dừng lại ôm thê tử chìm vào mộng đẹp thì cũng đã là hừng đông.

Chiều hôm ấy...

Mỗi nữ bị cơn đói làm cho tỉnh lại, suy nghĩ đầu tiên.

“OMG! Ta bị xe tải mười tám tấn đâm.”

Sau khi nhìn xuống thân thể không một miếng vải xuất hiện suy nghĩ thứ hai.

“Con bà nó! Bản cô nương bị cưỡng bạo!”

- Linh Nhi? Có chỗ nào không khỏe?

Một giọng nam trầm khàn ngái ngủ phả khí bên tai kéo nàng về với thực tại, ngây ngốc ngẩng lên nhìn nam nhân vẫn ôm mình sít sao và nàng cũng...như bạch tuộc quấn lại người ta.

- Diệp, huynh...sao lại ở đây?

- Nàng gọi ta là gì?

Hắn nhú mảy không hài lòng di chuyển hạ thân một chút, nam căn chưa từng rời hoa huyết bành trướng đánh sâu vào bên trong gợi lại cho nàng ký ức sâu sắc về ngày hôm qua.

- Tướng...tướng công chậm đã, ta quên! Ta ngủ dậy song thường hay quên...á từ từ dừng lại tướng công...

- Nàng dám quên ta?

- Chỉ quên chuyện hôm qua.

- Ta lập tức nhắc!

- A, tạm thời quên giờ đã nhớ.

- Thật?

- Ta chưa bao giờ lừa chàng!

- Đã từng...

- Tình thế bất buộc thôi, chàng mau chậm lại!

- Nàng là thê tử của ta.

- Ủ...

- Ân?

Ấn mạnh một cái

- Dạ tướng công...

Khóc...

- Nàng nói nàng không rời khỏi ta.

-...

-.....

Đổi tư thế.

- A... Dạ tướng công.

- Nàng nói nàng yêu ta.

- A bao giờ?

- Ta không ngại nhắc lại hộ nàng.

Ôm mỗi nữ ngồi dậy, nàng hoa dung thất sắc ôm chầm lấy hắn quyết định làm kẻ bại trận.

- Tướng công tướng công ta nhớ ta nhớ! Ta yêu chàng.

Diệp Cô Thành dương lên khoe môi một chút nhưng hạ thân vẫn không ngừng lao tới hoa huyết ướt đầm mềm mại.

- Nhớ ra quá muộn, đến một lần nữa.

- A...ân...a, chàng...chàng...là...cổ tình hư..hư..a...

- Bởi vì ta cũng yêu nàng, nương tử!

Đầu mỗi nữ nổ oanh một cái, tất cả những gì sau đó nàng nhớ là đung đưa...đung đưa rồi lại đung đưa. Nàng như đang nằm trên một con sóng dập dềnh lay động cuốn trôi nàng đi với một nhịp điệu vô cùng dịu dàng êm ái, “Hắn...Diệp Cô Thành cứ nhiên lại nói rằng yêu ta!!! Là Y-Ê-U đó đó, là “Amour”, là “Amare”, là “Liebe”, là “Ái”, là “Saranghaeyo”, là “Aisuru”, là “Love”....đó!!!”

Ngay cả khi nàng được hắt bao lại kín mít trong ngoại bào của mình ôm về khách sạn trong Hắc Phong thành nàng cũng vẫn trong tình trạng lơ mơ như vậy, lúc mọi người chạy đến còn tưởng đâu nàng bị Cung Cửu làm cho ngốc rồi tá hỏa lên tìm đại phu. Diệp Cô Thành lúc ấy mới có chút hồng hồng hai tai hết sức khả nghi gật đi, nói rằng nàng chỉ đang cố gắng sắp xếp lại suy nghĩ của mình thôi. Mọi người cái hiểu cái không cũng tạm chấp nhận, duy có Thuý Miên vẫn có vẻ lúng túng muốn nói lại thôi.

- Diệp thành chủ, nên...nên để Thuý Miên chuẩn lại mạch cho phu nhân.

- Không cần.

“Thực khốc” Tôn Tú Thanh ngồi một góc giờ ngón tay cái lên dùng khẩu hình nói với Thanh Y, Hồng Y bên cạnh làm các nàng gật đầu như bầm tỏi. Đi cùng Tôn Tú Thanh một thời gian mấy từ ngữ kỳ lạ các nàng chính là học được hết rồi, mai sau có nói chuyện với phu nhân mình cũng không đến nỗi ừ ừ cạc cạc.

- Nhưng sợ rằng “Định Tình” khiến phu nhân...

Mọi người ngay lập tức im lặng quay ra sững sốt nhìn mỗi nữ đang mơ mơ màng màng lại nhìn Diệp Cô Thành bắt đầu mặt lạnh rồi quai qua nhìn Thuý Miên một bộ rất là thánh mẫu quan tâm người khác. “Định Tình” mị được không phải mọi người không biết, Thuý Miên với ngoại hiệu “Thiên diện bồ tát” chính là đã dịch dung thành Thuý Linh lừa Diệp Cô Thành mang về Bạch Vân thành rồi dùng mị được “Định Tình” này định thâm tóm Diệp Cô Thành. Nhưng người tính không bằng trời tính, ngay khi Diệp Cô Thành có hiện tượng ngất được, Thuý Linh giả cớ bỏ toàn bộ giá y ra thì cũng là lúc bị khắp cổ gần chết. Nếu không phải nàng ta mang dung mạo của Thuý Linh nhìn hấn đây sợ hãi van xin thì đã bị Diệp Cô Thành tay không bắt đầu ra khỏi cổ rồi, hỏi vì sao “Định Tình” không có giải được lại bị phá? Cái này cũng phải cảm ơn trò trả thù trẻ con của Thuý Linh nhằm vào tướng công của mình và Đoạt thần y trước đó, sau khi bị trúng “n + 1” loại xuân dược cùng mị được Đoạt thần y phát điên trong một hôm đập bỏ hết kho xuân dược mấy trăm loại của mình và dành thêm một ngày một đêm nữa chế ra... “Xuân dược bất xâm” phòng trừ trường hợp lại bị dục hoá đốt người mà lại ngay đơ như khúc gỗ trong hai canh giờ lần nữa. Dĩ nhiên người muốn ôm nữ nhân khó chơi nào đó về cũng nên phòng bị trước một thân “Xuân dược bất xâm” cho chính mình, ai dám khăng định nàng không “lỡ tay” thêm chút “gia vị đặc biệt” vào trà hay thức ăn lúc nào.

Thêm vào đó, dù “Thiên diện bồ tát” dịch dung hoàn hảo thế nào nhưng có một số thứ không thể bắt chước được, chính là ánh mắt và mùi hương. Diệp Cô Thành lúc đầu do gấp gáp mà không chú ý, nhưng khi nàng ta mở mắt ra nhìn hấn hấn ngay lập tức cảnh giác. Đến khi thoát đi lớp giá y mang theo mùi hương của Thuý Linh thực sự thì “Thiên diện bồ tát” chính thức bị bại lộ, sau vì bảo toàn tính mạng và trúng tiếng sét ái tình với Diệp thành chủ mà thành kẻ chỉ điểm. Tiếc rằng hoa rơi cổ ý nước chảy à không...bằng trôi vô tình! Nàng ta được món lợi duy nhất là tự do thoát khỏi sự kìm kẹp của Cung Cửu thôi, và bây giờ nàng ta đang cố gắng tỏ ra quan tâm đến đôi tân lang tân nương bằng cách nhắc mọi người biết tân nương là trúng cái gì.

Chát...

Diệp Cô Thành mau chóng bay tới bên giường nắm lấy cổ tay Tôn Tú Thanh ngăn nàng giáng thêm một bạt tai nữa vào má nương tử yêu của hấn, nửa phòng bắt đầu hạ nhiệt cấp tốc.

- Tây Môn phu nhân muốn làm gì?

- Gọi tỉnh nàng a.

- Không nhọc giá Tây Môn phu nhân.

Đẩy nhẹ một cái, Tôn Tú Thanh bần ngược trở lại rất nhẹ nhàng đáp xuống chiếc ghế của mình vẫn ngồi. Mọi người chưa kịp hết ngơ ngác thì một màn sau còn khiến mọi người ngơ ngác hơn, Diệp Cô Thành như diễn viên biến diện kịch ngay tức khắc thay một khuôn mặt hết sức ôn nhu thân thiết vuốt ve gò má có chút đỏ lên của nương tử nhà hấn. Kề tóc mai với nàng nói nhỏ gì đấy, soát một cái mỗi nữ mặt đỏ bừng trợn mắt lên nghiêng răng nghiêng lợi nhìn hấn.

- Chàng lẩn ngay...

- Nàng là thê tử của ta!

- Cái gì? Chàng còn dám nói, ta có quyền...

- Ân?

- dạ tướng công.

Mồ nữ tiu ngửu cúi đầu trong khi mọi người mắt tròn to như chén tổng, miệng trễ xuống nhét vừa một quả táo. Một người từ bên ngoài bước vào nhìn đứng cảnh đấy rất không biết điều cười sằng sặc không có chút hình tượng đại tướng quân của mấy hôm vừa rồi gì hết.

- Tiêu Dao a Tiêu Dao, không ngờ đệ cũng có ngày này ha ha..

- Nhị ca?

Mồ nữ chính là tìm được phao cứu sinh bất chấp hình tượng ôm cột giường hướng đến Nam Cung Triệt khóc không có chút nước mắt.

- Nhị ca mau cứu đệ, tướng công đệ khi dễ đệ a huhuhu...

Nam Cung Triệt rung mình một cái tránh không nhìn vị đại thần đang chuẩn bị đóng băng hấn kia vỗ vỗ đầu nằng.

- Tướng công nhà đệ chính là hoàng đế cũng không dám chọc chứ đừng nói đến nhị ca nhỏ bé của đệ, ta chỉ tranh thủ chút thời gian chiều tối sang xem đệ thế nào rồi còn phải chạy sang xem đại ca nữa. Sau lại phải chạy về thống kê sổ sách bàn giao quản lý lại toà thành này nữa.

- Đại ca làm sao?

- A lĩnh một chương, cũng không sao đâu! Chỉ hôn mê vài ngày thôi...

- Mà sao huynh ấy lại ở đây?

- Hấn ở đây lâu rồi, hấn chính là dịch dung thành một vị nam sủng trong phủ Tây Vương.

Trả lời nằng là Diệp Cô Thành, dù biết giữa nằng và nam nhân có nụ cười rực rỡ kia đơn giản chỉ là tình bằng hữu đơn thuần bằng chứng là dù biết nằng là nữ nhưng bọn họ vẫn luôn xưng huynh gọi đệ nhưng hấn chính là không thích nằng đặt sự chú ý lên người khác ngoài hấn.

- Là Thiệu Ngọc công tử! Thảm nào ta thấy quen quen đâu, ta muốn đi thăm huynh ấy.

Mồ nữ ngay lập tức lật chần ra định bước xuống giường nhưng...

- A...cái lưng...cái lưng, cái chân...cái chân...a toàn thân ta...

Oán hận nhìn chằm chằm mồ “thể ngoại cao nhân, xa lánh thể tục” nào đó, nằng đành phải ngoắc Thanh Y Hồng Y giúp đỡ mình xuống giường. Lúc này nằng mới chú ý đến một nữ nhân có đôi mắt thăm thăm như nước hồ thu mà nằng chắc chắn không quen.

- Vị tiểu thư này là.

- “Thiên diện bồ tát” Thuý Miên.

Trả lời nằng là Tôn Tú Thanh đang ngồi nhắm nháp túi ô mai của nằng, quả không ngoài dự đoán mồ tham tiền ngay lập tức mất toả kim quang quen sạch mọi đau đớn lướt như gió đến nắm tay Thuý Miên đang hết sức lúng túng trên thành tha thiết nói.

- Mỹ nhân, ta ngưỡng mộ nằng đã lâu. Tối nay mời quá bộ đến hàn xá cho ta xin bức chân dung để thoả nỗi nhớ mong.

- Khụ khụ, tam đệ thỉnh thu liễm chút không cần nơi nơi chêu hoa ghẹo nguyệt.

- Ai nói ta chêu hoa ghẹo nguyệt, đây là thật tâm.

- Ân, thực tâm trị giá vạn lượng bạc?

Tôn Tú Thanh cùng Thanh Y, Hồng Y khúc khích với nhau.

- A bị phát hiện rồi sao? Không sao, mỹ nhân vẫn là đến Ngưng Hương lâu của ta làm hoa khô đi. Bao ăn bao ở tuần làm việc năm ngày, lương tháng thoả thuận có cắt phần trăm doanh thu. Cuối năm có thưởng cộng với bảo hiểm thân thể y tế đầy đủ...

- Phu..phu nhân... Thuý Miên...

Thuý Miên không hiểu gì nhìn mỹ nữ như lang lùi từng bước ra sau.

- Linh Nhi bớt hồ nháo.

Cuối cùng Diệp thành chủ cũng phải ra tay nắm lấy nường tử của mình lại, hấn còn chưa xử tội nàng thì thôi lại dám ngang nhiên chiêu dụ người cho Ngưng Hương lâu. Biết rằng nàng vốn có sở thích vợ vét tài bảo nhưng đến mức này thì...

- A tướng công, ta là không muốn bỏ phí nhân tài vào tay kẻ khác thôi!

- Ân, nhân tài này từng hạ mị được với thân ái tướng công cậu cậu còn muốn?

Sở trường của Tôn Tú Thanh chính là rất biết cách... quảng bom đúng lúc.

- Không vấn đề không vấn đề, mới một loại thôi mình từng hạ 3,4,5 hay 6 loại gì đấy cùng một lúc cũng có sao đâu?

Phụt!

Tôn Tú Thanh cùng Nam Cung Triệt phun trà, không dám nhìn sắc mặt Diệp thành chủ lúc này. Thuý Miên nghẹn họng ngã ngồi xuống ghế nhìn mỹ nữ hai tay ôm miệng lén lút liếc nam nhân lưng cứng đờ bên cạnh mình.

- Tướng công...ta muốn đi thăm Phượng đại ca.

- Ta đưa nàng đi.

- A ta cùng Tú Thanh đi với nhau là được.

- Nàng chắc đi được chứ?

- Không sao thật mà, còn có Thanh Y Hồng Y nữa!

- Thôi được, có gì cho người đến quân doanh ngoại thành gọi ta.

- Dạ tướng công.

Nhìn theo bóng dáng khôi phục lại vẻ thanh lãnh cùng Nam Cung Triệt và Thuý Miên dời đi nàng thở dài một hơi, lập tức bị Tôn Tú Thanh sắp lại truy vấn.

- Nói đi, cậu với Diệp soái ca...là song rồi?

- Song cái gì?

Giả ngu.

- Thôi đi bà nội, là cậu lang huyết sôi trào không chống được mị lực soái ca mà chồm lên ăn hấn sạch sẽ?

- Lăn ngay, cậu làm như mình là sắc lang không bằng. Dĩ nhiên là...là...hấn đem mình ăn sạch sẽ rồi, lúc tỉnh lại mình còn tưởng đâu bị cưỡng bạo chứ?

- Nhưng nghe nói ai trúng “Định Tình” sẽ một lòng đi theo người cùng ân ái với mình, sao cậu không thể với Diệp soái ca?

- Ai mà biết? Chắc tại mình bách độc bất xâm mà “Định Tình” cũng là một loại độc nên miễn nhiễm đi.

- Cậu là bách độc bất xâm?

- Có gì sao?

- Cho xin tí huyết đi.

- Cậu lẩn ngay! Mau cùng mình đến thăm Phượng Vân.
- Cậu không thắc mắc về Thuý Miên sao?
- Có gì phải thắc mắc, nghe giọng cô ta mình đã nhận ra rồi! Cô ta cũng chỉ là công cụ của Cung Cửu thôi, a nhắc đến mới nhớ ra. Hắn sao rồi?
- Lại thoát! Hắn trơn như lươn vậy...

Tôn Tú Thanh vừa giúp nàng xuống giường vừa cảm thán.

- ...lão công mình buộc phải giết Mộ Dung Phục mới vào được, lúc ấy Diệp soái ca đã mang cậu đi rồi còn lại Ngọc Diện Diêm Vương đấu với hắn thôi. Dù bị tướng công nhà cậu đánh cho nội thương rồi nhưng hắn vẫn đủ sức tung ra sát chiêu với vị Ngọc Diện kia, chắc chắc nghe lão công nhà mình nói thổ huyết luôn.
- Mình tưởng cậu cũng ở đấy?
- Hắc hắc, mình đi nướng trui toàn bộ phủ của hắn. Định chạy đến nhưng lão công nhà mình không cho, sợ cảnh huyết tinh ảnh hưởng đến tiểu bảo bối.
- Uầy, cậu có thật?

Trợn mắt nhí xuống bụng Tôn Tú Thanh.

- 3 tháng!

Kể sắp làm mẹ bắt đầu có chút ý thức, vỗ nhẹ nhẹ lên bụng mình âu yếm.

- Sao chưa thấy bị ra?
- Cậu ngốc hả? Từ tháng thứ tư, thứ năm mới bắt đầu thấy rõ bụng.

Hai nàng dìu nhau nghiêng nghiêng ngả ngả vừa đi vừa tám trong sự xanh mặt của Thanh Y cùng Hồng Y phía sau, phu nhân mà ngã thì bọn họ bị thành chủ băm chết còn Tây Môn phu nhân ngã thì bọn họ bị Tây Môn trang chủ chém chết. Chết kiểu gì cũng không được toàn thây a

Do Phượng Vân không mang theo mấy người của mình đi cùng nên hiện giờ chăm sóc hắn là Lục Y cùng Tử Y, vừa thấy mỡ nữ lão đảo bước vào hai nàng mừng quýnh, quên luôn cả bệnh nhân cùng đại phu trong phòng chạy ra đỡ lấy phu nhân của mình.

Nàng bước vào một căn phòng khác trong khách điểm, vẫn lối trang trí lịch sự trang nhã cùng một phòng trong một phòng ngoài nhưng bên trong lúc này lại nồng đậm mùi thuốc bắc khiến nó trở nên có gì đó thực u tối. Nàng nhíu mày yêu cầu mở bớt cửa sổ ra cho thoáng rồi không cần thông báo bước thẳng vào bên trong, đại phu giật mình định lên tiếng hỏi nhưng Tử Y nhanh nhẩu đã tiến lên trước nói nhỏ với lão. Đại phu có vẻ chần chờ nhưng nhìn thấy nàng hết sức thần nhiên ngồi xuống bên cạnh bệnh nhân rồi thì cũng chả biết làm gì hơn dặn dò vài câu cẩn trọng rồi bước ra ngoài.

Thuý Linh từ lúc vào đặt hoàn toàn sự chú ý của mình lên nam nhân đang nằm trên giường, hắn vốn đã rất trắng hiện lại càng bệch bạc hơn đến mức nàng có cảm giác hắn sắp cùng mẫu với chiếc áo lót đang mặc. Đôi mắt hoa đào nhắm nghiền cùng đôi môi tái nhợt khô nứt, nàng đau lòng sai người lấy một chén nước ấm. Tự tay mình dùng khăn thấm từng chút lên môi hắn, không biết hắn có nghe thấy không nhưng nàng vẫn nói chuyện giọng hết sức dịu dàng.

- Đại ca muội đến thăm huynh đây, đại phu nói huynh không có làm sao hết nhưng tại sao huynh lại không chịu tỉnh lại? Giả làm bệnh mỹ nam sao? Như vậy rất xấu, không có chút hình tượng khí phách nào. Sẽ doạ cô nương nhà người ta chạy hết! Muội còn muốn huynh huyết tẩy toàn bộ Tây Vương phủ uội mà, huynh còn chưa có tặng quà cưới uội đâu, muốn trốn sao?

Tách...

Giọt nước mắt ấm áp rơi xuống bàn tay lạnh băng của hắn, nàng vội vàng xoa đi nhưng nước mắt không hiểu sao lại càng lúc càng nhiều. Nàng không phải người uỷ mị thừa nước mắt nhưng nàng rất sợ, ngoại trừ tướng công của nàng thì hắn chính là người đối xử với nàng tốt nhất. Hắn như ca ca của nàng vậy, nàng

không muốn hình ảnh cuối cùng mình gặp hấn lại là thế này. Nàng không muốn câu chuyện cuối cùng của nàng và hấn nói với nhau lại là dưới danh nghĩa của người khác, nàng sợ hấn cứ vậy mà không tỉnh lại nữa.

Dù không biết chuyện gì xảy ra giữa hai người, nhưng nhìn Thuỷ Linh như vậy Tôn Tú Thanh cũng không đành lòng. Tiến lên nắm lấy vai nàng, Tây Môn phu nhân lần đầu tiên trong đời tỏ ra chín chắn khuyên nhủ.

- Đại phu đã nói rằng hấn nội công cao cường nên vết thương không đáng lo, cậu đừng như vậy.
- Mình biết, nhưng huynh ấy cứ như vậy mình sợ...
- Cậu chỉ sợ bóng sợ gió thôi, cậu thấy cao thủ nào không bị nội thương qua bao giờ không?
- Huynh ấy mà là cao thủ cái nỗi gì? Một chưởng của tên chết bầm kia cũng không tránh được còn là cao thủ sao? Huynh ấy là con rùa đen rút đầu có chuyện gì không nói lại dùng cách này để trốn.
- Cậu không nên quá đau lòng...chỉ là hấn cần chút thời gian cho bản thân mình mà thôi.
- Thời gian cho bản thân sao?
- Không phải trong phim bác sỹ luôn nói vậy mỗi khi bệnh nhân hôn mê không lý do à!
- Tôn Tú Thanh, cậu muốn mình tức chết?
- Hắc hắc, mình chỉ không muốn cậu buồn chết thôi.
- Cậu đi chết đi, mình buồn gì chứ? Mình lo vài hôm nữa nữ nhân trong thành Hắc Phong sắp sửa mất hết tim vì tên yêu nghiệt này tỉnh dậy đi gây hoạ thôi

Dù nói vậy nhưng nàng vẫn không thể coi như không có chuyện gì xảy ra được, nhìn một nam nhân như con chim phượng hoàng cao ngạo tung cánh trên bầu trời giờ im lìm như thế này thì sao nàng có thể không đau lòng được đây? Nắm lấy bàn tay băng giá đặt vào trong chăn nàng dặn dò Lục Y cùng Tử Y hết cái này cái kia rồi mà vẫn không nở rời đi. Chỉ đến khi cả người rơi vào một vòng tay trần ngập hương hàn mai nàng mới ngạc nhiên ngẩng lên nhìn hấn dò hỏi.

- Ta muốn dùng bữa tối.
- Nhận được câu trả lời chẳng liên quan nàng cười cười cọ mặt vào ngực hấn.
- Là chàng không yên tâm thì có.
 - Là ta không yên tâm phu nhân bỏ qua bữa tối nên trở về cùng dùng với nhau.
 - Chứ không phải chàng sợ ta sẽ lay tỉnh Phượng Vân rồi chạy trốn sao?
 - Nàng sẽ không!
 - Chàng có quá tự tin không đó?
 - Nàng là thê tử của ta.
 - A hôm nay ta đã nghe câu này vài lần rồi.
 - Không thích?
 - Mỗi ngày chàng đều phải nói vậy với ta.
 - Được!

Diệp Cô Thành chính là không yên tâm nương tử của mình sẽ buồn nên cố ý quay lại sớm, quả nhiên khi bước vào gian phòng tràn đầy mùi thuốc sắc đã thấy nàng ngồi trước giường nhìn Phượng Vân không chớp mắt, nàng thậm trí còn không biết Tôn Tú Thanh bị Tây Môn Xuy Tuyết tóm đi từ lúc nào. Ôm nàng vào lòng, cảm nhận thân thể nhỏ bé mềm mại của nàng hấn mới cảm thấy yên tâm được. Hai người nắm tay nhau thân mật rời khỏi đây, không ai để ý đến ngón tay trắng muốt của nam nhân nằm trên giường khê co giật một chút...

Sau khi lang thôn hổ yết hạ gục nhanh tiêu diệt gọn một bàn đồ ăn, mỗ nữ võ võ bụng nhìn tướng công của mình đang vô cùng tao nhã đưa một chén trà đến trước mặt nàng. Có chút xấu hổ nàng cười cười đón lấy cố gắng vớt vát chút hình tượng thực nữ bằng cách từ tốn thưởng trà nhưng lại bị Thanh Y phá vỡ bằng một đĩa điểm tâm ngọt. Diệp Cô Thành cuối cùng không thể nhịn được nữa mà phải cười ra tiếng yêu thương nắm lấy con mèo nhỏ nhét vào trong lòng mình, rút ra khăn tay lau hết mứt quả cùng vụn bánh trên má nàng.

- Linh Nhi, ăn quá nhiều điểm tâm ngọt trước khi đi ngủ không tốt.

- Đi ngủ? Còn sớm mà.

- Nàng muốn làm chuyện gì khác đến muộn hơn nữa?

Ái muội phun khí vào tai nàng, Thanh Y Hồng Y ngay khi thành chủ của mình tóm lấy phu nhân thì đã chạy mất dạng.

- Ta phát hiện ra kỳ thực chàng là kẻ rất có tiềm chất sắc lang.

- Ta muốn cùng nàng cưỡi ngựa ngắm trăng vùng đại ngàn này nhưng có vẻ phu nhân lại muốn làm chuyện khác thì phải...

- A, tướng công xấu xa! Chàng có tình phải không?

- Ta đâu có? Nàng hiểu lầm.

- Dễ ghét, có điểm nào giống thế ngoại cao nhân chứ?

Chu chu môi.

- Nàng thích ta giống “thế ngoại cao nhân”?

Bổ xung thêm vào cổ nàng vài dấu hôn nữa.

- Chàng không phải là người như vậy sao?

- Dĩ nhiên không phải, ta chỉ tĩnh tâm mà thôi.

Tay luồn vào vạt áo của nàng.

- Sao... giờ chàng không vậy?

- Ta có nương tử nên không thể và cũng không muốn lại “tĩnh tâm” nữa.

- Tướng...tướng công, ngắm trăng...

Bắt đầu thở dốc.

- Vẫn còn sớm!

- Nhưng bên ngoài có người.

- Đã đi hết.

Loảng xoảng... Toàn bộ chén tách trên bàn hi sinh oanh liệt, quả nhiên không thấy một ai bước vào thu dọn. Bình thường chính là một cây kim rơi cũng thấy người xuất hiện để nhặt, nàng bị hấn đặt lên trên bàn hai tay nín thở vai hấn cố gắng nói trong khi đang chìm ngập trong những nụ hôn dài.

- Tướng công...tướng công không thể...

- Vì sao không thể?

Môi hấn dán tại hõm cổ của nàng mấp máy khiến nàng tê dại.

- Chúng ta vừa...vừa mới vậy lúc chiều, mới vài canh giờ mà thôi.

- Đã vài canh giờ rồi!

- Là ta trúng mị dược hay là chàng trúng mị dược đây?

- Ta trúng xuân được siêu cấp cường thân”Nhất dạ thất tiêu hồn “, “Siêu cấp đốt người thần công vô địch” nữa, còn thêm nữa lọ “Long phượng cầu hoan” thì phải... Ân? Nàng bảo ta phải làm sao?

- Chàng vẫn nhớ?

- Phu nhân tặng phần lễ vật trọng như vậy sao ta có thể quên?

- Không phải nhờ vậy chàng mới thoát được “Thiên diện bồ tát” sao?

- Nàng nghi ngờ định lực của ta?

- Chàng hiện có chút định lực nào không?

- Nàng là thê tử của ta!

- Vậy chàng thú cô ta về không phải cô ta cũng trở thành thê tử của chàng?

Nàng đẩy hắn ra ngồi dậy chỉnh lại xiêm y xộc xệch của mình giận dữ quay mặt đi, Diệp Cô Thành khó hiểu ôm lấy nàng từ phía sau tựa cằm lên vai nàng.

- Diệp Cô Thành ta đời này chỉ có một thê tử là nàng, Linh Nhi!

Đột nhiên nàng quay lại chặn ngón tay lên đôi môi nóng rực của hắn, ánh mắt vô cùng khản thiết

- Chàng đừng nói như vậy, ta...

- Ta đã quyết, không ai có thể thay đổi!

Hắn nắm lấy bàn tay nhỏ bé run rẩy của nàng, đôi hắc ngọc sâu không thấy đáy nhìn thẳng vào nàng kiên quyết. Một cổ ngọt ngào hạnh phúc dâng lên che lấp đi mọi lo âu trong lòng khiến nàng nở nụ cười ngọt ngào nhất của mình, dù không đứng trong hoàn cảnh này nhưng nàng chợt nghĩ đến một câu “Cuộc đời chính là cuộc vật lộn giữa kẻ cường hiếp và người bị cường hiếp, nếu đã không chống cự được thì...hãy hưởng thụ thôi!”. Nàng chính là không thể làm gì để thay đổi được hoàn cảnh thì sẽ vui vẻ mà tận hưởng thôi, một hồi mộng thì sao? Bao nhiêu kẻ đánh đổi mọi thứ chỉ để được một giấc mộng đẹp, huống hồ giờ phút này cảm xúc này của nàng là chân thật. Hắn, tướng công của nàng...cũng là thật! Mất nàng có chút mờ đi, dựa sát vào người hắn như thói quen của mình nàng dịu giọng.

- Tướng công ta không biết cười ngượng.

- Ta cũng không có ý cho nàng cười ngượng một mình!

- Cứ ôm ta như vậy được không?

Ngực hắn hơi rung lên, giọng trầm trầm tràn đầy sủng nịnh.

- Luôn luôn được, phu nhân.

Một tay ôm lấy nàng nâng lên một cách nhẹ nhàng, tay còn lại phất một cái mở bung cánh cửa sổ ra. Mũi chân điểm nhẹ cả hai tung mình vào khoảng không lơ lửng ánh sáng đèn lồng của Hắc Phong thành, nhìn những mái nhà cùng khoảng sân vùn vụt lướt qua phía dưới mình nàng phấn khích reo lên nho nhỏ đổi lại một tiếng cười nhẹ từ tướng công của mình.

- Ta không ngờ dùng khinh công cũng có lúc thú vị như vậy.

Giọng hắn loáng thoáng trong gió nhưng nghe lại vô cùng rõ ràng.

- Vì sao?

- Vì phản ứng của nàng mỗi lần đều rất vui vẻ.

- Không cần trực thăng hay dù mà vẫn bay trên trời được đương nhiên rất vui rồi!

- Trực thăng? Dù?

- Là thứ có thể mang người bay qua bay lại mà không cần phải có khinh công.

- Nơi nàng ở thật kỳ lạ.

- Nếu theo cách nghĩ ở đây thì đó chính là thiên đường rồi, không có chiến tranh liên tục không có dịch bệnh cướp bóc hoàn hành, không cần chẻ củi cũng có lửa, không cần gánh cũng có nước...hề có máy lạnh, đồng có quạt sưởi. Không cần làm đại hiệp cũng bay trên trời được, trẻ con chỉ việc chơi và đến trường học những kiến thức cơ bản lớn chút thì lựa chọn nghề nghiệp...

- Nàng có hối hận?

- Điều gì?

- Từ bỏ cuộc sống tốt như vậy.

- Ta không có lựa chọn... Nhưng nếu không gặp được chàng ta sẽ vô cùng hối hận!

Hắn không nói gì nhưng vòng tay buộc chặt đã cho nàng biết cảm giác của hắn lúc này, hai người dừng lại bên ngoài quân doanh. Một con ngựa toàn thân trắng toát không lẫn một căn tạp mao được Tật Phong dắt ra sẵn từ bao giờ đang đứng cào cào móng guốc trên nền cỏ khô cằn. Nàng tò mò vươn tay định sờ vào nó, Diệp Cô Thành ngay lập tức nắm lấy tay nàng kéo lại trước khi bị nó hung dữ cắn phải. Nàng tròn mắt nhìn con ngựa hung dữ đang phun phì phì với mình, nó chỉ dịu lại khi tướng công nhà nàng tiến đến vuốt ve chiếc bờm được chải bóng mượt của nó.

Mổ nữ huých Tật Phong đang đứng như tượng bên cạnh.

- Con ngựa này là ngựa cái?

- Dạ phu nhân.

- Thảm nào nó hung dữ với ta.

- Phu nhân chưa được sự cho phép đã động vào nó nên nó mới vậy thôi.

- A đúng là người làm sao của chiêm bao làm vậy mà...

- Ý nàng là sao? Của ta không phải của nàng sao?

Diệp thành chủ nắm lấy tay nàng đưa về phía con ngựa cho nó ngửi ngửi rồi để nàng vuốt ve nó một lúc, quả nhiên con ngựa vô cùng ngoan ngoãn nếu không muốn nói là có phần nịnh bợ cọ cái đầu khổng lồ của nó vào người nàng. Lúc ấy Diệp Cô Thành mới tảo nhả phát áo lên ngựa rồi cúi xuống nắm lấy eo nàng nhắc lên đặt nàng ngồi ngang ra tựa người vào ngực mình. Giật cương một cái, con ngựa ngay tức khắc hí vang một tiếng đầy phấn khích sải vó tiến vào vùng thảo nguyên đại ngàn bên bờ thượng nguồn con sông Y Lê màu mỡ

Thịch...thịch...thịch...

Nàng tựa đầu lắng nghe từng nhịp đập chậm rãi đều đặn của trái tim hắn vang lên trong lồng ngực, cảm nhận hơi ấm từ vòng tay hắn vây quanh mình. Hít vào hương hàn mai hoà lẫn với hương cỏ mùa thu xung quanh nàng thở ra một hơi ngả hẳn người vào vòng ngực vững chắc mở mắt ra nhìn bầu trời bao la lấp lánh sao phía trước. Một bên là vách núi dựng đứng trải dài như vĩnh viễn không có điểm kết thúc, một bên là dòng sông mùa thu êm đềm trôi, vùng đồng cỏ xào xạc ở giữa chính là điểm hoàn chỉnh cho bức tranh đại ngàn dưới ánh trăng bạc. Vó ngựa phá tan sự yên tĩnh trên đồng cỏ xua ra hàng ngàn hàng vạn con đom đóm theo mỗi bước chạy, chúng lao xao rộ lên giữa không trung như cái đuôi dài phía sau sao băng tản ra lơ lửng trong không khí. Vầng nguyệt nhả như ở mọi nơi vẫn cứ luôn hờ hững toả ra ánh sáng mờ ảo mê hoặc của mình như vậy, nàng cũng mặc kệ buồng lỏng bản thân mình cho sự quyến rũ say lòng của đêm nay, buồng lỏng cho con tim say đắm cùng nam thiên tiên cuồng ngạo đang ôm nàng từ phía sau. Gió lùa qua mái tóc, lùa qua xiêm y quấn hai người hoà vào làm một trên lưng ngựa, giờ phút này nàng đã hiểu vì sao mọi nữ chính trong phim lẫn trong truyện đều muốn cưới chung ngựa với nam nhân mình thích.

Nửa canh giờ sau Diệp Cô Thành mới ghim cương ngựa lại, ôm lấy nàng xoay người bước xuống rồi thả cho nó đi gặm cỏ thớ thần xung quanh đấy. Hai người đứng trên đồi cao phóng tầm mắt ra bờ sông bàng bạc yên tĩnh, hít vào hương cỏ thơm mát cùng nghe râm râm tiếng động vật nhỏ của đêm thì thầm. Nàng chủ động tựa vào vai hắn ngồi xuống thắm cổ đã bắt đầu ngả màu, bứt một nhánh cỏ đuôi chồn bên cạnh làm một vài con đom đóm khó chịu bay ra.

- Tướng công, chàng không phải đột nhiên nổi hứng mang ta ra đây ngắm trăng thật chứ?

- A...không phải, dĩ nhiên.

Nàng trợn mắt không thể tin nhìn hắn, bất ngờ nàng đưa tay sờ sờ xương quai hàm của hắn xem có gì khác biệt không. Hắn có chút hồng mặt khó thấy trong tình trạng chỉ có ánh trăng và vài con đom đóm thể này nắm lấy tay nàng hạ xuống.

- Không có ai dám dịch dung thành ta.

- Vậy sao chàng có thể...có thể có biểu hiện ấy?

- Biểu hiện nào?

-...Lúng túng?

Hắn cười khở kéo nàng tiến nhập vào trong lòng mình.

- Ta cũng chỉ là người bình thường mà thôi.

- Xem ai nói kia?

Hắn kéo tay nàng đặt vào nơi trái tim đã không còn bình ổn của mình, giọng nói có chút không được tự nhiên.

- Ngay khi lần đầu tiên nàng nhìn vào mắt ta nó...đã như vậy! Ta đã cố tĩnh tâm lại nhưng không thể.

- Chàng...

- Siss...nàng đồng ý gả cho ta chứ?

Hắn mở những ngón tay thon dài ra, để lộ một cặp nhẫn vàng lóng lánh trong lòng bàn tay. Nàng bị bất ngờ có chút run rẩy vươn tay chạm vào hai chiếc nhẫn một lớn một nhỏ vẫn còn hơi ấm miệng lấp bắp...

- Là Tôn Tú Thanh chỉ cho chàng sao?

- Không, là...Tây Môn trang chủ. Hắn nói tập tục ở chỗ nàng và Tây Môn phu nhân chính là như vậy, nàng không trách ta còn thiếu hoa mân côi sắc đỏ chứ?

Diệp thành chủ có chút không yên tâm.

- Không cần...vậy...vậy là quá đủ rồi.

Nàng có cảm xúc muốn khóc thật to lên ngay lúc này, tướng công của nàng quá...quá...quá dễ thương! Gấp mười ngàn lần một lời cầu hôn tại nhà hàng của một chàng trai hiện đại, dù hai người đã chính thức là phu thê nhưng là do nàng ép hôn thì phải. Mân mê cặp nhẫn trong tay hắn, nương theo ánh sáng yếu ớt nàng vẫn có thể thấy gia huy hình vân khắc chìm trên bề mặt nhẫn. Còn tên hai người viết theo thể chữ triện ngay ngắn nhỏ xíu được khắc phía trong lòng, đơn giản nhưng cũng rất cầu kỳ. Nàng trong nháy mắt hôm nay đã có quá nhiều kinh hỉ rồi, bỗng có chút cảm xúc muốn cảm ơn tên chết bầm Cung Cửu. Chính đốn lại cảm xúc, nàng vươn thẳng người lên quỳ đối diện với hắn giọng vô cùng nghiêm túc.

- Diệp Cô Thành, anh có đồng ý chia xẻ mọi cay đắng cũng như ngọt bùi cùng yêu thương Tiêu Thuỷ Linh từ bây giờ đến hết cuộc đời không?

Hắn có chút không theo kịp nàng, nhưng nhìn vào đôi mắt to tròn mơ màng giờ tràn ngập nghiêm túc hắn có chỗ hiểu chỗ không nhưng cũng quỳ thẳng người nhìn vào mắt nàng trả lời.

- Ta đồng ý...

- Đeo nhẫn cho ta, ngón áp út!

Nàng đè thấp giọng sau đó chìa tay trái của mình ra hơi vẫy vẫy ngón tay áp út, Diệp Cô Thành cố gắng không dương khoé môi quá cao trượt chiếc nhẫn vào ngón tay nhỏ bé của nàng. Nàng ngay lập tức nắm chặt tay lại như sợ chiếc nhẫn vừa khít có thể trôi đi mất, cầm lên chiếc nhẫn còn lại tự tuyên thệ.

- Ta Tiêu Thuỷ Linh đồng ý chia sẻ mọi đắng cay ngọt bùi cũng như yêu thương Diệp Cô Thành từ bây giờ đến hết cuộc đời...

Trượt chiếc nhẫn vào ngón tay to thon dài, nàng vẫn yêu thương không nỡ buông nói nốt câu cuối trong nghi thức.

-...ta tuyên bố chúng ta chính thức là vợ chồng, chú rể có thể hôn cô dâu.

Nàng khép mắt lại hơi nghiêng người chạm môi với hắn nhưng lại rơi thẳng vào một cái ôm siết chặt cùng đôi môi nóng rực, tay hai người đan vào nhau mười ngón khít khao khiến chiếc nhẫn nghiêng vào ngón tay nàng một chút nhói đau nhưng mặc kệ. Đó chính là minh chứng tình yêu bất diệt, là mối liên kết vô hình giữa bọn họ với nhau từ bây giờ...vòng tròn là hoàn hảo, mong rằng bọn họ chính là có kết quả hoàn hảo như vậy.

30. Chương 30

Chương 30: Mất trí nhớ! Tốt hay không?

Ấm...mềm...dễ chịu... Cảm giác thực tốt, không muốn mở mắt ra để rời giường. Nàng theo thói quen cọ cọ dụi dụi mắt mình vào chiếc gối ôm mới.

Thình thịch....thình thịch...

Hửm, gối của nàng biết phát ra âm thanh sao? Nàng mắt lên một chút, cái gì đây? Trắng trắng, mềm mềm mượt mượt... Ấn thử, rất co giãn lại rất ấm áp. Khe khẽ nhấp nhô đều đặn, nàng dụi dụi đôi mắt kèm nhèm mới ngủ dậy của mình một chút nhìn lên cao hơn. Rất nhiều sợi tóc đen mềm mại tản ra trên cổ trợn lẫn cùng những sợi tóc của nàng, một khuôn mặt như tạc ra từ bạch ngọc với đường nét nam tính hoàn hảo nhưng cũng có chút nhu hoà. Đôi phượng mâu thanh thần khép lại, mày kiếm cũng giãn ra thư thái, bạc thần...bạc thần cũng không mím lại cứng rắn mà buông lỏng để lộ ra những đường cong mềm mại.

Nàng có chút ngơ ngẩn khẽ lướt ngón tay của mình dọc theo sống mũi của hắn đến đôi môi mỏng, khẽ chạm vào khoe môi có chút lạnh lạnh nàng hơi run rẩy một chút thu tay về quay trở lại nằm gối đầu lên ngực nghe nhịp tim của hắn. Nhưng nội tâm ngứa ngáy khiến nàng không thể nằm yên được, lại ngòm dậy nhìn chằm chằm gương mặt kia. Nàng gần hắn đến mức độ có thể thấy được từng sợi lông mi dài thẳng một chút cũng không động, hắn ngủ rất say...tranh thủ hôn một cái chắc không sao. Nàng trộm nghĩ như vậy rồi có chút hồi hộp nhẹ nhàng cúi xuống chạm môi mình vào đôi môi kia, ngay khi ấy đôi tay vốn đang ôm nàng lập tức siết chặt lại xoay một cái ghim nàng xuống cỏ mềm. Đôi phượng mâu hé mở có chút ngái ngủ lười biếng mà chưa ai từng thấy nhìn xuống nàng, bạc môi khẽ nhếch lên một chút tựa tiểu phi tiểu.

- Nàng muốn thân mật?

- Ai...ai cần, chàng làm gì vậy? Còn không mau buông?

Khuôn mặt nàng đỏ bừng trong tia nắng sớm vô cùng khả ái, đôi mắt khép lại trốn tránh không dám nhìn thẳng hắn cùng đôi môi mọng hơi đưa ra chối đây đây.

- Tại sao phải buông? Ta muốn thân mật với phu nhân của mình một chút.

- Tương công chàng thực...

- Ân?

- Đáng gét.

- Thật?

- Th....

Nàng chưa kịp nói đã bị ai đó mang những lời đó nuốt vào miệng của mình, khe tách hàm răng của nàng ra hắt luồng lưỡi vào khiêu khích va chạm. Nàng có chút buồn cười vươn tay vòng lên cổ nín lấy tướng công của mình, kéo hắt gần sát hơn. Môi tìm môi thong thả miết lấy nhau cảm nhận hơi ấm từ nhau, lưỡi trơn ướt quần quýt trao đổi không muốn rời. Cho đến khi nàng toàn thân mềm nhũn phải dựa vào đôi tay hắt nâng đỡ thì mới thôi, hắt chống tay nghiêng đầu nhìn nàng đang bám vào ngực áo của mình cố gắng điều hoà lại nhịp thở. Lơ đãng vuốt ve những sợi tóc của nàng, Diệp Cô Thành nhìn về phía vàng thái dương đang toả những tia nắng dịu dàng lấp lánh trên những giọt sương sớm. Lặng lẽ áp sát lòng bàn tay vào lưng nàng hơn hắt âm thầm vận công truyền chân khí, đến khi cảm thấy người nàng ấm hắt lên mới thu tay về, thơm nhẹ lên tóc mai của nàng rồi ôm nàng đứng lên.

- Tướng công, ta tự đi được.

Mỗi nữ có chút xấu hổ nhắc nhở, nàng biết hắt rất mạnh nhưng lúc nào cũng ôm nàng đi đi lại lại thì thật là...

- Phu nhân đây là đang trách ta vẫn chưa làm cho nàng không thể bước xuống giường được sao?

- Chàng...

Thuỷ Linh ghen hờn trợn trối nhìn tướng công của mình, lúc này mới hiểu sâu sắc rằng lời đồn tuyệt không đáng tin. Giang hồ đồn đại hắt là một kẻ xa lánh thế tục hồng trần, giang hồ đồn đại hắt là kẻ không gần gũi sắc, giang hồ đồn đại hắt là thế ngoại cao nhân muốn đời bằng lãnh, giang hồ đồn đại si mê duy nhất của hắt chính là sức mạnh tối cao, giang hồ đồn đại... Không có cái nào giống với vị tướng công đang thần thanh khí爽 sắc mặt hồng nhuận, thần thái bay lên này chút nào. Người ta nói đôi mắt của Diệp thành chủ có thể đóng băng linh hồn của bất kể ai nhìn vào nên trên giang hồ trừ những kẻ bị hắt giết chưa ai dám nhìn thẳng vào đôi mắt băng giá ấy cả. Hiện giờ đôi phượng mâu có thể đóng băng người đang lơ đãng nhìn về phía mặt trời mọc, những tia sáng phản chiếu lại càng khiến trông mắt hắc ngọc thêm sâu thẳm quần hút. Thi thoảng có thể thấy rõ bên trong là thần nhiên ý cười mỗi khi liếc xuống nhìn nàng nằm gọn trong lòng đầu tựa vào vai hắt dựa dẫm. Người ta cũng nói Thiên Ngoại Phi Tiên Diệp Cô Thành một ngày không nói quá ba câu, mỗi câu không quá ba chữ hình tượng “Tích chữ như vàng”. Mỗi một câu nói từ bạc thần mím chặt nghiêm nghị ấy phát ra hoàn toàn xứng với câu “Ngàn vàng khó cầu”...hắt thực chất chỉ là không có chuyện gì và không có hứng thú nói chuyện nên mới khiến người khác nghĩ rằng hắt lạnh lùng kiệm lời. Còn nàng dĩ nhiên không phải là người khác, hắt sao có thể “kiệm lời” với nàng được đây?! Hình ảnh ấy chỉ đúng với những ngày đầu nàng gặp hắt, còn hiện giờ đôi môi lạnh lạnh với những đường nét mềm mại kia mỗi câu mỗi chữ nói ra đều khiến nàng điều đứng. Lời nói của hắt so với kiếm của hắt chưa biết cái nào sắc bén hơn cái nào, nên đúc kết lại là giang hồ đồn đại cách sự thật ba ngàn tám trăm dặm nghe cho nó vui thôi chứ để mà tin thì...không khác gì siêu nhân heo thực sự bay đầy trời.

- Phu nhân vẫn muốn nhìn ta như vậy khi bước vào quân doanh chứ?

- Ân...hử? Chúng ta đã về đến nơi rồi sao?

Nàng chớp mắt nhìn về phía trước, quả nhiên đã thấy lầu trại nhấp nhô phẳng phất còn nghe thấy tiếng kèn triệu quân.

- Ta chợt cảm thấy khuôn mặt mình bây giờ cũng có lợi ích.

Diệp Cô Thành có chút ý cười liếc nhìn nàng vẫn còn ngơ ngác.

- Ta chợt phát hiện ra chàng còn có tính tự kỷ nữa.

Mỗi nữ không chút nề mặt lườm lại tướng công của mình một cái.

- Vậy tại sao phu nhân lại nhìn ta ngẩn người?

- A...là...là nghĩ ngợi linh tinh chút thôi.

Nàng lúng túng quay mặt đi nhưng đôi tai hồng hồng cũng đã đủ lấy lòng Diệp Cô Thành, hắt ôn nhu vén những sợi tóc cài lại bên tai nàng.

- Hôm qua ta không nên đồng ý để nàng qua đêm ở bên ngoài mới phải.

- Coi như đi dã ngoại, ta năm nào cũng đi.
- Hiện giờ kinh mạch toàn thân của nàng bị tổn hại, không còn như trước nữa.
- Không phải còn có tướng công chàng sao? Cả đêm âm thầm dùng nội lực truyền cho ta còn ôm ta chặt như vậy thì ta sao có thể không khoẻ được?
- Nàng biết?

Diệp Cô Thành có chút nhướn mi nhìn nàng.

- Chàng nghĩ ta ngu ngốc đến mức ấy?
- Ta không có ý đấy, nàng không biết võ công thì sao biết được ta truyền chân khí cho nàng?
- Đoán a.

Mắt chớp chớp vô tội.

- Đây cũng có thể đoán sao?
- Đây cũng đoán không được ta xem truyện kiếm hiệp là xem không sao? Nằm cả đêm phơi sương ở vùng quan ngoại người không chút cảm giác lạnh, quần áo không vết ướt nếu một mình ta thì ta sẽ nghĩ mình thành siêu nhân nhưng có tướng công siêu cao thủ bên cạnh thì dùng đầu ngón chân cũng có thể nghĩ ra là vì sao.

Diệp Cô Thành cười nhẹ ghì cương ngựa ôm nàng xoay người bước xuống, Tất Phong đứng đợi sẵn ngay lập tức dắt ngựa đi. Thiểm Phong cùng Ngạo Phong im lặng đi theo đằng sau Diệp Cô Thành như hai cái bóng tiến vào quân doanh, binh lính không giấu được tò mò lên lút nhìn theo bọn họ bước thẳng đến lầu trưởng của đại tướng quân.

Nam Cung Triệt ngược lên từ sau văn án tràn ngập sổ sách neho mắt nhìn hai người bước vào.

- Diệp thành chủ, tam đệ có chuyện gì sớm vậy sao?
- Cũng không có gì quan trọng ta muốn đưa phu nhân của mình trở về trước, tiện qua đây nhờ tướng quân chuyển đến hoàng thượng câu cảm tạ. Ngày sau có việc Bạch Vân thành tuyện sẽ dốc sức báo đáp!
- A, còn việc bàn giao lại thành này cho triều đình?
- Ta là một kẻ đã ẩn cư thì có quyền gì tham dự chuyện của triều đình? Vẫn là tướng quân tự quyết đi.

Thuỷ Linh ném cho nhị ca của mình một cái nhìn đồng cảm, tiện tay nhặt lên một quyển sổ trên văn án liếc sơ sơ. Nàng hơi nhịu mày một chút ngoắc ngoắc Nam Cung Triệt lại chỉ vào những hàng chữ lộn xộn hỏi.

- Cái này là huynh đã xem chưa?
- Ta đang xem đây, nhưng dữ liệu mỗi chỗ một nơi thực sự rất đau đầu.
- Đệ cũng có từng làm qua sổ sách, huynh lấy một quyển sổ khác qua đây đệ sẽ chỉ cho huynh.
- Được không vậy? Sổ sách này không có giống như Ngưng Hương lâu của đệ.
- Về cơ bản như nhau thôi, khác nhau chính là quy mô lớn hơn và nhiều đề mục hơn... Đệ sẽ làm cho huynh xem thử.

Một canh giờ sau...

Nam Cung Triệt bỏ qua ánh mắt đóng băng người của Diệp thành chủ lưu luyến không nỡ buông tam đệ của mình.

- Tam đệ ở lại giúp ta thêm một canh giờ nữa thôi.
- Tướng quân nên gọi một tiếng thành chủ phu nhân thì hơn.

Ai đó bắt đầu mất kiên nhẫn lạnh giọng

- Phương pháp chia cột nhập dữ liệu ai cũng có thể làm, huynh chỉ cần tìm một ai đó đọc thông viết thạo và tin tưởng được thôi.

- Nhưng tốc độ của đệ rất nhanh, ta cũng muốn về sớm a

- Vậy tướng quân có thể dùng hai hoặc ba người cùng một lúc.

Diệp Cô Thành mất kiên nhẫn bỏ lại một câu nắm lấy eo phu nhân của mình vùn vụt bước ra ngoài, mỗ nữ kéo kéo một chút vạt áo trước ngực hần.

- Tướng công ta chỉ là cảm thấy nhị ca thực đáng thương nên mới giúp hần một chút thôi.

- Hần đáng thương?

- Bị chàng đem cục diện quăng cả vào đầu không đánh thương?

- Ta đã không còn màng đến việc của triều đình!

- Ta ngờ rằng chàng không màng đến việc triều đình cũng là do chàng sợ phải gặp cảnh giống nhị ca của ta đi.

Bàn tay nắm lấy hông nàng hơi run lên một chút nhưng hần mặt không đổi sắc chân vẫn không ngừng đạp lên mái nhà mà đi.

- Nàng nghĩ nhiều.

- Tướng công ta càng lúc càng thích chàng hơn.

Diệp thành chủ lão đảo một cái suất chút nữa trượt chân nhưng ngay lập tức lấy lại thăng bằng nhẹ nhàng đáp xuống sân khách điểm. Nàng cười trộm một chút, không kiêng nể có thể bị ai bắt gặp kiễng chân hôn chụt một cái vào má hần sau đó chạy vụt đi.

- Chàng về phòng trước ta muốn đi thăm Phụng đại ca.

Hần có chút ngỡ ngàng nhìn theo bóng dáng nhỏ nhắn của nàng khuất sau hành lang, khoe miệng không tự chủ nhếch lên thành một nụ cười tự nhiên. Ngón tay thon dài chạm vào gò má trái nơi vẫn còn vương lại hơi ấm từ đôi môi nàng, ánh mắt của Diệp thành chủ lúc này tràn ngập ôn nhu cùng yêu thương. Đột nhiên đôi phượng mâu xẹt qua một tia cảnh giác quay trở lại với vẻ băng lãnh thường ngày, hai tay chấp lại phía sau lưng khẽ hừ một tiếng.

- Có chuyện gì?

- Thành...thành chủ, nghe nói ngài muốn trở về Trung Nguyên?

Một giọng nói nhu nhược mị hoặc từ sau hòn giả sơn vọng ra, tiếp theo một nữ nhân với đôi mắt oanh oánh lần thu ba trong bộ y phục trắng rụt rè bước gần lại.

- Có chuyện gì?

Diệp Cô Thành lặp lại câu hỏi.

- Ngài có thể cho Thuý Miên đi cùng một đoạn đường chứ? Thuý Miên...thực không muốn ở lại nơi này lâu hơn.

- Tùy tiện.

Lạnh băng phất tay áo dời đi, hoàn toàn không có một chút gì liên quan đến nam nhân vừa mỉm cười dịu dàng mới một lát trước đứng nơi góc sân này. Thuý Miên ngơ ngẩn nhìn theo bóng trắng tuyết trần mà đi ấy thở dài cụp mắt xuống, bỗng một tiếng thét chói tai trên lầu làm cô ta giật mình ngược lên nhìn về phía phòng Ngọc Diện Diêm Vương nằm đường thượng.

- Huynh lặp lại lần nữa?

- Vị cô nương này, xin lỗi bốn công tử thật sự không quen biết cô.

Thuỷ Linh rất có trách nhiệm hoàn thành vai diễn, buông rơi chén được rút khăn tay thấm nước mắt không có thật giọng vô cùng ai oán.

- Phượng ca, huynh...huynh nở lòng nào đối xử như vậy với muội.

Từ Y cùng Hồng Y đứng bên cạnh mặt đen sì, Phượng Vân áy náy gãi gãi đầu ngoắc Hồng Y bên cạnh hỏi nhỏ.

- Thị thiếp mới nạp vào phủ của ta sao?

Hồng Y mặt trắng bệch đầu như trống lắc, lắc muốn sái cổ. Vị đại phu bên cạnh chịu không nổi phải lên tiếng.

- Công tử, xin người để lão phu thăm mạch.

Sau gần một nén nhang kiểm tra lại lão đại phu lau mồ hôi rút ra kết luận Phượng Vân hẳn ngoài nội thương do chứng lỵ chấn động phủ tạng còn lại không có chút thương tổn nào khác. Nguyên nhân mất trí nhớ...không rõ.

- Đại phu, không phải trong thuốc lão kê cho huynh ấy tình cờ có “Vong ưu thảo” hay “Tuyệt tình thảo” chứ?

Mổ nữ ra về chuyên gia nắm lấy Phượng Vân quay trái quay phải xem xét.

- Phu nhân đừng đùa lão hủ như vậy, “Vong ưu thảo” và “Tuyệt tình thảo” chính là độc dược hơn nữa quý hiếm ngàn vàng khó cầu thì sao có thể dùng để kê đơn trị nội thương đây?

- Kỳ quái, huynh ấy hôn mê không rõ lý do, tỉnh dậy cũng mất trí nhớ không rõ lý do... Không phải là bị hạ dược thì là sao? Không lẽ chịu đả kích tình cảm?

- Phu nhân cũng không cần phải nóng vội, công tử đây trí nhớ có thể từ từ trở lại.

- Theo tình tiết cầu huyết phim giờ vàng thì hẳn chính là bị người yêu phản bội nên uất ức mà tự phong tỏa trí nhớ lại, bệnh nhân mất trí nhớ chỉ cần tạo kích thích mạnh với hẳn thì hẳn sẽ nhớ lại thôi!

Tôn Tú Thanh không biết vào từ lúc nào, ngồi rung đùi nhắm nháp ô mai giữa miệng phán một vài câu.

- Cậu không phải muốn trời hắt lại đem trần nước hay nửa đêm quăng xuống vực hoặc buộc sau xe ngựa kéo lên núi đấy chứ?

Thuỷ Linh liếc nhìn vẻ mặt chột dạ của Tôn Tú Thanh.

- Cậu thực inh, chính là trong những tình huống chịu ngược đãi như vậy nam chính đột nhiên tỉnh lại nhớ ra nữ chính đó. Trong “Hana yori Dango” không phải Domyoji Tsukasa lúc bị mất trí nhớ cũng là tỉnh lại do trái banh của Makino Tsukushi ném trúng sao?

- Vậy chúng ta kiếm đâu ra banh bóng chày chơi hẳn bây giờ?

- Thì kiếm cục đá nào đó vừa tay, lấy vải bọc lại không phải cũng như banh mềm sao?

Phượng Vân rung mình nhìn hai nữ nhân một thanh tao thoát tục, một mỉa mai nhân đang dùng một thứ ngôn ngữ kỳ lạ để nói chuyện với nhau nhưng đại để hẳn có thể hiểu được là các nàng muốn dùng hình tra tấn để “giúp” hẳn khôi phục lại trí nhớ. Khẽ ho khan một tiếng thu hút sự chú ý của hai nàng đang bàn đến việc dùng chùy bọc vải nửa đêm nện hẳn.

- Nhị vị cô nương, tại hạ quả thực không nhớ nổi hai vị...

- Mỹ nhân...xí lộn, mỹ nam ta thực chất cũng không quen người nên thỉnh người không cần tỏ ra áy náy, giúp người cũng là nhắc tay chỉ lao thôi.

Tôn Tú Thanh chớp mắt làm hẳn cùng lão đại phu rung mình một cái, tính cách nện hẳn mà còn nói là “Nhắc tay chỉ lao” sao? Vị thanh tao thoát tục này quả thực không phải tục nhân bình thường...

- Không dám, tại hạ quả thực không dám nhận.

- Phượng đại ca, huynh nhân dịp này cũng trở về kinh thành luôn chứ?

- Ở đây là...

- Hắc Phong thành dưới chân Thiên Sơn, huynh không phải lúc giả trang thành Thiệu Ngọc bị tên Tây Vương Cung Cửu giở trò sàm sỡ chứ không nổi胆 kích nên mới...

Mồ nữ của chúng ta như Columbus phát hiện ra châu lục mới đập bàn đứng dậy tiến đến bên giường định nắm lấy tay Phượng Vân thì cả người bị nhấc lên rơi vào một vòng tay quen thuộc.

- Nàng bớt hồ nháo chút, không có chuyện ấy đâu. Ta sẽ nhờ Đoạt thần y đến vương phủ xem lại cho Phượng Vân sau.

- Hoàng thúc?

Phượng Vân kinh ngạc nhìn nữ nhân hần tưởng là thị thiếp mình mới thu nạp ngoan ngoãn trong lòng vị hoàng thúc ít khi xuất hiện của mình. Càng kinh ngạc hơn là vẻ ôn nhu dịu dàng khi hoàng thúc nhìn nàng, không phải người luôn không bao giờ gần gũi với bất kỳ người nào sao? Lại càng không gần nữ sắc, trong nửa năm trở lại đây đã xảy ra những chuyện gì vậy?

Nhìn thấy vẻ khó hiểu trong mắt Phượng Vân, Diệp Cô Thành phát tay cho Hồng Y cùng Tử Y đưa vị đại phu ra rồi mới ngồi xuống đặt nàng ngoan ngoãn ngồi trong lòng mình như một con mèo nhỏ giọng đều đều.

- Lần này Thân Vương đến Tây Vực đã tra ra vị trí thành Hắc Phong này báo về kinh thành để Nam Cung Triệt tướng quân điều động hai vạn quân tinh nhuệ đến, lại dịch dung thành Thiệu Ngọc công tử trong ngoài hợp lực bình định thành này chỉ trong vòng một ngày đêm. Lúc cuối cùng ngăn cản Cung Cửu chạy thoát nên bị hấn đánh ra một chương toàn lực nội thương hơn mười ngày, lúc tỉnh dậy thì như bây giờ.

- Chỉ vậy?

Phượng Vân, Thuỷ Linh cùng Tôn Tú Thanh đồng thanh kêu lên đầy bất mãn.

- Chỉ vậy!

Ai đó rất điềm nhiên nhấp một ngụm trà trả lời, Tôn Tú Thanh nhả hột ô mai trong miệng ra quăng bom.

- Ta nghi ngờ Diệp thành chủ đây là cố tình bưng bít thông tin, không phải “Thiên diện bồ tát” đã báo vị trí thành này trước hai ngày so với tin của Phượng công tử đây đưa về sao? Không phải ngài là vì sốt ruột tân nương tử của mình mà một người một kiếm lao vào Tây Vương phủ đánh hấn nội thương rồi ôm nương tử của mình đi quảng lại cục diện cho Phượng công tử cùng lão công ta...

- Khoan đã, hoàng thúc người thành hôn cùng vị tiểu cô nương này?

Phượng Vân không thể tin trọn mắt nhìn Thuỷ Linh đang ngo ngoáy muốn thoát trong lòng Diệp Cô Thành, nghe thấy mình bị nói thành tiểu cô nương nàng ha ha cười thò đầu ra khỏi tay áo rộng của tướng công mình.

- Tiểu cô nương? Ý huynh muốn nói hoàng thúc của huynh có sở thích trâu già gặm cỏ non? Hắc hắc, oan uổng cho tướng công của ta. Ta cũng chỉ kém huynh có một năm mà thôi, đại ca ta là tam đệ kết nghĩa với huynh, không tin huynh có thể hỏi Nam Cung Triệt nhị ca và Giáng Châu tứ muội.

- Sao cô nương...a phu nhân lại là tam đệ của ta được? Chẳng lẽ hoàng thúc có sở thích đoạn...

- Đoạn đoạn cái đầu huynh ý mà đoạn tụ, ta lúc ấy nữ cải nam trang danh Tiêu Dao công tử.

Mọi người trong phòng đen mặt, còn không phải tại cô thích xưng huynh gọi đệ với người ta nên gây ra hiểu lầm? Diệp Cô Thành đặt tách trà xuống rất từ tốn nói làm mọi người giật mình.

- Mấy tháng trước phu nhân ta có chuyện hiểu lầm mà bỏ đi...

Liếc mắt nữ một cái khiến nàng đang nhón ô mai của Tôn Tú Thanh người cứng đờ rụt lại, rụt lại, rất từ từ rụt lại thành một bộ chim nhỏ nép vào lòng hần cười cười lấy lòng. Diệp thành chủ ánh mắt lộ chút hài lòng rút khăn lụa ra lau lau mấy đầu ngón tay nhỏ xinh của nương tử mình chất giọng trầm thấp vẫn không thay đổi.

- ...trốn đến kinh thành lại vô tình quen biết kết bái huynh đệ cùng Thân Vương và Nam Cung Triệt tướng quân, thời gian ấy cũng phải đa tạ Thân Vương chiếu cố. Sau nàng vì trốn ta mà theo Thân Vương đến Hàng Châu, gặp chút chuyện lộn xộn nhưng ta cũng đã đến kịp mang nàng trở về Bạch Vân thành thành hôn. Lại bị Cung Cửu đến bắt người đi mất, chuyện sau đó thế nào thì Thân Vương cũng đã được nghe nói rồi ta không nhắc lại.

- Hoàng thúc...có thể chi tiết thêm một chút không?

Phượng Vân có cảm giác sự việc không đơn giản như vậy nhưng vì sao có cảm giác ấy thì chính mình cũng không biết, chỉ cảm thấy vị tân phu nhân này của hoàng thúc có điều gì đấy khiến hấn...băn khoăn. Từng kết bái huynh đệ sao? Hấn vốn là người cẩn thận sao có thể kết giao với người mới quen được? Nhưng hoàng thúc nói chắc chắn không thể giả, hấn lần này phải làm phiền Nam Cung đại tướng quân giải thích ột chút mới được. Chỉ mới nửa năm thôi trong cuộc sống của hấn xuất hiện những điều gì, hấn cũng không tin mình khi không rồi việc đi “du ngoạn” tận vùng Tây Vực này mà vô tình phát hiện ra Hắc Phong thành, hấn thích tiêu dao nhưng là đến những nơi sơn thủy hữu tình chứ không thể tiêu dao đến tận vùng quanh năm gió cát này được. Quan trọng là sao trong lòng hấn lại có cảm giác trống rỗng, giống như mình đã đánh mất điều gì đó vô cùng quan trọng vậy, hấn đã quên ai cần phải nhớ sao? Nhìn sự ôn nhu của hoàng thúc trong tim hấn ẩn ẩn một cỗ chua xót khó giải thích, Phượng Vân hấn thời gian qua đã gặp chuyện gì đã kích đến mức thay đổi toàn bộ tâm tình sao? Chợt đầu hấn đau nhói, lồng ngực như có hàng ngàn hàng vạn mũi dao đâm vào đau đến không thể thở. Trước mắt tối sầm lại hấn phải nắm chặt lấy nơi trái tim mình vịn tay vào thành giường mới không ngã lảo ra từ nơi xa xôi nào đó một giọng nói xa lạ cũng rất quen thuộc vọng lại gọi hấn.

- Đại ca...đại ca huynh làm sao vậy?

Phượng Vân theo bản năng hướng về phía giọng nói ấy nở nụ cười mỉa hoặc điên đảo chứng sinh, giọng nói cũng nhu hoà thân thiết hơn rất nhiều.

- Nếu lo lắng như vậy đệ đừng trốn tránh ta nữa...

Không khí đột nhiên trầm xuống, hơi lạnh thấm vào làm hấn hấn rùng mình thanh tỉnh lại đôi chút. Ngạc nhiên nhìn mọi người trong phòng sắc mặt quỷ dị, phu nhân của Diệp thành chủ đứng gần hấn thần sắc hết sức bối rối đang lui lại phía sau. Nữ nhân thanh nhã thoát tục thì vô cùng mất hình tượng miệng há hốc rơi cả viên ô mai đang ngậm ra ngoài, một nam nhân bạch y lạ mặt xuất hiện trong phòng đang nâng cằm của nàng ta lên sắc mặt vô cùng thản nhiên. Còn lại một người, là nguồn phát ra khí lạnh không tự nhiên này. Hoàng thúc của hấn vẫn ngồi phẩm trà như cũ nhưng tách trà hiện đang là những mảnh nhỏ trên sàn, phượng mâu khép hờ không nhìn rõ biểu tình, bạc thần mím chặt thành một đường thẳng nghiêm khắc. Khí tức băng lãnh từ người tản ra một cách vô phương kim chế, y bào không gió tự phiêu động. Cũng tính là một cái cao thủ hấn hiểu hoàng thúc lúc này chính là đang mất kiểm chế, hấn khó hiểu nhìn mọi người dò hỏi.

- Mọi người sao vậy?

- Công tử vừa nói vậy là có ý gì?

Tôn Tú Thanh gạt tay lão công mình ra bộ dạng thấy chết không sờn vô cùng bát quái mắt sáng quắc nhìn Phượng Vân.

- Ta vừa nói gì?

- Công tử vừa bảo ai đừng trốn tránh nữa?

- Có sao?

Hấn nhú mày nghĩ lại, hấn chỉ là thấy đầu và ngực đau nhói trước mắt tối sầm lại ngoài ra không có gì hết nữa.

- Ta chỉ thấy đầu và ngực đau nhói, trước mắt không thấy gì hết sau đó một luồng khí lạnh đánh lại khiến ta có chút thanh tỉnh. Ta có nói gì sao?

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, Diệp Cô Thành lãnh khí vẫn nguyên si đứng lên không nói một câu phất tay áo bỏ đi ra ngoài trước. Tôn Tú Thanh lắc lắc đầu tỏ vẻ đã hiểu hẳn cho Thuỷ Linh một ánh mắt “người tự cầu nhiều phúc” rồi móc từ trong tay áo ra một chiếc hộp dài nhỏ ném cho nàng, khoác tay lão công mình cũng yên lặng phi thân qua cửa sổ đi mất.

Trong phòng cuối cùng chỉ còn lại Phượng Vân và Diệp phu nhân, có chút không được tự nhiên lắm hẳn ho nhẹ một tiếng phá vỡ im lặng giữa hai người.

- Diệp phu nhân...có chuyện gì nữa sao?

Thuỷ Linh áy náy đưa chiếc hộp Tôn Tú Thanh ném ình đến trước mặt Phượng Vân, vô cùng khó xử nhưng vẫn nhìn thẳng vào hẳn.

- Đại ca, dù huynh không nhớ nhưng ta cũng vẫn gọi huynh như vậy. Vật này ta vốn định trả huynh từ lâu nhưng... lại vô ý làm hỏng, sau từ tướng công ta mới biết vật này là của mẫu thân huynh để lại. Ta lại càng không có lý do để giữ nó nữa, huynh...

Phượng Vân tay có chút run rẩy đặt lên môi ngăn nàng nói tiếp nhưng ngay lập tức thu lại, ánh mắt vẫn không dời phượng trâm ở trong hộp gấm. Ngón tay dài vuốt ve từng đường nét trạm khắc trên cây trâm, nhẹ nhàng nhắc thân trâm đã lìa khỏi hình chim phượng chỉ còn lại đoá bạch vân lên ánh mắt hun hút. Lúc này đôi mắt đen sâu thẳm của hẳn có vài nét tương tự phượng mâu hắc ngọc của Diệp Cô Thành, vẫn không nhìn nàng giọng hẳn có chút khàn đi.

- Phu nhân biết ý nghĩa của cây trâm này chứ?

- A, tướng công khi thấy cây trâm này cũng hỏi ta như vậy. Nó có ý nghĩa gì đặc biệt sao?

- Phu nhân...thích hoàng thúc không?

- Thích thôi sao? Ta còn hơn cả thích ấy chứ...là yêu, đại ca ta là yêu tướng công của mình.

Nhắc đến tướng công gò má nàng không được tự nhiên hồng hồng lên một chút, đôi mắt cũng mơ màng mộng lung một bộ dạng nữ nhân đang yêu vô cùng hạnh phúc. Trái tim Phượng Vân thắt lại một cái, ngực như có một bàn tay vô hình bóp nghẹn lại. Trong họng có một cổ tanh ngọt trào lên, cố gắng áp chế lại hẳn nở nụ cười ánh mắt trở nên trong suốt nhìn nàng.

- Vậy là tốt, phu nhân chắc cũng không biết phượng trâm này vốn thuộc về hoàng thúc. Nên...

Hắn nhẹ cài thân trâm chỉ lại đám mây tinh sảo lên tóc nàng, nhìn nàng đang ngơ ngẩn gật đầu.

-...nên cây trâm này thuộc về phu nhân cũng không sai, tuy chỉ còn lại đoá bạch vân nhưng nó cũng chính là gia huy của Bạch Vân thành.

- Có chuyện này nữa sao? Đại ca không giận ta làm hỏng cây trâm đấy chứ?

- Vì sao ta phải giận? Nó là thuộc về hoàng thúc nên...trả về đúng vị trí của nó thôi.

- A, làm ta lo lắng mãi sợ huynh sẽ không nhìn mặt ta nữa chứ.

- Phu nhân không nên để hoàng thúc đợi lâu...

- Ack, quên mất. Đại ca ta về Trung Nguyên trước, có dịp sẽ đến Vương phủ quấy rầy hắc hắc.

Nàng cười cười vẫy tay với hẳn rồi nhanh chóng chạy xuống tìm tướng công còn đang nổi bão của mình không chú ý đến phía sau Phượng Vân sắc mặt trắng bệch nắm chặt hình chim phượng còn lại bên trong hộp gấm, chịu không nổi oẹ một tiếng thổ ra một ngụm máu đỏ tươi nổi bật trên làn da như bạch ngọc. Hẳn tựa lưng vào thành giường ho sặc sụa, ho bằng hết máu trong họng ra nhưng đôi môi vẫn nở nụ cười yêu dị. Đưa miếng ngọc hình phượng lấm tẩm những hạt máu như hồng ngọc lên xoay xoay trong ánh sáng, hẳn cười to lên một tiếng thê lương.

Ngay khi nàng đưa phượng trâm trả lại thì hẳn đã hiểu, hẳn không phải tự nhiên mà mất trí nhớ. Có lẽ hẳn đã ăn một loại độc dược nào đấy để quên đi...nàng, hẳn bây giờ thậm trí còn không biết tên của nàng nữa. Chỉ có thể gọi nàng một tiếng hoàng thẩm hoặc...Diệp phu nhân. Hoàng thúc chắc chắn cũng biết nên

mới có phản ứng như vậy, chỉ có nàng. Có lẽ nàng không bao giờ thật sự hiểu được ý nghĩa của cây trầm định thể ấy, càng không bao giờ hiểu được lòng hân.

Mất trí nhớ sao? Có lẽ với hân như vậy lại là tốt, hít vào một hơi thật sâu hân cất mảnh ngọc vào trong áo. Nửa năm qua...cứ coi như chưa từng có, hân đứng dậy lảo đảo bước đến bên cửa sổ móc chiếc còi trúc nhỏ ra thổi một hơi không phát ra chút âm thanh nào. Nhưng chưa đầy nửa khắc sau trong phòng đã xuất hiện bốn người bịt mặt quỳ xuống trước giường, hân hài lòng cách tẩm màn ra lệnh.

- Trong nửa năm trở lại đây ta chính là ở lại vùng quan ngoại này dưỡng thương. Chuẩn bị đi, nửa tháng nữa ta sẽ trở lại kinh thành, ta không muốn ai hay bất kỳ vật gì nhắc ta rằng không phải như vậy.

- Dạ Thân Vương.

- Còn nữa..

- Dạ.

- Giải tán toàn bộ thị thiếp, không toàn bộ nữ nhân trong Vương phủ, kể cả nha hoàn. Ta không muốn thấy một nữ nhân nào trong phủ của mình khi trở về, đã rõ chưa?

- Dạ Thân Vương.

- Được rồi, đi đi thôi.

Bốn người lại không một tiếng động rời khỏi phòng, một cơn gió lướt qua cửa sổ rộng mở mang theo lại tiếng nữ tử hờn giận vào phòng.

- Tú Thanh cậu kêu lão công của cậu đến cướp mình về Vạn Mai Sơn Trang đi, mình muốn hưu phu! Á tướng công chàng muốn làm gì....

Cạch.

Cánh cửa theo luồng kinh phong đóng lại chặn những tiếng huyền oán ở bên ngoài, màn giường khẽ lay động lộ ra một đôi mắt hoa đào lặng lẽ khép lại kèm theo một tiếng thở dài.

31. Chương 31

Chương 31: Cái đuôi không mong muốn. (thượng)

Đôi mắt to tròn nheo nheo lại nhìn con ngựa cao lớn ước lượng, một vị thiếu niên công tử y bào màu thiên thanh vung vẩy chiết phiến đi vòng quanh bạch mã mới nhìn đã biết thần thuần lương câu ngày đi ngàn dặm đánh giá.

- Thanh Y, ta và muội cưới chung con ngựa này đi!

- Phu...a, công tử người nên...nên cưới chung ngựa với chủ nhân thì hơn.

Vị cô nương toàn thân thanh y rụt rè chỉ chỉ sang nam nhân bạch y cao lớn mặt lạnh tanh bên cạnh.

- Hai nam nhân cưới chung một ngựa thì ra thể thống..

- Linh Nhi đừng nháo nữa.

Bạch y nam tử không hề có chút kiêng nể đang là trước cửa khách điểm nắm lấy eo của thiếu niên công tử kéo sát vào bên người mình, mặt ghé lại hết sức ái muội...

Phạch.

Thiếu niên công tử xoè chiết phiến ra ngăn cách không cho khuôn mặt tuấn mỹ kia tiến sát lại trầm giọng.

- Thành chủ thỉnh tự trọng, ta hiện giờ là Tiêu Dao công tử. Giữa thanh thiên bạch nhật huynh muốn làm gì?

- Ta không ngại ô nhục của mình bất kể thanh thiên bạch nhật hay hắc nguyệt phong cao.

Chiết phiến rời tay thiếu niên công tử lúc nào không biết, hiện nằm trong tay bạch y nam tử trở nên vô cùng vụn nát.

- Huynh...huynh...ta không phải phu nhân của huynh.

Thiếu niên công tử nhìn hắn có chút ngây ngẫn, nửa ngày sau mới quay mặt đi lấp bắp nhưng vành tai hồng rực khả nghi.

- Phu nhân đây là muốn ta chứng tỏ quyền lợi của mình?

- Quyền lợi?

- Ta hoàn toàn không ngại ở lại đây thêm vài ngày, phu nhân.

Hắn xòe chiết phiến ra che lại hành động lớn mật cúi xuống cắn nhẹ vành tai hồng hào nhỏ nhắn, hài lòng thấy nàng hiểu ý gương mặt đỏ bừng lên vô cùng sinh động.

- Huynh...chàng...xấu xa! Tú Thanh cậu kêu lão công của cậu đến cướp mình về Vạn Mai Sơn Trang đi, mình muốn hưu phu! Á tướng công chàng muốn làm gì?

- Không cho nàng nói muốn hưu phu, bây giờ mới kêu tướng công sao? Quá muộn, tự tay ta sẽ thay nữ trang cho nàng.

Tôn Tú Thanh ngáp một cái rúc vào lòng lão công mình nhìn theo mỗ Tiêu Dao công tử bị tướng công của mình vác trên vai trở về phòng, phát phát tay với mọi người đang xếp đồ đạc lên xe.

- Tiếp tục xếp đi, chắc một hai canh giờ nữa mới có thể xuất phát trở về... Ai nha, hừ chết ta! Thuý Miên tiểu thư, khi không đừng có một bộ bạch y xuất hiện trước mắt ta. Cô không biết mặc bạch y ngoài tiên nữ ra còn có ma nữ nữa sao? Ngoài Diệp Cô Thành ra còn có lão công ta nữa, cô đây là muốn trang phục tình lữ với Diệp thành chủ hay muốn trang phục tình lữ với lão công ta?

- Tây Môn phu nhân quá lời, tiểu nữ...tiểu nữ chỉ là ưa thích màu trắng mà thôi.

“Thiên diện bồ tát” xuất hiện trong đám người của thành Bạch Vân, bị Tôn Tú Thanh điểm danh trúng nên lúng túng cài khăn che mặt lại.

- Ta khuyên cô một câu này nhớ cho kỹ, độc nhất nữ nhân tâm!

- Ý của phu nhân là...

- Cô muốn hiểu đến đâu thì tự hiểu thôi... lão công ta muốn ăn củ cải ngâm giấm, cá sốt chua ngọt.

Câu cuối Tôn Tú Thanh chính là nói với vị bạch y nam tử đang ôm mình phía sau, hắn không nói gì nhẹ nhàng điều khiển con ngựa quay ngược lại đi về phía tầu lâu cách đây vài con phố. Bỏ lại Thuý Miên có cảm giác hiểu nhưng cũng không hiểu gì một thân bạch y phiêu dật đứng trước cửa khách điếm, dụng tâm của nàng đối với Diệp thành chủ người mù cũng nhìn thấy. Nhưng chính cố tình người trong cuộc là Diệp thành chủ và thành chủ phu nhân lại không nhìn thấy a

Trong phòng chữ thiên trên lầu ba, hai người trong cuộc mà không biết vừa được nhắc đến ở trên hiện đang rất bận bịu.

- Tướng...tướng công...mau...mau...ừm...ừm

Mỗ nữ hồn hển thở chưa kịp nói hết câu miệng đã bị ai đó nuốt lấy luôn lưỡi vào, phía dưới hạ thân cũng đồng thời tiếp nhận vật nóng rực cứng rắn không thuộc về mình. Nàng giật nảy người lên chống tay vào mép bàn bên cạnh đấy cố gắng nói nốt câu còn lại.

-...a...mau...mau...dừng lại...nga

- Mau thì có thể...dừng lại...không thể!

Diệp Cô Thành cười tà, cúi xuống nhìn nường tử của mình trong thân nam trang vạt áo mở rộng ẩn hiện hai trái tuyết lê trắng mịn. Đôi chân thon nhỏ nhấc một chống lên thành ghế một vát qua ôm lấy hông hần, mỹ lệ động lòng người như vậy bảo hần dừng lại sao nổi? Phất tay một cái hần tháo bạch trâm trên tóc nàng ra khiến dòng suối đen tuyền óng mượt chảy dài xuống mềm mại, đặt chiếc trâm lên bàn hần bế nàng đứng lên. Nam căn vẫn không dời hoa huyết ẩm áp, tư thế này khiến đầu nam căn cứng rắn đánh sâu vào khiến nàng không thể chịu được cong người rên lên một tiếng sau đó ôm chặt lấy tướng công mình nhận lấy hần dồn dập tấn công. Ma sát mãnh liệt làm hoa huyết sưng đỏ càng thêm mẫn cảm, nàng luồn tay vào vạt áo hần đẩy rộng ra không ngừng rên rỉ hôn lên khắp vòng ngực rắn chắc. Cảm thấy nàng đang trong cơn say tình, hần cúi xuống vươn lưỡi quấn lấy vành tai nàng day cắn nhẹ nhàng. Bàn tay ôm lấy eo nàng trượt lên phía trên đẩy cổ áo ra sau, cổ áo rộng bị hai tay nàng đang vòng lên ôm cổ hần giữ lại lửng lơ nửa che nửa hở càng khiến nàng thêm quỵên rũ rung động lòng người.

Hần đẩy nàng sát vào tường, gỡ tay nàng phía sau cổ mình ra ghim lên phía trên đầu khiến bầu ngực vun cao đầy kiều ngạo. Tay còn lại phất nhẹ một cái, từng mảnh vải màu thiên thanh trên thân nàng tản ra như những cánh bướm tung cánh bay theo làn gió lộ ra thân hình trắng hồng động tình bên dưới. Bạc thân say mê trên môi tác da thịt ướt đầm mồ hôi, nàng cắn cánh hoa môi nhũm mảy mả ra đầy kiều mị. Đỉnh ngực hồng nhạt đông đưa khiêu khích hần chiếm lấy nhấm nháp môn trớn, hần ngậm lấy một bên bầu ngực búng lưỡi xoay tròn xung quanh hạt hồng châu niết nhẹ nhàng. Tay cũng vô cùng cẩn thận chăm sóc bên còn lại, những ngón tay to bao trùm lấy toàn bộ nơi mềm mịn xoa nắn đưa đẩy làm nàng cố sức kìm chế cũng không chịu được mà bật lên tiếng rên rỉ kinh người liêu nhân. Hoa huyết không ngừng co bóp siết chặt lấy nam căn rồi lại nhả ra...siết vào, cảm giác mê mẩn đánh sâu vào đầu óc khiến hần muốn đình chỉ làm việc. Một dòng nước ẩm áp bao quanh từ từ thấm ướt nam căn, nhẹ nhàng chảy xuống đùi. Hần biết nàng đã đạt đến cao trào khoái cảm của mình, siết chặt lấy vòng eo mảnh mai đôi môi nồng nàn men theo cần cổ tinh mịn tìm đến cánh hoa môi ngọt ngào ướt át.

Trả lại tự do cho đôi tay nàng, hần dùng cả hai tay ôm siết nàng vào ngực. Ngay lập tức nàng cũng nín lấy hần, luồn tay vào tóc hé miệng nghênh đón hần tiến vào chiếm đoạt từng hơi thở của mình. Ngay khi cảm xúc vừa được xoa dịu, hoa huyết của nàng lại bị chấn động dữ dội theo mỗi bước đi của hần về phía giường. Nàng run rẩy đôi chân siết lấy eo hần mạnh hơn vô tình lại càng khiến hai người kết hợp chặt chẽ, hần nghiêng rặng đi nốt những bước cuối cùng nhẹ nhàng đặt nàng lên đệm gấm để nàng từ từ tiếp nhận sức nặng của hần bên trên. Những ngón tay nhỏ bé lặn vào trong cổ áo lỏng lẻo giặt nhẹ, vòng ngực của hần rung lên theo tiếng cười khê trầm khàn. Ngón tay thon dài búng nhẹ, trường bào cùng những lớp áo bên trong mở rộng lộ ra toàn bộ thân hình rắn chắc. Tay khê phất tất cả y phục bay ra nhẹ nhàng đáp trên bình phong, màn trướng cũng đồng thời buông xuống vọng ra tiếng cười khúc khích của nữ nhân. Ngay sau đó giọng nàng vút cao ngậm nga tràn đầu kích thích, màn giường khê lay động phả ra không khí hương vị hoan ái nồng đậm ngọt ngào...

Hai canh giờ sau...

Diệp phu nhân trong xiêm y hồng đào, trên tóc thắt sợi dây lụa cùng màu với những chiếc chuông vàng nhỏ nhỏ đáng yêu tựa vào ngực tướng công mình gật gù miệng nhóp nhép uống canh do Diệp thành chủ uy. Nàng cả thân người không còn chút sức lực, thậm trí một ngón tay cũng không muốn nhấc nhận thức sâu sắc rằng nam nhân này tuyệt đối nói được sẽ làm được, lần trước là hần đã nương tay với nàng vô cùng. Rõ ràng hần mới là người vận động kịch liệt, tại sao nàng lại là người mất hết sức lực. Ngay cả giọng cũng khàn khàn dọa người, chỉ trong vòng hai canh giờ mà nàng có cảm giác như bốn ngày trôi qua. Khóc không ra nước mắt nghĩ đến cảnh lát nữa hần sẽ lại ôm nàng điều qua điều lại khắp nơi, thậm trí hần còn không chút xấu hổ diễm nhiên ngồi gối cá đút canh cho nàng. May rằng đây là sương phòng riêng biệt cùng lắm chỉ có thêm...phu thê nhà Tây Môn cùng bốn nàng Thanh, Hồng, Lục, Tử Y mà thôi, a có thêm một vị bạch y cô nương che mặt nữa.

Mỗ phu nhân triệt để làm đà điều hợp tình hợp lý chôn mặt trong lòng tướng công nhà mình nhưng nào có trốn được vị Tây Môn phu nhân ưa bát quái chỉ lo thiên hạ không loạn.

- Tiểu Linh, cậu chắc không cần ngồi xe ngựa chứ?

Ngậm đuôi gà cười ám muội liếc con đà điểu trong lòng Diệp thành chủ.

- Cậu chắc muốn mình gọi là Tiểu Thanh chứ? Mình ngồi chung ngựa với tướng công, đâu phải ai cũng có

cơ hội đi lữ hành cổ đại đâu?

Nuốt xuống một ngụm cạnh, Thuỷ Linh không nhanh không chậm nói. Vẫn rất uể oải dựa dẫm vào tường công mình vô cùng hưởng thụ. Tôn Tú Thanh nghe nhắc đến Tiểu Thanh nghe như kêu Thanh Xà thì rùng mình một cái, lắc lắc đầu.

- Vẫn kêu mình Tú Thanh tốt hơn, nghĩ đến con rắn mình lại nuốt không trôi a
mà cậu định về thẳng Bạch Vân thành sao? Nghe nói cậu có làm chút sinh ý tại kinh thành hắc hắc.

- A nhắc mới nhớ, mình phải qua Ngưng Hương lâu thăm Giáng Châu và Lan mama nữa...

- Không được!

Hai nam nhân đồng thanh nhìn nường tử của mình lạnh giọng.

- Tại sao?

Hai nàng đồng loạt phản đối, quay qua liếc nhau một cái cùng đồng loạt nắm lấy tay áo phu quân mình cúi đầu ngước mắt 45° long lanh dài giọng.

- Tướng công (lão công)

làm ơn đi mà...

- Đây là hồng lâu.

Diệp thành chủ đầu đầu đặt đũa xuống nâng cầm nường tử của mình lên, cố gắng chống đỡ với khuôn mặt cổ tình tỏ vẻ đáng thương.

- Hồng lâu thì sao? Ta là lão bản ở đây mà...

- Mình cũng muốn đóng góp cổ phần!

Tôn Tú Thanh vùng vẫy thò đầu ra khỏi vòng tay của lão công mình, hai vị cao thủ vô địch thiên hạ nhìn nhau bất lực. Các nàng chính là không bao giờ chịu nghe lời, nếu không cho các nàng đi rất có thể một buổi sáng nào đấy cả hai tỉnh dậy và phát hiện ra phu nhân của mình đã chạy trốn rồi thì còn rắc rối hơn. Thôi thì...

- Không được dời ta nửa bước, có thể đến một ngày!

Diệp thành chủ thoả hiệp trước.

- Ba ngày! Ta còn phải tính toán sổ sách lời lãi.

- Nàng thiếu tiền?

- Có thêm cũng đâu có sao.

- Lúc về nàng có thể gọi đại tổng quản đến hẳn sẽ bàn giao lại toàn bộ sổ sách sinh ý cùng chìa khoá kim khố của Bạch Vân thành cho nàng.

- Wow, thế có tính là trao quyền không đây?

Diệp phu nhân ghen hờn không kịp nói gì, Tây Môn phu nhân ở cạnh đã vô cùng nhiệt tình mà thêm vào một câu nhận xét. Tây Môn trang chủ đặt một con tôm đã bóc vỏ sạch sẽ vào trong bát của nường tử mình giọng như gió thoảng.

- Nàng không phải cũng đang là người nắm giữ sinh ý của trang sao? Có thể đi kiểm tra lại một sổ cửa hàng đứng tên Vạn Mai Sơn Trang tại kinh thành cũng được.

Tôn Tú Thanh phụt một tiếng phun đũa gà trong miệng ra, Tây Môn trang chủ vô cùng tao nhã gấp trứng trong không trung trước khi nó rơi vào khiến bát canh văng tung toé, nhẹ nhàng đặt lại vào trong bát phu nhân của mình.

- Không phải nàng đã quên đấy chứ?

- Ha ha, lão công thực biết nói đùa. Ai nha, hài tử thực quấy ta thực khó chịu... Tiểu Linh khi khác ghé Ngưng Hương lâu của cậu ha! Phụ nữ có thai đến nơi có hương phấn sáp không tốt, lão công ta đổi ý muốn về nhà điều dưỡng thân thể đi.

Tây Môn phu nhân haha cười một tiếng rồi ôm trán ngả vào người lão công mình bộ dạng còn nhu nhược yếu đuối hơn so với Diệp phu nhân mấy phần, trừ lão công của nàng tỏ vẻ hài lòng ra tất cả mọi người ở đây đều bị một màn trở mặt nhanh hơn lật sách này làm cho choáng váng.

Thủy Linh liếc Tôn Tú Thanh một cái chẹp miệng, xổng mất một cổ đồng bự tiếc a. Nhưng không sao, Ngưng Hương lâu chỉ là chuyện phụ. Chân chính là nàng muốn rong chơi vài ngày trước khi trở về Bạch Vân thành kia, rất xin lỗi nhưng nàng không phải một cái cao nhân lánh đời nha.

Biểu tình trên gương mặt nàng hoàn toàn được thu vào đôi mắt lay động của bạch y nữ tử che mặt đứng khuất trong góc, đôi mắt ấy xẹt qua một tia lạnh lùng ngoan tuyệt chỉ trong khoảnh khắc rồi lại trở về vẻ rụt rè nhút nhát.

Cuối cùng bọn họ cũng bắt đầu lên đường trở về được, người của Bạch Vân thành nói nhiều không nhiều, nói ít không ít trên dưới sắp xỉ hơn năm ngàn mà thôi, lần này tiến đánh Hắc Phong thành bọn họ chính là tạo thành một đội riêng biệt ở lại trong quân doanh. Sau chia nhỏ từng nhóm trở về, tất cả đều là nhân sỹ giang hồ đã qua huấn luyện chỉnh chu nên so với binh lính tinh nhuệ còn tinh nhuệ hơn rất nhiều. Không những chiến đấu tập thể tổ đội tốt, cận chiến cá nhân lại càng không cần phải bàn. Có thể nói bọn họ còn nhỉnh hơn Phi Hồ quân vài phần cũng không phải nói quá, nhận được lệnh trở về thành tất cả năm ngàn người thu dọn lều trại biến mất chỉ trong thời gian chưa đến một nén nhang.

Tốc độ và kỷ luật thật kinh khủng, Nam Cung Triệt tướng quân âm thầm đánh giá. Mỗi người lính đều là tinh hoa, năm ngàn quân này tuyệt đối có thể địch được với năm vạn quân bình thường. Diệp Thành chủ quả nhiên không phải người thường, nghe nói cả Bạch Vân sơn chính là một tổ hợp thế trận khổng lồ có thể vây hãm được cả quân đội muốn tiến vào. Lần trước Tây Vương chính là đi theo đoàn người mang quà cưới của hoàng thượng gửi cho Diệp phu nhân mới có thể tiếp cận thành Bạch Vân nhưng cũng phải hi sinh một vạn quân cùng hơn ngàn hắc y nhân trên đây mới có thể rút lui an toàn. Đợt bình định Hắc Phong thành này nếu không phải bọn họ là quân tiên phong kết hợp ăn ý với người bên trong không tiếng động triệt hạ toàn bộ tiền đồn cùng quân canh thành, tạo điều kiện thuận lợi cho đại quân thần tốc tiến vào thì không thể hạ nổi toà thành này chỉ trong thời gian một ngày một đêm được dù tướng quân hắc có là kỳ tài quân sự.

Tây Vương tuy là một kẻ biến thái nhưng từ vị trí thành cho đến bố trí quân đều cho thấy hắn không phải kẻ đơn giản, toà thành này địa thế hiểm trở một mặt giáp sông lưng dựa vào núi đá, lại mở rộng giao thương với ngoại tộc cùng trữ lượng mỏ kim loại lớn đã tạo điều kiện cho việc luyện binh nuôi quân và chế tạo vũ khí. Lại thêm sự trợ giúp từ họ Mộ Dung cộng với bản tính quyết liệt tàn bạo, ý tưởng tranh đoạt hoàng quyền của Tây Vương cũng không phải là người si nói mộng. Để con cáo già này chạy thoát lần này chính là sai lầm vô cùng lớn, tuy đã chặt đứt hầu hết mọi nguồn lực của hắn nhưng cũng không thể biết hắn sẽ quay lại cắn trộm lúc nào. Kẻ cùng đường chính là kẻ có thể làm mọi việc điên rồ nhất, Nam Cung Triệt nhìn theo thân ảnh bạch y tựa tuyết trên lưng ngựa đang dõng ánh mắt ra xa lạnh nhạt nhưng tay vẫn không quên vờ về những lọn tóc dài của nữ nhân hồng y trong lòng mình thì chợt cảm thấy một cổ không yên tâm. Nắm tay đặt trên chuôi kiếm bên hông hắn không ngừng siết vào nhả ra, nói thế nào thì mọi việc cũng sẽ không kết thúc đơn giản như vậy. “Diệp thành chủ hi vọng ngài và tam đệ có thể bình an hạnh phúc!”, ánh mắt Phiêu Kỳ đại tướng quân xẹt qua một tia lo lắng rồi quay người bước vào trong trường doanh, áo choàng đen thẫm theo làn gió phất lên mang theo chút phiền muộn khó thấy.

Dĩ nhiên Diệp Cô Thành cũng không phải kẻ kém cỏi, điều Nam Cung Triệt lo lắng cũng chính là cái gai trong lòng hắn. Đồng ý để “Thiên diện bồ tát” đi theo cũng không phải không có lý do, cô ta là kẻ thân cận cũng là kẻ phản bội Tây Vương nên sẽ nhạy cảm hơn ai hết. Hắn tin rằng Cung Cửu sẽ không ngoan ngoãn chịu thua thế này, sẽ có lúc phải dùng đến khả năng của cô ta... Chỉ cần có thể bảo hộ được nương tử của mình hắn tuyệt sẽ không bỏ qua dù chỉ là cơ hội nhỏ. Nàng dù bằng tuyết thông minh nhưng lại không phải người hay có tâm đề phòng, sợ rằng chính sự vô tư của nàng sẽ bị kẻ khác lợi dụng.

Hắn đã cho tăng cường số ám vệ xung quanh bọn họ nhưng không gì có thể làm hắn yên tâm được bằng việc nàng luôn không rời khỏi vòng tay mình, bắt một người ưa náo nhiệt như nàng ở nơi thanh tĩnh như Bạch Vân thành có vẻ ỷ khuất nàng rồi. Nhưng một lần vượt mất nàng khỏi tay hắn ý thức sâu sắc cảm giác lo sợ là thế nào, một kẻ chưa bao giờ khuất phục trước điều gì như hắn lần đầu tiên trong đời cảm thấy sợ. Vì chưa từng sợ điều gì nên cảm giác sẽ mất nàng như chất độc ăn mòn từng chút, từng chút trái tim hắn bức hắn gần như phát điên. Cảm giác kinh khủng ấy suốt hơn nửa tháng luôn hành hạ hắn cả ngày lẫn đêm, tâm càng muốn tĩnh thì lòng lại càng loạn như ma. Nếu không phải lý trí của hắn đã quen đè nén mọi cảm xúc lại để cư xử bình thường, ẩn giấu mọi thứ sau gương mặt lạnh lùng thì không biết hắn đã bùng nổ biết bao nhiêu lần, lúc lao vào Tây Vương phủ đã là giới hạn cuối cùng của hắn rồi. Lúc ấy hắn chỉ có ý nghĩ duy nhất là “GIẾT”! Hắn gần như tẩu hỏa nhập ma chỉ nhìn thấy đối tượng mình muốn giết mà thôi, lần đầu tiên kể từ khi biết cầm kiếm hắn để cho kiếm điều khiển mình...cho đến khi nghe thấy giọng nói yếu ớt của nàng. Nàng một thân y phục như lửa đỏ, ánh mắt mông lung ướt át với hơi thở yếu ớt và đôi tay trắng nõn bị trói đến hằn vết trên da như một mũi dùi nung đỏ đâm thẳng vào tâm trí hắn, trái tim hắn. Không thèm nhìn hắn bỏ ra một kiếm bức lui đối thủ để lao đến bên nàng, ôm lấy thân thể mềm mại nóng bừng, nghe được nhịp đập của trái tim nàng, nghe thấy giọng nàng nỉ non tên mình, cảm giác được đôi tay nàng níu lấy mình. Ném được vị mặn của nước mắt nàng trên môi mình hắn mới có thể bình tâm lại, sát khí vẫn nặng nề nhưng Cô Vân kiếm không còn điên cuồng muốn ném máu nữa.

Trước ngực hắn động đậy, tạm bỏ qua suy nghĩ của mình một chút hắn nhìn xuống nương tử bé nhỏ đang che miệng ngáp một cái rồi dụi dụi đầu vào ngực hắn tìm vị trí quen thuộc tựa vào. Làn mi cong cong khép lại phủ bóng trên gò má hồng hào, khuôn miệng nàng hơi nhếch lên một chút hài lòng. Hơi thở ngọt ngào đều đặn phả ra, hắn nhẹ nhàng kéo áo choàng che khuất nàng trong lòng mình, cúi xuống hôn phớt lên đôi môi mọng mềm mại. Chỉ cần nàng luôn được yên bình như vậy, mọi chuyện hắn sẽ giải quyết hết tất cả. Khoé mắt hắn bắt được một thân ảnh màu trắng lẫn khuất gần đấy, khuôn mặt lại trở về vẻ băng lãnh vốn có giật nhẹ cương. Con ngựa ngay tức khắc tăng tốc lên một chút nhưng vẫn vô cùng vững vàng không ảnh hưởng đến người đang tiến vào mộng đẹp.

Bọn họ như một đoàn thương nhân bình thường di chuyển chậm chậm trên thảo nguyên mùa thu, tiến dần về phía sa mạc để trở về Trung Nguyên. Thi thoảng lại vang lên tiếng nữ nhân thanh thúy hát những bài ca lạ lùng nhưng vô cùng vui vẻ khiến khoé mọi người cũng theo đó mà nhếch lên.

32. Chương 32

Chương 32: Cái đuôi không mong muốn (Hạ)

Trên thảo nguyên bao la xém vàng của vùng bồn địa vào thu, những người Duy Ngô Nhĩ phóng khoáng trên lưng ngựa tò mò nhìn theo đoàn thương nhân kỳ lạ mới tiến vào khu vực của họ. Không giống với những thương đoàn mệt mỏi phong trần đầy gian nan và phòng bị khác, bọn họ nhàn nhã thanh thản như vừa mới đi qua là một thành trấn phồn thịnh chứ không phải là sa mạc được mệnh danh là “tử thần” có đi mà không có về. Người Duy Ngô Nhĩ vốn là sự pha trộn giữa hai dòng máu của đại chủng Á và đại chủng Âu nên thân thể cao lớn khô vĩ không giống người Trung Nguyên, nhưng bọn họ cũng phải âm thầm đánh giá hai nam nhân người Hán mặc bạch y cưỡi ngựa đi đầu. Hai nam nhân tuyệt mỹ nhìn qua như hai vị công tử văn nhã nhà thế gia nhưng khí chất dương cương, trầm ổn cùng lãnh khí toát ra từ họ lại khiến người khác tự động không thể xem thường.

Dừng lại trước cửa một khách điểm do người Hán mở, cả hai tào nhã xoay người xuống ngựa bước đến bên chiếc xe tứ mã dừng lại cạnh đấy. Một vị cô nương mặc thanh y đứng đợi sẵn cúi người kéo bọc để chân, chưa kịp ngẩng lên thì một bàn tay nhỏ nhắn với ống tay áo rộng màu trắng mềm mại đã vén rèm lên đi ra. Bọc để chân chưa kịp kéo hết nên khi đôi hài xinh xắn thêu hoa đào phai trên nền gấm bạch giẫm xuống liền giẫm phải khoảng không, một bạch y nữ tử từ trong xe ngựa mất đà khê kêu lên một tiếng ngã vào người vị bạch y nam tử có đôi phượng mâu thanh lãnh bên ngoài. Hắn theo bản năng vươn tay ra đỡ lấy nàng nhưng không hiểu sao đột nhiên lại xoay người bước sang bên cạnh một bước, tay áo khê phát một cái

bạch y nữ tử lập tức đổi hướng nhào vào người đứng cạnh hắn là một vị bạch y nam tử khác. Vị này tuy bị bất ngờ nhưng mày cũng không nhíu, sắc mặt cũng không đổi đơn giản chỉ bước lui lại một bước. Mọi người xung quanh nhăm mắt không nỡ nhìn một nữ nhân yếu điệu như vậy bị ăn đau, nhưng chờ mãi cũng không nghe thấy tiếng bịch trên đất cùng tiếng nứt vỡ của nữ nhân nào cả.

Hé mắt ra một chút... A, thiếu niên công tử phong tư tiêu sái này mới thực là biết thương hương tiếc ngọc nha, dù thân hình không cao lớn uy nghi như hai nam nhân bạch y kia nhưng cũng có thể xem như ngọc thụ lâm phong. Một tay hắn nắm lấy thành xe, người cúi xuống nhẹ nhàng ôm lấy eo bạch y nữ tử kéo sát nàng lại dán vào thân người mình. Kim quan bằng vàng, trâm bằng bạch ngọc chói lọi trong nắng cũng không bắt mắt bằng nụ cười nửa miệng tà tử của hắn dành ỹ nhân có đôi mắt hồ thu sóng sánh nhưng sắc mặt trắng bệch kia. Một màn anh hùng mỹ nhân này cũng làm cho con phố vốn náo nhiệt lại càng náo nhiệt hơn với những tiếng vỗ tay tán thưởng, thiếu niên công tử nhẹ buông bạch y mỹ nữ ra gật đầu với những người xung quanh xem náo nhiệt rồi mới bước hẳn xuống xe. Lại xoay người tự tay vén rèm đỡ lấy một nữ nhân thanh tao thoát tục khác nữa xuống rồi mới rút chiết phiến hoàng kim nơi thắt lưng ra phe phẩy, tiêu sái tiến vào khách điếm. Mỹ nhân suýt bị ngã kia nghiêng đầu quay lại nhìn vị nam tử có đôi phượng mâu hắc ngọc thanh lãnh, hơi cần cần môi ánh mắt phức tạp lưu luyến nhưng cũng nhanh chóng đi theo thiếu niên công tử. Nữ nhân thanh lệ thoát tục ánh mắt sắc bén tặc lưỡi một cái rồi thật tự nhiên ôm lấy tay nam tử thần sắc lạnh nhạt than nhẹ.

- Lão công chàng sao lại không biết thương hương tiếc ngọc như vậy?

- Phu nhân có chỗ nào không đồng ý?

Khuôn mặt tuấn mỹ lạnh nhạt vẫn không thay đổi, không nhìn phu nhân của mình nhưng tay lại cần thận kéo nàng sát vào người mình bảo hộ nàng khỏi những người đi lại vội vã xung quanh đi vào bên trong.

- Chàng không đỡ ít ra cũng nên để cho Diệp thành chủ đỡ chứ?

Vị phu nhân này nổi tiếng chỉ sợ thiên hạ không có loạn.

- Là hắn đẩy người sang cho ta.

- Lão công, ta không biết có phải mình nghĩ nhiều không nhưng Diệp thành chủ quả thật có chút...nói thế nào nhỉ?

- Âm hiểm!

Tây Môn trang chủ khoé miệng hơi nhếch lên một chút.

- Tây Môn phu nhân nghĩ nhiều.

Diệp Cô Thành bắt đầu phát ra lãnh ý đuổi theo nương tử của mình, lướt qua phu thê bọn họ không thèm liếc mắt bỏ lại một câu như vậy. Tôn Tú Thanh nhún nhún vai lại móc túi ômai trong người ra nhăm nháp, lão công của nàng hơi nhíu mày tay khẽ động thu lại túi giấy nhỏ.

- Ăn nhiều vật này không tốt.

Tây Môn phu nhân thần nhiên móc thêm một túi giấy y như vậy nữa trong ống tay áo ra tiếp tục chóp chép miệng.

- Là hài tử của chàng muốn ăn, ta thực nghi ngờ nó có phải nữ nhi hay không?

- Nữ nhi hay nhi tử thì ăn thứ này đều không tốt.

Lại phát tay một cái nữa thu chỗ ômai vào tay, phu nhân của hắn dĩ nhiên sao chịu dễ dàng như vậy ngón ngọc không lưu tình chút nào nhanh như chớp đâm vào cổ tay lão công mình. Lúc tưởng đắc thủ được rồi thì ngón tay nàng bị hắn dùng ngón trỏ và ngón giữa kẹp lại xoay nhẹ một cái những ngón tay to nắm lấy bàn tay thon nhỏ nâng lên đưa nàng ngồi xuống ghế.

- Phu nhân cần luyện thêm, tốc độ cùng chỉ lực chưa đủ.

Nàng mân môi giận dữ quay mặt đi, lại nhìn thấy bạch y nữ tử ngồi một bên nâng tách trà lên cung kính đưa cho thiếu niên công tử đang phe phẩy chiết phiến hết sức phong lưu.

- Ai nha, Tiêu Dao công tử thực có mị lực mà. Một màn anh hùng cứu mỹ nhân cũng không phải uống phí, có điều tách trà này ta nhìn thế nào cũng thấy giống tiểu thiếp dâng lên cho chính thê.

Phụt.

Tiêu Dao công tử mất hình tượng phun một ngụm trà, không văn nhả dùng ống tay áo thấm thấm khoé miệng trộn mắt nhìn Tây Môn phu nhân.

- Cậu đây là nhân cư sinh bất thiện muốn thiên hạ đại loạn để quăng đá xuống giếng, cháy nhà hôi của?

- Cậu nữ lòng nào lại nghĩ về mình giống ác phụ như vậy?

Kéo tay áo trắng tinh không nhiễm một hạt bụi nào của lão công mình thấm thấm khoé mắt lau những giọt nước mắt tưởng tượng, khoé miệng Tiêu Dao công tử giật giật đặt chén trà xuống phạch một tiếng mở chiết phiến ra vung vẩy cười hắc hắc.

- Ác phụ thì chưa giống nhưng ác nhân thì có đôi chút, cậu không cần phải nhảm chán đến mức như vậy...

Ngồi người ghé sát vào bên tai nàng dùng chiết phiến lấp lánh hoàng kim của mình che miệng liếc mắt nhìn trưởng quỳ thì thầm.

- Biết khách điểm này tên là gì chứ?

Tôn Tú Thanh theo ánh nhìn của Tiêu Dao công tử thấy một nữ nhân người Hán với đôi mắt lúng liếng biết cười, sống mũi thon thon đáng yêu, cái miệng chúm chím nũng nịu. Tóc búi cao cài một trâm đơn giản lộ ra chiếc cổ cùng bờ vai trắng ngần, quần áo tuy chỉ là vải bông bình thường nhưng cũng không che lấp được vẻ đẹp mặn mà có phần lẳng lơ rõ ràng. Nàng ta tuy đang nói chuyện với khách nhưng đôi mắt sắc sảo chốc chốc lại đảo qua đảo lại bàn bộn họ đang ngồi cả công khai lẫn kín đáo, Tôn Tú Thanh ánh mắt đột nhiên toả sáng lam quang như sói thấy cừu suýt chút nữa để rót nước miếng ra ngoài giấu mặt sau chiết phiến chờ mong nắm lấy tay áo Tiêu Dao công tử.

- Không là Long Môn điểm đấy chứ? Nhưng nó là ở sa mạc cơ mà.

Tiêu Dao công tử khép chiết phiến lại gõ vào trán nàng một cái vỗ mặt chỉ tiếc không rèn sắt thành thép.

- Đây không phải vùng Quan Ngoại sao? Hắc hắc, ở cái thế giới này điều gì chẳng có thể xảy ra? Mình chờ mong sẽ gặp được tửu quán của Đông Tà Tây Độc hơn, nhưng không có trâu bắt chó đi cày Long Môn hắc điểm cũng được đi.

- Có nên tìm hiểu lão bản nương này chút không? Biết đâu thực sự lại là mẫu dạ xoa họ Kim trong truyền thuyết kia?

- 90%.

- Vậy gọi một đĩa bánh bao.

Tiêu Dao công tử bụm miệng nôn khan một tiếng, ngón tay run run chỉ vào Tôn Tú Thanh.

- Cậu...cậu thật sự muốn thử bánh bao nhân th....

Nàng ta nhanh như cắt ôm lấy cổ, bịt miệng Tiêu Dao công tử lại cười giả lả với mọi người xung quanh nhưng lại ngiên răng thì thầm.

- Ai muốn ăn? Dành cho người khác...

- Cậu...cậu ác phụ!

- Nói thêm câu nữa mình nhét bánh bao vào miệng cậu.

- Ừa...

Chưa kịp buông Tiêu Dao công tử ra một chiếc bóng cao lớn toả ra hơi lạnh sừng sững đứng sau lưng hai người, vươn tay nhẹ nhàng nhắc Tiêu Dao công tử từ mặt trắng bệch hai tay bịt chặt miệng mắt oanh oánh nước ra khỏi vòng tay ghì chặt của Tôn Tú Thanh.

- Phu nhân có chỗ nào không khoẻ?

Tiêu Dao công tử đáng thương lắc lắc đầu, lại nhìn xuống đĩa bánh bao trong tay hần lập tức trợn ngược mắt vùng ra khỏi tay Diệp thành chủ chạy ra phía sau nôn ra cả mật xanh lẫn mật vàng. Diệp Cô Thành nhíu mày cầm một tách trà đi đến bên cạnh Tiêu Dao công tử, không để ý đến những thứ dơ bẩn dưới chân cúi xuống nhẹ nhàng lau khoé miệng đầy đặn rồi đưa tách trà ra.

- Súc miệng một chút, nàng khó chịu?

- Thành chủ...để Thuý Miên chăm sóc phu nhân, những việc này ngài không nên động tay.

Một giọng nói ngọt ngào từ phía sau vang lên, bạch y nữ tử rút rè tiến đến xen vào giữa hai người. Bàn tay thon thon của nàng ta đỡ lấy Tiêu Dao công tử nâng lên vô cùng cẩn thận nhưng Diệp thành chủ chính là dùng tay áo quần lấy thân hình kiêu nhỏ trong thân nam trang về phía mình, ôn nhu ôm vào lòng xoay người bước ra ngoài lạnh nhạt bỏ lại một câu.

- Cô nương bớt nhọc tâm.

Đôi mắt trong suốt như nước hồ thu gợn lên một tia không cam lòng, nàng ta cụp mắt xuống cắn môi. Bàn tay trong ống tay áo rộng nắm chặt lại, móng tay đâm vào lòng bàn tay đau buốt nhưng cũng không bằng sự khó chịu bên trong lòng nàng. Nàng là “Thiên diện bồ tát” bí ẩn bậc nhất giang hồ, nàng có thể trở thành bất kỳ ai mình muốn, nàng là nữ nhân có thể yếu điệu d dàng cũng có thể yêu dị mị hoặc, nàng là nữ nhân bất cứ ai một lần nhìn thấy cũng không nỡ dời mắt. Không ai có thể thoát được giọng nói mê hắc ngọt ngào của nàng, không ai có thể từ chối đôi mắt sâu thẳm lôi cuốn cùng thân hình quyến rũ của nàng mà... Hần, nam nhân duy nhất khiến nàng động tâm lại không một chút mảy may chú ý.

Nữ nhân nhu nhược yếu đuối kia có điểm nào hơn nàng? Lúc mới đầu nàng còn tưởng nàng ta phải là một nữ nhân thành thực mê người thế nào nhưng qua vài ngày tiếp xúc nàng nhận thấy vị phu nhân này hoàn toàn là một nữ nhân đơn giản, không hề có tâm phòng bị với bất cứ ai. Nữ nhân thanh lệ Tôn Tú Thanh kia còn có tâm cơ hơn, chẳng nhẽ nam nhân lại thích loại nữ nhân như vậy? Nàng ta thật sự có khuôn mặt xinh đẹp lay động lòng người nhưng lại quá non nớt không có sự thành thực, thân hình thì nhỏ bé không có sự nảy nở hút mắt. Tính cách thì kỳ quặc khó hiểu tại sao ngay cả Tây Vương cũng cảm thấy thú vị mà bị quần hút mới mạo hiểm đoạt lấy nàng ta từ tay Diệp thành chủ, Phượng Thân Vương với thân phận Ngọc Diễm Diêm Vương một cái ma đầu thị huyết cũng vì nàng ta mà huyết tẩy “Vô Ảnh La Sát Cung”, lúc tại thành Hàng Châu tận mắt nàng cũng thấy thái độ đặc biệt của hoàng thượng dành cho nàng ta. Không những thế còn dùng sinh lễ của công chúa xuất giá mà làm của hồi môn nữa, kết quả thì sao? Nhờ đoàn người đưa qua cưới Tây Vương mới có thể tiến vào thành Bạch Vân mà bắt người trớ lộn, dù cũng phải hi sinh một số lượng quân không nhỏ. Để nói sự sụp đổ của Hắc Phong thành phần lớn là do nữ nhân kia, nếu không phải vì nàng ta làm cho rối loạn mất cảnh giác chưa chắc Tây Vương đã để Hắc Phong thành thất thủ dễ dàng như vậy. Còn Ngọc Diễm Diêm Vương không phải hiện vẫn đang nằm dưỡng thương tại Hắc Phong thành sao? Nghe nói hần chính là vì ngăn cản Tây Vương mà bị nội thương đến mất trí nhớ, những nam nhân suất sắc như vậy tại sao lại đều vây quanh một nữ nhân ngu ngốc kia? “Thiên diện bồ tát” nàng chính là không cam lòng như vậy, nàng chính là không muốn chịu thua một nữ nhân không có điểm nào bằng mình như thế.

Thuý Miên mãi chìm đắm trong sự ghen tị của mình hoàn toàn không để ý đến một đôi mắt sắc lẹm thu hết mọi hành động của bọn họ vào tầm mắt, khoé miệng chúm chúm khẽ nhếch lên một chút. Vươn đầu lưỡi đỏ lỏm liếm môi, lão bản nương vừa gạt bàn tính vừa nghĩ đến mớ tài bảo cùng nguyên liệu hảo hạng mình sắp thu được vào tay. Hai nam nhân kia cùng bảo tiêu thương đoàn này chính là loại thú dữ nhưng nếu thành công thì món lợi lần này là rất lớn, xem ra họa đều từ lòng dạ nữ nhân mà ra cả thôi. Bạch y nữ tử da trắng thịt mềm này sẽ là cái khoá vàng xinh xắn để mở ra rương châu báu hiếm thấy đủ để mở rộng khách điểm Long Môn này ra vài thành trấn nữa đây.

33. Chương 33

Chương 33: Lộn hố!

Trời đêm tĩnh lặng, hắc nguyệt phong cao, đây chính là thời điểm thực hoàn hảo để có thể “cướp_hiếp_giết” mà!

Trong bóng tối của sân sau Long Môn khách điểm , hai bóng đen cảnh giác ngó nghiêng trước sau rồi cùng không hẹn mà đụng nhau trước cửa trù phong.

Xoẹt...keng!

Âm thanh của kiếm rút khỏi vỏ va chạm với nhau chói tai trong bóng đêm, hai giọng trầm không được tự nhiên cùng lúc vang lên.

- Ai?

Im lặng...

- Người báo tên đi!

Cả hai lại lần nữa không mưu mà hợp nói ra lời thoại giống nhau như đúc, một người rút hoả điểm ra thổi lên. Trong ánh sáng mờ mờ hai nữ nhân trong tạo hình nam trang giống hệt nhau, chỉ khác màu trang phục. Một người là y bào đen viền trắng đội mũ rộng vành tay cầm song kiếm cây địch trúc bên hông, một người y phục lam đậm viền trắng tóc búi cao buộc bằng một dải lụa trắng mũ đeo đằng sau sáo trúc giắt thắt lưng.

- Là cậu?

Hai nàng trợn mắt lên nhìn nhau, Thuỷ Linh phì cười nhìn Tôn Tú Thanh trong bộ y phục xanh.

- Cậu đây là Lăng Nhạn Thu trong “Long môn phi giáp” chứ đâu phải Khuru Mạc Ngôn của “Long Môn khách điểm”.

Tôn Tú Thanh nhìn xuống một thân nam trang của mình hắc hắc cười ngượng.

- Thì cũng đều chung một hình tượng nhân vật và cốt truyện thôi, mình thích Châu Tấn! Cho nó lãng tử hắc hắc.

Thuỷ Linh miết môi.

- Tạo hình nhầm thì nhận đi lại còn bao biện, Khuru Mạc Ngôn của Lâm Thanh Hà mới đúng là hình tượng nữ hiệp phản xuyên (nữ cải nam trang) chuẩn không cần chỉnh từ tạo hình đến thần thái phong cách, Châu Tấn là diễn lại nhưng vẫn không vượt qua nổi, cam bái hạ phong đi!

- Thế cậu hẹn mình đến đây làm gì?

- Là cậu hẹn mình đến mà!

Cả hai biến sắc, nhanh như chớp xoay người tựa lưng vào nhau nắm chặt kiếm trong tay cảnh giác. “Khuru Mạc Ngôn” nghiêng răng.

- Chết tiệt, biết là hắc điểm còn bị trúng kế. Nhục mặt!

Không khí bỗng chốc trở nên âm trầm quỷ dị, Tôn Tú Thanh để ý từng bóng cây ngọn cỏ lay động, sống lưng lạnh toát lúc này mới nghĩ đến đây không phải là những thước phim mình xem trên tivi nữa mà là sự thật. Không thể xem thường nữ nhân có thể dễ dàng đùa giỡn cả đạo tặc lẫn hiệp khách giang hồ này được, không biết bao nhiêu thương đoàn đã thành nhân bánh bao của nàng ta rồi. Tuy không ít người hâm mộ bản sự lão luyện giang hồ của lão bản nương này nhưng cũng không thể quên thủ đoạn tàn nhẫn nàng ta sử dụng và hệ thống đường hầm bí đạo chằng chịt dưới chân khách điểm. Càng biết rõ thì càng đáng sợ, nàng ta là vì động tình với Châu Hoài Ân tướng quân mà có lòng hiệp nghĩa. Nhưng rất tiếc bây giờ Châu tướng quân còn đang phiêu bạt tận chân trời nào không biết? Tuy bọn họ đã cảnh giác chọn gian phòng khuất nhất kín đáo nhất để tránh khỏi những “góc nhìn bí mật” trong khách điểm, nhưng cuối cùng cũng không thoát. Tưởng rằng có hai cái tuyệt đại cao thủ kề kề bên người thì nàng ta sẽ biết khó mà lùi vậy mà mẩu dạ xoa ấy vẫn dám đùa giỡn vuốt râu lão hổ. Lúc này chỉ còn trông chờ vào hai lão công cao thủ kia phát hiện có điều không thích hợp mà đi tìm hai nàng thôi. Nhưng hai nàng chính là lấy lý do người này đi sang phòng người kia thì khoảng thời gian để thấy không thích hợp kia chắc phải hơn một canh giờ nữa. Kế điệu hổ ly sơn này tuy đơn giản nhưng hiệu quả của nó thì lại vô cùng, bằng chứng là hai cái người hiện đại lại

có sẵn lòng cảnh giác như hai nàng mà vẫn vô tư trúng. Không những thế còn tự tung hoả mù đánh lừa người bảo hộ mình! Cái này quả thực... Con bà nó nhục mà. Võ công của Tôn Tú Thanh nàng tuy không kém nhưng đối thủ ở trong tối nàng ở ngoài sáng lại thêm một người không chút võ công thì khả năng thoát đã nhỏ lại càng nhỏ hơn.

Kẹt...

Đột nhiên cửa phòng bếp bật mở, trong không khí căng thẳng âm u này thì tiếng động ấy như một giọt nước làm tràn ly khiến cả hai nàng nhảy dựng, không ngoài dự đoán lão bản nương chính là gương mặt sưng sốt trông vô cùng giả tạo tay cầm thái đao bước ra.

- Nhị vị hiệp thiếu hiệp sao lại xuất hiện ở đây giờ này? Đói sao? Dùng tạm chút bánh bao nhé?

Thuỷ Linh đè nén lại cảm xúc muốn phun tay cầm kiếm tuy hạ xuống nhưng vẫn rất cảnh giác mị mắt cười.

- Kim lão bản, a không... Kim tỷ thật chu đáo. Giờ này vẫn còn phục vụ khách sao?

Kim Tương Ngọc thần sắc thoảng có tia ngạc nhiên nhưng biến mất ngay, vươn tay lên cao vịn cửa để lộ ra cánh tay trắng như mỡ đông vươn cánh tay kia ra khẽ chạm vào cằm nàng đầy mơn trớn.

- Thiếu hiệp biết ta?

- Người muốn đem mình làm nhân bánh bao, cũng nên biết một chút!

Những ngón tay nơi cằm nàng cứng lại nhanh chóng thu về, đôi mắt lúng liếng loan lên hứng thú.

- A, thẩm nào người có thái độ ấy lúc chiều. Ta thực tò mò nếu đã biết sao người vẫn cố tình ở lại đây?

- Hâm mộ a

- Tò mò a

Cả hai nàng nữ hiệp trong thân nam trang lại một lần nữa đồng thanh nhún vai, Kim Tương Ngọc cười khanh khách đánh giá hai nàng từ đầu đến chân.

- Ta cũng thật tò mò về hai người nhưng rất tiếc...

Kim lão bản nương đá mạnh chân vào bậc cửa, dưới chân hẫng một cái mở ra như một cái miệng khổng lồ tối đen nuốt hai nàng xuống chỉ còn vọng lại tiếng kêu nho nhỏ sau đó sập một tiếng lại trở lại thành một cái hành lang nguyên vẹn như cũ. Bà chủ khách điểm liêm khoé môi tặc lưỡi nói nốt đoạn sau.

-...ta lại càng hứng thú với tài bảo hơn.

Kẹt...

Cánh cửa phòng bếp lại khép lại như cũ, bên trong vọng ra tiếng củi lép bép, tiếng nước sôi, tiếng bầm bầm thái thái, mùi thức ăn ngào ngạt cùng tiếng ngâm nga nho nhỏ của nữ nhân hát một điệu dân ca Duy Ngô Nhĩ.

Tà áo trắng nhẹ nhàng lướt ra khỏi góc khuất của hành lang trở về phía dãy phòng dành cho khách, tất cả không một chi tiết nhỏ nào thoát khỏi tầm mắt của hai nam nhân đứng ôm kiểng đón gió trên mái nhà gần đấy.

- Có nên để cho các nàng “đi dạo” dưới đây một lát nữa?

Tây Môn Xuy Tuyết giọng lạnh nhạt như mọi khi nhưng thần sắc lại có phần khẩn trương, dù phu nhân nhà hắn võ công không tệ nhưng nàng đang có hài tử không thể nhanh nhẹn như mọi khi được. Hơn nữa hằm sập cũng có vẻ khá sâu, vạn nhất...

- Lo lắng?

Tuấn mâu khẽ nhếch.

- Thành chủ ngài đây thì không?

- A, vẫn nên cho các nàng một bài học, nếu không thật sự sẽ có một ngày chúng ta tìm không ra phu nhân của mình!

- Vị “Thiên diện bồ tát” kia bản sự cũng không nhỏ.

- Nghĩ rằng sẽ có chỗ dùng nên để lại, cô ta là kẻ có tâm cơ nhưng dưới mắt ta cũng dám giở trò mèo thì lá gan quả thật lớn.

Cười lạnh, tay mân mê chuỗi kiếm.

- Xử lý sạch sẽ luôn?

- Chưa, ta muốn xem cô ta còn có bản lĩnh gì nữa.

- Ta thấy thành chủ là muốn dùng cô ta để chọc phu nhân nhà mình đi.

- Nhưng có vẻ không thành công lắm.

Cười khổ.

- Có lẽ chưa đúng phương pháp.

(Siêu cao thủ có vẻ cũng thích bát quái...=.!!)

- Ta nghĩ có nên làm như vậy không...

Diệp Cô Thành xoa xoa chiếc cằm nhẵn nhụi có vẻ rất là khó xử nói ý định của mình khiến Tây Môn trang chủ đầu kéo 3 đường hắc tuyến, khoé miệng co rút.

- Thành chủ gần đây quả thực rất nhàm chán đi?

- Cũng không hẳn.

- Vậy sao không diệt luôn cái hắc điểm này đi mà còn chơi trò cút bắt thế này?

Ai đấy bắt đầu không kiên nhẫn.

- Trang chủ không thấy phu nhân của mình cũng rất vui vẻ sao?

- Nàng luôn có hứng thú với những việc âm ỹ không vui vẻ sao được!

Hai vị tuyệt đỉnh cao thủ cuối cùng quyết định xuống khỏi mái nhà của người ta đi bắt hai vị phu nhân bước bình về, xét cho cùng thì để hai nàng ở một nơi đầy oán khí cùng lệ khí thế này cũng không tốt cho lắm.

Bên trong hầm ngầm, “Khư Mạc Ngôn” đang nhe răng trợn mắt đầy “Lăng Nhạn Thu” đang ngồi trên người mình ra.

- Tú Thanh mau đứng lên không mình sẽ ói lên người cậu!

- Đợi một chút, mình muốn chắc tiểu hài tử không có làm sao.

Tôn Tú Thanh lúc này mới có tự giác của một người đang mang thai mặt trắng bệch hai tay ôm bụng dưới, cố gắng cảm nhận xem mình có đau một chút nào không. Chỉ khi cả người cảm thấy không có gì khác thường mới đứng áy náy dậy kéo Thủy Linh lên, chẳng lẽ trong lúc rơi xuống Tây Môn phu nhân của chúng ta biết khinh công nên túm lấy Diệp phu nhân đạp chân lên vách tường nhằm giảm tốc độ rơi. Nhưng ngay lúc ấy bụng dưới nhói lên một cái nhắc nhở nàng rằng lúc này không chỉ có một thân một mình nên trong lúc cuống cuống đã buông tay ra, thủ hộ bụng mình mà quên mất vị bằng hữu không chút võ công. May mắn là căn hầm này cũng không quá cao, bên dưới lại đầy lá khô cùng cỏ khô nên ngã cũng không tính quá đau. Lại có một cái nệm thịt bất đắc dĩ dưới móng khiến nàng an toàn đáp xuống, lông tóc vô thương chỉ phải chịu chút kinh hách.

“Nệm thịt bất đắc dĩ” hai tay chống thắt lưng xuyt xoa mếu máo.

- Đồ ác độc, cậu nữ lòng nào buông tay giữa chừng. Không những thế lại còn dùng mình làm đệm kê mông, khinh mình không có võ công mà ức hiếp sao?

- Stop, xin lỗi mà! Nhưng bụng mình lúc ấy đột nhiên đau đau nên...

Thuỷ Linh hai tay ôm thắt lưng buông thông xuống, sợ hãi nắm lấy váy Tôn Tú Thanh xoay trái xoay phải kiểm tra từ trên xuống dưới.

- Có làm sao không? Chết tiệt, có thai sao cậu không yên phận một chút. Ham hố náo nhiệt cái gì?

- Cậu còn xoay nữa sẽ thật sự xảy ra chuyện đấy, nể mặt cậu lo ình như vậy nếu mình sinh nhi tử sẽ cho cậu làm tiểu tể nuôi từ nhỏ. Nếu sinh nữ nhi sẽ cho cậu làm tiểu tước phụ nuôi từ nhỏ.

- Nữ nhi và nhi tử của mình chưa sinh ra đã muốn đẩy cho người khác, cậu thực là...

- Ai muốn đẩy cho cậu? Đây không phải là muốn chỉ phúc vi hôn thôi sao, biết đâu nó lại là nhi tử còn cậu thì sinh nữ nhi. Lúc ấy mình không cần sinh thêm cũng có con gái !

Tôn Tú Thanh vỗ về nhẹ nhàng lên bụng mình cười dịu dàng, nàng lúc này dù đang trong hoàn cảnh không có gì tốt thế nhưng nụ cười lại vô cùng đẹp. Thuỷ Linh ngẩn ngơ một chút tự hỏi “Liệu có phải khi làm mẹ người ta sẽ tự động trở nên như vậy không? Nếu như mình...” Lắc lắc đầu để đẩy suy nghĩ kỳ quái ấy ra khỏi đầu mình, mới chỉ thành thân không lâu nàng đã muốn làm mẹ rồi sao? Đúng thực là hôn nhân làm cho con người ta trở nên kỳ quái mà... Nhưng một khi suy nghĩ đã nảy sinh trong đầu thì sẽ không cách nào gạt đi được, nàng không tự chủ được nghĩ đến gương mặt anh tuấn của tướng công nhà mình. Nếu có nhi tử, nhi tử sẽ giống như hắc soái đến rồi tình rồi mù nhưng thanh lãnh cuồng ngạo hay sẽ mơ mơ màng màng giống nàng đây? Không nên, cái nào cũng không tốt, tốt nhất là trầm ổn như hắc còn vui vẻ giống nàng đi. Còn nếu có nữ nhi thì sao nhỉ? Chắc sẽ là một cái băng sơn mỹ nhân dọa ấy cái đuôi chạy sạch, a...vậy cũng không được. Nên thông minh giống tướng công còn thoải mái hoà đồng giống nàng thì hơn, sinh mấy đứa thì tốt đây? 2 đứa là vừa đủ, đúng với chính sách kế hoạch hoá gia đình của đảng và chính phủ. Nhưng ở đây không có thuốc tránh thai a

thực đau đầu!

Tôn Tú Thanh nhìn mỗ phu nhân đang lâm vào tình trạng mơ mơ màng màng không ý thức được mà nói ra suy nghĩ của mình. Gương mặt lúc hồng lên cười ngốc ngếch, lúc lại nhàu mày lắc lắc cái đầu nhỏ thì không nhận được phi cười. Lúc này Thuỷ Linh mới giật mình tỉnh lại, thấy Tôn Tú Thanh nhìn mình cười chêu chọc thì mặt nóng bừng. Giả vờ chỉnh lại y phục để giấu đi sự lúng túng của mình, nhưng Tây Môn phu nhân là ai chứ?

- Mình nghĩ với uy lực của Diệp thành chủ thì hai đứa không có đủ đâu, ít cũng phải ba đi!

- Cậu...cậu nói cái gì cơ? Mình không hiểu.

Giả ngu ing

~~

- Ai nha...là nhi tử giống lão ba thì tốt, nhưng nữ nhi mà giống lão ba thì...sợ rằng nhà cậu sẽ phải xây miếu sấn à.

- Sao mình lại có thể mất cảnh giác như vậy.

Thuỷ Linh ôm trán lắc đầu thở dài, may nơi đây cũng chỉ có hai nàng. Mong rằng từ bây giờ đến lúc ra nàng ta sẽ quên mất chuyện này, nhìn gương mặt toàn đất mà lại hí ha hí hửng kia thật muốn...cạp ột cái. Cái gì, khoan đã ở đây là hầm ngầm nhưng lại có thể nhìn thấy.

- Tú Thanh, ở dưới này là hầm ngầm.

- Ừ là hầm ngầm thì sao? Đừng hi vọng lúc mình ra khỏi đây sẽ quên mất, thử nghĩ đến gương mặt Diệp soái ca lúc mình kể lại cho hắc nghe đi...

Vẫn tiếp tục meo meo cười như con hồ ly trộm được gà.

- Cậu ngu ngốc, không nhận ra rằng ở đây có ánh sáng sao? Mau xem xung quanh tìm đường ra!

Nàng búng tay vào trán kẻ sắp làm mẹ mà còn không lên nét này, thành công thoát khỏi sự chêu chọc. Quả nhiên đi theo hướng phát ra ánh sáng các nàng thấy một căn mật thất ngằm dưới lòng đất, căn phòng khá rộng nhưng trần thấp, bần thiêu và bốc mùi hôi thối tanh tưởi kinh khủng, Tôn Tú Thanh không nhìn được nồn thốc nồn tháo. Ánh sáng phát ra từ bốn ngọn đuốc trên tường, góc phòng có một chiếc lồng lớn bằng sắt hoen rỉ xung quanh có những vệt nâu đỏ vương vãi. Tóc gáy nàng dựng ngược khi nghĩ đến nó là cái gì, mặc dù đã ở trong thế giới chém giết này gần một năm nhưng nàng chưa thực sự tiếp xúc với máu tanh bao giờ. Lúc này nàng mới hiểu tướng công đã bảo hộ bao bọc nàng kỹ thế nào, kìm chế cảm giác sợ hãi nàng cắn chặt răng đánh giá tiếp căn phòng. Ngoài chiếc lồng sắt to là những chiếc móc sắt đen xỉn treo rủ từ trần xuống, ở dưới nền nhà bần thiêu ẩm ướt là mấy cái chậu đất nung vẫn còn một ít chất lỏng sẫm màu sền sệt. Không đủ can đảm để nhìn vào những cái chậu ấy lâu hơn, nàng đưa mắt đi chỗ khác nhưng ngay lập tức liền hối hận. Một vại xương trắng vẫn còn dính máu thịt bầy hầy đỏ nghiêng bên chân chiếc bàn gỗ đã ngã sang màu nâu xỉn keo lại, Tôn Tú Thanh phía sau nàng giọng run run.

- Phải...phải qua đây mới đi tiếp được.

- Cậu không sao chứ?

Nàng cố gắng cứng giọng nhưng sắc mặt đã trắng bệch, Tây Môn phu nhân dường như cũng không quen với cảnh tượng khủng khiếp thế này. Dù không phải dân giang hồ lão luyện nhưng do ngành học khiến nàng luôn chú ý đến từng chi tiết nhỏ nhất mà người bình thường sẽ bỏ qua. Tuy không hiểu vì sao bây giờ chỗ này bỏ không nhưng nhìn những dấu vết kia nàng chắc chắn từng có người thường xuyên ở đây, máu còn chưa khô được vẫn còn nhiều vãi quăn. Cố không chạm vào những đồ vật ghê tởm để đến bên tường đất gỡ xuống một cây đuốc, nàng cảm thấy thực may là mình đang mặc là một thân nam trang gọn gàng. Tháo chiếc mũ trên đầu xuống đeo ra phía sau cho gọn, nàng quay lại ra hiệu cho Tôn Tú Thanh im lặng. Hai người che bớt lại ánh sáng từ cây đuốc phát ra im lặng theo cánh cửa đá tiến vào mật đạo hẹp, nàng ước lượng đường hầm này cao tầm 2m rộng khoảng 1m2. Nhìn xuống hai thanh kiếm trong tay nàng lưỡng lự, không biết phía trước sẽ gặp phải những gì nhưng thanh trường kiếm này dài gần một mét. Trong không gian hẹp nó hoàn toàn là vô dụng, nàng quyết định giữ lại một thanh cài bên hông giống kiểu võ sĩ Nhật lúc dùng sẽ tiện hơn là vươn tay ra đằng sau lưng. Nàng bỗng thấy nhớ những căn ngân trâm của Đoạt thân y, trong không gian vừa hẹp vừa tối thế này dùng ngân trâm đúng là thượng sách. Hiện nàng chỉ còn ba căn hiện đang cài trên tóc, một tấm độc hai tấm định thân được. Đây là số ngân trâm dính lại trên y phục của nàng lúc từ Hàng Châu về Bạch Vân thành, Thanh Y gỡ ra được lén giấu tướng công đưa cho nàng. Nàng thở dài một hơi, sao mọi chuyện đều làm nàng nghĩ tới tướng công của mình vậy? Lăn tay vào trong tóc rút ra một căn ngân trâm đưa cho Tôn Tú Thanh, nàng nhỏ giọng thì thầm.

- Trên này có tấm định thân được nguyên chất, chỉ cần xướt qua da sẽ làm cho người như bị điểm huyết toàn thân trong hai canh giờ. Cậu cẩn thận, chỉ dùng khi đặc biệt nguy cấp.

Tôn Tú Thanh đương nhiên cũng hiểu kiếm là vô dụng trong mật đạo này nên gật đầu, nàng chỉ hi vọng quyền cước của mình có thể dùng được khi dụng phải nguy hiểm. Nhận lấy thanh ngân trâm chỉ nhìn hơn cây kim thêu một chút nàng cẩn thận cài lên búi tóc, lại nhìn nhìn xuống ngón tay thuần dài của mình. Lão công bảo chỉ lực của nàng cần phải nhanh và dứt khoát hơn...nếu phải chiến đấu thật sự nhất định nàng sẽ ra tay nhanh và dứt khoát. “Aizzz...lão công, lúc nào chàng mới phát hiện ra lão bà cùng hài tử của chàng biến mất đây?”

Cả hai nàng đều thở dài nghĩ đến tướng công và lão công của mình, nếu không vì tò mò ham vui giờ này có phải đang chần ầm ìm rồi không? Thực con mẹ nó thân làm tội đời mà...

34. Chương 34

Chương 34: Trò chơi nguy hiểm.(1)

Thình thịch...thình thịch...thình thịch...

Hai bên tai Thuỷ Linh ong ong lên nhịp tim của chính mình, bắp chân càng lúc càng căng tức đau đớn. Thậm trí nàng còn không thể đưa tay lên gạt những giọt mồ hôi đang chảy xuống làm mờ đi tầm mắt, Tôn Tú Thanh người mềm nhũn trên lưng nàng như nặng hơn gấp mấy lần. Cấn chặt môi đến bật cả máu, sợi dây vải buộc hai người vào nhau đang siết lấy ngực nàng càng khiến hô hấp trở nên khó khăn hơn. Cây đuốc chỉ còn lại tàn le lói mờ nhạt trong bóng tối đen kịt, nàng tựa vai vào tường dừng lại thở. Tai vẫn động lên nghe ngóng xung quanh, tay nàng lần xuống vạt áo xé lấy một mảnh nữa quấn quanh để giữ cho cây đuốc không tắt hẳn. Đường hầm càng lúc càng nhiều ngã rẽ hơn, không hề có một chút dấu hiệu nào của lối ra. Nàng biết đi loanh quanh thế này không phải là cách nhưng hiện giờ nếu dừng lại chắc chắn sẽ bị “kẻ kia” đuổi kịp, nàng rung mình khi nhớ đến bộ mặt không có một tia sự sống. Thân hình gầy mỏng như hoà lẫn vào trong bóng đêm, đôi mắt cá trắng nhợt lạnh lẽo. Với hốc mắt sâu hoắm, miệng rộng mỏng quẹt nhẹ nhợt và chiếc mũi tẹt dí là hoàn thiện bức tranh về một tên tử thần hai tay cầm hai chiếc liềm quạ thoát ần thoát hiện.

Hình như con người càng khi sợ hãi thì càng tỉnh táo thì phải, nàng lúc này nhạy cảm đến nỗi có thể phân biệt được cả hướng gió thổi. Chỉ cần một tiếng động nhỏ của viên đá lăn dưới chân thôi cũng đủ để nàng nhảy dựng, đầu óc căng thẳng tựa như sợi dây chun được kéo hết cỡ mạnh tay là đứt lỏng tay là bung. Vừa bắt đầu vịn tường lết từng bước vừa hậm hực nghĩ bụng phim ảnh thực con mẹ nó lừa người, cái gì mà “sợ quá mà ngất xỉu tỉnh dậy đã thấy đang trong vòng tay đại hiệp anh hùng”. Cái gì mà “khi quá sợ hãi nữ chính trong đầu loé lên một thân ảnh, chớp mắt sau đó đã thấy hân hiện trước mắt mình uy phong lẫm liệt vùng kiếm ...bla...bla...”. Nàng đây trong đầu gào thét tên tướng công mình n+1 lần, thân ảnh hân xuất hiện trước mắt n+n cái mà cuối cùng vẫn có thấy người đến đâu?

Tách...

- Ai?

Nàng giật nảy mình gạt ngọn đuốc ra phía trước cảnh giác, khi nguy hiểm bất cứ thứ gì trong tay đều có thể là vũ khí được và bất cứ thứ gì xung quanh cũng có thể là mối đe dọa. Cây đuốc lom đom bị gạt mạnh, không khí thốc vào khiến nó bùng lên một chút, cho phép nàng nhìn thấy phía trước là một hang vòm tương đối rộng. Xung quanh chất đầy những hòn đá nhẵn nhụi đều đều nhau, một loại mùi ẩm mốc hôi thối nặng nề phủ lại khiến nàng nhăn mũi.

Tách...

Lại một tiếng nữa, tiếng nước nhỏ giọt tuy chỉ nhỏ thôi nhưng trong không gian của cái hang nó lại vang lên vô cùng rõ ràng. Âm thanh ẩm ướt làm nàng bất giác nuốt một ngụm nước miếng, nàng không biết bọn họn rơi xuống đây đã bao lâu rồi. Hai canh giờ, cũng có thể là ba hay bốn...nàng cũng không biết nữa nhưng cơ thể nàng thì đang kêu gào lên vì mất nước. Tuy ở đây có một loại cảm giác âm trầm không dễ chịu làm nàng theo bản năng muốn bỏ đi tránh xa nó càng nhanh càng tốt nhưng cơn khát lại níu chân nàng lại. Giống tai lên để xác định phương hướng, nàng tập trung đi theo những tiếng tách...tách đều đều. Được độ gần năm chục bước chân nàng dừng lại khó hiểu, rõ ràng tiếng nước phát ra từ đây nàng vẫn còn nghe thấy nhưng tại sao lại không thấy? Nàng bắt đầu sờ soạng trên vách hang xung quanh tìm kiếm.

Uớt...ngón tay của nàng chạm vào một thứ gì đó ẩm ướt, nàng mừng rỡ đưa cây đuốc lom đom của mình lại gần. Sau đó...

Phịch.

- Ư...ư...hư...

Thuỷ Linh thân thể cứng đờ mang theo Tôn Tú Thanh ngã ngửa ra sau, cấn chặt lấy cổ tay cầm đuốc để ngăn không ỉnh gào toáng lên âm thanh kinh hoàng nhất của cuộc đời. Dù không muốn nhưng mắt nàng vẫn cứ mở trừng trừng không thể nhắm lại, mà dù có nhắm lại được thì hình ảnh khủng khiếp phía trước kia vẫn cứ như dán chặt trên mi mắt không cách nào gạt bỏ. Mùi vị tanh nồng trong miệng làm nàng giật mình tỉnh thần, cổ tay đã bị cấn đến bật máu nhưng nàng cũng không có chút cảm giác đau đớn nào. Cảm giác dính dính ở bàn tay còn lại làm nàng rung mình ghê tởm khi biết thứ mình vừa chạm phải là gì, bất chấp dưới đất có cả những mảnh đá rậm nhỏ sắc lẹm nàng vẫn điên cuồng chùi tay mình xuống. Cả khi ngón tay bị những mảnh đá nhỏ cào xước bật cả máu mà nàng vẫn tiếp tục miết, máu tươi ứa ra đỏ lòm nằm đầu ngón tay lúc đấy đau đớn mới có thể làm nàng dừng lại.

Toàn thân nàng run rẩy dữ dội vật lộn kéo theo Tôn Tú Thanh đứng dậy, không để ý dưới chân vấp cái lại ngã bịch xuống. Nàng nén đau kéo vạt áo lên xé thêm một mảnh vải nữa quấn quanh ngọn đuốc, thổi vài hơi cho nó cháy bùng lên soi dưới chân. Sống lưng nàng lạnh toát khi nhìn thấy mình vừa vấp phải cái gì, một đoạn xương đùi trắng nhợt vẫn có thể nhìn rõ dấu vết của dao nham nhở phía trên. Những mảnh trắng trắng nhỏ nhỏ mà nàng tưởng là đá rằm hoá ra lại chính là những mảnh xương vỡ vụn, thứ chất lỏng nâu đỏ sền sệt chảy từ trên vách tường xuống loang lổ thành một vũng mà hài của nàng đang dẫm lên.

Tách...

Một giọt chất tanh tưởi rơi xuống mũi giày của nàng, chống tay xuống đất nàng điên cuồng lùi lại. Ngọn đuốc bị buông rơi lăn đến gần vách tường đá soi rõ những thứ nàng cho rằng là “tảng đá” nứt nẻ nhưng nhẵn nhụi. Hồ mắt trống không, khe mũi và xương hàm ngoác ra như một nụ cười quái đản.... Đầu người cả đã trơ xương và cả đang phân huỷ được xếp thành đồng với nhau, những thân thể mà phần dưới bị lóc đến tận xương trắng được móc vào những chiếc móc sắt cố định trên tường đang chảy ra những giọt chất lỏng sẫm màu của phủ tạng và da thịt phân huỷ. Âm thanh tách...tách mà nàng nghe được chính là từ đây mà ra, cắn chặt răng đến tưởng như vỡ cả hàm nàng cố gắng giữ bình tĩnh.

Tôn Tú Thanh đằng sau bị hai cú ngã lay tỉnh, bắt đầu khê cửa quây. Thuỷ Linh kinh hoảng vội vã dùng tay bò lui lại về phía sau, chân nàng thực sự đã nhũn ra đến không thể động dậy được nữa rồi. Nàng phải nhanh chóng bò ra khỏi đây trước khi Tôn Tú Thanh tỉnh lại hoàn toàn, “Cây đuốc!” trong đầu nàng vang lên tiếng nhắc nhở. Nhìn đến vị trí của nó, lại quay đầu nhìn Tôn Tú Thanh đằng sau. Nàng bậm mạnh môi mình, quyết định tháo sợi dây huộc hai người chung lại với nhau ra run lấy bầy đứng lên tiến hai bước đến gần đấy nhắm mắt nhặt cây đuốc lên. Tay nàng vừa cầm chắc được cây đuốc đồng thời phía sau vang lên tiếng người hít vào một hơi thật mạnh, “Chết tiệt!” thảm rủa trong lòng nàng quay ngược người chạy lại nhưng cũng không kịp.

- A..A....A...ưm..

Tôn Tú Thanh trợn trắng mắt, mặt cắt không còn giọt máu trừng trừng nhìn người trước mặt mình. Tóc tai rũ rượi, mắt vẫn đỏ, mặt đầy đất và xung quanh miệng đầy máu tươi đang dùng một bàn tay với năm ngón đỏ lôm bẹt miệng nàng lại. Trong ánh lửa chập chờn phía sau là những thân người lũng lẳng dính trên vách đá, đầu gục xuống tứ chi chỉ còn lại xương trắng hếu nhỏ từng giọt chất lỏng đậm đặc chết chóc xuống đồng đầu lâu phía dưới. Cả người nàng mềm nhũn muốn đưa tay lên gạt bàn tay lạnh băng máu me trên mặt mình ra mà cũng không có sức, nàng nhớ lại mới chỉ chớp mắt lúc này mình và Thuỷ Linh vẫn còn mò mẫm bên trong đường hầm. Đột nhiên phía sau lạnh toát, theo bản năng nàng xô Thuỷ Linh ở đằng một cái cả hai ngã xuống lăn mấy vòng may mắn thoát khỏi lưỡi liềm sắc lém vô thanh vô thức móc lại. Cây đuốc le lói không đủ để nhìn được xa nhưng nàng cũng có thể thấy một thân hình mỏng lét màu đen nhanh như chớp lui lại vào trong bóng tối, nàng vội cảnh báo Thuỷ Linh rồi cả hai tuốt kiếm giờ cao đuốc tựa lưng vào nhau men theo tường mà di chuyển.

Quả nhiên đi không được chục bước chân vệt một cái lưỡi liềm đen xỉn lại tấn công về phía Thuỷ Linh bên cạnh, nàng ngay lập tức hất kiếm từ dưới lên gạt đi. Kẻ kia thấy liềm nảy lên thì vung một chiếc liềm khác ra móc vào kiếm của nàng giật sang ngang. Tôn Tú Thanh cũng không phải tay mơ, thấy kiếm của mình bị lưỡi liềm móc lại liền lật cổ tay quay ngang kiếm ra thu lại. Không để cho kẻ kia kịp trở tay nàng lại đâm ngay kiếm vào cổ tay cầm liềm của hắn, không ngờ lại bị hắn dùng chiếc liềm ở tay kia chặn được. Thấy tấn công bất ngờ thất bại hắn vội thu vũ khí lui nhanh lại đằng sau biến mất vào trong bóng tối của đường hầm, Tôn Tú Thanh điểm mũi chân sử dụng tiên bộ bắn về phía trước truy theo nhưng tiếng kêu của Thuỷ Linh khiến nàng vội đảo chân quay ngược trở lại. Nàng kinh ngạc vì rõ ràng kẻ kia vừa lui về phía trước của đường hầm sao mới chỉ chớp mắt đã từ phía sau tấn công Thuỷ Linh? Cũng may vị Diệp phu nhân kia quen dùng ngân trâm lạnh mất nhanh tay đưa kiếm lên chặn được hai lưỡi liềm bổ xuống nhưng có vẻ cũng sắp chịu hết nổi, Tôn Tú Thanh quay lại vừa kịp kiếm vung lên chém thẳng xuống tay kẻ lạ mặt kia nhưng hắn lại thu liềm lại kịp vệt một cái lại biến mất.

Hai nàng lần này quyết định thủ sẵn ngân trâm trong tay, chỉ cần hắn tiếp cận sẽ bắn ra. Căng thẳng một lúc lâu, đi qua mấy ngã rẽ nữa hai nàng toàn thân ướt đầm mồ hôi nhưng cũng không chút buông lỏng cảnh giác. Hiện các nàng chính là con mồi, ở trong sáng còn hắn là kẻ đi săn ẩn thân nơi bóng tối. Chỉ một chút sơ xảy cái giá phải trả là vô cùng đắt, nàng tra kiếm vào vỏ đeo lại bên hông. Lấy trong người hai ngọn

Nga Mi thích cầm trong tay, sở trường của nàng là kiếm nhưng không gian hạn hẹp hạn chế rất nhiều chiêu thức. Nàng nghĩ đến lời lão công mình nhắm mắt lẩm nhẩm “Ra tay phải nhanh, mạnh và dứt khoát...ra tay phải nhanh, mạnh và dứt khoát!”

Keng...

Âm thanh của kim loại va chạm nhau vang lên khô khốc, hắc y nhân dùng song liềm kinh ngạc nhìn nàng vẫn nhắm mắt. Ngọn Nga Mi thích chuẩn xác điểm vào thân liềm đánh bật nó ra, nàng hừ lạnh mở bừng mắt thân người hơi thu lại tấn công hạ bàn của hắn. Liềm và thích đều là vũ khí ngắn nên trong không gian hẹp này không bị hạn chế, liềm của hắc y nhân là loại 2 lưỡi vừa có thể móc lại vừa có thể chém nhưng có nhược điểm là không phải vũ khí chính tông nên không thể có những chiêu thức bài bản. Tôn Tú Thanh nghĩ vậy nhưng lại lằm mằm rồi, càng giao thủ nàng càng phát hiện ra kẻ này dùng liềm vô cùng thành thục. Như thể đây là phần nối dài ra của cánh tay hắn, móc, chém, quặp đều liên mạch như nước chảy mây trôi không hề ngắt ngứ. Lại có lợi thế địa bàn nên hắn dù võ công không bằng nàng nhưng cũng không hề ở thế hạ phong, hai người giằng co bất phân thắng bại. Đã nhiều lần hắn định rút lui nhưng đều bị tấn công tới tấp không thể thoái lui được, nàng mày liễu nhíu chặt mắt tập trung phán đoán từng chiêu từng thức. Móc trái...móc phải...gạt chân...lật liềm...ngạnh chém... Có sơ hở! Mắt nàng sáng lên, thu người tay phải gạt liềm trước mắt, tay trái đâm thẳng vào sườn trái đối thủ.

- Tú Thanh bên trái...

Nàng chưa kịp đâm trúng đột nhiên Thuỷ Linh ở bên cạnh la lên hốt hoảng, phản ứng có điều kiện nàng vội thu tay lại bảo hộ phần thân bên trái đúng lúc một vật nặng nề đập vào. Đầu đau nhói trước mắt tối sầm sau đó...

- Không thể gây ra tiếng động, trừ khi cậu muốn chúng mình giống thế kia.

Giọng nói khàn khàn thì thào, nghe vô cùng quen thuộc. Nàng mắt như muốn lọt khỏi tròng, nhìn theo tay Thuỷ Linh chỉ về phía vách tường. Cảm giác tanh tưởi xộc vào khiến nàng lợm giọng, dạ dày thắt lại đẩy mọi thứ trào ngược lên cổ họng. Chỉ kịp giật tay Thuỷ Linh ra ụp một tiếng phun thẳng vào trước ngực và vạt áo te tua của người trước mặt. Cả hai đen mặt nhìn nhau, đang định lên tiếng thì từ xa vọng lại những tiếng bước chân dồn dập và giọng nam nhân trao đổi.

...tiếng kêu từ hướng này.

- Chủ nhân đang phi thường tức giận, không tìm được người thì...

- Nhất định phải thấy!

- Chúng ta...

Bất chấp toàn thân ô uế chật vật Thuỷ Linh chộp lấy cây đuốc, gạt xuống đất để dập lửa chỉ để lại tàn lom đom. Nắm lấy Tôn Tú Thanh đang run lấy bầy lồi đi, đau đớn từ đầu ngón tay khiến nàng giật nảy người mặt nhăn lại nhưng tuyệt không phát ra một tiếng động tiếp tục bước. Phía sau hang còn có hai lối đi nữa, một rộng rãi tương đối bằng phẳng còn một gồ ghề thu hẹp lại chỉ vừa với người có thân hình nhỏ nhắn như hai nàng.

- Đường nào bây giờ?

- Đường nhỏ, người bình thường tất sẽ chọn đường lớn dễ đi. Chúng ta chọn đường nhỏ chúng sẽ không nghĩ tới lại, mà nếu có đuổi theo cũng sẽ bị hạn chế.

Thuỷ Linh chân không hề dừng bước, đưa ngọn đuốc lên soi đường cẩn thận tránh những mẩu đá sắc nhọn hai bên.

- Mình cũng nghĩ vậy..

Tôn Tú Thanh thì thào, cả hai đều đi giày đế mềm tuy không phát ra tiếng bước chân nhưng đi trên con đường đầy đá sắc nhọn mấp mô này thì quả là cực hình. Cố gắng hạn chế hết sức im lặng bước đi nhưng Thuỷ Linh lại quên mất những ngón tay vẫn còn đang ứa máu của mình, những giọt máu lẳng lẳng nhỏ giọt trên mặt đất bên cạnh những dấu chân nhỏ.

35. Chương 35

Chương 35: Trò chơi nguy hiểm (2)

Thân ảnh thon dài cao ngất, hai tay hoàn trước ngực nhìn lên những xác người đang phân huỷ thối rữa treo trên vách tường. Tinh mâu lạnh lẽo quét xuống nhóm người đang chống tay cúi đầu quỳ một gối trước mắt mình, ngữ khí lạnh băng không chút cảm xúc.

- Các người đã thu dọn hết?

- Chúng thuộc hạ...

Tất cả nghiêng chặt răng ngăn không ịnh phát ra run rẩy, đây là sai lầm của bọn họ. Thật không ngờ lại có thể bỏ sót một nơi như thế này, nếu quả thật phụ nhân đi qua đây thì.... Nuốt xuống một ngụm nước miếng, bọn họ thật không dám nghĩ thêm.

Cạnh đấy Diệp Cô Thành lãnh diện không hề đổi, tay cầm một viên dạ minh châu bất chấp bắn thối hôi thối khuy một chân xuống xem xét kỹ những dấu vết dưới mặt đất. Các nàng chắc chắn có đi qua đây, những dấu chân đi giày mềm nhỏ nhắn lộn xộn. Cùng dấu vết có vật bị kéo lê đằng sau...không! Là người bị kéo lê đi.

Tuần mâu khoá chặt, mũi giấy trắng muốt dẫm lên vũng chất lỏng đặc sệt ngay lập tức nhiễm một màu nâu xin nhưng hần cũng để ý bởi hần bị thu hút bởi một thứ khác cạnh đấy. Một chút sợi vải thò ra trên mặt đất, hần gạt lớp đất phía trên đi lộ lên sợi dây vải trắng nhiễm lấm tẩm máu tươi, ngón tay thon dài cầm lấy đưa lên mũi. Dù trong không khí nồng nặc mùi xác rữa cùng tử khí nhưng hần vẫn nhận ra hương thơm ngọt ngào quen thuộc còn thoang thoảng, xung quanh đấy còn rất nhiều những mảnh xương vụn bị nhiễm đỏ cũng bị trộn lẫn trong đất. Không khí đột nhiên lại lạnh thêm vài phần, hần thu sợi dây vào trong tay áo tiến lên phía trước hai bước nhỏ nữa gạt lớp đất lộn xộn ra. Tuy đã bị đất thấm hút hết nhưng cũng có thể thấy được nó đã từng là một đồng nôn tung toé, cạnh đấy còn có một vệt dài màu đen. Có vẻ như ai đấy đã mài đuốc xuống, bước vài bước nữa quanh đấy. Tinh mâu càng trở nên tối đen hơn, Diệp Cô Thành thấy có điểm gì đó không thích hợp.

- Diệp thành chủ, bên này!

Tây Môn Xuy Tuyết quỳ xuống trước vách đá nham nhở sâu phía trong, mũi kiếm gọt đi lớp đất mỏng lộ ra vài giọt máu vẫn chưa khô hần trầm giọng.

- Dấu vết từ bên đấy dẫn đến đây thì mất hút....

- Có người đã xóa dấu vết của hai nàng.

Diệp Cô Thành nắm chặt Cô Vân kiểm đến mức khớp ngón tay trắng bệch, nhìn xuống vết máu nhỏ dưới đất. Hần thật hối hận đã để lạc mất nàng, trò chơi này đã vượt tầm kiểm soát và trở nên nguy hiểm đến không ngờ. Rõ ràng hệ thống đường hầm này phức tạp hơn hần tưởng và....vẫn còn có kẻ ẩn nấp trong này. Đôi mắt đen thẫm không một chút ánh sáng nhìn theo ngón tay Tây Môn Xuy Tuyết gõ trên vách đá, âm thanh không thích hợp. Cả hai liếc nhìn nhau một cái hiểu ý, chớp mắt sau cánh cửa ngầm chỉ còn là đồng đá vụn. Lộ ra một con đường khác dẫn đến hai ngã rẽ một lớn một nhỏ, có dấu máu rất nhỏ phía ngã rẽ rộng hơn. Tây Môn Xuy Tuyết định phi thân theo con đường đấy nhưng một ống tay áo rộng đánh lại trước mặt làm hần dừng lại khó hiểu nhìn Diệp Cô Thành.

Hần không nói gì cúi xuống phía con lối vào con đường nhỏ hơn vươn ngón tay chạm vào một vết máu nhỏ bị vùi lấp.

- Đừng quên hai vị phụ nhân của chúng ta không có lối suy nghĩ của người thường, nhanh lên. Kẻ bám theo các nàng không phải đồ bỏ đi!

Vừa nói hần vừa khom người bước vào lối đi nhỏ hẹp, Tây Môn Xuy Tuyết không nói gì đi theo phía sau. Quả nhiên đi thêm một đoạn nữa lại thấy những giọt máu nhỏ cách quãng trên mặt đất, cả hai không cần

nhìn nhau cũng hiểu ý mà tăng nhanh cước bộ hơn. Dù sao con đường chật hẹp thật sự đã làm giảm tốc độ của cả hai đi rất nhiều, những mẩu đá sắc nhọn hai bên cũng gây cản trở khiến ai đó đang sốt ruột lại càng khó chịu hơn. Cô Vân kiếm không ra khỏi vỏ, trong ánh sáng mờ mờ của dạ minh châu kiếm ảnh trắng bạc loé lên. Quả nhiên tốc độ tăng lên đáng kể, Diệp Cô Thành một đường chặt chém một đường lao đi cuối cùng con đường cũng nở rộng ra dần nên bọn họ có thể thoải mái sử dụng khinh công. Đột nhiên phía trước vang lên tiếng kim loại xa chạm khô khốc cùng tiếng nữ nhân gầm lên cuồng nộ.

- Con mẹ nó, bà cố nội ta hôm nay liều chết giết cả nhà ngươi....

Thuỷ Linh im lặng đi trước một tay đưa cao ngọn đuốc sáng rực, trường kiếm lăm lăm trong tay còn lại. Cố gắng áp chế nhịp đập điên cuồng của trái tim mình, phía sau Tôn Tú Thanh tay nắm chặt hai ngọn ngà mi thích. Hai nàng cảm nhận được rõ ràng kẻ theo đuôi phía sau mình, quả nhiên lúc trước hần đã tránh được độc trâm của nàng nhưng vẫn ẩn thân lặng lẽ bám theo phía sau.

Đây là trò chơi ưa thích của những kẻ đi săn, nhìn con mồi chật vật chạy trốn rồi dẫy chết trong sợ hãi. Thật đáng tiếc cho hần, hai “con thỏ” lần này chính là hai con thỏ có thể cắn người. Không những có độc trâm mà còn không hề hoảng loạn như những kẻ khác, bị rơi vào dây dù là nam nhân hay nữ nhân thì cũng sẽ hoảng loạn phát điên mà từ từ chết dần chết mòn. Với sự thông thuộc địa hình, khinh công quý dị, khả năng ẩn thân tuyệt đối vào bóng tối cùng hai lưỡi liềm thích hợp với không gian hẹp hần đã từng “làm thịt” những kẻ có võ công cao hơn mình rất nhiều. Hai nữ nhân kia một võ công cũng khá còn một hoàn toàn không hề có võ công vậy mà lại có thể loanh quanh ở trong này lâu như vậy, còn suýt chút nữa tiến hần thẳng thiên với căn độc trâm. Không những vậy, phía sau còn có cao nhân đuổi tới....

Trong bóng tối đậm đặc hần nhếch khoé miệng bệch bạch của mình vẽ lên một nụ cười quỷ dị, càng nguy hiểm hần càng hưng phấn. Hai tay hần run lên vì hưng phấn, chưa bao giờ hần cảm thấy vui vẻ chờ mong đến vậy. Hần sẽ đắc thủ hay hai nữ nhân kia sẽ lại thoát được đây? Hần sẽ nhanh hơn hay kẻ đằng sau sẽ nhanh hơn đây? Vươn chiếc lưỡi như con rắn ra khỏi hàm răng nham nhở, liếm lưỡi chiếc liềm trong tay mình. Vị tanh của kim loại và máu khô trên đây khiến huyết quản của hần như sôi lên, hần thêm cái cảm giác sung sướng khi nhìn xoáy vào đôi mắt đầy sợ hãi của con mồi. Hần muốn cảm nhận được lưỡi liềm lướt trên da thịt, muốn máu tươi ấm nóng mang theo từng chút sinh mệnh thoát ra khỏi thân thể những kẻ kia. Hần muốn nghe thấy những âm thanh đầy kích thích kêu gọi tử thần của chúng, hần muốn sự van xin. Kẻ càng mạnh thì lại càng tham sống, dây dưa của chúng lại càng nhiều. Hần muốn chính là cái đấy!

Nhưng tại sao hai nữ nhân kia lại không vậy? Hần đã cố tình dẫn chúng đến cái hang bí mật chuyên cất chiến lợi phẩm và là nơi hưởng thụ quyền lực chết chóc của mình, hần đã mong chờ biết bao khi nữ nhân kia há miệng muốn hét lên nhưng lại thất vọng khi ả thà cắn nát tay mình cũng không kêu ra tiếng. Thật ngu ngốc, ả không hề biết rằng hần vẫn luôn ẩn thân theo phía sau. Bất quá... con mồi càng cứng đầu thì hứng thú sẽ lại càng mạnh. Như thể trình phục một ngọn núi vậy, núi càng cao thì người sẽ càng cảm thấy thành tựu khi vượt qua được, trò chơi càng khó khăn thì lại càng dị thường có giá trị. Nhìn xuống lưỡi liềm của mình, hần chẹp miệng tiếc nuối một chút. Thiếu chút nữa hần đã lấy được đầu của nữ nhân dùng ngà mi thích kia, nhãn lực của nữ nhân không có võ công kia cũng thật là khá. Nếu không phải ả ném bao kiếm chặn lại thì liềm của hần đã ngập vào thịt và lúc này có vị vô cùng tốt rồi. Hần vẫn luôn cảnh giác với độc trâm trong tay ả, kẻ mẫn cảm với mùi vị như hần luôn ngửi được ra cái gì là tối nguy hiểm cái gì không. Giống như lúc này, mùi vị của kẻ phía sau...không là hai kẻ phía sau mới đúng. Vô cùng nguy hiểm, bản năng kêu gào hần mau chóng buông tha cho thú vui mà cuốn gói để bảo toàn tính mạng. Còn mạng thì còn có thể vui đùa, nhưng biết làm sao đây? Con mồi quá lớn, nguy hiểm quá lớn, hưng phấn cũng quá lớn hần muốn có bằng được con mồi này!

Sức chịu đựng của nữ nhân không có võ công kia đã sắp đi vào giới hạn cuối cùng, hần chỉ chờ đến lúc ấy thôi. Phải nắm chặt lấy liềm để ngăn mình không run lên vui sướng khi sắp đạt được điều mình muốn, đôi mắt cá với trông đen bé xiu di động từ từ theo mỗi cử động của con mồi. Bọn chúng đã phát hiện được sự có mặt của hần, không sao. Càng có thêm thử thách! Lúc này đường hầm đã nở ra rộng rãi khá là thoải mái cho việc di chuyển, ko tấn công lúc này thì thật xin lỗi cái mặt của hần đi. Hần khởi động cơ quán bí mật, vách đá không một tiếng động mở ra. Thân hình như hoà lẫn vào không khí âm u, hần lúc này chỉ có thể dùng hai chữ “U linh” và “bóng tối” để miêu tả. Đúng vậy, hần chính là Dạ Âm từng gây ra biết bao vụ

huyết án kinh hoàng giang hồ mười năm về trước. Sau bị nhân sỹ giang hồ hợp lực thanh trừ nhưng không hiểu sao lại thoát được, trốn ra ngoài quan ngoại ẩn thân dưới hệ thống đường hầm chằng chịt của Long Môn khách điểm này mà thoả mãn thú vui bệnh hoạn của mình.

Thuỷ Linh lúc này quả thực đã gần như không chịu nổi, bắp chân và tay đau nhức đòi mạng. Tình trạng thiếu nước cùng căng thẳng càng khiến cơ thể nàng tiến nhanh đến giới hạn, trước mắt đã bắt đầu xuất hiện tình trạng chao đảo. Mắt chớp xuống mà không muốn mở ra nữa, nhưng mọi giác quan lại vô cùng mẫn cảm. Nàng cảm thấy một cổ bất an tràn đến, mọi căn lông tơ trên người đều muốn dựng đứng lên báo động. Tôn Tú Thanh bên cạnh cũng toàn thân buộc chặt, cả hai dừng lại không tiếp tục di chuyển về phía trước nữa, giọng nàng khản đặc thì thào.

- Tú Thanh!

- Đường hầm rộng ra rồi, cẩn thận....

Chưa kịp nói hết lời một lưỡi liềm sắc bén đã đánh lại, chính xác bổ xuống vai Thuỷ Linh. Tôn Tú Thanh nhanh như chớp đâm mũi nga mi thích ra đẩy bật kẻ tập kích vào bóng tối. Hắn vờn quanh hai nàng như linh cẩu cười cợt rình rập con mồi của mình ngã xuống, lưỡi liềm sắc bén tấn công càng lúc càng nhanh. Tôn Tú Thanh nhích hẳn người lên che chở cho Thuỷ Linh ở phía sau, với tốc độ tấn công lần này của tên mất cá này thì khả năng nàng tiếp tục cầm cự được chính là không lâu.

Đột nhiên Thuỷ Linh mắt mở lớn nhìn về phía sau tên mất cá thốt lên lên vô cùng kinh ngạc.

- Oh my god! Ngự Miêu Triển Chiêu?

Tôn Tú Thanh cũng phải ngẩng phắt lên mắt bắn ra lục sắc quang mang như sói nhìn chằm chằm phía sau lưng hắn khiến mất cá hắc y cũng phải theo bản năng ngoái đầu lại.

.....

Im phăng phắc.....tuyệt đối im phăng phắc!

Soạt.

Kiểm quang loé lên, Thuỷ Linh vượt qua Tôn Tú Thanh lao lên phóng kiếm. Cảm giác lưỡi kiếm cắm ngập vào da thịt khiến nàng rung mình muốn buông kiếm ra, còn chưa kịp nhìn đến mình có đâm chết được người không đột nhiên da đầu nàng run lên. Một luồng khí lạnh sắc bén muốn bổ tới, dưới chân bị người nắm lấy kéo mạnh khiến nàng ngã sấp mặt xuống đất vấp rãng vào môi. Ngay tức thì một trận tanh ngọt cùng đau xót dấy trên đầu lưỡi, chưa kịp rên ra tiếng trên lưng nhiều thêm một vật nặng đè lên..... Không, là chân người dẫm lên đi.

Keng!.. ...keng...keng....

Sau một tiếng va chạm ngân dài là một loạt tiếng va chạm liên tục tiếp theo cùng những giọt chất lỏng tanh tưởi rơi xuống, nàng khóc không ra nước mắt ôm chặt đầu không dám ngẩng lên bởi trận chiến ác liệt hiện đang cách đầu nàng chỉ một vài gang tay.... và một vị nữ hiệp đang dẫm lên người nàng để giao thủ. Cái miệng bát quái vẫn không quên rít gào.

- Bà cổ nội nhà nó, cậu không biết dùng cái khác để đánh lạc hướng sao?

Thuỷ Linh bất kể đất bụi chui vào miệng vào mũi rít lại.

- Đồ mê trai nhà cậu, nghe thấy có giai đẹp là quên hết! Chẳng nhẽ lại hô Ultraman hay khủng long bạo chúa!

- Cậu mới là đồ mê giai, kêu cái gì không kêu lại kêu trúng mỹ nam tử người mê ra.

Nghiến răng nghiến lợi.

- Chết tiệt, nghe thấy tên Triển Chiêu biết đầu hắn sợ quá mà bỏ chạy. Kêu Superman, siêu nhân Gao với Robo trái cây ra hắn biết cái khỉ gì?

Nghiến răng phun đất.

- Cậu...

- Hai nữ nhân chết tiết các người chờ lúc chết rồi hăng cái nhau.

Mắt cá hắc y nhân đen mặt toàn tập trán bạo khởi gân xanh cũng nghiêng rằng đánh gãy lời Tôn Tú Thanh, Dạ Ám hẳn từ khi nào lại không thể đối phó nổi với hai nữ nhân. Không những bị đánh lạc hướng còn bị một nữ nhân không có chút võ công đâm một kiếm, thực may hẳn phản ứng nhanh dịch thân người một chút nhận lưỡi kiếm vào vai, bằng không...

- Con mẹ nó người đi chết đi, đều tại tên mắt cá khôn kiếp nhà người.

Cả hai nàng đồng thanh hét lên, Tôn Tú Thanh cuối cùng cũng “dời gót ngọc” ra khỏi lưng Thuỷ Linh, bức tên kia lui lại phía sau. Bao nhiêu hờn giận, sợ hãi cùng tức tối bắt đầu phát tiết ra qua những chiêu thức sắc bén mạnh mẽ.

Nàng không hề nhìn thấy khoé môi gã khê nhếch lên thành một nụ cười thoả mãn, cái gã cần chính là dao động này đây. Cuối cùng gã cũng làm nàng bạo khởi mà mất đi sự phán đoán, dù nàng dần dần tiến dịch về phía sau đi dần vào vùng tối. Quả nhiên chiêu thức nàng ra tay không còn được tinh chuẩn nữa định lui lại nhưng...

Xoạt....leng keng....

- Hự...a....bụng....bụng ta....

Tôn Tú Thanh mặt tái nhợt buông rơi một ngọn thích ôm lấy bụng dưới của mình hơi gập người lại, tay kia vẫn cố gắng thủ hộ chặt vật gạt lưỡi liềm sắc bén ra. Trong ánh sáng mờ mờ cũng có thể nhìn thấy một thứ chất lỏng tối màu tràn qua kẽ ngón tay của nàng, hắc y mắt cá chỉ dùng một tay tấn công nàng, tay còn lại máu chảy từ vai xuống ròng ròng nhưng vẫn thản nhiên cầm lưỡi liềm đưa lên liềm đi những giọt máu của Tôn Tú Thanh trên đấy.

Thuỷ Linh không ngay khi nhìn thấy dòng máu thấm ra qua kẽ ngón tay trắng bệch của Tôn Tú Thanh thì không suy nghĩ gì hết lao lên nắm lấy thanh kiếm dưới đất liền mạng xông lên.

- Con mẹ nó, bà cố nội ta hôm nay liều chết giết cả nhà người....

Con người gã hắc y loé lên niềm hân hoan khi kẻ đi săn nhìn thấy con mồi dây dưa phản kháng trong tay mình, khoé môi cong lên nụ cười đắc thắng quỷ dị. Lưỡi liềm run lên vì hân hoan muốn mau chóng lao lên cắm ngập vào da thịt mềm mại kia, hẳn quả năng tay lên thật....nhưng cảm giác trống không không đúng làm hắn có chút ngạc nhiên nhìn xuống tay mình. Cổ tay có một đường chỉ đỏ mỏng manh chưa bao giờ xuất hiện làm hắn nhũn mảy, khi hắn còn chưa kịp có suy nghĩ gì thì bàn tay vẫn nắm liềm mang theo một đoạn cổ tay chậm rãi mà lệch đi. Hắn hơi nghiêng đầu chớp mắt khó hiểu, cổ tay hắn truyền đến một sự lạnh lẽo, lạnh đến buốt vào tận xương. Hương vị huyết tinh mà gã yêu thích quen thuộc đột nhiên nồng nặc mà cũng thật gần. Đôi mắt cá lần đầu tiên vì kinh ngạc mà tròn tròn lên nhìn bàn tay mình rơi xuống dưới chân, tia máu đỏ phun ra bắn cả vào mặt gã. Trong đầu gã hiện lên một suy nghĩ “A, cảm giác bị chặt ra chính là thế này đi, hương vị máu của mình cũng....không tệ!”

Đột nhiên Thuỷ Linh cảm thấy eo mình có một lực mạnh mẽ nắm lấy kéo giật nàng lại vào vòng ngực mạnh mẽ, hương hàn mai cùng mùi vị nam tính quen thuộc ập vào bao bọc lấy nàng mà che chở. Thanh kiếm trong tay nàng đã bị rơi mất từ bao giờ, có lẽ là ngay khi bị tay áo hắn quán lấy đi. Nàng đã từng nghĩ khi thấy hắn xuất hiện cứu mình lần này thì sẽ thế nào, khóc lóc sụt sùi mà nhào vào lòng hắn? Mặt lạnh vì hắn đến muộn khiến nàng suýt táng mạng? Hay cười to kiêu ngạo rằng không có hắn nàng vẫn có thể tồn tại trong nơi kinh hoàng này lâu đến vậy? Kích động nhào lên mà níu lấy cổ hắn hôn say đắm như trong phim? Cái nào nàng nghĩ cũng hết sức oanh oanh liệt liệt, hết sức kích động nhưng...

Lúc này nàng lại cảm thấy thật nhẹ nhàng, thật thư thái vòng tay ôm lấy vòng eo dẻo dai, cọ cọ đầu trên vai hắn tìm kiếm vị trí quen thuộc. Thở dài một hơi thoải mái, mí mắt nàng trĩu xuống nặng vô cùng. Nàng khê lăm lăm lộn xộn biết rằng dù đây có là chiến trường gào thét hay phố thị ồn ào đến điên cuồng thì hắn vẫn nghe thấy.

- Tướng công, chàng lại đến muộn.... bắt quá... ta thực mệt, cũng thật rất nhớ chàng.

-.... Ân!

Hơi thở có chút lạnh lẽo phả vào bên tai nàng, giọng hắn vẫn luôn thản nhiên như vậy, ôn nhu cùng sủng nịnh với nàng như vậy. Vòng tay hắn vẫn luôn vững chắc như vậy, bảo hộ nàng như vậy. Có hắn ở bên cạnh mọi chuyện vĩnh viễn đều không thành vấn đề, nàng vĩnh viễn đều thực an toàn tựa vào bờ vai rộng của hắn lim dim. Đã có lúc nàng từng nghĩ hắn là một gốc cây đại thụ vô cùng chắc chắn, trời có sập xuống hắn vẫn sẽ một bộ thờ ơ lạnh nhạt như thế.... Bởi dù trời có sập xuống hắn cũng sẽ chống được, hắn còn phải che chở cho con mèo nhỏ cuộn người mơ màng ngủ trong lòng mình.

36. Chương 36

Chương 36: Mộc đầu nhân. (kể đầu gối)

Cạch!

Tây Môn Xuy Tuyết khó hiểu liếc nhìn chủ nhân của Cô Vân kiếm, kẻ đang có vẻ rất ung dung một tay ôm tiểu thê tử một tay dùng bao kiếm chặn lại kiếm của hắn lại.

- Đừng bảo Diệp Thành chủ nhìn thấy hắn có ích chỗ nào.

Dù nói với Diệp Cô Thành nhưng đôi mắt lạnh hơn hàn băng sát khí rõ ràng của hắn bắn vào hắc y nhân cụt một bàn tay máu vẫn còn phun bị thanh kiếm xuyên qua xương đòn ghim chặt vào vách đá, tay hắn ôm Tôn Tú Thanh khẽ run lên một chút. Nàng cũng bất mãn từ trong vòng tay của lão công mình thò đầu ra nghiêng răng kèn kẹt.

- Kể cả hắn có ích cũng giết, giết cả nhà hắn. Giết luôn cả họ nội lẫn họ ngoại, giết cả thông gia lẫn hàng xóm, hàng xóm lân cận xung quanh 30 dặm cũng giết toàn bộ đi!

Tây Môn trang chủ mặt kéo xuống vài đường hắc tuyến khe khẽ giọng một cái, ổn định lại phu nhân của mình. Thực may vết thương nơi bụng nhìn tuy chảy nhiều máu nhưng cũng chỉ là ngoài da, phu nhân nhà hắn còn có sức mắng chửi người chứng tỏ không sao rồi. Chẳng bù với lúc vọt đến thấy nàng toàn thân chặt vật, tóc tuột khỏi xoã tung, ánh mắt trống rỗng, gương mặt trắng bệch một tay ôm bụng một tay yếu ớt chống đỡ chiêu thức của địch thủ nhằm vào mình. Tim hắn như có một thanh lợi kiếm mạnh mẽ đâm vào, trong mắt hắn lúc ấy chỉ còn lại duy nhất nàng. Kẻ lấy kiếm làm gốc như hắn vậy mà có thể xém chút nữa rơi mất kiếm, không nghĩ gì đến xung quanh còn có địch nhân lao đến ôm lấy thê tử của mình vào lòng. Sau đó một luồng khí lạnh đánh đến, hắn theo bản năng thủ hộ thê tử lùi ra sau nửa bước vừa kịp tránh được thanh kiếm trong tay Thủy Linh bị Diệp Cô Thành một cước đá đến, trượt qua phu thê bọn họ mà xuyên qua xương đòn của hắc y nhân, chưa hết lực còn mang theo kẻ kia mà ghim sâu vào vách đá. Chứng tỏ lúc ấy Diệp Cô Thành đã không chế được bản thân phải dùng đến năm, sáu thành công lực mới khiến thanh kiếm ngập sâu vào đá đến như vậy. Nghĩ đến đây lòng hắn chợt lạnh ngắt đi vài phần, cuồng nộ cùng sát ý lần nữa lại không kiềm chế được mà tràn ra.

- Tây Môn trang chủ muốn một kiếm lấy mạng của hắn sao?

Diệp Cô Thành ánh mắt phát tia sáng lạnh, tựa tiểu phi tiểu nhân kẻ dính trên vách đá. Từ khi thấy bao kiếm trắng bạc chỉ có duy nhất đoá bạch vân khắc phía trên gờ đã toàn thân cứng đờ, mặc cổ tay đứt lìa cùng cả vai tê liệt hắn đại hãn đầm đìa nhưng vẫn giữ được vẻ bình tĩnh không rên lên một tiếng. Trong đôi mắt trắng lờ lờ như mắt cá vẫn là một nét thản nhiên như không, đây là một trò chơi và hắn là kẻ thua cuộc. Kẻ thua thì không bao giờ đáng sống, đơn giản là như vậy.

- Diệp Thành chủ có ý gì?

Tây Môn Xuy Tuyết sát khí lui bớt ba phần, hắn biết thừa Diệp Cô Thành không phải kẻ ăn chay, cũng không phải kẻ dễ dàng buông tha cho người đắc tội mình như vậy. Chỉ biết rằng kẻ kia sẽ không gặp được chuyện gì hay ho, một kiếm thống khoái chính là quá tiện nghi cho hắn rồi. Mà chuyện tiện nghi cho địch

nhân tuyệt đối không phải chuyện hần sẽ làm, vậy nên... Tây Môn trang chủ của chúng ta khề nhếch khoé môi một chút.

- A cũng không có ý gì, chỉ là Đoạt thần y đạo này có gửi thư than phiền rằng thiếu đối tượng thử nghiệm trầm trọng. Mấy tên sát thủ của Vô Ảnh La Sát cung do phu nhân của ta gửi đến lần trước dùng không được tốt cho lắm, mới bốn năm hôm đã không chịu nổi mà hỏng hết. Tên này ta thấy có vẻ khá ổn, một kiếm lấy mạng hần quả thật có chút... lãng phí đi, thôi thì cho người mang hần về Tranh mệnh cốc vậy.

Tôn Tú Thanh bây giờ mới phát hiện ra một điều, Thiên Ngoại Phi Tiên Diệp Cô Thành có thói quen tích chữ như vàng tuyệt đối là tạo phúc cho nhân gian, an sinh cho xã hội. Nhìn xem, nhìn xem, chỉ cần hần nói nhiều hơn vài câu là đã định song số mệnh sống không bằng chết của gã mất cá kia. Nàng là hoài nghi hần có điểm huyết ngũ của Thủy Linh hay không, tại sao nàng lại ngủ đúng lúc hần bộc lộ bản chất như vậy?

Diệp Cô Thành vô cùng thần nhiên, ngữ điệu không nhanh không chậm. Người không biết còn tưởng là bọn họ đang nhàn tản dạo phố và hần đây là đang lựa quà về tặng cho bằng hữu, có điều “món quà” này quả thật kiến thức cũng không đến nỗi hủ lậu, nào cũng không đến mức toàn bộ để cát sa mạc nó hút hết. Vừa nghe đến Đoạt thần y đôi mắt cá của gã lập tức trợn ngược, bất kể ai từng đặt dù là một chân vào giang hồ cũng đều phải biết đến họ Đoạt kia. Danh xưng của hần là thần y nhưng chính xác phải gọi là quỷ y mới đúng, người vào tay hần tám phần chết một phần sống còn một phần là sống không bằng chết! Không ai biết hần xuất thân từ đâu, môn phái nào, sư thừa là ai. Chỉ biết hơn ba mươi năm trước hần một thân áo xám, cười đến híp cả mắt bộ dạng tuyệt đối vô hại phát ống tay áo độc chết cả một bang hơn hai trăm người. Lý do vô cùng đơn giản, vị bang chủ mắt chó nhìn người thấp矮 muốn uy hiếp buộc hần phải giải độc ỳnh. Một người một thùng thuốc, một cây quạt lông và mảnh vải rách tả tơi treo trên cây gậy viết mấy chữ thảo như giun bò “Trị bách bệnh, giải bách độc!” phiêu bạt giang hồ hai mươi năm mới ẩn cư tại Tranh Mệnh cốc. Số người chết trên tay lão tuyệt đối nhiều hơn số cơm lão ăn trong từng đầy năm, còn số người lão cứu mà lông tóc vô thương không trầy da tróc vẩy hay táng gia bại sản, thân bại danh liệt có thể đếm được trên đầu ngón tay. Đây là bệnh nhân, còn kẻ bị lão bắt về thử thuốc, thử trâm thì... tuyệt đối có thể xứng với câu rơi phải địa ngục nhân gian. Cái hang “nhỏ nhỏ” cùng trò chơi rút rĩa thịt, hưởng thụ máu con mồi của gã so với phòng luyện được của lão chỉ có thể tính là trò trẻ con thư giãn lúc nhàm chán mà thôi. Người của Vô Ảnh La Sát cung gã cũng từng bắt được, bọn chúng chính là những con mồi vô cùng khó nhằn. Gã phải săn trong suốt ba ngày trời mới hạ được, tha về hang móc lên mà cũng phải hai ba tháng sau mới chết hần. Hần thích cảm giác nhìn sinh mệnh dần mất đi, hần yêu cảm giác tra tấn sinh vật có linh hồn, hần mê đắm cảm giác mình là thần thánh có thể ban cho kẻ này được sống kẻ kia được chết nhưng...tư vị bị kẻ khác chơi đùa như vậy chắc chắn là cảm giác xếp hàng cuối cuối cuối cuối..... tận cuối cùng của cuộc đời mà hần muốn cảm thụ. Nghiến răng nghiến lợi, dù đang là thịt là cá còn hai nam nhân ngạo nghệ kia là thớt là dao nhưng hần vẫn hung ác trừng bọn họ. Không phải là thôi chết sao? Có thể chết dưới kiếm của Thiên Ngoại Phi Tiên cùng Nhất Kiếm Tây Lai còn hơn chết trong được phòng của quý y kia.

- Hừ, các người hai cái tự xưng đại hiệp danh trấn giang nhưng còn ti bỉ vô sỉ hơn cả kẻ như ta...

- Ta không phải danh trấn giang hồ.

Diệp Cô Thành nhàn nhạt đánh gãy lời gã.

- Ta cũng không phải đại hiệp.

Tây Môn Xuy Tuyết thờ ơ tiếp lời.

- ...??????

Dạ Âm gốc gốc.

- Một kẻ tự xưng “thể ngoại cao nhân, dời xa thế tục” nên ko phải là danh trấn giang hồ, một kẻ “hắc bạch đều ăn” nên không phải đại hiệp....

Tây Môn phu nhân rất có lòng tốt giải thích giùm hần thuận tiện quảng thêm hòn đá xuống giếng.

- người nha, tốt nhất đừng để hai nam nhân này biết ngươi là muốn được một kiếm chết tốt còn hơn phải làm vật thí nghiệm... Ai nha, thật có lỗi ta lỡ nói ra mất rồi? Làm sao đây? A nhắc người thêm, da mặt của

hai vị này rất đầy muốn làm họ nổi giận mà tiền người đến chỗ Diêm lão đại ca còn khó hơn là làm Đoạt thần y không tán người ra thành bột trong khi người vẫn còn sống để mà cảm thấy cối đá giã xương mình.

“Ai nha, quãng vài hòn đá mất rồi làm sao đây, làm sao, làm sao đây?” Tôn Tú Thanh ôm lão công của mình trong lòng vui vẻ nhạc một câu như vậy. Dám có ý định không tốt với nàng sao? Đi tìm chết đi!

Hai mắt dày vừa được đề cập đến đồng loạt nhắm vách đá a, nhắm vách đá. Coi như không nghe thấy cái gì a, coi như không nghe thấy cái gì.

Đôi mày cong cong nhíu lại, nàng có chút khó chịu gát thứ đang lộn xộn trên người mình ra quay sang một bên cọ cọ mặt vào gối tiếp tục bổ ngủ. Nhưng thứ kia dường như lại cảm thấy nàng như vậy rất thú vị, khẽ cười một chút. Gối của nàng hơi rung động, trên người nàng lại xuất hiện thêm thứ gì đấy ẩm ẩm, ướt ướt và mềm mại chạy đi chạy lại. Đang lúc ngái ngủ mơ màng mà bị làm phiền vậy rất bực đi, đang định hé mắt kiểm tra đột nhiên phía ngoài vang lên tiếng gõ cửa kèm theo giọng nữ nhân vọng vào.

- ...thành chủ, để Thuý Miên hầu hạ phu nhân.

Nàng có chút kỳ quái, vị Thuý Miên cô nương này mắc cái gì mà lại cứ thích bám lấy nàng như vậy. Không phải lúc được nàng “anh hùng cứu mỹ nhân” nên...nhìn trũng sắc đẹp của nàng rồi chứ? Xin đừng nha, nàng hiện giờ là ăn chay nha. Nàng không muốn tướng công của mình bạo phát, phá hư đồ đạc rất tốn tiền a

dù nhà có nhiều bạc cũng không nên phí phạm như vậy. Đang vô hạn ý về mỹ nhân và gia tài tiền muôn bạc vạn của tướng công mình thì cảm nhận được ngón tay lạnh lạnh mang theo hơi nước ẩm ướt ve khuôn mặt mình, phải cố gắng lắm nàng mới không ngoảnh cười nhưng lại không biết gò má cùng vành tai ửng hồng đã phản bội lại mình.

- Vào đi.

Á, tướng công không lẽ muốn bán nàng sao? Nàng đau khổ khóc thầm trong lòng, nữ lòng nào để tiểu mỹ nhân tranh thủ cơ hội ăn vụng đậu hũ của nàng? Tiếp theo thân thể hẫng một chút, cảm nhận được lớp gấm nệm mỏng trên giường. Phòng ngủ cổ đại, giường ngủ cổ đại cái gì cũng tốt chính là cái nệm thì lại không tốt tí nào. Rất mỏng a, gối rất cứng a, chẳng nhẽ hê cứ đi đâu nàng lại phải ôm theo cái đệm dày cùng gối bông của mình đi theo? Có lẽ là do lý do này mà nàng luôn thức dậy trong tình trạng bò lên người tướng công mình nằm đi, vai chàng rất rộng, ngực cũng rất êm. Ngủ cũng thực thoải mái đi, mỗi tội bên dưới...(các tên yêu đầu óc đen tối hãy vô hạn ý đi oakakaka)

- Á thành chủ, người không nên động tay vào những thứ ô uế này...

Bàn tay đang vuốt ve má nàng đột nhiên bị một bàn tay khác nắm lấy kéo ra, gò má nàng có chút đau xót.

“Không phải chứ? Chẳng nhẽ ta hiện nay thảm hại đến nỗi mỹ nhân nhăm ta với cái giẻ lau?” nàng ai oán trong lòng.

“Mỹ nhân” không biết vô tình hay cố ý phát móng tay qua để lại trên gò má của nàng một vết xước nhỏ, trên gương mặt lấm lem bùn đất lẫn máu tươi của nàng vết xước này thực sự rất khó thấy. Bỗng nàng cảm thấy không khí có chút gì đó không đúng lắm, ờ ừm...có mùi vị ái muội ở đây. Tiếp theo giọng mỹ nhân có vẻ rất là ngượng ngùng.

- Thành...thành chủ thứ lỗi, Thuý Miên mạo phạm...

Ày, mỹ nhân cuối cùng cũng biết rằng “đồng ô uế” là nàng rồi sao? Nên mới cảm thấy ngượng vì không nhận ra người trong lòng đi, mà sao lại phải xin lỗi tướng công của nàng? Chắc là cảm thấy có lỗi vì có ý định với phu nhân của hắn đi.

“Ai nha, đẹp cũng là một cái tội. Ta quả thật là mỹ mạo đến nỗi tiểu mỹ nhân cũng không thể cầm lòng, liều mạng vuốt râu hùm cũng muốn trộm hương của ta. Hắc hắc, thực đáng tiếc trước mặt vị đại thần này ta không dám ngoan Bách Hợp văn đầu!” tiếp tục giả ngủ là thượng sách.

Tình hình thực tế trong phòng lại là thế này, “mỹ nhân” của mỹ phu nhân đang hồng má vì ỷ lại ngượng ngùng e lệ thu lại những ngón tay thon nhỏ đang nắm lấy bàn tay của Diệp thành chủ. Còn Diệp thành chủ

vì sự nghiệp kích thích ái ân bộc lộ “chân ái” (chính xác là muốn ngoạn trò chơi ghen tuông) nên...”hi sinh thân mình” để cho Thiên Diện Bồ Tát tiểu thư kia chiếm chút tiện nghi, ánh mắt liếc đến ai đó trông chờ thấy nàng ăn dấm chua lại thấy nàng thần thái bay lên dù giả ngử nhưng khoe môi vẫn khê nhếch. Đành phải cụp mắt xuống che giấu sát khí bắt đầu nổi lên, hẳn nên vui mừng vì nàng quá tin tưởng hẳn hay là nên nổi điên vì nàng không hiểu người khác đang muốn câu dẫn tướng công của mình đây. Với tư tưởng của nàng không khéo còn đang nghĩ rằng vị tiểu thư này ở đây là vì trùng tiếng sét ái tình do một màn Tiêu Dao công tử “anh hùng cứu mỹ nhân” kia ấy chứ! Quả nhiên nhìn tiếp hẳn thấy nàng đang hé hé mắt nhìn trộm nữ nhân kia một cái rồi lại nhắm mắt vào ngay, ngay cả liếc tướng công của nàng một cái cũng không. Hẳn quả thực muốn một kiếm hái cái đầu của Thiên Diện Bồ Tát chết tiệt kia xuống ngay lập tức...bất quá để xem tiểu thê tử của hẳn có thể làm “mộc đầu nhân” đến bao giờ.

- Thuý Miên cô nương không cần khách khí, không cần gọi ta thành chủ.

Ngữ điệu của hẳn dịu đi một chút, còn mang theo một tia từ tính. Thuý Miên đương nhiên thụ sủng nhược kinh, ngược mắt lên nhìn xem hẳn là nói với ai hay là mình nghe nhầm đi. Nàng ta toàn thân đột nhiên cảm thấy choáng váng chân như nhũn ra, Diệp thành chủ cư nhiên lại....cư nhiên lại nhếch khoe miệng nhìn thẳng vào nàng mà nói như vậy. Không lẽ hẳn sau khi mất nguyên một đêm tìm kiếm bỗng nhận ra nữ nhân ngốc nghếch kia quả thật dùng không được mà...mà để ý đến nàng rồi? Nam nhân a

không có ai thoát được bàn tay của nàng mà, cụp mắt xuống che dấu nét sượng hiện lên rõ ràng nên nàng không nhìn thấy tia lạnh lùng bắn ra từ mâu quang hắc ngọc.

Nữ nhân a... chính là như vậy, không bao giờ chịu nhìn tổng thể vấn đề mà chỉ nhìn thấy điều mình muốn thấy mà thôi.

Thuý Miên nắm lấy gấu áo mân mê e lệ lên tiếng.

- Thành...thành chủ nói vậy Thuý Miên....Thuý Miên biết xưng hô với ngài thế nào bây giờ?

Khoe miệng Diệp Cô Thành dương lên lại rõ hơn một chút.

- Tùy ý.

Giọng nói trầm thấp băng quơ như gió thoảng, Thuý Miên cố gắng ổn định lại nhịp tim đang tăng tốc của mình lại. Nam nhân này tuyệt đối là cực phẩm trong cực phẩm, khi bỏ đi băng giá bao phủ hẳn chính là một người thuần chất nam tính với mỹ lực trời sinh. Nuốt xuống một ngụm nước miếng, giọng nàng ta vốn đã mềm lại quyến rũ nay run rẩy lại càng như chọc tâm người khác.

- Diệp đại hiệp...

- Ta không phải đại hiệp.

Hắn nhớ gần đây nói câu này có hơi nhiều một chút.

- A...vậy.....vậy Thuý Miên xin mạn phép được gọi ngài là...là Thành đại ca...

Bên lên lên nhìn hẳn một cái nhưng chỉ thấy được đến khoe môi đang treo nụ cười câu hồn là đã mau chóng cụp lại rồi, đôi mắt có thể đóng băng linh hồn người dám nhìn vào nó cũng không phải là nói xuông. Chính nàng ta cũng đã được thử uy lực của nó, lần trước khi phát hiện ra nàng giả dạng tân nương tử của mình...ánh mắt của hẳn lúc ấy.... chính là làm cho nàng toàn thân buốt giá, buốt từ trái tim đến từng mạch máu. Nàng lúc ấy đã có suy nghĩ hẳn không thể nào là con người, đây không phải là ánh mắt của con người. Đây là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng nàng đối diện với ánh mắt của hẳn, đủ để vĩnh viễn cả đời này nàng không có gan thử lại.

-

Hắn chưa bao giờ cảm thấy tên mình khó nghe, cũng chưa bao giờ cảm thấy muốn giết người đến thế nhưng tại sao nghe giọng nói mềm nhũn của nữ nhân kia hẳn lại cảm thấy tên mình thực chói tai còn nữ nhân đang diễn trò trước mặt hẳn kia xứng đáng bị chẻ đôi ra. Bắt đầu suy nghĩ nên chẻ dọc hay chặt ngang!

Mỗ phu nhân đang phản trừ tim bỗng thót một cái nghĩ :

“Con bà nó, tiểu mỹ nhân thực đúng là gan cùng mình, dám tiếp cận khối băng sơn vạn năm để...phân chia chức phận rồi sao? Gọi một tiếng Thành đại ca như vậy không phải ý là để tướng công làm lớn còn tiểu mỹ nhân nàng làm nhỏ sao? Kiếp trước ta tu gì để kiếp này có được một đoá hoa đào nhiệt tình đến vậy? Bất quá....đáng tiếc a, ta đây vốn danh hoa đã có chủ a

mà chủ nhân của đoá hoa mỹ mạo mị lực đầy mình là ta đây tính tình có vẻ...không được tốt cho lắm, chân tình của tiểu mỹ nhân....aizzz thôi đành vậy...”

Tiếp tục giả chết đi.

Trong không khí ám muội, với mối quan hệ tam giác vòng tròn dạng Ất có tình ý với Giáp, Giáp muốn Bính đổ bình dấm chua trong khi đó Bính đầu gối lại đang vô hạn yy Ất có tình ý với mình không nếm xia đến Bính đang muốn bạo phát giết người. Ba người ba luồng tư tưởng không lành mạnh và không liên quan gì đến nhau tiếp tục phát huy, muốn biết kết quả thỉnh nghe câu muốn thưa: “hồi sau sẽ rõ!”.

Tại hồi sau : khi mèo con bạo phát biến thân thành siêu cấp hổ lão mẫu!

..”*Đã gửi từ trái tim của tôi*”..

37. Chương 37

Chương 37: Bình giấm đổ.

Mỗ phu nhân đang phần tư giả ngủ, vô hạn yy trò chơi Bách Hợp bỗng cảm thấy có điều gì đó không được ổn lắm. Mỹ nhân sau khi phân chia thứ bậc với tướng công nhà nàng thì cũng nên quay lại chú ý tới nàng chứ, sao lại....càng lúc mùi JQ trong không khí càng đậm nhưng sao có cảm giác chẳng chút liên quan đến nàng là thế nào?

Chú ý một chút, ngữ khí của tướng công nhà nàng có vẻ không đúng lắm thì phải. Nó có chút....nhu hơn, mặc dù luôn không thích vẻ băng lãnh của tướng công mình nhưng khi hấn như vậy với người khác nàng lại thấy có cảm giác nao nao trong người. Đột nhiên bao nhiêu hứng thú đều bay biến sạch, nàng bắt đầu chú ý hơn đến chuyện bọn họ đang nói. Không phải chứ? Nói nói cười cười hoàn toàn không để ý đến nàng là sao? Tướng công từ khi nào thì có thể vui vẻ thoải mái với người khác như vậy? Giọng nói cũng không còn áp lực nữa mà có một cỗ súng nịnh nhẹ nhàng, hơi hé mắt ra một chút.

Diệp Cô Thành không biết từ lúc nào đã đi ra phòng khách bên ngoài ngồi trên ghế dựa xoay lưng lại với nàng, bờ vai rộng rãi và tấm lưng vững trải hơi nghiêng nghiêng tựa khừ tay vào thành ghế. Nàng không nhìn thấy biểu cảm của hấn nhưng nàng biết hấn không hề thấy khó chịu với nữ nhân kia, nàng ta đã tiến gần tướng công của nàng hơn một chút. Đôi mắt ướt át và gò má hồng hồng, đôi môi nhỏ nhắn chúm chím nhẹ nhàng mấp máy nói nhỏ điều gì đấy. Tướng công nhà nàng khẽ gật nhẹ đầu và nàng nghe không lầm thì hấn có cười ra tiếng, mỹ nhân....không là Thiên Diện Bồ Tát đôi mắt sáng bừng hơi cúi xuống dùng khăn tay lụa bạch thêu hồng mai che miệng cười nhẹ. Nàng luôn thích nhìn mỹ nhân hé miệng nở nụ cười nhưng không hiểu sao lần này nụ cười của Thiên Diện Bồ Tát lại khiến nàng cảm thấy vô cùng chói mắt, vô cùng....châm chọc.

Nàng không chút để ý rằng mình đang đi chân trần tựa đầu vào bình phong nhìn ra bọn họ ở phòng ngoài, trong ánh sáng ấm áp mờ nhạt của chiều cuối thu hai hình dáng một uy nghiêm tuấn lãng một yếu điệu e lệ. Nàng từng hi vọng sẽ có một nữ nhân khác ở bên cạnh hấn khi nàng trở về nhưng....mới chỉ nhìn hấn thoải mái với nữ nhân khác một chút ngực nàng đã tưởng như có con mèo cào qua cào lại, càng lúc càng khó chịu. Cái này chính là “bỏ thì thương, vương thì tội” trong truyền thuyết sao? Vẫn nghĩ mình là một nữ nhân tiêu sái cầm được thì cũng buông được, gặp dịp thì chơi nhưng không ngờ cũng có lúc rơi vào tình cảnh này. Lại nhìn bên ngoài, cả hai đều bạch y bất nhiễm bụi. Nam anh tuấn, nữ diễm lệ hảo ột câu ” yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu” để hình dung lúc này. Nhìn lại mình, một thân nam trang vải thô toàn những máu và bùn đất, thậm trí còn bốc mùi chất nôn tanh nồng. Đôi chân nhỏ lấm lem, bàn tay vịn trên cửa cũng cau

bắn xước sát.... Đang định quay người đi vào bên trong thì giọng nữ nhân phảng phất nhẹ nhàng pha chút nũng nịu làm nàng nhíu mày khựng lại.

-....dưới trù phòng chắc cũng đã chuẩn bị xong, Thành đại ca đợi một lát Thuý Miên kêu người mang lên....

“...dưới trù phòng...” Cách nhấn trọng âm là lạ này nếu không tinh ý sẽ không nhận ra, đôi mắt xẹt qua một chút mờ mịt sau đó sáng bừng lên sắc lạnh, đôi môi đầy đặn của nàng vẽ lên một nụ cười nhạt nhẽo. Thật sự nàng cũng sẽ bỏ qua nếu như tự động ghi nhớ những chi tiết nhỏ không phải bản năng của nàng, không để ý đến một ánh mắt liếc về phía mình nàng lại nhẹ nhàng bước về phía giường nằm khép mắt lại.

Diệp Cô Thành mất kiên nhẫn nhịp nhịp ngón tay nơi thành ghế, hần nhận thấy nàng do dự nhưng không ngờ nàng lại quay vào. Đã đến thế này chẳng nhẽ nàng vẫn không nhận ra? Hay....nàng thật sự không quan tâm đến hần? Bàn tay không ý thức nắm lấy ngực áo bên trái siết nhẹ, cho đến khi cảm thấy khó chịu mới giật mình thả ra. Từ khi nào hần lại để cảm xúc chi phối hành động của bản thân của mình như vậy? Nhớ lại trước đây chạy đến thấy nàng bị hắc y nhân bắt đi trong hỉ phòng người hần lạnh như băng, đến hắc phong thành thấy tên vương gia kia ép buộc nàng đầu hần như nổ tung vì phẫn nộ, thấy nàng mông lung nhìn mình tim hần như ngừng đập. Giống như lần đầu tiên nàng mở to mắt nhìn thẳng vào hần khi nhận một kiếm định mệnh ấy, nhìn những giọt máu bắn ra từ ngực nàng đỏ tươi nhuộm lên y bào trắng như tuyết của mình. Nhìn tơ máu uốn lượn theo bờ môi nàng tràn ra chảy xuống dưới chiếc cằm khéo léo trắng bệch ,khi ấy lần đầu tiên tim hần đã đập sai một nhịp. Từ khi nàng từ không trung xuất hiện hần bắt đầu có thói quen đưa tay lên ấn trụ chỗ trái tim, là hần bị bệnh sao? Hay là ngay cả bản thân mình hần cũng đã không thể tự chủ được nữa... Cười khổ! Hần nghĩ hần để ý nàng, ko muốn nàng cách xa khỏi hần, đau nàng, sưng nàng, có tình cảm với nàng cũng là vì một kiếm kia nhưng càng ngày hần càng nhận ra nàng có ý nghĩa với hần thế nào. Dường như mọi thứ với hần bây giờ chỉ xoay quanh nàng mà thôi, khi nàng ngoảnh cười hần cũng muốn dương khoe môi, khi nàng chau mày hần bỗng thấy mọi vật dường như thất sắc. Nhưng nàng....

- Thành đại ca....

....nàng luôn một bộ vô tâm vô phể như vậy, đơn giản đến mức tưởng như ngây ngốc như vậy nhưng kỳ thực hần lại không thể hiểu được nàng. Hần không hiểu đến cuối cùng tình cảm của nàng dành cho hần là gì, hần không hiểu đến cuối cùng nàng có đặt hần tại trong tim nàng hay không....

- Thành đại ca....

-....hửm?

Tuần mâu lạnh lùng nhíu lại liếc nhìn nữ nhân một bộ nhu nhu nhược nhược trước mắt mình, hần bắt đầu cảm thấy không thú vị chút nào với trò chơi này nữa. Giọng nói quay trở lại với vẻ băng giá thường ngày, hạ lệnh trực khách khiến cho Thiên Diện Bồ Tát cũng phải ngơ ngác. Một khắc trước hần vẫn còn vô cùng nhẹ nhàng mỉm cười tựa gió xuân vậy mà chỉ chớp mắt đã thành băng sơn vạn năm, trở mặt không khỏi cũng....quá nhanh đi.

Thuý Miên tiểu thư của chúng ta chớp chớp mắt nhìn cánh cửa cách một cái khép lại trước mũi mình, khó hiểu quay người bước xuống lầu. Người ta nói nữ nhân tính tình đồng đánh sớm nắng chiều mưa bây giờ mới thấy cũng không ăn thua gì với vị Diệp thành chủ đỉnh đỉnh đại danh này.

Bên trong phòng.

Diệp Cô Thành nhón mi nhìn phụ nhân của mình đang lúng túng bên dục bồn chỉ còn âm ẩm, không hiểu sao trong đầu hần lại hiện ra hình ảnh một con mèo ướt sũng nhỏ nhếch nhác những bùn đất đang cố gắng liếm sạch bộ lông của mình bên đám tuyết tan. Nhẹ nhàng đến phía sau, vươn đôi tay ôm lấy thân hình kiều nhỏ của nàng vào trong lòng giọng hần có chút trầm xuống.

- Nàng sao không đợi ta vào?

-....

Nàng hơi cứng người lại, vai động một chút ý muốn tránh đi.

- Sao vậy? Ta làm nàng đau?

Biết rằng nàng đây chỉ là giận dữ nhưng hắn cũng sợ mình thật sự chạm vào vết thương của nàng nên lỏng tay để nàng được thoải mái hơn.

- Không có gì, trên người ta...không được sạch sẽ. Chỉ sợ làm chàng....

Không chút nào để ý đến bàn tay nơi hông mình siết nhẹ, nàng đợm bước định ra bên ngoài nhưng không ngoài dự đoán lại bị một lực nhẹ kéo về phía vòng ngực rộng lớn, hơi thở thanh mát vờn nơi vành tai nàng chêu chọc.

- Sợ ta làm sao?

Những ngón tay không yên phận đã phất qua đỉnh đầu lấy đi dải lụa làm búi tóc của nàng buông xuống, Thuỷ Linh cắn cánh môi nhin đau gạt tay hắn ra giọng không được tự nhiên.

- Để bọn Thanh Y giúp ta thay đồ thì hơn, tướng công cũng đã không ngủ cả đêm rồi. Chàng... nên đi nghỉ sớm...

Cổ tay nàng bị nắm lại, lực đạo mạnh hơn rõ ràng ngữ khí tuy vẫn như trước nhưng nhiệt độ trong phòng bắt đầu giảm trông thấy.

- Tay nàng...

Thuỷ Linh thót người, nàng đã quên mất tướng công nhà mình nhân lực tốt thế nào. Tưởng rằng bùn đất bên ngoài sẽ che lấp được máu đã khô cứng nhưng không ngờ hắn vẫn có thể nhận ra, nàng vội thu hai tay lại giấu ra phía sau không nhìn hắn cười gượng.

- Không sao, xước vài vết thôi bôi được qua loa là được.

Mi tâm Diệp Cô Thành nhũ càng chặt, bắt chắp nàng tỏ ý gượng gạo nhưng vẫn ôm lấy nàng đặt trên đùi mình ngồi xuống ghế. Trong im lặng, chỉ có tiếng những giọt nước róc rách rơi xuống, dưới chân ghế là những chiếc khăn lẫn màu đen đỏ của máu và bùn đất. Không hề rên lấy một tiếng, nàng để mặc cho hắn nhẹ nhàng chà lau từng chút từng chút trên những ngón tay rồi đến cổ tay, cánh tay.... Y bào cũng dần được kéo ra cho đến khi nàng chỉ còn lại bộ trung y mỏng manh trắng muốt bên trong, lúc hắn đặt nàng lên giường cúi xuống tháo giày và tất của nàng thì nàng mới phản ứng lại.

- Tướng công, không nên....

Hắn ngẩng lên nhìn nàng, khuôn mặt không một chút gợn sóng nhưng trong đôi mắt có vài phần cảm xúc kỳ lạ mà nàng không sao đọc được.

- Nàng giận ta sao?

Nàng giận hắn sao?

Là nàng giận hắn hay giận chính bản thân mình đây? Biết rõ bọn họ không có kết quả nhưng lại vẫn cố tình dần bước, biết rõ người ở bên hắn đến cuối cùng cũng không phải là mình nhưng lại vẫn trao tâm ra. Hắn không phải là thần là thánh, cũng chỉ là phàm thân xác thịt với hỉ, nộ, ái, ố, sân, si như bao nhiêu người khác. Lại là một nam nhân mạnh mẽ tinh tráng thì sao có thể sống đến hết đời thanh tâm quả dục được?" Yêu chính là ích kỷ", nàng bây giờ mới cảm nhận sâu sắc được ý này.

Mới chỉ nghĩ đến nam nhân mạnh mẽ này, tướng công của nàng đứng cạnh nữ nhân khác thôi mà lòng nàng đã khó chịu đến cồn cào. Vị toan sắp cay đắng toàn bộ dần trải khắp thân thể, buồng phổi bỗng như bị thủng một lỗ thật to để mỗi nhịp hít thở đều là đau thắt tim. Ai bảo yêu là có thể nhìn người mình yêu hạnh phúc bên người khác? Ai bảo yêu là có thể mỉm cười chúc phúc cho người kia? Ai bảo yêu là phải biết hi sinh và chấp nhận? Ai bảo....nàng có một ngày cũng sẽ phải như vậy?

- Tướng công, nếu như có một ngày thiếp đi mãi không về chàng.... sẽ nhớ thiếp sao?

Tay Diệp Cô Thành đang nắm bằng vài bằng chân nàng khựng một chút rồi lại tiếp tục, không ngừng lên nhìn nàng giọng nhàn nhạt như thể hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi lời nàng nói cũng như ngữ điệu mềm mại bất ngờ.

- Sẽ không....

Ngực nàng trầm hẳn xuống, cổ họng bắt đầu dâng lên nghẹn đắng.

-.....bởi nàng tuyệt đối không có cơ hội ấy, trừ khi ta chết!

Vô cùng thần nhiên cũng vô cùng đương nhiên như thể hắn nói cho nàng biết đại dương là lam sắc và bầu trời mang màu thanh thiên vậy. Thuỷ Linh cười khổ trong lòng một chút, nam nhân chết tiết này là đang đùa giỡn nàng hay là đang công khai cảnh cáo nàng đây? Biết rằng hắn là kẻ bá đạo nhưng đến mức thế này không khỏi có cảm giác thực....giống tiểu hài tử đi.

- Thiếp nói là “nếu”, nếu như...thiếp hoàn toàn biến mất....

Diệp Cô Thành ngẩng lên, đôi mắt hắc ngọc vô cùng thanh minh nhìn thẳng vào mắt nàng một lúc rồi mới nói.

- Chân trời góc bể, bất kể chỗ nào ta cũng có thể tìm thấy nàng.

Nàng tránh đi ánh nhìn của hắn thu đôi chân đã được băng bó cẩn thận lại, đầu hơi cúi xuống để rèm tóc che khuất khoé mắt phiếm hồng.

- Tướng công, thiếp sẽ phải trở về. Khi ấy chàng....không cần buồn, cũng không cần tìm bởi thiếp.... nhất định sẽ không nhớ đến chàng. Cứ coi như đây là một hồi mộng Nam Kha mà thôi, tỉnh lại chàng vẫn là Diệp thành chủ cao cao tại thượng lãnh tâm lãnh tình....

- Linh Nhi!

Diệp Cô Thành lần đầu tiên sẵn giọng với nàng, nhưng nàng cũng coi như không mà tiếp tục, cổ tình pha chút đùa đùa.

-....a, chàng nên bớt lãnh đi một chút. Không phải ai cũng như thiếp không sợ bị chàng nhìn đông chết, nữ nhân luôn thích ôn nhu mà. Đúng rồi, Thiên Diện Bồ Tát Thuý Miên tiểu thư cũng rất được. Vừa là mỹ nhân yếu điệu vừa là nhân vật có tiếng trong giang hồ, võ công lại cũng khá. Chàng không cần phải nơi nơi bảo hộ, chỗ chỗ để tâm nữa. Như vậy không phải là rất tốt sao? Chàng cũng không cần áy náy gì về thiếp, nơi thiếp sống rất văn minh tiến bộ. Nữ nhân thất thân vẫn có thể hẹn hò tìm bạn trai, vẫn có thể kết hôn....chính là thành thân đó, không bị dị nghị điều gì hết. Thiếp có công việc ổn định và tự chủ được nên cũng không cần phải tìm kim cương lão công làm gì, lúc nhàm chán có thể đi mua sắm, hát hò, đi du lịch. Khi buồn có thể coi phim, đọc tiểu thuyết.....đọc tiểu thuyết

- Đủ chưa?

Hắn ngắt lời nàng đứng dậy, bàn tay chấp sau lưng nắm chặt đến run run. Khuôn mặt đậm mạc không chút cảm xúc, ánh mắt lạnh lẽo nhìn xuống nàng mong tìm ra điều gì đấy nhưng ngoài sự bình thản đến tức chết hắn ra thì không còn gì khác nữa. Nàng ngược lên trong suốt nhìn hắn, trong suốt đến không một tia tình cảm, đến như giữa bọn họ thật sự chính là như vậy. Trong suốt đến tâm hắn cũng cảm thấy lạnh lẽo, người ta nói hắn là kẻ mang lãnh mâu nhưng dù có lãnh thế nào cũng không bằng một phần hắn cảm nhận được từ đôi mắt của nàng. Xoay người, hắn dứt khoát bước nhanh ra ngoài.

Cạch.

Tiếng cửa đóng lại khô khốc che đi tiếng tách rất nhỏ của giọt nước rơi xuống, nàng thì thào nốt lời vẫn còn dang dở.

-....đọc tiểu thuyết thì có thể thấy được bóng dáng của chàng....

Hôm sau Long Môn khách điểm bất ngờ đổi biển thành Bạch Vân, Kim lão bản nương trong một ngày đêm cũng vội vã ra đi. Đoàn thương nhân người Hán kỳ lạ lại tiếp tục lên đường nhằm hướng Trung Nguyên trở về nhưng không còn thanh thần như khi mới ngang qua đây nữa, không khí trầm thấp lạnh lẽo quanh quẩn khiến ai cũng cảm thấy nặng nề.

38. Chương 38

Chương 38: Nghệ thuật.....dành nam nhân.

Bạch Vân phủ _ Kinh thành.

Thanh Y rút rè lấp ló ngoài cửa phòng, trên tay là khay đồ ăn nhẹ nửa muốn tiến vào nửa không. He hé mắt nhìn vào bên trong một chút, thành chủ không thấy bóng dáng đâu chỉ thấy phu nhân ngồi chống tay gật gù bên bàn trà. Phở phảo một hơi nhẹ nhõm, nàng ta lúc đấy mới nhẹ nhàng bước vào, khẽ đặt khay xuống nhỏ giọng gọi.

- Phu nhân.....phu nhân?

Mồ phu nhân gật một cái đứng phắt dậy, mắt chưa kịp mở hết nhưng mặt vô cùng nghiêm túc cùng trịnh trọng lưng thẳng như cột cờ nói như máy.

- Hiểu trưởng đã nói là đúng, tuyệt đối đúng, các đồng chí chúng ta phải tuân thủ và làm việc theo tầm gương của lãnh đạo....

Thanh Y đen mặt nắm tay áo của mỗ phu nhân gật gật.

- Phu nhân....

- Nga...

Thủy Linh lúc này mới chớp chớp làn mi mở hử mắt ra ngơ ngác nhìn cảnh vật xung quanh, nhìn xuống tay áo mình một chút rồi lại nhìn Thanh Y. Thở ra một hơi rồi cười gượng một tiếng ngồi lại trên ghế, dùng tay đỡ lấy trán vừa nhu nhu vừa lẩm bẩm.

- hù chết người, còn tưởng đâu ta lại ngủ gật trong cuộc họp của trường chứ? Sao gần đây luôn mộng thấy bên đó vậy, chẳng lẽ.... A phi phi phi, lão râu ria chết bầm kia dám câu ta về lúc này ta vật trụi râu lão!

[Thiên Đình _ Cục quản lý sách _ Phòng tiểu thuyết: Cục trưởng cục quản lý sách đang phun nước miếng té tát với cấp dưới bỗng sống lưng lạnh buốt, rùng mình một cái. Tạm thời dừng phun nước miếng, ngó đông, ngó tây, nhớ trước, ngó sau, ngó....tất cả đều một bộ mặt nhìn mũi, mũi nhìn miệng, miệng nhìn tâm không có ai khả nghi a

~ quái lại, ai dám rửa râu!~]

- Phu nhân, người không sao chứ?

Thanh Y lo lắng xem xét phu nhân của mình, quả thực gần đây phu nhân có chút không được ổn lắm....không! Phải nói chính xác là cả thành chủ cùng phu nhân đều cực kỳ không ổn mới đúng, thành chủ thì mặt ngày càng lạnh, càng lúc càng dọa người. Phu nhân thì ngày càng lơ mơ, lúc nào cũng trong tình trạng sẵn sàng lăn ra ngủ bất kể ở đâu, bất kể trong tình huống gì. Tuy thành chủ vẫn như trước rất ít khi dời khỏi phu nhân, có dời đi cũng sẽ để Thiểm Phong, Tật Phong ẩn thân quanh quẩn xung quanh bảo vệ nhưng....hai người cả ngày hầu như không nói với nhau câu nào hết. Vào bữa ăn cũng vậy, thành chủ gấp thứ gì vào bát cho thì phu nhân ăn thứ đấy còn không cứ gắp từng hạt như đếm cơm vậy. Đến khi đi ngủ lại càng tệ hơn, phu nhân luôn yêu cầu để nguyên nệm cho sáng và thường ngon giấc từ khi chập tối. Thành chủ thì giờ tí (23-1 h) mới bắt đầu buông sách xuống từ thư phòng trở về phòng, nhưng sáng hôm sau người vào đợi hầu thì lại thấy vẫn nguyên y phục như tối hôm trước ngồi chống tay bên bàn hay cạnh giường nhìn phu nhân. Tình trạng như vậy đã kéo dài hơn nửa tháng rồi, cứ vậy thì kể dưới bọn họ không bị thành chủ phát lãnh khí đông chết thì cũng nơm nớp lo sợ mà chết a

Thực muốn nắm lấy tay áo phu nhân mà cầu xin người đừng giận đối với thành chủ nữa mà, không thì sẽ thành kỳ án xuất hiện người bị đóng băng ngay đầu đông tại kinh thành này mất.

- Thanh Y, làm gì em lại nhìn ta với anh mắt như nhìn.....tượng phật trong chùa mà xin xăm vậy? Tay em mà nắm mạnh thêm một chút thì tay áo cũng sẽ bị xả xuống dưới luôn.

Thanh Y le lưỡi cười vội rút tay lại, nghĩ thế nào lại đưa tay ra vuốt phẳng lại tay áo cho phu nhân của mình. Vừa vuốt vừa lấy bộ mặt rất....bà tám lên lút nhìn trước ngó sau rồi nhỏ giọng.

- Phu nhân, người cùng thành.....

- Linh tỷ tỷ, tỷ tỷ còn thức chứ? Thuý Miên có thể vào không?

Gương mặt Thanh Y có chút vặn vẹo, cố gắng giữ cho giọng được bình thường nhưng không khó để nghe thấy nàng ta hỏi với hàm răng nghiến chặt.

- Phu nhân, là Thuý Miên cô nương. Phu nhân có muốn gặp?

Thuý Linh chống tay bên má nhìn bát tổ yến chưng đường cùng mấy đĩa điểm tâm và hoa quả tinh xảo mà Thanh Y vừa bê đến đặt trên bàn bỗng thấy miệng đắng ngắt, vươn ngón tay khều khều mấy trái bồ đào chín mọng lơ đãng gặm đầu. Nữ nhân kia.....gần đây có lẽ đã bắt đầu mất kiên nhẫn rồi sao?

Theo tiếng bước chân nhẹ nhàng đến gần là một mùi hương vừa ngọt vừa nị xộc vào khiến dạ dày của nàng xoắn lại, cổ họng chua loét. Đè lại cảm giác dịch vị đang muốn trào ngược ra, nàng nhắc bát tổ yến lên nhấp một thìa sau đó mày càng nhăn chặt hơn đặt vội xuống.

- Linh tỷ tỷ...

Một giọng nói thanh thúy cất lên.

- Thuý Miên cô nương thỉnh không cần gọi loạn, mẫu thân chỉ sinh ta cùng một cái muội muội, một cái đệ đệ và ta nhớ không nhầm thì nhà ta không có phúc để có thêm một cái mỹ nhân như cô nương nữa.

Nàng cười đến ngọt ngào, vẻ mặt còn thật sự tự nhiên híp mắt lại nhìn Thiên Diện Bồ Tát Thuý Miên đang lắc cái eo nhỏ trong bộ bạch y viền thêu hoa mai cười dịu dàng tiến đến gần. Nghe nàng nói như vậy thì nàng cười có vẻ cứng lại nhưng vẫn rất đúng mực trả lời.

- Thuý Miên nào dám, chỉ là muốn thân thiết với tỷ tỷ một chút. Nếu tỷ tử không muốn....

- Cứ gọi ta là Diệp phu nhân hay thành chủ phu nhân như trước đi, có vẻ khách sáo một chút nhưng tránh được nhiều hiểu lầm.

Nàng đánh gãy lời, làm một cái thủ thế mời Thuý Miên ngồi xuống ghế xa mình nhất.

- Vậy....thành chủ phu nhân, Thuý Miên nghe Thành đại ca nói phu nhân có chút không khoẻ nên mạo muội muốn đến thăm.

Thanh Y đang bê tách trà đến mặt đã muốn rút gân, nhận được ánh mắt cảnh cáo của phu nhân mình quết lại nên cũng vẫn giữ được sự nhẹ nhàng cần có đặt tách trà xuống nhỏ giọng.

- Thuý Miên cô nương, thỉnh dùng trà.

Thuý Miên gật nhẹ, thủ như lan hoa tao nhã tiếp lấy chén trà, thủy mị thưởng hương rồi mới hé môi anh đào nhấp một ngụm. Đúng đủ tiêu chuẩn của một vị tiểu thư xuất thân danh giá, chỉ một việc đơn giản là uống trà cũng có thể đạt đến trình độ khiến người khác phải tự thẹn bản thân không bằng. Tiếc là mỗ phu nhân ngồi đối diện lại đang chăm chú chỉ nha hoàn của mình lột vỏ bỏ hạt bồ đào, coi như không có gì lơ lửng hỏi lại.

- Thành đại ca?

Đôi mắt sáng sủa như nước hồ thu có chút mở lớn, một bộ làm như mình lỡ lời mà sửa miệng.

- A, Thuý Miên lỡ lời rồi. Là Diệp thành chủ, mong phu nhân đừng hiểu lầm.

- Nga, ra vậy! Không có vấn đề gì, cũng chỉ là một cách gọi mà thôi. Có điều nên gọi là Thành thúc thúc có vẻ đúng với niên kỷ hơn.

Phụt...khụ khụ....khụ.

Thanh Y đang lột vỏ bồ đào nhin không nổi cười ra một tiếng nhưng lại bị phu nhân của mình nhanh tay nhét miếng thủy tinh hạnh nhân cao vào miệng nuốt chửng nửa ế tử. Ngẩng lên nhìn phu nhân của mình vô cùng ỷ khất định ý kiến nhưng lại nhanh chóng cụp mắt xuống, tập trung vào chuyên môn lột vỏ bồ đào, tách hạt bồ đào. Chỉ cần nhìn chéo áo trắng muốt khựng lại nơi cửa là biết đối tượng nguy hiểm nhất đã xuất hiện, kẻ làm hạ nhân như nàng lúc này chỉ có thể ba không, không biết __ không nghe __ không thấy!

Phu nhân, xin người hạ thủ....à không. Là hạ khẩu lưu tình, kéo lát nữa kẻ cần cầu nhiều phúc chính là người a

- Ý của phu nhân là....

Thúy Miên lúc này là ngạc nhiên thật sự, nhìn nàng đang uể oải dùng tăm xiên những trái bồ đào đã lột vỏ sạch sẽ đặt trong đĩa thanh sứ tinh xảo đưa lên miệng.

- Ai nha, có gì không đúng? Tướng công ta năm nay cũng đã tam thập nhị có dư, cô nương đây mới vừa tròn song thập. Hơn một giáp không gọi thúc thúc chả lẽ muốn gọi bá bá hay....lão bá?

- Thúy Miên không dám, Thành đại ca....a không, Diệp thành chủ đầu có....đầu có lão như vậy?

Lúng túng.

- A, cô nương cũng cảm thấy tướng công nhà ta có chút lão sao?

- Không lão, không....

Chớp chớp mắt, không để người đối diện có cơ hội nói gì nàng gật gù lại bồi tiếp.

- Lão cũng không sao, lão cũng không sao, lão là tốt, là rất tốt. Nam nhân thành thực một chút thì nữ nhân cũng sẽ được chiều chuộng hơn.

- Dạ, phu nhân nói phải.

Có chút ngơ ngác vì không theo kịp vị phu nhân thay đổi liên tục này.

- Nhưng vấn đề là vị lão tướng công kia còn những vị phu nhân khác nữa, nam nhân tam thê tứ thiếp là chuyện thường cô nương cũng biết rồi đấy. Phải làm sao? Đương nhiên là phải loại trừ nguy cơ ngay từ đầu rồi. Tỷ như....độc chết nhị phu nhân, tỷ như....thôi xuống hồ chết đuối tam phu nhân, tỷ như....thắt cổ chết tứ phu nhân hay tỷ như....

Ánh mắt như có như không liếc nhìn khuôn mặt rối rắm của Thúy miên cô nương rồi lại trượt ra phía cửa, khoé môi nhếch lên thành một nụ cười ác ý.

- mượn dao giết người, gạt đại phu nhân tự đi vào miệng cạp!

Lạch cạch...

Thúy Miên cô nương thiếu chút nữa đánh rơi tách trà trong tay nhưng nha hoàn Thanh Y thân thủ vô cùng tốt đã nhanh tay tiếp được đặt lại lên bàn, nước trà bên trong thậm trí còn không sánh một giọt ra ngoài.

- Phu nhân, sao....lại nói những điều này với Thúy Miên?

Về mặt vô cùng mờ mịt cùng uỷ khuất, quả không hổ danh Thiên Diện Bồ Tát.

- Hừm, nhàn rồi nói chút chuyện phiếm thôi. Ta trước đây có xem rất nhiều phim....ủa nhầm, là kịch và truyện về đấu đá dành nam nhân, xem chỉ để cho vui ai ngờ lại nhớ rõ đến vậy. Thúy Miên cô nương sớm muộn gì cũng sẽ gả cho người ta, lại đây ta nói cho nghe biết đâu cũng sẽ có lúc phải dùng tới!

- Cái này....phu nhân, Thúy Miên xin được....

Rối rắm đứng dậy muốn rút lui.

- Ai nha, lại đây ta nói à nghe. Dành nam nhân cũng phải có bản lĩnh mới dành được nha, dành nam nhân cũng cần phải có nghệ thuật chứ không phải chỉ cần mặt đẹp một chút, ngự bự một chút là cũng có thể dành được đâu.

Về mặt bát quái, vươn móng vuốt vẫn còn dính rất nhiều nước bồ đào nắm lấy tay áo trắng muốt kéo lại.

- Ack, Thúy Miên có chút....

Mặt đã muốn rút gân gần giống như Thanh Y đứng bên cạnh, nhưng một người là nín cười còn một người là nén khóc. Khoé mắt loé lên một chút dè chừng bàn tay đang nắm lấy tay áo mình.

- Vội gì chứ? Trà vẫn chưa uống hết....gì? Đã nguội rồi sao? Thanh Y, dâng trà mới cho Thuý Miên cô nương đây. Ngồi xuống đi, sớm mà. Ta nói cho nghe nè, việc quan trọng khi về nhà người ta chính là phải biết nhẫn, nhu, thực, ngoan. Nhẫn là gì? Chính là kiên nhẫn, nhẫn nại ấy. Nhu là gì? Nhu chính là mềm mỏng, nhu mì. Thực là gì? Chính là hiền thực, mẫu mực. Còn ngoan chính là xuống tay phải ngoan độc! Vì sao phải cần bốn thứ ấy? Cần bốn thứ ấy bởi vì phải kiên nhẫn thu bản thân lại trong bộ dạng nhu mì với tướng công, hiền thực mẫu mực với người trên kẻ dưới mà tạo lòng tin rồi mới....xuất thủ ngoan độc với những trở ngại. Nếu làm chính thê thì phải tiêu diệt thứ thiếp, nếu làm thiếp thì phải loại trừ chính thê cùng những kẻ khác có thân phận như mình. Có hiểu không vậy?

Nhấp một ngụm trà liếc nhìn bên cạnh, Thanh y thì gật đầu như bầm tỏi, Thuý Miên thì mặt đang đổi dần từ xanh sang trắng. Thuý Linh đôi mắt đột nhiên trở nên đặc biệt sắc bén, nghiêng người tựa vào thành ghế bộ dạng lả lơi nhưng cũng toát ra một sự nguy hiểm ngầm. Ngón tay khẽ phất qua gò má Thuý Miên, móng tay như có như không dừng lại nơi đuôi mắt long lanh.

- Thuý Miên tiểu thư đây trời sinh yếu đuối nhu nhược thì chắc cũng không cần cố gắng lắm trong hai mục nhu_thực rồi, chỉ còn nhẫn và ngoan thôi. Khi chưa có được sự tín nhiệm của đối thủ thì tuyệt đối không được để lộ ra bản thân mình, cô nương cũng có chút đầu óc tính toán chỉ có điều chữ “nhẫn” còn chưa có học đủ. Nên luyện thêm, ngoan thì....càng không đạt tiêu chuẩn. Mượn dao giết người tuy cũng hay nhưng lại là kế sách có sơ hở và phụ thuộc vào may rủi rất nhiều, muốn đảm bảo thì phải chính mình ra tay. Muốn hạ gục một người không những phải tìm hiểu về điểm yếu mà còn phải tìm hiểu về sở trường cũng như sở thích của người đó nữa, bằng không khả năng ăn khổ của bản thân tương đối cao. Ví dụ như một người nhìn tuy không có chút võ công, vừa ngu ngốc lại vừa ngây thơ không có nghĩa là người đấy không biết gì hết. Có thể người đấy ngu ngốc thật nhưng ánh mắt người đấy không có hồng, có thể người đấy không có tâm phòng bị người khác thật nhưng không có nghĩa người đấy không biết cách làm thế nào để giết người muốn đâm mình một dao sau lưng. Con người a

là một loại động vật mạnh mẽ nhất nhưng cũng dễ tổn thương nhất. Bất kể thứ gì trong căn phòng này cũng có thể thành hung khí lấy mạng người....nhưng giết người cũng là giải thoát người đấy khỏi đau khổ bi ai của trần thế, có vẻ đấy lại là quá dễ dàng rồi. Với địch thủ, nhất là kẻ muốn đoạt tướng công của mình thì phải ngoan hơn nữa!

Lạch cạch.

Thiên Diện Bò Tát sống lưng lạnh toát, thân người hơi lắc đảo một chút dựa vào bàn trà. Thuý Linh làm như không biết, cầm lên chùm bồ đào ngắm nghía nhưng khoé môi lại cong lên muôn vàn quyến rũ.

- Nữ nhân ngoài người trong lòng ra thì yêu thích nhất là cái gì? Chính dung mạo của mình, càng là kẻ có nhan sắc thì lại càng chú trọng dung mạo hơn. Người đâm chết hay độc chết nữ nhân xinh đẹp tuyệt đối không bao giờ bằng huỷ dung mạo của người đấy, cắt gân chân, chặt gân tay người đấy, cắt mí mắt của người đấy đi đặt một chiếc lưu ly gương trước mặt để nàng ta ngày ngày nhìn bộ dạng người không ra người, quỷ không ra quỷ của mình. A, phải nhớ cắt lưỡi trước nha, không thì sẽ điếc cái lỗ tai lắm. Không những thế nàng ta lại cắn lưỡi tự tử thì có phải hết trò vui rồi không?

- Thành chủ phu nhân....

- Sao vậy? Có chút khó thở sao?

Thuý Miên trừng mắt nhìn mỗ phu nhân đang dứt từng trái bồ đào ra bỏ sang bên cạnh cho Thanh Y lột vỏ, giọng nhàn nhạt như không chút để ý.

- Còn một thứ tưởng như bình thường nữa nhưng cũng có thể lấy mạng người....chính là dị ứng, dị ứng thường chỉ ở thể nhẹ như mẩn ngứa, ho và khó chịu. Nhưng ở một số người cơ chế phản ứng dị ứng quá mạnh khiến cho....cơ thể bị shock, gọi là shock phản vệ. Những tác nhân gây ra phản vệ thường là thực phẩm, nọc độc của côn trùng hay nhựa cây. Shock phản vệ khiến họng và lưỡi sưng phù gây chèn ép đường thở, mạch nhanh và yếu, tụt huyết áp, tim có thể ngừng đập. Có thể cấp cứu bằng cách tiêm Adrenalin trực tiếp dưới da hoặc dùng một số loại thuốc khác, chỉ tiếc rằng....ở điều kiện hiện tại những thứ ấy còn chưa được phát minh ra đi! A sao mặt cô nương lại tái như vậy? Thanh Y, e mau ra nhìn xem có phải Thuý Miên cô nương muốn nói gì không?

Thiên Diện Bồ Tát lúc này chính là có thể dùng hai từ “bánh bao” để chỉ bởi gương mặt thanh tú, mỹ lệ động lòng người giờ vừa đỏ vừa tím lại sưng phồng lên. Đôi môi anh đào chúm chím cũng đầy cộp lên gấp ba bốn lần, không giữ được thanh bằng lão đảo ngã ngồi xuống chân ghế. Gương mặt hốt hoảng nhìn về phía cửa cầu cứu, quả nhiên bóng trắng vẫn yên lặng đứng bên ngoài này giờ đã được bước đi vào. Đôi mắt hắc ngọc u tối nhìn thẳng vào nữ nhân đang nghiêng người uể oải trên ghế, coi như không có sự tồn tại của Thuý Miên cô nương mà đến bên cạnh phu nhân của mình. Cầm lấy chùm bồ đào trong tay nàng đặt xuống đĩa sau đó cầm lấy chiếc khăn trong tay Thanh Y từng chút lau nước quả trong tay nàng, giọng có chút không hài lòng.

- Nàng không nên ngoạn như vậy....

- Thực nhàm chán...

Nàng rút tay mình lại, quay đi không nhìn Diệp Cô Thành.

-....nước quả dây ra tay, không được sạch sẽ.

Thủy Linh nhướn mày nhìn nam nhân đứng trước mặt mình tự hỏi, có thể dùng bộ mặt nghiêm khắc như giám thị phòng thi mà nói ra lời tức chết người ngay tại đương trường như vậy sao? So với kẻ ném người xuống vực như nàng thì kẻ cắt dây, ném đá có vẻ tội lỗi nhiều hơn gấp mấy lần đi.

Đôi mắt long lanh như nước hồ thu lúc này chỉ còn là hai khe hẹp nứt ra trên chiếc bánh bao, khi nhìn thấy Diệp Cô Thành bước vào bình sáng hẳn lên như người chết đuối vớ được chiếc phao, sau khi nghe lời hắt nói xong thì sa sầm lại tối đen. Miệng ứ ứ muốn nói nhưng không được, nước mắt ứa ra nhanh chóng khiến chiếc “bánh bao” có được vẻ sùng nước đã thâm lại càng thâm hơn.

- Huỷ dung?

Ánh mắt lạnh lẽo lướt qua nữ nhân đang ngồi bệt dưới đất, có vẻ như sắp sửa ngồi cũng không vững nữa rồi.

- Tầm bậy, muốn huỷ dung thì ta đã bắt chiếc người khác dùng trụy thủ vẽ vài chục đường lên mặt lên người cô ta sau đó bôi mặt dụ kiến đến ăn rồi.

Nàng phiên cho tướng công mình một cái nhìn không đồng tình, chẳng nhẽ nghĩ nàng “ác phụ” vậy thật?

- Chết?

Bạc thần lạnh lẽo nhếch lên, chỉ một chữ nhưng đủ để đẩy ả người ta rơi đầm băng vực tuyết. Thuý Miên thân thể không tự chủ được run bắn lên, nàng ta bây giờ mới cảm nhận được sâu sắc cái gọi là vạn kiếp bất phục. Là nàng đã đánh giá nữ nhân kia quá thấp hay là đã tự đánh giá bản thân mình quá cao đây? Sâu trong đôi mắt sưng húp ánh lên sự tuyệt vọng cùng không cam lòng, nàng không tin mình lại thảm bại dưới tay nữ nhân kia như vậy. Nhưng....

- Chết? Đâu có dễ như vậy? Chỉ là một bài học nho nhỏ để cô ta thu liễm lại chút thôi, đừng nghĩ mình thông minh mà có ngày chết lại không hiểu vì sao mình chết. Kể nhu nhược nhất không có nghĩa là kẻ dễ bắt nạt nhất, trước khi xuống tay với ai thì phải tìm hiểu kỹ về người ấy. Chọn cách đơn giản nhất nhưng hiệu quả nhất mới là tốt nhất, chỉ cần quan sát một chút sẽ nhận ra cô ta thích gì và ghét gì. Bồ đào là một loại quả ở đây ít người biết thật, nhưng ánh mắt cô ta nhìn bồ đào không phải lạ lẫm cũng không hề tò mò mà là cảnh giác. Cô ta cũng vô cùng cẩn thận để không chạm phải, vậy nên chỉ có thể là cô ta bị mắc đở khi tiếp xúc với nó. Trong nước trà của cô ta, ta có bỏ một vài giọt nước ép. Còn nếu muốn cái mạng của cô ta thì sẽ là cả chén, khi ấy Thiên Diện Bồ Tát sẽ có một kết cục....vô cùng khó chịu và khó coi.

Nàng mệt mỏi ngáp một cái, phe phẩy tay để Thanh Y tiến lại đỡ mình đi vào buồng trong, để mặc Thiên Diện Bồ Tát bây giờ có thể đổi danh tự thành Thiên Diện Bánh Bao ở ngoài. Diệp Cô Thành nhìn theo bóng dáng liêu xiêu của nàng cũng chỉ biết lắc đầu, biết rằng nàng trước sau gì cũng sẽ sờ đến Thuý Miên nhưng không ngờ lại trong tình huống như vậy. Cách thức ra tay cũng...thực độc đáo đi, ngay đến hẳn là kẻ đã lịch duyệt giang hồ từng ấy năm cũng không bao giờ nghĩ đến một trái bồ đào nho nhỏ cũng có thể đoạt mạng người. Khoé mắt liếc đến thân hình đang run rẩy lui thành một đoàn dưới chân ghế, hắng giọng một tiếng. Ngay lập tức hai cái bóng một đen một trắng xuất hiện, nắm lấy Thiên Diện Bồ Tát Thuý Miên cô nương biến mất chỉ trong nháy mắt.

Lúc ấy Diệp thành chủ của chúng ta khuôn mặt mới bớt đi vài phần lãnh mạc, khoé môi dương lên chút ít chấp tay phía sau tiêu sái trở về thư phòng.

39. Chương 38

Chương 39: Xa vời....

- Vào cung? Ta?

Thanh Y cùng Hồng Y cũng ngơ ngác hết nhìn phu nhân của mình đang há miệng rụng cả càn của đang ngậm ra lại nhìn về phía đội ngũ cung nữ, thái giám và ngự tiền thị vệ đang đứng trước thủy đình trong hoa viên.

- Các người không lầm đi? Thư phòng tướng công ta bên đông các, rẽ phải ra khỏi hoa viên rẽ trái, đi mười lăm bước thấy một gốc quế to. Ngẩng đầu nhìn lên sẽ thấy một thanh niên nam tử mặt than hắc y, hời hắt tiếp hần sẽ chỉ cho.

- Phu nhân, Thiêm Phong sẽ không nói chuyện....

Thanh Y đen mặt liếc mắt về phía cây quế nơi cửa hoa viên, rõ ràng không lộ ra dấu vết gì hết sao phu nhân lại phát hiện?

- Diệp phu nhân, hoàng thượng đích thân hạ chỉ thỉnh phu nhân nhập cung diện thánh.

Quả không hổ danh người trong chốn cung đình, dù rõ ràng cảm muốn rớt xuống đất khi nhìn thấy mẫu phu nhân không một chút hình tượng nhu thực nào “nhỏ nhẹ” xử lý hết một mâm cua bể. Mặt vẫn không đổi, sắc vẫn không biến toàn bộ là cung cung kính kính lập lại.

- Ta....đắc tội với đại boss chính quyền lúc nào thế?

Vừa gặm gặm cua vừa nghiêng người dò hỏi Thanh Y bên cạnh, mắt vẫn sầm soi vị công công nhìn khá quen mắt này.

- Chắc không đâu phu nhân, thấy thái độ của vị công công này có vẻ rất lễ độ. Hơn nữa..... người còn là hoàng thất của hoàng thượng....

Thanh Y hạ giọng thì thầm, đã vô cùng quen thuộc với cách dùng từ kỳ lạ của phu nhân nhà mình.

- Uhm, cũng phải....

Khoé mắt nàng lơ lửng liếc nhìn tuần ảnh phiêu dật đang tiêu sái đi qua hoa viên tiến đến gần thủy đình, nắng đầu đông nhàn nhạt phản chiếu lại trên mặt nước chiếu vào tà áo trắng khiến nam nhân này trở nên mờ ảo đến không thật. Có phải sau này.....nàng nhớ đến hần cũng sẽ có cảm giác như thế này? Cảm giác như đang ở trong mộng đẹp nhưng lại biết được rằng mình sẽ phải tỉnh, cảm giác muốn níu lại nhưng mọi thứ lại như dòng nước xuyên qua ngón tay mà trôi đi hết. Bất lực.....nàng hiện tại chỉ cảm thấy một điều là bất lực, nàng thậm trí còn cảm nhận được cơ thể mình dần yếu đi, muốn ngủ nhiều hơn và....không muốn tỉnh lại. Có phải nàng sẽ rời khỏi đây, rời khỏi hần theo cách ấy? Chìm vào trong mộng ở nơi này và tỉnh lại ở thế giới của mình, nếu vậy thì đâu mới là thực đây? Là đây hay là bên đấy? Nơi ấy nàng có cha mẹ, các em và cuộc sống quen thuộc, nơi đây có hần....người nàng yêu. Tướng công của nàng, chồng của nàng....

Nhẹ nhàng....lạnh.

Nàng mờ mịt ngẩng lên, không biết hần đã đến gần mình lúc nào. Bàn tay lạnh lạnh ôn nhu phất qua khoé mắt mang theo giọt lệ sắp lăn xuống, mâu quang tối đen thâm trầm một lần nữa lại tan ra với sự dịu dàng hiềm hoi.

- Sao vậy?

Không chút để ý đến những người xung quanh, Diệp Cô Thành ngồi xuống bên cạnh nàng. Ngón tay vốn chỉ nắm chuôi kiếm nhặt lên một chiếc càn, khẽ dùng sức một chút để lớp vỏ cứng nứt ra rồi cẩn thận nhặt sạch sẽ sau đó đưa đến trước mặt nàng. Khoé môi cong nhẹ tự tiểu phi tiểu nhìn phu nhân của mình vẻ mặt vô cùng mờ mịt, Thanh Y Hồng Y đằng sau thì dù có muốn làm ra vẻ như bình thường cũng không được.

- Nàng không phải luôn nói muốn một lần đến thăm hoàng cung sao?

- Chàng nhớ?

Nàng có chút không được tự nhiên hé miệng cắn miếng thịt cua, tướng công của nàng không phải vẫn còn mặt lạnh đến đông chết người sao? Từ hôm nàng ngoạn ít trò chơi với Thiên Diện Bồ Tát xong thì hẳn cùng nàng ta cũng biến mất luôn, ba bốn ngày giờ mới quay lại. Quay lại thôi không sao lại một bộ ôn nhu như nước thể này làm nàng cảm thấy thật.....quái dị đâu.

- Ta đưa nàng đi.

Câu trả lời hoàn toàn chẳng ăn nhập, nói xong không để nàng kịp phản ứng vươn tay tóm lấy nàng ôm vào lòng, điểm mũi chân một cái vượt qua đến nửa hoa viên nhằm hướng đông các nhấp nhô vài lần thân ảnh hoàn toàn biến mất. Đức công công nhìn theo mà quai hàm thật sự rơi chưa nhặt lại được, Thanh Y cùng Hồng Y thì nhìn nhau khúc khích cười sau đó mới quay qua nói lại với Đức công công đang không hiểu gì hết.

- Thỉnh công công hồi cung trước, thành chủ của chúng nô tì sẽ đưa phu nhân vào cung sau.

- Đây cũng....

Đức công công vẻ mặt rối rắm, người vừa rồi là Thiên Ngoại Phi Tiên Diệp Cô Thành thật sao? Không phải ông ta chưa từng gặp Diệp thành chủ nhưng mà biểu tình phong phú như vậy, cử chỉ ôn nhu lớn mật như vậy thật dám tưởng rằng là Phương thân vương dịch dung thành ấy chứ? Nhắc đến Phương thân vương cũng thấy kỳ, hơn tháng trước kinh thành được một phen gà bay chó sủa do.... thân vương phủ giải tán toàn bộ thị thiếp cũng như nha hoàn, ngay cả gà mái chó cái chỉ sợ cũng không còn một con ấy chứ. Kể cả gián cả chuột nếu bắt được cũng sẽ chỉ còn toàn đực đi, Phương thân vương đào hoa nổi danh kinh thành....không, nổi danh tam quốc đột nhiên lại như vậy khiến cho lời đồn “long dương chi phích” càng có lý do để được tin tưởng hơn. Lời đồn ấy ra sao? Chính là Phương Vân, Phương thân vương đỉnh đỉnh đại danh của Hạo Long quốc bị một thiếu niên tử giang hồ danh Tiêu Dao hợp hồn mà nguyện từ bỏ cả dâm mỹ nhân thị thiếp. Nhưng thiên bất toại nhân nguyện, thiếu niên mỹ lệ hơn nữ nhân lại mệnh bạc mà sớm thế do nan y bệnh. Từ đó đệ nhất mỹ nam tam đại quốc chính là thay đổi thành một con người hoàn toàn khác, có thể nói là không gần nữ sắc thủ thân như ngọc để tang ối tình đoạn tụ sớm nở tối tàn của mình. Nhớ đến đây Đức công công rung mình một cái, giang hồ a

~ đồn đại a

~ đánh chết cũng không thể tin!

Trong khi đó tại đông các Thuỷ Linh gượng gạo ngẩng lên nhìn tướng công của mình, một đường từ thuỷ đình trong hoa viên về hẳn vẫn cứ ôm nàng tĩnh lặng ngồi như vậy.

- Tướng công chàng....

- Shisss, nàng cứ để như vậy có được không?

Bàn tay siết thân thể kiều nhỏ mạnh hơn một chút, vùi mặt vào tóc nàng cảm nhận mùi

hương ngọt ngào quen thuộc. Khi trở về, vừa bước chân vào hoa viên ánh mắt của nàng lướt qua làm hẳn cảm thấy....lạnh người. Nàng ngồi đó giữa thuỷ đình trong bộ xiêm y nhạt màu lại càng khiến gương mặt xanh xao tái nhợt hơn nữa, gần đây nàng cũng không có vẻ nhanh nhẹn hoạt bát của mọi khi mà hay xuất thần mơ màng. Thời gian đầu hẳn nghĩ rằng nàng như vậy có thể là do mới đi quãng đường xa từ Tây Vực về kinh thành, nhưng từ đó đến nay cũng đã gần một tháng rồi mà tình trạng càng lúc càng tệ hơn. Với thể chất đặc thù của nàng thì quả thật ngay cả ngự y trong thái y viện cũng không thể chuẩn ra được gì đi, có lẽ phải thật sự tìm Đoạt thân y tới kinh thành. Đây cũng là một phần lý do hẳn không đưa nàng trở về Bạch Vân sơn, tổn thương kinh mạch toàn thân dù dùng thần dược cũng không thể nào hoàn hảo lại

như người bình thường. Mới chỉ đầu đông nhưng trong phòng đã phải dùng lò than khi đêm xuống, nàng đã phải dùng áo lông để khoác ngoài.

Thở dài....

Ngón tay quần lấy chút tóc dài mềm mại đã bắt đầu quay trở lại sắc nâu, nàng lúc này thật giống như khi họ mới gặp nhau. Yên lặng, nhợt nhạt yếu ớt và dễ tổn thương.

- Linh Nhi, nàng lúc này thật sự không khoẻ nên để lần sau tiến cung....

Ngừng một chút.

-.....có được không?

Hắn lần đầu tiên dùng câu nghi vấn với nàng, không! Có lẽ là lần đầu tiên hỏi ý kiến một ai đó đi, khi xưa lúc hắn rời cung cũng không hề hỏi ý phụ hoàng hắn là “có được hay không”. Vì sao hắn lại để tâm đến tâm ý nàng nhiều như vậy? Phải chăng khi yêu thương một người chính là mọi việc đều xoay quanh người ấy, hắn dù để lại bao nhiêu người xung quanh bảo vệ nàng cũng vẫn cảm thấy không đủ, dù ôm nàng trong tay cũng vẫn cảm thấy vẫn chưa gần. Luôn cảm thấy nàng nằm ngoài tầm với của mình, tưởng rằng thành thân rồi thì mọi chuyện sẽ khác, sẽ có ràng buộc với nhau để tâm được yên nhưng....nàng càng lúc càng trở nên xa vời với hắn hơn.

- Tướng công ta không sao, chỉ là hay buồn ngủ hơn chút thôi mà. Chắc do mùa đông đến rồi nên mới vậy....

Nàng ngoảnh cười, tướng công của nàng thật không giống mọi khi. Dù Thanh Y, Hồng Y, Lam Y và Tử Y luôn thay phiên nhau ở cạnh nàng nhưng mấy ngày qua không có hắn nàng cũng cảm thấy...khó khăn. Thói quen quá là một thứ đáng sợ, dù chỉ ngắn ngủi vài chục ngày nhưng nàng cũng đã quen với hương hàn mai quần quanh người mình, đã quen với cảm giác hơi lạnh lạnh rồi ấm dần lên của ngón tay hắn, thân thể hắn và....đôi môi hắn. Chính là cảm giác nhớ nhung đây sao? Nó không giống nỗi nhớ gia đình, nhớ cha mẹ và các em nàng. Nó là cảm giác day dứt còn cào trong lồng ngực, là sự chờ mong hụt hẫng mỗi cơn gió thoảng qua khung cửa nhưng bóng dáng quen thuộc lại không thấy, là trống rỗng khi mỗi đêm nhìn sang chiếc gối bên cạnh lạnh lẽo. Hơi đẩy người ra một chút để nhìn rõ khuôn mặt mình đã trăm ngàn lần khắc hoạ trong tim, ngón tay nhỏ đưa lên chạm vào mi tâm nhứ chặt xoa xoa một chút khúc khích cười nhẹ.

- Chàng luôn nhứ chặt mày như vậy làm gì? Sẽ tạo thành nếp nhăn, lúc ấy cả ngày mặt sẽ nhăn thành một đoàn.

Diệp Cô Thành cũng thuận theo mà dãn mày ra, hạ mắt nhìn xuống vẻ mặt chăm chú của nàng. Ngón tay trượt theo sống mũi thẳng kiêu ngạo lướt đến khoé môi mím chặt nghiêm khắc, nấn ná chút ít rồi khe khẽ men theo đường viền sắc nét đến giữa môi.

- Nơi này cũng không nên mím chặt như vậy....sẽ làm người ta cảm thấy xa cách....

Thân thể vươn lên, môi mọng mấp máy hé mở tiến đến gần thay thế ngón tay mơn trớn vẽ trên bạc thân. Tay nàng vòng ra sau nín lấy gáy hắn, hơi thở ngọt như quả chín phả ra tràn ngập khứu giác, len lỏi qua viền môi quần quanh nơi đầu lưỡi mời gọi. Môi mềm như cánh hoa phất qua phất lại chêu chọc nhưng lại không chịu tiến đến gần, giọng nói thì thào như gió thoảng chọc tâm hắn nóng bừng. Chỉ cần là nàng, bất kể làm điều gì cũng đều khiến hắn không thể kiềm chế. Bạc môi nhếch lên, bàn tay nơi eo nàng siết chặt kéo người nàng sát vào mình hơn, cả hai người từ trên xuống dưới hầu như không còn chỗ hở. Phượng mâu tối đen loé lên một chút khép hờ nhìn thẳng vào đôi mắt ướt đang mơ màng.

- Vậy....bây giờ phải làm sao?

- Thay đồ....tiến cung a

~

Nàng vẫn một bộ mơ màng nhưng môi mọng lại cong lên đắc thắng, bất ngờ cắn viền môi sắc nét gần kề một cái rồi xoay người chạy vào buồng trong. Diệp Cô Thành ánh mắt dõi theo thân ảnh nhỏ nhắn, tay chạm nhẹ nơi nàng vừa lưu lại dấu ấn mở nhật tràn ra một nụ cười dịu dàng.

40. Chương 39

Chương 39: Xa vời....

- Vào cung? Ta?

Thanh Y cùng Hồng Y cũng ngơ ngác hết nhìn phu nhân của mình đang há miệng rụng cả càn của đang ngậm ra lại nhìn về phía đội ngũ cung nữ, thái giám và ngự tiền thị vệ đang đứng trước thủy đình trong hoa viên.

- Các người không lầm đi? Thư phòng tướng công ta bên đông các, rẽ phải ra khỏi hoa viên rẽ trái, đi mười lăm bước thấy một gốc quế to. Ngẩng đầu nhìn lên sẽ thấy một thanh niên nam tử mặt than hắc y, hỏi hắt tiếp hắt sẽ chỉ cho.

- Phu nhân, Thiêm Phong sẽ không nói chuyện....

Thanh Y đen mặt liếc mắt về phía cây quế nơi cửa hoa viên, rõ ràng không lộ ra dấu vết gì hết sao phu nhân lại phát hiện?

- Diệp phu nhân, hoàng thượng đích thân hạ chỉ thỉnh phu nhân nhập cung diện thánh.

Quả không hổ danh người trong chốn cung đình, dù rõ ràng cảm muốn rớt xuống đất khi nhìn thấy mỗ phu nhân không một chút hình tượng nhu thực nào “nhỏ nhẹ” xử lý hết một mâm cua bể. Mặt vẫn không đổi, sắc vẫn không biến toàn bộ là cung cung kính kính lặp lại.

- Ta....đắc tội với đại boss chính quyền lúc nào thế?

Vừa gặm gặm càn của vừa nghiêng người dò hỏi Thanh Y bên cạnh, mắt vẫn sẫm soi vị công công nhìn khá quen mắt này.

- Chắc không đâu phu nhân, thấy thái độ của vị công công này có vẻ rất lễ độ. Hơn nữa..... người còn là hoàng thất của hoàng thượng....

Thanh Y hạ giọng thì thầm, đã vô cùng quen thuộc với cách dùng từ kỳ lạ của phu nhân nhà mình.

- Uhm, cũng phải....

Khoé mắt nàng lơ lửng liếc nhìn tuần ảnh phiêu dật đang tiêu sái đi qua hoa viên tiến đến gần thủy đình, nắng đầu đông nhàn nhạt phản chiếu lại trên mặt nước chiếu vào tà áo trắng khiến nam nhân này trở nên mờ ảo đến không thật. Có phải sau này.....nàng nhớ đến hẳn cũng sẽ có cảm giác như thế này? Cảm giác như đang ở trong mộng đẹp nhưng lại biết được rằng mình sẽ phải tỉnh, cảm giác muốn níu lại nhưng mọi thứ lại như dòng nước xuyên qua ngón tay mà trôi đi hết. Bất lực.....nàng hiện tại chỉ cảm thấy một điều là bất lực, nàng thậm trí còn cảm nhận được cơ thể mình dần yếu đi, muốn ngủ nhiều hơn và....không muốn tỉnh lại. Có phải nàng sẽ rời khỏi đây, rời khỏi hẳn theo cách ấy? Chìm vào trong mộng ở nơi này và tỉnh lại ở thế giới của mình, nếu vậy thì đâu mới là thực đây? Là đây hay là bên đấy? Nơi ấy nàng có cha mẹ, các em và cuộc sống quen thuộc, nơi đây có hẳn....người nàng yêu. Tướng công của nàng, chồng của nàng....

Nhẹ nhàng....lạnh.

Nàng mở mắt ngẩng lên, không biết hẳn đã đến gần mình lúc nào. Bàn tay lạnh lạnh ôn nhu phất qua khoé mắt mang theo giọt lệ sắp lăn xuống, mâu quang tối đen thâm trầm một lần nữa lại tan ra với sự dịu dàng hiềm hoi.

- Sao vậy?

Không chút để ý đến những người xung quanh, Diệp Cô Thành ngồi xuống bên cạnh nàng. Ngón tay vốn chỉ nắm chuôi kiếm nhặt lên một chiếc càn, khẽ dùng sức một chút để lớp vỏ cứng nứt ra rồi cẩn thận nhặt sạch sẽ sau đó đưa đến trước mặt nàng. Khoé môi cong nhẹ tự tiểu phi tiểu nhìn phu nhân của mình vẻ mặt vô cùng mờ mịt, Thanh Y Hồng Y đằng sau thì dù có muốn làm ra vẻ như bình thường cũng không được.

- Nàng không phải luôn nói muốn một lần đến thăm hoàng cung sao?

- Chàng nhớ?

Nàng có chút không được tự nhiên hé miệng cắn miếng thịt cua, tướng công của nàng không phải vẫn còn mặt lạnh đến đông chết người sao? Từ hôm nàng ngoạn ít trò chơi với Thiên Diệp Bồ Tát song thì hẳn cùng nàng ta cũng biến mất luôn, ba bốn ngày giờ mới quay lại. Quay lại thôi không sao lại một bộ ôn nhu như nước thể này làm nàng cảm thấy thật.....quái dị đâu.

- Ta đưa nàng đi.

Câu trả lời hoàn toàn chẳng ăn nhập, nói song không để nàng kịp phản ứng vươn tay tóm lấy nàng ôm vào lòng, điểm mũi chân một cái vượt qua đến nửa hoa viên nhằm hướng đông các nhấp nhô vài lần thân ảnh hoàn toàn biến mất. Đức công nhìn theo mà quai hàm thật sự rơi chưa kịp lại được, Thanh Y cùng Hồng Y thì nhìn nhau khúc khích cười sau đó mới quay qua nói lại với Đức công công đang không hiểu gì hết.

- Thỉnh công công hồi cung trước, thành chủ của chúng nô tì sẽ đưa phu nhân vào cung sau.

- Nay cũng....

Đức công công vẻ mặt rối rắm, người vừa rồi là Thiên Ngoại Phi Tiên Diệp Cô Thành thật sao? Không phải ông ta chưa từng gặp Diệp thành chủ nhưng mà biểu tình phong phú như vậy, cử chỉ ôn nhu lớn mật như vậy thật dám tưởng rằng là Phượng thân vương dịch dung thành ấy chứ? Nhắc đến Phượng thân vương cũng thấy kỳ, hơn tháng trước kinh thành được một phen gà bay chó sủa do.... thân vương phủ giải tán toàn bộ thị thiếp cũng như nha hoàn, ngay cả gà mái chó cái chỉ sợ cũng không còn một con ấy chứ. Kể cả gián cả chuột nếu bắt được cũng sẽ chỉ còn toàn đực đi, Phượng thân vương đào hoa nổi danh kinh thành....không, nổi danh tam quốc đột nhiên lại như vậy khiến cho lời đồn “long dương chi phích” càng có lý do để được tin tưởng hơn. Lời đồn ấy ra sao? Chính là Phượng Vân, Phượng thân vương đỉnh đỉnh đại danh của Hạo Long quốc bị một thiếu niên tử giang hồ danh Tiêu Dao hợp hồn mà nguyện từ bỏ cả dâm mỹ nhân thị thiếp. Nhưng thiên bất toại nhân nguyện, thiếu niên mỹ lệ hơn nữ nhân lại mệnh bạc mà sớm thế do nan y bệnh. Từ đó đệ nhất mỹ nam tam đại quốc chính là thay đổi thành một con người hoàn toàn khác, có thể nói là không gần nữ sắc thủ thân như ngọc để tang ối tình đoạn tụ sớm nở tối tàn của mình. Nhớ đến đây Đức công công rùng mình một cái, giang hồ a

~ đồn đại a

~ đánh chết cũng không thể tin!

Trong khi đó tại đông các Thuỷ Linh gượng gạo ngẩng lên nhìn tướng công của mình, một đường từ thuỷ đình trong hoa viên về hẳn vẫn cứ ôm nàng tĩnh lặng ngồi như vậy.

- Tướng công chàng....

- Shisss, nàng cứ để như vậy có được không?

Bàn tay siết thân thể kiều nhỏ mạnh hơn một chút, vùi mặt vào tóc nàng cảm nhận mùi

hương ngọt ngào quen thuộc. Khi trở về, vừa bước chân vào hoa viên ánh mắt của nàng lướt qua làm hẳn cảm thấy....lạnh người. Nàng ngồi đó giữa thuỷ đình trong bộ xiêm y nhạt màu lại càng khiến gương mặt xanh xao tái nhợt hơn nữa, gần đây nàng cũng không có vẻ nhanh nhẹn hoạt bát của mọi khi mà hay xuất thần mơ màng. Thời gian đầu hẳn nghĩ rằng nàng như vậy có thể là do mới đi quãng đường xa từ Tây Vực về kinh thành, nhưng từ đó đến nay cũng đã gần một tháng rồi mà tình trạng càng lúc càng tệ hơn. Với thể chất đặc thù của nàng thì quả thật ngay cả ngự y trong thái y viện cũng không thể chuẩn ra được gì đi, có lẽ phải thật sự tìm Đoạt thân y tới kinh thành. Đây cũng là một phần lý do hẳn không đưa nàng trở về Bạch Vân sơn, tổn thương kinh mạch toàn thân dù dùng thần dược cũng không thể nào hoàn hảo lại như người bình thường. Mới chỉ đầu đông nhưng trong phòng đã phải dùng lò than khi đêm xuống, nàng đã phải dùng áo lông để khoác ngoài.

Thở dài....

Ngón tay quần lấy chút tóc dài mềm mại đã bắt đầu quay trở lại sắc nâu, nàng lúc này thật giống như khi họ mới gặp nhau. Yên lặng, nhợt nhạt yếu ớt và dễ tổn thương.

- Linh Nhi, nàng lúc này thật sự không khoẻ nên để lần sau tiến cung....

Ngừng một chút.

-.....có được không?

Hắn lần đầu tiên dùng câu nghi vấn với nàng, không! Có lẽ là lần đầu tiên hỏi ý kiến một ai đó đi, khi xưa lúc hắn rời cung cũng không hề hỏi ý phụ hoàng hắn là “có được hay không”. Vì sao hắn lại để tâm đến tâm ý nàng nhiều như vậy? Phải chăng khi yêu thương một người chính là mọi việc đều xoay quanh người ấy, hắn dù để lại bao nhiêu người xung quanh bảo vệ nàng cũng vẫn cảm thấy không đủ, dù ôm nàng trong tay cũng vẫn cảm thấy vẫn chưa gần. Luôn cảm thấy nàng nằm ngoài tầm với của mình, tưởng rằng thành thân rồi thì mọi chuyện sẽ khác, sẽ có ràng buộc với nhau để tâm được yên nhưng....nàng càng lúc càng trở nên xa vời với hắn hơn.

- Tướng công ta không sao, chỉ là hay buồn ngủ hơn chút thôi mà. Chắc do mùa đông đến rồi nên mới vậy....

Nàng ngoảnh cười, tướng công của nàng thật không giống mọi khi. Dù Thanh Y, Hồng Y, Lam Y và Tử Y luôn thay phiên nhau ở cạnh nàng nhưng mấy ngày qua không có hắn nàng cũng cảm thấy...khó khăn. Thói quen quá là một thứ đáng sợ, dù chỉ ngắn ngủi vài chục ngày nhưng nàng cũng đã quen với hương hàn mai quần quanh người mình, đã quen với cảm giác hơi lạnh lạnh rồi ấm dần lên của ngón tay hắn, thân thể hắn và....đôi môi hắn. Chính là cảm giác nhớ nhung đây sao? Nó không giống nỗi nhớ gia đình, nhớ cha mẹ và các em nàng. Nó là cảm giác day dứt còn cào trong lồng ngực, là sự chờ mong hụt hẫng mỗi cơn gió thoảng qua khung cửa nhưng bóng dáng quen thuộc lại không thấy, là trống rỗng khi mỗi đêm nhìn sang chiếc gối bên cạnh lạnh lẽo. Hơi đẩy người ra một chút để nhìn rõ khuôn mặt mình đã trăm ngàn lần khắc hoạ trong tim, ngón tay nhỏ đưa lên chạm vào mi tâm nhứ chặt xoa xoa một chút khúc khích cười nhẹ.

- Chàng luôn nhứ chặt mày như vậy làm gì? Sẽ tạo thành nếp nhăn, lúc ấy cả ngày mặt sẽ nhăn thành một đoàn.

Diệp Cô Thành cũng thuận theo mà dãn mày ra, hạ mắt nhìn xuống vẽ mặt chăm chú của nàng. Ngón tay trượt theo sống mũi thẳng kiêu ngạo lướt đến khoé môi mím chặt nghiêm khắc, nấn ná chút ít rồi khe khẽ men theo đường viền sắc nét đến giữa môi.

- Nơi này cũng không nên mím chặt như vậy....sẽ làm người ta cảm thấy xa cách....

Thân thể vươn lên, môi mọng mấp máy hé mở tiến đến gần thay thế ngón tay mơn trớn vẽ trên bạc thân. Tay nàng vòng ra sau nịt lấy gáy hắn, hơi thở ngọt như quả chín phả ra tràn ngập khứu giác, len lỏi qua viền môi quần quanh nơi đầu lưỡi mời gọi. Môi mềm như cánh hoa phất qua phất lại chêu chọc nhưng lại không chịu tiến đến gần, giọng nói thì thào như gió thoảng chọc tâm hắn nóng bừng. Chỉ cần là nàng, bất kể làm điều gì cũng đều khiến hắn không thể kiềm chế. Bạc môi nhếch lên, bàn tay nơi eo nàng siết chặt kéo người nàng sát vào mình hơn, cả hai người từ trên xuống dưới hầu như không còn chỗ hở. Phượng mâu tối đen loé lên một chút khép hờ nhìn thẳng vào đôi mắt ướt đang mơ màng.

- Vậy....bây giờ phải làm sao?

- Thay đồ....tiến cung a

~

Nàng vẫn một bộ mơ màng nhưng môi mọng lại cong lên đắc thắng, bất ngờ cắn viền môi sắc nét gần kề một cái rồi xoay người chạy vào buồng trong. Diệp Cô Thành ánh mắt dõi theo thân ảnh nhỏ nhắn, tay chạm nhẹ nơi nàng vừa lưu lại dấu ấn mờ nhạt tràn ra một nụ cười dịu dàng.

41. Chương 40

Chương 40: Ngự hoa viên không yên tĩnh.

Ngự hoa viên __ Hoàng cung.

Thiên không vạn dặm không mây, nắng nhạt dịu dàng ảm áp và cơn gió hiu hiu mang theo hương hoa nhẹ nhàng thoảng qua. Bên bụi đỗ quyên phớt hồng nơi góc khuất cạnh hồ, một nữ nhân trong bộ xiêm y nguyệt bạch viền lam nhạt tựa đầu vào tảng đá lơ dang xoay xoay chiếc nhẫn nơi ngón tay áp út môi mấp máy hát vài giai điệu vu vơ. Có lẽ nàng sẽ chỉ nhàm chán ở nơi này đợi có ai đó đi ngang qua nếu như không để vài vị phi tần nhàn rỗi không có việc gì đi dạo hoa viên nghe thấy....

.....Bóng hình chàng như đang chìm sâu trong bóng tối

Hoa đào khi nở rộ sẽ ra sao?

Ánh mắt của chàng cô đơn lẻ loi như ánh trăng lạnh lẽo kia

Nên thiếp sẽ để chàng hạnh phúc trong vòng tay người khác.

Yêu chàng khiến tim thiếp lỗi nhịp

Vẽ hình dáng chàng, nhưng chẳng thể phác họa nên tâm hồn chàng.

Khắc ghi gương mặt chàng, là điều thiếp có thể làm để đợi chàng

Chàng là bản tình ca bất tận trong thiếp

Trái tim thiếp nguyện trao trọn cho chàng.....

(Trích Hoạ Tâm __ OST Hoạ Bi)

- To gan!

Nữ nhân bạch y giật nảy mình, chiếc nhẫn trong tay văng ra leng keng rơi xuống đất, nàng vội vã chạy theo luồng cuống chụp lấy đúng lúc nó lăn đến dưới đôi hài đỏ thêu hoa mẫu đơn dính trên châu. Một bàn tay nòn nà như ngọc khác vươn ra, nhặt chiếc nhẫn lên. Đôi mắt sắc bén liếc qua hai chữ “Diệp” và “Linh” khắc lồng vào nhau bên trong lòng chiếc nhẫn, đôi môi mỏng được tô son đỏ cầu kỳ nhếch lên mỉa mai.

- Thân làm tú nữ tiến cung, là người thuộc về hoàng thượng mà người dám tự định chung thân?

Thái giám, cung nữ phía sau không khỏi hút vào một ngụm khí lạnh. Vài vị mặc cung trang bên cạnh thì nhếch môi cười nhạt, coi như xem trò hay đưa mắt đánh giá nàng. Nàng nghiêng đầu, đưa tay lên gãi gãi khó hiểu.

- Vị này.....các vị hiểu nhầm thì phải, ta không.....

- Còn cái? Người vừa rồi hát cái gì? Tang vật trong tay ta, nhân chứng vẫn còn đứng đây người còn dám nói la hiểu nhầm?

Nữ nhân cầm chiếc nhẫn ngắt lời nàng cười lạnh, liếc mắt một cái ra hiệu. Ngay lập tức hai cung nữ phía sau tiến lên áp sát bạch y nữ tử vào giữa, nàng hắc hắc cười gượng một tiếng cố gắng kiềm chế để không bạo phát tiến lên bóp cổ nữ nhân chết tiệt đang giương nanh múa vuốt thị uy trước mặt mình này.

- Đây....trước hết có thể trả lại đồ cho ta?

Nàng mỉm cười ngọt ngào ngược mắt nhìn bọn họ, giữ bộ dạng hết sức điềm đạm đáng yêu. Chỉ tiếc đối với kẻ đang muốn chứng tỏ quyền lực thì lại càng như lửa đổ thêm dầu.

- Hồn xược, với bản cung cũng dám xưng ta? Người đâu, mau bắt ả tú nữ to gan này lại cho bổn cung.

Vị cung phi nhếch cằm lên, mắt liếc xuống nhìn bạch y nữ tử ngơ ngác ngác bị cung nữ nắm lấy tay kèm chặt hai bên người lại. Lại liếc sang những kẻ bên cạnh mình, miệng tràn ra nụ cười đắc thắng kiêu ngạo.

- Vị nương nương này, ta khuyên người tốt nhất nên đưa trả cho ta vật ấy. Bằng không rắc rối của người thật....không nhỏ chút nào.

Nàng vẫn một bộ thiên chân vô tà, cười đến thập phần vô hại lại còn thật tình khuyên nhủ kẻ đối diện mình.

- Người..... Tiện tì, người dám đe dọa bổn cung? Người có biết ta là ai?

Khuôn mặt mỹ nhân vạn người có một biến sắc, bàn tay nắm chiếc nhẫn run run. Phía bên cạnh đã xuất hiện một vài tiếng khúc khích nho nhỏ cố tình để lọt ra ngoài, không biết là cười nữ tử áo trắng không hiểu chuyện hay là cười kẻ muốn thị uy nhưng lại chọn nhầm đối tượng.

- Không biết! Bất quá....người biết ta là ai sao?

Đôi mắt to với hàng mi dài cong vút chớp chớp chọc tâm người nhộn nhạo, lại càng chọc cơn thịnh nộ của ai đó phun trào nhanh hơn.

- Vị tú nữ này chắc cũng chỉ mới vào cung thôi, kẻ không biết không có tội. Tội gì phải nặng lời như vậy Huệ phi muội muội?

Giọng nói mềm mại nhẹ nhàng từ phía sau vang lên khiến kẻ đang tím mặt chuẩn bị tác quái là Ninh phi cũng phải giật mình thu liễm lại, cùng mọi người bên cạnh phúc thân. Thái giám cùng cung nữ cũng đồng loạt quỳ xuống vô cùng có quy củ mà thĩnh an.

- Tham kiến Như phi nương nương, nương nương cát tường.

- Đứng dậy cả đi, cả đám người xúm lại ăn hiếp một tiểu cô nương còn ra thể thống gì?

Dù ngữ điệu bình thản nhưng sự nghiêm khắc toát ra khiến cho những kẻ vừa nãy đắc ý bao nhiêu hiện tại chợt dạt bấy nhiêu, bực y nữ tử tò mò ngồi trên tảng đá đánh giá vị Như phi mới đến này. Đã là phi đương nhiên phải đẹp, khác với Huệ phi có vẻ đẹp sắc sảo Như phi này lại làm người ta có cảm giác giống..... Quán Thế Âm Bồ Tát. Không chỉ dung mạo thoát tục lãnh đạm nhưng vẫn toát lên vẻ hiền hoà mà còn do chuỗi tràng hạt trong tay, và một thân y phục đơn giản nhạt màu. Là một vẻ đẹp người ta chỉ có thể kính chứ không thể đến gần.

- avalokitesvara.....

Mọi người đều bị tiếng thì thầm của nàng làm cho kinh ngạc mà quay người lại, Như phi đôi mắt sáng lên mất đi chút ít lãnh đạm thường ngày nhẹ nhàng đến bên nàng nhẹ giọng.

- Tiểu cô nương, người biết tiếng Phạn?

- Thuận miệng thôi.

Nàng mỉm cười không chút để ý đến bộ mặt nhăm nhúm của những kẻ xung quanh, Như phi cũng không để ý đến lời nói chuyện không dùng kính ngữ của nàng mà tiến đến ngồi xuống bên cạnh.

- Người hiểu ý nghĩa của từ người vừa nói chứ?

- Quán Thế Âm Bồ Tát, nương nương làm ta nhớ đến vị này nên buột miệng.

Chỉ chuỗi hạt trong tay Như phi.

- Ta? Tiểu cô nương người thực biết nói đùa, không phải do ta vừa mới quở trách bọn họ nên người tính dựa hơi tiếp?

Như phi nhìn nàng vẻ vô cùng thú vị.

- Bọn họ? Ta chỉ muốn lấy lại đồ của mình thôi, dựa hơi thì....ta có chỗ dựa vững hơn kia. Hắc hắc.

Bạch y nữ tử vẫn một bộ như vậy khiến người ta thật không biết đâu là thực đâu là đùa.

- Nha đầu này thực mạnh miệng, ở trong cung không phải như ở nhà có hiểu không? Thân làm tú nữ cũng nên tự ý thức, bọn họ cảm thứ gì của người? Ta giúp người lấy lại nhưng phải nhớ, không có lần thứ hai may mắn như vậy.

Như phi mỉm cười dịu dàng xoa đầu nàng, bạch y nữ tử cười khổ có chút áy náy đính chính lại sự hiểu lầm của mọi người.

- Thực xin lỗi, ta không phải tú nữ mới tiến cung. Ta là theo tướng công của mình đến gặp hoàng thượng, được nửa đường có chút.....có chút.....khó nói nên....bị lạc đến đây. Đang ngồi đợi người đến để hỏi đường thì gặp mấy vị nương nương đây.....hắc hắc....thực có lỗi khiến mọi người hiểu lầm đi.

Mọi người xung quanh trợn mắt nhìn bạch y nữ tử, các vị quan dù là văn hay võ trù Phụng thân vương và Nam Cung Triệt phiêu kỵ đại tướng quân ra đều đã yên bề gia thất thật. Nhưng vị tiểu cô nương này....nhìn đi nhìn lại cũng chỉ khoảng mười sáu mười bảy sao có thể là chính thê của mấy lão đại thần? Thị thiếp thì càng không thể, thân phận như vậy tuyệt đối không thể tự tiện nhập cung như vậy được, nghe giọng nàng ta thì thấy có vẻ là việc....đơn giản.

- Tiểu cô....a không, phu nhân. Tướng công của phu nhân là vị nào trong triều?

Huệ phi có chút chột dạ tiến đến gần dò hỏi.

- Trong triều? Chẳng từ lâu đã không màng thế sự, lên núi làm một cái cao nhân xa lánh hồng trần a

~

Nàng nghiêng đầu meo meo cười, cố ý nửa thật nửa giả chêu ghẹo Huệ phi. Quả nhiên Huệ phi vốn nổi tiếng là người nóng tính có tiếng nơi hậu cung, nộ khí lại xông lên bừng bừng chỉ mặt nàng mà mắng.

- Xú nha đầu chết tiệt nhà ngươi, cao nhân không màng thế sự hồng trần nào lại đi thú thê. Mà lại thú cái đã nha đầu không biết chuyện như ngươi? Muốn lừa gạt bốn cung cho qua chuyện hay sao?

Như phi cũng phải chống tay vào trán lắc lắc đầu, lần đầu tiên gặp một cái tiểu quỷ như vậy.

- Ủa, thầy chùa còn hoàn tục thú thê được tướng công ta vì sao không được? Luật nào cấm?

Vừa cười hì hì vừa móc túi ô mai giấu trong người ra nhón lấy vài quả nhóp nhép chêu người, thực ra nàng cũng không muốn dây dưa với mấy vị chốn hậu cung này làm cái gì. Nhưng ai khiến bọn họ cứ một mực bám lấy nàng để thị ục? Không ngoạn tức chết bọn họ thì thật không phải với đẳng và nhà nước vĩ đại, thật không phải với nhân dân hàng năm phải đóng thuế chu cấp cho cả cái hoàng cung đại bự này.

- Người....người.... Như phi tỷ tỷ, tỷ đã thấy chưa? Xú nha đầu này chính là cố tình muốn chêu chọc chúng ta mà....

Huệ phi tức đến giậm chân, chỉ hận không nhảy lên cho cái gương mặt hơn hớn kia một bạt tai được.

- Ta chêu ai? Ta chọc ai? Là ngươi tự đứng từ đầu đến cuối ta giật mình, lại đoạt mất nhẫn thành hôn của ta. Còn vô duyên vô cớ mắng ta đủ điều, muốn ta tính toán sao?

Khuôn mặt khả ái rung động lòng người lúc này lại là một bộ cong cớn, hai tay chống nạnh cầm hất lên đầu khiêu khích.

- Nhẫn thành hôn là cái gì? Bốn cung ta thích thì đoạt, tiểu tiện nhân ngươi làm được gì? Của ngươi sao? Ta phi....

Không đợi nàng kịp phản ứng, Huệ phi thẳng tay ném chiếc nhẫn vẫn đang cầm xuống hồ. Mọi người tròn mắt nhìn Huệ phi tuy nóng tính nhưng cũng được coi là một trong những tài nữ nổi danh nhất kinh thành mà lại....nhỏ mọn đến như vậy, nói cho cùng cũng chỉ là một cái tiểu cô nương dù có đùa dai một chút cũng đâu cần phải quá quát như vậy.

Bạch y nữ tử vừa thấy Huệ phi giơ tay đã cảnh giác, ngay khi thấy vật nhỏ từ trong bàn tay như ngọc bay ra phản xạ lại ánh mặt trời lấp lánh thì không quản bản thân không chút võ công hay phía dưới là hồ nước và hiện tại là đầu đông mà phi người theo chụp lại. Miệng vẫn không quên tru tréo.

- AAAA....nữ nhân chết tiệt, đợi đấy rồi ta cho ngươi ăn “Tam tiểu tiêu dao tán....aaaaannnnnnnn”

Hăng.

Đột nhiên một bóng vàng nhạt loé lên từ thiên không hạ xuống dùng ống tay áo rộng quần lấy vật nhỏ lấp lánh, một tay còn lại thì nắm lấy eo bạch y nữ tử kéo lại về phía lòng mình sau đó nhẹ nhàng điểm mũi giày xuống cánh hoa đỏ quỳên trôi trên mặt nước, thân hình nhẹ hẫng lại bay lên hướng về phía trên bờ mà đến. Cả hoa viên không hện mà tất cả cùng phải hít vào một hơi vì kinh diễm, ngay cả trăng hạt trên tay Như phi cũng rời khỏi ngón tay mà rơi xuống đất.

Trước mắt họ hiện ra một nam nhân thân trắng như tuyết, tà áo nhạt màu như nắng phiêu lãng tóc đen vi tán ngược sáng mà đến. Hai tay áo rộng như đôi cánh thu lại vào bên thân khi mũi giày màu trắng nhẹ nhàng hạ trên mặt đất, tuần nhan lạnh nhạt cũng không làm mất đi vẻ quỳên rũ đẹp hơn bất cứ nữ nhân nào, ngũ quan với những đường nét mịn hoặc như được tạc ra từ bạch ngọc. Phượng mâu tối đen chăm chú nhìn bạch y nữ tử trong lòng mình, mày kiếm nhíu chặt và bạch thần ôn nhuận hé mở. Giọng nói trầm trầm mang theo từ tính dịu dàng cùng nội dung khiến tất cả lại thêm một phen muốn rớt khớp hàm.

- Hoàng thẩm, người ngoạn trò chơi gì ở nơi này?

..”*Đã gửi từ trái tim của tôi*”..

42. Chương 41

Chương 41: Thị huyết ma đầu nơi hoàng cung.

Ngay lúc nàng còn đang lằm bằm chửi rửa trong lòng, chắc hẳn rằng lần này mình sẽ uống no nước hồ thì trước mắt bỗng hoa lên một chút. Dải sáng màu vàng nhạt như nắng từ phía bên cạnh nàng vung lên quần lấy chiếc nhẫn thu vào, sau đó thất lưng căng thẳng cả thân người nàng rơi vào một vòng tay dịu dàng. Mùi hương ấm nồng nhưng cũng thanh thoát phả lại rồi người hẫng một lần nữa, nàng chưa kịp nghĩ gì thêm thì đã cảm thấy mặt đất bằng phẳng dưới chân. Cảm giác như lúc máy bay cất cánh khiến nàng choáng váng quay cuồng, hai tai lùng bùng loáng thoáng nghe có người nói gì đó nhưng toàn thân vô lực mềm nhũn ra phải tựa vào người đang ôm mình mới đứng vững.

- Hoàng thẩm?

Nam tuấn mỹ tựa hồ yêu nhíu mày nhìn bạch y nữ tử thân hình gầy nhỏ trong lòng mình. Hắn gần đây ưa thích yên tĩnh nên những hôm phải vào hoàng cung cả ngày thì sẽ tìm một góc khuất nào đấy mà nhắm mắt dưỡng thần mỗi khi được rảnh rang, hôm nay hắn chính là chọn một nhánh mộc lan nơi góc Tĩnh Tâm hồ của ngự hoa viên làm nơi ngủ trưa của mình. Ấm khiến dương sai thể nào nữ nhân này lại cũng chọn bụi đỏ quỳên gần đấy làm nơi nghỉ chân, hắn vốn cũng không để ý người phía dưới là ai cho đến khi nàng khe khẽ ngâm nga một bài hát kỳ lạ. Giọng ca tuy không thể sánh bằng những ca nương hắn vẫn nghe trước đây nhưng....cũng vẫn khiến cho hắn cảm nhận được một sự day dứt nhẹ nhàng.

“.....Không thể nhìn thấy tâm hồn lạc lõng của chàng

Cũng không thể đoán được sắc màu trong mắt chàng

Một cơn gió thoảng qua, một giấc mộng dài

Ái tình cũng như là định mệnh, không thể đoán biết được.....”

Giọng có chút quen tai nhưng hắn giờ không có hứng thú muốn biết, đang định lặng lẽ bỏ đi thì một tiếng quát vang lên khiến hắn cũng phải nhíu mày. Ra chỉ là những nữ nhân nhiều chuyện ưa thích mưu toan đấu đá nhau trong hậu cung của hoàng huynh, hắn lại càng chán nản quyết định làm ngơ đi. Nghe nàng kia ca thì hắn nghĩ rằng đây hẳn là một cái nữ tử nhu nhược nhưng si tình và dám yêu, sau đó thì mẩu đối thoại tức cười của nàng ta với mấy nữ nhân khác làm hắn vì tò mò mà phải hé mắt nhìn xuống. Không nhìn thì thôi, vừa thấy rõ nữ tử kia là ai hắn thiếu điều muốn ngã lộn cổ. Đó chẳng phải là nữ tử đã thành thân với Thiên Ngoại Phi Tiên Diệp Cô Thành, Diệp hoàng thúc của hắn sao? Không ngờ trừ về bề ngoài thì miệng lưỡi cũng....không thường đi. Rõ ràng chỉ cần nói rõ thân phận là được nhưng lại cố tình lấp lửng, nửa thật nửa giả mà chêu đùa nữ nhân ngu ngốc Huệ phi kia. Huệ trong “huệ chất lan tâm” sao? Tài nữ

nổi danh kinh thành sao? Nếu không có phụ thân là tả thừa tướng có lẽ vị Huệ phi kia ngay cả cung nữ cũng không thể làm đi. Ánh mắt lại lướt về phía bạch y nữ tử, hần.....không biết tên nàng. Cũng không biết gì về nàng hết, chỉ biết rằng trong khoảng thời gian bị xoá khỏi trí nhớ hần đã quen biết và từng tặng cây trâm định thê của mình cho nàng nhưng....tiếc rằng nàng vốn không thuộc về hần. Ngón tay không tự giác mân mê mảnh ngọc vẫn đeo nơi thắt lưng, phượng mâu dôi theo thân hình nhỏ nhắn linh động. Mâu quang tan ra một chút, trong đầu thoáng xuất hiện hình ảnh một đôi mắt to trong suốt thờ ơ với đuôi mắt dài và làn mi cong vút. Hình bóng nhỏ nhắn yêu kiều trong lớp sa mỏng manh như sương như khói đỏ tươi tiem điểm quay người bước vào không gian trắng lạnh buốt giá nhưng vô cùng quen thuộc. Suối tóc tựa tơ huyền quấn theo vài bông tuyết trắng phiêu lãng, ngón tay hần không tự giác vươn ra như muốn chạm vào những sợi tơ mềm mại ấy.

Ngay lúc ấy giữa mi tâm như có một thanh lợi kiếm xuyên suốt vào khiến những ngón tay như bạch ngọc khựng lại trong không trung. Phượng mâu nhắm chặt hiện ra nét đau đớn khôn khổ chỉ một thoáng rồi lại thanh tĩnh lại như cũ, hần ngạc nhiên mở bừng mắt nhìn xung quanh. Vẫn là cây mộc lan bên Tĩnh Tâm trì trong ngự hoa viên, nữ nhân của hoàng thúc vẫn đang một bộ tinh quái nói gì đó chêu ghẹo đám phi tần nữ nhân của hoàng huynh khiến Huệ phi kia khó coi như con khỉ ăn phải ớt.

Bóng dáng vừa lướt qua là ai?

Thu bàn tay đang muốn vươn ra chạm vào thứ gì đó trong không trung của mình lại, hần khẽ chạm đầu ngón tay vào mi tâm. Hoàn toàn không có gì bất thường cả, mới chỉ một chớp mắt vừa song hần đã cảm thấy đầu như bị một thứ gì đó xuyên thẳng vào. Đau đớn chân thật đến mức hần hoài nghi mình vì sao vẫn còn tựa người trên chạc cây này được, rồi hần thấy bạch y nữ tử cảnh giác nhìn chằm chằm vào bàn tay vùng lên của Huệ phi. Ngay khi Huệ phi ném vật nhỏ trong tay ra, bạch y nữ tử kia cũng biến sắc mà lao người theo. Nhìn cước bộ lung tung loạng choạng thì rõ ràng nàng không có một điểm nội lực hay võ công, hướng mà nàng ta lao ra lại chính là mặt nước Tĩnh Tâm hồ.

Trong đầu chỉ kịp nghĩ đến vậy, thân hình hần liền vô thức hành động. Đến khi tỉnh thần thì đã rơi vào hoàn cảnh dở khóc dở cười này đây, ôn nhu cùng bảo hộ nữ tử vừa xa lạ lại vừa quen thuộc này dường như chính là một loại bản năng. Mà bản năng thì thường đi trước khi cái đầu có thể suy nghĩ thấu triệt, ai thán trong lòng một chút hần đưa mắt nhìn về phía những phi tần cùng thái giám cung nữ đã bắt đầu biến sắc. Sự chán ghét khiến cho nụ cười thường trực trên môi cũng không thể xuất hiện, bạc thần ôn nhuận lắm đầu tiên lạnh lùng.

- Huệ phi, Diệp hoàng thúc cùng hoàng thượng sẽ cần một lời giải thích.

Trong sự kinh hoàng của Huệ phi cùng sự kinh ngạc đến quên cả hành lễ với hần của mọi người, Phượng thân vương cúi xuống cách lớp tay áo ấm bạch y nữ tử mà hần gọi là hoàng thẩm lên định rời khỏi đấy thì một bàn tay thon nhỏ cầm chuỗi hạt đưa ra ngăn lại. Như phi nhíu mày nhìn chăm chú bạch ý nữ tử khuôn mặt đã chuyển sắc tái nhợt trong lòng hần trầm giọng.

- Phượng thân vương xin dừng bước.

- Hoàng tẩu có điều gì chỉ giáo?

Như phi là nữ nhi duy nhất của Triệu tướng quân, người tự nguyện dành cả đời trần thủ nơi Bắc Mạc quanh năm gió tuyết cũng như phải chống cự với các bộ tộc người Hung Nô. Nếu chỉ như vậy thì cũng không có gì đáng nói nếu như Triệu tướng quân không phải là đường ca của mẫu hậu hần, gia tộc mẫu hậu hần ba đời đều là người trần thủ biên cương cho Hạo Long quốc. Để ghi nhớ công lao, mỗi đời gia tộc sẽ có một nữ nhi tiến cung làm phi. May mắn thì có thể sẽ trở thành mẫu nghi thiên hạ như mẫu hậu, nên Như phi không chỉ là phi mà còn là biểu tượng của hần nữa. Hoàng huynh của hần cùng Như phi cũng có thể tính là một đôi thanh mai trúc mã, từ đức hạnh khí chất đến dung mạo phong thái lẫn thể lực ngoại tộc nàng ta hoàn toàn xứng đáng với vị trí hoàng hậu. Nhưng tiếc rằng cả hoàng huynh lẫn nàng chỉ có thể dùng hai chữ có phận nhưng vô duyên để nói, do một tai nạn ngoài ý muốn Như phi không những mất đi tiểu hoàng tử trong bụng mà còn mất luôn khả năng mang thai. Từ đó chỉ chuyên chú vào phạt pháp, tình cảm hoàng huynh dành cho nàng cũng chỉ là kính chứ không phải yêu nên....bọn họ cứ như vậy.

Phượng thân vương nhướn mày nhìn vị hoàng tẩu cũng là biểu tượng của mình, không phải nàng luôn thờ ơ việc hậu cung chỉ ra mặt giải quyết khi có việc quan trọng sao?

- Mau truyền thái y, thần sắc vị cô nương này không ổn.

Hắn biến sắc nhìn xuống nữ nhân trong lòng mình, quả nhiên nàng đã lâm vào hôn mê, hơi thở mỏng manh yếu ớt. Không nghĩ ngợi nhiều, hắn vội nắm lấy mạch môn nơi cổ tay nàng. Tuần nhan lập tức biến sắc, như không thể tin ngón tay dùng lực một chút mới có thể thoảng buông lỏng. Vẫn ôm nàng trong tay, thân ảnh nhoáng lên một cái đến trước Huệ phi. Kẻ vốn luôn được coi là thư sinh ôn hoà trời gà không chặt, một vị thân vương phong lưu tiêu sái trên môi luôn nở nụ cười điên đảo chúng sinh câu hồn lạc phách lúc này chỉ có thể dùng từ “thị huyết ma đầu” để chỉ. Vẫn khuôn mặt ấy, vẫn nụ cười ấy, ánh mắt ấy nhưng lại khiến người ta liên tưởng đến hương vị tanh nồng của máu. Hai ngón tay tao nhã xinh đẹp vươn ra nắm lấy cái cổ mỏng manh của Huệ phi, hành động vô cùng thành thực đẹp mắt như thể chỉ là vuốt ve nó mà thôi. Bạc thần nhếch sâu lên mê hoặc nhân tâm, giọng nói trầm thấp mang theo từ tính nồng đậm đến từng hơi thở. Duy chỉ có đôi mắt là toát ra sát khí cùng ác ý đến mức Huệ phi hai chân mềm nhũn, toàn thân run rẩy lợi hại.

- Giải được!

Chỉ hai từ thốt ra thôi mọi người lập tức hiểu ý, vị cô nương này vừa nãy vô cùng hoạt bát thần thanh khí爽. Vậy mà trong nháy mắt đã yếu ớt đến như vậy, chỉ có thể có một lý do duy nhất. Trúng độc! Người tiếp xúc với nàng gần nhất trừ Như phi chính là Huệ phi, có dùng đầu ngón chân mà nghĩ thì sẽ biết ngay kẻ đáng nghi nhất là ai.

- Không....không....không phải.....không phải ta, ta....ta....ta....không....không....không biết hạ....hạ....hạ độc.

Huệ phi mắt trợn trừng trừng, đầu như trống lắc lười xoắn thành cái nơ con bướm lấp bắp.

- Giải được!

Ngón tay khẽ dùng lực, Huệ phi đã bắt đầu không thở được mặt tím bầm nước mắt nước mũi dàn dụa một tay nắm lấy cổ tay hắn cố gắng đẩy ra một tay liên tục xua xua. Các phi tần khác đã sớm bị dọa cho ngã ngồi hết cả, không ai dám phát ra một tiếng động dù có người đã bắt đầu thút thít khóc. Như phi thấy tình hình chuyển biến không tốt, vội chạy đến bên Phượng thân vương khuyên can.

- Giết cô ta thì vị cô nương này cũng không song, thân vương mau cho truyền ngự y.

Mâu quang chết chóc nhú lại, vừa lúc muốn nghe lời Như phi mà buông Huệ phi ra thì một luồng khí tức lạnh thấu tâm can gào thét mà đến. Mọi người lại được một phen kinh hồn lạc phách nhìn về phía sau hắn, thân ảnh thon dài trắng lạnh như băng từ đằng xa chỉ trong chớp mắt đã phi thân đến gần. Càng gần bao nhiêu thì khí lạnh lại càng tăng lên bấy nhiêu, đến khi nam nhân như được tạc ra từ hàn băng vạn năm đứng cạnh Phượng thân vương thì cũng là lúc trăng hạt mà Như phi vô thức lần trong tay tách một tiếng đứt tung. Một trăm linh tám hạt châu bằng gỗ bắn ra tung toé một góc ngự hoa viên nhưng không ai có bất cứ hành động nào hết, ngay cả mắt cũng không động mà đều tập trung trên thân người nam nhân mới đến này.

Một thân thon dài thẳng tắp như tùng như bách, bạch y phi vũ tự phiêu. Ba ngàn sợi tóc như mực được búi gọn bằng bạch ngọc trâm, trường bào thêu mây bạc. Thắt lưng khảm tử ngọc, bên hông là một miếng ngọc bội tinh xảo hình vân. Một tay cầm bạc kiếm một tay chấp phía sau lưng mâu quang tối đen tựa hắc ngọc chưa một lần di động khỏi nữ nhân trong tay Phượng Vân. Ngũ quan tinh tế hoàn hảo tựa thần tiên nhưng nghiêm khắc không một tia gọn sóng chỉ có lãnh khí dày đặc quanh thân là không ngừng lưu chuyển. Không khí căng thẳng áp người đến mức gió cũng phải ngừng thổi qua, nắng cũng không chiếu được tới. Ngay lúc tất cả tưởng như không bị đóng băng chết thì cũng vì nén thở mà chết thì một tiếng động khẽ khàng như tơ vang lên từ trong lòng Phượng thân vương.

- lãnh a

~

Bàn tay nhỏ vươn lên nắm lấy y bào vàng nhạt, đầu nhỏ dụi dụi tìm kiếm vị trí thích hợp nơi hõm vai người đang ôm mình sau đó mới thở dài một hơi đầy thoải mãn. Làn mi khép chặt cũng không thêm lay động nhưng từ đầu mày, đuôi mắt đến khuôn miệng đầy đặn cong lên thoải mãn người nhìn vào đều có thấy nàng đang vô cùng thoải mái mà.....ngủ. Không những vậy còn....

-.....tướng công không tức giận, sẽ đóng băng người rất khó coi. Mau trở về phòng, đi ngủ.....

Tay cũng rất phối hợp đặt nơi vòng ngực vỗ về nhẹ nhàng.

Yên tĩnh.....

Thực yên tĩnh.

Tuyệt đối yên tĩnh!

Răng rắc.

Âm thanh gây sát như đâm thẳng vào ngực của những kẻ xui xẻo có mặt trong ngự hoa viên lúc này.

43. Chương 42

Chương 42: Âm mưu.

Răng rắc....

Lãnh khí như lưỡi kiếm sắc bén phát ra tiện đứt một nhánh cây cổ thụ bên cạnh Phượng thân vương, hắn vẫn coi như không thấy khoé môi nhếch lên nụ cười tựa tiểu phi tiểu quên thuộc. Hai nam nhân, một tà mị yêu nghiệt quyền rũ đến nguy hiểm, một cuồng ngạo lãnh khốc tựa băng thần giáng thế cứ như vậy thẳng tắp nhìn nhau.

Như phi ở một bên vừa sợ vừa vội không biết phải làm sao, sợ vì phần nào đã hiểu vị bạch y nữ tử trong tay Phượng Vân kia là ai, vội vì đây là ngự hoa viên a

hai người bọn họ là định làm cái gì? Nhìn có vẻ như chỉ hận không thể dương đao tuốt kiếm mà xông vào, không....hình như là đang đấu nhãn lực rồi thì phải. Nhưng.....không phải là vị bạch y nữ tử kia, không phải. Là hoàng thất còn đang bị trúng độc tính mạng thực nguy cấp hay sao? Như phi tay run run nắm chặt lấy gấu áo, nuốt nuốt nước miếng. Cứu một mạng người còn hơn xây bảy tháp phù đồ, dù có bị bọn họ quay qua trừng chết....cũng phải lên tiếng nhắc nhở.

- Hoàng thất, cứu người mới là quan trọng. Mau để Phượng đệ đưa vị cô nương này đi đến thái y viện...

Dù có lên tiếng nhưng cũng phải làm như cái gì cũng không biết, lại phải nhắc nhở ta là có thân thích họ hàng với các người a

thực đáng sợ, vẫn là Long Vân tốt nhất! Không thể trừng chết được người....[đây là tiếng lòng của Như phi =.=|||]

Quả nhiên sát khí cùng lãnh khí toàn bộ tiêu thất, thân ảnh trắng muốt nhoáng lên một cái lướt qua Phượng Vân bạch y nữ tử đã nằm gọn trong vòng tay hắn. Hắc mục lướt khắp thân thể nàng tìm kiếm điều không thích hợp, tay phất qua mạch môn của nàng một bộ vô cùng thuần thực như thể vốn đã quen thuộc. Ngoài sự tưởng tượng của mọi người, tuần mâu nhú chặt nghiêm khắc vậy mà lại buông lỏng. Khuôn mặt băng lãnh đến cực điểm xẹt qua một tia ôn nhu cùng....bất đắc dĩ, bạch thần khê dương lên một chút.

A, là mặt trời đột nhiên tăng cường tỏa nắng hay bọn họ đều bị dọa cho choáng váng mà sinh ra ảo giác vậy? Nam nhân khủng bố dọa người, toàn thân băng lãnh như một thanh hàn kiếm khổng lồ di động lại....ấm áp. Hắn một thân bạch y phiêu dật đón gió trong nắng, bên dưới gốc mộc lan khai hoa trắng muốt phảng phất ngọt ngào. Những tia sáng lấp lánh phản chiếu trên mặt hồ dường như cũng trở nên ấm áp, muôn hồng nghìn tía trong ngự hoa viên cũng trở nên thất sắc trước hắc mâu ôn nhu kia, cái nhếch môi khê khàng kia. Cảm giác giống như từ trong hầm băng bước thẳng ra đắm mình trong ánh mặt trời ấm áp vậy, giống như....vàng thái dương bừng sáng trong một ngày đông buốt giá. Đây....thật sự là người vừa rồi đã dọa bọn họ đến thổ còn không dám sao? Buốt giá như cắt da xẻ thịt vừa này là huyền cảm sao?

- Nàng không sao, chỉ....ngủ thôi.

Giọng nói trầm thấp nam tính đến..... Hở, khoan đã! Vậy là sao? Như phi cũng như tất cả những người có mặt trong ngự hoa viên đều bị nội dung lời nói của hắn làm cho bừng tỉnh. Ánh mắt tất cả một lần nữa lại tập trung vào bạch y nữ tử đang nằm gọn trong lòng hắn.

- Chỉ ngủ? Nhưng mạch tượng của nàng....của hoàng thất gần như không có, hơi thở thì mảnh, sắc diện cũng....

Phượng Vân ánh mắt lướt qua vòng tay quấn quanh thân thể kiều nhỏ bảo hộ, giọng có chút không được tự nhiên.

- Người không nhớ?

Giọng nói đã quay trở lại sắc lạnh như băng, đánh gãy lời Phượng Vân. Vẫn không dời mắt khỏi người trong lòng mình, ngón tay khẽ phất qua gò má nhợt nhạt nói tiếp.

- Thể chất của nàng có chút đặc thù, kinh mạch toàn thân từng bị thương tổn nghiêm trọng. Gần đây khí trời trở lạnh nên thường xuyên....ngủ quên như thế này.

Hắn giải thích như vậy cũng được tính là quá nhiều rồi, bỏ mặc tất cả còn đang ù ù cạc cạc cái hiểu cái không tiêu sái mang theo thê tử của mình rời khỏi ngự hoa viên.

Như phi để ý đến ánh mắt tối sầm lại của Phượng Vân, ống tay áo rộng phủ xuống run run. Toàn thân phản phát một nỗi u uất nhưng ngay sau đó lại tiêu thất ngay, phượng mâu tà mị liếc về phía nàng gật đầu một cái song cũng phất tay áo rời khỏi chỗ này trả lại cho ngự hoa viên sự trong trẻo yên tĩnh vốn có. Như phi nhìn theo thân ảnh trắng tấp trắng muốt, lại nhìn về phía thân ảnh vàng nhạt phất phơ ở một hướng khác khẽ lắc đầu. Nam nhân mang họ Hoàng Phủ a..... ai cũng quá mãnh liệt. Nghĩ nghĩ đến một người nào đó luôn một bộ nghiêm túc, hoà ái được mệnh danh là vị hoàng đế nhân từ nhất trong lục quốc bổ sung thêm. Phúc hắc, âm hiểm!

Đang thăm cảm thán trong lòng thì ống tay áo trọng một chút, nhìn sang bên cạnh. Những phi tần khác đã nhanh chóng mất dạng, chỉ còn lại Huệ phi đang vô cùng rối rắm nắm lấy ống tay áo của nàng.

- Như... Như phi tỷ tỷ, ta....ta bây giờ phải làm sao? Người đó....nam tử đó không phải thật sự là....

- Muội muội muốn nói đến Diệp hoàng thúc? Người quả thật từ lâu đã rời khỏi hoàng thất nên người trong cung không mấy người biết, muội không biết cũng không có gì lạ.

Như phi mỉm cười từ tốn trả lời, nàng nếu như không phải từ bé cũng hay vào cung với cô cô của mình là tiên hoàng hậu chắc cũng không biết đến vị hoàng thúc kỳ lạ này.

- Vậy nha đầu....không vị cô nương, không là vị phu nhân kia chẳng phải là....

Huệ phi mặt lại tái mét lấp bắp, nàng ta hôm nay đã chọc vào ai thế này? Tội phỉ báng hoàng tộc không phải là nhỏ, dù có là con gái tá thừa tướng đi chăng nữa thì chỉ sợ cũng...không giữ nổi cái đầu. Thậm trí ngay cả địa vị của phụ thân, đầu của tam tộc cũng không thể đi.

Nhìn thấy vị nương nương hồng hạc ý thế cậy quyền chuyên đi chèn ép với người khác bây giờ run lập cập, trên cổ vẫn còn hai vết bầm tím, khuôn mặt mỹ nhân vạn người có một cũng đã vạn vẹo biến hoá như già đi hàng chục tuổi khiến Như phi cũng không nổi lòng.

- Muội chớ lo, ta thấy hoàng thất cũng chỉ là chêu đùa mà thôi. Kẻ không biết không có tội, chắc người cũng sẽ không vì vậy mà trách muội.

- Nhưng....

- Muội mau trở về trang điểm lại, nếu khi hoàng thượng tuyên gọi mà muội vẫn như thế này thì mới là đáng lo ngại.

Đúng là nữ nhân, so với cái chết dung mạo còn quan trọng hơn. Nghe nhắc nhở như vậy Huệ phi lập tức đưa tay sờ sờ lên khuôn mặt vốn được tô son điểm phấn cẩn thận giờ lem nhem, sau đó hốt ha hốt hoảng kéo theo đám thái giám cung nữ chạy về tẩm cung của mình.

Như phi lắc đầu nhẹ nhẹ, không nhìn theo Huệ phi mà cúi xuống nhặt những hạt phật châu vương vãi trên bãi cỏ. Một bàn tay to đưa ra trước mặt nàng, bên trong là những hạt châu nâu bóng đối lập hoàn toàn với nước da hồng hào khỏe mạnh không một vết chai sần. Cổ tay áo rộng, viền thêu chỉ vàng tinh xảo hơi động, trong gió phảng phất mùi long diên hương nhẹ nhàng.

- Vì sao lúc này ngài không xuất hiện?

Nhận lấy những hạt châu nàng nhẹ giọng.

- Ái phi không thấy thế trận lúc đó ra sao?

Bàn tay nàng cứng lại một chút khi nghe hai từ “ái phi” mảy ngài cau lại, ngẩng lên nhìn thẳng vào nam nhân mặc hoàng bào trước mặt mình.

- Khi chỉ có chúng ta, ngài đừng gọi như vậy.

- Biểu tỷ, tỷ biết ta cũng thực khó xử đi.

Phất áo ngồi xuống tảng đá bên cạnh hồ, gạt bỏ đi vẻ uy nghi của bậc đế vương hần cũng mang một nét phất phơ uể oải như hoàng đế của mình.

- Ta nghe quen không nổi, như thế giữa ta và ngài thật sự có gì vậy.

Nàng cũng nhẹ ngồi xuống cạnh hắn, bọn họ khi nhàn rồi sẽ ngồi cạnh bên nhau như vậy. Không mang thân phận phi tử, không phải là hoàng đế mà chỉ là hai người bạn thanh mai trúc mã.

- Không phải cũng từng có sao? Sao tỷ không ngồi phứt vào cái phượng vị ấy đi cho song, gần đây mấy lão chồn già kia liên tục thúc giục ta sắp chịu hết nổi rồi.

Nàng nhàn nhạt liếc hắn một cái, quả nhiên đến tìm nàng thì sẽ không có chuyện gì tốt mà.

- Vì câu chuyện ngu ngốc ấy của ngài mà ta bây giờ trở thành kẻ ai ai cũng thương hại, mất đi hoàng tử lại mất luôn khả năng làm mẫu thân sao? Ngài muốn một vị hoàng hoa khuê nữ như ta thực không gả được ra ngoài?

Nhỏ giọng lầm bầm.

- Biểu tỷ à, đại tỷ à, không làm như vậy bọn chồn tinh kia nghi ngờ khả năng....nam nhân của ta rồi sao? Nghi ngờ cũng tốt, chỉ sợ bọn họ biết được đám nhi nữ nhà bọn họ trong hậu cung của ta toàn bộ đều ăn “vô tử thang” ấy. Lúc này có thể viện cớ chính sự bề bộn, ta thân thể không tốt tinh lực không đủ nên bọn họ không thể mang long thai. Nhưng kể này xài vài năm rồi, sợ sắp tới....khó mà tiếp tục.

Long Vân một bộ chán nản nhặt lên mấy hòn đá nhỏ dưới chân ném xuống mặt nước yên tĩnh, từng vòng từng vòng sóng lan ra đập dềnh va chạm vào nhau cũng giống như lòng hần lúc này. Vốn muốn trông chờ vào Phượng Vân, hần còn có thể kiếm cớ trì hoãn việc không có con nối dòng được vài năm nữa. Nhưng thân vương phủ đã giải tán toàn bộ thị thiếp rồi, ruồi cái còn không có nữa thì còn cái cớ gì nữa? Hần không muốn hài tử của mình là do những nữ nhân mưu toan kia sinh ra, bất cứ ai trong số bọn họ mang được long thai kéo dài huyết mạch hoàng thất thì thế lực cũng như địa vị của bọn họ càng được củng cố. Đến lúc muốn nhổ đi sẽ là việc đã nan lại càng nan, nếu như mấy vị hoàng thân quốc thích khác không phải đều là đám phế vật thì hần quả thật rất muốn chọn người kế vị từ đám ấy..... Mà khoan đã, không phải vẫn còn một vị “cao nhân” đang ở ngay gần đây sao? Nếu như vị ấy có hài tử, không phải sẽ là biểu đệ của hần sao? Chọn người kế vị không phải chọn người mang huyết thống Hoàng Phủ và phải xuất sắc vượt trội sao? Hoàng thúc của hần chẳng phải là một cái nhân vật danh chấn giang hồ, một kẻ xuất sắc trong những kẻ xuất sắc sao? Hài tử của hoàng thúc chắc chắn cũng sẽ không thể là kẻ bỏ đi được nhưng....hần phải xuống tay thế nào được đây? Đấu với hoàng thúc hần chắc chắn sẽ ăn khổ, chỉ còn cách ra tay từ trên người mẫu thân đứa nhỏ. Hắc hắc, với năng lực của hoàng thúc hần không tin trong vài tháng nữa tam muội kết nghĩa của mình, à không giờ là hoàng thất không có tin vui. Bây giờ không ra tay thì đợi đến lúc nào?

Nhìn người bên cạnh mình càng lúc càng trầm ngâm, càng trầm ngâm trên mặt càng...hí hửng. Như phi rung mình một cái, mỗi lần hần như vậy là đều đã có một người nào đó lãnh đủ a

~

44. Chương 43

Chương 43: Phán đoán.

Bắc Cung, nơi ngụ lại của hoàng thân quốc thích mỗi khi tiến cung.

Diệp Cô Thành nhàn nhạt liếc nhìn năm sáu vị thái y đứng ngoài hành lang, bên cạnh hắc Long Vân một thân thường phục nguyệt sắc thêu viền vàng đơn giản nhưng vẫn toát ra vẻ quý khí bức nhân.

- Hoàng thúc, nước xa không cứu được lửa gần trước khi Đoạt thân y đến cũng nên để cho bọn họ xem thử hoàng thẩm thể nào.

Thấy hắc gập nhẹ đầu, xoay người bước vào bên trong ngồi xuống bên giường lớn cạnh phu nhân nhân của mình, Đức công công vẫn đứng hầu bên cạnh hiểu ý vội ra hiệu ấy vị thái y tiến vào.

Long Vân cúi xuống nhấp một ngụm trà tiện giấu đi khoé môi có chút dương lên của mình, hắc không tin mấy vị lão thái y đứng đầu thái y viện này không chuẩn ra cái gì. Nhìn thái độ trăm ngàn để ý, nhìn mọi hành động cẩn cẩn dục dục của hoàng thúc hắc đi. Xét theo lẽ thường hoàng thúc không có việc gì không bao giờ ở lại kinh thành lâu như vậy, nói rằng tam mươi giờ là hoàng thẩm của hắc do đi đường xa mà cần tịnh dưỡng cũng không cần từng ấy thời gian đi. Càng nghĩ hắc lại càng khâm phục mình có thể nghĩ đến việc này sớm như vậy, nhân lúc hoàng thúc chưa cảnh giác phải kiểm thêm lý do lưu hai người bọn họ lại càng lâu....càng tốt.

Phía bên trong, vị lão thái y trưởng quả thái y viện vẻ mặt không thể tin nhìn chăm chăm vào cổ tay vị phu nhân trẻ tuổi đang thiêm thiếp. Lại nhìn sắc mặt nhợt nhạt của nàng sau đó thu tay lại, nhường chỗ cho vị ngự y đứng phía sau mình vốn đã quen chuẩn mạch cho các nương nương cũng như phu nhân của những vị trọng thần khác trong triều. Vị ngự y này mặt cũng biến sắc quay lại nhìn lão thái y rồi đứng lên để vị khác tiếp tục, cứ như vậy cho đến khi vị cuối cùng chuẩn mạch xong cả sáu người đều một bộ rời rã rời rã bàn luận.

- Này....không khỏi cũng quá là kỳ quái đi...

Lão thái y mày nhăn tít cả lại.

- Quả thực là mạch tượng của người từng bị qua tổn thương kinh mạch nặng nề nhưng theo lý nguyên khí đến bây giờ đã phải hồi phục rồi, vậy mà....

Một vị ngự y khác cũng khó hiểu vừa lục trong thùng thuốc ra một quyển sách cũ vừa nói.

- Khí huyết hư nhược như vậy lại còn mang theo quái mạch nếu không phải đã được cảnh báo trước còn tưởng đâu....

- Mạch bộ thốn Vi, Tiểu mà ngũ chí, còn hai bộ quan và xích, phù ấn hay trầm ấn đều bình, ấn mạnh tay xuống mạch tuy vẫn còn đi nhưng lại lúc tuyệt lúc không. Vừa giống mạch tượng hoài thai lại vừa không giống...

- Sao?

Giọng nói sắc lạnh đánh gãy lời ngự y khiến tất cả giật mình, mãi mê bàn luận bọn họ đã quên mất vị hoàng thân này. Lão thái y ánh mắt ngăm ngăm cảnh cáo liếc về phía vị ngự y vừa lỡ lời sau đó cúi người bẩm báo, chủ yếu là tránh đi mục quang băng giá của Diệp Cô Thành chiếu lại.

- Hồi hoàng thân, mạch tượng của phu nhân quả thực có chút....khó nắm bắt. Nhưng cũng có thể nhận ra khí huyết hư nhược lại bị sôi mòn, trước khi có thể nắm được nguyên nhân xin....xin hạn chế việc di chuyển tránh cho sức khỏe của phu nhân lại thêm xấu đi.

- Ta đã biết.

Hắc nhàn nhạt đáp lời ánh mắt lại trở về bình lặng như cũ, bàn tay trong ống tay áo rộng cũng buông lỏng. Chỉ trong một thoáng hắc đã tưởng rằng....nghĩ đến điều ấy, mâu quang lạnh băng bỗng chốc nhu hoà đi

rất nhiều. Hài tử sao? Hần chưa từng nghĩ đến điều đấy trước đây nhưng lúc này....trong tâm hần bỗng có chút mong chờ. Những ngón tay thuần dài không tự giác vươn ra chạm vào gò mà nhọt nhọt của nàng, mảy kiếm sau chút buông lỏng lại quay trở lại buộc chặt. Cơ thể nàng suy nhược như vậy nếu như hoài thai chắc chắn sẽ không thể tiếp nhận được, nếu không muốn nói là sẽ vô cùng nguy hiểm. Hài tử của bọn họ, hẳn muốn nhưng hẳn lại càng không muốn nàng bị tổn thương hơn. Thở dài.... Diệp Cô Thành ánh mắt quay trở lại nơi những vị ngự y đang nhỏ giọng thảo luận, không chú ý đến làn mi của nàng khẽ lay động.

Thuỷ Linh cố gắng duy trì nhịp thở nhẹ nhàng nhưng trong lòng thì loạn thành một đoàn, ngay khi bọn họ thay phiên nhau thăm mạch thì nàng đã bắt đầu tỉnh lại. Vốn tâm trạng vui vẻ, muốn đùa giỡn bọn họ nên cố tình nằm im đợi một lát rồi sẽ bật dậy dọa mấy lão ngự y chơi. Nằm nghe bọn họ thảo luận mạch này mạch kia, nghe Vi, Nhược, Tế, Tiểu mà nhin cười muốn khổ, có điều khi nghe nhắc đến hai từ “hoài thai” thì cũng phải giật mình mà suy nghĩ lại, nàng tính đến nay cũng đã 24 tuổi. Nói rằng thông thạo sự đời thì không dám nhưng những kiến thức cơ bản về sinh lý của bản thân thì hoàn toàn có thể tự tin nắm chắc, nữ nhân thế kỷ 21 giáo dục giới tính chính là được học từ khi còn ngồi trên ghế nhà trường phổ thông cơ sở kìa. “Cơ chế hoạt động” để dẫn đến hai từ “hoài thai” kia có là học sinh của nàng cũng có thể nói vanh vách, chính là nam nữ sau khi phát sinh quan hệ “cái gì kia” mà không dùng các biện pháp bảo hộ cơ bản thì khả năng dẫn đến “bom nổ” là khá cao. Nếu trúng thời kỳ noãn hay còn gọi là quả trứng nho nhỏ mang tế bào XX chín và rụng, tức là khoảng 14 ngày sau ngày đầu tiên “dì cả” đến gõ cửa thì suốt một tuần sau đấy khả năng “đạp trúng bom” là 75% đến 99%. Tính toán một chút, nhăm nhăm nhăm....

- Không thể nào....

Bật thốt lên rên rỉ nho nhỏ, nàng đưa tay lên nhu nhu trán. Chuyện quan trọng như vậy tại sao có thể bây giờ mới nhớ ra? Bàn tay nhỏ bỗng có chút cảm giác thanh lãnh chạm vào, sau đó trên trán là một sự mát lạnh lướt qua. Không phải nhìn cũng có thể biết sự ôn nhu này là của ai.

- Nàng khó chịu?

- Ta....

Nàng chớp nhẹ làn mi nhìn nam nhân tuần lãng với khuôn mặt vạm vỡ năm niêm tĩnh, giọng nói trầm trầm đầy dịu dàng chỉ dành cho riêng mình. Sống mũi có chút cay cay, khoé mắt hơi nóng lên. Nếu như điều này là thật sự, nếu như cơ thể nàng suy nhược đến như vậy không phải dấu hiệu nàng phải quay về thì...dù phải nghịch thiên nàng cũng quyết ở bên nam nhân này. Đôi tay mở rộng, nàng nâng người ôm lấy tương công của mình. Vùi mặt vào lồng ngực vững vàng, hít sâu vào hương hàn mai cùng vị nam tính quen thuộc thì thảo.

- Ta yêu chàng, tướng công.

Diệp Cô Thành ánh mắt có chút tan rã, bàn tay vuốt nhẹ tóc nàng cũng khựng lại. Bạc thân cũng không kìm được hơi dương lên một chút, cúi xuống tựa cằm lên mái tóc nâu mềm nhẹ giọng.

- Ta biết...

Cả hai dường như chìm ngập vào thế giới riêng của mình mà quên mất trong phòng còn có rất nhiều người, giờ lại thêm một người khác nữa cũng tiến vào. Long Vân khoé mắt như có như không lướt qua lão thái y, chỉ thấy ông ta khẽ cử động đầu một chút. Như vậy cũng đủ để hẳn hài lòng phát tay ra hiệu cho bọn họ im lặng lui sang một bên, khẽ hắng giọng một chút. Người xưa nói cản trở nhân duyên của người khác sẽ bị sét đánh, hẳn chỉ làm phiền phu thê nhà người ta tình nùng mật ý chắc....không vấn đề gì đâu. Chỉ thấy hoàng thúc của hẳn mảy khẽ động, chiếu tia nhìn đặc biệt ác hàn bắn về phía hẳn. Đức công công ở đằng sau không tự chủ được nuốt khan một ngụm nước miếng nhưng vẫn cố gắng làm tròn bổn phận, bước lên một bước cúi đầu bầm báo.

- Hoàng thân, hoàng thượng nghe nói Huệ phi có chỗ không phải với phu nhân nên đến để thay Huệ phi tạ lỗi...

- Ack...

Thuỷ Linh sau khi nghe tiếng hắng giọng, lúc bấy giờ mới để ý bên trong phòng không phải có riêng bọn họ. Khuôn mặt đỏ bừng, vành tai nóng ran chôn đầu trong lòng tương công của mình. Vốn tưởng rằng cũng chỉ

là cung nữ thái giám thông thường, nghe song lời vị công công kia thì mới giật mình. Mặt mũi nàng từ lúc nào lại lớn đến như vậy? Ngay cả hoàng đế lão tử cũng đến tận nơi nói tiếng “tạ lỗi” sao? Đang tiếp tục làm đả điệu, giả chết đến cùng thì một giọng nói ấm áp mang theo từ tính vang lên khiến thân thể nàng hơi khựng lại.

- Hoàng thúc, tam muội không vấn đề gì chứ?

Phượng Vân? Không phải mới vừa rồi khi ở ngự hoa viên hắn đã vô cùng có khoảng cách gọi hai tiếng “hoàng thẩm” hay sao? Hai tiếng ấy đã định rõ khoảng cách của hai người, cũng phải thôi hiện nay có lẽ đến tên của nàng là gì hắn cũng không thể nhớ được đi. Nam nhân từng khiến nàng có cảm giác thân thiết, bờ vai nàng từng có cảm giác an toàn, giờ đây đã trở thành xa lạ. Có phải nàng đã quá tham lam rồi? Rõ ràng biết tâm ý của hắn dành ỉn, rõ ràng không thể đáp lại nhưng lại không muốn cả hai dùng thân phận như vậy để đối mặt với nhau. Biết rằng hắn là do mất đi trí nhớ, biết rằng như vậy có khi lại là điều tốt nhất nhưng nàng vẫn cảm thấy trong lòng chua xót. Nàng đã coi hắn là huynh trưởng của mình, người khiến cho nàng có cảm giác của thân nhân tại nơi xa lạ này dường như đã....biến mất.

Vậy mà lúc này đây hắn có thể vẫn như trước, nhẹ gọi nàng hai tiếng “tam muội”. Hắn đang muốn ngoạn trò chơi gì với nàng đây? Hơi nghiêng người một chút tránh khỏi vòng tay của Diệp Cô Thành, nàng cũng không quên ở đây còn có một người gọi là “hoàng thượng” a. Tướng công của nàng có là hoàng thúc, đại ca của nàng có là thân vương hay nhị ca của nàng có là phiêu kỵ đại tướng quân đi chẳng nữa thì vẫn cứ thua hoàng đế lão đại nha, dù sao cũng mang tiếng là bậc bề trên nàng cũng nên tỏ ra mình là người có lễ nghĩa một chút. Nắm lấy bàn tay để tướng công mình nâng đỡ, nàng lúc ấy mới bước xuống giường lấy nụ cười tiêu chuẩn hoàng gia như công nương Grace Kelly hơi nhún mình một chút với người mặc thường phục nguyệt sắc chân đi long hải trước mặt nhẹ giọng.

- Dân phụ Tiêu Thuỷ Linh tham kiến hoàng thượng bệ hạ, bệ hạ thiên tuế thiên tuế thiên tuế.

Phụt.

Ai đó không chút nề mặt hình tượng thực nữ của nàng mà cười ra tiếng, khỏi cần nhìn cũng biết đấy là ai.

- Phượng thân vương cát tường, dân phụ không phải quên không thỉnh an ngài mà là....

Nàng vừa duy trì nụ cười trên môi, vừa ngẩng lên tìm kiếm bóng dáng quen thuộc ngay lập tức khựng lại. Nam nhân trước mắt nàng y bào nguyệt sắc trước ngực thêu long đồ bằng chỉ vàng, hai vai là nhật nguyệt ẩn vân. Tóc búi chặt trong kim quan cài long trâm hoàng kim ngậm tử ngọc, lưng thắt kim đai cấn ngọc. Vẫn những đường nét yêu nghiệt hoạ thuỷ nhưng lại toát ra quý khí bức nhân, vừa nghiêm cẩn lại vừa uy nghi. Phía sau là một vị công công quen mắt mà lúc này nàng đã nhận ra, chính là Đức công công bên người Phượng Vân đã gặp tại Tây Hồ Hàng Châu. Một mùi long diên hương nhẹ nhàng phả lại, không phải hương quế nồng ấm mà là long diên hương.

..”*Đã gửi từ trái tim của tôi*”..

Chương 44: Long đế

Nàng bối rối siết chặt tay tướng công mình, mắt đảo quanh căn phòng. Trong lòng có điều gì đó xẹt qua rất nhanh, đôi mày thanh tú nhíu lại nhìn thẳng vào nam nhân phía trước mình lạnh giọng.

- Ngài không phải Phượng Vân!

Mọi người trong phòng, trừ Diệp Cô Thành đều hút một ngụm khí lạnh nhìn nàng. Nữ nhân này không khỏi cũng quá to gan đi, dù là người trong hoàng tộc, hoàng thẩm của hoàng thượng thực nhưng....phải biết rằng Long đế cũng không phải kẻ dễ dàng khoan thứ như vẻ bề ngoài hắn thể hiện. Hơn nữa ngữ khí của nàng cũng thực khẳng định và không tốt, Long Vân cười khổ liếc nhìn hoàng thúc của mình đứng bên cạnh nàng. Thấy ánh mắt hắn loé lên một chút, khoé môi hơi cong tựa tiểu phi tiểu nhân nhìn lại mình. Đây....không phải là hoàng thúc cố tình không nói cho nàng về chuyện huynh đệ bọn họ để bây giờ vui vẻ nhìn người gặp hoạ sao? Không khỏi cũng quá là...hắc ám đi.

- Thuỷ Linh, lúc ấy....ta có chuyện khó xử nên....

- Ta nhớ không lầm lúc ấy Thiên Diện Bồ Tát cùng Cung Cửu có đề cập đến bắt ta là để khống chế một người tên Long Vân, ta còn tưởng đâu chúng nhằm người. Giờ nghĩ lại thấy quả thực không hề nhằm, ngài chính là muốn bọn chúng nghĩ rằng ta và ngài có liên quan đến nhau sau đó sẽ tiếp cận ta, từ đó có thể dụ Cung Cửu xuất hiện.

Nàng lạnh lùng đánh gãy lời của hắn, có đôi khi mơ mơ màng màng ham chơi ham vui không có nghĩa nàng là con ngốc. Long Vân lời ra đến môi lại phải nuốt vào, nàng nói chính là sự thật. Không, là một phần sự thật, hắn quả có tính toán như vậy thật nhưng mà...

- Ta là vạn bất đắc dĩ, cũng không có nghĩ sẽ để muối gặp cái gì đấy quá nguy hiểm.

- Không gặp chuyện quá nguy hiểm? Nếu hôm đấy tướng công của ta không đến kịp thì có phải ta sẽ bị rơi vào tay tên biến thái bại hoại Cung Cửu kia rồi? Ngài chỉ một câu “vạn bất đắc dĩ” là có thể qua chuyện, còn chưa kể lừa gạt ta tin tưởng ngài như vậy?

Nhìn sắc mặt nàng càng lúc càng không tốt, lời nói càng lúc càng lên cao Long Vân âm thầm than khổ trong lòng. Vị muối muối này của hắn cũng...khó nhả đi, ai mà ngờ nàng mới chỉ nhìn ra sai biệt một chút là có thể đoán biết được gần hết. Quan trọng hơn là...sao bây giờ hắn mới biết nàng có tính thù dai như vậy?

- Ta cũng đã định nói rõ ràng với muối nhưng....hoàng thúc không nói năng gì đã đưa muối đi giữa đêm, sau đó chuyện lộn xộn xảy ra thế nào muối biết rồi đấy. Không phải vào lễ thành hôn của hai người ta cũng lấy danh nghĩa huynh trưởng mà gửi của hồi môn đến uội rồi sao?

“Đánh lạc hướng, tuyệt đối là đánh lạc hướng a~~” đây là tiếng lòng của toàn bộ người trong phòng lúc này.

- Ngài đây là muốn đổ lỗi cho tướng công của ta? Không bị tên Cung Cửu ấy bắt hôm ấy thì sao hắn có hứng thú mà đến “nháo động phòng” của ta? Nháo đến ta suýt chút nữa thành quỷ Tây Vực luôn, như vậy đồng “của hồi môn” ấy làm sao mà bồi thường cho đủ? Tướng công chàng nói có phải không?

Mồ phu nhân cười lạnh, mắt toả ra kim quang nhìn chằm chằm Long Vân như lão hổ nhìn dê béo. Long Vân trên trán kéo vài đường hắc tuyến có chút không theo kịp tình huống đang diễn ra, hắn là muốn đánh lạc hướng nàng a

không phải gợi ý nàng “bóc lột” hắn.

- Tính toán một chút, ngài cần phải bồi thường phí tổn thất tinh thần, phí tổn thất lòng tin, phí hao mòn trí não, phí hao mòn sức khỏe, phí hao mòn thời gian, phí làm thêm ngoài giờ, phí vật chất tổn hại, phí bồi thường thân thể. Chưa kể đến phí đi lại, phí ăn ở, phí.....(thỉnh lược $n+1$ thể loại phí). Tính đi tính lại là mười vạn tám nghìn sáu trăm lượng hoàng kim, trừ 10% thuế giá trị gia tăng còn chín vạn bảy nghìn bảy trăm bốn mươi lượng hoàng kim. Làm tròn thành chín vạn bảy nghìn tám trăm lượng hoàng kim đi, hắc hắc ngài là người giàu nhất quốc gia tiếc gì ta mấy chục lượng lẻ ha.

Đức công công ở phía sau lén lút lau mồ hôi trên trán, Long Vân nhếch khoé miệng cười gượng. Đây là hợp tình hợp lý, công khai trắng trợn...“cướp của” sao? Ánh mắt liếc về phía Diệp Cô Thành thấy hắn không kìm được mà khoé môi cũng đã sâu thêm, phượng mâu sủng nịnh nhìn nàng đang cúi đầu tính toán toán trở nên nhu hoà tưởng như có thể hoà tan bất cứ kẻ nào nhìn vào. Cái này có tính là gặp sắc vong người nhà không đây? Long Vân lúc này có thể hoàn toàn lý giải vì sao hoàng thúc của hắn không xử hắn lúc ở Hàng Châu rồi, khoé môi co rúm một chút hắn híp mắt lại cười cười nói một câu không chút ăn nhập.

- Tròn mười vạn lượng hoàng kim...

Nàng chớp chớp mắt, vốn chỉ định đùa chơi thôi không ngờ hắn trả thực sao? Đây cũng là tự hắn đưa hoa tiến phạt nha, nàng không nhận tức là nàng bị bại não nhưng hắn nói nốt câu sau khiến nàng có xúc động muốn nhảy lên cắn người.

- ta bán hoàng thúc uội, vậy là muối thiếu ta hai nghìn hai trăm lượng hoàng kim nữa. Muối muốn trả bằng ngân phiếu hay kim nguyên bảo đây?

- Cái gì? Ta cứu tướng công ta một mạng cũng chỉ đòi hắn có một vạn lượng hoàng kim, huynh bán người của ta cho ta mà dám lấy mười vạn? Thời buổi giá cả leo thang nhưng giá người cũng leo thang là sao?

Nhìn bộ dạng như mèo bị đập trúng đuôi của nàng Long Vân bắn cho hoàng thúc của mình một cái nhìn “người thực đáng thương”, mỡ thành chủ nghe không được nữa đen mặt hắng giọng một tiếng nắm lấy nàng kéo lại về phía mình.

- Linh Nhi, đây là Long Vân. Song bào huynh của Phượng Vân và là...ân, hoàng đế của Hạo Long quốc này.

Diệp Cô Thành nhàn nhạt nói, như thể giới thiệu cho nàng một vị thư sinh và tiện nói luôn cho nàng biết hẳn là một tên tú tài. Nàng nheo mắt lại đánh giá vị hoàng đế bằng xương bằng thịt đứng trước mặt mình, thỉnh thoảng hiểu lầm ý nàng. Chỉ là nàng đến từ một quốc gia dân chủ, hiện nay có thể nhìn thấy một bậc chân mệnh thiên tử đứng nghĩa thì cũng nên ừ ừ quan sát kỹ một chút.

- Huynh...chính là người ta đã dùng cả bát máu nhạt lại cái mạng bên bờ Tây Hồ?

Long Vân không được tự nhiên đưa tay lên che miệng ho nhẹ một cái, sau đó cố tình bỏ qua ánh mắt tối đen của hoàng thúc mình lấy lại chút phong độ của một vị quân vương.

- Phải, là ta. Lần đó chỉ là tình cờ, ta muốn đến chỗ vắng vẻ một chút dụ người của Cung Cửu ra. Không ngờ lại gặp muội, bức họa hôm đấy của muội ta vẫn còn giữ đâu. Hoàng thúc lát nữa cũng nên xem một chút....

Không nhịn được hẳn lại cười không có hảo ý, ai bảo ở trong cung lâu ngày buồn chán như vậy làm chi? Có muội muội như vậy hẳn thực không muốn để hoàng thúc mang nàng giấu đi chút nào.

- Bức họa?

Ai đó không thích có điều gì mình không hiểu ở đây.

- Đảm bảo hoàng thúc sẽ bắt ngờ...ừm hừm...

Long Vân chưa nói được một nửa nàng đã lao đến bịt miệng hẳn lại, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng ngoái lại nói với tướng công mình.

- Không có gì đâu, khi khác ta sẽ cho chàng xem...

Vừa nói nàng vừa lườm Long Vân, nếu để tướng công nàng nhìn thấy không phải hẳn sẽ biết nàng vốn để ý hẳn từ trước rồi sao? Như vậy rất mất mặt đi.

Diệp Cô Thành ánh mắt đều đặn đặt tại nơi bàn tay nàng che miệng Long Vân, đâu còn tâm tư nào để nghe. Hừ lạnh một tiếng tiến lên nắm lấy nàng kéo lại về phía mình, ánh mắt cảnh cáo lướt qua người trước mặt.

- Hồ nháo.

Long Vân sờ sờ cái mũi cười gượng, hoàng thúc vô oán vô cầu của hẳn không ngờ dự niệm chiếm hữu cũng mạnh quá đi. Lão thái y đứng một bên xem màn vừa song cũng phải nhìn nhau lắc đầu, nữ tử này có điểm nào giống vị phu nhân yếu ớt nhu nhược mà bọn họ vừa mới chuẩn mạch chứ? Hơn nữa....hoàng thượng của bọn họ thực sự định đem hoàng thúc của mình bán? Sống ở trên đời lâu như vậy đúng là chuyện lạ nào cũng có thể thấy a. Đột nhiên một ánh mắt sắc bén bắn lại khiến bọn họ giật thót người, lão thái y ai oán dùng ống tay áo rộng lau lau mồ hôi lạnh. Một lần nữa tiến lên hoàn thành nốt nhiệm vụ được đích thân hoàng thượng giao cho.

- Bẩm hoàng thân, phu nhân thân thể hư nhược mà thời tiết hiện nay đã chuyển lạnh. Bạch Vân thành lại ở nơi núi cao, quanh năm sương giá đối với sức khỏe của phu nhân chỉ có hại không có lợi. Nếu có thể xin hoàng thân tạm thời lưu lại kinh thành là nơi có vị thể tốt quanh năm ôn hoà, dù đông đến cũng không khắc nghiệt...

- Đúng vậy đúng vậy, Bạch Vân phủ lâu ngày không có người ở âm khí nặng cũng không tốt. Ở lại trong cung đi, tiện cho người của thái y viện mà được liệu gì cũng sẵn có.

Thái y chưa kịp nói song Long Vân ngồi uống trà bên cạnh cũng vô cùng nhiệt tình mà xen vào, Diệp Cô Thành thấy có điều gì đó kỳ quái nhưng cũng không nghĩ thấy khác lạ ở điểm nào.

- Không phải muốn ta đến ăn chán ở chê rồi...tính phí đấy chứ?

Thuỷ Linh rất không nể mặt nói một câu khiến Long Vân phải phun trà, nhăn nhó nhìn nàng.

- Muội muội, ta là hoàng đế.

- Ta còn là hoàng thất của huynh đâu, “vô sự hiền ân cần, phi gian tức đạo” huynh đột nhiên muốn phu thê chúng ta ở lại đây là có ý gì?

Nàng quét mắt nhìn về phía mấy vị ngự y cùng lão thái y khiến bọn họ vốn cúi đầu đã thấp nay lại càng thấp hơn, Long Vân phe phẩy tay bọn họ ngay lập tức như được đặc xá mà lui ra ngoài, rõ ràng còn nghe được tiếng thở phào nhẹ nhõm.

- Ta lo uội thôi, dù sao hoàng thất cũng không phải là nhân rồi. Nhất là đạo gần đây, muội nên có người ở bên cạnh thì hơn. Bạch Vân phủ nơi kinh đô cũng không được như Bạch Vân thành....lại càng không “thuận tiện” như trong hoàng cung

Long Vân không những đột nhiên vô cùng nghiêm túc, khi nhắc đến Bạch Vân phủ thì ánh mắt lại rất có ẩn ý lướt đến Diệp Cô Thành khiến nàng có cảm giác bọn họ đang giấu điều gì đó.

..:”*Đã gửi từ trái tim của tôi*”..

45. Chương 44

Chương 43: Phán đoán.

Bắc Cung, nơi ngụ lại của hoàng thân quốc thích mỗi khi tiến cung.

Diệp Cô Thành nhân nhật liếc nhìn năm sáu vị thái y đứng ngoài hành lang, bên cạnh hẳn Long Vân một thân thường phục nguyệt sắc thêu viền vàng đơn giản nhưng vẫn toát ra vẻ quý khí bức nhân.

- Hoàng thất, nước xa không cứu được lửa gần trước khi Đoạt thần y đến cũng nên để cho bọn họ xem thử hoàng thất thể nào.

Thấy hẳn gật nhẹ đầu, xoay người bước vào bên trong ngồi xuống bên giường lớn cạnh phu nhân nhân của mình, Đức công công vẫn đứng hầu bên cạnh hiểu ý vội ra hiệu ấy vị thái y tiến vào.

Long Vân cúi xuống nhấp một ngụm trà tiện giấu đi khoé môi có chút dương lên của mình, hẳn không tin mấy vị lão thái y đứng đầu thái y viện này không chuẩn ra cái gì. Nhìn thái độ trăm ngàn để ý, nhìn mọi hành động cẩn cẩn dục dục của hoàng thất hẳn đi. Xét theo lẽ thường hoàng thất không có việc gì không bao giờ ở lại kinh thành lâu như vậy, nói rằng tam muội giờ là hoàng thất của hắn do đi đường xa mà cần tịnh dưỡng cũng không cần từng ấy thời gian đi. Càng nghĩ hẳn lại càng khâm phục mình có thể nghĩ đến việc này sớm như vậy, nhân lúc hoàng thất chưa cảnh giác phải kiểm thêm lý do lưu hai người bọn họ lại càng lâu....càng tốt.

Phía bên trong, vị lão thái y trưởng quả thái y viện vẻ mặt không thể tin nhìn chằm chằm vào cổ tay vị phu nhân trẻ tuổi đang thêm thiếp. Lại nhìn sắc mặt nhợt nhạt của nàng sau đó thu tay lại, nhường chỗ cho vị ngự y đứng phía sau vốn đã quen chuẩn mạch cho các nương nương cũng như phu nhân của những vị trọng thần khác trong triều. Vị ngự y này mặt cũng biến sắc quay lại nhìn lão thái y rồi đứng lên để vị khác tiếp tục, cứ như vậy cho đến khi vị cuối cùng chuẩn mạch xong cả sáu người đều một bộ rối rắm rì rầm bàn luận.

- Này....không khỏi cũng quá là kỳ quái đi...

Lão thái y mày nhăn tít cả lại.

- Quả thực là mạch tượng của người từng bị qua tổn thương kinh mạch nặng nề nhưng theo lý nguyên khí đến bây giờ đã phải hồi phục rồi, vậy mà....

Một vị ngự y khác cũng khó hiểu vừa lục trong thùng thuốc ra một quyển sách cũ vừa nói.

- Khí huyết hư nhược như vậy lại còn mang theo quái mạch nếu không phải đã được cảnh báo trước còn tưởng đâu....

- Mạch bộ thốn Vi, Tiểu mà ngũ chí, còn hai bộ quan và xích, phù ẩn hay trầm ẩn đều bình, ấn mạnh tay xuống mạch tuy vẫn còn đi nhưng lại lúc tuyệt lúc không. Vừa giống mạch tượng hoài thai lại vừa không giống...

- Sao?

Giọng nói sắc lạnh đánh gãy lời ngự y khiến tất cả giật mình, mãi mê bàn luận bọn họ đã quên mất vị hoàng thân này. Lão thái y ánh mắt ngăm ngăm cảnh cáo liếc về phía vị ngự y vừa lỡ lời sau đó cúi người bẩm báo, chủ yếu là tránh đi mục quang băng giá của Diệp Cô Thành chiếu lại.

- Hồi hoàng thân, mạch tượng của phu nhân quả thực có chút.....khó nắm bắt. Nhưng cũng có thể nhận ra khí huyết hư nhược lại bị sỏi mòn, trước khi có thể nắm được nguyên nhân xin....xin hạn chế việc di chuyển tránh cho sức khỏe của phu nhân lại thêm xấu đi.

- Ta đã biết.

Hắn nhàn nhạt đáp lời ánh mắt lại trở về bình lặng như cũ, bàn tay trong ống tay áo rộng cũng buông lỏng. Chỉ trong một thoáng hắn đã tưởng rằng....nghĩ đến điều ấy, mâu quang lạnh băng bỗng chốc nhu hòa đi rất nhiều. Hài tử sao? Hắn chưa từng nghĩ đến điều đây trước đây nhưng lúc này....trong tâm hắn bỗng có chút mong chờ. Những ngón tay thuần dài không tự giác vươn ra chạm vào gò má nhợt nhạt của nàng, mày kiếm sau chút buông lỏng lại quay trở lại buộc chặt. Cơ thể nàng suy nhược như vậy nếu như hoài thai chắc chắn sẽ không thể tiếp nhận được, nếu không muốn nói là sẽ vô cùng nguy hiểm. Hài tử của bọn họ, hắn muốn nhưng hắn lại càng không muốn nàng bị tổn thương hơn. Thở dài.... Diệp Cô Thành ánh mắt quay trở lại nơi những vị ngự y đang nhỏ giọng thảo luận, không chú ý đến làn mi của nàng khẽ lay động.

Thuỷ Linh cố gắng duy trì nhịp thở nhẹ nhàng nhưng trong lòng thì loạn thành một đoàn, ngay khi bọn họ thay phiên nhau thăm mạch thì nàng đã bắt đầu tỉnh lại. Vốn tâm trạng vui vẻ, muốn đùa giỡn bọn họ nên cố tình nằm im đợi một lát rồi sẽ bật dậy dọa mấy lão ngự y chơi. Nằm nghe bọn họ thảo luận mạch này mạch kia, nghe Vi, Nhược, Tế, Tiểu mà nhện cười muốn khổ, có điều khi nghe nhắc đến hai từ “hoài thai” thì cũng phải giật mình mà suy nghĩ lại, nàng tính đến nay cũng đã 24 tuổi. Nói rằng thông thạo sự đời thì không dám nhưng những kiến thức cơ bản về sinh lý của bản thân thì hoàn toàn có thể tự tin nắm chắc, nữ nhân thế kỷ 21 giáo dục giới tính chính là được học từ khi còn ngồi trên ghế nhà trường phổ thông cơ sở kia. “Cơ chế hoạt động” để dẫn đến hai từ “hoài thai” kia có lẽ học sinh của nàng cũng có thể nói vanh vách, chính là nam nữ sau khi phát sinh quan hệ “cái gì kia” mà không dùng các biện pháp bảo hộ cơ bản thì khả năng dẫn đến “bom nổ” là khá cao. Nếu trúng thời kỳ noãn hay còn gọi là quả trứng nhỏ nhỏ mang tế bào XX chín và rụng, tức là khoảng 14 ngày sau ngày đầu tiên “dì cả” đến gõ cửa thì suốt một tuần sau đây khả năng “đạp trúng bom” là 75% đến 99%. Tính toán một chút, nhăm nhăm nhăm....

- Không thể nào....

Bật thốt lên rên rỉ nhỏ nhỏ, nàng đưa tay lên nhu nhu trán. Chuyện quan trọng như vậy tại sao có thể bây giờ mới nhớ ra? Bàn tay nhỏ bỗng có chút cảm giác thanh lãnh chạm vào, sau đó trên trán là một sự mát lạnh lướt qua. Không phải nhìn cũng có thể biết sự ôn nhu này là của ai.

- Nàng khó chịu?

- Ta....

Nàng chớp nhẹ làn mi nhìn nam nhân tuấn lãng với khuôn mặt vạm vỡ năm điểm tinh, giọng nói trầm trầm đầy dịu dàng chỉ dành cho riêng mình. Sống mũi có chút cay cay, khoé mắt hơi nóng lên. Nếu như điều này là thật sự, nếu như cơ thể nàng suy nhược đến như vậy không phải dấu hiệu nàng phải quay về thì...dù phải nghịch thiên nàng cũng quyết ở bên nam nhân này. Đôi tay mở rộng, nàng nâng người ôm lấy tương công của mình. Vùi mặt vào lồng ngực vững vàng, hít sâu vào hương hàn mai cùng vị nam tính quen thuộc thì thào.

- Ta yêu chàng, tương công.

Diệp Cô Thành ánh mắt có chút tan rã, bàn tay vuốt nhẹ tóc nàng cũng khựng lại. Bạc thần cũng không kìm được hơi dương lên một chút, cúi xuống tựa cằm lên mái tóc nâu mềm nhẹ giọng.

- Ta biết...

Cả hai dường như chìm ngập vào thế giới riêng của mình mà quên mất trong phòng còn có rất nhiều người, giờ lại thêm một người khác nữa cũng tiến vào. Long Vân khoé mắt như có như không lướt qua lão thái y, chỉ thấy ông ta khẽ cử động đầu một chút. Như vậy cũng đủ để hấn hài lòng phát tay ra hiệu cho bọn họ im lặng lui sang một bên, khẽ hắng giọng một chút. Người xưa nói cản trở nhân duyên của người khác sẽ bị sét đánh, hấn chỉ làm phiền phu thê nhà người ta tình nùng mật ý chắc....không vấn đề gì đâu. Chỉ thấy hoàng thúc của hấn mày khẽ động, chiếu tia nhìn đặc biệt ác hàn bắn về phía hấn. Đức công công ở đằng sau không tự chủ được nuốt khan một ngụm nước miếng nhưng vẫn cố gắng làm tròn bổn phận, bước lên một bước cúi đầu bầm báo.

- Hoàng thân, hoàng thượng nghe nói Huệ phi có chỗ không phải với phu nhân nên đến để thay Huệ phi tạ lỗi...

- Ack...

Thuỷ Linh sau khi nghe tiếng hắng giọng, lúc bấy giờ mới để ý bên trong phòng không phải có riêng bọn họ. Khuôn mặt đỏ bừng, vành tai nóng ran chôn đầu trong lòng tường công của mình. Vốn tưởng rằng cũng chỉ là cung nữ thái giám thông thường, nghe song lời vị công công kia thì mới giật mình. Mặt mũi nàng từ lúc nào lại lớn đến như vậy? Ngay cả hoàng đế lão tử cũng đến tận nơi nói tiếng “tạ lỗi” sao? Đang tiếp tục làm đả điệu, giả chết đến cùng thì một giọng nói ầm ập mang theo từ tính vang lên khiến thân thể nàng hơi khựng lại.

- Hoàng thúc, tam muội không vấn đề gì chứ?

Phượng Vân? Không phải mới vừa rồi khi ở ngự hoa viên hấn đã vô cùng có khoảng cách gọi hai tiếng “hoàng thắm” hay sao? Hai tiếng ấy đã định rõ khoảng cách của hai người, cũng phải thôi hiện nay có lẽ đến tên của nàng là gì hấn cũng không thể nhớ được đi. Nam nhân từng khiến nàng có cảm giác thân thiết, bờ vai nàng từng có cảm giác an toàn, giờ đây đã trở thành xa lạ. Có phải nàng đã quá tham lam rồi? Rõ ràng biết tâm ý của hấn dành ỉnh, rõ ràng không thể đáp lại nhưng lại không muốn cả hai dùng thân phận như vậy để đối mặt với nhau. Biết rằng hấn là do mất đi trí nhớ, biết rằng như vậy có khi lại là điều tốt nhất nhưng nàng vẫn cảm thấy trong lòng chua xót. Nàng đã coi hấn là huynh trưởng của mình, người khiến cho nàng có cảm giác của thân nhân tại nơi xa lạ này dường như đã....biến mất.

Vậy mà lúc này đây hấn có thể vẫn như trước, nhẹ gọi nàng hai tiếng “tam muội”. Hấn đang muốn ngoạn trò chơi gì với nàng đây? Hơi nghiêng người một chút tránh khỏi vòng tay của Diệp Cô Thành, nàng cũng không quên ở đây còn có một người gọi là “hoàng thượng” a. Tướng công của nàng có là hoàng thúc, đại ca của nàng có là thân vương hay nhị ca của nàng có là phiêu kỵ đại tướng quân đi chẳng nữa thì vẫn cứ thua hoàng đế lão đại nha, dù sao cũng mang tiếng là bậc bề trên nàng cũng nên tỏ ra mình là người có lễ nghĩa một chút. Nắm lấy bàn tay để tướng công mình nâng đỡ, nàng lúc ấy mới bước xuống giường lấy nụ cười tiêu chuẩn hoàng gia như công nương Grace Kelly hơi nhún mình một chút với người mặc thường phục nguyệt sắc chân đi long hài trước mặt nhẹ giọng.

- Dân phụ Tiêu Thuỷ Linh tham kiến hoàng thượng bệ hạ, bệ hạ thiên tuế thiên tuế thiên tuế.

Phụt.

Ai đó không chút nề mặt hình tượng thực nữ của nàng mà cười ra tiếng, khỏi cần nhìn cũng biết đấy là ai.

- Phượng thân vương cát tường, dân phụ không phải quên không thỉnh an ngài mà là....

Nàng vừa duy trì nụ cười trên môi, vừa ngẩng lên tìm kiếm bóng dáng quen thuộc ngay lập tức khựng lại. Nam nhân trước mắt nàng y bào nguyệt sắc trước ngực thêu long đồ bằng chỉ vàng, hai vai là nhật nguyệt ẩn vân. Tóc búi chặt trong kim quan cài long trâm hoàng kim ngậm tử ngọc, lưng thắt kim đai cần ngọc. Vẫn những đường nét yêu nghiệt hoạ thuỷ nhưng lại toát ra quý khí bức nhân, vừa nghiêm cẩn lại vừa uy nghi. Phía sau là một vị công công quen mặt mà lúc này nàng đã nhận ra, chính là Đức công công bên

người Phượng Vân đã gặp tại Tây Hồ Hàng Châu. Một mùi long diên hương nhẹ nhàng phả lại, không phải hương quế nồng ấm mà là long diên hương.

..”*Đã gửi từ trái tim của tôi*”..

Chương 44: Long đế

Nàng bối rối siết chặt tay tướng công mình, mắt đảo quanh căn phòng. Trong lòng có điều gì đó xẹt qua rất nhanh, đôi mày thanh tú nhíu lại nhìn thẳng vào nam nhân phía trước mình lạnh giọng.

- Ngài không phải Phượng Vân!

Mọi người trong phòng, trừ Diệp Cô Thành đều hút một ngụm khí lạnh nhìn nàng. Nữ nhân này không khỏi cũng quá to gan đi, dù là người trong hoàng tộc, hoàng thất của hoàng thượng thực nhưng....phải biết rằng Long đế cũng không phải kẻ dễ dàng khoan thứ như vẻ bề ngoài hần thể hiện. Hơn nữa ngữ khí của nàng cũng thực khăng định và không tốt, Long Vân cười khổ liếc nhìn hoàng thúc của mình đứng bên cạnh nàng. Thấy ánh mắt hần loé lên một chút, khoé môi hơi cong tựa tiểu phi tiểu phi nhìn lại mình. Đây....không phải là hoàng thúc cố tình không nói cho nàng về chuyện huynh đệ bọn họ để bây giờ vui vẻ nhìn người gặp hoạ sao? Không khỏi cũng quá là...hắc ám đi.

- Thuỷ Linh, lúc ấy....ta có chuyện khó xử nên....

- Ta nhớ không lầm lúc ấy Thiên Diện Bồ Tát cùng Cung Cửu có đề cập đến bắt ta là để khống chế một người tên Long Vân, ta còn tưởng đâu chúng nhằm người. Giờ nghĩ lại thấy quả thực không hề nhầm, ngài chính là muốn bọn chúng nghĩ rằng ta và ngài có liên quan đến nhau sau đó sẽ tiếp cận ta, từ đó có thể dụ Cung Cửu xuất hiện.

Nàng lạnh lùng đánh gãy lời của hần, có đôi khi mơ mơ màng màng ham chơi ham vui không có nghĩa nàng là con ngốc. Long Vân lời ra đến môi lại phải nuốt vào, nàng nói chính là sự thật. Không, là một phần sự thật, hần quả có tính toán như vậy thật nhưng mà...

- Ta là vạn bất đắc dĩ, cũng không có nghĩ sẽ để muội gặp cái gì đấy quá nguy hiểm.

- Không gặp chuyện quá nguy hiểm? Nếu hôm đấy tướng công của ta không đến kịp thì có phải ta sẽ bị rơi vào tay tên biến thái bại hoại Cung Cửu kia rồi? Ngài chỉ một câu “vạn bất đắc dĩ” là có thể qua chuyện, còn chưa kể lừa gạt ta tin tưởng ngài như vậy?

Nhìn sắc mặt nàng càng lúc càng không tốt, lời nói càng lúc càng lên cao Long Vân âm thầm than khổ trong lòng. Vị muội muội này của hần cũng...khó nhân đi, ai mà ngờ nàng mới chỉ nhìn ra sai biệt một chút là có thể đoán biết được gần hết. Quan trọng hơn là...sao bây giờ hần mới biết nàng có tính thù dai như vậy?

- Ta cũng đã định nói rõ ràng với muội nhưng....hoàng thúc không nói năng gì đã đưa muội đi giữa đêm, sau đó chuyện lộn xộn xảy ra thế nào muội biết rồi đấy. Không phải vào lễ thành hôn của hai người ta cũng lấy danh nghĩa huynh trưởng mà gửi của hồi môn đến uội rồi sao?

“Đánh lạc hướng, tuyệt đối là đánh lạc hướng a~~” đây là tiếng lòng của toàn bộ người trong phòng lúc này.

- Ngài đây là muốn đổ lỗi cho tướng công của ta? Không bị tên Cung Cửu ấy bắt hôm ấy thì sao hần có hứng thú mà đến “nháo động phòng” của ta? Nháo đến ta suýt chút nữa thành quỷ Tây Vực luôn, như vậy đồng “của hồi môn” ấy làm sao mà bồi thường cho đủ? Tướng công chàng nói có phải không?

Mổ phu nhân cười lạnh, mắt toả ra kim quang nhìn chằm chằm Long Vân như lão hổ nhìn dê béo. Long Vân trên trán kéo vài đường hắc tuyến có chút không theo kịp tình huống đang diễn ra, hần là muốn đánh lạc hướng nàng a

không phải gợi ý nàng “bóc lột” hần.

- Tính toán một chút, ngài cần phải bồi thường phí tổn thất tinh thần, phí tổn thất lòng tin, phí hao mòn trí não, phí hao mòn sức khỏe, phí hao mòn thời gian, phí làm thêm ngoài giờ, phí vật chất tổn hại, phí bồi thường thân thể. Chưa kể đến phí đi lại, phí ăn ở, phí.....(thỉnh lược n+1 thể loại phí). Tính đi tính lại là mười vạn tám nghìn sáu trăm lượng hoàng kim, trừ 10% thuế giá trị gia tăng còn chín vạn bảy nghìn bảy

trăm bốn mươi lượng hoàng kim. Làm tròn thành chín vạn bảy nghìn tám trăm lượng hoàng kim đi, hắc hắc ngài là người giàu nhất quốc gia tiếc gì ta mấy chục lượng lẻ ha.

Đức công công ở phía sau lén lút lau mồ hôi trên trán, Long Vân nhếch khoé miệng cười gượng. Đây là hợp tình hợp lý, công khai trắng trợn...”cướp của” sao? Ánh mắt liếc về phía Diệp Cô Thành thấy hắc không kìm được mà khoé môi cũng đã sâu thêm, phượng mâu sững nhìn nàng đang cúi đầu tính toán toán trở nên nhu hoà tưởng như có thể hoà tan bất cứ kẻ nào nhìn vào. Cái này có tính là gặp sắc vong người nhà không đây? Long Vân lúc này có thể hoàn toàn lý giải vì sao hoàng thúc của hắc không xử hắc lúc ở Hàng Châu rồi, khoé môi co rúm một chút hắc híp mắt lại cười cười nói một câu không chút ăn nhập.

- Tròn mười vạn lượng hoàng kim...

Nàng chớp chớp mắt, vốn chỉ định đùa chơi thôi không ngờ hắc trả thực sao? Đây cũng là tự hắc đưa hoa tiến phật nha, nàng không nhận tức là nàng bị bại não nhưng hắc nói nốt câu sau khiến nàng có xúc động muốn nhảy lên cắn người.

- ta bán hoàng thúc uôi, vậy là muội thiếu ta hai nghìn hai trăm lượng hoàng kim nữa. Muội muốn trả bằng ngân phiếu hay kim nguyên bảo đây?

- Cái gì? Ta cứu tướng công ta một mạng cũng chỉ đòi hắc có một vạn lượng hoàng kim, huynh bán người của ta cho ta mà dám lấy mười vạn? Thời buổi giá cả leo thang nhưng giá người cũng leo thang là sao?

Nhìn bộ dạng như mèo bị đập trúng đuôi của nàng Long Vân bán cho hoàng thúc của mình một cái nhìn “người thực đáng thương”, mỗ thành chủ nghe không được nữa đen mặt hắng giọng một tiếng nắm lấy nàng kéo lại về phía mình.

- Linh Nhi, đây là Long Vân. Song bào huynh của Phượng Vân và là....ân, hoàng đế của Hạo Long quốc này.

Diệp Cô Thành nhàn nhạt nói, như thể giới thiệu cho nàng một vị thư sinh và tiện nói luôn cho nàng biết hắc là một tên tú tài. Nàng nheo mắt lại đánh giá vị hoàng đế bằng xương bằng thịt đứng trước mặt mình, thỉnh dừng hiểu lầm ý nàng. Chỉ là nàng đến từ một quốc gia dân chủ, hiện nay có thể nhìn thấy một bậc chân mệnh thiên tử đứng nghĩa thì cũng nên ừ ừ quan sát kỹ một chút.

- Huynh...chính là người ta đã dùng cả bát máu nhật lại cái mạng bên bờ Tây Hồ?

Long Vân không được tự nhiên đưa tay lên che miệng ho nhẹ một cái, sau đó cố tình bỏ qua ánh mắt tối đen của hoàng thúc mình lấy lại chút phong độ của một vị quân vương.

- Phải, là ta. Lần đó chỉ là tình cờ, ta muốn đến chỗ vắng vẻ một chút dụ người của Cung Cửu ra. Không ngờ lại gặp muội, bức hoạ hôm đấy của muội ta vẫn còn giữ đâu. Hoàng thúc lát nữa cũng nên xem một chút....

Không nhịn được hắc lại cười không có hảo ý, ai bảo ở trong cung lâu ngày buồn chán như vậy làm chi? Có muội muội như vậy hắc thực không muốn để hoàng thúc mang nàng giấu đi chút nào.

- Bức hoạ?

Ai đó không thích có điều gì mình không hiểu ở đây.

- Đảm bảo hoàng thúc sẽ bắt ngờ....ừm hừm...

Long Vân chưa nói được một nửa nàng đã lao đến bịt miệng hắc lại, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng ngoái lại nói với tướng công mình.

- Không có gì đâu, khi khác ta sẽ cho chàng xem...

Vừa nói nàng vừa lườm Long Vân, nếu để tướng công nàng nhìn thấy không phải hắc sẽ biết nàng vốn để ý hắc từ trước rồi sao? Như vậy rất mất mặt đi.

Diệp Cô Thành ánh mắt đều đặn đặt tại nơi bàn tay nàng che miệng Long Vân, đâu còn tâm tư nào để nghe. Hừ lạnh một tiếng tiến lên nắm lấy nàng kéo lại về phía mình, ánh mắt cảnh cáo lướt qua người trước mặt.

- Hồ nháo.

Long Vân sờ sờ cái mũi cười gượng, hoàng thúc vô oán vô cầu của hắn không ngờ dự niệm chiếm hữu cũng mạnh quá đi. Lão thái y đứng một bên xem màn vừa song cũng phải nhìn nhau lắc đầu, nữ tử này có điểm nào giống vị phu nhân yếu ớt nhu nhược mà bọn họ vừa mới chuẩn mạch chứ? Hơn nữa....hoàng thượng của bọn họ thực sự định đem hoàng thúc của mình bán? Sống ở trên đời lâu như vậy đúng là chuyện lạ nào cũng có thể thấy a. Đột nhiên một ánh mắt sắc bén bắn lại khiến bọn họ giật thót người, lão thái y ai oán dùng ống tay áo rộng lau lau mồ hôi lạnh. Một lần nữa tiến lên hoàn thành nốt nhiệm vụ được đích thân hoàng thượng giao cho.

- Bẩm hoàng thân, phu nhân thân thể hư nhược mà thời tiết hiện nay đã chuyển lạnh. Bạch Vân thành lại ở nơi núi cao, quanh năm sương giá đối với sức khỏe của phu nhân chỉ có hại không có lợi. Nếu có thể xin hoàng thân tạm thời lưu lại kinh thành là nơi có vị thế tốt quanh năm ôn hòa, dù đông đến cũng không khắc nghiệt...

- Đúng vậy đúng vậy, Bạch Vân phủ lâu ngày không có người ở âm khí nặng cũng không tốt. Ở lại trong cung đi, tiện cho người của thái y viện mà được liệu gì cũng sẵn có.

Thái y chưa kịp nói song Long Vân ngồi uống trà bên cạnh cũng vô cùng nhiệt tình mà xen vào, Diệp Cô Thành thấy có điều gì đó kỳ quái nhưng cũng không nghĩ thấy khác lạ ở điểm nào.

- Không phải muốn ta đến ăn chán ở chê rồi...tính phí đây chứ?

Thuỷ Linh rất không nể mặt nói một câu khiến Long Vân phải phun trà, nhăn nhó nhìn nàng.

- Muội muội, ta là hoàng đế.

- Ta còn là hoàng thất của huynh đâu, “vô sự hiển ân cần, phi gian tức đạo” huynh đột nhiên muốn phu thê chúng ta ở lại đây là có ý gì?

Nàng quét mắt nhìn về phía mấy vị ngự y cùng lão thái y khiến bọn họ vốn cúi đầu đã thấp nay lại càng thấp hơn, Long Vân phe phẩy tay bọn họ ngay lập tức như được đặc xá mà lui ra ngoài, rõ ràng còn nghe được tiếng thở phào nhẹ nhõm.

- Ta lo uội thôi, dù sao hoàng thúc cũng không phải là nhàn rồi. Nhất là dạo gần đây, muội nên có người ở bên cạnh thì hơn. Bạch Vân phủ nơi kinh đô cũng không được như Bạch Vân thành....lại càng không “thuận tiện” như trong hoàng cung

Long Vân không những đột nhiên vô cùng nghiêm túc, khi nhắc đến Bạch Vân phủ thì ánh mắt lại rất có ẩn ý lướt đến Diệp Cô Thành khiến nàng có cảm giác bọn họ đang giấu điều gì đó.

..:”*Đã gửi từ trái tim của tôi*”..

46. Chương 45

Chương 45: Kỷ niệm.

Ven rừng trúc phía sau Vĩnh Hoà cung một nhóm cung nữ cùng thái giám tụ tập tán gẫu với nhau trong lúc chủ tử của mình nghỉ trưa.

- Người nói xem, rốt cục vị tân chủ nhân là người thế nào?

Một tiểu thái giám độ 15, 16 có khuôn mặt rất khả ái chớp mắt hỏi cung nữ có vẻ lớn hơn hắn vài tuổi đang tranh thủ偷 thênh tay phía đối diện.

- Trong cung quy định thế nào người đã quên? Không được bàn luận về chủ nhân...

Không ngẩng đầu lên nàng ta nghiêm khắc nói, song lại thở dài một tiếng.

-...mà nói thực có muốn bàn luận cũng không được.

- Sao lại vậy?

Không chỉ vị tiểu thái giám mà ngay cả những người khác cũng ngạc nhiên sau đó xích lại gần nghe ngóng, phải biết tân chủ nhân của Vĩnh Hoà cung này thân phận vô cùng đặc biệt. Không phong phi cũng chẳng phong tần nhưng ngay cả tổng quản Đức công công cũng phải vô cùng cung kính lễ độ, mới chỉ vài hôm mà hoàng thượng cũng phải đích thân mang Triệu thái y trưởng quản thái y viện đến tận nơi mấy lần đầu.

- Kể cũng kỳ, năm sáu hôm rồi ta là nhất đẳng cung nữ còn chưa dám nhìn kỹ dung mạo của chủ tử mình. Luôn có bốn thị nữ mặt lạnh hơn nước trong Tĩnh Tâm hồ nghiêm khắc giám sát nhất cử nhất động của chúng ta, ngay cả thị vệ cũng tăng cường còn muốn nhiều.

Tiểu thái giám ánh mắt loé lên một chút, miệng khẽ kéo song ngay sau đó lại một bộ vô cùng kinh ngạc mở lớn mắt hỏi tiếp.

- Không thể nào, còn chưa biết thân phận thế nào sao có thể nháo lớn như vậy?

Mọi người xung quanh nhìn hần hẩn mặt, cung nữ kia vỗ vỗ đầu hần chep miệng.

- Người a, ở trong cung lâu như vậy cũng phải biết. Chỉ cần là hoàng thượng muốn ai là người quan trọng thì người đấy sẽ là, không cứ phải phong phi hay tần.

- Vị kia hẳn phải là một cái mỹ nhân khuynh thành thì mới nhận được đãi ngộ như vậy đi?

Hần vẫn nhất định không chịu từ bỏ, lần này lại động trúng sự tò mò của càng nhiều hơn. Tất cả đều quay ra nhìn mấy cung nữ trong Vĩnh Hoà cung chằm chằm chờ đợi, điều này cũng chẳng có gì lạ. Ở trong cung các vị nữ chủ nhân chính là luôn quan trọng hai chữ “dung mạo”, nhất là khi hiện nay ngôi vị hoàng hậu còn để trống. Đã là phi đương nhiên phải đều là mỹ nhân, nhưng mỹ nhân trên đời luôn sợ nhất người còn “mỹ nhân” hơn mình. Nên lấy được tin tức về chủ nhân của mình cũng chính là một phần trách nhiệm của nô tài bọn họ.

- Khuynh thành mỹ nhân sao?

Một giọng nói lạ lẫm tò mò bên cạnh vang lên, khiến mọi người giật thót người nhìn lại. Sau mới thở phào một hơi nhẹ nhõm, hoá ra là một vị cô nương mới độ mười 17,18 tuổi có đôi mắt tròn to mơ màng, làn mi dài cong veo khẽ động như cánh bướm dập dờn trong gió. Sống mũi nhỏ nhắn khéo léo kéo xuống là đôi môi mọng thoa một lớp son đỏ bóng bẩy căng tràn sức sống, mái tóc mềm mại chỉ quấn một cái vân kế đơn giản cang tôn lên vẻ thanh tú nhẹ nhàng. Lại dùng một dải lụa hồng đào đính vài chiếc chuông vàng xinh xắn thắt lại, phía sau buông dài qua thắt lưng. Trên vai khoác áo choàng lông bạch hồ ngồi xổm xuống đất khiến vạt áo trắng tắn rộng ra xung quanh, chống hai tay ôm má nhìn bọn họ chớp chớp mắt mong đợi. Tuy không thể nói khuynh thành khuynh quốc nhưng cũng có thể nói là một cái tuyệt thế tiểu mỹ nhân, “Tú nữ năm nay tuyển thực khá, chủ nhân phải cầu nhiều phúc rồi” đây là tiếng lòng thái giám cung nữ vài cung khác nhau.

- Không có khuynh thành mỹ nhân vậy cho ta hỏi đường đến Long Khiêm cung đi thế nào?

Môi mọng hé mở, tiểu mỹ nhân giọng nói vô cùng dễ nghe lại đáng yêu hỏi lại làm tất cả cùng giật mình bình tĩnh vội vàng cúi đầu hành lễ. Dù không chắc lắm có phải tú nữ mới tuyển hay không nhưng có thể tự do đi lại trong cung tuyệt đối không phải người có thân phận đơn giản, bọn họ cứ biết điều một chút có lẽ tốt hơn.

- Tham kiến chủ nhân...

- Ta? Chủ nhân? Làm ơn, ta cũng chỉ là kẻ đến ăn nhờ ở đậu trong nhà của chủ nhân các người một thời gian thôi. Không cần thiết phiền hà như vậy...

Nàng chán nản phe phẩy tay cho bọn họ đứng lên song cẩn thận nhìn trước ngó sau rồi mới rời đi, ngay khi nàng dời đi tiểu thái giám khả ái lúc này còn hỏi chuyện mọi người cũng nhanh chóng biến mất. Lúc này cung nữ cùng thái giám trong Vĩnh Hoà cung nhìn theo bóng dáng nhỏ nhắn uyển chuyển, những sợi tóc bông bông lay động trong gió ánh lên màu nâu nhẹ nhàng dưới nắng thì mới kinh hoàng nhìn nhau lắp bắp.

- Đây....đây chẳng phải là tân chủ nhân trong cung của chúng ta....

Quả nhiên ngay sau đó bốn bóng người mặc trang phục nha hoàn lấy màu trắng làm chủ đạo giống hệt nhau, thất lưng phân biệt chia làm bốn màu lam, lục, hồng tím vụt qua. Ánh mắt thị nữ dừng thất lưng màu lục lạnh lạnh lướt qua, đặc biệt hơi dừng phía những người trong cung Vĩnh Hoà, nhất là phía cung nữ đang cầm khung thêu khiến bọn họ không tự giác rùng mình lạnh sống lưng. Đây...đều là người sao? Ánh mắt lạnh còn hơn quỷ, đi....không là lướt còn muốn nhanh hơn đại nội thị vệ. Vị chủ nhân kia là ai mà có thể có bốn thị nữ như vậy?

Chủ nhân mới của Vĩnh Hoà cung không ai khác chính là mẫu phụ nhân nhà Diệp thành chủ của chúng ta, sau khi bị tướng công nhà mình cùng gã diệt tử là hoàng đế nửa lừa gạt nửa cưỡng ép bắt ở lại trong cung song thì đã biến mất đến bây giờ đã là gần một tuần. Nàng có lẽ kẻ ngốc cũng biết là có vấn đề, hôm nay mới lừa Thanh Y, Hồng Y, Lục Y cùng Tử Y rằng muốn yên tĩnh ngủ trưa một mình rồi lên trèo cửa sổ chuồn đi. Nhưng hoàng cung này vì sao nó lại lớn như vậy? Đi quanh quẩn một hồi cũng chưa ra khỏi Vĩnh Hoà cung nên nàng mới muốn kiếm một người hỏi đường đi đến chỗ Long Vân ở Long Khiêm cung, cũng may nàng ít khi lộ diện nên không ai nhận ra nàng.

Trốn sau một hốc cây đại thụ bị khoét rỗng, nàng hé mắt nhìn bọn Thanh Y về mặt vô cùng bối rối tìm quanh quẩn nhưng không thấy đành phải đi tiếp thì thở phào một hơi. Nhìn hốc cây này chắc chắn lấy làm kỳ, rõ ràng là một cái gốc cây to vài người ôm vẫn xanh tươi um tùm. Nhưng ai mà ngờ khi vòng ra phía sau chỗ sát tường thì sẽ thấy, gốc cây không biết là do mối xông hay người cố tình khoét đi mà tạo thành một cái hốc đủ ột người kín đáo đứng bên trong. Bởi vì nàng thân hình nhỏ nhắn nên cũng không có gì bất tiện lắm, vịn tay nhìn ra phía ngoài xem bọn họ đã đi hẳn chưa thì cảm giác lớp vỏ cây không được nhẵn mịn như các chỗ khác. Tò mò hơi khom người xuống, nàng nhận ra phía bên trong hốc cây có đôi chỗ bị người dùng dao khắc vào. Chỗ là vài hình vẽ, chỗ lại vài chữ, nhìn kỹ sẽ thấy các nét tuy xinh đẹp ngay ngắn nhưng lại giống như do tiểu hài tử tạo thành. Khoé miệng nàng khẽ cong lên một chút, ngón tay lần trên ba chữ nguệch ngoạc phía dưới thấp nhất.

“Hoàng Phủ Diệp”

Ước lượng khi viết ba chữ này tiểu hài tử ấy vào khoảng bốn hay năm tuổi đi, lần dần lên phía trên là một hình người đơn giản, bên cạnh khắc một thanh kiếm. Nàng thấy hài tử này thực thú vị, mới bảy nhiều tuổi đã ưa sức mạnh rồi. Lại qua vài nét khắc những câu thơ cổ, vài cái tên nữa, có khi cũng là ngày tháng. Nàng có chút giật mình, theo ngày tháng khắc trên hốc cây cũng đã hơn hai mươi năm rồi. Lần lên phía trên cao hơn, càng lên thì càng thưa thớt nhưng những nét dao khắc cũng đã vô cùng hữu lực cứng cáp. Lên đến cao ngang tầm với mình, ngón tay nàng lần đến đây thì bỗng khựng lại. Nhìn xuống ba chữ phía dưới cùng, lại nhìn lên hình người với thanh kiếm. Hơi thần thờ tựa người vào hốc cây, miệng thì thảo luận nhẩm, ngón tay lần theo từng nét chữ.

- Hoàng hà viễn thương bạch vân gian

Nhất phiến cô thành vạn nhận san..... Nhất phiến cô thành.....vạn nhận san...

Miệng nàng tràn ra một nụ cười chua xót, ngay khi khoé mắt bắt đầu nóng lên thì những ngón tay của nàng bị một bàn tay mang theo hơi lạnh tự thân phát ra nắm lấy. Nàng sợ lạnh, nhưng hơi lạnh này không hề gây khó chịu, cũng không khiến nàng rùng mình. Nó là sự đặc biệt chỉ mình hần mới có, sự thanh lãnh khiến cho nàng cảm thấy an toàn và...ấm áp. Vòng eo hơi bị siết lại, sau đó cả thân người bị lâm vào lồng ngực đầy rộng. Hương hàn mai cùng hơi thở bá đạo quen thuộc vờn quanh vành tai nàng khẽ đọc nốt hai câu còn lại của bài từ.

-Khương địch hà tu hoán dương liễu

Xuân phong bắt độ Ngọc Môn quan.

Cả hai lại chìm vào trong im lặng, trong không gian nhỏ hẹp nàng khép mắt lại cảm nhận nhịp tim đập mạnh mẽ gấp gáp. Hần dù ôm nàng vào trong lòng nhưng cũng phải hơi thu mình lại, lướt qua những nét khắc đã mờ nhạt theo năm tháng mâu quang của hần có chút tan ra hoài niệm.

- Nàng có chỗ nào không ổn?

Ôn nhu nâng cằm nàng lên, ngón tay hần khẽ phát qua khoé mắt hồng hồng vẫn còn đang mờ mịt.

- Tướng công, trước đây chàng thực cô đơn sao?

Nàng cọ cọ má mình vào lòng bàn tay hắn, ánh mắt ướt ươn nhìn lên bất ngờ khiến lòng hắn run rẩy mà mềm ra.

- Lâu cao thì cô độc, bắt quá ta cũng không để ý đến.

Hắn nói nhẹ bằng như không càng khiến nàng cảm thấy trái tim mình bị siết lại chặt hơn, chặt vật dè lại cảm giác nghèn nghẹn trong họng nàng nở nụ cười mông lung.

- Sau này đâu?

Không hiểu sao nhìn nụ cười diễm lệ phẳng phất nét buồn bã của nàng hắn thấy toàn thân mình như bị triệt đi tất cả sức mạnh, nàng vẫn còn bị việc này luẩn quẩn trong lòng sao? Cúi xuống tựa trán mình lên trán nàng, nhìn sâu vào đôi mắt mông lung đã nhiễm một tầng sương mỏng giọng hắn trầm thấp đến cực điểm.

- Sau này nàng cùng ta thì không phải sẽ biết sao?

Làn mi nàng khẽ lay động, theo thói quen vươn tay lên ôm lấy cổ hắn tiến lại gần hơn. Nàng quyết định nên nói cho hắn nghe điều này sớm một chút, nàng gần đây luôn cảm thấy cả người bồn chồn bất an. Tuy thế giới này không phải thế giới Cổ Long nơi Diệp Cô Thành là một cái đại boss phản diện nhưng Cung Cửu cũng xuất hiện ở đây, không có gì là tồn tại không có lý do. Trong nguyên tác, Diệp Cô Thành chấp nhận chết do âm mưu phản nghịch bại lộ, kẻ tâm cao khí ngạo như hắn lẽ nào lại chịu để hạch tội rồi chết dưới lưỡi dao của đao phủ nơi pháp trường? Nên dù nhìn ra sơ hở trong kiếm thuật của Tây Môn Xuy Tuyết, hắn cũng vẫn chấp nhận chết dưới kiếm của một kẻ tài danh ngang mình, chọn lấy cái chết của một bậc kiêu hùng. Nhưng nói đi nói lại cũng không thoát khỏi có liên quan đến Cung Cửu, tại thế giới này vì nàng hắn không chết một lần nhưng Cung Cửu còn ngày nào nàng đều không yên lòng ngày ấy!

- Ta...có chuyện muốn nói với chàng...

- Ân....

Khoé môi hắn khẽ nhếch lên tà mị, đáy mắt hắc ngọc như có ngọn lửa bắt đầu tràn ra. Bị hắn nhìn như vậy, khoảng cách của hai người gần như vậy khiến nàng có chút khó thở. Lòng ngực phập phồng gấp gấp hơn, trái tim đập dường như cũng nặng nề hơn. Cảm thấy miệng có chút khô, nàng liếm môi một chút rồi nói.

- Chúng ta đã có...

***** – Xuất tái.

– Vương Chi Hoán

Hoàng hà viễn thượng bạch vân gian,

Nhất phiến cô thành vạn nhận san.

Khương địch hà tu oán dương liễu,

Xuân phong bắt độ Ngọc môn quan.

Dịch nghĩa :

Ra biên ải

Sông Hoàng hà phía nguồn trên xa tít giữa mây ngàn (đoạn sông chảy từ trên núi ra)

Một mảnh thành tro trọi với vạn nhận núi xung quanh (1 nhận = x,y thước)

Tiếng sáo người Khương có chi thổi bài Oán dương liễu

Gió xuân chẳng vượt ra ngoài Ngọc môn quan

Dịch thơ :

Hoàng Hà nơi tí tít chốn mây ngàn,

Một tấm thành coi vạn thước san.

Khương dịch kêu chi lời Oán liễu,

Gió xuân nào ghé Ngọc môn quan.n

47. Chương 46

Chương 46: Mê hoặc.

Làn môi đầy đặn như trái mọng mùa hè tràn đầy quyến rũ khép vào mở ra khiến hắn như bị thôi miên mà cúi xuống, nuốt những lời nàng muốn nói vào miệng mình. Bạc thần vừa cảm nhận được sự mềm mại mình vẫn nhớ mong, lập tức như kẻ sắp chết khát chạm được vào nguồn nước. Hắn luôn cho rằng bản thân là kẻ có khả năng kiềm chế hoàn hảo nhưng.....mỗi khi ở gần nàng, chạm vào nàng hắn dường như không còn là chính mình nữa. Hai tay siết chặt lại như muốn đem nàng khảm sâu vào lồng ngực mình, đôi môi cứng rắn nghiêm nghị lúc này lại khấn thiết di chuyển trên môi nàng mang theo sự đòi hỏi và nhung nhớ. Thân thể nàng sau chút bất ngờ cũng ngay lập tức buông lỏng, những ngón tay nhỏ nhắn trượt xuống núm lấy vai hắn kéo xuống. Làn mi rung động rồi nhẹ nhàng khép lại, vô cùng ngoan ngoãn đáp lại sự xâm lược đầy đắm say. Từ trong lồng ngực, nàng bắt đầu thấy như có dòng điện chạy qua thu lại tất cả sức lực của mình chỉ để lại cảm giác tê rần khiến toàn thân mềm nhũn, phải dựa hoàn toàn vào vòng tay đang ôm siết lấy mình mới đứng được. Nàng cảm giác được đầu óc của mình mụ mị đi, mảy mui lại một chút ngứa đầu ra sau hé miệng muốn nói. Ngay khi môi mọng hé mở hắn lập tức chớp thời cơ tiến vào, không cho nàng cơ hội phản kháng. Lưỡi nhỏ trơn ướt của nàng bị hắn quán lấy không ngừng dây dưa, hắn như thể muốn đoạt đi từng hơi thở khiến nàng không tự chủ khẽ than nhẹ một tiếng.

Diệp Cô Thành hơi rời môi nàng ra, phượng mâu tà ngạo khép hờ nhìn xuống. Nàng bị hắn nhìn như vậy trái tim thót một cái, cả người không được tự nhiên hơi cúi đầu cần cần cánh môi. Ngón tay thon dài mang theo hơi ấm nhẹ nhàng nâng cằm nàng lên, ngón cái miết qua môi dưới hơi sưng. Lại cúi xuống vươn lưỡi đảo qua đầu vết mờ nhạt nơi khoe miệng xinh xắn, nàng bị hành động của hắn làm cho giật mình, gò má nóng bừng lùi lại phía sau nửa bước. Bọn họ rõ ràng danh phù kỳ thực đã là phu thê, chuyện cần làm hay không thì cũng đã đều làm hết rồi nhưng....hành động quá đỗi mờ ám như vậy không khỏi khiến nàng là kẻ có tư tưởng cấp tiến cũng phải lú lờ.

Cười nhẹ.

Giọng hắn vốn trầm lúc này lại có chút khàn khàn khiến cho có vị quyến rũ như một ly Martini ướp lạnh, mát dịu thanh nhã nhưng lại nồng đậm mạnh mẽ khiến nàng thoảng nghe hương cũng đã đủ chìm ngập trong men say.

- A...tướng công...chàng định làm gì?

Nàng vô thức đã lùi lại phía sau, lưng tựa vào góc trong cùng của hốc cây nắm lấy ống tay áo của mình bối rối. Nàng biết hắn muốn làm gì nhưng đây....bọn họ chính là đang ở gần ngự hoa viên nha, nàng cũng không muốn diễn xuân cung lộ thiên cho người khác thưởng thức à.

Tuần nhan một lần nữa tiến lại gần, mục quang như có ngọn lửa thiêu đốt thân thể nàng. Cổ họng khô khốc, nàng nuốt khan một ngụm nước miếng không biết rằng hành động của mình lúc này chính là tối chọc tâm nam nhân. Mái tóc có chút rối, vài sợi rơi xuống ôm sát lấy khuôn mặt khả ái và chiếc cổ thanh mảnh, làn mi run rẩy chớp động che hờ đôi mắt mơ màng mông lung. Gò má non mịn ửng hồng đáng yêu, cánh môi đầy nhục cảm ướt át phả ra hơi thở nữ nhân ngọt ngào đến mê hoặc. Cái lưỡi nhỏ ẩn hiện lướt qua lướt

lại nơi khoé môi như chêu người, cả người thu lại tựa vào góc khiến thân hình vốn kiêu nhỏ lại càng có vẻ yếu ớt nhu nhược làm người khác muốn đem lăm vào trong lòng mà ngàn vạn yêu thương.

Chống khừ tay phía trên áp sát vào nàg, Diệp Cô Thành cúi xuống vươn ngón tay đã trở nên ấm nóng của mình lên vuốt ve chiếc cằm khéo léo. Cử chỉ vô cùng cẩn thận như thể chỉ cần khẽ dùng sức nàg sẽ vỡ vụn ra như con búp bê bằng sứ, men theo xương quai hàm nhỏ nhắn vén lên một vài sợi tóc đi lạc. Đầu ngón tay tinh tế lướt qua vành tai đỏ bừng dọc xuống cằm cổ tuyết trắng, nắn nã lại một chút để cảm nhận được mạch đập đã trở nên gấp gáp của nàg rồi chậm chạp rồi xuống phía dưới.

Búng nhẹ.

Nàg cảm nhận được áo choàng lông bạch hồ trượt khỏi vai, rơi xuống buồn buồn sóng lưng. Ngón tay tà ác khẽ luồn vào bên trong, trượt theo xương quai xanh đẩy rộng cổ áo lột lông ra đến đầu vai. Phượng mâu tà mị lướt từ khuôn mặt đỏ bừng có điểm động tình của nàg xuống lồng ngực nhấp nhô theo mỗi nhịp thở ngắn dần, gấp dần. Bạc thân nhếch nhẹ, tiến đến dùng viên môi miết chậm từ hõm cổ lên đến quai hàm.

- Nàg không biết ta muốn gì?

Hơi thở nam nhân nóng bừng dục vọng vờn quanh cổ khiến nàg rùng mình, tay vội vươn lên chống vào ngực hấn miết miết cánh hoa môi mang theo vài phần ỉn khuất.

- Chàng...sắc lang này mau buông, người khác nhìn đến thì còn ra thể thống gì?

- Sắc lang? Có chút mới mẻ.

Hắn nhón mày, ánh mắt lộ ra tia thích thú nhưng vẫn tiếp tục việc đang làm. Bàn tay to ôm lấy một bên cổ nàg, ngón tay cái không quên chêu chọc môi mềm. Bên cổ còn lại cũng không thoát, bị hấn nhấm nháp mút lấy da thịt tuyết trắng. Để đến lúc môi mỏng rời đi nơi ấy xuất hiện một bông hoa đỏ rực tiem diêm vô cùng nổi bật, nàg tê dại cả người chỉ có thể nín lấy hấn thở dốc. Lúc này đây nàg sâu sắc cảm nhận được sự lợi hại của nội tiết tố, cơ thể đã trở nên nhạy cảm đến mức mỗi động chạm của hắn đều như điểm thêm một mối lửa trên người nàg. Trước ngực đã trở nên căng tức nặng nề bị cái yếm bó buộc vô cùng khó chịu, hấn lại cố tình như có như không chạm vào rồi lại rời đi. Nàg cắn môi kìm lại nhưng đến cuối cùng cũng không ngăn nổi mà tràn ra nỉ non khe khẽ, Diệp Cô Thành như được thêm khích lệ không hề báo trước luồn tay vào trong vạt áo, qua chiếc yếm lụa niết mạnh một bên ngực no tròn khiến nàg bật ra kiêu mị.

- A...tướng công...

Bàn tay vô cùng càn rỡ vừa xoa vừa niết lúc mạnh lúc nhẹ, lại cúi thấp xuống cách lớp vải mỏng manh hàm trụ lấy đỉnh nhỏ bên kia đã sớm dựng lên chờ đợi. Cả hai bên ngực nàg vốn vô cùng mẫn cảm, lúc này lại bị hơi nóng của bàn tay và miệng ẩm ướt bao phủ làm ngọn dục hoả âm ỷ bùng cháy. Tay nhỏ men theo bờ vai rộng, luồn vào trong áo cảm nhận thân thể của hắn nóng rực. Hòn ngọc châu bị hấn dùng răng day cắn nhẹ khiến nàg phải hít vào một hơi, cong người đẩy ngực về phía hắn, móng tay cũng co lại bám vào da thịt rắn chắc. Hắn nhíu mày một chút, hơi dời ra nhìn đôi tuyết lê ẩn hiện trước mắt mình mà thực sự đánh giá.

- Nơi này đầy hơn trước...

Giọng nói trầm thấp đến cực điểm, lại tràn ngập từ tính như âm ma thiêu đốt nốt phần lý trí cuối cùng còn sót lại của nàg. Đôi bàn tay nhỏ ôm lấy khuôn mặt anh tuấn bức nhân với những đường nét cân xứng hoàn hảo, môi mỏng dâng lên một lần nữa lờ lững cả hai vào xúc cảm tiêu hồn. Nàg như con mèo con mềm mại ỷ vào lòng hắn, miệng nhỏ tham lam một lần lại một lần khiêu khích khiến hơi thở của hắn cũng trở nên rối loạn. Không biết từ lúc nào cả hai đã thay đổi vị trí, bàn tay xinh xắn cũng không chút yên phận chạy loạn trước ngực. Ngón tay khéo léo luồn vào sâu vào bên trong vạt áo, tháo nút buộc đẩy ngoại bào rộng ra để lộ vòng ngực rắn chắc do nhiều năm luyện tập. Phần môi từng chút từng chút trượt trên làn da căng tràn màu lúa mạch, chiếc lưỡi tinh quái lướt qua lướt lại thấp dần xuống chêu chọc. Vừa liếm vừa mút vào tạo thành những dấu hôn nhỏ vụn kéo dài, đến thất lưng nàg nhíu mày. Vừa nắm lấy đỉnh cối ra thì bị bàn tay to nắm lại, nàg ngược lên mị mắt mím cười nhìn phượng mâu khép hờ ngập tràn dục vọng, bạc môi buông lời với độ cong vừa phải tạo thành nụ cười tựa tiểu phi tiểu vũ vừa tà ác vừa mê hoặc.

- Tiểu yêu tinh, muốn ta sao?

Nàng không trả lời, môi cong lên khiêu khích sau đó bất ngờ áp sát lại. Dùng đầu ngón trỏ cách lớp vải chạm vào nam cần đã sớm căng thẳng, lực đạo vừa đủ không nặng không nhẹ vuốt ngược lên khiến hắn phải hít mạnh vào một hơi. Hắn đảo người một cái, dành lại quyền chủ động ép nàng sát vào hốc cây, khoe môi câu lên sâu sắc hạ xuống phun ra hơi thở nặng nề.

- Không nên đùa giỡn như vậy....nàng sẽ phải xin tha thứ

Không để nàng kịp có hành động gì tiếp theo, hắn đã vươn tay bế nàng lên sát vào trong lòng mình sau đó phủ áo choàng rộng che kín hai người lại. Lách người qua khe hẹp giữa hốc cây và bức tường bước ra ngoài, thả chậm cước bộ đi về phía Vinh Hoà cung. Nàng vừa định lên tiếng phản đối đột nhiên cứng người lại, mắt hạnh không thể tin mở lớn. Hơi thở gấp gấp run rẩy lại đầy ắp ẩn nhẫn, nàng bắt mắt trừng trừng nhìn hắn trách cứ nhưng chất giọng lại mềm mại khác thường.

- Chàng....sao chàng dám....

- Vẫn chưa đủ?

Đáy mắt hắc ngọc loé ra tia sáng kỳ lạ cười nhẹ, tay khẽ nhấn một chút. Nàng hé miệng thở dốc, lời vừa ra đến miệng lập tức bị thay thế bằng một tiếng than. Nàng nắm lấy ngực áo của hắn vùi đầu vào, cố gắng cắn chặt cánh môi ngăn không cho bật ra bất cứ âm thanh đáng xấu hổ nào. Hắn nhếch môi cười nhẹ, khoe mắt nhìn đến con đường xuyên qua rừng trúc vắng vẻ. Hắn dù muốn ngoạn một chút trò chơi kích thích với nàng nhưng cũng sẽ có chừng mực, không muốn nàng vì quá mức xấu hổ mà trở thành giận đối với mình. Nghĩ thì là như vậy nhưng hành động lại càng can đảm hơn làm thiên hạ trong lòng mình đã bắt đầu thút thít, ngược đời mắt mờ mịt che kín một tầng hơi nước lên nhìn hắn. Khuôn mặt đỏ bừng, một giọt mồ hôi men theo vầng trán ướt ướt lướt xuống bên thái dương rồi bị những sợi tóc thấm lấy. Ngón tay nàng vuốt ve vòng ngực hắn, nắn nắn nơi điểm mẫn cảm giọng nói đứt quãng.

- Tướng công....dừng....dừng lại....ta....ta....

- Ân? Ta chưa hề dừng.

Nàng quẫn, thực sự quẫn! Hắn rõ ràng cố tình bề cong ý của nàng mà, miết miết cánh môi nàng gần như muốn khóc nhưng cũng không dám có bất cứ cử động nào quá mạnh. Nhờ có áo choàng dày của hắn bao phủ cả hai nên bất cứ ai nhìn vào cũng chỉ thấy nàng đang được hắn ôm trở về, nhưng chỉ cần một góc áo choàng phất lên sẽ thấy sự việc....hoàn toàn khác. Biết tướng công của mình là kẻ ngoài lạnh lùng trong phúc hắc nhưng nàng tự xét thấy bản thân chưa gây nên tội tình gì mà để bị hắn chính thắm như này a

~ (còn “thắm” nữa yên tâm *cười ê đê tiện*).

Chương 47: Tơ duyên.

- Chàng....mau buông...

Thuỷ Linh vừa xấu hổ vừa quẫn thì thảo nho nhỏ, đôi môi miết đến đỏ bừng. Nàng cự mình muốn từ trong lòng hắn thoát ra, một đường về đến Vinh Hoà cung tuy không gặp quá nhiều người nhưng cũng đủ để nàng muốn đào hố thật sâu chôn mình thực chặt vĩnh viễn không muốn phơi mặt ra ánh mặt trời. Vì cái gì, vì cái gì là vì cái gì a

chẳng nhẽ tướng công nhà nàng do bị cấm dục lâu ngày mà....phát cuồng rồi?

- Ân....

Hạ thân lại truyền đến một giận co rút khiến nàng một lần nữa bật ra âm thanh ảm muội, cũng thực may đã về đến tẩm thất bằng không....nàng không dám tưởng tượng tiếp. Đôi mắt ngập nước hung hăng trừng tuấn nhan đang kề sát bên mình, tay nhỏ đánh vào vai hắn nhưng lực đạo lại vô cùng mềm nhẹ. Đối lại là một tiếng cười trầm thấp, hơi thở nam nhân tràn ngập bá đạo bao phủ lấy nàng.

Xoạt...

Nàng khẽ rên một tiếng vùi mặt vào ngực tướng công mình không dám nhìn tiếp, quả nhiên là không gì giống như vẻ bề ngoài. Khi lớp vải nặng nề của chiếc áo choàng trượt nhẹ khỏi vai hắn, cũng là lúc mực

quang hắc ngọc lại càng thêm thiêu đốt nhìn thân hình kiều nhỏ thu gọn trong vòng tay mình. Y phục hé mở để lộ làn da non mịn ửng hồng càng khiến những dấu hôn nhỏ nhỏ trên cổ trên vai thêm phần tiêm điểm bắt mắt, ty dải bằng tơ trong suốt thắt nơi vòng eo mảnh mai đã bị nới lỏng ra buông lơi hờ hững. Diệp Cô Thành từ tốn di xuyên qua lớp rèm lưu ly và màn trướng buông rủ, lách qua bình phong nhẹ nhàng đặt thiên hạ nhỏ bé của mình lên lớp nệm gấm êm ái của giường lớn, ánh mắt tham luyến không rời khỏi nàng một giây. Từ nàng toát ra điều gì đó thực lạ, như thể là một loại mê dược càng lúc càng lôi cuốn hẳn mạnh mẽ tiến đến gần. Từng hơi thở, từng cái nhìn, từng động tác đều khiến hắn không thể không chú ý không thể cưỡng lại được mà bị hút vào. Mỗi khi chạm được vào nàng hắn lại không thể kìm chế nổi mà một lần lại một lần muốn nhiều hơn nữa, giống như thiếu niên mới lớn lần đầu nếm trải hương vị dục tiên dục tử....hắn có chút muốn cười khi nghĩ như vậy. Hắn, Diệp Cô Thành ngay từ thừa thiếu thời cũng đã trầm ổn đến băng lãnh, chưa một lần để thứ gì đó ảnh hưởng đến mình, ngay cả cảm xúc hắn cũng có thể làm chủ được vậy mà chỉ cần là nàng tất cả đều vượt khỏi sự kiểm soát. Hắn từng nghĩ cả đời sẽ chỉ làm bạn với Cô Vân kiếm bởi kiếm là niềm đam mê, là khát vọng của kẻ theo đuổi tột đỉnh sức mạnh như hắn. Nàng là một điều gì đó khác hẳn, không chỉ là đam mê, không chỉ là dục vọng là ham muốn là chiếm hữu mà là một loại...bản năng.

Cảm thấy cơ thể nàng càng lúc càng nóng, hắn biết bây giờ chính là lúc thích hợp. Bàn tay nhẹ nhàng rời khỏi nơi tư mật ướt át đã bị hắn chêu chọc suốt từ nãy đến giờ ra, trượt lên phía trên. Hai ngón tay chạm vào ty dải mỏng manh định rút ra bất ngờ lại bị bàn tay nhỏ của nàng nắm lấy, hắn hơi ngẩng lên nhìn nàng bạc môi nhếch nhẹ chêu chọc.

- Nàng còn sợ....

Chưa kịp nói hết, trước ngực áo chợt căng thẳng. Cả người hắn lúc này buông lỏng, một tay lại vẫn đang đỡ lấy nàng nên bị mất đà lại sợ đè nặng vào nàng nên hơi nghiêng người sang một bên. Ai ngờ nàng lại mạnh mẽ đảo người một cái thành công đè được hắn xuống giường, leo lên thắt lưng tay vẫn nắm áo của hắn buông lỏng. Ngón tay nhỏ bắt đầu như không có xương trượt dọc từ bờ ngực rộng xuống vòng eo thon không một chút mỡ thừa, nàng cắn môi mọng mị mắt cười như chêu chọc hắn.

Xoẹt...bộp.

Thắt lưng cản tử ngọc bị nàng dứt khoát rút ra, thả rơi xuống sàn đá hoa cương trải thảm lông cừu gây lên một tiếng động trầm đục. Mười ngón tay luồn qua những lớp áo ôm sát lấy da thịt rắn chắc vuốt ngược lên, đồng thời tách mở vạt áo để lộ thân người cân đối hoàn hảo. Diệp Cô Thành không một chút phản kháng, vẫn duy trì khoé môi nhếch nhẹ. Phượng mâu hơi khép hờ chăm chú nhìn từng cử động mềm mại, từng biểu cảm trên khuôn mặt nhỏ nhắn tà tử.

Nàng nuốt khan một ngụm nước miếng, vươn lưỡi nhỏ làm ẩm đôi môi có chút khô của mình cố gắng nhớ lại mấy cảnh phim đã từng xem. Dù gì thì nàng cũng được sinh ra và giáo dục bởi một thế giới có phần...điên cuồng đi (_ _|||, cái gì có thể thiếu nhưng Hentai, Ecchi, AV, GV, SM hay thậm trí nhiều hơn nữa thì không thể thiếu. Internet thì sẵn mà trang web xxx thì nhiều, muốn nàng xin tha thứ sao? Cười lạnh một chút, có lẽ là ngược lại đi....

Tay nàng đặt trên ngực hắn khẽ dùng sức, móng nhỏ trượt từ thắt lưng xuống phía dưới hạ thân. Quả nhiên thân hình hắn có chút cứng rồi nhanh chóng thả lỏng ra như cũ, bạc thần nhếch càng sâu. Nàng còn chưa có làm gì đâu, eo thon lúc này bắt đầu di động nhẹ nhẹ miết lên miết xuống. Cảm nhận được nam căn to lớn bên dưới càng thêm bành trướng, nàng cong môi cúi xuống cọt cọt vào vành tai của hắn, không quên thổi ra hương nữ nhân.

- Tướng công, muốn xem ai sẽ phải xin tha sao?

Phượng mâu mở lớn, mục quang đen kịt che kín bởi dục niệm. Cổ họng hắn thoát ra một chút gào gừ nhỏ, tay to vươn lên nắm lấy nàng định đảo lại vị trí nhưng nàng lại nhanh hơn. Dùng đầu gối làm điểm trụ bật dậy, vẫn duy trì tư thế quỳ phía trên người hắn. Nàng cười khanh khách, với chỉ một động tác vô cùng duyên dáng tháo thắt lưng của chính mình để lớp y phục vốn lỏng lẻo mở bung ra. Nửa che nửa lộ lấp ló thân thể yêu kiều, yếm lụa ôm sát lấy khuôn ngực cao vút. Hạ thân lại cách lớp vải mỏng không ngừng vuốt ve vật nam tính đã nóng bừng, không để cho hắn kịp phản ứng nàng đã dùng ty dải của mình buộc hai tay hắn lại phía trên thành giường trạm trổ tinh xảo, thép vàng dát ngọc. Môi mọng cong lên đắc ý, không

quên đầy ác liệt cảnh cáo.

- Ty dài mà đứt thì...phân phòng 3 tháng.

Diệp Cô Thành dở khóc dở cười nhìn nàng lúc này vừa đáng yêu lại vừa tràn ngập quyền rũ không thể cưỡng nổi, tay nắm chặt lại cảm giác được ty dài mỏng manh quấn quanh cổ tay mình thầm nghĩ “Chết tiệt!”. Sau lần này hẳn muốn đổi lại toàn bộ xiêm y của nàng, đổi lại luôn cái giường nữa.

- Nàng muốn ngoạn?

Giọng hẳn lại càng thêm trầm lắng câu hồn.

- Ta có ngoạn chàng bao giờ sao?

Nàng ngẩng lên chớp chớp mắt với hẳn nghiêng đầu hỏi lại, hẳn vừa định nói thêm thì bị hành động tiếp theo của nàng làm cho suýt thì chết sặc. Nàng....nàng cứ nhiên dám thoát quần của hẳn, ngay cả tiết khố cũng không chừa?

- Linh Nhi...

Hắn gầm gừ nho nhỏ muốn ngăn nàng nhưng đột nhiên hít mạnh vào một hơi, toàn thân cứng đờ. Cảm giác mềm mại nhẹ nhàng tiếp xúc với vật nhạy cảm khiến hẳn không thể tin nhìn xuống, những ngón tay tinh tế của nàng đang ôm lấy nam căn căng tràn. Mối mong kẻ sát hế mở, lưỡi hồng vươn ra tò mò vuốt nhẹ phía trên đầu tròn. Như thể cảm giác rất tốt, nàng lại tiếp tục đưa lưỡi rà qua rà lại lỗ nhỏ khiến hẳn không kìm nổi, nam căn nẩy lên một cái. Nàng liếc lên nhìn biểu tình hơi lộ ra ẩn nhẫn của hẳn, nhãn tình loé lên một chút. Bất chợt hế môi đưa cả vật nam tính vào miệng mình mút mạnh, ngón tay cũng phối hợp vuốt ngược lên. Hẳn nghiêng chặt răng cảm nhận thật sâu khoái cảm bất ngờ ập đến, từ hạ thân theo sống lưng đánh thẳng vào đầu óc. Không ngăn nổi mà phải há miệng thở dốc, nam căn từng đợt từng đợt bị vây trong ẩm nóng ẩm ướt của miệng lẫn sự vuốt ve trơn trợt của lưỡi nàng. Miệng nhỏ nuốt vào rồi lại nhả ra một cách chận rãi bình thản khiến hẳn gần phát điên nhưng lại không dám động mạnh, trong phòng lúc này chỉ có tiếng hẳn hít thở nặng nề cùng tiếng động ướt át ẩm muội. Quai hàm hẳn buộc chặt, cơ thể căng cứng chặt vật. Hẳn từng ném trái tư vị toàn thân bất động dục hoả công tâm nhưng lúc ấy so với lúc này chính là dễ chịu hơn gấp trăm lần, bây giờ hẳn không những bị nàng kích thích trực tiếp mà còn phải tận lực khống chế bản thân mình không được để bản năng làm chủ. Hẳn cũng không quên lúc này thân thể nàng yếu ớt đến thế nào, thời gian qua vừa vì lý do đích thân truy lùng phản quân vừa sợ trong lúc sơ ý sẽ gây thêm tổn thương cho nàng mà tận lực ẩn nhẫn. Tiếc rằng hẳn đã tự đánh giá mình quá cao rồi...nàng như cảm giác được sự dao động của hẳn mà đôi môi cũng ôm sát hơn, nhịp điệu càng lúc càng nhanh. Thi thoảng răng nanh lại niết nhẹ một chút khiến nam căn bị kích thích, khế co thắt lại trong miệng nàng.

- A....?

Trên lưỡi đột nhiên có vị là lạ làm nàng hơi nhú mảy lại, tò mò nhả thanh thép nóng ẩm nhưng trơn mịn trong miệng mình ra đánh giá khiến hẳn hừm một tiếng nặng nề phản đối. Bàn tay nhỏ vẫn nắm lấy nam căn trượt lên phía trên, mân mê cảm nhận nhịp đập của vật to lớn trong tay mình. Nắm tay siết vào lại lỏng ra, ngón trở di chuyển lên phía lỗ nhỏ phía trên đầu tròn chạm vào thứ chất lỏng sền sệt rỉ ra từ đấy. Nàng miết lấy, ngẩng lên mị hoặc nhìn tướng công mình. Những ngón tay mềm mại lướt qua khoé miệng cong cong còn vương tơ bạc trong suốt, lưỡi hồng chậm rãi vươn ra quấn lấy mật ngọt từ đầu ngón tay nuốt vào.

Kèn kẹt... Rắc!!!

Tiếng đồ gỗ bị vụn gãy cùng tiếng gầm trầm thấp của nam nhân trong không gian tĩnh lặng phá lệ chói tai, nàng vừa giật mình chưa kịp hiểu chuyện gì thì cả thân người đảo một cái. Vô cùng nhanh chóng bị ấn xuống lớp nệm gấm trơn mịn, nàng chớp chớp làn mi chợt dạ nhìn nam nhân cuồng ngoạn phía trên mình.

- Chàng làm đứt ty dài nha.....

- Ân? Chúng ta tiếp tục...

Hắn cười có chút dữ tợn, ngón tay siết chặt lại bóp nát mảnh gỗ đã từng là một phần của đầu giường khiêng hương trầm thoát ra thoang thoảng vờn quanh cả hai. Sợi dây bằng tơ mỏng manh vẫn ngoạn ngoạn nằm

trên cổ tay hần một chút cũng không lỏng, nàng ngược nhìn lên trên đầu. Quả nhiên chiếc giường gỗ hoàng đàn được trạm trổ hết sức tinh xảo bỗng....khuyết mất một góc, nàng thực muốn khóc. Tướng công nhà nàng là quái vật sao, không cho làm đứt dây trói thì hần trực tiếp bẻ giường thoát ra. Nàng cười gượng một tiếng, bắt đầu thấy mình thực đại dột.

- Tướng....tướng công, đợi một chút chúng ta không thể...

Một lần nữa nàng bị hần phủ bạc môi xuống ngăn lại lời muốn nói, đồng thời xiêm y cũng bị xé nát vút vương vãi khắp giường dưới sàn. Diệp Cô Thành một tay ôm lấy nàng ghì vào trong lòng mình, một tay luồn xuống dưới eo nàng nâng lên, nhằm thẳng hoa huyết non mềm thất lưng nhẹ nhàng nhấn một cái. Cả nàng cùng hần cùng phải tràn ra tiếng rên rỉ, bị sự ướt át ấm nóng bao quanh lại ôm siết hần như muốn nổ tung vì khoái cảm ập đến. Nhưng hần vẫn cố nắm lấy một tia lý trí mà ép buộc bản thân phải cẩn trọng, hần không cho phép nàng bị một tổn thương nhỏ nào....đặc biệt là từ hần.

Trái ngược với sự lo lắng của nàng, hần từng chút từng chút xâm nhập từng chút từng chút tiến vào vô cùng nhẹ nhàng vô cùng cẩn thận mà nâng niu. Không giống như mọi lần mạnh mẽ mà kìm kẹp, lúc này mỗi động tác của hần đều tràn ngập nhu tình, dịu dàng tựa ôn thủy. Vòng tay mạnh mẽ nâng đỡ vai gầy để cả hai tựa ngực vào nhau cảm nhận lẫn nhau nhịp tim hoang dại, tóc mai kề tóc mai, bạc thần dính sát vào tai nàng thì thầm những lời nói mang đầy tính chiếm hữu lại nhất mực si tình. Làn mi cong vút kinh ngạc mở lớn rồi run rẩy từ từ khép lại, che khuất hạnh mâu tan rã bởi hơi nước dâng lên. Vòng tay nàng chuyển lên vòng qua cổ hần ôm chặt lấy, nam nhân này...dù hành động có dịu dàng đến bao nhiêu nhưng vẫn không thể che dấu được mà bộc lộ bản chất bá đạo kinh khủng của mình theo một cách khác. Nhưng như vậy mới đúng là tướng công của nàng, là Diệp Cô Thành của riêng nàng. Một Diệp Cô Thành nồng nhiệt như lửa nhưng cũng ôn nhu như nước, quyến rũ nồng đậm từ sự nam tính thuần nhất, bá đạo đến mức khiến nàng có cảm giác hần cố chấp và trên hết tất thấy....hần là một nam nhân nhất mực si tình. Cho đến tận lúc này nàng mới nhận ra điều ấy, mọi hành động mọi việc làm của hần kể từ khi hai người gặp nhau đến bây giờ hầu như đều xoay quanh nàng. Ngay từ giây phút đầu tiên nhìn vào mắt nhau dường như có một sợi dây liên kết càng lúc càng siết gần lại trói buộc họ vào nhau chặt chẽ hơn, như thể hần đã từ lâu chờ đợi nàng đến đây để viết nốt phần kết cho câu chuyện dang dở của riêng hai người.

Màn the buông rủ khẽ lay động, tiếng thở than nhu mì cùng làn hương ngọt ngào của đam mê phả ra lan tràn trong tấm thất yên tĩnh. Bên ngoài, những bông tuyết đầu tiên của mùa đông theo làn gió lạnh từ phương xa chậm chạp phiêu tán...

Bàn tay với những ngón thon dài nhưng mai theo vẽ tai tái vươn ra đỡ lấy một bông hoa trắng muốt của thiên không, giọng nói tuy nhu hoà như lại mang theo hơi thở âm trầm thoảng qua như có như không khiến thiếu niên khả ái đang thu mình nằm trong lòng hần không tự chủ được rung mình run rẩy.

-....ta không thích tuyết....quá lạnh lẽo, quá cao ngạo....làm người ta muốn dẫm đạp lên nó, người nói có phải không Tiểu Trúc Tử?

..”*Đã gửi từ trái tim của tôi*”..

48. Chương 47

Chương 46: Mê hoặc.

Làn môi đầy đặn như trái mọng mùa hè tràn đầy quyến rũ khép vào mở ra khiến hần như bị thôi miên mà cúi xuống, nuốt những lời nàng muốn nói vào miệng mình. Bạc thần vừa cảm nhận được sự mềm mại mình vẫn nhớ mong, lập tức như kẻ sắp chết khát chạm được vào nguồn nước. Hần luôn cho rằng bản thân là kẻ có khả năng kiềm chế hoàn hảo nhưng....mỗi khi ở gần nàng, chạm vào nàng hần dường như không còn là chính mình nữa. Hai tay siết chặt lại như mồi đèn nàng khảm sâu vào lồng ngực mình, đôi môi cứng rắn nghiêm nghị lúc này lại khản thiết di chuyển trên môi nàng mang theo sự đòi hỏi và nhung nhớ. Thân thể nàng sau chút bất ngờ cũng ngay lập tức buông lỏng, những ngón tay nhỏ nhắn trượt xuống níu lấy vai hần

kéo xuống. Làn mi rung động rồi nhẹ nhàng khép lại, vô cùng ngoan ngoãn đáp lại sự xâm lược đầy đắm say. Từ trong lồng ngực, nàng bắt đầu thấy như có dòng điện chạy qua thu lại tất cả sức lực của mình chỉ để lại cảm giác tê rần khiến toàn thân mềm nhũn, phải dựa hoàn toàn vào vòng tay đang ôm siết lấy mình mới đứng được. Nàng cảm giác được đầu óc của mình mụ mị đi, mảy mui lại một chút ngửa đầu ra sau hé miệng muốn nói. Ngay khi môi mọng hé mở hần lập tức chớp thời cơ tiến vào, không cho nàng cơ hội phản kháng. Lưỡi nhỏ trơn ướt của nàng bị hần quấn lấy không ngừng dây dưa, hần như thể muốn đoạt đi từng hơi thở khiến nàng không tự chủ khẽ than nhẹ một tiếng.

Diệp Cô Thành hơi rời môi nàng ra, phượng mâu tà ngạo khép hờ nhìn xuống. Nàng bị hần nhìn như vậy trái tim thót một cái, cả người không được tự nhiên hơi cúi đầu cẩn cẩn cánh môi. Ngón tay thon dài mang theo hơi ấm nhẹ nhàng nâng cằm nàng lên, ngón cái miết qua môi dưới hơi sưng. Lại cúi xuống vươn lưỡi đảo qua dấu vết mờ nhạt nơi khoe miệng xinh xắn, nàng bị hành động của hần làm cho giật mình, gò má nóng bừng lùi lại phía sau nửa bước. Bọn họ rõ ràng danh phù kỳ thực đã là phu thê, chuyện cần làm hay không thì cũng đã đều làm hết rồi nhưng....hành động quá dỗi mồm như vậy không khỏi khiến nàng là kẻ có tư tưởng cấp tiến cũng phải lú lờ.

Cười nhẹ.

Giọng hần vốn trầm lúc này lại có chút khàn khàn khiến cho có vị quyến rũ như một ly Martini ướp lạnh, mát dịu thanh nhã nhưng lại nồng đậm mạnh mẽ khiến nàng thoảng nghe hương cũng đã đủ chìm ngập trong men say.

- A...tướng công...chàng định làm gì?

Nàng vô thức đã lùi lại phía sau, lưng tựa vào góc trong cùng của hốc cây nắm lấy ống tay áo của mình bối rối. Nàng biết hần muốn làm gì nhưng đây....bọn họ chính là đang ở gần ngự hoa viên nha, nàng cũng không muốn diễn xuân cung lộ thiên cho người khác thưởng thức à.

Tuần nhan một lần nữa tiến lại gần, mục quang như có ngọn lửa thiêu đốt thân thể nàng. Cổ họng khô khốc, nàng nuốt khan một ngụm nước miếng không biết rằng hành động của mình lúc này chính là tội chọc tâm nam nhân. Mái tóc có chút rối, vài sợi rơi xuống ôm sát lấy khuôn mặt khả ái và chiếc cổ thanh mảnh, làn mi run rẩy chớp động che hờ đôi mắt mơ màng mông lung. Gò má non mịn ửng hồng đáng yêu, cánh môi đầy nhục cảm ướt át phả ra hơi thở nữ nhân ngọt ngào đến mê hoặc. Cái lưỡi nhỏ ẩn hiện lướt qua lướt lại nơi khoe môi như châu người, cả người thu lại tựa vào góc khiến thân hình vốn kiều nhỏ lại càng có vẻ yếu ớt nhu nhược làm người khác muốn đem lăm vào trong lòng mà ngàn vạn yêu thương.

Chống khuỷu tay phía trên áp sát vào nàng, Diệp Cô Thành cúi xuống vươn ngón tay đã trở nên ấm nóng của mình lên vuốt ve chiếc cằm khéo léo. Cử chỉ vô cùng cẩn thận như thể chỉ cần khẽ dùng sức nàng sẽ vỡ vụn ra như con búp bê bằng sứ, men theo xương quai hàm nhỏ nhắn vén lên một vài sợi tóc đi lạc. Đầu ngón tay tinh tế lướt qua vành tai đỏ bừng dọc xuống cần cổ tuyết trắng, nắn nắn lại một chút để cảm nhận được mạch đập đã trở nên gấp gáp của nàng rồi chậm chạp rồi xuống phía dưới.

Búng nhẹ.

Nàng cảm nhận được áo choàng lông bạch hồ trượt khỏi vai, rơi xuống buồn buồn sống lưng. Ngón tay tà ác khẽ luồn vào bên trong, trượt theo xương quai xanh đẩy rộng cổ áo lột lông ra đến đầu vai. Phượng mâu tà mị lướt từ khuôn mặt đỏ bừng có điểm động tình của nàng xuống lồng ngực nhấp nhô theo mỗi nhịp thở ngắn dần, gấp dần. Bạc thân nhếch nhẹ, tiến đến dùng viền môi miết chậm từ hõm cổ lên đến quai hàm.

- Nàng không biết ta muốn gì?

Hơi thở nam nhân nóng bừng dục vọng vờn quanh cổ khiến nàng rùng mình, tay vội vươn lên chống vào ngực hần miết miết cánh hoa môi mang theo vài phần ủ khuất.

- Chàng...sắc lang này mau buông, người khác nhìn đến thì còn ra thể thống gì?

- Sắc lang? Có chút mới mẻ.

Hần nhón mày, ánh mắt lộ ra tia thích thú nhưng vẫn tiếp tục việc đang làm. Bàn tay to ôm lấy một bên cổ nàng, ngón tay cái không quên chêu chọc môi mềm. Bên cổ còn lại cũng không thoát, bị hần nhắm nháp mút lấy da thịt tuyết trắng. Để đến lúc môi mọng rời đi nơi ấy xuất hiện một bông hoa đỏ rực tiem diêm

vô cùng nổi bật, nàng tê dại cả người chỉ có thể níu lấy hân thở dốc. Lúc này đây nàng sâu sắc cảm nhận được sự lợi hại của nội tiết tố, cơ thể đã trở nên nhạy cảm đến mức mỗi động chạm của hân đều như điểm thêm một mối lửa trên người nàng. Trước ngực đã trở nên căng tức nặng nề bị cái yếm bó buộc vô cùng khó chịu, hân lại cố tình như có như không chạm vào rồi lại rời đi. Nàng cắn môi kìm lại nhưng đến cuối cùng cũng không ngăn nổi mà tràn ra nỉ non khe khẽ, Diệp Cô Thành như được thêm khích lệ không hề báo trước luồn tay vào trong vạt áo, qua chiếc yếm lụa niết mạnh một bên ngực no tròn khiến nàng bật ra kêu mị.

- A...tướng công...

Bàn tay vô cùng càn rỡ vừa xoa vừa niết lúc mạnh lúc nhẹ, lại cúi thấp xuống cách lớp vải mỏng manh hàm trụ lấy đỉnh nhỏ bên kia đã sớm dựng lên chờ đợi. Cả hai bên ngực nàng vốn vô cùng mẫn cảm, lúc này lại bị hơi nóng của bàn tay và miệng ẩm ướt bao phủ làm ngọn dục hỏa âm ỷ bùng cháy. Tay nhỏ men theo bờ vai rộng, luồn vào trong áo cảm nhận thân thể của hân nóng rực. Hòn ngọc châu bị hân dùng răng day cắn nhẹ khiến nàng phải hít vào một hơi, cong người đẩy ngực về phía hân, móng tay cũng co lại bấm vào da thịt rắn chắc. Hân nhíu mày một chút, hơi dời ra nhìn đôi tuyết lê ẩn hiện trước mắt mình mà thực sự đánh giá.

- Nơi này đầy hơn trước....

Giọng nói trầm thấp đến cực điểm, lại tràn ngập từ tính như âm ma thiêu đốt nốt phần lý trí cuối cùng còn sót lại của nàng. Đôi bàn tay nhỏ ôm lấy khuôn mặt anh tuần bực nhân với những đường nét cân xứng hoàn hảo, môi mọng dâng lên một lần nữa lôi cuốn cả hai vào xúc cảm tiêu hồn. Nàng như con mèo con mềm mại ỷ vào lòng hân, miệng nhỏ tham lam một lần lại một lần khiêu khích khiến hơi thở của hân cũng trở nên rối loạn. Không biết từ lúc nào cả hai đã thay đổi vị trí, bàn tay xinh xắn cũng không chút yên phận chạy loạn trước ngực. Ngón tay khéo léo luồn vào sâu vào bên trong vạt áo, tháo nút buộc đẩy ngoại bào rộng ra để lộ vòng ngực rắn chắc do nhiều năm luyện tập. Phần môi từng chút từng chút trượt trên làn da căng tràn màu lúa mạch, chiếc lưỡi tinh quái lướt qua lướt lại thấp dần xuống chèo chọc. Vừa liếm vừa mút vào tạo thành những dấu hôn nhỏ vụn kéo dài, đến thất lưng nàng nhíu mày. Vừa nắm lấy đỉnh cổ ra thì bị bàn tay to nắm lại, nàng ngước lên mị mắt mím cười nhìn phượng mâu khép hờ ngập tràn dục vọng, bạc môi buông lời với độ cong vừa phải tạo thành nụ cười tựa tiểu phi tiểu vũ vừa tà ác vừa mê hoặc.

- Tiểu yêu tinh, muốn ta sao?

Nàng không trả lời, môi cong lên khiêu khích sau đó bất ngờ áp sát lại. Dùng đầu ngón trỏ cách lớp vải chạm vào nam căn đã sớm căng thẳng, lực đạo vừa đủ không nặng không nhẹ vuốt ngược lên khiến hân phải hít mạnh vào một hơi. Hân đảo người một cái, dành lại quyền chủ động ép nàng sát vào hốc cây, khoé môi câu lên sâu sắc hạ xuống phun ra hơi thở nặng nề.

- Không nên đùa giỡn như vậy....nàng sẽ phải xin tha thứ

Không để nàng kịp có hành động gì tiếp theo, hân đã vươn tay bế nàng lên sát vào trong lòng mình sau đó phủ áo choàng rộng che kín hai người lại. Lách người qua khe hẹp giữa hốc cây và bức tường bước ra ngoài, thả chậm cước bộ đi về phía Vĩnh Hoà cung. Nàng vừa định lên tiếng phản đối đột nhiên cứng người lại, mắt hạnh không thể tin mở lớn. Hơi thở gấp gáp run rẩy lại đầy ắp ản ản, nàng bất mãn trừng hân trách cứ nhưng chất giọng lại mềm nhũn khác thường.

- Chàng....sao chàng dám....

- Vẫn chưa đủ?

Đáy mắt hắc ngọc loé ra tia sáng kỳ lạ cười nhẹ, tay khẽ nhấn một chút. Nàng hé miệng thở dốc, lời vừa ra đến miệng lập tức bị thay thế bằng một tiếng than. Nàng nắm lấy ngực áo của hân vùi đầu vào, cố gắng cắn chặt cánh môi ngăn không ỉn bật ra bất cứ âm thanh đáng xấu hổ nào. Hân nhếch môi cười nhẹ, khoé mắt nhìn đến con đường xuyên qua rừng trúc vắng vẻ. Hân dù muốn ngoạn một chút trò chơi kích thích với nàng nhưng cũng sẽ có chừng mực, không muốn nàng vì quá mức xấu hổ mà trở thành giận đối với mình. Nghĩ thì là vậy nhưng hành động lại càng càn rỡ hơn làm thiên hạ trong lòng mình đã bắt đầu thút thít, ngược đôi mắt mờ mịt che kín một tầng hơi nước lên nhìn hân. Khuôn mặt đỏ bừng, một giọt mồ hôi

men theo vầng trán ương bướng lượn xuống bên thái dương rồi bị những sợi tóc thấm lấy. Ngón tay nàng vuốt ve vòng ngực hần, nắn nã nơi điểm mẫn cảm giọng nói đứt quãng.

- Tướng công....dừng....dừng lại....ta...ta....

- Ân? Ta chưa hề dừng.

Nàng quẫn, thực sự quẫn! Hần rõ ràng cố tình bẻ cong ý của nàng mà, miết miết cánh môi nàng gần như muốn khóc nhưng cũng không dám có bất cứ cử động nào quá mạnh. Nhờ có áo choàng dày của hần bao phủ cả hai nên bất cứ ai nhìn vào cũng chỉ thấy nàng đang được hần ôm trở về, nhưng chỉ cần một góc áo choàng phất lên sẽ thấy sự việc....hoàn toàn khác. Biết tướng công của mình là kẻ ngoài lạnh lùng trong phúc hắc nhưng nàng tự xét thấy bản thân chưa gây nên tội tình gì mà để bị hần chinh thẩm như này a

~ (còn “thẩm” nữa yên tâm *cười dê tiện*).

Chương 47: Tơ duyên.

- Chàng....mau buông...

Thuỷ Linh vừa xấu hổ vừa quẫn thì thảo nho nhỏ, đôi môi miết đến đỏ bừng. Nàng cự mình muốn từ trong lòng hần thoát ra, một đường về đến Vĩnh Hoà cung tuy không gặp quá nhiều người nhưng cũng đủ để nàng muốn đào hố thật sâu chôn mình thực chặt vĩnh viễn không muốn phơi mặt ra ánh mặt trời. Vì cái gì, vì cái gì là vì cái gì a

chẳng nhẽ tướng công nhà nàng do bị cấm dục lâu ngày mà....phát cuồng rồi?

- Ân....

Hạ thân lại truyền đến một giận co rút khiến nàng một lần nữa bật ra âm thanh ám muội, cũng thực may đã về đến tẩm thất bằng không....nàng không dám tưởng tượng tiếp. Đôi mắt ngập nước hung hăng trừng tuấn nhan đang kề sát bên mình, tay nhỏ đánh vào vai hần nhưng lực đạo lại vô cùng mềm nhẹ. Đối lại là một tiếng cười trầm thấp, hơi thở nam nhân tràn ngập bá đạo bao phủ lấy nàng.

Xoạt...

Nàng khê rên một tiếng vùi mặt vào ngực tướng công mình không dám nhìn tiếp, quả nhiên là không gì giống như vẻ bề ngoài. Khi lớp vải nặng nề của chiếc áo choàng trượt nhẹ khỏi vai hần, cũng là lúc mực quang hắc ngọc lại càng thêm thiêu đốt nhìn thân hình kiều nhỏ thu gọn trong vòng tay mình. Y phục hé mở để lộ làn da non mịn ửng hồng càng khiến những dấu hôn nho nhỏ trên cổ trên vai thêm phần tiêm điểm bắt mắt, ty đài bằng tơ trong suốt thắt nơi vòng eo mảnh mai đã bị nới lỏng ra buông lơi hờ hững. Diệp Cô Thành từ tốn di xuyên qua lớp rèm lưu ly và màn trướng buông rủ, lách qua bình phong nhẹ nhàng đặt thiên hạ nhỏ bé của mình lên lớp nệm gấm êm ái của giường lớn, ánh mắt tham luyến không rời khỏi nàng một giây. Từ nàng toát ra điều gì đó thực lạ, như thể là một loại mê dược càng lúc càng lôi cuốn hần mạnh mẽ tiến đến gần. Từng hơi thở, từng cái nhìn, từng động tác đều khiến hần không thể không chú ý không thể cưỡng lại được mà bị hút vào. Mỗi khi chạm được vào nàng hần lại không thể kìm chế nổi mà một lần lại một lần muốn nhiều hơn nữa, giống như thiếu niên mới lớn lần đầu nếm trải hương vị dục tiên dục tử....hần có chút muốn cười khi nghĩ như vậy. Hần, Diệp Cô Thành ngay từ thừa thiếu thời cũng đã trầm ổn đến băng lãnh, chưa một lần để thứ gì đó ảnh hưởng đến mình, ngay cả cảm xúc hần cũng có thể làm chủ được vậy mà chỉ cần là nàng tất cả đều vượt khỏi sự kiểm soát. Hần từng nghĩ cả đời sẽ chỉ làm bạn với Cô Vân kiếm bởi kiếm là niềm đam mê, là khát vọng của kẻ theo đuổi tột đỉnh sức mạnh như hần. Nàng là một điều gì đó khác hần, không chỉ là đam mê, không chỉ là dục vọng là ham muốn là chiếm hữu mà là một loại...bản năng.

Cảm thấy cơ thể nàng càng lúc càng nóng, hần biết bây giờ chính là lúc thích hợp. Bàn tay nhẹ nhàng rời khỏi nơi tư mật ướt át đã bị hần chêu chọc suốt từ này đến giờ ra, trượt lên phía trên. Hai ngón tay chạm vào ty đài mỏng manh định rút ra bất ngờ lại bị bàn tay nhỏ của nàng nắm lấy, hần hơi ngẩng lên nhìn nàng bạc môi nhếch nhẹ chêu chọc.

- Nàng còn sợ....

Chưa kịp nói hết, trước ngực áo chợt căng thẳng. Cả người hấn lúc này buông lỏng, một tay lại vẫn đang đỡ lấy nàng nên bị mất đà lại sợ đè nặng vào nàng nên hơi nghiêng người sang một bên. Ai ngờ nàng lại mạnh mẽ đảo người một cái thành công đè được hấn xuống giường, leo lên thắt lưng tay vẫn nắm áo của hấn buông lỏng. Ngón tay nhỏ bắt đầu như không có xương trượt dọc từ bờ ngực rộng xuống vòng eo thon không một chút mỡ thừa, nàng cắn môi mọng mị mắt cười như châu chọc hấn.

Xoẹt...bộp.

Thắt lưng cẩn tử ngọc bị nàng dứt khoát rút ra, thả rơi xuống sàn đá hoa cương trải thảm lông cừu gây lên một tiếng động trầm đục. Mười ngón tay luồn qua những lớp áo ôm sát lấy da thịt rắn chắc vuốt ngược lên, đồng thời tách mở vạt áo để lộ thân người cân đối hoàn hảo. Diệp Cô Thành không một chút phản kháng, vẫn duy trì khoe môi nhếch nhẹ. Phượng mâu hơi khép hờ chăm chú nhìn từng cử động mềm mại, từng biểu cảm trên khuôn mặt nhỏ nhắn tà tử.

Nàng nuốt khan một ngụm nước miếng, vươn lưỡi nhỏ làm ẩm đôi môi có chút khô của mình cố gắng nhớ lại mấy cảnh phim đã từng xem. Dù gì thì nàng cũng được sinh ra và giáo dục bởi một thế giới có phần...điên cuồng đi (_ _|||, cái gì có thể thiếu nhưng Hentai, Ecchi, AV, GV, SM hay thậm trí nhiều hơn nữa thì không thể thiếu. Internet thì sẵn mà trang web xxx thì nhiều, muốn nàng xin tha thứ sao? Cười lạnh một chút, có lẽ là ngược lại đi....

Tay nàng đặt trên ngực hấn khẽ dùng sức, mông nhỏ trượt từ thắt lưng xuống phía dưới hạ thân. Quả nhiên thân hình hấn có chút cứng rồi nhanh chóng thả lỏng ra như cũ, bạc thần nhếch càng sâu. Nàng còn chưa có làm gì đâu, eo thon lúc này bắt đầu di động nhẹ nhẹ miết lên miết xuống. Cảm nhận được nam căn to lớn bên dưới càng thêm bành trướng, nàng cong môi cúi xuống cọ cọ vào vành tai của hấn, không quên thổi ra hương nữ nhân.

- Tướng công, muốn xem ai sẽ phải xin tha sao?

Phượng mâu mở lớn, mục quang đen kịt che kín bởi dục niệm. Cổ họng hấn thoát ra một chút gầm gừ nho nhỏ, tay to vươn lên nắm lấy nàng định đảo lại vị trí nhưng nàng lại nhanh hơn. Dùng đầu gối làm điểm trụ bật dậy, vẫn duy trì tư thế quỳ phía trên người hấn. Nàng cười khanh khách, với chỉ một động tác vô cùng duyên dáng tháo thắt lưng của chính mình để lớp y phục vốn lỏng lẻo mở bung ra. Nửa che nửa lộ lấp ló thân thể yêu kiều, yếm lụa ôm sát lấy khuôn ngực cao vút. Hạ thân lại cách lớp vải mỏng không ngừng vuốt ve vật nam tính đã nóng bừng, không để cho hấn kịp phản ứng nàng đã dùng ty đái của mình buộc hai tay hấn lại phía trên thành giường trạm trổ tinh xảo, thép vàng dát ngọc. Môi mọng cong lên đắc ý, không quên đẩy ác liệt cảnh cáo.

- Ty đái mà đứt thì...phân phòng 3 tháng.

Diệp Cô Thành đỡ khóc đỡ cười nhìn nàng lúc này vừa đáng yêu lại vừa tràn ngập quyền rũ không thể cưỡng nổi, tay nắm chặt lại cảm giác được ty đái mỏng manh quấn quanh cổ tay mình thầm nghĩ “Chết tiệt!”. Sau lần này hấn muốn đổi lại toàn bộ xiêm y của nàng, đổi lại luôn cái giường nữa.

- Nàng muốn ngoạn?

Giọng hấn lại càng thêm trầm lắng câu hồn.

- Ta có ngoạn chàng bao giờ sao?

Nàng ngẩng lên chớp chớp mắt với hấn nghiêng đầu hỏi lại, hấn vừa định nói thêm thì bị hành động tiếp theo của nàng làm cho suýt thì chết sặc. Nàng....nàng cư nhiên dám thoát quần của hấn, ngay cả tiết khố cũng không chừa?

- Linh Nhi...

Hấn gầm gừ nho nhỏ muốn ngăn nàng nhưng đột nhiên hít mạnh vào một hơi, toàn thân cứng đờ. Cảm giác mềm mại nhẹ nhàng tiếp xúc với vật nhạy cảm khiến hấn không thể tin nhìn xuống, những ngón tay tinh tế của nàng đang ôm lấy nam căn căng tràn. Môi mọng kề sát hé mở, lưỡi hồng vươn ra tò mò vuốt nhẹ phía trên đầu tròn. Như thế cảm giác rất tốt, nàng lại tiếp tục đưa lưỡi rà qua rà lại lỗ nhỏ khiến hấn không kìm nổi, nam căn nẩy lên một cái. Nàng liếc lên nhìn biểu tình hơi lộ ra ẩn nhẫn của hấn, nhãn tình loé lên một chút. Bất chợt hé môi đưa cả vật nam tính vào miệng mình mút mạnh, ngón tay cũng phối hợp

vuốt ngược lên. Hắn nghiêng chặt răng cảm nhận thật sâu khoái cảm bất ngờ ập đến, từ hạ thân theo sống lưng đánh thẳng vào đầu óc. Không ngăn nổi mà phải há miệng thở dốc, nam căn từng đợt từng đợt bị vây trong ấm nóng ẩm ướt của miệng lẫn sự vuốt ve mơn trớn của lưỡi nàng. Miệng nhỏ nuốt vào rồi lại nhả ra một cách chận rãi bình thản khiến hắn gần phát điên nhưng lại không dám động mạnh, trong phòng lúc này chỉ có tiếng hắn hít thở nặng nề cùng tiếng động ướt át ấm muối. Quai hàm hắn buộc chặt, cơ thể căng cứng chận vật. Hắn từng ném trái tư vị toàn thân bất động dục hỏa công tâm nhưng lúc ấy so với lúc này chính là dễ chịu hơn gấp trăm lần, bây giờ hắn không những bị nàng kích thích trực tiếp mà còn phải tận lực khống chế bản thân mình không được để bản năng làm chủ. Hắn cũng không quên lúc này thân thể nàng yếu ớt đến thế nào, thời gian qua vừa vì lý do đích thân truy lùng phản quân vừa sợ trong lúc sơ ý sẽ gây thêm tổn thương cho nàng mà tận lực ẩn nhẫn. Tiếc rằng hắn đã tự đánh giá mình quá cao rồi...nàng như cảm giác được sự dao động của hắn mà đôi môi cũng ôm sát hơn, nhịp điệu càng lúc càng nhanh. Thi thoảng răng nanh lại niết nhẹ một chút khiến nam căn bị kích thích, khế co thắt lại trong miệng nàng.

- A....?

Trên lưỡi đột nhiên có vị là lạ làm nàng hơi nhúu mày lại, tò mò nhả thanh thép nóng ẩm nhưng trơn mịn trong miệng mình ra đánh giá khiến hắn hừm một tiếng nặng nề phản đối. Bàn tay nhỏ vẫn nắm lấy nam căn trượt lên phía trên, mân mê cảm nhận nhịp đập của vật to lớn trong tay mình. Nắm tay siết vào lại lỏng ra, ngón trở di chuyển lên phía lỗ nhỏ phía trên đầu tròn chạm vào thứ chất lỏng sền sệt rỉ ra từ đấy. Nàng miết lấy, ngẩng lên mị hoặc nhìn tướng công mình. Những ngón tay mềm mại lướt qua khoé miệng cong cong còn vương tơ bạc trong suốt, lưỡi hồng chạm rãi vươn ra quấn lấy mật ngọt từ đầu ngón tay nuốt vào.

Kèn kẹt... Rắc!!!

Tiếng đồ gỗ bị vụn gãy cùng tiếng gầm trầm thấp của nam nhân trong không gian tĩnh lặng phá lệ chói tai, nàng vừa giật mình chưa kịp hiểu chuyện gì thì cả thân người đảo một cái. Vô cùng nhanh chóng bị ấn xuống lớp nệm gấm trơn mịn, nàng chớp chớp làn mi chột dạ nhìn nam nhân cuồng ngạo phía trên mình.

- Chẳng làm đứt ty dải nha....

- Ân? Chúng ta tiếp tục...

Hắn cười có chút dữ tợn, ngón tay siết chặt lại bóp nát mảnh gỗ đã từng là một phần của đầu giường khiêng hương trầm thoát ra thoang thoảng vờn quanh cả hai. Sợi dây bằng tơ mỏng manh vẫn ngoan ngoãn nằm trên cổ tay hắn một chút cũng không lỏng, nàng ngược nhìn lên trên đầu. Quả nhiên chiếc giường gỗ hoàng đàn được trạm trổ hết sức tinh xảo bỗng...khuyết mất một góc, nàng thực muốn khóc. Tướng công nhà nàng là quái vật sao, không cho làm đứt dây trói thì hắn trực tiếp bẻ giường thoát ra. Nàng cười gượng một tiếng, bắt đầu thấy mình thực đại độ.

- Tướng...tướng công, đợi một chút chúng ta không thể...

Một lần nữa nàng bị hắn phủ bạc môi xuống ngăn lại lời muốn nói, đồng thời xiêm y cũng bị xé nát vứt vương vãi khắp giường dưới sàn. Diệp Cô Thành một tay ôm lấy nàng ghì vào trong lòng mình, một tay luồn xuống dưới eo nàng nâng lên, nhằm thẳng hoa huyết non mềm thất lưng nhẹ nhàng nhấn một cái. Cả nàng cùng hắn cùng phải tràn ra tiếng rên rỉ, bị sự ướt át ấm nóng bao quanh lại ôm siết hắn như muốn nổ tung vì khoái cảm ập đến. Nhưng hắn vẫn cố nắm lấy một tia lý trí mà ép buộc bản thân phải cẩn trọng, hắn không cho phép nàng bị một tổn thương nhỏ nào....đặc biệt là từ hắn.

Trái ngược với sự lo lắng của nàng, hắn từng chút từng chút xâm nhập từng chút từng chút tiến vào vô cùng nhẹ nhàng vô cùng cẩn thận mà nâng niu. Không giống như mọi lần mạnh mẽ mà kim kẹp, lúc này mỗi động tác của hắn đều tràn ngập nhu tình, dịu dàng tựa ôn thủy. Vòng tay mạnh mẽ nâng đỡ vai gầy để cả hai tựa ngực vào nhau cảm nhận lẫn nhau nhịp tim hoang dại, tóc mai kề tóc mai, bạc thân dính sát vào tai nàng thì thầm những lời nói mang đầy tính chiếm hữu lại nhất mực si tình. Làn mi cong vút kinh ngạc mở lớn rồi run rẩy từ từ khép lại, che khuất hạnh mâu tan rã bởi hơi nước dâng lên. Vòng tay nàng chuyển lên vòng qua cổ hắn ôm chặt lấy, nam nhân này...dù hành động có dịu dàng đến bao nhiêu nhưng vẫn không thể che dấu được mà bộc lộ bản chất bá đạo kinh khủng của mình theo một cách khác. Nhưng như vậy mới đúng là tướng công của nàng, là Diệp Cô Thành của riêng nàng. Một Diệp Cô Thành nồng nhiệt như lửa nhưng cũng ôn nhu như nước, quyền rũ nồng đậm từ sự nam tính thuần nhất, bá đạo đến mức khiến nàng

có cảm giác hần cổ chấp và trên hết tất thấy....hắn là một nam nhân nhất mực si tình. Cho đến tận lúc này nàng mới nhận ra điều ấy, mọi hành động mọi việc làm của hắn kể từ khi hai người gặp nhau đến bây giờ hầu như đều xoay quanh nàng. Ngay từ giây phút đầu tiên nhìn vào mắt nhau dường như có một sợi dây liên kết càng lúc càng siết gần lại trói buộc họ vào nhau chặt chẽ hơn, như thể hắn đã từ lâu chờ đợi nàng đến đây để viết nốt phần kết cho câu chuyện dang dở của riêng hai người.

Màn the buông rủ khẽ lay động, tiếng thở than nhu mì cùng làn hương ngọt ngào của đam mê phả ra lan tràn trong tấm thất yên tĩnh. Bên ngoài, những bông tuyết đầu tiên của mùa đông theo làn gió lạnh từ phương xa chậm chạp phiêu tán...

Bàn tay với những ngón thon dài nhưng mai theo vẻ tai tái vươn ra đỡ lấy một bông hoa trắng muốt của thiên không, giọng nói tuy nhu hoà như lại mang theo hơi thở âm trầm thoảng qua như có như không khiến thiếu niên khả ái đang thu mình nằm trong lòng hắn không tự chủ được rùng mình run rẩy.

-...ta không thích tuyết....quá lạnh lẽo, quá cao ngạo....làm người ta muốn dẫm đạp lên nó, người nói có phải không Tiểu Trúc Tử?

..”*Đã gửi từ trái tim của tôi*”..

49. Chương 48

Chương 48: Nặng lòng.

Trắng.

Thiên không trắng xám nặng trĩu, mặt đất trắng xộp bao phủ, chân trời cũng trắng đến ngút ngàn....khắp nơi đều tràn ngập một màu trắng buốt giá của mùa đông.

Trên con đường nhỏ, hai bóng người một cao lớn một kiêu nhỏ tựa sát vào nhau, che chung một chiếc ô chậm rãi từng bước đạp tuyết mà đi giữa hai hàng cây bị băng đá đóng cứng. Hai hàng dấu chân, một to một nhỏ song song nối tiếp kéo dài đến giữa cầu Đoạn bên bờ Tây Hồ. Nam nhân bạch y một tay cầm cán ô trúc đen bóng, một tay vươn ra ôn nhu bao trọn lấy thân hình xinh xắn dựa vào trong lòng mình. Cả hai cứ như vậy, tĩnh lặng đến tưởng như sẽ hoà vào không gian cổ tịch xung quanh.

Bàn tay nhỏ nhắn với ngón tay áp út mang theo chiếc nhẫn vàng khắc hoa văn bạch vân tinh xảo, nhẹ nhàng vỗ về vòng eo đã trở nên quá khổ nặng nề của mình. Rồi một bàn tay to, ngón áp út cũng được lồng vào chiếc nhẫn như vậy, ngón út thêm một chiếc nhẫn bạch ngọc khắc gia huy kèm theo chữ “Diệp”, yêu thương đặt lên tay nàng. Cùng nàng cảm nhận chuyển động ở bên dưới. Nikvixooisixu hhh y yyghggv, cảm một sự sống mới được kết tinh từ hai người. Nam nhân bạch y phượng màu tựa hắc ngọc hơi cúi người xuống, từ bên trong mực quang quanh năm băng giá như không khí xung quanh lúc này lại tràn ra một loại nồng đậm nhu tình. Bạch thần mấp máy điều gì đó khiến nữ nhân trong lòng mình thoáng cười nhẹ, ngoan ngoãn cùng hắn rời khỏi cây cầu lạnh lẽo trở về. Hải gấm thêu mai trắng vừa mới bước được vài bước đột nhiên khựng lại, gò má vừa rồi còn ửng hồng giờ trắng bệch. Mây đậm như vẽ nhứ chặt lại, một giọt mồ hôi nhanh chóng xuất hiện. Uốn lượn từ thái dương men theo xương quai hàm rơi xuống cổ áo choàng lông bạch hồ, môi mọng hé mở...

- Đau...

Tiếng “đau” mơ hồ theo làn hơi mờ thở ra cũng là lúc xiêm y trắng muốt nở rộ đoá mẫu đơn tươi thắm nổi bật, từ giữa hai chân luồng chất lỏng nóng hổi cứ vậy tuôn ra không cách nào kìm giữ. Từ giữa thất lưng như thể bị giáng một đòn nặng nề, hạ thân tê dại không có cảm giác gì hết ngoài căng tức và đau đớn.

Gấu vấy, hải thêu hoàn toàn bị nhuộm thành một màu đỏ ửng át. Tuyết trắng xung quanh dần bị dòng chất lỏng đậm màu xâm chiếm, tan ra, loang rộng hơn nữa như lửa bén vào dầu nhanh chóng biến một Đoạn cầu phủ tuyết đẹp như tiên cảnh yên bình trở thành sông máu. Thân thể yếu đuối lung lay hoàn toàn phải dựa vào người bên cạnh mới có thể đứng vững.

Phập!

Trong không gian tĩnh lặng tuyệt đối, tiếng động trầm thấp ấy lại trở thành vô cùng rõ ràng. Lưỡi kiếm lạnh lẽo ánh lên tia sáng hồng ngọc do nhuộm một tầng máu nóng bên trên, từ đằng sau xuyên suốt qua ngược trái. Nữ nhân một tay ôm lấy bụng, hốt hoảng đưa tay còn lại níu lấy áo nam nhân cao lớn nhưng....nàng lại nắm phải một mảng ướt đầm nóng bỏng. Hạnh mâu ngay lập tức ngẩng lên, đôi mắt to tròn trong suốt bỗng mở to bất động.

Nam nhân lãnh băng băng ấy, nam nhân vững vàng còn hơn cả cây cổ thụ lớn nhất ấy đang hạ mắt nhìn xuống nàng. Bao nhiêu yêu thương, bao nhiêu che chở, bao nhiêu tình cảm từ tận tâm phé của hắn đều cô đọng lại trong đôi đồng tử hắc ngọc rực sáng, chỉ dung chứa duy nhất bóng hình của nữ nhân trước mắt mình đây thôi. Bạc môi sắc nét như dùng dao để tạc ra mềm mại cong lên, biến toàn bộ khuôn mặt cứng rắn trở thành nhu hoà. Nụ cười nhẹ nhàng xuất hiện, giống như mặt trời ló dạng trong một ngày đông lạnh giá. Ấm áp đến tan chảy cả trái tim và cũng thế lương đến vỡ vụn cả linh hồn....khi nơi khoé môi dòng máu nóng uốn lượn trào ra. Từng giọt, từng giọt mang theo độ ấm thân thể rơi xuống lưng bàn tay trắng bệch đang đặt trên ngực mình. Ngón ngón thon dài vươn lên, nhẹ nhàng ôm lấy gương mặt yêu kiều. Ngón cái phất nhẹ qua khoé mi những mong lau đi giọt nước mắt sắp trào ra, cũng như lau đi sự sợ hãi và đau đớn trong ấy nhưng....vô dụng. Tất cả sức lực của hắn như bị hút hết vào lỗ hổng đang thiêu đốt, cắn nuốt nơi lồng ngực.

-.....

Hắn muốn nói điều gì đó, nàng không nghe rõ. Trước mắt mờ mịt, nàng cố dùng tay áo lung tung lau đi lệ châu đang che khuất tầm nhìn. Nhưng càng lau càng mờ, càng lau càng tối tệ, trước mắt bây giờ không chỉ nhoè đi mà còn bị che phủ bởi sắc đỏ đậm dần. Khắp nơi đều là màu đỏ thẫm, xiêm y tuyết trắng giờ trở thành sũng máu, tay nàng, mắt nàng cũng đều là máu. Dưới hạ thân không ngừng truyền đến căng thẳng cùng đau đớn nhưng đều không đau bằng trái tim nàng lúc này, bàn tay nhỏ vươn ra tìm kiếm người trước mặt nhưng vì sao chỉ có thể nắm được những bông tuyết như thế này. Nàng cố gắng nhấc chân lên bước đi nhưng không thể, máu dưới chân đặc sánh lại níu lấy, tuyết càng lúc lại càng chôn xuống nhiều. Nàng không muốn, nàng vội vã cuống cuồng vùng vẫy thoát ra khỏi vũng lầy đỏ ối này nhưng không thể. Nàng đang sợ, vô cùng sợ hãi. Hải tử của nàng, tướng công của nàng vì sao lại không thấy? Nàng há miệng thở dốc vì một cơn co thắt nữa lại đến, nước mắt không ngừng tuôn, không ngừng tuôn....nhưng tuôn ra chỉ có huyết lệ. Nàng kinh hoàng chìm ngấm trong đầm lầy máu của hắn và của chính mình, ngực bắt đầu bị đè nặng đến không thể thở nổi. Hai tay ôm chặt lấy cổ, cố gắng kêu lên nhưng lại không thể. Miệng nàng mở nhưng âm thanh thoát ra chỉ là những tiếng rên rỉ nức nở nho nhỏ, môi trắng bệch mấp máy cố gắng lập đi lập lại chỉ một điều duy nhất.

-..... Diệp....

-.....

Có ai đó đang gọi nàng, theo bản năng nàng lại càng cố gắng hơn vươn mình đến chỗ âm thanh đấy. Cố gắng vùng vẫy để thoát khỏi những trói buộc đang vây lấy thân thể, siết chặt đến mức nàng đau đớn.

-...Linh Nhi...

Giọng nói trầm ấm quen thuộc, mang theo cả sự lo lắng thì thầm bên tai. Cả thân người nàng đột nhiên nhẹ hẫng, rơi vào một vòng tay quen thuộc. Hương hàn mai nhả nhận vờn quanh thay thế ừ vị tanh nồng của máu, nơi khoé mắt có cảm giác man mát lướt qua xoa dịu đi sự bỏng rát đau đớn. Sự dịu dàng ôn nhu như an ủi này không những không làm nàng dịu đi, mà còn khiến nàng sợ hãi hơn. Cuống cuồng níu lấy vòng tay ấy, vùi mặt vào vòng ngực mang theo hương nam nhân thanh sạch ấy tham lam giữ lấy bởi....nàng sợ. Nàng sợ rằng đây là một giấc mộng, một huyền ảo mà khi tỉnh lại thì sự thật tàn nhẫn kia sẽ một lần nữa bắt được nàng.

- Linh Nhi....

Thanh âm có chút khàn khàn kè sất, trên môi có một xúc cảm mềm mại bao phủ. Không tiến sâu vào, chỉ nhẹ nhàng vỗ về làn môi khô nứt của nàng như một sự trấn an dịu dàng. Cảm giác được hơi thở quen thuộc, thân thể cứng nhắc mới từ từ buông lỏng. Ngay khi làn môi mềm mại mang theo hương hàn mai dời đi,

cảm giác ghê sợ của hương huyết tinh một lần nữa quay lại ám ảnh nàng. Dạ dày trống rỗng thắt lại, cổ họng co rút đẩy sự chua xót lên. Nàng vội vã nghiêng người nôn thốc ra bên cạnh, cả người lại rơi vào sự lạnh lẽo. Ngón tay thon dài một lần nữa vươn ra, cẩn thận vén những sợi tóc bên má cho nàng. Im lặng đợi cho đến khi nàng dừng nôn mới lại ôm lấy nàng kéo vào trong lòng mình, lau đi những nhầy nhụa nơi khoe môi. Động tác hết sức ôn nhu, tuy vụng về nhưng lại vô cùng cẩn thận. Bạc môi mơn man nơi khoe mắt, mang đi những giọt lệ rồi không nén được mà thở dài...

- là ta không tốt, thật xin lỗi nàng....

Làn mi cong dài run rẩy hé mở, mờ mịt nhìn nam nhân kiêu ngạo vừa tự nhận lỗi về phía mình và xin được tha thứ. Hắn....có lỗi gì với nàng sao? Nén lại sự khó chịu trong người, nàng nhẹ nở nụ cười, bàn tay nhỏ đưa lên ôm lấy tuần nhan gần kề thì thào.

- Diệp, chàng....vì sao lại không tốt?

Bàn tay nàng ngay lập tức bị một bàn tay thanh lãnh khác nắm lấy, đưa về phía bạc môi cảm nhận hơi thở nồng ấm.

- Ta không nên khiến nàng mệt mỏi như vậy, ta....

Ngón tay nàng lập tức ngăn lại điều hắn muốn nói, nàng hơi cựa mình dính sát vào hắn hơn như thể nằm trong lòng hắn thôi vẫn là chưa đủ.

- Ta mệt mỏi như vậy cũng là bình thường, tương công chàng...

- Không bình thường, thân thể nàng từ ngày đó đã không còn được như bình thường nữa.

Hắn có chút dữ tợn, nhưng động tác kéo tay nàng ra vẫn rất cẩn thận. Nàng có chút buồn cười, hắn từ khi nào lại dễ xúc động như vậy. Thật chẳng giống với thành chủ mặt than cao cao tại thượng thường ngày, ngón tay nhỏ mang theo độ ấm gạt những sợi tóc loà xoà ra, một lần nữa cẩn thận thu vào trong mắt gương mặt nam nhân thành thực với từng đường nét tinh tế. Mày kiếm nhíu chặt, mi dài buông rủ, phượng mâu sắc bén nhìn xuống. Mục ngọc sâu thẳm thẳm như bầu trời đêm đông, sống mũi cao thẳng mà kiên nghị, môi mỏng hồng nhạt mím chặt cương quyết. Tóc đen như mực buông xoã có chút rối tăn ra trên vờ vai trần màu lúa mạch khoẻ mạnh, hoà lẫn vào những sợi tóc nâu trầm mỏng manh của nàng. Đây là một nam nhân tràn ngập hơi thở nam tính bá đạo, là núi Thái Sơn che chở cho nàng. Nhưng....hình ảnh lưỡi kiếm lạnh lẽo xuyên qua lồng ngực cùng dòng máu nổi bật trên bờ môi và màu áo trắng vẫn khiến nàng kinh hoàng, dẫu biết rằng đó chỉ là một giấc mơ trái tim nàng cũng vẫn quặn lại như thế. Vui sâu vào trong lồng ngực dày rộng, nàng cảm thấy nổi bất an trong lòng càng lúc càng lớn. Tay hai người đan vào nhau, mười ngón chung một chỗ vẫn không khiến cho cảm giác kia với bớt.

- Diệp, ta biết gần đây chàng bận rộn chuyện gì. Ta thật sự không đủ sức cũng như không thể tham gia vào chuyện ấy, chỉ muốn chàng nhớ rằng còn có ta đang đợi chàng trở về. Vì vậy hãy luôn bảo trọng, không vì chàng thì hãy vì ta. Có được không?

Diệp Cô Thành thoáng qua đám chiêu, quả thực dù có bưng bít thế nào cũng không thể giấu nàng hoàn toàn. Hoá ra gần đây nàng luôn hốt hoảng là vì như vậy, nàng không ngăn cản cũng không đòi hỏi phải biết đến cùng mà chỉ yêu cầu như vậy khiến hắn có chút không hiểu. Nàng và Tôn Tú Thanh từ trước đến nay luôn là hai nữ nhân yêu náo nhiệt, đến mức chỉ sợ thiên hạ nếu không đại loạn thì sẽ không có gì ỉn ngoạ. Dù là hang hổ đầm rồng cũng sẽ phải mò vào tận trong, đi hết mọi ngõ ngách mới thôi. Hắn nhìn xuống thê tử yêu kiều đang thu gọn bản thân hoàn toàn dựa dẫm, nép trong lòng mình. Nàng đây là lo lắng hắn sẽ xảy ra chuyện gì sao? Nàng sẽ đợi hắn sao? Trong lòng như có một dòng nước âm lạnh lẽ dâng lên qua, Diệp Cô Thành cảm nhận sâu sắc cảm giác có được gia đình của riêng mình là như thế nào. Không cần phải thê non hên biển, cũng không mong “sinh đồng giường cộng chẩm, tử đồng sinh cộng huyết”, càng không cầu “thiên trường địa cửu, vĩnh lạc thiên thu”. Chỉ đơn giản “...còn có ta đang đợi chàng trở về...” thôi đã đủ, hoá ra bao nhiêu năm nay hắn thiếu chính là điều này. Thiếu một người ở đó mỗi khi hắn mệt mỏi quay về, thiếu một người từ tận đáy lòng lo lắng quan tâm đến hắn, thiếu một người nhớ mong chờ đợi hắn, thiếu một phần yếu đuối trong bản thân hắn. Nàng xuất hiện, yếu ớt và mỏng manh giống như món đồ chơi nhỏ bằng sứ, giống như cánh hoa phiêu lãng trong làn gió nhẹ nhưng lại thoát ra sức hút vô cùng kinh khủng. Không chỉ hút theo tâm mắt mà còn cả cảm xúc, lý trí và trái tim hắn theo nữa, hắn hiểu, vô

cùng hiểu thứ đã trói buộc kiểm pháp của Tây Môn Xuy Tuyết là gì. Chính là điều này, chính là thứ có tên gọi là “tình”! Một chữ “tình” khiến kẻ vô tình, lãnh đạm như bọn hấn cũng phải trở thành...thường nhân. Phải đối diện với hỉ, nộ, ái, ố, ai, lạc, đối diện với thất tình lục dục mà bản thân muốn gạt bỏ. Có điều hấn lại vô cùng hưởng thụ, vô vàn chờ mong cùng sáng khoái đón nhận điều ấy.

Đôi tay hữu lực siết chặt lấy tâm can bảo bối bé nhỏ trong lòng, tựa trán mình vào trán nàng. Muôn hạn nhu tình cùng yêu thương mà thì thầm.

- Ta phải về chứ, ai có thể sống khi thiếu đi trái tim của mình?

Nàng kinh ngạc mở lớn đôi mắt to tròn mà tò mò nhìn hấn, những lời này có thể từ miệng kẻ băng lãnh tuyệt như hấn sao? Đôi môi run rẩy mới vừa hé ra thì bị tiếng động dồn dập phía bên ngoài làm cho những điều nàng muốn nói ra đến miệng đành nghẹn trở vào.

-.....thành chủ, sự tình không tốt!

Ở trong hoàng cung này gọi “thành chủ”tuyệt đối chỉ có người của Bạch Vân thành, một đám người mặt than giống y như chủ nhân của mình. Bọn họ một khi chưa có sự đồng ý mà đã đến làm phiền hấn như vậy chứng tỏ vấn đề đó “thực sự không ổn”. Quả nhiên Diệp Cô Thành không đợi những kẻ bên ngoài gọi đến câu thứ hai, chỉ với vài động tác đã nhanh chóng rời giường mặc lại chỉnh chu y phục. Vừa bước vài bước bỗng nhiên vòng lại, phát tay áo rộng bao phủ ôm lấy nàng. Hôn phớt lên đôi cánh hồng nhung êm đềm, chỉ kịp bỏ lại một câu rồi nhanh chóng bước ra ngoài.

Nàng ngơ ngác nhìn màn giường vẫn còn lay động, trên môi vẫn còn độ ấm cùng mùi hương quen thuộc. Bên tai vẫn văng vẳng lời hấn nói...

“Đợi ta về...”

Đợi hấn về?

Hấn thật sự đã thay đổi đến mức nàng không kịp thích ứng, từ trước đến nay mọi hành động cũng như công việc hấn chưa bao giờ để cho nàng biết. Đi đi về về cũng đều không trực tiếp nói cùng nàng, nay lại nói nàng đợi hấn trở về. Vốn là nam nhân rất khó để lộ cảm xúc, dù yêu thương nàng đến bao nhiêu nhưng hấn vẫn tự kìm chế rất tốt. Hành động theo cảm xúc như thế này dường như không bình thường....có điều khi hấn như vậy thật giống với những cặp vợ chồng bình thường khác ở hiện đại. Người chồng sẽ hôn tạm biệt vợ mình trước khi đi làm và nói ” Đợi anh về!”, có chút... đáng yêu. “Đáng yêu” khi đứng bên cạnh “Diệp Cô Thành”....khớp thê thảm a

~

Mãi mê với những suy nghĩ “không lành mạnh” của mình, nàng không chú ý đến những cung nữ đang hầu hạ nàng thay đổi xiêm y không phải là nhóm người Thanh Y và Hồng Y. Khi chiếc áo choàng dài viền cổ lông bạch hồ vừa được khoác vào cũng là lúc một tiểu thái giám có khuôn mặt vô cùng đáng yêu mang theo vẻ vội vã tiến vào cúi người hành lễ.

- Phu nhân vạn phúc, nô tài trở về lấy áo choàng cho thành chủ...

- A, đúng là chàng vội vã đã không mang theo.

Nàng lắc đầu mỉm cười nhẹ nhàng, nhanh chóng xoay người trở vào buồng trong chọn lấy chiếc áo choàng lông cừu cổ viền lông điều, phía dưới gấu nẹp vàng mang ra ngoài. Vừa định đưa cho tiểu thái giám thì cung nữ bên cạnh tiến đến gần dường như vô tình nói nhỏ.

- Nghe nói lần này thành chủ đi đến tận Lan Châu...

- Lan Châu?...

Nàng kỳ quái, rõ ràng vừa rồi còn muốn nàng đợi giống như rất nhanh sẽ về mà. Lan Châu chẳng phải ở tận Cam Túc hay sao?

-.....dẫn đường đi, ta sẽ tự tay mang cho thành chủ.

Thủy Linh nóng lòng ôm chiếc áo dày nặng sát vào trong lồng ngực của mình, không một chút nghi ngờ đi nhanh theo tiểu thái giám. Tâm trí hoàn toàn đặt trên người tướng công của mình mà không nhìn thấy con đường phía trước không phải là dẫn ra cửa cung....

50. Chương 49

Chương 49: Kẻ không bao giờ muốn thấy mặt.

Nhìn dãy hành lang dài hun hút phía sau lưng, lồng ngực nàng lại dâng lên cảm giác hồi hộp. Giống như thể có chuyện gì đó sắp diễn ra hoặc....đang chờ đợi nàng phía trước, nhìn xuống chiếc áo choàng dày nặng ôm trong lòng. Lại nhìn về con đường thưa thớt xa lạ phía trước, nhìn những cung nữ cùng thái giám xung quanh. Sự không yên xuất hiện lại càng nhiều, tuy không thông thuộc đường đi lối lại trong hoàng cung rộng lớn này nhưng nàng biết đường đến cửa cung ko phải đi như vậy.

- Phu nhân, mời đi theo nô tài. Không nên để thành chủ đợi lâu....

Thái giám có khuôn mặt khả ái bộ dạng có vẻ vội vã cùng lo sợ, “lo sợ” sao? Thủy Linh nhú mày, cẩn thận đánh giá lại tiểu thái giám này. “Thành chủ”? Nhường trong cung không dùng hai chữ “thành chủ này để chỉ Diệp Cô Thành, bọn họ gọi là “hoàng thân”! Hạnh mẫu kê rung động, hơi cúi đầu xuống để những lọn tóc che đi khuôn mặt trắng bệch khôn còn huyết sắc.

Thình thịch....thình thịch....

Siết chặt chiếc áo choàng vào trong lồng ngực, che dấu đi nhịp đập điên cuồng của trái tim. Nàng cười nhẹ, gạt đầu ra về đã hiểu sau đó lại tiếp tục bước đi giữa bọn họ. Hàm răng ngà cắn chặt vào làn môi đến gần như bật máu, bắt nàng phải bình tĩnh. Đây ko phải lúc để rối loạn, vẫn chưa đến lúc ấy. Tướng công của nàng chắc chắn chưa đi xa, khi nhận ra sự khác lạ chàng nhất định sẽ quay lại tìm nàng. Sau đó....

“Không thể!”

Từ tận sâu bên trong trí óc, một giọng nói cương quyết bật thốt lên làm thân thể nàng lão đảo. Đúng vậy, “không thể!” Là không thể để tướng công quay lại, không cần quá thông minh cũng hiểu điều này do kẻ nào sắp xếp. Tướng công của nàng không thể gặp “kẻ kia”, nàng biết! Nàng chắc chắn một điều hẳn chính là mẫu chốt của vấn đề, chính là “số kiếp” của Diệp Cô Thành. Nàng tin tưởng vào tướng công của mình, hẳn hiện nay chính là một trong những kẻ mạnh nhất. Hẳn là Thiên Ngoại Phi Tiên Diệp Cô Thành, hẳn là “Kiếm thần” trong truyền thuyết. Nhưng nàng cũng tin cả vào hai chữ “số phận” nữa, Diệp Cô Thành dù là trong nguyên tác của Cổ Long tiên sinh hay Diệp Cô Thành của thế giới hỗn độn này đều không tránh thoát khỏi liên quan đến tên Cung Cửu kia. Nàng sợ rằng....hình ảnh trong giấc mơ ấy lại hiện lên, bàn tay nhỏ bé siết chặt lại, lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi. Đây chính là điều nàng lo sợ, điều nàng muốn tránh. Máu đỏ diễm lệ trên nền tuyết trắng, nàng từng yêu thích hai màu đối lập ấy. Một hừng hực nồng cháy như lửa, một trong trẻo thanh lạnh như băng. Là sự đối lập tuyệt đối nhưng cũng vô cùng tương xứng khi ở cạnh nhau, chỉ có điều khi đặt điều ấy lên trên người nàng yêu đó lại trở thành nỗi ám ảnh khủng khiếp...

Đột nhiên, cổ tay nàng có một bàn tay khác đỡ lấy. Cũng là cảm giác lạnh lạnh, nhưng khác cái lạnh vẫn quen thuộc với nàng. Cái lạnh khô ráo rồi rất nhanh sau đó sẽ ấm lại, trong khi đó bàn tay lạnh lẽo chạm vào nàng lại gợi cho nàng đến sự trơn ướt khó chịu. Nàng cau mày lại, khó chịu lạnh giọng.

- Ta có thể tự mình...

Nàng khựng lại khi nhìn rõ kẻ vừa nâng đỡ mình là ai, dù trong trang phục thái giám nhưng gương mặt nam nhân đẹp đẽ âm nhu kia có hoá thành tro thành bụi thì nàng cũng sẽ nhận ra. Nàng cả người cứng lại, một tay siết chặt vật trong lòng, một tay bị y nắm lấy cả hai cứ như vậy thẳng tắp nhìn nhau. Có khác chăng một người là kinh hoàng tốt độ, một là âm ngoan lạnh lùng pha cả một phần đắc thắng cuồng ngạo. Y cúi xuống xốc lại cổ áo choàng lông cho nàng, hành động ôn nhu và đương nhiên đến như thể giữa hai người là có tình cảm rất tốt chứ không phải hai kẻ tử thù.

- Phu nhân, nàng gần đây gầy đi nhiều.
- Người không cần phí lời, muốn bắt ta? Vậy đi thôi.

Nàng không chút lưu tình, dứt khoát gạt mạnh bàn tay đang đặt trên cổ áo mình ra. Đôi mắt trở thành sắc lạnh nhìn thẳng vào y, không một chút sợ hãi cũng như do dự. Cung Cửu thoáng kinh ngạc, nụ cười trên môi cũng nhanh chóng thu lại. Âm trầm đánh giá nàng một lúc mới phất tay áo ra hiệu cho những kẻ xung quanh tiến đến kèm chặt lại, y ghé sát vào bên tai nàng, từng lời nói như phun ra từ kẽ răng.

- Đừng nghĩ có thể giở trò một lần nữa, ta sẽ không nương tay với người như trước.
- Có đi không?

Nàng ương ngạnh nhếch mép cười, ngoài mặt trấn định cùng kiêu ngạo nhưng bên trong đang điên cuồng gào thét muốn chạy trốn. Có điều hiện giờ nàng không thể mạo hiểm, Cung Cửu có thể lừa được tướng công của nàng đi và ung dung đi lại thế này cho thấy cơ sở ngầm y sắp xếp trong cung đã sâu đến mức độ nào. Ngay cả Diệp Cô Thành cũng không phát hiện được người của mình đã bị im lặng thay thế nữa là sự biến mất của nàng, sợ rằng có chạy được cũng không thể thoát. Chưa kể đến hiện nay nàng đang mang thai những tháng đầu, nếu như có chuyện gì....không dám nghĩ tiếp nàng nghiêng chặt rằng tự ép bản thân mình phải tập trung vào kẻ nguy hiểm phía trước mình đây. Y vừa định nắm lấy nàng lôi đi, một cung nữ phía bên cạnh đã hạ giọng cảnh báo.

- Chủ nhân, có người đang đến.
- Hừ...

Y hừ lạnh, trừng mắt cảnh cáo nàng rồi rất nhanh sau đó thui người lại, cúi thấp xuống nâng đỡ khuỷu tay phải của nàng bước tiếp. Nhìn bề ngoài thì là như vậy nhưng thực chất, ngay sát sườn nàng là một mũi trủy thủ sắc bén đã được tay áo rộng khéo léo che khuất. Chỉ cần nàng có điều gì khác lạ, mũi dao sẽ nhanh chóng lách qua xương sườn trực tiếp đâm thủng phổi. Nàng cũng không nao núng, trong tình huống này ngoan ngoãn thoả thuận chính là hành động đúng đắn nhất. Vừa đi được mấy bước, quả nhiên đã nghe thấy tiếng người rì rầm vừa đi đến gần vừa nói chuyện. Một chất giọng sang sảng vui vẻ một điệu dàng mang theo phần e lệ, không những thế hai giọng nói này đối với nàng lại vô cùng quen thuộc...

-....ai như tam đệ....

Nàng cúi gầm mặt, không dám ngẩng lên. Bàn tay đang nắm lấy khuỷu tay nàng lại càng siết mạnh hơn, đến như sắp bể vụn xương nàng ra.

- A, là tam đệ thật kìa. Chúng ta mau qua....

Nàng âm thầm kêu trời, mọi hôm có đi nát cái hoàng cung cũng không thấy được nửa con ruồi mà quen biết mình. Tại sao lại nhằm đúng lúc này mà nhảy ra tận....hai người. Cung Cửu liếc mắt ra hiệu, ngay lập tức những kẻ xung quanh tay nọ luồn vào trong ống tay áo kia. Tưởng như đang ôm tay giữ lễ nhưng thực chất là nắm sẵn vũ khí, hần vẩn cúi đầu thấp giọng gầm gừ với nàng.

- Chỉ cần lộ ra, không chỉ mình ngươi chết.

Nàng cũng không thèm nhìn đến hần, cười nhạt. Sau đó rất nhanh khuôn mặt trở nên lạnh lẽo, bức người nằm ngoài phạm vi tiếp xúc với mình. Môi mỏng nhếch nhếch, hạnh mâu khép lại sắc sảo lại ngạo mạn nhìn Nam Cung Triệt bằng nửa con mắt.

- Nam Cung tướng quân, có việc gì tìm ta sao?

- Ta nghe Diệp thành chủ nói muội gần đây không được tốt lắm, nên....đặc biệt mang một món quà đến tặng muội đây.

Nam Cung Triệt hơi cương lại kỳ quái nhìn nàng, song cũng không để ý nhiều cười tươi như ánh mặt trời tháng sáu, gãi đầu nhìn sang nữ nhân thướt tha trong bộ y phục lam nhạt như mẫu thiên không trong trẻo của ngày hôm nay đứng phía sau mình. Chỉ cần nhìn vào thái độ ấy của hần là biết nữ nhân ấy là ai, nhưng là tướng công của nàng sẽ nói cho hần biết nàng....không được vui sao? Gương mặt nam nhân tuần mỹ

thanh lãnh lướt ngang qua tâm trí nàng, khoe mắt có chút nóng nóng. Nàng ngược lên nhìn đám bạch vân lững lờ trôi, thu lại cảm xúc vào trong lòng ánh mắt xa cách lại quét sang phía nữ nhân kia.

- Giáng Châu châu cô nương, đã lâu không gặp.

Giáng Châu nhẹ nhàng tháo khăn che mặt, lộ ra dung nhan tú lệ tựa châu sa nhưng tái nhợt như không thể tin nhìn nàng chăm chăm. Miệng mấp máy định nói lại thôi, cuối cùng lại thốt ra lời e dè cẩn trọng trước đây chưa từng có.

- Phu nhân, Giáng Châu....

- Đình, Nam Cung tướng quân. Ta không hiểu ngài nghĩ thế nào, nhưng thân phận vị cô nương này thế nào? Người lại có thể dẫn kẻ như nàng ta vào cung? Món quà này của Phiêu Kỵ Đại Tướng Quân bốn phu nhân không dám nhận, chỉ sợ người đã hiểu sai ý hoặc nghe nhầm lời thành chủ nói rồi.

Nàng hừ lạnh một tiếng, phất tay áo rời đi. Để lại trên hành lang vắng vẻ hai kẻ ngây ngốc tưởng như mình vừa bị sét đánh, thần thờ nhìn theo bóng dáng liêu xiêu phải vị hắc vào người tên thái giám bên cạnh đi khuất.

Phải một lúc sau Giáng Châu mới lấy lại được giọng của mình, nắm lấy tay áo Nam Cung Triệt ghen ngào.

- Nhị ca.... đây, đây là tam ca Tiêu Dao sao?

Nam Cung Triệt đau lòng, bàn tay thô ráp vụng về gạt đi tầng hơi nước xuất hiện nơi gò má mịn màng của nàng nhú mày dăm chiêu trả lời.

- Ta cũng không hiểu, sao lại như vậy? Hai hôm trước vẫn còn khóc nháo đòi ta mang khỏi Vĩnh Hoà cung...

Vừa nhắc đến Vĩnh Hoà cung đột nhiên cả người cứng lại, ánh mắt xoay chuyển nhìn lại hướng Thuỷ Linh cùng những cung nữ và thái giám vừa đi. Nắm tay siết chặt lại, nghiêng răng nghiêng lợi giật phắt tấm Hồ phù vẫn luôn đeo bên hông ra ném lại cho Giáng Châu. Cả người đột nhiên trở nên vô cùng khủng bố, toả ra sát khí sắc bén kinh người nắm lấy vai nhìn thẳng và Giáng Châu ra lệnh, từng chữ nói ra ngữ điệu hoàn toàn không còn sự ôn nhu cũng như ngờ nghệch của mọi khi. Thay vào đó là áp lực kinh người của kẻ nắm trọng quyền trong tay, mỗi một chữ đều rõ ràng cùng mạch lạc.

- Giáng Châu nghe cho kỹ, cầm Hồ phù này thật chắc trong tay chạy theo hành lang này về phía nam. Gặp bất kể ai cũng ko được dừng lại, chỉ khi nào có người mặc áo giáp đen, mu bàn tay trái có xính xăm giống trên mặt hồ phù này quỳ trước muội thì hãy lập lại nguyên si những lời sau của ta. " Báo cho Diệp thành chủ đuổi theo hướng hoàng lăng, ngay lập tức. Phi Hồ quân phong toả bốn cửa, tập trung quân vào Thần Vũ môn. Kẻ nào chống đối lập tức giết không tha, toàn bộ Phi Hồ kỵ binh lập vành đai bao vây kinh thành. Nội bắt xuất, ngoại bắt nhập dù là chim cũng không được để lọt".

Giáng Châu sợ hãi lắp bắp dù không rõ lắm nhưng những lời này hoàn toàn nàng có thể ghi nhớ nên gạt đầu đầu liên hồi, lần đầu tiên kể từ khi quen biết mới nhận thức rõ ràng được nam nhân này là một vị tướng quân....một vị tướng quân nổi danh nhất tam đại lục quốc.

- Muội nghe rõ ràng rồi chứ? Chuyện này liên quan đến tính mạng của tam ca Tiêu Dao của muội, không được quên. Lập tức chạy đi, tuyệt đối không được tin ai hết trừ Diệp thành chủ cùng những người mang hình xăm mặt hồ nơi tay trái. Nhìn thấy Hồ phù này sẽ không ai dám động đến muội nên đừng sợ, chạy nhanh đi đi.

Dứt lời Nam Cung Triệt lập tức xoay người đuổi theo hướng Thuỷ Linh bị mang đi, toàn thân lỏng lẻo lên giống như một con sư tử xù lông vì bị dẫm phải đuôi. Nam nhân thuần cương dương khí ngùn ngụt thoát ra, y bào tối màu theo từng bước chân mạng mẽ dứt khoát mà tung bay hút theo tầm mắt của Giáng Châu. Nhìn theo bóng dáng quen thuộc nhưng đột nhiên lại thấy lạ lẫm, tâm nàng bỗng chao đảo, bàn tay tự động siết chặt lấy vật trong tay.

- A, không được. Mau đi tìm Diệp thành chủ!

Đầu óc nàng quay cuồng, dùng tay vỗ vỗ vào gương mặt diễm mỹ của mình một tay cầm chặt lấy Hồ phù một tay nắm vấy theo hướng nam mà chạy. Đôi chân nhỏ nhắn thoăn thoắt chạy như bay trên hành lang lát

đá phiến, vừa chạy vừa đưa mắt tìm kiếm thân ảnh trắng muốt thanh lãnh dù mới chỉ gặp một lần nhưng sợ rằng cả đời vĩnh viễn không thể quên.

Càng chạy sâu hơn về phía nam nàng càng lúc càng cảm thấy kỳ quái, rõ ràng là hoàng cung nhưng tại sao con đường này lại hầu như không có người qua lại. Ngay cả cấm vệ quân đi tuần cũng không thấy, lại nghĩ đến vẻ lạnh lùng xa cách làm mình sửng sốt chạnh lòng khi nãy. Nàng hôm nay chính là theo Nam Cung Triệt vào cung thăm hỏi Thuỷ Linh, cũng là Tiêu Dao công tử từng kết bái huynh muội với nàng. Rõ ràng qua lời nhị ca kể thì tam ca à không, chính xác phải là tam tỷ gần đây quả thực có chút không ổn nhưng đối với mọi người vẫn như trước, nhiệt tình và vui vẻ. Diệp thành chủ nghĩ rằng có thể trong cung cô quạnh nên phu nhân của mình mới vậy, Nam Cung Triệt liền nghĩ đến bọn họ từng rất vui vẻ nên đã bất chấp thân phận của nàng là người nơi yên trần mà lựa nơi khuất nẻo đưa nàng tiến cung. Ai ngờ mới đi chưa được bao lâu lại gặp Thuỷ Linh với lối cư xử kỳ quái ấy, kỳ quái.....rõ ràng là giống như rất muốn đuổi bọn họ đi nhanh đi vậy. Giống như....đang sợ một thứ gì đó mà tìm cách đuổi bọn họ đi vậy, càng nghĩ Giáng Châu càng sốt ruột dưới chân lại càng gấp hơn, bước chạy lại càng mau hơn.

Đúng như lời Nam Cung Triệt đã nói, nàng chạy độ khoảng gần một khắc thì bắt đầu thấy ngự lâm quân cùng cung nữ thái giám xuất hiện nhiều hơn. Bọn họ đều trợn mắt nhìn nàng, thậm trí còn định tiến đến giữ nàng lại nhưng khi nhìn thấy Hồ phù đen bóng trong tay nàng thì liền lập tức rút lui nhường đường. Nàng đang hốt hoảng, không hiểu mình sẽ phải chạy tiếp đến đâu để tìm thấy Diệp thành chủ hay người mang hình xăm hình mặt hổ đây thì đột nhiên một tốp thái giám không biết từ đâu xông đến vây nàng lại nơi góc khuất của hoa viên.

- Trong cung không cho phép chạy loạn, người đâu bắt lấy nữ nhân kia.

Tên thái giám có đôi mắt híp cùng thân hình phục phịch ra vẻ là tổng quản không hề hỏi han điều gì, lập tức ra lệnh bắt người.

- Không...không, các người không thể, ta phải mang vật này đi tìm Diệp thành chủ...

Nàng sợ bọn họ nhìn không rõ vật trong tay mình, vội hua ra phía trước. Ai ngờ tên thái giám to béo kia lại không hề chậm chạp như vẻ bề ngoài, ngay khi ngọc bội hắc ngọc khắc mặt hổ đưa ra. Lập tức vươn những ngón tay mập mạp như móng heo của mình đánh lại, ko mất chút sức lực dành lấy từ trong tay Giáng Châu. Mắt híp loé lên tia ngoan độc, vừa giật được Hồ phù liền ra lệnh.

- Nữ nhân này là phản tặc, dám dùng Hồ phù giả trà trộn vào trong hoàng cung có mưu đồ bất chính. Lập tức giết không tha!

Giáng Châu ngơ ngác nhìn Hồ phù quan trọng trong tay mình lại bị dễ dàng đoạt mất như thế, lại bị những kẻ không rõ phải trái này vu thành phản tặc có ý muốn giết mình thì lại càng sợ hãi hơn. Nhưng...còn tam tỷ Thuỷ Linh, còn nhị ca Nam Cung Triệt, còn mệnh lệnh quan trọng mình phải truyền cho người của Phi Hồ quân. Nàng biết bọn người này chính là “lai giả bất thiện”, nói thêm cũng vô ích. Lập tức xoay người bỏ chạy, vừa chạy vừa gọi to mong có người nghe thấy.

- Diệp thành chủ, Diệp thành chủ mau cứu người.... A...

Sau vai trái truyền đến buốt giá đau đớn, nàng bị một lực vô cùng mạnh đẩy về phía trước ngã sấp xuống. Há miệng thở dốc, tay phải run rẩy ôm lấy nửa thân người đang bắt đầu đau đến tê liệt. Ngón tay ngay lập tức cảm nhận được ám khí cắm ngập vào sâu trong da thịt, máu nóng ngay lập tức trở thành màu đen khi ứa ra. “Có độc!” Trí óc nàng rung lên hồi chuông cảnh báo vang dội, bất chấp tê dại cùng chao đảo vẫn chống đỡ thân thể đứng lên chạy tiếp. Miệng không ngừng lập đi lập lại càng lúc càng khó khăn.

-....Diệp.... Diệp thành chủ, mau cứu người....

- Tiện nhân, nộp mạng cho ta.

Lại một tiếng rít the thé cùng với tiếng vật nặng xé gió lao đến phía nàng, Giáng Châu vốn không chút võ công mà độc tính nơi vết thương bắt đầu lan toả ra. Toàn thân làm tê liệt, khó nhọc lảo đảo chạy. Một đao này đến chắc chắn là chết không thể nghi ngờ, nàng thể nhưng lúc này trong đầu lại loé lên khuôn mặt nam nhân với ngũ quan đoan chính, mày ắt sáng, nụ cười bừng sáng trên môi....nàng sợ rằng mình đã không hoàn thành được nhiệm vụ mà hần lần đầu tiên trong đời đã tin tưởng mà giao cho nàng.

..:”*Đã gửi từ trái tim của tôi*”:.

51. Chương 50

Chương 50: Vinh quang _ Trách nhiệm.

Keng!

-....A...AAAA...

Tiếng kim loại va chạm vang dội, liền ngay sau đó là tiếng thét chói tai không phải của một kẻ. Giáng Châu thân thể lung lay đổ ập xuống, thay vì mặt đất cứng rắn thì lại là một đôi tay mạnh mẽ nhưng trong trẻo lạnh lùng. Tay áo trắng phất lên, nhanh như chớp che lại huyết đạo xung quanh vết thương của nàng, không chế không cho độc tính tiếp tục theo máu lan ra khắp người. Hàm của nàng bị nắm mở, rồi vài vật tròn nhỏ mang theo được hương cùng vị tanh nồng được đưa vào, theo họng nàng trôi xuống. Ngay lập tức không chế lửa nóng đang cắn nuốt từng tắc da thịt, tê liệt cũng được giải thoát dần. Như chỉ đợi điều này, ngay khi cảm giác của nàng bắt đầu có trở lại giọng nói trầm thấp nhưng băng lạnh vội vã tra hỏi.

- Cô nương, đã có chuyện gì?

Mặc dù đầu óc vẫn còn choáng váng, trước mắt vẫn còn mờ mịt nhưng giọng nói cùng khí chất này nàng nhận ra. Không hiểu sức lực từ đâu ra, không hiểu là lo cho Thuỷ Linh nhiều hơn hay nghĩ đến nụ cười tươi sáng của nam nhân kia nhiều hơn mà nàng bất chấp vết thương nơi vai cùng chất độc, nắm lấy ngực áo trắng muốt hướng về phía hắc gắng gượng mạnh mẽ.

-...Diệp...thành chủ....tam tỷ Thuỷ Linh bị người ta...bị đem đi hướng hoàng...hoàng lăng. Ngài mau....mau.... Vụt.

Không đợi nàng nói hết, cả thân người bị xoay một vòng đẩy sang bên cạnh. Vừa vặn được những người đang đứng bên đấy đỡ được, Diệp Cô Thành như bạc tên bật ra khỏi dây cung lao vút đi cuốn theo lớp tuyết mỏng xáo động bay lên.

-....Hổ phù...Hổ phù....mau trả Hổ phù....mệnh lệnh, còn mệnh lệnh...

Giáng Châu cắn chặt răng vào môi đến bật máu, giữ mình tỉnh táo đẩy người đang đỡ mình ra quỳ xuống đất sục sạo trong đám tuyết lác đác những giọt máu đen thẫm từ vai mình rơi xuống. Tầm mắt mơ hồ tìm kiếm tên thái giám ban nãy đã cướp Hổ phù từ tay nàng, nàng đã nghe thấy tiếng hắc và những tên thái giám khác tru lên. Chắc chắn Diệp thành chủ đã đã thương bọn họ, nàng còn phải tìm được người có hình xăm mặt hổ bên tay trái nữa, nàng vẫn còn mệnh lệnh cần truyền đi của Nam Cung Triệt.

Ngay khi bàn tay tinh tế nay đầm máu lần đến những hình thù đen đen, lần theo chất lỏng tanh đỏ đang tràn trên mặt tuyết ở phía trước thì những người vừa nãy đỡ được nàng bị Diệp thành chủ ném sang vội chạy đến nâng nàng dậy. Một trong số họ tìm kiếm gì đó trong đồng không rõ hình thù ấy rồi rất nhanh trở lại quỳ trước mặt nàng, hai tay cung kính dâng lên miếng hắc ngọc bội to hơn lòng bàn tay một chút.

- Cô nương, xin cho biết mệnh lệnh của tướng quân.

Nàng vội vã thu lại Hổ phù vào trong lòng mình, nghe thấy người đó nói như vậy ngay tức khắc đưa mắt nhìn hắc. Trên trán quần bằng vải đen có một chữ Hổ duy nhất bằng kim loại, gương mặt góc cạnh bình phàm nhưng nghiêm cẩn. Hắc giáp gọn gàng ôm sát người, hộ vai hộ ngực nổi rõ dấu hiệu như trên Hổ phù, hộ tay ngắn để lộ hình xăm mặt hổ dữ tợn trên lưng bàn tay trái đang nắm chặt lại đặt nơi ngực phải. Đây chính là những người Nam Cung nhị ca của nàng đã nói đến, giống như đang chơi với giữa dòng nước xiết lại gặp được một tảng đá. Nàng theo bản năng bất chấp thương tích cùng đau đớn dùng hết sức mà nắm lấy, đen toàn bộ lời của Nam Cung Triệt từng chữ từng chữ rõ ràng lặp lại.

-...toàn bộ Phi Hồ kỵ binh lập vành đai bao vây kinh thành. Nội bắt xuất, ngoại bắt nhập dù là chim cũng không được để lọt”!

Vừa nói xong chữ cuối cùng, căng thẳng tột bậc cũng được giải trừ. Khi tâm trí nàng buông lỏng cũng là lúc được lực cùng độc tính bùng lên triệt tiêu lẫn nhau trong huyết mạch, nàng là một cô nương nhu nhu nhược nhược không có nửa điểm nội lực cùng võ công thì sao có thể chịu được. Bị cổ nóng cháy từ giữa ngực đẩy mạnh lên, oa một tiếng phun ra búng máu phiếm đen thục lớn. Không trụ vững được nữa, trước mắt nhất hắc lập tức lâm vào hôn mê.

Lạch cạch...

Hồ phù nhẹ nhàng tuột khỏi những ngón tay tinh tế lẫn xuống nền đất tuyết gây ra một tiếng động nhẹ nhàng, tuy nhẹ nhưng vang dội trong tâm những người đang vây quanh nàng. Không sai, bọn họ chính là ba trong sáu đội trưởng của Phi Hồ quân chỉ nhận lệnh trực tiếp từ Nam Cung Triệt cùng kẻ có Hồ Phù trong tay. Nhận được tín hiệu khẩn cấp từ ám vệ ẩn thân trong cung, bọn họ ngay lập tức rời vị trí tìm đến. Khi đến nơi điều bọn họ nhìn thấy chính là một vị cô nương mảnh mai, xiêm y thiên thanh phiêu động, chạy như bay trên hành lang hoàng cung. Ngọc nhan điểm mỹ kinh hoảng ôm chặt mảnh ngọc bội vốn chưa từng rời khỏi chủ tướng của bọn họ trong tay. Chưa hết kinh ngạc, thì lại thấy xuất hiện những tên thái giám bao vây lấy nàng. Trong chớp mắt đã đoạt được Hồ phù, lập tức muốn hạ sát vị cô nương này để diệt khẩu. Nhận thấy sự nghiêm trọng của vấn đề, ba người không ai bảo ai đồng loạt xuất thủ phối hợp vô cùng ăn ý. Thần tiên như ánh chớp nhằm thẳng vào mi tâm vào hai kẻ chặn đường để nàng có thể xoay người chạy đi, hai người còn lại một trọng kiếm một cửu khúc kiếm tiên cũng song song mà đến. Chỉ có điều khoảng cách còn chưa tới ám khí đã bắn ra, ba người ngay khi thấy tên thái giám to béo đưa tay lên đã biết không xong. Cử khúc kim tiên vẩy một cái đầu nhọn nhằm thẳng phía ám khí mà đến, tuy không thể đánh bật ra được nhưng ngạnh khí cũng làm hướng của ám khí thay đổi phương hướng. Nhưng cũng không được quá nhiều, thay vì trúng vào hậu tâm thì chuyển hướng cắm ngập vào vai nàng. Không ngờ những kẻ này chính là không muốn chừa cho bất kể ai một con đường sống, trên ám khí lại còn có độc.

Khi nàng dựa dựa muốn đứng dậy chạy tiếp, miệng vẫn không ngừng gọi Diệp thành chủ thì bọn chúng lại tiếp tục phát động thêm cơ quan muốn bắn ra ám khí nữa. Sự việc sau đó diễn ra quá nhanh, bọn họ còn chưa kịp có phản ứng mới chỉ thoáng thấy một luồng sát khí buốt giá lao từ phía sau đến thì phía trước đã một mảnh đỏ thẫm. Bạc kiếm như hư ảnh vung lên, cả cánh tay giấu cơ quan ám khí mang theo một phần bả vai cùng nửa cái đầu của tên thái giám kia bị chém văng ra ngọt như cắt đậu. Ra tay dứt khoát, chuẩn xác, ngoan độc. Không dây dưa bắn thủ, không động tác dư thừa, một kiếm một mạng. Thậm trí ngay cả kẻ bị giết cũng không kịp nhận thấy gì hết đã lia trần, đúng với câu chết mà không hiểu vì sao mình chết. Những kẻ xung quanh kết cục cũng không thể khác hơn, tiếng gào thảm thiết chớp mắt vang lên rồi chớp mắt lại đình chỉ. Giống như bị một bàn tay lạnh lẽo bóp nghẹn lại giữa chừng, khiến đám võ tướng hàng năm quần thảo sa trường chưa cảnh huyết tinh nào chưa thấy không cảnh cực hình nào chưa nhìn cũng phải Mao cốt tung nhiên.

Cả một góc hoa viên trắng tuyết thoáng chốc xác người la liệt, từng phần cơ thể lẫn lóc, máu tanh loãng lổ vung vẩy khắp nơi. Vậy mà nam nhân cao ngất kia một thân bạch y không nhiễm đến một tia huyết sắc nào hết, đôi mắt đen tối thậm trí còn không thêm liếc đến bọn họ một cái. Kẻ cuối cùng còn chưa ngã xuống kiếm đã trở về trong vỏ, đỡ người, điểm huyết, cầm máu, cấp được hành động lưu loát như lưu thủy hành vân. Vốn biết đến Thiên Ngoại Phi Tiên Diệp Cô Thành thuộc hàng cao thủ bậc nhất giang hồ, nhưng gặp rồi mới thấy bốn chữ “cao thủ bậc nhất” này vẫn còn cách thực tế vô cùng xa. Từ khinh công, kiếm thuật đến chỉ lực đều đạt đến trình độ thường nhân không thể nhìn thấy cao thủ võ lâm hoàn toàn không thể theo kịp.

Có điều làm bọn họ kinh ngạc nhất lại không phải năng lực của Diệp thành chủ, mà chính là vị cô nương nhu nhược bị hấn không thương tiếc quăng lại sau hai câu này. Rõ ràng không một chút võ công, rõ ràng yếu đuối đến như vậy lại hoàn toàn không rên một tiếng cũng không rơi một giọt nước mắt nào trong khi với vết thương cùng chất độc như vậy có thể hạ gục cả một người lính như bọn họ. Nàng chỉ chịu buông lỏng mà ngất đi sau khi đã truyền lại mệnh lệnh của Nam Cung Triệt kỵ đại tướng quân.

- Cô nương....

Nam nhân đeo ngân cung trên vai cùng túi da đựng tên phía sau lưng vội vã đỡ lấy thân hình yếu đuối đưa

mắt cho hai người kia, nam nhân dùng trọng kiếm gạt đầu. Ba người lập tức chia nhau mỗi người đi một ngã, một người đến chỗ Phi Hồ quân, một người đến doanh trại Phi Hồ kỵ binh, một đưa Giáng Châu đến thái y viện. Cứ vậy chỉ trong chưa đến một khắc đồng hồ, kinh thành phồn hoa và hoàng cung yên tĩnh đã lại rơi vào tình trạng báo động. Chuẩn bị đối mặt với một trận gió tanh mưa máu mới của tranh đoạt hoàng quyền cùng thù hận thâm sâu giữa những kẻ cùng huyết thống.

- Buông.

Thuỷ Linh ngay sau khi đi khuất khỏi tầm mắt của Nam Cung Triệt cùng Giáng Châu lập tức giật tay mình ra khỏi tay y, bộ dạng như vô cùng ghê tởm. Cung Cửu cũng không lấy vậy làm tức giận, ngược lại ý cười lại càng sâu. Ngón tay lạnh lẽo một lần nữa lại nắm lấy chiếc cầm tiêm nhỏ, ép nàng phải ngược lên nhìn mình.

- Người sợ cái gì? Sợ bị người khác thấy? Vậy nên ta càng phải....

Không để cho nàng kịp phản ứng, hần nhanh chóng cúi xuống. Ý định đoạt đi vị ngọt trên đôi môi nàng, bất ngờ...

- Buông ra ngay.

Giọng nam nhân sang sảng vang dội, tuy không có nội lực nhưng tiếng quát vô cùng dũng mãnh khiến người khác cũng phải giật mình chấn kinh.

Chát.

Ngay khi mọi người còn đang thất kinh vì tiếng quát mà nhìn về phía sau thì bàn tay nhỏ vùng lên, giáng một cái tát dùng toàn lực vào mặt kẻ đang kẻ sát mình khiến hần cũng phải lão đảo do bất ngờ. Cung Cửu mắt vẫn đỏ trợn trừng nhìn về phía nàng, trông đôi mắt hắc ám loé lên tia sát khí. Rồi ngay sau đó khoe môi cong lên đầy cay nghiệt, vươn lưỡi ra liếm đi giọt máu nơi khoé môi mình.

- Người nghĩ rằng dựa vào một tên Nam Cung Triệt cũng có thể thoát khỏi ta?

Không thèm nhìn về phía sau, y phất tay ra hiệu. Lập tức từ những ngọn cây, bảy tám kẻ vận hắc y đồng loạt buông mình rơi xuống tiếp đất không tiếng động, đứng phía sau Cung Cửu. Xung quanh không biết từ lúc nào cũng có thêm vài chục hắc y nhân khác lặng lẽ xuất hiện, vây lấy Nam Cung Triệt vào giữa.

- Để hần đi, thả cho hần đi. Ta tuyệt đối nghe theo người....

Nàng lúc này đã không thể giữ nổi bình tĩnh nữa rồi, bao nhiêu sợ hãi cùng kinh hoàng đều hiện lên rõ ràng trên khuôn mặt tái nhợt cùng đôi mắt to ngật tràn khủng hoảng. Một tát vừa rồi hoàn toàn là do bản năng của nàng trong lúc hốt hoảng, nàng có dùng đầu ngón chân để nghĩ cũng biết không thể chọc giận Cung Cửu lúc này. Y là một tên cuồng biến thái, Nam Cung Triệt tuy là võ tướng, võ công tốt nhưng tuyệt không có một chút nội lực lại chỉ quen chiến đấu trên sa trường trận mạc làm sao có thể đấu lại những tên hắc y nhân kia. Những kẻ ấy còn tồn tại được đến lúc này bên Cung Cửu chứng tỏ năng lực thuộc vào hàng cực đại cao thủ rồi, một mình hần thì khác nào trứng chọi với đá.

- Tam đệ, tuyệt đối không được cầu xin.

Nam Cung Triệt một thân chiến bào đơn độc đứng giữa vòng vây nhưng không có lấy một tia lúng, gương mặt nam nhân nghiêm nghị lúc này lại mang thêm vài phần cuồng dã. Tựa như hần mới chính là kẻ gây uy hiếp chứ không phải kẻ đang bị bao vây, tựa như con sư tử tối cao, tối dũng mãnh đứng giữa một bầy linh cẩu thấp hèn. Nụ cười toả nắng ấm áp được thay thế bằng sự cường ngạo cùng bất khuất, trong hiểm cảnh nhưng tuyệt không cúi đầu. Khí chất uy nghi, cùng vững vàng tưởng chừng dù có thiên quân vạn mã đứng trước mặt cũng không thể lay chuyển nổi hần chứ đừng nói đến những kẻ này.

- Nam Cung tướng quân ta chắc sẽ không cầu xin bao giờ, nhưng nàng...ta lại rất muốn xem, vậy phải uỷ khuất cho Nam Cung tướng quân người lần này rồi.

Cung Cửu cười cười làm một cái thủ thế rất tao nhã, khi nhắc đến nàng thậm trí còn cố ý mang theo hứng thú không giấu diếm. Giống như bọn họ chỉ là đang thảo luận thú vui trong thư phòng, thảo luận niềm vui

của mỹ nhân nhưng ánh mắt y lại toát ra sự âm ngoan đến gai người.

Y vừa dứt lời trường kiếm trong tay Nam Cung Triệt cũng rời vỏ, hần tuy không có nội công nhưng lối chiến đấu lại vô cùng thực tế cùng hiệu quả. Không có hoa chiêu, càng không có động tác dư thừa. Trường kiếm tấn công liên tục, hoàn toàn không thu lại phòng thủ chỉ một mực giết tới. Đường lối giống như liều mạng nhưng thực chất lại là lấy công làm thủ, vũ khí tuy không sắc bén nhưng lại trầm trọng kết hợp với sải tay dài cùng thân hình cao lớn tạo thành một thể thống nhất. Không chỉ kiếm, ngay cả đao khi xa chạm với trường kiếm đều bị mạnh mẽ chặt đứt hoặc nảy ra. Kẻ địch bị chính vũ khí của mình chấn động ngược lại, nếu không có nội lực cường đại bảo vệ hốt khẩu chắc chắn sẽ bị chấn rách, cánh tay tê dại. Hắc y nhân sau đợt tấn công đầu tiên lập tức rút ra kết luận nam nhân này chính là quá quen thuộc với lối đánh lấy một địch nhiều, lập tức hiểu ý nhau lui lại sử dụng chiến thuật xa luân chiến. Chia làm từng đội thay nhau tấn công, vừa để triệt tiêu sức lực của đối phương lại vừa đúng sở thích vờn con mồi đến chết của chủ nhân bọn chúng, vừa đánh vừa di chuyển sâu về phía trong rừng tuyết tùng.

Càng đánh vết thương trên người Nam Cung Triệt lại càng thêm nhiều, tuyết dưới chân hần đã chuyển sang màu hồng đỏ. Búi tóc xoã tung do lúc cúi người tránh đao, kim quan bị chém phải mà văng ra mất. Cánh tay, hông cùng chân cũng xuất hiện nhiều vết cắt tuy không phạm vào chỗ yếu hại nhưng mất máu quá nhiều cũng sẽ rút dần sức lực của hần. Có điều mọi chuyện lại không đơn giản như Cung Cửu tính toán, Nam Cung Triệt không những không có hiện tượng suy yếu mà càng đánh hắc y nhân ngã xuống càng nhiều. Trên chiến bào tối màu hiện không rõ là máu của hần hay của kẻ khác, đôi mắt sáng bừng nhiệt huyết giờ đây chỉ toàn tơ máu long lên sòng sọc. Nụ cười tươi tắn như mặt trời mùa hè giờ nồng nặc huyết tinh, giống như sát thần càng gặp máu lại càng hưng phấn mà điên cuồng chém giết. Đây chính là chiến thần đã làm mưa làm gió trên chiến trường khắp tam đại lục quốc, là kẻ chỉ trong vòng vài năm ngăn ngừa từ một đội trưởng kỵ binh trở thành Phiêu Kỵ đại tướng quân. Tướng quân nắm trọng binh quốc lực trẻ nhất trong lịch sử không phải của riêng mình Hạo Long quốc, là kẻ sẵn sàng dẫm đạp lên và san bằng tất cả những ai muốn động đến điều hần phải bảo vệ. Hần không cần có nội công thâm hậu, hần không cần có võ thuật kinh người. Cái hần có chính là ý chí cứng rắn ngay cả sắt đá cũng không bằng, cái hần có chính là sự mạnh mẽ bất kể nam nhân nào cũng không có. Hần chính là trụ cột của đất nước này, từ năm mười sáu tuổi đến nay thời gian đứng trên chiến trường còn nhiều hơn thời gian ở nhà. Số kẻ chết dưới kiếm của hần, dưới đao của hần còn nhiều hơn số cơm mà hần ăn.

Vì vậy....

Hần không được phép ngã xuống, hần không được phép để bất kể điều gì hạ gục mình trước khi điều hần phải bảo vệ được an toàn. Đó không phải là cố chấp, đó là trách nhiệm là nghĩa vụ và....là vinh quang, là tự hào của hần. Của kẻ mang hai chữ Tướng Quân!

- Nhị ca! Phía sau!

Nam Cung Triệt nghe tiếng thét theo bản năng quay ngược lại, vừa lúc thấy tám hắc y nhân luôn im lặng đứng bên Cung Cửu đồng loạt lao đến động thủ vung ám khí về phía mình. Mũi ám khí loé lên trong tia nắng trong trẻo của mùa đông, lấp lánh ngũ sắc.

Phía sau, Thuỷ Linh hai mắt mờ lẹ, khuôn mặt không chút huyết sắc, bạch y như hoà lẫn vào khung cảnh xung quanh. Bất chấp sự kìm kẹp của Cung Cửu mà vùng vẫy để cảnh báo hần, đến mức bị thô bạo xô ngã trên mặt đất. Khuôn mặt nàng đột nhiên biến đổi dữ dội, từ kinh hoảng đến dờ dẩn nhìn xuống phía hạ thân. Trên nền tuyết trắng cùng y phục tinh khiết, một đoá hồng mai nở rộ tiêm điểm....ngay đến cả Cung Cửu cũng phải dừng người lại trân trối nhìn xuống nàng.

Những mũi ám khí vẫn xoáy tròn phá khí mà lao đến, hồng mai vẫn nở rộ trong băng giá. Mọi thứ dường như đã vượt quá tầm kiểm soát cũng như không còn nằm trong khả năng phán đoán của bất kỳ ai nữa....

52. Chương 51

Chương 51: Nộ – Hận.

Dưới bóng rừng tuyết từng hàng trăm năm hùng vĩ, không gian thời gian dường như bị làm cho cô đọng lại. Bầu trời trên cao trong vắt đến kỳ lạ, tia nắng nhạt màu tinh khôi, rừng cây cao ngất phủ nặng băng giá. Xa xa từng hồi âm thanh trầm thấp từ phía hoàng cung hoa lệ vọng lại văng vẳng, bao trùm lên khu rừng một sự âm u ngân dài như tiếng đại đồng chung kia. Dưới nền tuyết trắng lộn xộn, kim quan hình mặt hổ mang theo những giọt chất lỏng sánh đỏ, phản chiếu lại ánh sáng mà lấp lánh sắc hồng ngọc đẹp đẽ. Những giọt chất lỏng ấy kéo dài sâu vào khuất phía sau những thân cây cổ thụ xù xì, lác đác vài chỗ là những vũng to hơn bị dẫm đạp trộn lẫn với tuyết thành sắc hồng đỏ tươi tắn. Người sống, kẻ chết đều im lặng dưới những tán cây nặng nề. Tập trung vào giữa khoảng trống nơi đại quân hắc y nhân vây công tụ tập...

Kịch, kịch, kịch....kịch....

Một loạt âm thanh kim loại va vào nhau dùng dục, đám người đông đúc vận y phục đen bịt kín mặt, tay lẫn lăm vũ khí kinh ngạc nhìn chằm chằm vào thanh trường kiếm trong tay nam nhân uy dũng một thân hắc chiến bào.

Nam Cung Triệt hai chân xuống tấn trụ vững, hai tay nắm chắc kiếm đưa ngang che mặt. Không tránh cũng không gạt, toàn thân không trúng một cây đoản tên sắc ngạnh nào hết. Tất cả đều bị hút lại, dính chặt trên lưỡi kiếm đen bóng trầm nặng. Nam Cung Triệt hét lớn một tiếng, kiếm vung mạnh quét một vòng bắn trả đoản tên lại về phía đám hắc y nhân. Nhiều kẻ không kịp phòng bị, trúng tên lập tức ngã xuống. Thất khướt trào máu đen, tất hơi chết ngay lập tức.

- Tam đệ!

Không chút để ý đến hắc y nhân hết lớp này lớp khác lao lên, Nam Cung Triệt ánh mắt vẫn dán chặt lấy thân hình kiều nhỏ đang bắt đầu run rẩy quặn lại thành một vòng trên mặt đất lạnh. Hai tay nàng thu lại ôm lấy bụng dưới bảo hộ, tuyết phía dưới thân đã bắt đầu xuất hiện dấu vết tươi thắm chói mắt. Cung Cửu ở bên cạnh nhìn xuống nàng, sau khoảnh khắc sửng sốt cũng ngay lập tức hồi thần. Cúi xuống kéo mở vạt áo choàng che phủ phía trên, để lộ ra làn váy bên trong gần nửa đã ngấm máu ươn sũng. Y ngẩng lên nhìn gương mặt trắng bệch thất thần của nàng nhếch khoé miệng cười nhạt, cũng không nói gì mà liếc mắt nhìn về phía Nam Cung Triệt đang bị vây khốn.

- Giết hắn, lập tức triệt quân.

Mệnh lệnh đã được ban ra, tám hắc y nhân như được gỡ bỏ gông xiềng. Sát khí ngàn ngạt tăng lên nhanh chóng, bất kể xung quanh có thuộc hạ của mình hay không, vũ khí sắc bén vung lên lia qua tất cả những thứ cản trở nhằm thẳng Nam Cung Triệt mà bổ. Trường kiếm vung lên, hoàn hảo đỡ được lần tấn công tổng lực của cả tám thanh kiếm. Quai hàm cứng rắn nghiêng chặt lại, hắc dùng sức của một người toàn thân tả tơi thương tích đầy lại tám. Chân xuống tấn trụ lại cũng bị đẩy trượt về phía sau, thét lớn một tiếng dùng toàn lực đẩy mạnh lưỡi kiếm hất được những kẻ kia ra nhưng chính bản thân cũng chịu thương tổn không nhẹ. Tay nắm cán kiếm run run, hổ khẩu rách toác, máu chảy ròng ròng theo thân kiếm nhỏ từng giọt trên tuyết. Toàn thân tả tơi, ngay cả kim quan cũng bị gạt bay mất để mái tóc dài xoã tung phía sau nhập trần hoang dại. Trường bào không nguyên vẹn, chiến giáp nhiều chỗ bị chém giập, vết thương chồng chéo nhưng đôi mắt sáng quắc vẫn một mực nhìn thẳng về phía trước. Một người một kiếm bước chân vững vàng bức những kẻ đang vây công mình phải lui lại một bước, cánh tay đưa lên, mũi kiếm chỉ thẳng về phía Cung Cửu gần từng chữ.

- Chạm một ngón tay vào nàng, ngươi sẽ chết!

Cung Cửu thoáng khựng lại, quay lại nhìn Nam Cung Triệt toàn thân đầm máu nhưng khí thế chỉ có hơn chứ không có kém. Lại nhìn những tên thuộc hạ của mình bị khí thế ấy áp đảo, đôi mắt lạnh thoáng qua tia chán ghét nhưng rất nhanh sau đó chuyển thành trào phúng.

- Bằng vào ngươi?

Y cười nhạt lắc lắc đầu tặc lưỡi giống như vừa được nghe một câu chuyện cười không có sức thuyết phục, phe phẩy tay ra hiệu cho thuộc hạ của mình nhanh chóng kết thúc. Hơi cúi người xuống định nắm lấy cổ tay Thuỷ Linh kéo lên, bất chợt sau lưng hắt lạnh buốt. Theo bản năng ngay lập tức thu tay lại, gót chân dậm mạnh cả người bật lui lại đằng sau vừa đúng lúc một vật màu bạc xé gió bay tới. Hàn khí buốt giá sắc bén cắt qua bàn tay y mang theo một phần của nó xuyên qua lớp tuyết cắm ngập sâu vào lòng đất, vỏ kiếm loé lên tia xám lạnh thậm trí còn không thêm rung động mà sừng sững xuất hiện chỉ cách bả vai của nàng chưa đến một ngón tay.

- Bằng vào ta!

Tất cả bỗng cảm thấy một luồng khí buốt giá còn hơn cả không khí mùa đông ập tới mạnh mẽ như bão tố, sống lưng lạnh toát rùng mình quay về hướng giọng nói bằng hàn ý. Tiếng đầu tiên còn nghe ở phía xa, chữ cuối cùng vừa dứt thân ảnh trắng muốt lãnh liệt cùng cuồng nộ đã xuất hiện bên cạnh Thuỷ Linh.

Nam nhân băng lãnh như tuyết thần băng giá vội vã nhưng vẫn ôn nhu cúi xuống một tay đỡ lấy nàng ôm vào trong ngực, phượng mâu hắc ngọc trừng trừng nhìn đến gương mặt tái nhợt đỏ đẫn của nàng rồi lướt xuống vệt máu dài dưới váy. Bàn tay nắm bạc kiếm buông lỏng, để Cô Vân tuột khỏi những ngón bạch ngọc trơn dài nặng nề cắm sâu vào mặt đất. Lửa giận ngập trời cùng sát khí thiêu đốt đột nhiên tiêu thất như chưa từng xuất hiện, đường nét khuôn mặt từ dữ tợn chỉ trong chớp mắt chuyển dần thành nhu hoà rồi đông cứng lại. Bàn tay to run rẩy gạt bỏ vạt áo choàng, nắm lấy đôi tay nhỏ bé lạnh toát của nàng nơi bụng dưới. Vòng tay tự động kéo nàng sát vào trong lòng mình hơn, tay áo rộng một lần nữa lại nâng niu chỗ che cho thân hình yếu kiều. Vừa nhắc nàng lên khỏi nền đất lạnh, đập vào mắt là lớp tuyết phía dưới đã kịp ngấm máu mà tan ra lan tràn một màu ghê người, bàn tay hắt luồng xuống đỡ lấy nàng cũng chạm vào thứ chất lỏng mang theo sinh mệnh nóng ấm ấy từ từ rời bỏ cơ thể mềm mại yếu đuối. Tà áo chưa từng dính tạp sắc dầu kinh qua bao nhiêu trận chiến long trời lở đất lúc này cũng như xiêm y của nàng, lấy nhiễm một màu đỏ tươi nổi bật.

Chậm rãi mang theo nàng đứng thẳng dậy, dù thân hình cao nhất chưa từng dao động nhưng lại khiến ng ta có cảm giác hẫng đang chao đảo. Hai người kề sát vào nhau như cùng một thể chưa từng tách rời, trường bào định đem cho hắt nàng vẫn ôm trong ngực từ từ trôi xuống, trải dài trên thảm tuyết lạnh theo ngọn gió thoảng qua khe cuốn lên. Từng cánh hoa tinh khôi của thiên không lác rác buông xuống, nhẹ nhàng rơi trên rèm mi buông rủ, nhẹ nhàng đậu trên bờ vai rộng, nhẹ nhàng quấn vào tuế kiếm trắng muốt nơi chuôi kiếm cắm bên cạnh lát phát thê lương.

Dưới bóng tuyết từng hùng vĩ, dưới mưa hoa tuyết thưa thớt, trong tia nắng nhạt màu mỏng manh...bạch y nhiễm huyết lay động. Nam nhân cao lớn uy nghiêm ôm lấy nữ nhân nhược tiểu trong tay, đầu hơi cúi để ba ngàn sợi huyền tơ cài trâm bạch ngọc cùng tóc mây bông bành nâu nhạt hoà chung một chỗ. Cả hai lặng im, tách biệt và trở nên mờ nhạt đến nỗi tưởng như làn gió chỉ cần thổi mạnh thêm chút nữa thì họ sẽ giống như bông tuyết kia, tản bay đi mất....

Vụt...Keng!!

Âm thanh khô khốc chói tai khiến tất cả giật mình, tỉnh lại từ trong mộng ảo. Thất kinh trần trần trối nhìn mũi kiếm mới chớp mắt trước còn cắm sâu vào đất, giờ thẳng tắp chỉ vào nam nhân âm lãnh gương mặt tái nhợt trong y phục thái giám đang ôm lấy bàn tay đầm đìa máu gần đây. Tốc độ quá kinh khủng, toàn thân hắt lạnh khốc phát ra khí tức tiêu điều xơ xác. Ngạo nghễ nhìn xuống Cung Cửu cũng như những kẻ xung quanh, tường chữ từng chữ thoát ra khỏi kẽ răng nghiêng chết.

- Ngón tay nào của các người chạm vào nàng, cắt bỏ. Bàn tay nào của các người động đến nàng, chặt xuống. Con mắt nào của các người nhìn nàng, móc ra. Miệng kẻ nhắc đến tên nàng, rút lưỡi. Tai kẻ nào nghe lời nàng nói, đâm thủng. Nàng rơi một sợi tóc, ta bẻ một cái xương. Nàng chảy một giọt máu, ta róc một miếng thịt! Các người ngày hôm nay.....TOÀN BỘ CHẾT HẾT ĐI CHO TA!!!

Câu cuối cùng là tiếng gầm khủng khiếp, chấn động cả khu rừng. Vạt áo không gió phàn phật cuồng phiêu phía sau, mây kiếm dựng ngược, phượng mâu trừng trừng, huyết thái dương pháp phòng cùng quai hàm dày nghiêng đến mức phát ra tiếng ken két. Ánh mắt hắt như muốn nứt ra bởi điên cuồng cùng đau đớn, nhẹ nhàng đặt nàng vẫn bị vây trong chiếc kén của riêng mình xuống dưới gốc tùng. Bàn tay to vuốt ve gương mặt nhợt sắc, hắt thậm trí không dám nhìn vào trong đôi mắt trống rỗng của nàng. Luồng nhiệt khí nóng

rầy đang bốc lên, xoay vần trong đầu hắn không chỉ vì nàng bị bắt đi mà trở thành như vậy. Hắn không chỉ giận dữ với Cung Cửu, với những kẻ kia....hắn còn giận chính bản thân mình.

Vì sao? Vì sao hắn lại một lần nữa trúng kế “dương đông kích tây” đơn giản ấy mà để nàng gặp phải chuyện này? Vì sao hết lần này đến lần khác nàng đều vụt mất từ trong vòng tay của hắn khi hai người chạm được vào lòng nhau? Vì sao hắn không mạnh hơn, vì sao hắn không nhanh hơn nữa để có thể bảo vệ nàng một cách chu toàn hoàn mỹ.

Mới chỉ hôm qua thôi nàng còn tinh nghịch đáng yêu mà khiến hắn mất đi sự kìm chế, mới chỉ hôm qua thôi nàng còn mềm mại ấm áp ngập tràn sức sống kề bên hắn. Mới chỉ chưa nửa canh giờ trước nàng còn mang theo vô hạn yêu thương mà nói sẽ đợi hắn trở về, mới chỉ một lát trước hắn vừa kịp nhận ra nàng chính là gia đình của hắn, là trái tim của hắn.

Vậy mà....

Có phải do hắn đã mang nguy hiểm đến cho nàng rồi không? Có phải chính hắn cũng góp một tay làm tổn thương nàng cùng hài tử của bọn họ rồi không? Hắn đã sắp xếp cho Thuý Miên với giả dạng của nàng ở lại trong biệt viện phía ngoại thành để đánh lạc hướng Cung Cửu, hắn đã bố trí người của Bạch Vân thành xung quanh nàng một khắc cũng không rời, hắn đã thậm trí sử dụng cả cấm vệ quân, thậm trí phong tỏa cả hoàng cung về sự xuất hiện của nàng, hắn đã điên cuồng chính bản thân mình xuất kích truy lùng Cung Cửu nhưng luôn để mất dấu ngay tại bước cuối cùng...vì sao....vì sao hắn có cố gắng đến thế nào cũng vẫn để nàng gặp nguy hiểm? Vì sao mỗi lần đều gây tổn thương cho nàng, mỗi lần đều đem đau đớn đến cho trái tim của hắn?

- Vì sao?...VÌ SAO?... VÌ SAO LẠI NHẢM VÀO NÀNG?

Thân ảnh trắng bạc quay ngoắt lại cầm hờn nhìn những kẻ đang vây quanh mình, hai mắt đỏ sẫm. Hắn điên cuồng nhắm vào Cung Cửu gầm lên, mũi kiếm cảm ứng với sóng gió bài sơn đảo hải trong lòng hắn mà rung lên bần bật. Lệ khí lan tràn, ngay cả những bông tuyết tản mát xung quanh cũng bị hút vào vùn vù xung quanh hắn, rít lên u u như thanh âm rên rỉ đau đớn phát ra từ cổ họng.

- Vì nữ nhân này ta có hứng thú.

Cung Cửu nhếch môi mỏng cười lạnh, tay phải nắm chặt lấy tay trái đã mất đi hai ngón, máu vẫn không ngừng tuôn ra nhỏ giọt tong tong trên đất. Trên trán hắn đã xuất hiện một tầng mồ hôi lạnh nhưng thái độ vẫn nhật nhõ, ánh mắt thậm trí còn có ý lướt qua thân hình nhỏ nhắn thu gọn lại dưới gốc tùng cổ thụ.

Xoạt.... Âm.

Bạc kiếm vung lên không báo trước, Cung Cửu dặm chân dùng khinh công phóng lên cao vừa lúc tránh thoát được kiếm khí đánh lại. Gốc tùng bốn năm người ôm phía sau y không chịu nổi một chiêu này nổ toác ra ầm ầm đổ xuống, hắc y nhân ngay lập tức dùng chiến thuật biến người bỏ qua Nam Cung Triệt liền chết xông lên lao vào Diệp Cô Thành.

Thiên Ngoại Phi Tiên lần nữa xuất thế, thân ảnh trắng đến tê buốt ẩn hiện, tóc đen như mực phiêu tán đằng sau, tà áo tung bay nhẹ nhàng. Khuôn mặt như được tạc ra từ hàn băng tĩnh lặng không có lấy một tia xúc cảm của con người, cước bộ uyển chuyển, tiêu sái nhẹ nhàng trong không trung như thiên nhân đạp mây hạ phàm. Tinh thể tuyết xoáy tròn theo thân kiếm, vỡ bung tản ra phản chiếu lại tia nắng giống như những vì sao đi lạc lấp lánh mê người. Kiếm chiêu khi phiêu hốt thanh tao mềm mại như gió cuốn mây trôi, đem theo đầu lùa khỏi cổ, khi lại cường ngạnh cứng rắn xé rách vũ khí cũng như thân thể của kẻ địch. Mỗi chiêu mỗi thức đều là tuyệt đại tinh hoa, thân ảnh thon dài hoà hợp cùng với kiếm toả ra vô hạn quang mang đem kẻ khác đều phải đui mù.

Nam Cung Triệt đứng xem đến ngây người, dường như còn quên đi cả hô hấp. Tưởng rằng Phượng Vân khi đeo lên chiếc mặt nạ bạch ngọc, trở thành Ngọc Diện Diêm Vương xuất chiêu chính là uyển chuyển hoàn mỹ nhất rồi nhưng khi tận mắt nhìn thấy Thiên Ngoại Phi Tiên của Diệp Cô Thành thì mới chân chính biết được đâu mới là hoàn hảo vô khuyết. Thanh kiếm khi cứng rắn khi mềm mại giống như có linh tính, hết sức tự nhiên trong tay hắn lướt qua yết hầu, lướt qua con người, xuyên qua lồng ngực, cắt qua xương thịt những kẻ khác linh hoạt như đó là bùn đất. Không mỹ lệ lôi cuốn, không dây dưa bấn thủ, không tha thứ cho bất kể thứ gì cản đường. Lưỡi kiếm cũng lạnh lùng như khuôn mặt kia, lạnh đến như đầy đoạ người vào

đầm băng vực tuyết vĩnh viễn không thể thoát ly. Phượng Vân là hiện thân của yêu dị quyền rũ, khi xuống tay giống như là đang khiêu vũ một vũ điệu của tử thần mời gọi kẻ khác lao vào thì hấn, Diệp Cô Thành lại giống như một vị thần tiên vô cảm, như sứ giả của mùa đông đem theo sự lạnh lẽo buốt giá đến bóp nghẹt tâm can kẻ đối nghịch với mình.

Giấy trắng giẫm lên bả vai, tay rút Cô Vân đang xuyên qua hốc mắt cắm ngập trong đầu của một hắc y ra. Bạc môi nhếch lên dữ tợn nhìn thẳng vào nam nhân âm ngoan trong trong trang phục thái giám, Cung Cửu cũng đã lấy lại được bộ dạng cao cao tại thượng mọi khi, Hắc Long kiểm soát chặt trong bàn tay còn nguyên vẹn, vươn lưỡi ra liếm nơi đã từng là ngón áp út và ngón út của y.

- Ta thực thắc mắc....với kẻ như ngươi chẳng nhẽ lại chấp nhận từ bỏ quyền lực tối thượng?

Cả hai chậm chậm vờn quanh nhau như hai con sư tử chờ đợi đối phương sơ hở là dương nanh nhảy vào cắn xé, y nheo mắt nhếch khoé môi cười đến đến mao cốt từng nhiên nhìn Diệp Cô Thành âm trầm.

- Không hứng thú.

Diệp Cô Thành lạnh nhạt, bước chân đều đều nhưng bàn tay nắm chuôi kiếm siết chặt lại lộ ra sự mất kiên nhẫn của bản thân. Hấn phải kết thúc nhanh chóng, nằng...không ổn, thật sự không ổn. Quai hàm lại một lần nữa nghiêng lại, bề ngoài bình tĩnh có chút xao động thoáng qua rồi lại trở về thanh lãnh như cũ.

- Khí chất, kiêu ngạo, quyền lực, danh tiếng, mưu lược và cả huyết thống. Người hội tụ đầy đủ tất cả để có thể ngồi trên vương vị....một câu không hứng thú liền bỏ qua?

Ánh mắt Cung Cửu loé lên tia không cam lòng cùng chán ghét, không một chút che giấu. Cùng là người trong hoàng tộc, cùng mang chung một dòng máu nhưng chỉ cần bỏ ra từ bụng nữ nhân có thân phận khác nhau lập tức địa vị cũng khác. Y hận, hận phụ hoàng của y chưa từng dùng ánh mắt như nhìn Long Vân, Phượng Vân với cho y. Hận phụ hoàng luôn thờ ơ lãnh đạm dù y có cố gắng đến thế nào, có tài năng đến bao nhiêu cũng vĩnh viễn bị đặt ở một khoảng cách xa không thể tiếp cận.

Y hận mẫu phi của mình, tại sao bà ta lại chỉ là người có thân phận thấp kém, tại sao bà ta lại nhu nhược yếu đuối chỉ cầu bản thân được yên ổn mà không như những nữ nhân khác đến tranh thủ tình cảm, củng cố địa vị. Y hận bà ta đã không thể bảo vệ được hấn thì tại sao lại sinh hấn ra trên đời này, để hấn từ nhỏ đã phải hứng chịu bao nhiêu công kích cũng như đòn roi, thù vật từ những nữ nhân không thể sinh ra long loại trong hậu cung này.

Y nhớ như in một buổi sáng mùa đông năm mình bảy tuổi, không biết là do y sợ ý hay do người kia có tình mà đụng phải nhau ngay góc Tĩnh Tâm hồ. Chiếc trâm ngọc trong tay nữ nhân ấy rơi xuống nước....chuyện cũng sẽ chẳng có gì nếu như y không phải đại hoàng tử chưa bao giờ được hoàng đế mong muốn và nữ nhân kia không phải là quý phi có phụ thân là quan Thái Bảo quyền cao chức trọng. Để rồi một hoàng tử, mang huyết thống hoàng gia cao quý bị quăng ột bạt tai ngã xuống hồ nước buốt giá mà không một người nào có ý muốn vươn tay ra cứu giúp. Ngay khoảng khắc y chơi với sắp chạm vào mặt nước, khoé mắt lướt qua nơi hành lang thấy một nữ nhân trong cung trang hoa lệ, dung nhan nhu mỹ vô cùng quen thuộc lảng lảng đứng đấy thờ ơ nhìn y. Giống như nhìn một kẻ xa lạ...không, là giống như nhìn một thứ đồ vật tầm thường bị người khác quăng đi không chút thương tiếc. Cũng từ giây phút ấy, đại hoàng tử ngây thơ thiên chân vô tà mãi mãi nằm lại trong lòng Tĩnh Tâm hồ. Để hấn, một Cung Cửu âm trầm được hoàng hậu sai người vớt lên.

Y hận hoàng hậu lúc ấy, y hận tại sao bà ta không phải là người sinh ra mình. Y hận ánh mắt thương hại của bà ta, y hận sự bao dung dịu dàng của bà ta, y hận hai tiểu hài tử trắng trẻo xinh đẹp có dung mạo giống như phụ hoàng của hấn do bà ta sinh ra. Y hận tại sao mình không có được khuôn mặt như vậy, phải chăng chỉ cần hấn giống phụ hoàng một chút thì người sẽ nhìn hấn nhiều hơn một chút? Y hận những kẻ có điều mình không có, vì vậy y hận Long Vân, Phượng Vân có được tình phụ tử từ phụ hoàng, có được mọi sự kính trọng cùng ngưỡng mộ lẫn địa vị vững chắc. Y hận Long Vân, Phượng Vân có một mẫu thân đau chúng, sủng chúng, lo lắng mọi sự cho chúng.

Y muốn đoạt vương vị không phải bởi quyền lực, cũng không phải vì tham vọng mà bởi vì y muốn đoạt đi thứ quan trọng của kẻ khiến y phải hận. Y muốn mình ở trên đỉnh cao nhìn xuống những kẻ đã dùng ánh mắt thương hại để nhìn y, y muốn dùng ánh mắt ấy với hai kẻ được nhận hết mọi ưu ái mà đáng lẽ ra hấn

cũng phải được nhận.....Rồi nam nhân này xuất hiện, kẻ mang theo khuôn mặt cũng như khí chất năm, sáu phần tương tự như phụ hoàng của y xuất hiện đúng vào giây phút y sắp đạt được điều mình ngày đêm khát vọng. Y lại bị nhìn với ánh mắt lãnh đạm như phụ hoàng từng nhìn y, y lại bị nhìn với ánh mắt thờ ơ như một vật phẩm tầm thường bị quăng đi như mẩu phi từng nhìn y. Ký ức tưởng như bị quên lãng một lần nữa lại nổi lên giống như giò bọ lúc nhúc cắn xé trong tâm can xương tuỷ hần khi đứng trước mặt nam nhân này, kẻ đã có tất cả những điều hần ao ước thêm khát. Hoàng Phủ Diệp, kẻ đã không một chút luyến tiếc bỏ đi hoàng cung cùng giang sơn vạn dặm để trở thành thế ngoại cao nhân. Hần dù bỏ đi thân phận hoàng gia của mình nhưng vẫn có thể trở thành một kẻ quyền lực, danh vọng cùng địa vị mà bất kể ai nghe đến Thiên Ngoại Phi Tiên Diệp Cô Thành cũng phải kính cẩn dùng ba chữ “Diệp thành chủ”.Đứng trước mặt Diệp Cô Thành y đột nhiên lại thấy mình bất an cùng nhỏ bé yếu đuối giống như đại hoàng tử năm nào, giống như một con chó vẫy đuôi cầu xin cùng khát khao một tia nhìn ấm áp của hoàng đế, thấy mình tầm thường và giống như phế vật trong mắt mẩu phi.

Bao nhiêu năm qua y lại bắt đầu cảm thấy bất an và hoảng hốt, lại cảm thấy...sợ. Nhưng rồi y lại chuyển hết những điều ấy thành sự thù hận, hận, vô cùng hận tưởng như bao nhiêu hận thù của y từng đẩy năm đều dồn hết lên người nam nhân cao ngạo lãnh đạm này. Nhưng hần lại là kẻ hoàn toàn không có khuyết điểm, hần không ham muốn, không tham lam, không mê đắm một thứ gì hết. Giống như một toà thành không có lấy một chỗ sơ hở, điều ấy lại càng làm cho y điên cuồng hơn, lúc tưởng như vô vọng thì thật tình cờ y lại phát hiện ra yếu điểm của hần. Yếu điểm chết người, có thể khiến hần từ vô dục, vô cầu, vô ưu, vô khuyết không bao giờ biến động trở thành một phạm nhân yếu đuối với đủ thất tình lục dục.

Yếu điểm ấy là một nữ nhân, một nữ nhân....lạ lùng. Một nữ nhân mà ngay cả kẻ chỉ có oán hận cùng khát vọng trả thù như y cũng không thể rời mắt, y muốn nữ nhân yêu dị mị hoặc kia phải nằm trong tay mình, thuộc về mình. Không chỉ vì đó là người có thể ảnh hưởng đến Long Vân, Phượng Vân, Nam Cung Triệt, không chỉ vì đó là người duy nhất Diệp Cô Thành yêu mà còn là bởi nàng là nữ nhân đầu tiên trong đời y muốn chiếm hữu. Nàng chán ghét y, nàng chua ngoa, nàng ác độc, nàng cự tuyệt với y nhưng nàng cho y có cảm giác y cũng là một con người bình thường. Không có thờ ơ, lãnh đạm, không có nịnh bợ cùng ham muốn, càng không có che giấu. Nàng là người bộc lộ tất cả cảm xúc qua đôi mắt, không thích thì sẽ là không thích, yêu thì sẽ là yêu, hận thì sẽ là hận. Nàng không chỉ là ham muốn chiếm hữu của y, nàng còn là một cái gì đấy hoàn toàn khác hần....

Vậy nên một mặt y cho người của mình chuẩn bị mọi động thái giống như lại muốn tranh đoạt ngôi vị, mặt khác y lại sử dụng mạng lưới thái giám cùng cung nữ mình đã cài vào lâu năm trong cung. Móc nối lại được với Thuý Miên, dùng sự ghen ghét đố kỵ của cô ta với nàng, dùng sự thèm muốn cũng như oán hận của cô ta với Diệp Cô Thành biến cô ta thành một quân tốt. Đưa cô ta trong giả dạng của y cùng một nhóm phản quân huyết tủy Bạch Vân phủ trong kinh thành, lại âm thầm lặng lẽ thủ tiêu những kẻ Diệp Cô Thành cài vào bên nàng. Dốc toàn lực ra để làm điều cuối cùng này, chính là mang nàng đi, vừa là để đánh một đòn mạnh vào Diệp Cô Thành lại vừa thỏa mãn chính bản thân y.

Ngay khi Diệp Cô Thành ra khỏi Vĩnh Hoà cung, khó khăn lắm ng của y mới dụ đi bốn tỷ nữ thân cận của nàng, cho người vào đưa nàng vòng ra phía sau hoàng cung, định sẽ theo hệ thống đường hầm bí mật trong hoàng lăng tránh qua cửa Thần Vũ mà ra ai ngờ.... Y là kẻ thị huyết giết người thành quen, thậm trí ăn thịt người còn không thấy tanh nhưng khi nhìn thấy dòng máu thấm ướt xiêm y cùng sự thất thần trong đôi mắt của nàng y đã phải sững sờ.

- Bỏ qua liền bỏ qua, không cần lý do.

Giọng nói lạnh nhạt vừa dứt, sát khí lạnh buốt ập tới bức y thoát khỏi suy miên man của mình. Y biết, hôm nay, ngay lúc này đây sẽ chính là “định mệnh” của đời mình. Thành hay bại cũng sẽ phụ thuộc vào những giây phút này, cả đời y chính là một chuỗi thù hận bất tận. Nếu có thể kết thúc vào lúc này....cũng không phải ý tồi.

Hắc Long vung lên, một lần nữa va chạm với Cô Vân làm toé ra tia lửa. Hai thân ảnh lao vào nhau, một bạch y phiêu hốt, một huyết dụ âm ngoan. Kiếm khí tung hoành uy lực khủng khiếp bao quanh cả hai như những ánh chớp đen và bạc, liên tục phát ra tiếng kim loại rít lên chói tai. Tất cả đều bị trã chiến kinh thiên động địa của hai nam nhân phía trước thu hút mà không chú ý đến bên gốc tuyết tùng, làn mi dài khép lại che đi đôi mắt lạc thần đã bắt đầu lay động kể từ khi nghe thấy giọng nói quen thuộc gầm lên...

53. Chương 52

Chương 52: Huyết thống.

“Tướng công...”

Thanh âm run rẩy như gió thoảng qua, nữ nhân một thân xiêm y cùng áo choàng lông trắng thấm máu tựa người bên gốc tuyết tùng thì thào. Làn mi rung động nhẹ nhàng nhìn theo hai bóng người loang loáng giữa khoảng rừng trống vắng vấy những máu huyết cùng xác người chồng chết, đôi môi tái nhợt khép vào mở ra cố gắng lên tiếng nhưng không thể. Đầu óc nàng quay cuồng choáng váng, cố gắng tìm kiếm lại sự thanh tỉnh để nắm bắt mọi thứ xung quanh. Cánh môi bị hàm răng ngà nghiền vào đau nhói, nhưng vẫn không đau bằng vùng thắt lưng cùng bụng dưới của nàng lúc này. Cảm giác xót xa cùng sói mòn từ đáy mà ra, giống như khi đánh đổ ly nước trên nền đất khô cằn. Sức lực, sự thanh tỉnh cùng hơi ấm dần dờn xa cơ thể nàng, chậm rãi bị hút vào trong nền đất lạnh.

Dùng hết sức lực hít vào một hơi dài, làm căng hai buồng phổi. Không khí khô lạnh tràn vào đột ngột khiến thân thể vốn mất nhiệt của nàng càng thêm buốt giá, nhưng nó lại giúp cho nàng thanh tỉnh phần nào. Nàng biết rằng mình đang trong tình trạng shock giảm thể tích máu khiến cho tim phải đập nhanh hơn, dẫn đến cung lượng tim giảm, lượng oxy trong tế bào hạ thấp do bị giảm tưới máu. Tình trạng giảm oxy trong tế bào dẫn đến tổn thương các nội tạng, làm cho cả người rơi vào trạng thái lơ đãng chuẩn bị rối loạn ý thức, thân nhiệt giảm nhanh. Cố gắng tập trung vào nhịp thở của mình, để cho nó dài ra và sâu hơn. Bàn tay nhỏ bé giống như bị treo một vật vô cùng nặng, run run luồn vào trong vạt áo, cố gắng nắm lấy chiếc lọ ngọc vẫn luôn được nàng giữ bên mình. Mỗi chạm được vào chất ngọc nhẵn mịn, đột nhiên bàn tay nàng bị nắm lấy, cả người rơi vào một vòng tay hết sức khẩn trương. Tiếp theo hơi thở mang theo hương hàn mai một lần nữa bao bọc lấy nàng, gấp gáp và còn có cả hương huyết tinh tanh ngọt.

Nhẹ nhàng...

Trên môi nàng bỗng có một cảm giác vô cùng mềm mại bao phủ, có lẽ lúc bình thường nàng sẽ thấy có chút mát lạnh nhưng trong tình trạng này nàng lại cảm nhận được hơi thở ấy ngập tràn ấm áp. Ngay khi mới chỉ vừa ý thức được chuyện gì đang diễn ra thì đôi môi khô đã bị tách mở, vật nhỏ mang theo cả vị của máu cùng được hương được chiếc lưỡi trơn ướt đẩy vào trong miệng, ép nàng nuốt xuống. Sau lưng cảm nhận được bàn tay to, thô ráp luồn vào trong áp sát với da thịt đồng thời bắt đầu thông qua tiếp xúc rót vào trong người nàng một dòng chảy ấm áp. Dòng chảy ấy đi theo huyết mạch, từ từ sưởi ấm cùng đem theo cả cảm giác đến cho cơ thể trĩu nặng cùng tê dại. Tầm mắt có chút thanh tỉnh, lay động nhìn lên gương mặt vẫn kẻ sát bên mình thì thào.

-...tướng...công...

Bạc thần vẫn dán bên thái dương của nàng ngay lập tức mấp máy lại trả lời nàng, trong giọng nói đã không còn nửa điểm thản nhiên cùng băng giá của mọi khi.

- Shisss, nàng làm ơn đừng nói, Đoạt thần y sẽ đến ngay....ta đưa nàng đi.

Diệp Cô Thành thậm trí không thèm nhìn đến Cung Cửu với nửa thân người bết máu với một bên bả vai trống không nằm ngửa trên nền tuyết mà lao đến bên nàng, vội mơn cho nàng một viên Cửu Chuyển Hoàn Hồn Đan, điểm huyết cầm máu và truyền chân khí bảo hộ tâm mạch. Nhìn dòng máu thấm thẫm ướt làn váy của nàng, nhìn gương mặt nhợt nhạt không chút huyết sắc cùng vẻ thất hồn lạc phách trong đôi mắt nàng, tâm hần cũng không thể chịu nổi mà run rẩy khi nghĩ đến....đứa nhỏ. Đứa nhỏ mà chỉ khi mất đi rồi hần mới biết đến sự tồn tại của nó, đứa nhỏ thậm trí còn chưa hoàn chỉnh hình người, còn chưa biết đến cái gọi là cảm giác hay...đau đớn. Mặc dù biết rằng hài tử ấy không còn nữa nhưng hần không thể không chế được mà nghĩ đến, nếu như hần bảo hộ mẫu tử của bọn họ chu toàn hơn, nếu như hần đến sớm hơn dù chỉ là nửa khắc thì sang năm mới sẽ có một hài tử nhỏ xíu mở to đôi mắt tròn đen láy mà nhìn hần, bàn tay với những ngón tí hìn sẽ nắm lấy đầu ngón tay hần, khuôn miệng xinh xinh hồng hồng rồi sẽ ngọng nghịu gọi hần hai tiếng “phụ thân”. Suy nghĩ ấy giống như một loại cây bắt tử, mỗi một giây một khắc trôi qua đều lớn dần lên cắm rễ sâu vào trong trí não của hần. Càng muốn rút ra thì lại càng không thể, càng muốn

gạt bỏ lại càng hiện lên rõ ràng hơn. Hắn đời này tưởng rằng mình dứt bỏ được hết tất thấy để đạt được tới cảnh giới vô cảm nhưng....vì nàng hắn một lần nữa lại có cảm xúc, nghén cười khi thấy nàng cười, nhủu mày khi thấy nàng không vui, lo lắng khi thấy nàng yếu đuối. Đau lòng khi thấy nàng khổ sở và đến bây giờ là vụn vỡ khi phải chia lìa với máu thịt của mình... Hắn dù chưa có một ngày với đứa nhỏ, hắn dù chỉ mới biết đến sự tồn tại của nó trong vài khắc nhưng tâm của hắn vẫn không chịu nổi mà phải chao đảo.

Đó phải chăng chính là huyết thống tương liên, là bản năng phụ tử?

Có lẽ chính bởi vì như vậy một kẻ lãnh huyết vô tình, kẻ có thể hái đầu người xuống còn dễ hơn bẻ một nhành hoa như hắn mới không xuống tay với Cung Cửu, không phải không nỡ mà là...không thể, không thể xuống tay tay với kẻ cũng mang huyết thống Hoàng Phủ như hắn. Đời này hắn chưa từng làm điều gì cho hoàng huynh của mình trừ việc giữ lời hứa sẽ bảo hộ cho triều đình Hạo Long quốc trong khả năng có thể, vì giữ lời hứa ấy thậm trí hắn có thể bỏ mạng của mình cũng không tiếc. Nếu như thời điểm một năm trước hắn sẽ lập tức lấy mạng Cung Cửu không một tia do dự, nhưng giờ đây nhìn dòng máu xối xả chảy ra từ người đứa cháu này cháu này của mình hắn lại nghĩ đến hài tử còn chưa thành hình của bọn họ. Cung Cửu dù làm bao nhiêu chuyện động trời, dù muốn tàn sát huynh đệ lung lạc triều chính, thậm trí muốn lấy mạng, muốn đoạt ái thê, đã giết hài tử của hắn nhưng y cũng là một trong những đứa con của hoàng huynh, của tiên hoàng. Đã động đến tình phụ tử, hắn không thể ra tay. Hắn không muốn hoàng huynh của mình ở dưới tuổi vàng phải gặp lại nhi tử trong hoàn cảnh nòi da sáo thịt này. Vì vậy một kiếm chặt đứt Hắc Long, theo đà bổ xuống hoàn toàn có thể chém đôi người Cung Cửu lại lệch ra, lấy đi cánh tay phải của y. Từ nay y chính là một phế nhân, còn muốn tiếp tục xử trí thế nào sẽ do hoàng đế hiện tại, thân đệ của y, Long Vân định đoạt.

Diệp Cô Thành lúc này chỉ có một ý định duy nhất, hoàn toàn dứt khỏi cuộc sống của ân ân oán oán. Hắn muốn bảo hộ thê tử của mình, muốn ái thê không còn vì hắn mà bị quẩn vào nguy hiểm, muốn hài tử của hắn được sinh ra và lớn lên trong một hoàn cảnh bình thường. Không có tranh đoạt quyền lực, không có huynh đệ tương tàn, không có tham vọng tối thượng. Giống như lời nàng từng nói, trăm năm sau không phải tất cả đều chỉ còn là một nắm cát? Tại sao lại không làm một cái thường nhân bình bình phàm phàm mà trải qua cuộc sống với người bên cạnh mình? Quyền lực, sức mạnh, đam mê, địa vị...tất cả những thứ ấy liệu có đáng để đánh đổi? Liệu có đáng để làm vụt mất thứ quan trọng mình đang có trong tay?

Hắn không cần phải trở thành “Thần” trong nhân loại, bởi “Thần” cũng không thể bảo hộ chu toàn cho ái thê, không thể cứu lại hài tử của mình. Hắn càng không cần là hoàng thân quốc thích sống trong hoàng cung hoa lệ, bởi chính sự hoa lệ ấy cùng sức hấp dẫn của địa vị cửu ngũ trí tôn đã mang hài tử của hắn đi. Hắn thà làm một thường nhân để những rắc rối của danh vọng, của địa vị không tìm đến mình, không ảnh hưởng đến người bên cạnh hắn.

Bởi vậy....

- Linh Nhi, chúng ta đi thôi. Đừng quay trở lại đây nữa....có được không?

Nàng ngơ ngác hướng đôi mắt mang theo hơi ảm đỏ hồng của mình về phía hắn, khoé môi khẽ rung động như muốn nói nhưng không có lời nào. Đầu điểm nhẹ một cái coi như đồng ý, sau đó lại ngã đầu vào vai hắn ỷ lại. Hắn vẫn như mọi khi, ôn nhu bế nàng lên ôm vào trong lòng. Cả hai kẻ sát nhau, lắng nghe nhịp tim của nhau. Có điều lần này bờ vai cường ngạnh lại nhẹ buông xuôi xuống, tuần nhan như chiếc mặt nạ muôn thừa lạnh lẽo vỡ bung lộ ra sự bi thương sâu thẳm trong lòng. Bạch y nhiễm huyết phiêu động, trăm bạch ngọc trên búi tóc ánh lên trong tia nắng nhàn nhạt, nhẹ cúi xuống tựa trên làn tóc mây bông bênh có điểm vài bông tuyết trắng. Mây kiếm buông lỏng, làn mi rủ xuống che bớt đi mục quang hắc ngọc tối đen, hắn cứ như vậy mang theo nàng bước đi. Thậm trí không buồn tránh đi những vũng máu đọng trên mặt đất, giấy trắng cứ vậy giẫm lên, để chất lỏng đặc sánh ấy thấm vào khiến lớp vải tinh khiết lấm bẩn, để lại những dấu chân máu trên nền tuyết.

- Diệp Cô Thành!

Giọng nam nhân dứt khoát vang vọng trong khu rừng, làm chấn động cả lớp băng giá bám đầy trên những cành cây khiến chúng rơi xuống tạo thành những tiếng động trầm trầm. Hắn vẫn không có một chút phản ứng, bước chân đều đều bước đi giống như xung quanh không phải là một bãi chiến trường không có lấy một kẻ còn sống. Mặc kệ Cung Cửu một thân chật vật cố gắng ngồi dậy, một tay ôm lấy bên vai cụt chưa

có dấu hiệu được cầm máu tịt vào thân cây tuyết tùng. Một nửa gương mặt của y cũng vậy máu, ánh mắt như muốn rách ra bởi cảm hờn và không một chút cam lòng nhìn chăm chăm bóng lưng rộng bước đi. Cánh tay phải còn lành lặn vương ra, run run muốn nắm lại khối động khoá chốt của cơ quan giấu trong ống tay áo.

Linh...linh...linh...

Từ trên mái tóc mây buông dài, dải lụa hồng đào có những chiếc chuông vàng nho nhỏ tuột ra, rơi xuống lẫn vài vòng phát ra những âm thanh vui tai nho nhỏ. Giống như tên của nàng, Linh...Linh ngân vang bên tai y, ngón tay chạm đến chốt rồi lại buông lỏng.

- Các người chết đi!

Ngay khi cánh tay y buông thông xuống, từ trong đồng xác chết của hắc y nhân một bóng người nhỏ nhắn vùng lên. Mặc dù cũng toàn thân vận y phục đen cùng bịt mặt nhưng đôi mắt đẹp cùng giọng nói đầy phần hận này đã tố cáo kẻ ấy là ai, Thuý Miên trong chớp mắt đã đẩy những xác người chồng chất phía trên mình ra mà lao lên. Dải lụa một đầu gắn lưỡi dao phiếm hắc trong tay cô ta vùng lên nhằm thẳng vào mặt Diệp Cô Thành đánh tới, hắc cũng không có nhiều phản ứng, bạc kiếm vùng lên một vòng cung đơn giản gạt ra tiếp tục ôm theo thê tử của mình mà cũng không nhíu mày mà bước tiếp.

- Không được, ta không cho phép các người có thể bình an mà rời đi, ta không cho phép, chết cũng không được.

Ả thét lên lạnh lạnh, dải lụa như một nhuyễn tiên cũng điên cuồng mà đánh đến. Giống như một con rắn bất kể tất cả mà lao vào tấn công, nhưng cũng không được bao lâu, dải lụa bị kiếm khí sắc bén biến thành những mảnh vụn phát tán đầy trên đất. Mũi dao bật ngược lại, lướt qua gò má Thuý Miên đem theo cả khăn bịt mặt cắm ngập vào thân cây gần đấy. Ả trợn ngược mắt giống như không thể tin, tay theo bản năng ôm lấy gò má vừa bị lưỡi dao lướt qua, không có đến một vết xước.

Thay vì dừng lại, ánh mắt của ả lại một lần nữa bùng lên, rặng nghiêng lại. Cổ tay áo rung động, hai thanh trủy thủ nữa lại chuôi ra. Dù biết là chỉ giống như thiêu thân lao vào lửa, dù biết khả năng để thành công chính là không có nhưng...ả bây giờ cũng bất cần mạng của chính mình. Sau khi bị Thuỷ Linh dùng bô đào làm cho bị dị ứng đến mức mặt mũi trở nên biến dạng, lại bị người của Diệp Cô Thành mang đi ép phải dịch dung thành Thuỷ Linh và nhốt lại trong một biệt viện ả đã bắt đầu hận. Hoá ra Diệp Cô Thành cũng giống như Cung Cửu, tất cả chỉ là lợi dụng ả mà thôi, vậy mà ả đã ngây ngốc nghĩ rằng... Lợi dụng Cung Cửu để tráo người, thay thế một nữ nhân khác vào chỗ của mình ở biệt viện đây nhằm che mắt người của Bạch Vân thành, ả lại chấp nhận bị Cung Cửu lợi dụng một lần nữa dịch dung thành y dẫn quân đến huyết tẩy Bạch Vân phủ trong kinh thành. Tưởng rằng lần này có thể bắt được Thuỷ Linh nhưng...nào ngờ đây cũng chỉ là kế “phao chuyên dẫn ngọc”, dùng ả làm mồi dụ Diệp Cô Thành ra mà thôi. Ả may mắn dùng khả năng dịch dung của mình để trốn thoát một lần nữa, lần vào hàng ngũ hắc y nhân chờ cơ hội tiếp theo. Không ngoài sự mong đợi, cơ hội ấy đến khi tất cả theo mật đạo phía dưới hoàng lăng lẫn vào trog hoàng cung. Ả im lặng, ém mình lại giữa những xác người tanh tưởi, chờ đợi... Chờ để huỷ đi những gì mình không thể có được trong tay.

- Diệp thành chủ, cẩn thận.

Nam Cung Triệt vùng kiếm gạt một trong những tên hắc y đang có nhiệm vụ vây lấy mình ra lao đến bổ thẳng xuống vai Thuý Miên.

Phập!

Leng keng....

Hai âm thanh nối tiếp nhau, Nam Cung Triệt trần trần nhìn theo Cô Vân kiếm bị thả rơi, nảy lên trên nền đất tuyết, ánh lên ánh sáng bằng bạc lạnh lẽo của riêng mình. Trường kiếm trong tay cũng không tự chủ được mà run lên, tuột khỏi tay hắc theo thân hình Thuý Miên ngã xuống.

..”*Đã gửi từ trái tim của tôi*”..

Chương 53: Thất hứa....

- Tướng công?

Thủy Linh lo lắng ngược lên nhìn tướng công của mình, hấn vẫn một tay ôm nàng, một tay dùng kiếm gạt đi nhuyễn tiên của Thuý Miên đánh lại. Đột nhiên nhị ca Nam Cung Triệt của nàng hét lên bảo hấn cẩn thận, nàng theo bản năng vội ôm chặt lấy hấn, cùng lúc ấy hấn cũng dùng tay áo bao phủ lấy nàng mạnh mẽ xoay người mấy vòng. Vì cả hai kề sát nhau, nàng rõ ràng cảm nhận được ngay khi dừng lại thân thể hấn rung động, sau đó cứng lại, rồi tiếng kim loại nặng nề rơi trên đất, ngay sát mình. Trong tay nàng không có gì hết, chỉ có thể là Cô Vân kiếm vẫn luôn theo hấn. Mà một nời như hấn tuyệt đối không bao giờ có chuyện làm rơi kiếm, trừ khi....

- Nàng không sao chứ?

Hấn vẫn như thường, cúi xuống cẩn thận đánh giá nàng. Bàn tay nhẹ vuốt ve làn tóc, sơ gọn lại bên tai, ngón tay không dừng lại vẫn tiếp tục men theo khuôn mặt nhỏ nhắn đến bên làn mi cong cong lay động như cánh bướm, theo sống mũi xinh xắn khéo léo kéo dài xuống làn môi mềm mại đầy đặn, nắn nã không nỡ xa rời. Nàng bỗng cảm thấy có điều gì đó không được đúng cho lắm, bàn tay nhỏ khẽ nắm lấy ngón tay thon dài lạnh lạnh áp lại bên má mình thủ thủ.

- Có tướng công bảo hộ, tự nhiên sẽ không sao.

Vòng ngực có chút rung động mang theo ý cười nhẹ nhàng, hấn cũng không bước tiếp mà cứ ôm nàng đứng như vậy.

- Linh Nhi, ta....nàng có thể gọi tên ta một lần nữa được không?

Mục quang hắc ngọc lấp lánh nhìn xuống nàng mang theo vô hạn yêu thương, ngay cả chớp cũng không chớp, cứ như vậy nhìn đến khi gò má non mịn phải nóng bừng nhưng nàng cũng không có tránh đi, thẳng tắp nhìn lại, khoé môi dương nhẹ nở nụ cười tuyệt mỹ chỉ dành riêng cho hấn.

- Diệp...tướng công nếu muốn thì ngày ngày ta sẽ đều gọi chàng như vậy.

- Ta...

Yết hầu hấn co thắt, quai hàm nghiến chặt lại như đang cố gắng khắc chế điều gì đó. Nàng buông tay giữ những ngón tay của hấn bên má mình ra, vươn lên chạm vào gương mặt anh tuấn có chút nhột nhột hơn thường ngày.

-....xin lỗi nàng, Linh Nhi.

Thanh âm trầm thấp mang theo hương hàn mai thoang thoang phủ xuống nàng, hấn vô cùng cẩn thận cúi xuống đặt trên trán nàng một nụ hôn. Bạc thần lạnh lạnh có chút run rẩy, chạm vào làn da mịn màng mát mát.

- Chàng sao lại....

Trái tim nàng thất lại, trong lòng giống như vang lên một tiếng nứt vỡ thật lớn cùng hình ảnh trong giấc mơ lại hiện ra.

- Ta đã từng thề rằng sẽ yêu thương cùng bảo hộ nàng đến hết đời này, vậy mà....lại thất hứa, ta....

Ngón tay hấn đưa đến môi, ngăn lại lời nàng nói. Cả người hấn chao đảo, vòng tay đang ôm lấy nàng cũng không còn chút sức lực....nhẹ buông.

Phịch...

Tiếng động nặng nề của thân thể va chạm với nền đất lạnh, hất những hạt tuyết nhẹ xốp như bông bay lên, trăm bạc ngọc lỏng lẻo tuột ra làm ba ngàn sợi huyền tơ như mực tản dài trên mặt tuyết trắng. Bạch y nhiễm huyết trải rộng, thân ảnh thon dài với một tay vẫn ôm lấy nàng không buông.

- Diệp?

Nàng khi ngã xuống toàn thân đều được hấn ôm vào trong lòng nên ngoài chút chấn động nhẹ ra thì hoàn toàn không sao hết, vội vã nhóm người dậy hướng bàn tay nhỏ run rẩy, nhẹ nhàng gạt những sợi tóc dài che khuất gương mặt của hấn ra. Ngón tay nàng vừa chạm đến khuôn mặt hấn liền đông cứng lại, đôi mắt kính

hoàng mở to nhìn tuần nhan trắng xanh, mày kiếm vắn xoắn, môi mỏng phiếm đen hé mở từng chút, từng chút khó nhọc hít vào từng nhụm không khí.

- Không...không...không phải, chàng đang đùa thiếp...là chàng đang đùa thiếp có phải không? Diệp?

Bàn tay nàng không ngừng trên người hắn tìm kiếm vết thương.

Lạnh.

Bàn tay hắn lạnh như băng giá nắm lấy bàn tay nàng, chiếc nhẫn nơi ngón tay siết lại đến như nghiền nát da thịt nhưng nàng cũng mặc kệ. Bàn tay còn lại lần lên làn tóc rút cây vân trầm ra, không chậm trễ dùng đầu nhọn của nó rạch một đường thật sâu trên cổ tay kia, muốn kẻ sát vào môi hắn nhưng lại không thể động do bị giữ chặt.

- Linh Nhi...không thể...không thể...khục...

Hắn thở gấp, lại không thể khống chế nổi ho ra một búng máu đen nhưng tay vẫn giữ chặt lấy nàng. Không còn thời gian, nàng ghé miệng ngậm lấy một ngúm máu nơi cổ tay rồi cúi xuống, kẻ sát đôi môi tím đen lạnh lẽo cố gắng đưa lưỡi vào tách làn môi ấy ra nhưng hắn nhất quyết không chịu hé miệng, khiến cho tất cả máu đều trào ra ngoài.

- Diệp...

Nàng dùng tay áo cố gắng lau hết máu trên miệng cùng cằm của hắn, giọng đã bắt đầu vỡ ra thốn thức cùng van xin.

- Thiếp xin chàng...thiếp xin chàng, mau nuốt lấy...

Nhẹ nhàng.

Một tay hắn nắm chặt lấy tay nàng, tay kia đưa ra quơ quơ tìm kiếm sau đó nhẹ nhàng chạm vào khuôn mặt của nàng, ôm lấy. Phượng mâu hắc ngọc từng băng lãnh, từng linh động toả ra vô hạn quang mang khiến cho người khác không dám nhìn thẳng vào giờ đây ảm đạm, không còn lấy một tia ánh sáng nhưng vẫn hướng về phía nàng. Một lần nữa ôn nhu dịu dàng, vô hạn yêu thương giống như khi hắn đặt nụ hôn trên môi nàng rồi nói “Đợi ta trở về”.... Bạc thần khê nhếch lên, cong cong mềm mại, dù máu vẫn không ngừng rỉ ra nhưng vẫn tạo thành một nụ cười tuyệt mỹ. Tựa như mặt trời ló dạng trong ngày đông, bừng sáng dịu dàng mang theo cả thanh lãnh cùng ấm áp khiến bất cứ ai cũng không thể dời mắt, ngây ngốc mà đắm chìm trong ấy.

- Tới...thực mau....ta...muốn...thấy nàng...

Toàn thân nàng đột ngột lạnh toát, cả người giống như bị sôi dưới dòng nước lạnh. Từng tế bào, từng mạch máu đông cứng cả lại, ngay cả tăng hơi nước trong hốc mắt cũng giống như bị hút khô cạn. Bàn tay run run đưa lại trước mắt hắn...

Không có phản ứng, phượng mâu hắc ngọc ấy đã....không thấy được nữa rồi!

Họng nàng nghẹn lại, miệng hé ra muốn nói nhưng lại giống như bị bóp nghẹn không thể phát ra bất cứ âm thanh gì hết. Thậm trí ngay cả ý thức của hắn cũng đã bắt đầu lẩn lộn, tiếng hít thở mỗi lúc một cách xa hơn. Nhẹ nở nụ cười dù nàng biết hắn không thể nhìn thấy, lệ đọng đầy trong khoé mắt một cách vô vọng nhưng nàng tuyệt đối không cho phép rơi xuống, bởi nàng khốc đồng nghĩa với việc nàng chấp nhận...

- Thiếp đau, rất đau rất đau nên...không thể đi thấp đèn.

Giọng nàng nghẹn nghẹn, nghe giống như vọng lại từ một nơi thật xa, mang theo cả nỗi đau đớn thật sự.

- Vậy...không cần đi...tôi...ta vẫn có thể thấy nàng.

Hắn vẫn mỉm cười, không mang theo một chút dấu hiệu đau đớn cùng khó nhọc nào giống như lúc trước, đôi mắt vô thần vẫn hướng đến nàng, ngón tay cái vuốt ve gò má một cách âu yếm.

- Đúng vậy, tôi ta vẫn có thể thấy chàng.

Nàng nằm xuống trên đất lạnh bên cạnh hắn, gối đầu lên vai rộng, cầm lấy tay hắn vòng qua ôm lấy mình. Lắng nghe trái tim đập chậm dần trong lồng ngực rộng, bàn tay nàng lần xuống, tìm lấy bàn tay đeo nhẫn của hắn, đan mười ngón vào nhau siết chặt lại thì thầm. Diệp Cô Thành bàn tay ôm nàng vỗ về nhẹ nhàng giống như mọi lần đưa nàng vào trong giấc ngủ, phượng mâu nặng nề khép dần lại.

- Linh Nhi... hoa mai trên núi giờ chắc đã nở....ngày mai...ta dẫn nàng trở về xem...

Giọng hắn trầm trầm, càng nói càng nhỏ dần đi, bàn tay trong tay nàng cũng bắt đầu buông lỏng.

- Được, ngày mai... chúng ta cùng dậy sớm, ngắm mặt trời mọc trên đỉnh tử cấm thành...

Nàng siết chặt lấy bàn tay lạnh, lệ trên mi lăn lăn thấm vào ngực áo.

-...được, ngày mai...ngày kia...mỗi ngày ta đều sẽ mang nàng đi nơi nào nàng thích...

Tiếng nói giờ chỉ còn lại mỏng manh như hơi thở, hương hân mai thoảng qua, vờn quanh nàng lưu luyến.

- ...mai ta sẽ đưa nàng về cung....gặp phụ hoàng cùng mẫu hậu...

Nàng cắn chặt lấy nắm tay, ngăn lại tiếng nấc nghẹn ngào gật nhẹ đầu.

- ...ta thật mệt...nhưng... ta còn rất nhiều điều muốn nói, muốn cùng làm với nàng...

- Ngày mai...ngày mai chúng ta sẽ cùng làm, Diệp...

Thình thịch....thịch...

- được...ngày mai...ta....sẽ lại nói...nói cho nàng nghe...rằng...

Thịch...

-....rằng...ta...yêu nàng...Linh Nhi...

.....

Trái tim nặng nề buông ra một nhịp đập cuối cùng, hơi thở mỏng manh cũng đình chỉ, bàn tay ôm lấy nàng trượt xuống...ngửa ra trên mặt đất, bên cạnh Cô Vân kiếm bỗng rung động, loé lên tia sáng lạnh lẽo cuối cùng rồi ảm đạm dần, trở về với vẻ xám bạc không chút linh khí.

Nam Cung Triệt hai nắm tay siết chặt lại đến trắng bệch, đời nam nhân lại là võ tướng chinh chiến sa trường cả đời không rơi lệ nhưng nhìn đến Thủy Linh yên lành nép bên cạnh Diệp Cô Thành, cả hai bạch y nhiễm đỏ huyết gương mặt trắng đến như lần trong sắc tuyết nhưng trên môi vẫn phẳng phất nụ cười ấm áp kề sát nhau, tưởng như đây là giây phút êm đềm hạnh phúc nhất của đời họ, là không gian riêng của bọn họ, là khoảnh khắc riêng của bọn họ. Trong họng hắn cũng dâng lên vị chua xót, sống mũi cay xè mắt nóng rục, trước ngực tưởng như bị cả vạn quân dẫm đạp lên....nặng nề.

- Hoàng thúc? Tại sao...

Long Vân dẫn theo ngự lâm quân gấp gấp chạy đến, bàng hoàng sững người lại nhìn cảnh bi thảm trước mắt, vai chột bị Nam Cung Triệt nắm lại. Quay lại nhìn hắn một thân khôi giáp cùng chiến bào tả tơi, tóc là dùng một sợi vải xé ra từ chiến bào cột chặt lại trên đỉnh đầu. Ánh mắt đỏ rực như lửa chậm chậm lắc đầu, giọng khàn đặc, tắc nghẹn.

- Là “Đoạt mệnh trâm” của Tây Vực Đường Môn, một ngàn linh tám trâm một lần phóng. Một trâm, hai trâm còn có thể nhưng nếu như tất cả thì....Đoạt thân y e là cũng không thể cứu, đến được bây giờ cũng là hoàn toàn nhờ vào nghị lực cùng nội công kinh người.

Trong bàn tay to nhuốm máu của của hắn xoè ra, một cơ quan tinh xảo có hình dạng tựa như một chiếc nõ gấn chốt lò xo gắn trên chiếc đai da để quấn vào cổ tay, tất cả đều ánh lên một màu đen thẫm u tối.

- Toàn bộ?

Long Vân rụng rời, cả người giống như ngã khuỵ nếu như không có Nam Cung Triệt bên cạnh đỡ lấy.

- Phải, là toàn bộ. Diệp thành chủ....dùng lưng của mình che chắn cho tam đệ...

Đang nói, đột nhiên hắn bị thân hình lão đảo phía trước làm cho giật mình mà dừng lại, cùng Long Vân thất sắc chạy ra muốn đỡ lấy nhưng cả hai bị bàn tay nhỏ nhắn lạnh lẽo gạt ra. Đôi mắt to trong suốt mơ màng giờ đây mở lớn trừng trừng hung ác nhìn thẳng vào phía sau lưng hắn không chớp mắt.

- Tam đệ, đệ muốn làm gì?

Nam Cung Triệt nắm lấy tay nàng, một lần nữa giữ lại liền bị nàng không chút lưu tình gạt ra, khoé miệng vẫn còn vương máu nhếch lên cười đầy dữ tợn.

- Đòi mạng!

Hắn cùng Long Vân sống lưng chợt buốt lạnh, không tự chủ được lui lại nửa bước nhường cho nàng đi qua, liêu xiêu tiến đến chỗ Thuý Miên đang chật vật thoi thóp với thanh kiếm của Nam Cung Triệt xuyên qua vai phải. Á thấy nàng từng bước như tử thần đi đến, vạt áo choàng đầm huyết lê trên tuyết để lại một vệt dài đỏ thẫm, cả người không rét mà run nhưng vẫn ngửa đầu ra sau điên cuồng mà cười. Á vừa cười vừa nghiêng răng nghiêng lợi nói, ánh mắt ngập tràn oán độc, át đi cả sự sợ hãi.

- Chết tốt, chết tốt, chết rất tốt...ha ha ha...hắn chết rồi, nghiệt chủng của tiện nhân ngươi và hắn cũng chết rồi, chết thật tốt ha ha ha...là ngươi dạy ta phải lấy đi thứ mà địch yêu quý nhất mới là cách trả thù hữu hiệu nhất, ta học thật tốt ha ha ha.

Nàng dừng lại, từng trên cao im lặng dùng ánh mắt buốt giá nhất nhìn xuống ả, khoé môi cong lên tràn ngập yêu mị.

- Thuý Miên, ngươi tin lão thiên gia có mắt hay không?

Nàng đột nhiên ôn nhu hỏi một câu như vậy khiến cho nụ cười trên môi Thuý Miên đông cứng lại, ả luôn không theo kịp nàng, luôn không hiểu lối suy nghĩ cũng như hành động của nàng. Lần này cũng không ngoại lệ, ả tưởng rằng liền một lúc mất đi cả phu quân lẫn hài tử nàng sẽ phát điên lên, ả dù có phải chết thế nào cũng muốn thấy nàng bị rơi xuống tận cùng của đau khổ mà phát điên nhưng...

- Ngươi có tin vào trời phạt?

Nàng vẫn vô cùng kiên nhẫn từng chữ từng chữ hỏi.

- Thì sao? Ngươi muốn nói ta sẽ bị báo ứng? Ha ha ha....ta thật buồn nôn ha ha ha...nếu như ông trời có mắt ta đã sớm bị bổ chết lâu rồi ha ha ha...

Ả vừa cười vừa ho rũ rượi, khinh bỉ nhìn nàng giống như được nghe một điều gì đó thật buồn cười. Nàng cũng cười, không trả lời ả luôn mà ngược lên nhìn thiên không trong vắt nhưng vẫn lác rác có tuyết rơi kỳ lạ của ngày hôm nay.

- Ngươi có biết, kẻ bị thiên lôi đánh trúng thì vĩnh viễn cũng không thể siêu sinh được không?

- Ngươi dùng cách này để dọa ta? Ta thật sợ, sợ muốn chết ha ha ha...

Ả càng lúc càng khinh thường cười cợt, trong lòng một chút sợ hãi cuối cùng cũng bị quét sạch sẽ không còn tí nào, nàng quả thật đã phát điên rồi mới dùng cách này dọa ả.

- Vậy sao?

Nàng nhếch miệng cười, đột nhiên một tay nắm lấy lưỡi kiếm, ngửa mặt chỉ tay lên trời hét lớn.

- Lão thần tiên khốn nạn chó chết nhà ngươi, đồ vô năng vô lực vô thần vô quỷ nhà ngươi. Đồ thần tiên tiện không tìm không phối nhà ngươi, ta nguyện rửa cả họ nội họ ngoại cả ông chú bà thím, ông cậu bà mẹ, cả hàng xóm tám trăm dặm xung quanh nhà ngươi. Đồ lão già chết đâm chết chém chết đường chết chợ, chết lợ hổ xí chết chìm hổ phân nhà ngươi mau lăn đến đây cho cô nãi nãi taaaaaaaaaaaa.....

Ầm ầm!

Bầu trời đang quang đãng đột nhiên tối sầm lại theo từng lời nàng nói ra, mây đen không hiểu từ đâu tụ tập, sầm chớp đi từng cơn lúc càng tiến đến gần với tốc độ tăng theo cấp số nhân. Long Vân cùng Nam Cung Triệt ban đầu tròn mắt nhìn hành động quái dị của nàng, trong giây lát còn tưởng nàng thật sự bị kích thích đến phát điên rồi nhưng ngay khi tiếng sấm đầu tiên vang lên tất cả cùng lập tức lui lại đằng

sau, lấy nàng làm tâm cách càng xa càng tốt. Bọn họ cũng không quên, một năm trước đây nàng xuất hiện như thế nào....

- Người....người...người là ai...

Thúy Miên mắt tròn ngược, lấp bắp không thành lời, sợ đến mức bất chấp đau đớn vật lộn muốn rút khỏi thanh kiếm mà tránh xa nữ nhân đang giống như ác quỷ thật sự có thể triệu tập được lời thần này.

- Ta? Ta là người sẽ cho người được ném tư vị vạn kiếp bất phục vĩnh viễn không thể siêu sinh!

Nàng hung ác nhe răng cười dữ tợn nhìn xuống Thúy Miên, đồng thời trên trời ầm một tiếng chấn động không gian. Đạo lôi sáng chói khủng khiếp lập tức bổ xuống bao phủ lấy cả nàng và Thúy Miên, lực chấn động mạnh đến nỗi hất cả Nam Cung Triệt vùng Long Vân bắn ra xa cả thước nhưng vẫn không ngừng lại, liên tục liên tục những tiếng ầm ầm đi đùng vẫn phát ra, sấm sét không ngừng bổ xuống không nơi không dứt, đất đá cùng cây cối bị tan chảy, cháy xém văng tứ tung mù mịt mãi đến nửa khắc sau mới im lặng trở lại.

54. Chương 53

Chương 52: Huyết thống.

“Tướng công...”

Thanh âm run rẩy như gió thoảng qua, nữ nhân một thân xiêm y cùng áo choàng lông trắng thấm máu tựa người bên gốc tuyết tùng thì thào. Làn mi rung động nhẹ nhàng nhìn theo hai bóng người loang loáng giữa khoảng rừng trống vắng những máu huyết cùng xác người chồng chất, đôi môi tái nhợt khép vào mở ra cố gắng lên tiếng nhưng không thể. Đầu óc nàng quay cuồng choáng váng, cố gắng tìm kiếm lại sự thanh tỉnh để nắm bắt mọi thứ xung quanh. Cánh môi bị hàm răng ngà nghiền vào đau nhói, nhưng vẫn không đau bằng vùng thắt lưng cùng bụng dưới của nàng lúc này. Cảm giác xót xa cùng sôi mòn từ đáy mà ra, giống như khi đánh đổ ly nước trên nền đất khô cằn. Sức lực, sự thanh tỉnh cùng hơi ấm dần dờn xa cơ thể nàng, chậm rãi bị hút vào trong nền đất lạnh.

Dùng hết sức lực hít vào một hơi dài, làm căng hai buồng phổi. Không khí khô lạnh tràn vào đột ngột khiến thân thể vốn mất nhiệt của nàng càng thêm buốt giá, nhưng nó lại giúp cho nàng thanh tỉnh phần nào. Nàng biết rằng mình đang trong tình trạng shock giảm thể tích máu khiến cho tim phải đập nhanh hơn, dẫn đến cung lượng tim giảm, lượng oxy trong tế bào hạ thấp do bị giảm tưới máu. Tình trạng giảm oxy trong tế bào dẫn đến tổn thương các nội tạng, làm cho cả người rơi vào trạng thái lơ đãng chuẩn bị rối loạn ý thức, thân nhiệt giảm nhanh. Cố gắng tập trung vào nhịp thở của mình, để cho nó dài ra và sâu hơn. Bàn tay nhỏ bé giống như bị treo lơ lửng một vật vô cùng nặng, run run luồn vào trong vạt áo, cố gắng nắm lấy chiếc lọ ngọc vẫn luôn được nàng giữ bên mình. Mới chạm được vào chất ngọc nhẵn mịn, đột nhiên bàn tay nàng bị nắm lấy, cả người rơi vào một vòng tay hết sức khản trương. Tiếp theo hơi thở mang theo hương hàn mai một lần nữa bao bọc lấy nàng, gấp gáp và còn có cả hương huyết tinh tanh ngọt.

Nhẹ nhàng...

Trên môi nàng bỗng có một cảm giác vô cùng mềm mại bao phủ, có lẽ lúc bình thường nàng sẽ thấy có chút mát lạnh nhưng trong tình trạng này nàng lại cảm nhận được hơi thở ấy ngập tràn ấm áp. Ngay khi mới chỉ vừa ý thức được chuyện gì đang diễn ra thì đôi môi khô đã bị tách mở, vật nhỏ mang theo cả vị của máu cùng được hương được chiếc lưỡi trơn ướt đẩy vào trong miệng, ép nàng nuốt xuống. Sau lưng cảm nhận được bàn tay to, thô ráp luồn vào trong áo sát với da thịt đồng thời bắt đầu thông qua tiếp xúc rót vào trong người nàng một dòng chảy ấm áp. Dòng chảy ấy đi theo huyết mạch, từ từ sưởi ấm cùng đem theo cả cảm giác đến cho cơ thể trĩu nặng cùng tê dại. Tầm mắt có chút thanh tỉnh, lay động nhìn lên gương mặt vẫn kẻ sát bên mình thì thào.

-...tướng...công...

Bạc thần vẫn dán bên thái dương của nàng ngay lập tức mấp máy lại trả lời nàng, trong giọng nói đã không còn nửa điểm thần nhiên cùng bằng giá của mọi khi.

- Shisss, nàng làm ơn đừng nói, Đoạt thần y sẽ đến ngay....ta đưa nàng đi.

Diệp Cô Thành thậm trí không thèm nhìn đến Cung Cửu với nửa thân người bết máu với một bên bả vai trống không nằm ngửa trên nền tuyết mà lao đến bên nàng, vội mơn cho nàng một viên Cửu Chuyển Hoàn Hồn Đan, điểm huyết cầm máu và truyền chân khí bảo hộ tâm mạch. Nhìn dòng máu thấm thấm ướt làn váy của nàng, nhìn gương mặt nhợt nhạt không chút huyết sắc cùng vẻ thất hồn lạc phách trong đôi mắt nàng, tâm hần cũng không thể chịu nổi mà run rẩy khi nghĩ đến....đứa nhỏ. Đứa nhỏ mà chỉ khi mất đi rồi hần mới biết đến sự tồn tại của nó, đứa nhỏ thậm trí còn chưa hoàn chỉnh hình người, còn chưa biết đến cái gọi là cảm giác hay...đau đớn. Mặc dù biết rằng hài tử ấy không còn nữa nhưng hần không thể không chế được mà nghĩ đến, nếu như hần bảo hộ mẫu tử của bọn họ chu toàn hơn, nếu như hần đến sớm hơn dù chỉ là nửa khắc thì sang năm mới sẽ có một hài tử nhỏ xíu mở to đôi mắt tròn đen láy mà nhìn hần, bàn tay với những ngón tí hìn sẽ nắm lấy đầu ngón tay hần, khuôn miệng xinh xinh hồng hồng rồi sẽ ngọng nghịu gọi hần hai tiếng “phụ thân”. Suy nghĩ ấy giống như một loại cây bắt tử, mỗi một giây một khắc trôi qua đều lớn dần lên cắm rễ sâu vào trong trí não của hần. Càng muốn rút ra thì lại càng không thể, càng muốn gạt bỏ lại càng hiện lên rõ ràng hơn. Hần đời này tưởng rằng mình dứt bỏ được hết tất thấy để đạt được tới cảnh giới vô cảm nhưng....vì nàng hần một lần nữa lại có cảm xúc, nghén cười khi thấy nàng cười, nhú mày khi thấy nàng không vui, lo lắng khi thấy nàng yếu đuối. Đau lòng khi thấy nàng khổ sở và đến bây giờ là vụn vỡ khi phải chia lìa với máu thịt của mình... Hần dù chưa có một ngày với đứa nhỏ, hần dù chỉ mới biết đến sự tồn tại của nó trong vài khắc nhưng tâm của hần vẫn không chịu nổi mà phải chao đảo.

Đó phải chăng chính là huyết thống tương liên, là bản năng phụ tử?

Có lẽ chính bởi vì như vậy một kẻ lãnh huyết vô tình, kẻ có thể hái đầu người xuống còn dễ hơn bẻ một nhành hoa như hần mới không xuống tay với Cung Cửu, không phải không nỡ mà là...không thể, không thể xuống tay tay với kẻ cũng mang huyết thống Hoàng Phủ như hần. Đời này hần chưa từng làm điều gì cho hoàng huynh của mình trừ việc giữ lời hứa sẽ bảo hộ cho triều đình Hạo Long quốc trong khả năng có thể, vì giữ lời hứa ấy thậm trí hần có thể bỏ mạng của mình cũng không tiếc. Nếu như thời điểm một năm trước hần sẽ lập tức lấy mạng Cung Cửu không một tia do dự, nhưng giờ đây nhìn dòng máu xối xả chảy ra từ người đứa cháu này cháu này của mình hần lại nghĩ đến hài tử còn chưa thành hình của bọn họ. Cung Cửu dù làm bao nhiêu chuyện động trời, dù muốn tàn sát huynh đệ lung lạc triều chính, thậm trí muốn lấy mạng, muốn đoạt ái thê, đã giết hài tử của hần nhưng y cũng là một trong những đứa con của hoàng huynh, của tiên hoàng. Đã động đến tình phụ tử, hần không thể ra tay. Hần không muốn hoàng huynh của mình ở dưới tuổi vàng phải gặp lại nhi tử trong hoàn cảnh nòi da sáo thịt này. Vì vậy một kiếm chặt đứt Hắc Long, theo đà bổ xuống hoàn toàn có thể chém đôi người Cung Cửu lại lệch ra, lấy đi cánh tay phải của y. Từ nay y chính là một phế nhân, còn muốn tiếp tục xử trí thế nào sẽ do hoàng đế hiện tại, thân đệ của y, Long Vân định đoạt.

Diệp Cô Thành lúc này chỉ có một ý định duy nhất, hoàn toàn dứt khỏi cuộc sống của ân ân oán oán. Hần muốn bảo hộ thê tử của mình, muốn ái thê không còn vì hần mà bị quẩn vào nguy hiểm, muốn hài tử của hần được sinh ra và lớn lên trong một hoàn cảnh bình thường. Không có tranh đoạt quyền lực, không có huynh đệ tương tàn, không có tham vọng tối thượng. Giống như lời nàng từng nói, trăm năm sau không phải tất cả đều chỉ còn là một nắm cát? Tại sao lại không làm một cái thường nhân bình bình phàm phàm mà trải qua cuộc sống với người bên cạnh mình? Quyền lực, sức mạnh, đam mê, địa vị...tất cả những thứ ấy liệu có đáng để đánh đổi? Liệu có đáng để làm vụt mất thứ quan trọng mình đang có trong tay?

Hần không cần phải trở thành “Thần” trong nhân loại, bởi “Thần” cũng không thể bảo hộ chu toàn cho ái thê, không thể cứu lại hài tử của mình. Hần càng không cần là hoàng thân quốc thích sống trong hoàng cung hoa lệ, bởi chính sự hoa lệ ấy cùng sức hấp dẫn của địa vị cửu ngũ trí tôn đã mang hài tử của hần đi. Hần thà làm một thường nhân để những rắc rối của danh vọng, của địa vị không tìm đến mình, không ảnh hưởng đến người bên cạnh hần.

Bởi vậy....

- Linh Nhi, chúng ta đi thôi. Đừng quay trở lại đây nữa....có được không?

Nàng ngơ ngác hướng đôi mắt mang theo hơi ẩm đỏ hồng của mình về phía hắn, khoé môi khẽ rung động như muốn nói nhưng không có lời nào. Đầu điểm nhẹ một cái coi như đồng ý, sau đó lại ngả đầu vào vai hắn ỷ lại. Hắn vẫn như mọi khi, ôn nhu bế nàng lên ôm vào trong lòng. Cả hai kề sát nhau, lắng nghe nhịp tim của nhau. Có điều lần này bờ vai cường ngạnh lại nhẹ buông xuôi xuống, tuần nhan như chiếc mặt nạ muôn thừa lạnh lẽo vỡ bung lộ ra sự bi thương sâu thẳm trong lòng. Bạch y nhiễm huyết phiêu động, trâm bạch ngọc trên búi tóc ánh lên trong tia nắng nhàn nhạt, nhẹ cúi xuống tựa trên làn tóc mây bông bành có điểm vài bông tuyết trắng. Mây kiếm buông lỏng, làn mi rủ xuống che bớt đi mực quang hắc ngọc tối đen, hắn cứ như vậy mang theo nàng bước đi. Thậm trí không buồn tránh đi những vũng máu đọng trên mặt đất, giấy trắng cứ vậy giẫm lên, để chất lỏng đặc sánh ấy thấm vào khiến lớp vải tinh khiết lấm bẩn, để lại những dấu chân máu trên nền tuyết.

- Diệp Cô Thành!

Giọng nam nhân dứt khoát vang vọng trong khu rừng, làm chấn động cả lớp băng giá bám đầy trên những cành cây khiến chúng rơi xuống tạo thành những tiếng động trầm trầm. Hắn vẫn không có một chút phản ứng, bước chân đều đều bước đi giống như xung quanh không phải là một bãi chiến trường không có lấy một kẻ còn sống. Mặc kệ Cung Cửu một thân chật vật cố gắng ngồi dậy, một tay ôm lấy bên vai cụt chưa có dấu hiệu được cầm máu tựa vào thân cây tuyết tùng. Một nửa gương mặt của y cũng vậy máu, ánh mắt như muốn rách ra bởi cảm hờn và không một chút cam lòng nhìn chằm chằm bóng lưng rộng bước đi. Cánh tay phải còn lành lặn vương ra, run run muốn nắm lại khởi động khoá chốt của cơ quan giấu trong ống tay áo.

Linh...linh...linh...

Từ trên mái tóc mây buông dài, dải lụa hồng đào có những chiếc chuông vàng nho nhỏ tuột ra, rơi xuống lẫn vài vòng phát ra những âm thanh vui tai nho nhỏ. Giống như tên của nàng, Linh...Linh ngân vang bên tai y, ngón tay chạm đến chốt rồi lại buông lỏng.

- Các người chết đi!

Ngay khi cánh tay y buông thông xuống, từ trong đồng xác chết của hắc y nhân một bóng người nhỏ nhắn vùng lên. Mặc dù cũng toàn thân vận y phục đen cùng bịt mặt nhưng đôi mắt đẹp cùng giọng nói đầy phần hận này đã tố cáo kẻ ấy là ai, Thuý Miên trong chớp mắt đã đẩy những xác người chồng chất phía trên mình ra mà lao lên. Dải lụa một đầu gắn lưỡi dao phiếm hắc trong tay cô ta vung lên nhằm thẳng vào mặt Diệp Cô Thành đánh tới, hắn cũng không có nhiều phản ứng, bạc kiếm vung lên một vòng cung đơn giản gạt ra tiếp tục ôm theo thê tử của mình mây cũng không nhú mà bước tiếp.

- Không được, ta không cho phép các người có thể bình an mà rời đi, ta không cho phép, chết cũng không được.

Ả thét lên lanh lảnh, dải lụa như một nhuyễn tiên cũng điên cuồng mà đánh đến. Giống như một con rắn bất kể tất cả mà lao vào tấn công, nhưng cũng không được bao lâu, dải lụa bị kiếm khí sắc bén biến thành những mảnh vụn phát tán đầy trên đất. Mũi dao bật ngược lại, lướt qua gò má Thuý Miên đem theo cả khăn bịt mặt cắm ngập vào thân cây gần đấy. Ả trợn ngược mắt giống như không thể tin, tay theo bản năng ôm lấy gò má vừa bị lưỡi dao lướt qua, không có đến một vết xước.

Thay vì dừng lại, ánh mắt của ả lại một lần nữa bùng lên, răng nghiến lại. Cổ tay áo rung động, hai thanh trủy thủ nữa lại chuôi ra. Dù biết là chỉ giống như thiêu thân lao vào lửa, dù biết khả năng để thành công chính là không có nhưng...ả bây giờ cũng bất cần mạng của chính mình. Sau khi bị Thuý Linh dùng bô đào làm cho bị dị ứng đến mức mặt mũi trở nên biến dạng, lại bị người của Diệp Cô Thành mang đi ép phải dịch dung thành Thuý Linh và nhốt lại trong một biệt viện ả đã bắt đầu hận. Hoá ra Diệp Cô Thành cũng giống như Cung Cửu, tất cả chỉ là lợi dụng ả mà thôi, vậy mà ả đã ngây ngốc nghĩ rằng... Lợi dụng Cung Cửu để tráo người, thay thế một nữ nhân khác vào chỗ của mình ở biệt viện đây nhằm che mắt người của Bạch Vân thành, ả lại chấp nhận bị Cung Cửu lợi dụng một lần nữa dịch dung thành y dẫn quân đến huyết tẩy Bạch Vân phủ trong kinh thành. Tưởng rằng lần này có thể bắt được Thuý Linh nhưng...nào ngờ đây cũng chỉ là kẻ “phao chuyên dẫn ngọc”, dùng ả làm mồi dụ Diệp Cô Thành ra mà thôi. Ả may mắn dùng khả năng dịch dung của mình để trốn thoát một lần nữa, lẫn vào hàng ngũ hắc y nhân chờ cơ hội tiếp theo. Không ngoài sự mong đợi, cơ hội ấy đến khi tất cả theo mật đạo phía dưới hoàng lăng lẫn vào trog hoàng

cung. Ầ im lặng, ém mình lại giữa những xác người tanh tươi, chờ đợi... Chờ để huỷ đi những gì mình không thể có được trong tay.

- Diệt thành chủ, cẩn thận.

Nam Cung Triệt vung kiếm gạt một trong những tên hắc y đang có nhiệm vụ vây lấy mình ra lao đến bổ thẳng xuống vai Thuý Miên.

Phập!

Leng keng....

Hai âm thanh nối tiếp nhau, Nam Cung Triệt trần trần nhìn theo Cô Vân kiếm bị thả rơi, nảy lên trên nền đất tuyết, ánh lên ánh sáng bàng bạc lạnh lẽo của riêng mình. Trường kiếm trong tay cũng không tự chủ được mà run lên, tuột khỏi tay hắn theo thân hình Thuý Miên ngã xuống.

..:"*Đã gửi từ trái tim của tôi*":..

Chương 53: Thất hứa....

- Tướng công?

Thuý Linh lo lắng ngược lên nhìn tướng công của mình, hắn vẫn một tay ôm nàng, một tay dùng kiếm gạt đi nguy hiểm của Thuý Miên đánh lại. Đột nhiên nhị ca Nam Cung Triệt của nàng hét lên bảo hắn cẩn thận, nàng theo bản năng vội ôm chặt lấy hắn, cùng lúc ấy hắn cũng dùng tay áo bao phủ lấy nàng mạnh mẽ xoay người mấy vòng. Vì cả hai kề sát nhau, nàng rõ ràng cảm nhận được ngay khi dừng lại thân thể hắn rung động, sau đó cứng lại, rồi tiếng kim loại nặng nề rơi trên đất, ngay sát mình. Trong tay nàng không có gì hết, chỉ có thể là Cô Vân kiếm vẫn luôn theo hắn. Mà một nời như hắn tuyệt đối không bao giờ có chuyện làm rơi kiếm, trừ khi....

- Nàng không sao chứ?

Hắn vẫn như thường, cúi xuống cẩn thận đánh giá nàng. Bàn tay nhẹ vuốt ve làn tóc, sơ gọn lại bên tai, ngón tay không dừng lại vẫn tiếp tục men theo khuôn mặt nhỏ nhắn đến bên làn mi cong cong lay động như cánh bướm, theo sống mũi xinh xắn khéo léo kéo dài xuống làn môi mềm mại đầy đặn, nắn nát không nỡ xa rời. Nàng bỗng cảm thấy có điều gì đó không được đúng cho lắm, bàn tay nhỏ khẽ nắm lấy ngón tay thon dài lạnh lạnh áp lại bên má mình thủ thủ.

- Có tướng công bảo hộ, tự nhiên sẽ không sao.

Vòng ngực có chút rung động mang theo ý cười nhẹ nhàng, hắn cũng không bước tiếp mà cứ ôm nàng đứng như vậy.

- Linh Nhi, ta....nàng có thể gọi tên ta một lần nữa được không?

Mục quang hắc ngọc lấp lánh nhìn xuống nàng mang theo vô hạn yêu thương, ngay cả chớp cũng không chớp, cứ như vậy nhìn đến khi gò má non mịn phải nóng bừng nhưng nàng cũng không có tránh đi, thẳng tắp nhìn lại, khoé môi dương nhẹ nở nụ cười tuyệt mỹ chỉ dành riêng cho hắn.

- Diệt...tướng công nếu muốn thì ngày ngày ta sẽ đều gọi chàng như vậy.

- Ta...

Yết hầu hắn co thắt, quai hàm nghiến chặt lại như đang cố gắng khắc chế điều gì đó. Nàng buông tay giữ những ngón tay của hắn bên má mình ra, vươn lên chạm vào gương mặt anh tuấn có chút nhột nhột hơn thường ngày.

-...xin lỗi nàng, Linh Nhi.

Thanh âm trầm thấp mang theo hương hàn mai thoang thoang phủ xuống nàng, hắn vô cùng cẩn thận cúi xuống đặt trên trán nàng một nụ hôn. Bạc thân lạnh lạnh có chút run rẩy, chạm vào làn da mịn màng mát mảy.

- Chàng sao lại....

Trái tim nàng thất lại, trong lòng giống như vang lên một tiếng nứt vỡ thật lớn cùng hình ảnh trong giấc mơ lại hiện ra.

- Ta đã từng thề rằng sẽ yêu thương cùng bảo hộ nàng đến hết đời này, vậy mà....lại thất hứa, ta....

Ngón tay hắn đưa đến môi, ngăn lại lời nàng nói. Cả người hắn chao đảo, vòng tay đang ôm lấy nàng cũng không còn chút sức lực....nhẹ buông.

Phịch...

Tiếng động nặng nề của thân thể va chạm với nền đất lạnh, hất những hạt tuyết nhẹ xốp như bông bay lên, trăm bạc ngọc lỏng lẻo tuột ra làm ba ngàn sợi huyền tơ như mực tản dài trên mặt tuyết trắng. Bạch y nhiễm huyết trải rộng, thân ảnh thon dài với một tay vẫn ôm lấy nàng không buông.

- Diệp?

Nàng khi ngã xuống toàn thân đều được hắn ôm vào trong lòng nên ngoài chút trấn động nhẹ ra thì hoàn toàn không sao hết, vội vã nhồm người dậy hướng bàn tay nhỏ run rẩy, nhẹ nhàng gạt những sợi tóc dài che khuất gương mặt của hắn ra. Ngón tay nàng vừa chạm đến khuôn mặt hắn liền đông cứng lại, đôi mắt kinh hoàng mở to nhìn tuần nhan trắng xanh, mày kiếm vạm vỡ xoắn, môi mỏng phiếm đen hé mở từng chút, từng chút khó nhọc hít vào từng nhụm không khí.

- Không...không...không phải, chàng đang đùa thiếp...là chàng đang đùa thiếp có phải không? Diệp?

Bàn tay nàng không ngừng trên người hắn tìm kiếm vết thương.

Lạnh.

Bàn tay hắn lạnh như băng giá nắm lấy bàn tay nàng, chiếc nhẫn nơi ngón tay siết lại đến như nghiền nát da thịt nhưng nàng cũng mặc kệ. Bàn tay còn lại lần lên làn tóc rút cây vân trầm ra, không chậm trễ dùng đầu nhọn của nó rạch một đường thật sâu trên cổ tay kia, muốn kẻ sát vào môi hắn nhưng lại không thể động do bị giữ chặt.

- Linh Nhi...không thể...không thể...khục...

Hắn thở gấp, lại không thể khống chế nổi ho ra một búng máu đen nhưng tay vẫn giữ chặt lấy nàng. Không còn thời gian, nàng ghé miệng ngậm lấy một ngụm máu nơi cổ tay rồi cúi xuống, kẻ sát đôi môi tím đen lạnh lẽo cố gắng đưa lưỡi vào tách làn môi ấy ra nhưng hắn nhất quyết không chịu hé miệng, khiến cho tất cả máu đều trào ra ngoài.

- Diệp...

Nàng dùng tay áo cố gắng lau hết máu trên miệng cùng cằm của hắn, giọng đã bắt đầu vỡ ra thốn thức cùng van xin.

- Thiếp xin chàng...thiếp xin chàng, mau nuốt lấy...

Nhẹ nhàng.

Một tay hắn nắm chặt lấy tay nàng, tay kia đưa ra quơ quơ tìm kiếm sau đó nhẹ nhàng chạm vào khuôn mặt của nàng, ôm lấy. Phượng mâu hắc ngọc từng băng lãnh, từng linh động toả ra vô hạn quang mang khiến cho người khác không dám nhìn thẳng vào giờ đây ảm đạm, không còn lấy một tia ánh sáng nhưng vẫn hướng về phía nàng. Một lần nữa ôn nhu dịu dàng, vô hạn yêu thương giống như khi hắn đặt nụ hôn trên môi nàng rồi nói "Đợi ta trở về".... Bạc thần khê nhếch lên, cong cong mềm mại, dù máu vẫn không ngừng rỉ ra nhưng vẫn tạo thành một nụ cười tuyệt mỹ. Tựa như mặt trời lộ dạng trong ngày đông, bừng sáng dịu dàng mang theo cả thanh lãnh cùng ấm áp khiến bất cứ ai cũng không thể dời mắt, ngày ngốc mà đắm chìm trong ấy.

- TỐI...thực mau....ta...muốn...thấy nàng...

Toàn thân nàng đột ngột lạnh toát, cả người giống như bị sôi dưới dòng nước lạnh. Từng tế bào, từng mạch máu đông cứng cả lại, ngay cả tăng hơi nước trong hốc mắt cũng giống như bị hút khô cạn. Bàn tay run run đưa lại trước mắt hắn...

Không có phản ứng, phượng mâu hắc ngọc ấy đã....không thấy được nữa rồi!

Họng nàng nghẹn lại, miệng hé ra muốn nói nhưng lại giống như bị bóp nghẹn không thể phát ra bất cứ âm thanh gì hết. Thậm trí ngay cả ý thức của hần cũng đã bắt đầu lẩn lộn, tiếng hít thở mỗi lúc một cách xa hơn. Nhẹ nở nụ cười dù nàng biết hần không thể nhìn thấy, lệ đọng đầy trong khoé mắt một cách vô vọng nhưng nàng tuyệt đối không cho phép rơi xuống, bởi nàng khóc đồng nghĩa với việc nàng chấp nhận...

- Thiếp đau, rất đau rất đau nên...không thể đi thấp đèn.

Giọng nàng nghẹn nghẹn, nghe giống như vọng lại từ một nơi thật xa, mang theo cả nỗi đau đớn thật sự.

- Vậy...không cần đi...tôi...ta vẫn có thể thấy nàng.

Hần vẫn mỉm cười, không mang theo một chút dấu hiệu đau đớn cùng khó nhọc nào giống như lúc trước, đôi mắt vô thần vẫn hướng đến nàng, ngón tay cái vuốt ve gò má một cách âu yếm.

- Đúng vậy, tôi ta vẫn có thể thấy chàng.

Nàng nằm xuống trên đất lạnh bên cạnh hần, gối đầu lên vai rộng, cầm lấy tay hần vòng qua ôm lấy mình. Lắng nghe trái tim đập chậm dần trong lồng ngực rộng, bàn tay nàng lần xuống, tìm lấy bàn tay đeo nhẫn của hần, đan mười ngón vào nhau siết chặt lại thì thầm. Diệp Cô Thành bàn tay ôm nàng vỗ về nhẹ nhẹ giống như mọi lần đưa nàng vào trong giấc ngủ, phượng mâu nặng nề khép dần lại.

- Linh Nhi... hoa mai trên núi giờ chắc đã nở....ngày mai...ta dẫn nàng trở về xem...

Giọng hần trầm trầm, càng nói càng nhỏ dần đi, bàn tay trong tay nàng cũng bắt đầu buông lỏng.

- Được, ngày mai... chúng ta cùng dậy sớm, ngắm mặt trời mọc trên đỉnh tử cấm thành...

Nàng siết chặt lấy bàn tay lạnh, lệ trên mi lẩn lẩn thấm vào ngực áo.

- ...được, ngày mai...ngày kia...mỗi ngày ta đều sẽ mang nàng đi nơi nào nàng thích...

Tiếng nói giờ chỉ còn lại mỏng manh như hơi thở, hương hàn mai thoảng qua, vờn quanh nàng lưu luyến.

- ...mai ta sẽ đưa nàng về cung....gặp phụ hoàng cùng mẫu hậu...

Nàng cắn chặt lấy nắm tay, ngăn lại tiếng nấc nghẹn ngào gật nhẹ đầu.

- ...ta thật mệt...nhưng... ta còn rất nhiều điều muốn nói, muốn cùng làm với nàng...

- Ngày mai...ngày mai chúng ta sẽ cùng làm, Diệp...

Thình thịch....thịch...

- được...ngày mai...ta....sẽ lại nói...nói cho nàng nghe...rằng...

Thịch...

- rằng...ta...yêu nàng...Linh Nhi...

.....

Trái tim nặng nề buông ra một nhịp đập cuối cùng, hơi thở mỏng manh cũng đình chỉ, bàn tay ôm lấy nàng trượt xuống...ngửa ra trên mặt đất, bên cạnh Cô Vân kiếm bỗng rung động, loé lên tia sáng lạnh lẽo cuối cùng rồi ảm đạm dần, trở về với vẻ xám bạc không chút linh khí.

Nam Cung Triệt hai nắm tay siết chặt lại đến trắng bệch, đời nam nhân lại là võ tướng chinh chiến sa trường cả đời không rơi lệ nhưng nhìn đến Thủy Linh yên lành nép bên cạnh Diệp Cô Thành, cả hai bạch y nhiễm đỏ huyết gương mặt trắng đến như lần trong sắc tuyết nhưng trên môi vẫn phảng phất nụ cười ảm áp kề sát nhau, tưởng như đây là giây phút êm đềm hạnh phúc nhất của đời họ, là không gian riêng của bọn họ, là khoảnh khắc riêng của bọn họ. Trong họng hần cũng dâng lên vị chua xót, sống mũi cay xè mắt nóng rực, trước ngực tưởng như bị cả vạn quân dẫm đạp lên....nặng nề.

- Hoàng thúc? Tại sao...

Long Vân dẫn theo ngự lâm quân gấp gáp chạy đến, bàng hoàng thấy người lại nhìn cảnh bi thảm trước mắt, vai chột bị Nam Cung Triệt nắm lại. Quay lại nhìn hắn một thân khôi giáp cùng chiến bào tả tơi, tóc là dùng một sợi vải xé ra từ chiến bào cột chặt lại trên đỉnh đầu. Ánh mắt đỏ rực như lửa chậm chậm lắc đầu, giọng khàn đặc, tắc nghẹn.

- Là “Đoạt mệnh trâm” của Tây Vực Đường Môn, một ngàn linh tám trâm một lần phóng. Một trâm, hai trâm còn có thể nhưng nếu như tất cả thì....Đoạt thân y e là cũng không thể cứu, đến được bây giờ cũng là hoàn toàn nhờ vào nghị lực cùng nội công kinh người.

Trong bàn tay to nhuốm máu của hắn xoè ra, một cơ quan tinh xảo có hình dạng tựa như một chiếc nõ gấn chốt lò xo gắn trên chiếc đai da để quần vào cổ tay, tất cả đều ánh lên một màu đen thẫm u tối.

- Toàn bộ?

Long Vân rụng rời, cả người giống như ngã khụy nếu như không có Nam Cung Triệt bên cạnh đỡ lấy.

- Phải, là toàn bộ. Diệt thành chủ....dùng lưng của mình che chắn cho tam đệ...

Đang nói, đột nhiên hắn bị thân hình lão đảo phía trước làm cho giật mình mà dừng lại, cùng Long Vân thất sắc chạy ra muốn đỡ lấy nhưng cả hai bị bàn tay nhỏ nhắn lạnh lẽo gạt ra. Đôi mắt to trong suốt mơ màng giờ đây mở lớn trừng trừng hung ác nhìn thẳng vào phía sau lưng hắn không chớp mắt.

- Tam đệ, đệ muốn làm gì?

Nam Cung Triệt nắm lấy tay nàng, một lần nữa giữ lại liền bị nàng không chút lưu tình gạt ra, khoé miệng vẫn còn vương máu nhếch lên cười đầy dữ tợn.

- Đòi mạng!

Hắn cùng Long Vân sống lưng chột buốt lạnh, không tự chủ được lui lại nửa bước nhường cho nàng đi qua, liêu xiêu tiến đến chỗ Thuý Miên đang chột vật thoi thóp với thanh kiếm của Nam Cung Triệt xuyên qua vai phải. Á thấy nàng từng bước như tử thần đi đến, vạt áo choàng đầm huyết lê trên tuyết để lại một vệt dài đỏ thẫm, cả người không rét mà run nhưng vẫn ngửa đầu ra sau điên cuồng mà cười. Á vừa cười vừa nghiêng răng nghiêng lợi nói, ánh mắt ngập tràn oán độc, át đi cả sự sợ hãi.

- Chết tốt, chết tốt, chết rất tốt...ha ha ha...hắn chết rồi, nghiệt chủng của tiện nhân ngươi và hắn cũng chết rồi, chết thật tốt ha ha ha...là ngươi dạy ta phải lấy đi thứ mà địch yêu quý nhất mới là cách trả thù hữu hiệu nhất, ta học thật tốt ha ha ha.

Nàng dừng lại, từng trên cao im lặng dùng ánh mắt buốt giá nhất nhìn xuống ả, khoé môi cong lên tràn ngập yêu mị.

- Thuý Miên, ngươi tin lão thiên gia có mắt hay không?

Nàng đột nhiên ôn nhu hỏi một câu như vậy khiến cho nụ cười trên môi Thuý Miên đông cứng lại, ả luôn không theo kịp nàng, luôn không hiểu lối suy nghĩ cũng như hành động của nàng. Lần này cũng không ngoại lệ, ả tưởng rằng liền một lúc mất đi cả phụ quân lẫn hài tử nàng sẽ phát điên lên, ả dù có phải chết thế nào cũng muốn thấy nàng bị rơi xuống tận cùng của đau khổ mà phát điên nhưng...

- Ngươi có tin vào trời phạt?

Nàng vẫn vô cùng kiên nhẫn từng chữ từng chữ hỏi.

- Thì sao? Ngươi muốn nói ta sẽ bị báo ứng? Ha ha ha....ta thật buồn nôn ha ha ha...nếu như ông trời có mắt ta đã sớm bị bổ chết lâu rồi ha ha ha...

Ả vừa cười vừa ho rũ rượi, khinh bỉ nhìn nàng giống như được nghe một điều gì đó thật buồn cười. Nàng cũng cười, không trả lời ả luôn mà ngược lên nhìn thiên không trong vắt nhưng vẫn lác rác có tuyết rơi kỳ lạ của ngày hôm nay.

- Ngươi có biết, kẻ bị thiên lôi đánh trúng thì vĩnh viễn cũng không thể siêu sinh được không?

- Ngươi dùng cách này để dọa ta? Ta thật sợ, sợ muốn chết ha ha ha...

Ả càng lúc càng khinh thường cười cợt, trong lòng một chút sợ hãi cuối cùng cũng bị quét sạch sẽ không còn tí nào, nàng quả thật đã phát điên rồi mới dùng cách này dọa ả.

- Vậy sao?

Nàng nhếch miệng cười, đột nhiên một tay nắm lấy lưỡi kiếm, ngửa mặt chỉ tay lên trời thét lớn.

- Lão thần tiên khốn nạn chó chết nhà ngươi, đồ vô năng vô lực vô thần vô quỷ nhà ngươi. Đồ thần tiên đệ tiện không tim không phổi nhà ngươi, ta nguyện rửa cả họ nội họ ngoại cả ông chú bà thím, ông cậu bà mợ, cả hàng xón tám trăm dặm xung quanh nhà ngươi. Đồ lão già chết đâm chết chém chết đường chết chợ, chết lợt hổ xí chết chìm hổ phân nhà ngươi mau lăn đến đây cho cô nãi nãi taaaaaaaaaaaa.....

Ầm ầm!

Bầu trời đang quang đãng độ nhiên tối sầm lại theo từng lời nàng nói ra, mây đen không hiểu từ đâu tụ tập, sầm chớp đi dùng càng lúc càng tiến đến gần với tốc độ tăng theo cấp số nhân. Long Vân cùng Nam Cung Triệt ban đầu tròn mắt đen mặt nhìn hành động quái dị của nàng, trong giây lát còn tưởng nàng thật sự bị kích thích đến phát điên rồi nhưng ngay khi tiếng sấm đầu tiên vang lên tất cả cùng lập tức lui lại đằng sau, lấy nàng làm tâm cách càng xa càng tốt. Bọn họ cũng không quên, một năm trước đây nàng xuất hiện như thế nào....

- Người....người....người là ai...

Thụy Miên mắt trợn ngược, lắp bắp không thành lời, sợ đến mức bất chấp đau đớn vật lộn muốn rút khỏi thanh kiếm mà tránh xa nữ nhân đang giống như ác quỷ thật sự có thể triệu tập được lôi thần này.

- Ta? Ta là người sẽ cho ngươi được ném tư vị vạn kiếp bất phục vĩnh viễn không thể siêu sinh!

Nàng hung ác nhe răng cười dữ tợn nhìn xuống Thụy Miên, đồng thời trên trời ầm một tiếng chấn động không gian. Đạo lôi sáng chói khủng khiếp lập tức bổ xuống bao phủ lấy cả nàng và Thụy Miên, lực chấn động mạnh đến nỗi hất cả Nam Cung Triệt vùng Long Vân bắn ra xa cả thước nhưng vẫn không ngừng lại, liên tục liên tục những tiếng ầm ầm đi dùng vẫn phát ra, sấm sét không ngừng bổ xuống không ngơi không dứt, đất đá cùng cây cối bị tan chảy, cháy xém văng tứ tung mù mịt mãi đến nửa khắc sau mới im lặng trở lại.

55. Chương 54

Chương 54: Thiên mệnh không thể cưỡng.

Tít....tít....tít....tít...

Âm thanh nhàm chán đều đặn, không to, không nhỏ vang lên trong căn phòng yên tĩnh lại phá lệ rõ ràng khiến làn mi dài cong veo khe khẽ lay động, đập dờn như cánh bướm rồi nhẹ nhàng mở ra.

Trắng....

Trần nhà trắng mịn không có bất kể dấu vết gì của sà gỗ trạm khắc tinh xảo hay ngói lưu ly xếp lớp với những trang trí bằng vàng hoa mỹ, ánh sáng rõ ràng và mạnh chứ không dịu dàng giống như ánh sáng của dạ minh châu phát ra. Rèm vải trắng muốt lay động, nệm bông trắng tinh sạch sẽ thoang thoảng mùi ẩm áp của nắng và gay gay mũi của thuốc khử trùng. Ngoài hành lang tiếng người rì rầm nho nhỏ cùng những tiếng côm cộp của giày đế cứng va chạm với sàn nhà lát đá hoa, ngoài cửa sổ xa xa vọng lại tiếng còi hụ gấp gáp của xe cấp cứu. Tia nắng nhạt màu được lọc qua lớp vải rèm dịu dàng phủ xuống lộ pha lê trong suốt cấm bó hoa lan tường trắng tinh khôi, xen lẫn vài bông phốt hồng nhè nhẹ vẫn còn vương sương sớm.

Cô gái với mái tóc nâu dài hơi xoắn bồng bềnh tản ra trên gối ngơ ngác nhìn cảnh vật vừa lạ lẫm vừa quen thuộc xung quanh, bàn tay khẽ đưa lên, những ngón tay nhỏ nhắn với móng đã được cắt tỉa gọn gàng sạch sẽ, nơi mu bàn tay xanh xao vẫn cắm chiếc kim luân trong mạch máu đang được nối với dây chuyền nước, từng giọt, từng giọt chậm rãi chảy xuống đưa chất điện giải vào trong cơ thể cô. Nhìn xuống, trên người là

những điện cực tiếp xúc với da, nối liền với chiếc máy phát ra âm thanh tẻ nhạt kia, hiển thị những con số, biểu đồ thông báo những số liệu của sự sống.

Cô gái chớp chớp làn mi một vài lần nữa, chống bàn tay không có gấn kim xuống lớp nệm bông từ từ ngồi dậy. Ngơ ngác nhìn xung quanh một lần nữa, thật sự xác định được mình đang ở trong phòng bệnh riêng tại...bệnh viện, một bệnh viện hiện đại. Bàn tay nhỏ nhắn, cổ tay được quấn băng ép màu trắng lộ ra dưới lớp tay áo bệnh nhân vươn ra, với lấy tờ báo gấp làm đôi đặt trên tủ inox xám bạc bên cạnh đầu giường. Bỏ qua bài đưa tin về một vụ tai nạn máy bay thảm khốc chính giữa trang nhất, nhìn chằm chằm vào ngày tháng phía trên đầu, cạnh tit báo.

” BÁO CÔNG AN NHÂN DÂN số xxxx. Ra ngày 9 tháng 11 năm 2013.”

Xoạt...

Tờ báo giấy tuột khỏi những ngón tay run rẩy rơi xuống sàn nhà lát gạch men trắng nóng, cô gái bắt đầu run rẩy, mặc kệ kim luân bị lệch khỏi ven khiến áu trào ngược lại trong dây chuyền hai tay vòng lại lấy bờ vai gầy, cả người thu lại thành một đoàn. Đầu gục xuống chôn giữa hai đầu gối lắc lư chao đảo giống như một con diều bị đứt mất dây, tiếng thút thít nho nhỏ đầu tiên bật ra. Cho đến khi y tá trực trong phòng giao ban song và quay lại thì tiếng thút thít ấy đã trở thành những tiếng kêu gào đến tê tâm liệt phế, cô gái giống như mất đi sự kiểm soát vật lộn với chính cơ thể của mình bất kể hộ lý cùng y tá kìm giữ thế nào cũng không dừng lại. Chỉ đến khi y tá trưởng xuất hiện, diên tiết mà gào lên chỉ đạo cấp dưới của mình đi lấy thuốc an thần loại dành nhẹ dành cho phụ nữ có thai thì cô mới đột ngột dừng lại. Bàn tay rớm máu do kim luân bật ra run run đưa đến trước bụng mình, đôi mắt đỏ bừng mờ mịt những lệ ngơ ngác nhìn đến y tá trưởng, đôi môi mong từng hồng hào mướt mà giờ trắng bệch khô nứt mấp máy, thanh âm khào khào thì thầm giống như không thể tin mà hỏi lại.

- Ta....tôi...đứa nhỏ của tôi không có làm sao?

Mọi người bị hành động điên cuồng của cô ban nãy làm cho cảnh giác, lúc này tuy thấy cô có vẻ bình tĩnh trở lại nhưng vẫn rất đề phòng. Y tá trưởng là một người phụ nữ trung niên vóc dáng vẫn cân đối, gương mặt lạnh lùng cùng chiếc kính viền vàng càng tăng thêm sự nghiêm nghị nhìn thẳng vào cô.

- Phải, lúc này thì không làm sao nhưng chỉ cần hành động vừa rồi của cô xảy ra một lần nữa thì chúng tôi cũng không chắc.

- Thật? Thật sự không làm sao?

Cô gái dờ dẩn hỏi lại, bàn tay ôm lấy bụng mình hơi siết lại nhưng tinh thần có vẻ không còn bị kích động nữa.

- Thật, chúng tôi...

- Chị Minh? Con gái em làm sao vậy?

Một giọng nói hốt hoảng xen lẫn cả kinh hoàng đột ngột cắt ngang lời của y tá trưởng, tiếp theo một bóng người nhỏ nhắn với chiếc giỏ xách cùng cặp lồng, bình giữ nhiệt hết sức linh kinh nhưng vô cùng nhanh nhẹn lách qua cả đám hộ lý cùng y tá mà không rơi một đồ vật gì hết lao vào. Đến khi nhìn thấy cô gái vẫn một thân chặt vật ngơ ngẩn ngồi trên giường bệnh, một tay chảy máu ròng ròng ôm lấy bụng, tay kia vẫn bị một hộ lý nam nắm chặt lấy thì nháy dựng lên. Xông đến có chút hung hăng đẩy người hộ lý kia ra ôm lấy cô vào lòng, ánh mắt khó hiểu hướng về phía y tá trưởng.

- Nó vừa mới tỉnh, sao lại thế này?

Y tá trưởng tên Minh sau khi thấy người mẹ của cô gái vào thì có vẻ thả lỏng hơn một chút, ngữ điệu cũng có chút nhẹ nhàng hơn lúc nãy.

- Con gái cô mới tỉnh nên có chút kích động, ừ...khá là kích động, tôi đã chỉ định dùng thuốc an thần nhưng...

- Thuốc an thần? Nó đang có thai!

Bà rút lên lanh lạnh, ánh mắt sắc bén quét về phía những y tá đứng gần mình nhất.

- Cô thật là, cô có phải người trong ngành nữa không vậy? Chẳng nhẽ cô không hiểu bệnh nhân phải thế nào tôi mới ra chỉ định dùng thuốc an thần, khả năng ảnh hưởng đến thai nhi của thuốc và khả năng ảnh hưởng đến thai nhi khi người mẹ bị kích động là bao nhiêu phần trăm? Bên nào nặng bên nào nhẹ chẳng nhẽ không thể tính ra? Nhìn vào bộ dạng của con gái mình chẳng nhẽ cô không biết lúc ấy thế nào? Tôi biết cha mẹ nào cũng xót con, nhưng thân làm y tá lâu năm cô cũng không thể vì vậy mà quên hết bản năng nghề nghiệp của mình được.

- Kích động?

Bà lúc ấy mới buông con gái mình ra, cẩn thận đánh giá lại một lượt. Cô gái lúc này đã có vẻ tỉnh táo hơn so với trước nhưng vẻ thất thần thì vẫn còn nguyên si, cô nhận ra mẹ mình, vùi đầu vào trong lòng bà nhưng khi nhìn vào trong đôi mắt tan rã của cô bà biết cô không chỉ đơn giản là bị kích động.

- Thật xin lỗi, em đã vội quá...nhưng lúc này nó đã yên tĩnh lại, liệu có cần dùng thuốc?

Bà ngược lên, áy này cùng chờ mong nhìn y tá trưởng đang đẩy lại gọng kính, cúi đầu cẩn thận xem xét những dữ liệu mà máy điện tâm đồ ghi lại.

- Ngay lúc này thì có lẽ không cần nhưng....tôi nghĩ vẫn nên đợi kết quả sau khi bác sỹ kiểm tra lại thì tốt hơn.

Hai ngày sau.

-....PTSD (Posttraumatic Stress Disorder) ? Hội chứng rối loạn stress sau sang chấn?

Người phụ nữ trung niên nhỏ nhắn toát ra vẻ nhanh nhẹn đã thay một bộ đồng phục y tá nghi hoặc hỏi lại bác sỹ trưởng khoa tâm lý, người đàn ông lớn tuổi khoác áo blu trắng đang bắt đầu hoàn thành song bệnh án.

- Trong thời gian hôn mê, con gái cô đã có những biểu hiện của việc gặp ác mộng, bằng chứng là luôn lặp đi lặp lại một từ vô nghĩa, thốn thức cùng hoảng loạn bất an. Cô ấy cũng hoàn toàn né tránh đề cập đến sự việc xảy ra trong khoảng thời gian bị mất tích gần một năm trước, có nhạy cảm nhưng may là chưa đến mức độ thái quá. Theo như lời của y tá thì còn có biểu hiện rối loạn ngôn ngữ, những từ đầu tiên cô gái trẻ này nói khi tỉnh lại hoàn toàn không phải tiếng Việt mà là tiếng Trung. Kỳ lạ rằng không phải tiếng Trung hiện đại mà là tiếng Hán cổ, trước đây con gái cô từng học qua cổ văn?

Ông ngược lên nhìn bà dò hỏi.

- Cổ văn? Cổ ngữ? Lại là tiếng Hán? Con gái tôi theo học mỹ thuật chứ không phải khảo cổ nên tôi có thể chắc chắn nó chưa từng tiếp xúc với những thứ ấy.

Bác sỹ nhíu đôi mày đã bắt đầu có vài sợi bạc lại, cẩn thận đánh giá lại một lượt hồ sơ bệnh án, chiếc bút trong tay theo vô thức nhịp nhịp trên bàn.

- Con gái cô được phát hiện trong tình trạng thế nào còn nhớ chứ?

Bà Bích Thủy, mẹ của cô gái cũng đã bắt đầu tỏ thái độ sốt ruột nhưng vẫn kiên nhẫn nói lại với vị bác sỹ già đáng kính của viện sức khỏe tâm thần.

- Một tuần trước tôi nhận được điện thoại của công an, yêu cầu đến bệnh viện quân đội tại quận X để xác nhận nhân thân của một cô gái trẻ vì cô ấy có nhiều điểm trùng khớp với Thủy Linh, con gái tôi đã bị mất tích trong khi đi dạy về gần một năm trước. Dĩ nhiên tôi nhận điện được con gái mình, nhưng khi ấy nó nhìn thật sự rất kỳ quái. Tóc tuy có chút tán loạn nhưng vẫn có thể thấy là được vấn lên cầu kỳ, có cài trâm ngọc, gắn những chi tiết nhỏ tinh xảo bằng vàng. Trang phục cũng là y phục kiểu cổ, được may và thêu thủ công rất chi tiết, chân đi hài gấm lót lông cáo trắng có đính ngọc trai, cổ tay và bàn tay trái có vết cắt sâu do vật sắc bén bằng kim loại và vật nhọn cắt vào đã được đắp thuốc và băng bó theo kiểu đông y, ngón tay áp út đeo chiếc nhẫn không phải cái trước đây nó đeo, trên người cũng tìm thấy vài chiếc kim trâm cứu loại cực mảnh, chỉ cần đâm vào da lập tức nó sẽ gãy và theo mạch máu chạy vào tim. Cái thai trong bụng được mười một tuần, có dấu hiệu từng bị xuất huyết và dọa sảy. Ngoài ra thì giấy tờ tùy thân cùng điện thoại, túi sách hoàn toàn không có. Công an khi ấy đã có kết luận rằng rất có thể nó đã bị một

tên bệnh hoạn nào đó bắt cóc sau đó thì trốn được, hoặc cũng có thể là bị bỏ lại nơi ngoại thành vì khi ấy tình trạng của nó hết sức nguy kịch. Sau đó tôi lập tức làm hồ sơ thủ tục chuyển cho nó về viện chúng ta....

Nhận được cái gật đầu của bác sỹ, bà ngừng lời, lại càng có vẻ lo âu hơn. Lúc trước lo cho con gái hôn mê bà không có chú ý đến, nhưng khi bây giờ rà soát lại một lượt mọi chuyện thì bà càng lúc càng bất an.

- Tôi cũng đã nhận được hồ sơ bệnh án và kết luận của bác sỹ bên bệnh viện quân đội chuyển sang, con gái cô từng có dấu hiệu sảy thai và bị băng huyết ồ ạt nhưng vì một lý do không thể giải thích nào đó thì cái thai vẫn sống và đến bây giờ thì phát triển hoàn toàn bình thường, có vẻ còn khá là tốt nữa. Trên chiếc mâm bạch ngọc cũng có phản ứng dương tính với máu và xét theo góc độ của vết thương thì vết cắt trên cổ tay do chính cô ấy tự rạch, trên kim châm cứu gỡ từ người con gái cô có phản ứng dương tính với ít nhất bốn mươi lăm loại độc tố từ nhân tạo đến tự nhiên. Những loại độc tố ấy dù dính phải 0,1 mg cũng có thể gây chết người nhưng trong huyết thanh của con gái cô lại chứa một loại kháng thể tự động loại bỏ toàn bộ những độc tố ấy. Chúng tôi đã cố tách loại kháng thể ấy ra khỏi huyết thanh lấy được từ người cô ấy nhưng chỉ cần rời khỏi huyết tương những kháng thể ấy lập tức bị triệt tiêu, hay nói một cách khác chính máu của con gái cô là một loại thuốc giải độc và chỉ có tác dụng khi dùng trực tiếp...

- Khoan đã, ý của bác sỹ là sao?

Bà cảnh giác nhìn vị bác sỹ đang bắt đầu lâm vào những nghiên cứu chuyên sâu mà đối tượng không ai khác chính là con gái bà, nhận ra sự thay đổi trong giọng nói, bác sỹ có chút ngưng ngừng hắng giọng một chút.

- Cũng không có gì quá nghiêm trọng, ý tôi là con gái cô ngoại trừ chút bất ổn tâm lý thì sức khỏe đã hồi phục gần đến mức như bình thường. Tôi....chỉ là thay mặt của viện nghiên cứu huyết học muốn...muốn có một chút đề nghị với bà và con gái....

- Xin lỗi nhưng tôi hoàn toàn không đồng ý với bất cứ điều gì ông hay viện nghiên cứu huyết học sẽ đề nghị, nếu sức khỏe đã không còn trở ngại tôi muốn làm thủ tục xuất viện trong tuần này.

Một giọng nói lạnh lùng từ ngoài cửa xen vào, đánh gãy lời của vị bác sỹ. Ông cùng bà Bích Thủy đều giật mình quay lại thì thấy cô gái đang được đề cập đến không biết đã ở đó từ khi nào, đôi mắt đẹp tuyệt không còn một chút bóng dáng của sự mơ màng cùng thất thần khi nãy. Tuy vẫn phải ngồi xe lăn và được một hộ lý đưa đến nhưng từ thái độ đến ngữ điệu cùng lời nói lại toát ra vẻ gì đấy không cho phép người khác được từ chối, giống như...đã quen ra mệnh lệnh đối với người khác. Hoàn toàn không có chút gì liên quan đến cô gái vừa được kết luận là gặp tổn thương về tâm lý và bị sang chấn tinh thần. Ông bác sỹ có chút bối rối hiếm hoi, đẩy đẩy lại gọng kính không được tự nhiên lựa lời.

- Cô Thủy Linh, tôi nghĩ rằng cô cũng biết khá rõ về bản thân mình, nếu như cô đồng ý thì rất có thể...không, là chắc chắn sẽ cứu được rất nhiều người....

Thật kỳ quái, rõ ràng ông là một vị bác sỹ, một giáo sư vô cùng có uy tín trong ngành y và là một giảng viên nghiêm khắc tại viện đại học y quốc gia, từng đứng trước cả ngàn sinh viên cùng đồng nghiệp mà không một chút biến sắc nhưng tại sao cô gái trẻ này chỉ mở miệng vài câu ông đã cảm thấy mình bị...áp lực.

- Cứ cho là ích kỷ đi, nhưng tôi không muốn làm chuột bạch cho những thí nghiệm của các người... Mẹ, con muốn về phòng, lát nữa hiệu trưởng cùng đồng nghiệp của con sẽ đến thăm.

Cô gái vô cùng dứt khoát và thẳng thừng từ chối, câu sau dĩ nhiên là nói với bà Bích Thủy, mẹ của mình. Bà khi được gọi đến, theo bản năng lập tức đứng dậy tiến đến tiếp nhận tay cầm của chiếc xe lăn, đưa cô trở lại hành lang đi về phòng bệnh riêng biệt của mình. Để lại bác sỹ trưởng khoa cùng một vài người khác cũng phải ngơ ngẩn, đúng thật là lần đầu tiên trong nghiệp lương y từ mẫu họ gặp phải một bệnh nhân...như vậy.

Trên hành lang sạch sẽ, bà Bích Thủy đẩy chiếc xe lăn chậm chậm, ngần ngừ nhìn con gái mình nhưng muốn nói lại thôi.

- Linh, có chuyện gì...mẹ không thể biết được sao?

- Mẹ có mang truyện đến cho con không? Trong này rất nhàm chán, con muốn về sớm...

Cô nhẹ nhàng yêu cầu, cố ý tránh đi câu hỏi của mẹ mình. Bà thở dài, từ trong túi áo blu rộng của mình ra quyển sách mỏng, ngoài bìa đề vài chữ “Lục Tiểu Phụng truyền kỳ chi Quyết Chiến Tiền Hậu”.

- Người mới khoẻ lại, đọc truyện sẽ không tốt.

- Mẹ

Cô bắt đầu dài giọng, giống như mọi khi làm nũng khiến bà đánh bắt lực thở dài, ném quyển truyện vào trong lòng cô cần nhàn.

- Đây, đây, của cô đây. Sắp làm mẹ đến nơi còn...

Bà biết mình lỡ lời, lập tức khựng lại cẩn thận nhìn cô con gái lớn của mình, tuy cô không chịu nói nhưng bà biết, đứa nhỏ chắc chắn là một khúc mắc rất lớn trong lòng, chỉ sợ...

- Ai nha, mẹ có cháu liền lập tức quên con gái sao? Con thực đau lòng mà, để khi nào sinh nó ra rồi con sẽ tét vào mông nó vì tội ngay cả mẹ của mẹ mà nó cũng dám tranh.

Thuỷ Linh một bộ vô cùng tủi thân ôm ngực nhìn bà ai oán, giống như thật lại vô cùng tự nhiên, không có điểm nào khó chịu khi nhắc đến đứa nhỏ hết. Chẳng nhẽ bà đã nghĩ sai?

- Đồ quỷ, mẹ nào đi tị nạnh với cả con? Để tối nay bố cô đem các em vào, xem chúng nó có cười cô thối mũi ra không.

Bà cũng bớt một phần nào lo lắng, cười cười yêu thương dí tay vào trán cô một cái đẩy nhẹ sau đó đỡ cô trở lại giường rồi mới khép cửa phòng lại ra ngoài đi làm công việc của mình.

Ngay khi cửa phòng cách mộ tiếng đóng lại, ngăn cách cô với sự ồn ào nơi hành lang bệnh viện, nụ cười ngờ nghệch cùng gương mặt ai oán lập tức hạ xuống, thay thế bằng một sự bình lặng, bình lặng đến tưởng như trống rỗng. Bàn tay luồn xuống phía dưới gối nằm, tìm kiếm sau đó rút ra một quyển sổ cùng chiếc bút chì. Đôi mắt tròn to có chút mờ đi, làn môi run rẩy sau đó mím chặt lại khi ngón tay nhỏ nhắn lướt trên những đường nét chân dung còn chưa hoàn thành.

Đầu bút chì chậm chậm miết trên giấy, đem bóng hình yêu dấu in hằn trong tim kia vẽ ra. Chỉ trong hai ngày ngắn ngủi nhưng mỗi một biểu cảm như khi nhíu mày, khi trềng mắt, lúc lạnh lùng, khi hài lòng, từng ánh mắt, từng cái nhìn và cả....nụ cười của duy nhất một người đàn ông trong y phục kiểu cổ với mái tóc đen dài như huyền tơ cài trâm bạch ngọc đã tràn ngập một cuốn sổ bìa da.

Độc...

Âm thanh đùng đục của giọt nước rơi trên trang giấy, cô gái vẫn mặc kệ, để nó lăn dài xuống chảy qua đuôi mắt phượng khê xéch lên nghiêm khắc khiến nó phai mờ, làm ục quang sâu thẳm tựa hắc ngọc ấy trở nên nhu hoà. Cô gái giống như không thể kìm được nữa lại gục xuống, ôm cuốn sổ vào trong lòng nấc lên nghẹn ngào trong cảm lặng.

-....Diệp....

Một cái tên, chỉ duy nhất một chữ nhưng cũng đã bao trọn tất cả yêu thương nhưng nhớ và cả đau đớn đến tận cùng tâm can. Phải, cô chính là Tiêu Thuỷ Linh, ái thiếp của Thiên Ngoại Phi Tiên Diệp Cô Thành. Ký ức của cô một lần nữa quay trở về với Hạo Long quốc, buổi sáng định mệnh ngày hôm ấy, ngày mà cô sâu sắc nhận lấy bài học mà lão thần tiên kia đã giáo huấn cô. Rằng mệnh trời là không thể cải, phản nhân không thể nghịch thiên, cô đã chống lại thiên mệnh khi cứu hãn một mạng thì hãn.....cũng sẽ vì cô mà mất đi mạng sống.

..”*Đã gửi từ trái tim của tôi*”..

56. Chương 55

Chương 55: Bà xã bé nhỏ.

Nàng vẫn nhớ như in cảm giác trống rỗng đến nôn nao khi nhìn xuống cái xác cháy đen khét lẹt không còn phân rõ hình dạng của Thuý Miên, vẫn còn nhớ cái cảm giác mênh mông bơ vơ khi được cung nữ cùng thái giám đưa trở về cung, vẫn còn nhớ rõ cảm giác tay hắt lạnh đi và cứng lại trong tay mình.... Mọi thứ khi ấy thực chậm, thực chậm, lại mơ hồ đặc quánh lại giống như là nàng đang nhìn xuyên qua một làn nước hay một thước phim quay chậm lại. Mọi thứ dường như đã mất đi hết cả màu sắc vốn có chỉ để lại sắc trắng tang tóc, mọi âm thanh dường như cũng trở thành câm lặng, sự im lặng của thê lương. Nàng lúc ấy thật muốn khóc to lên, thật muốn gào to lên, thật muốn cầu xé chính bản thân mình....muốn làm một thứ gì đó để có thể phát tiết ra nỗi đau đớn trong lòng, nỗi đau còn đau hơn cả nỗi đau thể xác. Nếu khi mất đi một cánh tay, một bàn chân, mất đi một phần cơ thể ta còn biết chỗ mình bị đau ở đâu. Sự đau đớn của nàng chính là dần trải ra mọi góc ngách của cơ thể, từ chính giữa ngực lan ra đến tận đầu ngón tay đầu ngón chân. Nó không đau dồn dập, không đau đến chết đi sống lại mà nó âm ỉ, gặm nhấm từng chút từng chút, mang đi từng phần từng phần trong nàng. Nàng không biết vì sao lúc ấy mắt của mình lại chỉ nhìn thấy sắc trắng, có phải là đạo lôi ấy đã làm hỏng mắt của nàng rồi không? Hay tại vì sắc trắng là màu mà người ấy yêu thích nhất? Nàng cũng không hiểu vì sao lại không thể nghe được bất cứ âm thanh gì khác nữa, có phải nàng bị âm thanh khủng khiếp của sấm sét phủ lên mình làm cho điếc rồi hay tại vì nàng không thể tiếp nhận nổi âm thanh nào khác ngoại trừ tiếng tim đập của người ấy. Khi trái tim ấy ngừng lại, không còn nảy lên đem sức sống đến nữa thì cũng là lúc mọi âm thanh trên đời này cũng đi theo đó mà tắt hẳn. Nàng cũng không biết nữa....

Và khi tia nắng cuối cùng của ngày buồn nhất cuộc đời nàng tắt hẳn, cũng là lúc nàng tận mắt nhìn thấy ngự y dùng từ phiến hút toàn bộ hơn một ngàn ngân châm từ trong thân thể đã giá lạnh của hắn ra. Biết hắn là người vốn cẩn thận, nàng không nói một lời nào gạt tất cả quan thái giám chuyên lo việc khâm liệm của người trong hoàng tộc ra tự tay mình thay đổi y phục cho hắn. Dù đã từ bỏ thân phận cùng địa vị nhưng máu đang chảy trong người hắn chính là dòng máu của hoàng gia, hắn vẫn là người của Hoàng Phủ thị. Bàn tay của nàng luồn vào trong mái tóc đen dày, cẩn thận lồng vào chiếc kim quan đính tử ngọc đại biểu cho thân phận đặc thù, xuyên cây châm khắc hình rồng hai đầu có tua vàng dài qua búi tóc. Ngón trở trắng bệch lướt qua đôi mày anh tuấn, khẽ chạm vào làn mi dày, theo sống mũi cao thẳng nghiêm nghị xuống đến làn môi mỏng từng luôn mím lại khắc nghiệt giờ buông lỏng phảng phất nét cười. Lồng vào từng lớp, từng lớp lụa gấm, buộc từng nút thắt, cài từng khuy bạc, phủ thêm ngoại bào, thắt đai lưng cẩn ngọc, lồng vào hài gấm. Cuối cùng, nàng nâng bàn tay đeo nhẫn của hắn lên, áp trên đôi môi phớt hồng của mình rồi mới đặt xuống, xếp những ngón thon như ngọc mài giao nhau nơi thắt lưng.

- Chẳng biết không, ngay lần đầu tiên gặp thiếp đã thật ngạc nhiên khi nghĩ rằng chàng là thần tiên, là một cái mai tiên...

Nhẹ lau đi giọt nước rơi trên lưng bàn tay hắn, một giọt, hai giọt rồi ba bốn giọt thì nhau rơi xuống, thấm vào tay áo rộng được thêu viền chỉ vàng.

- chàng lúc đó thật kiêu ngạo, lạnh lùng cũng thực xa cách nhưng thiếp lại rất thích, rất thích, vô cùng thích...thiếp thích chàng kiêu ngạo nhưng lại tự tay bón từng thìa thuốc cho thiếp, thiếp thích chàng lạnh lùng nhưng lại vô cùng ôn nhu với thiếp, thiếp thích chàng xa cách nhưng lại luôn ôm thiếp vào trong lòng mình che chở. Có lẽ...ngay từ khi ấy chàng đã bắt đầu tiến sâu vào trong trái tim của thiếp rồi, nếu không...thiếp cũng sẽ không buồn đến vậy, không giận đến vậy khi chàng luôn coi thiếp là ân nhân mà “báo đáp”. Chàng dù là một cái thành chủ cao cao tại thượng, một cái cao nhân lánh đời, một ngọn núi thấp toàn thấp bích nhưng có đôi khi thiếp lại thấy chàng giống như một tiểu hài tử với đức niệm chiêm hữu vô cùng mạnh mẽ, thiếp cũng thấy chàng thực xấu tính khi luôn dựa vào chiêu bài xa lánh thế sự để chạy trốn khỏi trách nhiệm. Là chàng không màng thế sự hay kỳ thật là chàng...lười biếng đây?

Nàng mỉm cười nhẹ nhàng đeo lên túi hương, cài lại ngọc bội cho hắn, ngón tay không nỡ buông nắm ná vuốt ve chiếc nhẫn cưới nơi ngón tay áp út.

-.....chàng nói xem, cuối cùng chàng là thông minh tuyệt đỉnh hay là ngu ngốc tuyệt đỉnh đây? Rõ ràng chỉ cần dùng kiếm gạt ra là được, rõ ràng chỉ cần dùng nội lực cũng có thể chấn gãy được hết vì sao chàng lại

dùng thân mình che chắn cho thiếp? Chàng lúc ấy đã quên mình là một cái tuyệt thế cao thủ còn thiếp là toàn thân bách độc bất xâm rồi hay sao? Lẽ nào không thể có cách nào khác để tránh hay sao mà chàng lại.... Ngu ngốc, ngu ngốc chàng là đại ngu ngốc...chàng là đồ đại ngu ngốc...

Nàng càng nói, nước mắt lại càng tuôn rơi, nắm lấy từng tầng lớp lớp cổ áo trắng thướt không một nếp nhăn hét lên với hắn để nhận lại sự im lặng dội thẳng vào lòng mình. Bàn tay nhỏ nhắn co lại thành nắm đấm, giống như mất đi lý trí liên tục nhằm vào lồng ngực rộng giáng xuống.

-....chàng ngu ngốc, chàng nghĩ rằng chàng làm như vậy thì ta sẽ bình an sao? Chàng nghĩ rằng chàng làm như vậy ta sẽ thật sự được an toàn sao? Hiện giờ ta đang rất đau, rất đau, ta đau vô cùng, đau đến sắp phát điên rồi. Tất cả là lỗi của chàng, là lỗi của chàng, chàng nói đi, nói cho ta biết phải làm thế nào bây giờ, nói cho ta nghe ta phải sống tiếp với sự đau đớn này như thế nào bây giờ? Chàng nói chàng sủng ta, chàng đau ta, chàng yêu ta vì sao chàng lại khiến ta khổ sở đến như vậy? Chàng là đồ ngu ngốc, chàng là đồ ác độc...đồ ác độc, chàng bỏ ta mà đi như vậy sao? Chàng nghĩ có thể chỉ nói một câu xin lỗi là có thể khiến cho ta chấp nhận để chàng buông tay mình dễ dàng như vậy sao? Ta yêu chàng, ta cần chàng, ta không thể thiếu chàng! Diệp Cô Thành, chàng có biết điều ấy không? Chàng có hiểu hay không? Ngu ngốc, đại ngu ngốc...vì sao chàng lại để ta lại, tại sao chàng không mang ta đi theo, chàng đã hẹn ta đợi chàng về mà chàng nỡ bỏ đi mãi như vậy sao?

Nàng gục trên ngực hắn thốn thức, trái tim cùng cơ thể như tan vỡ ra theo từng lời, theo từng giọt nước mắt thấm ướt y bào phủ trên thân xác đã giá lạnh. Vai gầy run run tưởng như con diều đứt dây trong cơn gió bão, vừa bơ vơ mất đi phương hướng lại vừa chao đảo mà bỏ nhào xuống không gì kìm giữ nổi.

Ở ngoài cửa, một nữ nhân thanh nhã thoát tục vòng eo đã bắt đầu nhô ra. Một tay được nam nhân tuấn mỹ phảng phất nét lạnh nhạt một thân bạch y phiêu dật đỡ lấy muốn tiến vào lại thôi, một tay đặt trên môi ngăn không inh phát ra bất cứ tiếng nấc nghẹn ngào nào. Nàng ngược đôi mắt như trời thu đông đầy nước của mình lên nhìn phu quân của mình như dò hỏi, hắn thở dài rồi lắc đầu nhẹ nhàng nhưng bàn tay cầm kiếm để xuống theo thân mình phía bên kia nắm chặt đến mức thanh kiếm cũng phải rung lên lách cách.

Rầm!

Long Vân đứng phía sau, quay lưng lại không nhìn vào trong phòng nhưng trong sự im lặng thê lương này thì những lời nàng nói đều giống như mũi dao nhọn đâm vào lồng ngực của mỗi người đứng đây. Nắm tay của hắn vẫn đặt trên cây cột gỗ bịt đồng khảm vàng sừng sững nơi hành lang dài của Vĩnh Hoà cung, quai hàm bạnh ra do bị nghiêng lại. Long nhan muôn thủa ôn hoà lần đầu tiên lộ ra sự hung dữ, hai mắt vẫn đỏ tởm nhìn trừng trừng như thiêu như đốt vào trong bóng đêm giống như làm vậy thì có thể sẽ đem viêm hoả trong lòng mình phát tiết ra ngoài. Vì quyền lực, vì đề vị, vì lòng tham và vì sự tranh đoạt lẫn thù hận mà chỉ trong một buổi sáng người mất phu quân kẻ mất hoàng thúc, chỉ trong một buổi sáng phu thê chia cắt mẫu tử chia lìa chỉ vì...hắn mềm lòng. Với phi hổ quân trong tay tại sao từng đấy thời gian hắn không tra ra được Cung Cửu ẩn náu ở đâu, là bởi hắn muốn cho người huynh trưởng kia của mình còn có một cơ hội nhưng không ngờ...cơ hội ấy lại trực tiếp làm tổn hại đến Diệp hoàng thúc.

-....chàng còn nhớ câu chuyện ta từng kể với chàng trên đường từ Tây Vực về Trung Nguyên chứ?...phải, ta đã kể rất nhiều. Chính là câu chuyện mà khi ta cảm động rơi nước mắt mà chàng lại phì cười và nói rằng nó thực vô lý ấy, câu chuyện mà chàng nói rằng chỉ để lừa tiểu hài tử ấy....

Giọng nàng thì thâm thủ thủ vẫn đều đều vang ra, đôi chỗ còn ngừng lại như chờ đợi ai đó trả lời. Tôn Tú Thanh không thể tiếp tục giả vờ được nữa, gục vào trong lòng Tây Môn Xuy Tuyết khóc nức lên. Ngay cả những hộ vệ mặt than luôn không thay đổi sắc diện kể cả khi nhìn thấy Diệp Cô Thành một thân áo trắng nhiễm huyết được đưa trở về, lúc này cũng không thể không cúi thấp đầu. Thanh Y, Hồng Y, Lam Y cùng Tử Y đứng phía ngoài bình phong cắn chặt răng vào môi, một thân chật vật do bị người của Cung Cửu tập kích cũng chưa thay cứ để như vậy một khắc cũng chưa rời khỏi chủ nhân của mình.

- chàng nói rằng Romeo và Juliet chỉ là hài tử còn chưa lớn hết nên dễ xúc động và chết vì nhau chỉ có trong những câu chuyện kể, vậy còn chàng thì sao? Thông minh tuyệt đỉnh? Trầm ổn, lãnh mạc? Chàng thực ác độc khi nhận lấy hết những tuyệt mệnh trầm ấy về phía mình, chẳng để đến một chiếc dằm vào da thịt ta. Để ta cũng phải như nàng Juliet kia....chàng có cho rằng chúng ta là do dễ xúc động nên mới vậy? Chàng có nghĩ đến cảm giác của ta không? Ta chỉ là người xa lạ ở thế giới này, ta chỉ là lạc bước đến đây,

không có thân nhân, không có gia đình. Ta đã từng nghĩ phải chăng đó là định mệnh, để ta có thể vượt qua cả không gian cùng thời gian đến bên chàng, phải chăng đó là duyên phận khi chúng ta cứ lẳng nhẳng dây dưa rồi cuối cùng cũng...gắn kết lại với nhau? Lúc tưởng như ta có thể bình thản mà chấp nhận, có thể từ bỏ thế giới của mình để ở bên chàng, lúc chúng ta có thể trở thành một gia đình thực sự thì cả hai tử cùng chàng đều bỏ ta mà đi...vậy ta ở lại đây vào lúc này có ý nghĩa gì...

- Thủy Linh! Cậu định....

Tôn Tú Thanh ngay khi nghe thấy nàng nhắc đến Romeo và Juliet đã bắt đầu để tâm cảnh giác nên khi nghe nàng nói vậy không quản đến bụng mang dạ chửa liền lập tức đẩy lão công của mình ra mà xông vào nhưng....

- Sinh đồng giường cộng chằm, tử đồng khâm cộng huyết. Nhất đời nhất thế, bất li bất khí!

Khoẻ miệng cong lên nụ cười ngọt ngào, làn mi khép dần xuống che đi đôi mắt lấp lánh. Giọng nàng vẫn đều đều, mang theo muôn hạn nhu tình mật ý, nhẹ cúi xuống hôn lên bạc thần băng giá, không dời ra cho đến khi từ giữa đôi môi bắt đầu trào ra dòng chất lỏng đỏ sẫm phiếm hắc. Thân hình nhỏ nhắn lại một lần nữa tựa vào bờ vai rộng, hai bàn tay một lớn một nhỏ mười ngón lại đan vào nhau chặt chẽ. Bàn tay còn lại đặt nơi trái tim từ từ trượt xuống, để lộ ra đầu ngón chân găm vào phản chiếu lại ánh nến lấp lánh.

Lao xao...lao xao...

Xuân quanh nàng rộ lên rất nhiều âm thanh lao xao, tiếng đồ vật bị xô ngã, có cả những tiếng gọi tên nàng, có người nắm lấy tay nàng kéo giật ra, lại có cả những tiếng hét lên kêu gọi gì đó. Những tiếng động vang vọng lại nghe âm âm giống như từ thật xa...thật xa...truyền đến. Thân thể nàng co rút đau đớn, trái tim khó nhọc nảy lên từng nhịp, mỗi nhịp đều giống như va chạm với lồng ngực mà vỡ nát ra. Tại lưng bùng, mắt tối dần xuống một cách nhanh chóng, thân người nặng trĩu chìm dần xuống cho đến khi sự mệt mỏi giống như màn sương đêm phủ chụp xuống nàng.

Khi nàng thở hắt ra lần cuối cũng là lúc trong tấm điện riêng tại Vĩnh Hoà cung mọi người đều ngẩng ngẩn nhìn trân trân vào chiếc giường trống rỗng, chỉ trong một chớp mắt cả Diệp Cô Thành lẫn Thủy Linh đều tiêu thất tan biến vào trong không gian như thể chưa từng tồn tại. Nếu không phải Tôn Tú Thanh vừa nắm lấy cổ tay nàng, nếu không phải trên lớp nệm gấm vẫn còn vương lại hơi ấm của nàng cùng những giọt máu đen nóng hổi còn chưa kịp ngấm hết thì mọi người còn thật sự nghĩ rằng mình là đang nằm mộng giữa ban ngày.

.....

- Cô giáo Linh?

Cô gái ngồi bên gốc hoàng lan nơi góc vườn hoa của bệnh viện thoáng giật mình, chớp mắt ngẩng lên từ trang giấy ngược nhìn người đàn ông cao ráo đang đứng ngược sáng nhìn xuống mình. Giọng nói hơi khàn khàn, mái tóc gọn gàng hơi có chút rối do cơn gió đông nhẹ thổi, cô nghiêng đầu dò hỏi.

- Vâng, xin lỗi anh là...?

- Chào cô, tôi là thiếu úy Hoàng Minh thuộc tổ điều tra của công an thành phố.

Vừa tự giới thiệu anh ta vừa đưa chiếc thẻ ngành ra để chứng nhận, cô hơi nhú mày một chút, trầm ngâm gật đầu và ra dấu anh ta có thể ngồi xuống bên cạnh.

- Đáng lẽ ra chúng tôi đã đến ngay khi cô tỉnh lại nhưng...bác sỹ không cho phép, hiện nay cô chắc có thể trả lời được một số câu hỏi của tôi chứ?

Sau khi ngồi xuống, anh ta bắt đầu theo thói quen đánh giá cô. Mái tóc nâu bồng bềnh thất thành một chiếc bím to buông hờ trên vai, khuôn mặt nhợt nhạt trắng xanh cùng đôi mắt to với hàng mi dài còn vương hơi ẩm. Bộ đồ bệnh nhân có vẻ hơi rộng khiến thân hình đã nhỏ nhắn lại càng thêm yếu đuối, áo khoác len phủ trên vai gầy, sau khi ngược lên thoáng nhìn qua chiếc thẻ ngành trong tay anh song lại cúi xuống tập trung vào bản vẽ than trì đang bắt đầu đi vào những nét chính. Tuy vẫn mang vẻ ốm yếu nhưng tinh thần cũng không hoảng loạn như lời bác sỹ đề cập đến vào những ngày trước, nếu không muốn nói là quá mức

bình tĩnh với một người bị chuẩn đoán PTSD và là nạn nhân trực tiếp . Đặt chiếc điện thoại để sẵn chế độ ghi âm bên cạnh rồi lôi quyển sổ tay từ trong túi áo ra, anh ta nhìn cô chờ đợi.

- Tôi biết anh định hỏi điều gì nhưng xin lỗi, trí nhớ của tôi gần đây rất lộn xộn.

Ngòi bút trong tay anh ta vừa đặt xuống đã phải ngừng lại, ngạc nhiên nhìn cô một lần nữa lập lại điều cô vừa nói.

- Trí nhớ lộn xộn?

- Phải, chắc anh cũng biết những người sau khi bị sang chấn tinh thần rất có khả năng sẽ gặp phải trở ngại khi đề cập đến ký ức, nên nếu khi nào tôi nhớ ra được gì thì sẽ gọi điện báo cho các anh.

Cô vẫn không ngẩng lên, giọng đều đều vô cảm giống như biết rằng chắc chắn anh ta sẽ không tin nhưng vẫn cố tính nói vậy. Mày rậm nhứ chặt, anh ta cất quần sổ tay đi, thu chiếc điện thoại lại, hai tay đan vào nhau đặt trên gối. Im lặng nhìn cô một lúc như cân nhắc rồi mới nói tiếp, giọng nói không còn cứng nhắc như trước nữa mà có nét gì đó thân thiết hơn so với những người lạ nên nói với nhau.

- Thuỷ Linh, em không nhận ra anh?

Thuỷ Linh nghĩ rằng thái độ của mình chắc chắn sẽ khiến vị chiến sỹ công an nhân dân này phải hết hi vọng mà bỏ đi nhưng không ngờ điều cô được nghe lại là câu hỏi này. Cô có người bạn nào làm công an điều tra mà mình không nhận ra sao? Bút trong tay dừng lại, cô lúc này mới ngẩng lên cẩn thận đánh giá lại người thiếu ury này. Thân hình cao lớn rắn rỏi trong bộ thường phục là áo len tối màu cao cổ ôm sát, áo khoác măngtô đen được cắt may vô cùng khéo léo và quần jean đậm màu cùng đôi giày Dolce lịch sự trẻ trung. Mái tóc cắt ngắn được vuốt lại gọn gàng để lộ ra gương mặt ngăm đen nam tính với đôi mày rậm, sống mũi cao hơi gồ, đôi mắt sáng bừng nhiệt huyết của tuổi trẻ, khoé môi khê dương lên cười nhẹ, chiếc cằm chẻ ương bướng sạch sẽ. Nếu nhìn qua thì thật sự không ai nghĩ anh ta sẽ là công an, giống kiểu của một doanh nhân trẻ và thành đạt thì đúng hơn. Nhận thấy cô đang cẩn thận đánh giá mình, nụ cười đến đôi môi khéo léo lại càng sâu thêm. Một vài hình ảnh thời học sinh thoáng qua trong đầu cô, chàng trai trẻ trong chiếc áo sơ mi trắng, quần âu tím than đứng dưới tầng phượng đỏ chói lọi trong ngày khai trường và nụ cười rạng rỡ khiến bất kỳ nữ sinh nào đi qua đều phải ngẩn ngơ. Cô mở to mắt nhìn thẳng vào anh ta, bàn tay nhỏ khê đưa lên trên môi ngăn lại tiếng kêu đầy sững sốt.

- Anh Minh? Bí thư đoàn trường khoá xxxx trường A?

Khoé miệng người công an trẻ hé mở, tràn ra nụ cười tươi sáng đúng như trong trí nhớ của cô, chỉ khác chẳng là đã không còn gọng kính trễ nải trên sống mũi với làn da trắng và bộ dạng thư sinh, bàn tay to đã có dấu vết chai sạn vươn ra xoa xoa làm rối tung mái tóc cô giống như năm nào.

- Bà xã bé nhỏ lúc này mới nhận ra ông xã sao? Thực đau lòng muốn chết mà....

57. Chương 56

Chương 56: Thực hại não a.

Đen mặt nhìn chàng trai đang một bộ ôm ngực giống như là rất đau đớn do bị tổn thương, có chút gì giống với người chiến sỹ công an cầm mẫn vì nhân dân chứ? Có chút gì giống với người vừa vô cùng nghiêm túc và chuyên môn muốn lấy “khẩu cung” của cô kia chứ?

- Đồng chí cán bộ, thỉnh tự trọng.

Cô không chút nể mặt cắt ngang màn diễn, lại không tự chủ được sử dụng lối nói chuyện mình dùng hơn một năm qua ở “nơi kia”. Bàn tay nắm lấy quyển sổ run run rồi buông lỏng, xếp bút vào rồi gập lại không để ý đến một trang trong đó tuột ra, nhẹ nhàng rơi xuống thảm cỏ phía sau.

Nụ cười trên môi vẫn không tắt nhưng Hoàng Minh cũng đã nhìn được đến vẻ ảm đạm xuất hiện thoáng qua trong đôi mắt đẹp ấy, làm như không để ý đến sự kỳ lạ trong cách dùng từ của cô anh buông tay xuống cười cười.

- Bao nhiêu năm rồi mà nhìn em vẫn vậy nhưng có vẻ như cô bé lớp dưới ngày nào đã trưởng thành thật rồi, không còn bị anh làm cho cảm động như trước nữa.

- Rõ là làm trò con khỉ, em có khi nào bị anh làm cho cảm động sao?

Cô trẻ môi nguýt anh một cái nhưng cũng không nhin được mà mỉm cười khi nghĩ đến những năm tháng học trò đã qua, quãng thời gian vô tư, vô lo vô nghĩ thừa ômai với tà áo trắng tinh khôi cùng nhánh bằng lăng tím trong ngần bàn học.

- Ôi bà xã bé nhỏ, em càng lúc càng vô tình rồi, anh biết làm sao đây khi trái tim cứ mãi mê nghĩ đến bóng dáng của em mà nhói lên đau đớn. Đây em hãy đặt tay lên nó và cảm nhận xem có phải nó đang nảy lên liên hồi và gào thét tên em hay không...

Cô đau đầu xoa xoa huyết thái dương, thi thoảng nói lại vài câu đầu khẩu cùng vị cựu đàn anh này của mình. Rõ ràng đã là một người đàn ông trưởng thành nhưng cá tính hay giận hờn lại không chịu thay đổi, trước đây cũng vậy. Khi không có người thì liên tục dùng những lời lẽ ba hoa để chọc cô nhưng trước mặt người khác thì lại đổi trở thành chàng bí thư vô cùng trầm ổn với trách nhiệm, đáng tin cậy. Quả nhiên, vừa nhắc thấy bóng trắng của nữ y tá đẩy xe lăn tiến lại gần thì bộ mặt nhăn nhó “bi lụy vì tình” của anh lập tức quay trở về với hình ảnh của “chú công an” đang làm nhiệm vụ, không biết trong tay xuất hiện quyền sở từ lúc nào liên tục ghi ghi chép cái gì đó.

- Chị Linh, cô Bích Thủy nhờ e đến đưa chị trở về phòng, bác sỹ Nguyễn muốn khám lại cho chị lần cuối trước khi xuất viện.

Hoá ra là một nữ thực tập sinh, cô bé tuy nói chuyện với cô nhưng ánh mắt lại lén lút đảo qua phía Hoàng Minh bên cạnh, gò má có chút hồng hồng.

- Từ từ, đừng đứng lên vội như vậy, em được xuất viện không có nghĩa em đã khoẻ trở lại... Thật đúng lúc tôi cũng có chuyện cần trao đổi với bác sỹ điều trị cho cô ấy, chúng ta sẽ đi cùng nhau luôn.

Vừa nhanh tay đỡ lấy, giúp cô ngồi xuống chiếc xe lăn, anh lại vừa ngẩng lên thông báo với cô bé thực tập sinh một cách vô cùng đương nhiên.

- Này này, bỏ cái móng heo của anh ra ngay...mà ai cho anh quyền đến gặp bác sỹ điều trị của em hả?

Cô đập vào bàn tay vẫn đang nắm lấy cổ tay mình, hung hăng trừng anh một cái không biết rằng lúc này nhìn mình đang rất có sinh khí, khác hẳn hình ảnh yếu ớt cô đơn một mình ngồi bên góc hoàng lan, trong những tia nắng mảnh mai lọt qua tán lá, phủ xuống thân thể nhỏ nhắn một màu vàng nhạt hết sức u buồn. Anh mỉm cười, thần nhiên nắm lấy tay cầm của chiếc xe đẩy, chậm rãi tiến vào phía trong dãy hành lang cổ kính mang lối kiến trúc Pháp của đầu thế kỷ trước.

- Anh là người phụ trách điều tra việc mất tích của em một năm trước.

Giọng anh trở về với vẻ nghiêm túc cần phải có.

- Bây giờ em đã trở về, anh có thể khép hồ sơ lại được rồi.

Cô thờ ơ, lạnh nhạt.

- Phải, anh đã báo cáo và nhận được chỉ thị mới là điều tra sự việc trở về hết sức kỳ lạ, bị nghi ngờ là bắt cóc cùng xâm hại của em...

- Cái gì?

Cô thét lên lạnh lạnh, mang đến những ánh mắt tò mò của bệnh nhân, bác sỹ và y tá đi lại xung quanh. Ý thức được mình có chút vô ý, cô quay đầu lại nhìn Hoàng Minh đang nhú mày đánh giá mình nhỏ giọng nhưng vô cùng cương quyết, còn có cả phần gay gắt.

- Không có vụ bắt cóc hay xâm hại nào ở đây hết, em không gửi đơn yêu cầu điều tra thêm vì thế...

- Mẹ em có gửi.

Anh trầm giọng ngắt lời cô, cảm nhận thấy vấn đề nghiêm trọng hơn mình tưởng.

- Vậy mẹ em sẽ rút đơn.

Cô cụt ngủn trả lời, kết thúc cuộc nói chuyện. Cả hai liền rơi vào sự im lặng cho đến khi trở về khoa và được bác sỹ tiến hành kiểm tra lại hết sức tỉ mỉ, trong suốt quá trình ấy Hoàng Minh chỉ lặng lẽ đứng phía sau cô, quan sát và ghi chép lại. Từ tác phong, lời nói đến cử chỉ hành động đều vô cùng nghiêm túc và đúng với chuyên môn nghiệp vụ của mình, tiện thể thu hút không ít những nữ y tá, hộ lý cùng cả thực tập sinh liên tục kiểm soát ra vào.

-....mười ngày sau cháu quay lại tái khám, trong thời gian này có bất kỳ vấn đề gì khác lạ phải lập tức đến đây nhé.

Vị bác sỹ trung niên cười cười, tay không ngừng phê ký vào bệnh án của cô và kết thúc bằng một con dấu đỏ chói lọi.

- Tôi có một vài câu hỏi.

Ngay khi cô mỉm cười vươn tay nhận lấy hồ sơ bệnh án, chuẩn bị thở phào nhẹ nhõm thì Hoàng Minh lại lên tiếng. Bác sỹ Nguyễn ngẩng lên, đẩy đẩy gọng kính nhìn gương mặt cứng đờ của cô, lại liếc sang người đàn ông bên cạnh.

- Anh là...?

- Chắc khoa phòng cũng đã nhận được thông báo từ công an thành phố, tôi là thiếu úy Hoàng Minh người phụ trách chính của tổ điều tra trọng án.

Anh nhả nhận bắt tay bác sỹ Nguyễn, đồng thời đưa thẻ ngành của mình ra khiến vị bác sỹ vô cùng ngạc nhiên. Lúc thấy anh vô cùng thân thiết đẩy xe lăn còn cô thì mặt nặng mày nhẹ đi vào, ông còn tưởng rằng...

- Bây giờ thì từ việc mất tích đã trở thành trọng án rồi cơ đấy, tôi có quyền yêu cầu giữ kín về thông tin bệnh án của mình.

Thuỷ Linh châm chọc cười lạnh.

- Nếu em muốn anh có thể xin trát của toà án.

Hoàng Minh khẽ mỉm cười nhưng giọng điệu lại vô cùng nghiêm túc, chắc chắn anh ta sẽ làm như vậy nếu cô tiếp tục yêu cầu. Một năm học chung trường không phải là quá dài nhưng cũng đủ để hiểu về cá tính cố chấp đến cứng nhắc của anh, khi quyết định một vấn đề thì dùng chín trâu hai hổ cũng không thể lay chuyển. Thực giống với vị tướng quân bướng bỉnh nào đó....ánh mắt cô có chút nhu hoà khi nghĩ đến nam nhân cháy bỏng nhiệt huyết cùng nụ cười rạng rỡ như ánh mặt trời kia, để mà so sánh Nam Cung Triệt và Hoàng Minh có nét gì đó tương đối giống nhau. Đặc biệt là tinh thần trách nhiệm cùng vẻ tươi sáng, có điều nếu như Nam Cung Triệt cũng có cái miệng dẻo quẹo như Hoàng Minh có lẽ đã ôm được Giáng Châu về tướng quân phủ từ lâu rồi. Cô một lần nữa ko tự chủ được lại để tâm trí mình trôi lạc về “bên kia”, nơi có những người bạn, người anh em, huynh muội dù thân quen trong một thời gian ngắn ngủi nhưng đã in hằn vô cùng sâu vào trái tim cô. Cô không để ý đến Hoàng Minh đang trao đổi điều gì với bác sỹ Nguyễn, nhìn xuống quyển sổ trong lòng mình, bàn tay nhỏ khẽ vuốt ve, miệng tràn ra nụ cười chua xót...khi nghĩ đến nơi ấy cô lại có cảm giác vô cùng kỳ lạ, nó vừa giống như ngày hôm qua lại xa xôi giống như từ tận kiếp trước. Những người ở đây vừa thân thiết giống như người nhà của cô lại vừa giống như những người xa lạ ở một thế giới khác. Còn hẳn, tướng công của cô, chồng của cô thì lại giống như một giấc mộng. Một giấc mộng đẹp đến mức cô từng muốn mãi trầm luân trong đấy, muốn cùng hắn vĩnh viễn không tỉnh lại. Có điều cuộc vui nào cũng sẽ tàn, mộng nào cũng sẽ tan và bài học này từ lão thần tiên kia cô cũng đã nhận. Số phận con người đã được an bài hầu như không thể đổi, mỗi một tác động nào đó nhằm chuyển biến nó thì sẽ đều phải vượt qua một khảo nghiệm sinh tử. Cô đã suýt mất đi mạng sống của mình khi cứu hắn, đến bây giờ thân thể của cô vẫn phải chịu đựng hậu quả của việc đó, ngay cả bác sỹ chuyên khoa cũng đã vô cùng kinh ngạc khi không thể giải thích được vì sao nhịp tim, mạch đập cùng toàn bộ cơ cấu chức năng của cơ thể cô lại có thể suy yếu hơn người bình thường đến như vậy. Cô đã chấp nhận đánh đổi sức khoẻ, giảm

đi dương thọ của mình để thay đổi vận mạng của hần nhưng rồi bánh xe số phận vẫn cứ quay trở về con đường đã định của nó. Cô cứu hần một mạng thì hần cũng đã vì cô mà mất mạng, tất cả cố gắng đến cuối cùng cũng chỉ là bong bóng xà phòng tan vỡ ra mà thôi. Cô không thể nghịch thiên, nếu như trong người cô đang không mang cốt nhục của hần, nếu như trên tay cô không mang chiếc nhân cười có khắc tên của cô và hần thì có lẽ cô đã thực sự tin tưởng đó chỉ là một hồi mộng tưởng của chính mình. Bài học này...cái giá phải trả cũng quá đắt, để hiểu được điều đó cô đã phải đánh đổi cả trái tim của mình, đúng vậy, trái tim của cô đã không còn trong cơ thể của cô nữa. Nó đã ở lại cùng với Diệp Cô Thành và mãi mãi yên nghỉ bên trong hoàng lăng của Hạo Long quốc rồi, còn lại đây chỉ là một thân thể trống rỗng, tiêu tụy và chỉ sống để bảo vệ giọt máu của người cô yêu, bảo vệ kết tinh của bọn họ bên trong mình mà thôi. Nếu đứa bé thật sự không còn, cô có thể chắc chắn một điều rằng dù có trở lại được thế giới của mình cô cũng không thể tiếp tục sống khi biết hần đã không còn trên đời.

-....Thuỷ Linh?

Cô rời khỏi suy nghĩ của mình, ngẩng lên nhìn bác sỹ Nguyễn cùng Hoàng Minh, cũng không quan tâm lắm đến ánh mắt có phần ái ngại của bọn họ hỏi lại.

- Xin lỗi, tôi có hơi buồn ngủ. Hai người nói đến đâu rồi?

Hoàng Minh cùng bác sỹ Nguyễn trao đổi với nhau qua ánh mắt rồi bác sỹ Nguyễn mới dùng thái độ rất cẩn trọng nói với cô.

- Thiếu úy đây nghĩ rằng chúng ta đang có một trường hợp mắc phải hội chứng Stockholm, đương nhiên đây cũng chỉ là giả thuyết.

Ông thoáng thấy một tia kinh ngạc trong mắt cô, sau đó là nổi giận rồi chuyển thành hài hước.

- Hội chứng Stockholm? Hội chứng chuyển từ căm ghét sang bệnh vực và quý mến kẻ bắt cóc mình?

Cô cười như nắc nẻ khi nghĩ đến bộ dạng băng sơn vạn năm không tan của Diệp thành chủ trong tạo hình mẹ mìn bắt cóc trẻ con, đầu buộc khăn thắt nút dưới mũi, toàn thân bận y phục kiểu ninja, tay cầm cái túi vải đen tay cầm cái kẹo mút. Đây....có tính là hơi bị quá đáng rồi không? Trong sự ngạc nhiên của mọi người trong phòng khám, cô bò ra ôm bàn cười không ngừng lại được, vừa cười vừa lập đi lập lại mấy từ chả liên quan đến nhau như “bắt cóc”, “mặt than”, “mẹ mìn”.... Đợi cho cô cười xong thì cũng đã hết mười phút, vừa thở hổn hển vừa rút tờ giấy ăn thấm nước mắt, hậu quả của việc cười liên tục cô vừa với sang bên cạnh vỗ vỗ vào vai Hoàng Minh, lại lắc lắc đầu giống như vô cùng thông cảm.

- Đồng chí thiếu úy, trí tưởng tượng của anh thực phong phú. Quá kinh ngạc khi đến bây giờ anh vẫn chỉ ở lon thiếu úy mà thôi, là anh đọc quá nhiều “Thám tử lừng danh Conan” hay đọc văn nghiệm ngập “Kindaichi Case Files”?

Hoàng Minh ho khan một tiếng, cố gắng giữ vững hình tượng nhưng tai đã đỏ bừng.

- Anh đang nói chuyện nghiêm túc, anh nghĩ ngờ em bị bắt cóc và lâu ngày đã sinh ra ảo cảm với kẻ kia và bây giờ e đang cố tình bao che cho hần.

- Em lập lại một lần nữa là em không bị bắt cóc...

Suy nghĩ lại ینگ

Đầu tiên bị lão thần tiên tóm đến uống trà trên thiên đình và không cho phép cô phản kháng

> Bắt cóc. Nhưng nếu nói thật ra như vậy cô sẽ bị tổng sang Châu Quý ngay lập tức ==> Bỏ qua!

Tiếp theo bị ai đó cưỡng ngạo kiss đến suýt tắt thở ngay ngõ nhỏ phía sau Duyệt Lai khách điểm tại Hàng châu rồi điểm huyết cứng ngắc, kiêng như kiêng heo về Bạch Vân thành

> Cường bạo. Nhưng mấy ngày sao cô lại cưỡng hôn bắt hần “lấy thân báo đáp” mình nên cô còn cường bạo hơn cả hần. Bỏ qua!

-....nói tóm lại chỉ là chán đời xách balo đi “phượt” sau đó bị tai nạn và....mất trí nhớ tạm thời mà thôi.

Tất cả mọi ý tưởng cùng họ lý đang lên lút cùng công khai vĩnh tại nghe ngóng chuyện của cô đều đồng loạt sắc nước miếng trước lý do hết sức...vớ vẩn, chỉ có thể lừa trẻ con này. Bác sỹ Nguyễn coi như không nghe thấy gì hết, tập trung chuyên môn ngắm....bảng hệ thống tuần hoàn não bộ treo trên tường. Hoàng Minh trên trán nảy ra một cái gân xanh nhưng vẫn cười đến sáng lạng rút từ trong túi giấy đựng hồ sơ ra một túi nilon có niêm phong, bên trong là một chiếc trâm bạch ngọc trạm khắc hình đám mây vô cùng tinh xảo, vừa thấy nó cô lập tức tái mặt. Hải lòng với biểu hiện của cô, Hoàng Minh cầm ngay mép túi, lắc cho nó bung đưa ngay trước mặt để cô có thể nhìn thấy nó rõ ràng sau đó làm như vô cùng tiếc nuối mà cất vào trong túi hồ sơ như cũ.

- Em mất trí nhớ? Vậy chắc cũng không thể nhớ nổi vật này rồi.

- Đưa cho em.

Đột nhiên không khí trong phòng trầm hẳn xuống, khuôn mặt cô vừa rồi còn hồng hồng, một bộ tướng bình muốn chọc tức chết người nhưng vẫn vô cùng đáng yêu thì lúc này lại trắng bệch dọa người. Hơn nữa ánh mắt cũng trở nên đặc biệt nghiêm túc, ngữ điệu dùng đến cũng là câu ra lệnh trực tiếp. Hoàng Minh hơi khựng lại, như mảy đánh giá cô. Từ cô gái gây yếu anh đã quen từ nhiều năm trước này đột nhiên lại phát ra một loại khí tức trầm ổn cùng cao quý đến kinh người. Mặc dù vẫn đang phải ngồi trên xe lăn nhưng lại khiến người ta có cảm giác cô ấy đang ngồi từ phía trên cao nhìn xuống bọn họ. Đầu và vai thẳng tắp vuông góc với nhau, cằm hơi hất lên cao, đôi mắt đẹp trở nên lạnh lùng sắc bén nhìn thẳng vào anh. Mỗi một từ nói ra đều rất rõ ràng, mang theo mệnh lệnh không cho phép được phản kháng. Một tay đặt hờ trên tay vịn có lót đệm da của xe lăn, một tay tào nhã vươn ra trước mặt chờ đợi, những ngón tay thon nhỏ như cánh hoa lan kiều sa mà sang trọng. Giống như một vị quý phu nhân đang đưa ra mệnh lệnh và đang chờ mệnh lệnh ấy được thực hiện, kiên nhẫn và áp lực.

- Không thể, đây là vật chứng.

- Không có vụ án thì sẽ không có vật chứng, tôi đang yêu cầu anh trả lại cho tôi chiếc trâm của mình.

Mọi người không tự giác cảm thấy bị áp lực vô cùng lớn, giống như khi đứng trước mặt viện trưởng hay chủ nhiệm khoa của mình lúc phạm lỗi vậy. Hoàng Minh sa sầm mặt xuống không nói gì nhưng cũng vẫn đưa cho cô chiếc trâm, ko phải bởi vì bị khí thế của cô dọa mà bởi cảm thấy vật này chắc chắn rất quan trọng với cô.

Nhận lấy chiếc trâm, cô không nói thêm một câu gì hết, ôm nó cùng quẩn sở vào lòng, chậm rãi đứng dậy nhưng vẫn thẳng lưng, ngẩng cao đầu mà bước đi chỉ có điều đôi vai lại run lên tiết lộ cảm xúc trong lòng.

Uych...loạt xoạt....

Đôi chân không thể chống đỡ được cơ thể mà lão đảo ngã xuống ngay cửa phòng, quần sở trong tay cô rơi xuống, khiến những bản vẽ kẹp trong ấy bung ra, tan tác trải đầy trên đất, ngập tràn gương mặt của một người đàn ông lạnh lùng nhưng tuấn mỹ bất phàm tựa thiên tiên trong ảo cảnh.

58. Chương 57

Chương 57: Thị phi tai tiếng.

Tất cả những bức phác thảo đều bằng than chì, chỉ hai màu đen và trắng nhưng lại hoàn toàn lột tả được thần thái, khí chất cũng như tình cảm của người đàn ông này. Khuôn mặt với những đường nét hoàn hảo cân xứng giống như được tạc ra từ một khối cẩm thạch, từng góc cạnh đều toát lên một vẻ đàn ông mạnh mẽ. Mày rậm hơi xéch, sống mũi cao gọn thẳng tắp hoàn hảo, đôi mắt sắc nét hơi hạ xuống che khuất bớt trông mắt sâu thẳm mà sáng ngời như saphia đen. Môi mỏng mím lại nghiêm khắc nhưng khoé môi lại cong nhẹ lên một chút trở thành nụ cười như có như không, mái tóc đen dài như tơ dùng một dải lụa trắng cản ngọc buộc một phần cao lên còn lại tản ra trên bờ vai rộng, kéo dài đến thắt lưng. Ống tay áo rộng cùng tà áo dài nhẹ bay theo làn gió, trong bàn tay với những ngón thon dài tinh tế đưa lên là chiếc trâm bạch

ngọc trạm khắc hình một đoá bạch vân vô cùng tinh xảo. Cẩn thận, dịu dàng cài vào làn tóc bồng bềnh tựa mây của một cô gái đang đứng quay lưng lại. Tuy không nhìn thấy mặt, trang phục lại là cổ trang với xiêm áo dài thướt tha nhưng bóng lưng nhỏ nhắn yêu kiều ấy lại vô cùng quen thuộc. Phía sau hai người là một rừng mai trĩu tuyết, xen lẫn đâu đó là vài cánh hoa e ấp khẽ nở, xa xa ẩn trong màn sương mờ ảo là bóng dáng của một toà thành với lối kiến trúc Trung Hoa cổ điển. Quả là một bức tranh ảo thế tuyệt đẹp cùng lãng mạn, chỉ có điều.....

- Là cây trầm ấy?

Hoàng Minh đưa tập tranh đã được xếp gọn lại đến trước mặt cô, ánh mắt sắc bén tập trung vào cây trầm trong tay người đàn ông trong bức hoạ, câu hỏi tuy là nghi vấn nhưng ngữ khí lại là khẳng định.

- Phải.

Cô cũng không hề tìm cách né tránh, trực tiếp công nhận. Điều này khiến Hoàng Minh hơi bất ngờ, anh còn tưởng rằng cô sẽ giống như trước, sẽ một mực nói rằng mình không nhớ để không phải trả lời.

- Em có thể vẽ cây trầm có hoa văn phức tạp chính xác đến từng chi tiết nhưng em lại nói rằng mình không nhớ gì về quãng thời gian gần một năm qua?

- Phải.

Cô vẫn không ngẩng đầu lên, chăm chú nhìn vào cây trầm đang ánh lên ánh sáng dịu dịu ảm áp trong tay mình.

- Vậy người đàn ông đó là ai?

Hoàng Minh bắt đầu mất kiên nhẫn, ngón tay chỉ thẳng vào vào gương mặt đẹp đến hoàn hảo của người đàn ông trong bức vẽ.

- Em không nhớ.

Ánh mắt cô trở nên tan rã, nhẹ nhàng gạt đi ngón tay của anh dịu dàng thu lấy những bức vẽ ấy lại.

- Đó là kẻ đã bắt cóc em phải không?

Hoàng Minh vẫn nhất quyết không buông tha khiến cho cô thực sự không chịu nổi mà nổi khùng lên, cô giống như một con sư tử xù lông, quát mắng gầm gừ đe dọa với anh.

- Anh thử lặp lại điều ấy một lần nữa xem? Tôi nói lại lần cuối cùng, tôi không bị bắt cóc càng không bị xâm hại lại không có tổn thương gì hết, anh có thể hoàn thành bản báo cáo cho cấp trên của mình được rồi đấy.

- Vậy đứa nhỏ em đang mang thì sao?

Hoàng Minh lạnh lùng, anh tuy là bạn của cô nhưng anh cũng là một người thực thi và bảo vệ pháp luật. Có thể với người khác khi thái độ đã kiên quyết như vậy anh cũng sẽ không tìm hiểu thêm làm gì, nhưng người này lại cố tình là cô. Cô gái nhỏ xinh duyên dáng trong tà áo dài trắng tinh khiết từng ngơ ngác nhìn anh trong ngày đầu tiên nhập học, cô gái từng cười khanh khách vui vẻ mỗi khi anh chêu chọc gọi cô là bà xã bé nhỏ, là cô gái từng ôm anh khóc lóc tèm nhem nhưng lại vô cùng đáng yêu trong lễ tốt nghiệp của anh.....là mối tình đầu thừa học sinh anh chưa một lần dám bày tỏ. Một năm trước anh đã bằng hoàng khi tình cờ đọc được một hồ sơ thông báo mất tích của phía dưới quận, dù không thuộc trách nhiệm của mình nhưng anh vẫn cương quyết nhận vụ này, bởi người đó là cô gái nhỏ nhắn có đôi mắt to mơ màng vẫn nguyên si trong tâm tưởng anh từ nhiều năm về trước. Thời gian qua anh luôn nghĩ về cô, luôn để ý từng báo cáo của những vụ buôn người, tai nạn hay thậm trí cả những tử thi vô thừa nhận.... luôn hồi hận rằng mình năm ấy tại sao không nói cho cô nghe tình cảm thật sự trong lòng mình, không cho cô biết những lời giốn hớt chêu đùa cô chưa từng chỉ là nói đùa. Đến đến khi linh cảm trong anh mách bảo, đi đến bệnh viện quân đội quận X xác nhận nhân thân một cô gái kỳ lạ không có giấy tờ tùy thân thì mới sâu sắc cảm nhận được bóng hình người con gái này chưa từng phai nhạt trong tim mình. Vì vậy anh càng cố chấp, càng muốn biết chuyện gì đã xảy ra với cô, kẻ nào đã tổn thương cô. Anh không chỉ quan tâm đến cô đơn thuần, anh còn muốn bảo vệ, muốn che chở, muốn...yêu thương cô nhiều hơn nữa.

- Thì sao? Nó là con của em, em có con của mình cũng phạm pháp?

Cô ngược lên nhìn anh cười trào phúng, không để ý đến ánh mắt khác lạ của mọi người xung quanh đang nhìn mình và Hoàng Minh.

- Em không cần phải mang đặc thù nghề nghiệp ra để trả treo lại anh như vậy, em có con không hề phạm pháp nhưng tên kia...kể làm em mang thai thì có thể sẽ gặp rắc rối với pháp luật.

Hoàng Minh chống hay tay lên bàn, cúi xuống từng chữ từng chữ nói với cô.

- Để em nhắc cho anh nhớ, thứ nhất em đã không còn là trẻ vị thành niên. Thứ hai em không bị ép buộc, thứ ba em có quyền tự chủ trong mọi mối quan hệ của mình và thứ tư...anh là ai mà có quyền tra vấn về cha của con em?

Cô nhìn thẳng vào mắt anh, lời nói nhẹ nhàng nhưng lại vô cùng chói tai đối với anh.

- Em....được, anh không là gì. Nhưng với tư cách một người bạn, ít nhất anh cũng không muốn em phải chịu thiệt thòi khi người đàn ông kia không có trách nhiệm.

Anh nghiêng răng, bàn tay đặt trên bàn đã co lại thành nắm đấm.

- Chàng...anh ấy...còn khát khao và hi vọng vào điều anh gọi là trách nhiệm ấy biết bao nhiêu, anh ấy từng như tan vỡ cả tâm can khi bọn em tưởng rằng đã mất đi đứa nhỏ. Anh ấy sẽ hạnh phúc như thế nào khi biết con của mình vẫn còn và đang lớn lên trong em từng ngày, anh ấy...anh ấy đã là người mong chờ đứa này nhất trên đời, còn hơn cả em nữa. Anh ấy đã định mang em đi, tránh xa khỏi những thị phi để em được an toàn, để bọn em có thể trải qua tháng ngày bình thản bên nhau nhưng....anh ấy vĩnh viễn không làm được điều đó....

Giọng cô du dương, nhẹ nhàng giống như đang hát một bản tình ca khi nhắc đến người đàn ông đó, người mà chắc chắn cô đã yêu, đang yêu và sẽ vĩnh viễn yêu tận đến khi nhắm mắt xuôi tay. Trái tim Hoàng Minh thất lại, anh tưởng rằng cô chỉ là muốn bảo vệ người đàn ông đó khi không chịu nổi ra thôi, không ngờ rằng....

- Tránh xa khỏi thị phi để em được an toàn? Thủy Linh, đó là một người đàn ông nguy hiểm phải không? Em đã bị hắn ta tẩy não rồi mới có thể nói ra những lời như vậy, chẳng nhẽ một năm qua là em bỏ đi theo hắn? Em bỏ đi nhưng lại chưa một lần gọi điện hay nhắn tin về cho cha mẹ mình, là hắn không cho em liên lạc với người thân phải không? Nói cho anh, hắn là ai?

Hoàng Minh mất bình tĩnh nắm lấy hai vai cô siết chặt, trong tư tưởng của anh cô vẫn chỉ là cô bé lớp dưới ngõ ngách ngày nào, cô như vậy hoàn toàn là do bị người khác lừa gạt, anh không dám cũng không muốn tin rằng cô đã yêu người khác.

- Một năm trước em bị tai nạn, anh ấy đã cứu và chăm sóc em. Lúc tỉnh lại em không còn nhớ gì hết, mọi việc mọi sinh hoạt hàng ngày đều phải phụ thuộc vào anh ấy. Dần dần chúng em đã yêu nhau từ lúc nào không hay, rất có thể là khi anh ấy khiến nhần bón cho em từng thìa thuốc, từng muỗng cháo. Hoặc cũng có thể là khi lần đầu tiên em nhìn vào đôi mắt sâu thẳm tựa trời đêm và lạnh lẽo như hắc ngọc ấy, anh ấy không bao giờ và chưa từng là một kẻ nguy hiểm. Anh ấy tuy lạnh lùng, ít nói lại tàn nhẫn nhưng chưa từng làm điều gì hại đến bất kỳ người bình thường nào hết, anh ấy....là một người đàn ông tuy không phải là hoàn hảo nhưng lại là một người đặc biệt, đặc biệt đối với em.

Cô chậm chạp, từ tốn nói cho anh nghe. Tuy hoàn toàn là đề cập đến người đàn ông ấy nhưng lại chưa từng một lần nhắc đến anh ta là ai, hay thậm trí chỉ là gợi ý, nghe thì chi tiết nhưng kỳ thực lại rất chung chung.

- Anh ta nhất được một người bị tai nạn nhưng lại không thông báo cho chính quyền, anh ta chăm sóc em từng chút nhưng lại bỏ mặc em bên vệ đường trong khi đang bụng mang dạ chửa với một bộ dạng...quái dị như vậy? Em không biết lời nói của em tràn ngập mâu thuẫn sao?

Hoàng Minh mặc dù tức giận, dù quặn thắt trái tim nhưng nghề nghiệp đã thui rền cho anh một trí óc bằng thép, luôn tìm ra những mâu thuẫn cùng kẻ hở trong lời nói của người đối diện.

- Anh nghĩ anh ấy muốn như vậy sao? Là anh ấy không thể biết, là anh ấy không thể làm gì được, bởi anh ấy....đã không còn nữa rồi. Anh đã hài lòng chưa?

Cô thét lên, nước mắt không nhịn được lại một lần nữa rơi xuống. Bàn tay nhỏ vợ vội những bản vẽ cùng cây trâm ngọc trên bàn, loạng choạng chạy ra bên ngoài để lại trong phòng khám không chỉ một mình Hoàng Minh ngẩn ngơ.

Một tuần sau, trường Cao Đẳng nghệ thuật thành phố A.

Trong dãy hành lang dài cổ kính, cô gái nhỏ nhắn trong tà áo dài màu phấn hồng nhẹ nhẹ, dịu dàng mỉm cười với những học sinh đi ngang qua lễ phép chào mình. Sống lưng cô có chút gai gai khi cảm nhận được những ánh mắt đang lén lút quét trên thân thể cô, khi đi qua những chỗ khuất thậm trí còn có những tiếng bàn luận cổ tình nói to hơn để cô có thể nghe thấy.

Xì xầm...xì xầm....

-...là bỏ nhà theo trai...

-...vác cái bụng to tướng về nhà mà thậm trí còn không biết xấu hổ vẫn tiếp tục đi dạy...

- ngành giáo dục làm sao chấp nhận nổi....

-....biến chất....thật là xấu hổ....

-....thật may không thuộc ban của tôi, nếu không....

-....lúc mới nhận công tác còn tưởng đâu cô ta tử tế lắm, nghe nói là nhà gia giáo người thành phố A gốc cơ đấy....

-....dậy thế nào được học sinh?....

Kìm nén lại nỗi chua xót đọng đầy trong hốc mắt, cô nhẹ nhàng lướt qua, mỉm cười với những người khác, thậm trí ngay cả khi vừa nghe họ nói những điều tồi tệ về mình bởi...là do bọn họ không biết. Cô cũng không muốn tốn thời gian giải thích gì nhiều, tự trong lòng, trong tâm cô biết là được.

-....đâu có, nghe nói cô ta bị một người đàn ông nào đó lừa bán sang biên giới...

- Vậy không phải sẽ bị bán vào nhà chứa sao...

....xì xầm....xì xầm....

Để dòng nước lạnh buốt xối xuống tay mình, coi những lời đang vọng ra từ trong buồng vệ sinh kia là bụi phấn trên đầu ngón tay mà rửa trôi đi. Cô không có bất cứ phản ứng gì với những lời đồn đại càng lúc càng lan rộng, càng lúc càng biến thể phát tán trong trường. Cô không iết từ đâu họ có được những thông tin kiểu như vậy nhưng cô biết nếu cô phản ứng lại thì sẽ càng tệ hơn, cô yêu công việc của mình, cô cũng cần lo cho đứa con trong bụng mình nữa. Cô biết miệng lưỡi thế gian là như thế nào, nếu trước đây cô sẽ không để yên, sẽ đào bới xối lộn hết cả lên đến khi tìm ra những kẻ đang nói xấu mình nhưng bây giờ thì đã khác. Cô mặc kệ bởi chỉ cần qua một thời gian ngắn nữa tất cả cũng sẽ lắng xuống mà thôi, sẽ lắng xuống chỉ cần ban giám hiệu nhà trường tin vào nhân phẩm của cô. Hơn nữa cô đã là giáo viên trong diện biên chế, muốn chuyển hay đình chỉ công tác của cô còn phụ thuộc vào phòng giáo dục và đào tạo của thành phố. Cô đã nghĩ như vậy nhưng đương như mọi người lại không hài lòng với thái độ im lặng ấy của cô, bằng chứng là ngay trong giờ cơm trưa đã có người tìm đến. Đó là một cô gái hơi cao, có mái tóc nâu cắt ngắn một cách cá tính cộng với thân hình uyển chuyển cân đối và khuôn mặt được trang điểm cẩn thận, không một ai nghĩ rằng cô ta đã hơn ba mươi tuổi.

- Linh, chị ngồi cùng với em được không?

Nhận ra đó là Kiều My, ca sỹ kiêm giáo viên khoa thanh nhạc trong trường cô gật nhẹ đầu sau đó xích sang bên cạnh để cô ta có thể ngồi xuống.

- Em đã ổn định chưa? Sao không đợi khoẻ hẳn đã rồi hẵng đi dạy?

Kiều My vừa gấp thức ăn vừa làm như quan tâm hỏi thăm cô.

- Em khá ổn định lại rồi, môn của em giáo viên bị thiếu nên nếu em tiếp tục nghỉ nhà trường sẽ phải thuê giáo viên hợp đồng bên ngoài.

Cô lơ đãng trả lời, đột nhiên nhúu chặt mày đưa tay lên bịt miệng quay đầu đi ngăn không cho thức ăn bị dạ dày quặn thắt trào ngược ra. Kiều My thấy vậy liền vội vã đẩy đĩa cá rán trong khay thức ăn của mình ra xa, vừa vuốt lưng cô vừa nói.

- Chị xin lỗi, chị không biết em đang ốm nghén. Rõ khổ, đã ốm nghén sao còn cố đi dậy làm gì em? Thân con gái lại bụng mang dạ chửa một mình vất vả thế này, gở mồm ồm ra đẩy một cái thì chết...

Cô gạt bàn tay như rắn đang trườn trên lưng mình ra, ánh mắt lạnh lẽo lướt qua gương mặt xinh đẹp sắc sảo của Kiều My nhếch môi cười khê. Sao cô không hiểu thâm ý trong lời cô ta chứ? Nghe thì là có vẻ hết sức quan tâm, hết sức động viên an ủi nhưng kỳ thực lại vừa muốn ọi người biết chuyện cô có thai là thật, lại vừa muốn chỉ rõ ra cô là chữa hoang.

- Cũng không vất vả mấy, em dù sao cũng còn gia đình và cha mẹ chăm sóc. Chị mới là khổ, lần nào có thai cũng là một mình đến viện một mình về. Cha mẹ dưới quê xa không biết đã đành, chắc anh nhà chị cũng bận rộn nên mới thế. Mấy lần mẹ em gặp chị trong ca trực cũng định gọi nhưng lại sợ chị ngại nên thôi, một năm nay em không ở đây cũng không có dịp nào hỏi thăm chị, gần đây việc thai nghén của chị tốt chứ?

Im lặng...nhà ăn dành riêng cho giáo viên có sức chứa khoảng 80 người chật kín chỗ nhưng lại tuyệt đối im phăng phắc. Cô chớp chớp mắt vô cùng “vô tội” nhìn về mặt vắn vẹo muốn giết người của Kiều My, cả trường này ai mà chẳng biết cô ta là gái già gả bảy lần không qua cửa. Chưa từng lấy chồng thì sao mà có thể đi khám thai được? Mà Thuỷ Linh mất tích một năm qua bây giờ mới trở về, có thai thì cũng đã sinh lâu rồi. Hơn nữa lại còn là đến bệnh viện vài lần, không cần phải nói thêm mọi người cũng đã tự có ý tưởng cho việc này là như thế nào. So với việc Thuỷ Linh không chồng mà lại ôm bom thì còn có vẻ...oanh động hơn nhiều.

- Cô...cô...cô... Cô ngậm máu phun người....

Kiều My giận run, tím mặt chỉ tay vào cô lấp bắp.

- A, chị không biết mẹ em là y tá trưởng khoa phụ sản trong bệnh viện S sao? Lần chị đến đều rất vội vàng, còn bỏ quên cả ảnh siêu âm nữa, có gì để em bảo mẹ em xem còn không thì em sẽ đem đến cho chị....à mà có lẽ cũng không cần, chị đã đăng ký “điều hoà lại chu kỳ kinh nguyệt” ngay sau đó rồi mà...aizz cần gì phải vậy chứ? Dù chỉ là hòn máu nhưng cũng có một nửa là của chị mà....

Thuỷ Linh làm như không biết đến xung quanh còn có rất nhiều người nữa, vừa nói lại còn vừa phối hợp hành động vô cùng thân thiết nắm lấy tay Kiều My, không những thế khi nói đến đẹn cuối ánh mắt lại loang loáng lệ thương tiếc.

Rầm.

Khay đựng cơm canh và đồ ăn văng tung toé trên sàn nhà, Kiều My đứng sừng sững mắt như toé ra lửa, mặt vừa xanh vừa trắng lại vừa hồng nhìn vô cùng vui mắt nhìn xuống cô vẫn còn đang “ngơ ngác không hiểu chuyện gì”.

- Chị sao vậy? Lại cần phải đi “điều hoà chu kỳ kinh nguyệt” sao? Có gì cũng từ từ, đừng vội nha, dọa em giật mình thôi không sao, dọa bé con trong bụng em giật mình thì....không tốt chút nào, chị nói có phải không?

Ngoài mặt thì uỷ khuất ôm bụng sợ hãi nhìn Kiều My đang như hung thần ác sát nhưng trong lòng cô lại cười lạnh nghĩ.

“Muốn đấu với bà cô đây sao? Về mà học thêm vài khoá bổ túc nữa đi rồi hẵng đến xếp số, hậu cung phi tần, đầu bảng hoa khôi bà cô đây còn không sợ chẳng nhẽ lại sợ một bà gái già như cô? Muốn cãi sao? Nếu không phải thật bà cô đây sẽ không dám nói, còn muốn đánh sao? Hắc hắc, bà cô đây đang là phụ nữ có thai, động vào tội to bằng giới!”

Lúc này ánh mắt tò mò soi mói cùng xúc siểm đầu tập trung hết lên người Kiều My, cô ta vốn cũng chả được lòng mấy người nay lại thêm chuyện mặt mặt đáng xấu hổ như vậy lộ ra, bằng chứng lại rõ ràng xác

thực, chỉ sợ rằng danh tiếng cũng như công việc rồi đây sẽ vấp phải không ít...đá tảng đi. Gì thì gì chứ thời buổi của công nghệ thông tin, cô tin chắc chưa hết giờ ăn trưa này thông tin ca sỹ Kiều My dính bầu rồi đi giải quyết hậu quả sẽ lan đầy trên những trang mạng cá nhân. Rồi thì chưa đến giờ cơm tối nay cả cái đất nước này biết cũng nên ấy chứ, chỉ cần nhấn một cái nút, thêm vài lời bình thì câu chuyện này không biết sẽ còn đặc sắc đến mức nào nữa đây.

Vừa chặc chặc nghĩ cô lại vừa tiếp tục nhấm nháp chỗ cơm trưa thanh đạm của mình, gần đây hiện tượng ốm nghén của cô khá là nặng nếu không tranh thủ tâm trạng vui vẻ ăn nhiều thêm một chút thì thật quá thiệt thòi. Không thèm để ý đến Kiều My đã bắt đầu vác đôi guốc cao gót đến mười lăm phân của mình đi như chạy ra khỏi nhà ăn....

Reng....!!!

Tiếng chuông tan tầm buổi chiều vang lên, cô từ lớp học quay trở lại phòng hành chính, đến chỗ bàn làm việc riêng của mình để lấy áo khoác và túi sách. Bỏ qua những ánh mắt kỳ quái nhìn mình suốt dọc hành lang đông đúc, chắc lại có một cái phiên bản câu chuyện mới nào đó mà thôi. Nhẹ thở dài, bàn tay vỗ về nhẹ nhẹ lên chiếc bụng đã bắt đầu hơi nhô nhô nhưng vẫn chưa thể nhìn thấy rõ của mình tiếp tục bước. Nhưng khi vào phòng thì mọi chuyện lại càng có vẻ kỳ quái hơn, mọi người không nói chuyện phiếm, không ngồi soạn giáo án hay phê bài như mọi khi mà đều tập trung vào cô. Đang thắc mắc, đột nhiên một đôi tay rộng vươn đến, đem áo khoác dài khoác lên vai cô, giọng nói hơi khàn khàn nhưng ấm áp vang lên từ phía bên cạnh.

- Trời lạnh như vậy em ra ngoài mà không mặc áo khoác là sao? Lần sau đừng như vậy nữa, sẽ ảnh hưởng đến...con.

59. Chương 58

Chương 58: Công khai theo đuổi.

Thuỷ Linh kinh ngạc nhìn người đàn ông cao ráo tuấn tú trong bộ quân phục xanh lá mạ và có nụ cười tươi sáng đang vô cùng đương nhiên mà mới với mình như vậy, như thể giữa hai người đang có cái gì đó rất...mở ám. Không để cho cô kịp suy nghĩ thêm, thậm trí về kinh ngạc còn chưa kịp biến mất anh đã ôm lấy vai xoay người cô lại hướng ra phía cửa. Tay còn lại với lấy túi xách của cô trên bàn, vừa đi vừa nói, không to không nhỏ nhưng cũng đủ để cho toàn bộ giáo viên trong phòng hành chính nghe thấy.

- Bà xã, giận anh thì làm ơn về nhà hẵng giận có được hay không? Anh muốn đến xin lỗi bà xã về chuyện lần trước, bà xã không nói gì đã bỏ anh mà đi như vậy bảo anh phải làm sao đây...

- Hoàng Minh!

Cô không thể nghe tiếp được nữa đẩy mạnh vai anh ra mà cao giọng, Hoàng Minh ngay lập tức nắm lấy bàn tay cô vỗ mặt vô cùng đau khổ cùng hối hận.

- Bà xã, là anh sai rồi! Anh không nên chộc giận em như vậy, em cũng biết công việc của anh thế nào mà. Em đem con bỏ anh lại mà đi như vậy anh đau lòng lắm em có biết không? Đêm anh quên ăn, ngày anh quên ngủ, trái tim anh chỉ hướng về em và con...

- Dừng, anh đừng diễn trò nữa. Con của em không liên quan gì đến anh!

Cô cúi gắt hất tay anh ra, đừng đùa như vậy chứ. Dù có hay giỡn nhưng không thể giỡn trước mặt đồng nghiệp của cô như vậy được, hơn nữa thái độ của anh lại vô cùng kỳ quặc làm cho cô có cảm giác không được tốt lắm, quả nhiên...

- Bà xã, em nhớ lòng nào nói lời tuyệt tình với anh như vậy? Em muốn anh phải làm sao để chuộc lại lỗi lầm mình đã gây ra đây? Đó là công việc của anh, anh cũng không thể làm gì khác được. Một tuần qua anh đã phải làm việc điên cuồng để hoàn thành tất cả khối lượng công việc trong hai tháng, em xem, thậm trí

đến cả quần áo cũng đã bốc mùi do không trở về nhà để thay được. Anh đã phải ngủ ở đội, ăn mì gói cùng uống cafe cầm hơi, trong người anh lúc này không phải máu mà toàn bộ đều là cafe cả đấy bà xã...

Hoàng Minh nhất định không chịu thả tay cô ra, hai người cứ như vậy giằng co nhưng chẳng từ phòng hành chính ra đến hành lang thu hút không ít người đến xem náo nhiệt.

- Quần áo anh bốc mùi liên quan gì đến em, anh cường công việc liên quan gì đến em, nếu máu anh có là màu xanh đi chẳng nữa cũng chẳng liên quan gì đến em hết. Buông ra!

Hoàng Minh đột nhiên bỏ đi về mặt nhăn nhó, trở lại với vẻ nghiêm túc có phần lạnh lùng của mình. Buông bàn tay nhỏ của cô ra nhưng lại nắm lấy vai gầy ép cô nhìn thẳng vào mình.

- Liên quan! Bởi vì chúng ta sẽ kết hôn vào tháng sau.

“Chúng ta sẽ thành thân vào 3 ngày sau!”....

“Chúng ta sẽ thành thân vào 3 ngày sau!”.....

“Chúng ta sẽ thành thân vào.....3 ngày sau”.....

Từng từ, từng chữ đập vào tai cô vang vọng lại ong ong giống như ngày đó...tại Vạn Mai sơn trang, ai đó đã bá đạo tuyên bố rằng bọn họ sẽ thành thân trong vòng 3 ngày nữa. Cũng thái độ cương quyết, cũng ngữ khí khẳng định, cũng cường ngạnh giống như đây chỉ là thông báo cho cô biết mà thôi còn muốn hay không thì điều đó cũng sẽ vẫn xảy ra. Chỉ khác chẳng....chỉ khác chẳng người đàn ông trước mặt cô đây không mang theo vẻ cuồng ngạo cùng đắc thắng khi nói những lời ấy. Cô đại ra nhìn Hoàng Minh, nhìn anh nhưng thực chất là nhìn xuyên qua không gian, qua thời gian, qua kỷ ức trở về với ngày Diệp Cô Thành chính thức tìm được cách trói buộc cô lại bên mình.

Đầu gối khụy xuống, nếu không nhờ đến Hoàng Minh đang nắm giữ chỉ sợ rằng cô cũng đã không thể đứng vững. Tầm mắt của cô nhoè đi, chỉ cảm thấy một đôi tay vòng lại ôm lấy mình sau đó hơi ấm nóng phả lại thì thắm bên tai.

- Những điều anh nói đều là thật, em nên nghĩ cho đứa trẻ. Nó không thể được sinh ra mà không có cha, anh sẽ lo cho em, tin anh.

- Không...không thể, anh không thể làm như vậy....

Cô quay mặt, giấu đi đôi mắt mờ lệ nhưng cũng không còn đẩy anh ra nữa, cô thật sự không còn đủ sức. Hoàng Minh thở dài, để cô dựa vào trong ngực mình đi ra bên ngoài nơi mình đỗ xe. Cẩn thận giúp cô ngồi vào ghế trước, cài dây an toàn rồi mới vòng qua bên kia trở về ghế lái. Chầm chậm cho xe chạy trong con phố đông đúc của khu trung tâm giờ tan tầm, vươn tay sang cầm lấy bàn tay nhỏ nhắn vẫn chưa được điều hoà trong xe làm cho ấm lại được, từ tốn nói.

- Anh muốn chăm sóc cho em, điều đó không có gì là không thể được?

Cô nghiêng đầu nhìn dòng người vội vã đông đúc, cũng không rút tay mình lại, mặc cho anh nắm lấy sườn ả giọng bình lặng pha chút mệt mỏi.

- Đừng thương hại, em biết anh là người tốt nhưng đây là chuyện cả đời anh làm ơn đừng đùa như vậy.

Kéttttt!

Xe bất ngờ quật gấp đỗ vào phía lề đường khiến cô nghiêng ngã chao đảo, kinh ngạc quay sang nhìn anh, hôm nay Hoàng Minh có gì đó rất lạ khiến cô không thể hiểu nổi.

- Thuỷ Linh, em có gì đó khiến anh phải thương hại sao?

Hoàng Minh nghiêm túc nhìn cô hỏi.

- Không, nhưng...

- Em nghe rõ lời của anh nhé, anh không thương hại em! Anh cũng không hề đùa, chưa từng đùa. Ngay từ thời còn học chung trường mỗi một lời của anh nói với em đều là lời thật lòng, anh thích em là thật và bây

giờ anh nghĩ rằng mình yêu em cũng là thật. Yêu một người và muốn chăm sóc, che chở cho người ấy thì có gì là không thể được?

Anh nhìn cô, mỗi một lời nói đều chắc chắn như đinh đóng vào cột. Trước đây hay cả bây giờ anh vẫn luôn thích nói những điều nhỏ nhăng với cô nhưng cũng chưa từng có bất kỳ hành động nào quá phận, lời nói tuy buồn cười lại giống như lời kịch nhưng anh chưa một lần nói rằng yêu hay thích cô. Cũng chưa từng hứa sẽ hái sao trên trời chưa từng muốn sẽ cùng cô sống đến đầu bạc răng long, chưa từng nói đến những hứa hẹn hay khiến cô hiểu nhầm điều gì. Cô cũng không phủ nhận mình có từng thích anh, thích bởi vì anh là người đáng tin cậy, thích bởi vì anh làm cô cười vui vẻ, thích bởi nụ cười tươi sáng ngập tràn tự tin, thích bởi vì anh là người đầu tiên vươn tay ra chào đón cô khi mới nhập học. Cô đã từng níu lấy lưng áo rộng ấy khi anh đưa cô về sau khi tan học, cô đã từng nắm lấy bàn tay ấy khi cả hai đi dạo dưới mưa, cô đã từng giống như trẻ con khóc lóc không muốn chia tay khi anh tốt nghiệp và lựa chọn học viện an ninh nhân dân. Cô đã từng buồn khi cả hai không còn gặp nhau vào mỗi buổi sáng trước khi vào lớp và giờ ra chơi, cô đã từng nhớ đến anh khi đi trên con đường ngập lá của mùa thu nhưng đó mãi là thích.....chỉ là thích của những rung động tuổi học trò.

- Minh, em...cũng đã từng thích anh....

Cô nhìn bàn tay anh đang nắm lấy tay mình, những ngón tay to và thô ráp rậm rạp không còn trắng trẻo mảnh khảnh như xưa lại càng toát ra vẻ đàn ông rắn rỏi.

-....nhưng thích không phải là yêu. Anh nghĩ ẹ con em như vậy em rất cảm ơn, chỉ có điều em không muốn mình phải mắc nợ anh anh như vậy. Nợ vật chất thì bao nhiêu cũng có thể trả được nhưng món nợ tình cảm thì vĩnh viễn không thể anh ạ....

- Em cũng đã từng thích? Anh chỉ cần như vậy vào lúc này, còn sau này...anh tin vào khả năng của mình, anh tin sẽ làm cho em yêu anh.

Hoàng Minh mỉm cười, bàn tay khẽ siết lại. Anh chưa từng hi vọng cô sẽ dễ dàng chấp nhận nhưng được biết rằng cô cũng có tình cảm với mình, dù là đã từng cũng là quá đủ. Tình cảm cũng giống như một loại hạt giống, khi được chăm sóc bằng trân thành và được tưới tắm bằng yêu thương nó sẽ đâm trồi nảy nở trở thành một gốc đại thụ cắm sâu trong lòng hai người.

- Em cũng tin vào năng lực và cách làm người của anh nhưng em lại càng tin vào trái tim của mình hơn, có lẽ anh sẽ không tin nhưng đến lúc chết....em cũng sẽ không yêu nổi một ai khác ngoài cha của đứa nhỏ này.

Cô nhẹ nhàng rút bàn tay của mình ra khỏi tay Hoàng Minh đặt lên bụng vỗ về âu yếm, ánh mắt cô không tự chủ ánh lên chút hạnh phúc nhỏ nhoi rồi sau đó vụt tắt trở về với sự ảm đạm. Chiếc nhẫn nơi ngón tay sáng lên lấp lánh giống như minh chứng cho lời khẳng định ấy, như một vết cắt nhỏ nhưng sắc bén cắm vào lòng anh.

- Đừng nói trước điều gì vào lúc này em ạ, quan trọng là tương lai của em và đứa bé. Em yên tâm, anh sẽ chỉ là người chồng của em trên pháp luật cùng người cha trên danh nghĩa mà thôi. Anh sẽ không làm gì quá phận nếu như em không đồng ý, nếu như em cảm thấy không thể tiếp nhận nổi thì....khi đứa nhỏ qua ba tuổi chúng ta có thể ly hôn, còn từ bây giờ anh sẽ công khai theo đuổi em, bà xã bé nhỏ.

Nụ cười tươi sáng tự tin một lần nữa lại hiện ra trên môi anh, như thách thức và khiêu chiến cô đi vào thử thách dành cho trái tim này. Cô cũng phải bật cười, đập nhẹ vào vai anh, lắc đầu nghĩ thật không biết phải làm sao với người đang ông bướng bỉnh này. Cô cũng biết anh nói đúng, xã hội hiện nay tuy không bài xích những bà mẹ đơn thân nữa nhưng...cô là giáo viên, cô là người trực tiếp dạy dỗ và ảnh hưởng đến nhân cách của những đứa trẻ đang ngồi dưới bục giảng kia. Tuy cô không làm gì sai nhưng cô cũng không thể giải thích về đứa con của mình được, nếu nói rằng chồng cô, tương công của cô là Thiên Ngoại Phi Tiên Diệp Cô Thành và đứa trẻ là của một nhân vật trong tiểu thuyết. Ai tin? Ai sẽ tin đây? Trời biết, đất biết, cô và Diệp của cô biết, người của toàn bộ Hạo Long quốc biết nhưng....có ai biết Hạo Long quốc ở đâu không?

Những ngón tay nhỏ nhắn lơ đãng xoay xoay chiếc nhẫn nơi ngón tay áp út không chú ý đến chiếc BMW trắng bên cạnh cũng đang dừng đèn đỏ, người đàn ông nơi ghế lái mệt mỏi chống khuỷu tay lên cửa sổ nhìn những ngón tay thon dài vào trong mái tóc ngắn với những sợi mềm mại. Không biết anh ta đang chăm chú nhìn vào thứ gì trong tay còn lại, đến nỗi đèn xanh cũng không để ý khiến những chiếc xe phía sau liên tục

bấm còi giục già. Cô thoáng nhìn qua gương chiếu hậu nhưng cũng chỉ nhìn thấy chiếc xe trắng ấy bắt đầu ngoặt về con đường bên phải, hướng về phía bệnh viện S.

-...ven Hồ Tây hay em muốn đến quán Ý?

Hoàng Minh lại nắm lấy tay cô, kéo về phía mình nghiêng đầu nhìn cô cười hỏi.

- Em gần đây không ăn được đồ ngấy....thm...

Vừa nghĩ đến mùi vị có phần hơi nồng của pizza với Mozzarella, spastag hay spaghetti có nhiều phomai Parmesan mình vẫn thích lập tức vị chua trong họng lại chực trào lên. Cô vội ôm lấy miệng và hạ bớt cửa kính xuống để không khí lạnh bên ngoài lừa vào, xua đi cảm giác khó chịu đang lừng lờ nơi lồng ngực.

- Em không sao chứ?

Hoàng Minh dừng xe, vừa nhú mồm đánh giá vừa đưa cho cô chai nước suối đã mở sẵn nắp. Thuỷ Linh nhận lấy, uống một ngụm nhỏ rồi lắc đầu.

- Không sao, chỉ là nôn nghén thôi.

- Con à, con thật là hư quá đi. Con làm mẹ mệt như vậy không phải con cũng sẽ bị dỗi rồi sao? Papa định ghi nợ để sau này con lớn sẽ hỏi tội nhưng nghĩ đến con hiện giờ đang bị dỗi papa sẽ tha cho lần này, nếu còn lần sau nữa papa sẽ tét vào cái mông nho nhỏ của con đấy nghe chưa?

Anh lấy bộ mặt tức giận trừng mắt nhe răng nhìn vào bụng cô, còn thật sự giơ tay lên giống như đang đe dọa. Hành động trẻ con này của anh lại khiến cô phải bật cười, lập tức quên đi sự khó chịu trong người mà trải qua một buổi tối có chút thoải mái kể từ khi trở về đã không có được.

23h 15

Dưới chân khu nhà chung cư, Hoàng Minh lặng lẽ nhìn những đường nét của khuôn mặt nhỏ nhắn hiện ra mờ ảo dưới thứ ánh sáng mờ mịt trong xe. Khi làn mi cong vút ấy khép chặt, anh lại có cảm giác cô trở về như thuở ngày xưa. Hồn nhiên, đáng yêu và quấn quanh những nhẽo với anh mỗi khi có thể. Khi ấy cô cũng thường hay ngủ gật thể này, khi gục trên bàn học, khi tựa vào vai anh trong góc nhỏ của thư viện trường, khi là lúc họp đoàn, khi là đi xem phim. Cô luôn như vậy, luôn yên tâm giao mình cho đôi vai của anh nâng đỡ nhưng.... lần này cô lại thu mình lại, tựa đầu vào cửa kính xe phía bên kia. Đôi mắt anh trượt xuống ngón áp út nhỏ xinh của cô, nơi chiếc nhẫn vàng tinh xảo ánh lên tia sáng lạnh lẽo của riêng mình. Anh nhớ như in cảm giác cực kỳ không tốt của mình khi nhìn thấy nó, cùng chiếc trâm bạch ngọc nổi bật lên giữa những thứ trang sức kỳ lạ thu lại từ trên người cô. Những thứ kia cũng là trâm vàng, nhẫn ngọc, cũng tinh xảo cầu kỳ, cũng đều là đồ thủ công được chế tác từ những bàn tay vô cùng tài hoa cùng những chất liệu quý giá nhất. Đơn giản chỉ là những bông hoa mai cài tóc nho nhỏ nhưng lại được đánh bằng thứ bạc được pha trộn theo một tỷ lệ đặc biệt để mỗi cánh hoa đều có thể mỏng manh đến trong suốt nếu như đặt trước nguồn sáng nào đó. Nhụy hoa là dùng những sợi vàng cùng chấm bạc li ti kết thành, đài cùng lá hoa là dùng ngọc phỉ thúy thiên nhiên tạo thành với những đường gân, nếp cuốn mềm mại như thật. Trán châu điểm trên tóc cũng là loại trán châu tự nhiên không cần mài dũa mà vẫn tròn trịa mười hạt như cả mười, tuy một hạt có thể là bình thường nhưng mấy chục hạt châu tự nhiên đều nhau như vậy lại là một chuyện khác hẳn. Một đôi vòng ngọc trên cổ tay cũng là loại dương chi bạch ngọc lâu năm trong suốt không một chút tạp mầu, đặt trong bóng tối sẽ tự động phát ra một thứ ánh sáng nhẹ nhàng dịu dịu. Là loại ngọc vô cùng trân quý, đến nay chỉ có thể tìm thấy trong viện bảo tàng hay trong những bộ sưu tập riêng của các nhà tài phiệt tư bản. Thậm chí đến ngay cả trên đôi giày vải, hay còn gọi là hài gấm thêu bằng chỉ bạc nung đi trên chân mỗi bên cũng đính đến hai viên ngọc dạ minh châu. Những thứ quý giá và sa sỉ như vậy bất kỳ ai có cũng sẽ cất trong két bạc của ngân hàng và không dám mang ra dùng tùy tiện còn cô thì lại dùng để cài tóc, đeo tay, và....đi dưới chân. Với sự hiểu biết về cô và gia đình cô thì không thể nào phó trương đến như vậy, thậm chí đến ngay cả trên cúc áo cũng được khắc một loại dấu hiệu đặc biệt, một đám mây trắng và một ký tự hán theo lối chữ triện khi được dịch ra nó có nghĩa là “Diệp”, đó là tên cũng có thể là họ của một ai đó. Anh đoán đó là tên bởi trong lòng chiếc nhẫn cô đang đeo trên tay cũng có hai chữ “Diệp” và “Linh” lồng vào nhau, chắc hẳn người đàn ông ấy cũng vô yêu cô, chăm sóc cô rất cẩn thận nhưng vì sao lại để cô ở trong tình trạng kỳ lạ như vậy? Anh cũng đã cho người điều tra về những gia tộc lớn với khả năng

tài chính hùng mạnh cũng như sự quy mô về thế lực nhưng thật đáng tiếc không hề có kết quả, còn về phía Thuỷ Linh thì cô nhất định không chịu nói.

Thở dài...

Hoàng Minh bước vòng qua mở cửa xe rồi tần ngần nhìn cô đang say ngủ, bàn tay to vươn ra gạt đi những sợi tóc phủ xuống gò má, đầu ngón tay khi lướt qua khoé mắt cô liền thấy giọt nước vẫn còn nóng hổi chưa kịp rơi xuống. Như cảm nhận được có người chạm vào mình, cô hơi nghiêng người để tựa hẳn vào trong lòng anh. Đầu nhỏ dụi dụi tìm kiếm vị trí dễ chịu nơi hõm vai sau đó yên ổn tựa vào, tay cũng không quên nắm chặt lấy ngực áo anh không buông. Bất đắc dĩ Hoàng Minh đành phải cúi hẳn người xuống, luồn tay qua đôi chân thon bé cô lên. Giống như đã rất quen thuộc, cô không có giật mình mà thức giấc chỉ ậm ừ nhỏ nhỏ trong họng sau đó vòng tay qua ôm lấy lưng anh.

Hoàng Minh mặt mũi tuy vẫn bình thường, hơi có phần nghiêm khắc nhưng vành tai lại đỏ bừng lên khi đi ngang qua phòng bảo vệ, bị mấy người ở đó nhìn chằm chằm. Cũng may hiện nay anh vẫn mặc cảnh phục, bằng không...chỉ sợ họ sẽ đi theo đằng sau từng bước để xem nhất cử nhất động của anh mất, chỉ có ai đó trong lòng anh bất chấp ánh mắt của bao nhiêu người vẫn cứ thật êm đẹp mà ngủ. Đứng đợi thang máy chưa đến một phút mà anh có cảm giác như là hàng thế kỷ đã trôi qua, tiếng “tinh” nhẹ nhàng báo hiệu thang máy đã xuống đến nơi lúc này đột nhiên lại giống như tiếng chuông siêu thoát vậy. Nhưng anh chưa kịp thở phào, thang máy đã mở ra, người phụ nữ trung tuổi từ bên trong vừa ngẩng đầu lên định bước ra lập tức khựng lại nhìn chằm chằm vào anh cũng như Thuỷ Linh trong tay anh. Đôi mày bà nhíu lại, thậm trí còn không thềm nói lấy một câu hay liếc thêm một cái, túi rác đen thui trong tay bay thẳng vào đầu Hoàng Minh với một tốc độ mà vận động viên ném tạ cũng phải kính nể. Ngay cả những nhân viên bảo vệ cũng phải rút hết cả cằm, không ngờ người phụ nữ có bề ngoài nhỏ nhắn này lại có thể làm như vậy. Rau với vỏ trứng và túi nilon đựng thực phẩm như bướm bướm bay đầy sảnh còn bà Bích Thuỷ mặc bộ pizama vẫn trong tư thế quăng...à là ném rác thẳng tay thì như “thiên nữ tán hoa” trong truyền thuyết, “Thiên nữ” sau khi “tán hoa” xong lập tức biến thân thành siêu cấp la sát thét lên lạnh lạnh.

- Thằng kia! Thằng ranh con biến thái này, mày làm gì con tao hả?

..”*Đã gửi từ trái tim của tôi*”..

60. Chương 59

Chương 59: Người đàn ông băng giá.

- Mẹ?

Cô gái ngẩng lên từ trong lòng đồng chí Hoàng Minh, dụi dụi mắt ngơ ngác nhìn la sát nữ vương đang bắt đầu xắn tay áo chuẩn bị nhảy vào “quyết chiến” hỏi.

- Mẹ đang làm gì?

Bà Bích Thuỷ ngay khi thấy con gái mình tỉnh liền lập tức kéo cô từ trong lòng “thằng ranh con biến thái” kia lại, đẩy ra phía sau lưng mình cảnh giác cộng gờm gờm.

- Thằng kia, mày định làm cái trò gì mà vác...à bé con gái tao điếu vòng quanh thế hả?

Thuỷ Linh đen mặt từ phía sau nhô ra nhìn Hoàng Minh đang nhặt mấy cọng rau muống cùng vỏ kẹo từ trên đầu xuống, tiện tay phải đi đám xương gà mắc ở quần hàm trên vai. Mặc dù một thân có thể nói là khá chặt vật nhưng vẫn rất lịch sự, chân khép lại lưng vai thẳng, tay phải đưa lên chạm trán, khữu tay vuông góc 45° theo đúng tiêu chuẩn của nhà binh. Mặt mũi nghiêm túc, giọng nói sang sảng rõ ràng y như khi báo cáo thành tích.

- Báo cáo mẹ vợ, con là Trần Hoàng Minh, thiếu úy phòng điều tra trọng án trực thuộc công an thành phố A. Mặc dù bây giờ không phải lúc thích hợp nhưng con vẫn muốn xin phép mẹ cho con được kết hôn với

Thủy Linh vào tháng sau, mặc dù thời gian có chút gấp gáp nhưng con xin đảm bảo đám cưới sẽ không hề sơ sài hay có gì ury khuất cho bà xã của con.

- Cái gì? Cậu đùa tôi hả?

Bà Bích Thủy không thể tin nhìn chăm chăm chàng trai trẻ tuấn tú trước mắt mình, lúc này bà mới nhìn đến bộ quân phục trắng ly màu xanh lá mạ cùng quân hàm đỏ hai vạch vàng với ngôi sao bạc trên cầu vai của anh. Quay lại trợn mắt nhìn con gái của mình, bao nhiêu lâu hồi nhất định nói tại sao bây giờ tự dưng lại nhảy từ đâu ra một ông con rể thế này? Lại còn cưới gấp vào tháng sau?

- Thưa mẹ, con hoàn toàn nghiêm túc và...nếu mẹ không chê xin cho con lên nhà để thưa chuyện cùng gia đình ạ.

Hoàng Minh ngoảnh cười, tươi sáng đến khiến cho không ai có thể cầm lòng được mà cũng phải mỉm cười theo. Bà Bích Thủy liếc mắt nhìn đám người rõ ràng lúc này còn ngồi trong phòng bảo vệ giờ đã bắt đầu mon men đến gần xung quanh, không còn cách nào khác đành phải gật.

- Cậu đưa con bé lên nhà trước đi và ngồi đấy đợi tôi.

- Mẹ có cần con giúp gì không?

Thủy Linh không hiểu sao lại thấy chột dạ, mon men đến gần bà liền bị bà trừng một cái đành phải cun cút nắm lấy ống tay áo Hoàng Minh kéo vào trong thang máy đi lên nhà.

- Bà xã, anh làm tốt chứ?

Cửa thang máy vừa đóng lại, Hoàng Minh lập tức lôi bộ mặt cợt nhả của mình ra, tiện tay khoác vai cô nhe răng cười hỏi.

- Bỏ cái móng heo của anh ra, sao không gọi em đây? Thật là mất mặt mà!

Cô lườm anh, không chút lưu tình tét một cái rõ mạnh vào bàn tay đang khoác trên vai mình.

- Oan cho ông xã, rõ ràng bà xã đã tự động ngã vào vòng tay đầy sức mạnh này của anh nha. Mà rõ ràng anh mới mất mặt, bà xã ngủ thật ngon đâu có để ý gì đến ai chứ?

Hoàng Minh vừa khoa trương xuýt xoa vuốt vuốt cái tay bị cô đánh, vừa la lên oai oái như thể thật sự là nỗi oan tày trời khiến cô đồ bưng mặt.

- Nói điếu, ai thêm ngã vào anh chứ? Người hôi rình, tránh xa em ra một chút.

Cô chối đẩy đẩy dù biết rõ ràng mình có cái thói quen xấu này, aizzz....đều là tại ai đó, khi không luôn cậy mạnh ôm cô đi tới đi lui để đến bây giờ tạo thành một loại phản xạ vô điều kiện luôn.

Thật may Hoàng Minh lúc này cũng còn đang bận thật sự kiểm tra lại quần áo của mình bằng không sẽ nhìn thấy được ánh mắt đang lấp lánh bóng vụt tắt của cô, lúc anh ngẩng lên cũng là lúc thang máy dừng lại. Cửa thang máy vừa mở cô liền lướt qua anh đi ra trước, nhằm thẳng nhà cuối cùng trong dãy hành lang dài mà đi. Hoàng Minh một lần nữa lại mỉm cười bước theo bóng dáng nhỏ nhắn ấy, dù bao nhiêu năm trôi qua cô vẫn không thay đổi, vẫn là cô bé luôn chạy trốn mỗi khi xấu hổ của thừa nào.

- Thật xin lỗi, tối mai cậu đến nhé! Lúc này có ca cấp cứu nên tôi phải đến viện gấp....

Cả hai vừa ngồi xuống ghế, thậm trí ông Tiêu cũng chưa kịp hỏi điều gì thì bà Bích Thủy đã như một cơn gió ào ào vào nhà, trên tay là chiếc điện thoại di động vừa mới tắt máy, khi thấy cô đứng dậy định đi lấy áo khoác bà vừa quần thêm chiếc khăn len vào cổ vừa xua tay.

-...không, không con không cần đưa mẹ đi, bác Trúc tiện qua đón mẹ rồi. Sáng mai cho em ăn sáng rồi đưa em đi học hộ mẹ...nó đòi cũng không được bé nó nghe chưa? Chắc khoảng 8 rưỡi giao ban xong mẹ sẽ về thôi, nhớ mặc áo ấm cẩn thận, đồ ăn cùng thuốc ngày mai của con mẹ để sẵn trong tủ lạnh rồi.

Thủy Linh cười cười nhìn mẹ mình lao ra khỏi nhà nhưng vẫn không quên với lại dặn dò, bà luôn tất bật, luôn bận bịu xoay chuyển giống như chong chóng. Cô chưa bao giờ thấy bà có lúc nào gọi là nhàn tản, có lẽ bản chất của một người y tá tận tâm hết lòng vì công việc, bản chất của một người mẹ lo toan cho những đứa con dù đã trưởng thành của mình là như vậy.

Tít...tít...

Cùng lúc ấy điện thoại trong túi của Hoàng Minh cũng reo, sau khi đọc xong tin nhắn về mặt ngơ ngác của anh cũng trở thành nghiêm trọng đứng dậy cúi chào ông Tiêu.

- Con xin lỗi bố, chắc con phải đi luôn có lẽ cũng là đến bệnh viện S nên sẽ đưa mẹ đi cùng...

Nắm lấy bàn tay của cô siết nhẹ, anh nói tiếp, giọng có vẻ cũng bớt căng thẳng hơn.

-...có một vụ thanh toán nhau giữa các băng đảng, người bị thương đã được đưa vào viện. Đừng lo, anh đến để lấy lời khai thôi. Nghe lời mẹ, cẩn thận em nhé, ngày mai anh sẽ đến trường đón em vào buổi trưa.

Cô gật nhẹ đầu, đứng ở cửa nhìn theo bóng dáng cao ráo màu lá mạ nhanh chóng khuất bóng nơi cầu thang thoát hiểm, trong lòng bỗng cảm thấy trống rỗng. Liệu rằng đây có phải một cách hay? Cô biết Hoàng Minh là người thế nào, anh nói được nhất định sẽ làm được, hai người dù kết hôn nhưng anh chắc chắn sẽ tôn trọng cô....có điều cô chỉ sợ rằng mình sẽ trở thành rào cản để anh tìm đến hạnh phúc sau này của chính mình, cô không thể yêu anh, cả hai mới chỉ gặp lại nhau vài lần sau nhiều năm, quyết định của anh có quá vội vàng? Anh là người tốt khi đã nghĩ chu đáo cho cô và đứa bé trong bụng cô nhưng còn anh thì sao? Anh sẽ trở thành người đã có gia đình, đã có vợ dù cả hai biết chỉ là trên danh nghĩa nhưng người ngoài nhìn vào thì sẽ không như vậy. Cô thì không sao nhưng khi ly dị anh sẽ mang tiếng là người đã qua một lần dò, tương lai anh sẽ còn gặp được nhiều người con gái tốt khác nữa, cô sợ đây sẽ là trở ngại cho anh. Ngày mai cô sẽ nói chuyện lại với anh về vấn đề này, cô không đáng để anh hi sinh như vậy....

23h 47 _ Bệnh viện S.

- Đồ chó chết chúng nó, dám đến đất của bọn tao mà vênh cái đuôi chó nhà chúng nó lên à? CMN hôm nay có chết tao cũng sẽ cho chúng nó chết cùng...

- Hôm nay để cho chúng nó vênh vào như thế là nhục mặt đại ca, nhục mặt anh em, phải giết cả họ nhà chúng nó...

-...lũ giời bọ, lũ súc sinh ấy toàn nhằm vào những thằng bé nhất để chém. Hôm nay bị chúng nó tập kích lần đầu phải đòi lại toàn bộ...

-\$@&\$¥\$@£7£>>}%€¥@#¥\$,:5£@¥@\$g@@@££€>%#[]=¥....

Đây là những thứ đầu tiên đập vào tai ngay khi Hoàng Minh bước vào phòng cấp cứu, bà Bích Thủy coi như không có chuyện gì gật đầu cảm ơn anh đã đưa bà đến song cũng nhanh chóng đến phòng thay đồ của nhân viên để đổi sang bộ blue trắng. Hoàng Minh thay về mặt lễ phép của mình trở thành nghiêm khắc cùng lạnh lùng, rút thẻ ngành của mình ra cho người bảo vệ xem sau đó bắt đầu tiến vào trong dãy hành lang chật kín người. Tất cả đều là những tên bặm trợn với những hình xăm dữ dằn trên ngực, vai hay cánh tay, có tên đã phải ngồi trên xe lăn với vết thương sâu hoắm trên đùi, tên thì rõ ràng đã mất đi một vài ngón tay, tên thì vẫn còn đang dùng áo để bịt vết thương trên đầu, sàn nhà lát gạch men trắng tinh lúc này trở thành loang lổ máu cùng những dấu chân đầy bùn. Mùi mồ hôi hôi sì, mùi máu tanh nồng, mùi thuốc lá khét lẹt át hết cả mùi thuốc sát trùng, biến nơi này trở thành lò mổ với những tên đồ tể thì đúng hơn là bệnh viện. Tất cả ồn ào cãi lộn chửi bới với những lời lẽ cực súc bản thủ nhất được lời ra, mặc cho bác sỹ cùng bảo an đã rất nhiều lần phải lên tiếng nhắc nhở. Bọn họ thậm trí còn quay ra gầm ghe đe dọa chính cả những bác sỹ đang cấp cứu cho đồng bọn của mình cùng những y tá đang băng bó ỉnh.

- Tất cả cầm mồm vào, các người coi chúng tôi là tượng đất hả? Đừng tưởng vào phường ngồi một đêm với tội gây rối trị an công cộng là song, tôi sẽ cho các người vào Hoả Lò mà làm đàn anh đàn chị trong ấy.

Một tiếng gầm khùng nổ vang lên khiến tất cả đồng loạt giật mình trợn mắt nhìn ra phía cửa, Hoàng Minh cầm quyển sổ trong tay hăm hăm bước vào ánh mắt đảo qua từng người một. Vừa thấy anh, mấy đồng nghiệp trẻ hơn về mặt đang vô cùng khó coi lập tức cũng giãn ra không ít. Đứng bật dậy, thẳng lưng thẳng vai đưa tay lên chào sau đó báo cáo tình hình. Trong khi mấy chiến sỹ công an còn đang trao đổi đột nhiên một tiếng động khùng khiếp từ bên ngoài vọng vào khiến tất cả nháy dưng.

Ầm! Xoảng...rào rào...

Một thân người bên vết máu bị ném thẳng vào cửa kính khiến nó vỡ tan tành, tiếp theo không để mọi người kịp định thần thì một đám khoảng hai chục kẻ với dao cùng kiếm ủa vào. Gặp đồ đập đồ gặp người chém người khiến sảnh bệnh viện rơi vào tình trạng hỗn loạn chưa từng có, bà Bích Thủy vừa mới thay đồ song, tay còn đang bê khay panh kéo cùng chỉ khâu đến cho bác sỹ vô tình đi ngang qua cũng nằm trong tầm tàn phá của bọn chúng. Bà thậm trí còn chưa kịp nhận ra điều gì, chỉ vừa nghe thấy tiếng Hoàng Minh la lên ” Nằm xuống!” thì một vật sắc lạnh đã nhằm thẳng người bà mà bổ xuống.

Tanh! Lạch cạch....

Khay panh kéo đã được khử trùng bị buông rơi xuống sàn nhà, nảy lên rồi văng tung toé ra xung quanh.

Bàn tay nắm lấy bóng súng nơi thắt lưng của Hoàng Minh khựng lại, cả đại sảnh mấy chục người mới một giây trước còn âm ỹ nháo loạn giờ im phăng phắc đổ dồn ánh mắt vào chính giữa. Nơi ấy, một người đàn ông cao lớn khoác áo blue trắng dài đến đầu gối, bên trong là bộ đồ phẫu thuật xanh dương vẫn còn dính máu chưa thay, chân vẫn đi dép mềm vô trùng trong phòng mổ, mũ vải cùng khẩu trang chưa tháo. Tay cầm dao mổ lưỡi bầu vừa nhỏ vừa mảnh nhưng lại chuẩn xác nhằm thẳng vào lưng lưỡi kiếm Nhật sắc bén đẩy chệch ra, tay còn lại nắm lấy vai bà Bích Thủy kéo lại về phía mình để lưỡi kiếm chỉ cách hai người chỉ vài ly. Nhưng điều làm mọi người lặng ngắt không phải sự xuất hiện đột ngột cũng như kỳ quái của vị bác sỹ phẫu thuật này mà chính là do ánh mắt của anh ta. Đôi mắt tuyệt đẹp với đuôi mắt kéo dài hơi xệch lên, làn mi dài phủ xuống trông mắt đen thuần như saphia lại sâu thăm thẳm như bầu trời đêm chỉ có điều....nó lại sắc lạnh đến buốt giá cùng nghiêm nghị khắc nghiệt đến tưởng như bóp nghẹn cả trái tim của kẻ đối diện. Hoàng Minh dù đã tiếp xúc với đủ mọi thành phần tội phạm lẫn người trong ngành hay ngoài xã hội nhưng cũng chưa từng gặp ai có ánh mắt như vậy, lạnh lẽo giống như...không phải của con người.

Tên thanh niên đang cầm chiếc kiếm nhật bị ánh mắt ấy nhìn thẳng vào, lúc này sợ đến mức toàn thân cứng đờ. Tay nắm cán kiếm run lấy bầy tưởng như muốn rơi xuống, mắt liếc sang bên cạnh cầu cứu.

- Nghĩ cũng đừng có nghĩ!

Giọng nói trầm thấp tràn ngập uy quyền vang lên, tay cầm dao mổ nhanh như cắt xoay lại phía cườm tay đâm ra đằng sau.

- Aaaaa....tay....tay....hự....

Tên cầm dao găm lạng lẹ tiếp cận đằng sau lưng bất ngờ bị lưỡi dao mổ chuẩn xác lách qua xương, đâm xuyên qua lòng bàn tay, tiếp theo chân nhấc lên một đập vào ngực khiến gã bắn thẳng ra khỏi cửa, lăn mấy vòng trên bậc bậc thêm rồi mới rơi xuống vỉa hè bên ngoài bệnh viện.

- Cút!

Vị bác sỹ lạnh lùng nhìn những kẻ còn lại, chúng không tự giác bước lùi ra phía sau nuốt nước miếng nhìn nhau.

- Mẹ nó, chỉ là một thằng bác sỹ chúng mày sợ cái gì?

Tên to con với những hình xăm chi chít trên người có vẻ là thủ lĩnh của cả đám nhỏ điều thuốc trong miệng ra, di chân lên gườm gườm nhìn đàn em của mình. Bước vài bước tiến lên, cổ tình đẩy áo rộng ra để lộ bóng súng đen ngòm dắt nơi lưng quần. Giật lấy một thanh dao trong tay tên đàn em đứng gần nhất, nhếch mép cười cười.

- Bác sỹ, mày có vẻ khá là nhanh mắt nhanh tay nhỉ. Tay nghề phẫu thuật cũng khá phải không, để tao xem mày có thể tự phẫu thuật gép tay lại cho chính mình không nhé!

Vừa dứt lời hấn lao mạnh lên, nhằm thẳng vào tay vị bác sỹ chém xuống. Bà Bích Thủy cùng những nữ y tá, hộ lý khác núp phía sau không tìm được mà hét lên sợ hãi.

Phập! Loảng xoảng....bịch...

Không ai kịp nhìn thấy gì hết, chỉ thấy bóng trắng mờ ảo lướt qua, ánh bạc như chớp loé lên kèm theo một vật gì đó văng ra xa cùng cả tiếng kim loại nặng nề va chạm với sàn gạch.

- Aaaaaaaa!....

Tiếng thét như heo bị chọc tiết vang vọng, chấn động cả đại sảnh rộng của bệnh viện. Thân người to con quỳ rạp xuống run run ôm lấy một bên cổ tay trống không, vị bác sỹ đứng ở trên cao nhìn xuống gã giống như nhìn vào không khí. Thanh kiếm Nhật mới vài giây trước còn ở trong tay gã thanh niên hiện nay ngoan ngoãn bị những ngón thon dài nắm lấy, chúc mũi xuống. Trên lưỡi kiếm sạch trơn không có nổi một giọt máu, gã thanh niên sợ hãi nhìn xuống tay mình, lại nhìn đến thanh kiếm trong bàn tay hờ hững kia. Phịch một tiếng ngã ngối xuống đất, không còn thần trí mà nhìn đến đàn anh của mình đang rên rỉ ở bên cạnh.

Ngón tay như bạch ngọc đưa lên, nắm lấy khẩu tra kéo xuống để lộ ra gương mặt của một người đàn ông còn hơn cả tuần tú, phải nói rằng vị bác sỹ này vừa mang vẻ đẹp nam tính lại vừa mang theo vẻ lạnh lùng quyền quý. Đôi mắt tuyệt đẹp hạ xuống nhìn kẻ đang quỳ dưới chân mình, sống mũi cao thẳng tắp nghiêm nghị, quai hàm cứng rắn, môi mỏng mím lại khắc nghiệt lại càng khiến cho sự lạnh lùng thêm phần xa cách. Hoàng Minh bỗng cảm thấy người đàn ông này có nét gì đó vô cùng quen thuộc, giống như đã gặp ở đâu rồi mà không thể nghĩ ra. Điều này thực kỳ lạ vì công việc của anh đã khiến cho anh có thể nhận diện được hàng ngàn khuôn mặt dù chỉ gặp một lần, dù người đó là kẻ tầm thường nhất dễ gây nhầm lẫn nhất. Người đàn ông có khí chất cùng vẻ ngoài đặc biệt, hơn xa cả những diễn viên hay người mẫu ngày ngày nhan nhản trên tạp trí hay tivi như thế này vì sao anh lại không thể nhớ được là mình đã gặp ở đâu. Tạm bỏ qua vấn đề này, đôi mày rậm của anh nhíu chặt lại khi những hình ảnh của sự việc vừa rồi lướt qua trong đầu mình. Vị bác sỹ này...phải nói là có tốc độ tay cực kỳ nhanh, để mà so sánh tốc độ rút dao mổ cài trên túi áo ngực hay đoạt kiếm trong tay kẻ bên cạnh của anh ta hoàn toàn hơn cả tốc độ anh rút súng. Anh dám tự tin mình chính là người có bản năng phản xạ của tay và mắt nhanh nhất đội nhưng cũng không thể theo kịp người đàn ông này, chưa kể đến kiểu xuống tay đặc biệt lạnh lùng cùng dứt khoát thêm cả chính xác tuyệt đối của anh ta nữa, nó gợi cho anh nghĩ đến một tên....sát thủ đã được đào tạo bài bản hơn là một bác sỹ phẫu thuật.

- Thiếu uý, hiện giờ....

Tiếng gọi rụt rè của đồng chí công an trẻ măng bên cạnh khiến anh dứt khỏi uy nghi miên man của mình, Hoàng Minh đưa mắt nhìn những kẻ vừa mới rồi còn hùng hùng hổ hổ xông vào giờ bị dọa đến mặt cắt không còn một giọt máu nào hờ lạnh.

- Còn thế nào nữa, bắt tại chỗ với tội gây rối trật tự công cộng cùng cố ý gây thương tích.

3,4 đồng chí cảnh sát cùng vài đồng chí cảnh vệ lúc này mới lấy lại được tinh thần, gật nhẹ đầu với anh sau đó đồng loạt rút súng chĩa vào những kẻ kia lớn tiếng thông báo.

- Tất cả hạ vũ khí xuống, đặt hai tay lên đầu quỳ xuống sàn ngay lập tức, nếu còn chống cự chúng tôi buộc phải nổ súng.

Chương 60: Dưới bóng hoàng lan.

- Bác...bác sỹ Thành, mấy người này....

Bà Bích Thủy luôn là người trời không sợ đất không sợ, đến đứng trước viện trưởng cũng chưa bao giờ cong lưng vậy mà lúc này lại nơm nớp có phần sợ hãi nhìn vị bác sỹ ngoại khoa kiêm ân nhân vừa cứu mình này.

Bác sỹ Thành vừa đổi một bộ blue sạch sẽ khác đi ra, gọng kính trắng không viền trễ nải trên sống mũi thẳng tắp phần nào che bớt đi được đôi đồng tử đen thuần lạnh lẽo cùng bóng mờ tối tăm một mỗi dưới mắt. Mũ vải được bỏ đi, để lộ ra những sợi tóc mềm mại được chải vuốt chỉnh chu nhưng vẫn phóng khoáng, người đàn ông vừa mới lạnh lùng chặt (phải nói là cắt) bỏ bàn tay của gã du côn lúc này lại có nét gì đó thư sinh nhu hoà đi rất nhiều. Không nâng mắt lên nhìn bà Bích Thủy đang lúng túng, những nữ y tá mắt đã hoá thành hình trái tim và Hoàng Minh đang nhíu mày đứng bên cạnh, anh ta tập trung vào một tập hồ sơ thật sự đầy trong tay mình, lạnh lùng buông hai chữ.

- Vấn đề?

Lạnh, thực là quá lạnh mà. Bà Bích Thủy miễn cưỡng liếc mắt sang phía Hoàng Minh trao đổi sau đó mới gian nan lên tiếng được.

- Là những người vừa nãy, bọn họ muốn...muốn kiện anh.

- Kiện? Tốt, tôi sẽ kiện.

Vẫn không ngẩng lên khỏi trang giấy chỉ chút chữ cùng những con số giọng nói trầm thấp nhàn nhạt trả lời, giống như khi đi chọn món ăn bồi bàn đưa ra thực đơn và anh ta gật đầu nói “Tốt, tôi chọn món đó” vậy. Tất cả mọi người đều cảm thấy một là anh ta đang có vấn đề hoặc...tai bọn họ bị có vấn đề, bà Bích Thủy đành phải một lần nữa làm “người tốt” mà nhắc lại.

- Không phải ý đó bác sỹ, là mấy người...ờ mấy gã khốn ban này nói muốn kiện bệnh viện vì anh đánh chúng...gần chết.

Lúc này khuôn mặt tuyệt đẹp nhưng băng giá ấy mới bắt đầu có chút phản ứng lại, hàng lông mày đậm nét khẽ nhướn lên, nếu mắt mọi người không bị hồng thì đều thấy anh ta rõ ràng là có chút thích thú nhìn xuống bà Bích Thủy sau đó lướt đến Hoàng Minh.

- Bệnh viện có kiện mấy gã “khốn” kia?

Kiểu nói chuyện lạnh lùng thì không đổi nhưng mọi người lại nhận thấy cách nhấn và thả trọng âm của anh ta có chút kỳ lạ khi nói nhiều hơn vài chữ, giống như những người ngược ngoài học nói tiếng Việt vậy.

- Kiện? Bệnh viện sẽ không, bác sỹ muốn kiện bọn họ?

Trừ Hoàng Minh khuôn mặt ko đổi sắc ra thì những người khác đều đã há hốc mồm đến mức cả đàn ruồi cũng bay lọt.

- Phải.

Tập hồ sơ trong tay vị bác sỹ nhẹ nhàng được khép lại, ngón tay thon dài vươn lên gỡ cặp kính trắng xuống, đôi mắt sắc bén nhìn thẳng vào Hoàng Minh.

- Anh đã đâm dao mổ qua tay một gã và chặt tay một gã khác.

Hoàng Minh trong công việc luôn là một cán bộ nghiêm túc cùng dứt khoát.

- Đó là tự vệ chính đáng và...bộ họ không thể kiện bệnh viện.

- Ý anh là sao?

Hoàng Minh nhíu mày nhìn vị bác sỹ kỳ lạ trước mắt mình, để tính ra vị bác sỹ này còn cao hơn anh một chút. Có lẽ rơi vào khoảng trên 1,8 m, dáng cao gầy nhưng chứa cùng những người vừa có mặt trong đại sảnh bệnh viện 15 phút trước biết anh ta....khủng bố tới mức nào. Ngay cả bộ đội đặc công cũng không thể liên một lúc giải quyết gần hai chục tên côn đồ chỉ trong chưa đầy năm phút, tên nào cũng đều bị lĩnh một lưng kiếm vào ngay những vị trí trọng yếu của cơ thể. Lực vừa đủ, vị trí cũng chính xác nên chỉ làm bọn chúng ngất đi, nếu như đổi lại dáo là lưỡi của thanh kiếm hay lực mạnh hơn thì đảm bảo mỗi kiếm ấy đều có thể lấy mạng một người.

- Anh ấy là Quân Thành, người Pháp gốc Hoa và là tiến sỹ y khoa thuộc MSF (Médecins sans frontières) hay còn gọi là tổ chức “Bác sỹ không biên giới”.

Giáo sư Trương Lập, giám đốc bệnh viện S từ tốn lên tiếng từ phía sau khiến không ít người giật mình. Ông là một người đàn ông lớn tuổi nhưng vẫn cao lớn khoẻ mạnh, mái tóc bạc điểm một vài sợi đen cùng ánh mắt lấp lánh và nụ cười nhân từ khiến cho người đối diện có cảm giác vô cùng thân thiện. Chỉ có điều bất cứ ai trong ngành cũng phải biết đến ngoài thân thiện ra ông còn là một vị giáo sư vô cùng nghiêm khắc nữa, dù là với nhân viên trong viện hay với học trò tại trường đại học y quốc gia nơi ông giảng dạy. Theo nguyên tắc ông sẽ không bao giờ xuất hiện tại viện vào lúc này trừ khi có ca cấp cứu mổ não nào đó hoặc chuyện quan trọng, mọi chuyện kiểu như lũ này thì đều là do phó giám đốc đứng ra giải quyết nên ngoài sự ngạc nhiên mọi người còn có cả khó hiểu nữa.

- Giám đốc.

Bà Bích Thủy khẽ lên tiếng chào ông cùng mọi người, vị tiến sỹ thuộc MSF thì gật nhẹ đầu một cái coi như có, Hoàng Minh vẫn luôn chăm chú quan sát anh ta lúc này mới bắt giác nhớ đến một chuyện mà buột miệng hỏi.

- Là một trong những người sống sót trong vụ rơi máy bay của đoàn nhân viên cứu trợ quốc tế tại Điện Biên hơn nửa tháng trước sao?

Bác sỹ Quân Thành không nhìn anh gật một cái rồi đưa tập tài liệu trong tay mình cho giáo sư Trương Lập. Hai người bắt đầu trao đổi với nhau về ca mổ anh ta vừa thực hiện, hoàn toàn bỏ qua sự hiện diện của những người khác.

-....tôi cũng không ngờ cậu lại có khả năng hồi phục nhanh đến thế, hồi phục song lại lập tức đến viện S để tiến hành mổ ca bóc tách hiểm gặp như vậy. Không làm khó cho cậu chứ?

Ngài giám đốc sau khi liếc nhìn qua một vài trang tài liệu thì có vẻ vô cùng hài lòng, thậm trí còn định đưa tay vỗ vỗ vai anh ta nhưng bất gặp ánh mắt sắc bén kia nhìn chăm chăm vào tay mình thì đành phải ngại ngừng thu lại.

- Giám đốc, tôi là thiếu úy Hoàng Minh thuộc tổ điều tra trọng án trực thuộc thành phố. Tôi có vài câu hỏi với tiến sỹ đây về sự việc xảy ra ban nãy được chứ?

Hoàng Minh không có kiên nhẫn nhiều đành phải tiến đến ngắt giữa câu chuyện chuyên môn của bọn họ khiến giáo sư Trương Lập không được hài lòng cho lắm, thật hiếm khi mới có được một vị đồng nghiệp tài năng như vậy, nếu không ông cũng không đến viện vào lúc một giờ sáng này làm cái gì nhưng người ta không phải cũng là vì công việc sao, ông đành phải dằn lại sự hưng phấn trong lòng mà quay trở lại văn phòng của mình với đồng tà liệu. Thoáng chốc hành lang chỉ còn lại hai người đàn ông, một trong bộ cảnh phục lá mạ, một khoác blue trắng.

- Tôi sẽ mời cafe trong lúc nói chuyện.

Hoàng Minh thoáng thả lỏng, tiến đến bên máy bán cafe tự động mua hai lon rồi trở về ngồi xuống ghế tựa dành cho người nhà bệnh nhân đặt dọc hành lang, đưa cho vị bác sỹ kỳ lạ kia một lon rồi mở nắp lon của mình.

- Tôi không uống cafe nhưng cũng cảm ơn vì đã mời, anh có thể bắt đầu những câu hỏi bởi 15 phút nữa tôi sẽ có ca mổ.

Đặt chiếc lon bên cạnh anh, bác sỹ Quân Thành lơ đãng liếc nhìn đồng hồ. Hoàng Minh lại một lần nữa im lặng đánh giá anh ta, đây là một người đàn ông có thể dùng hai từ “băng giá” để hình dung, cả người anh ta lúc nào cũng đem theo một loại hơi thở đặc biệt lạnh lẽo cùng sắc bén. Anh cũng có biết về “Bác sỹ không biên giới” (tiếng Pháp: Médecins sans frontières, viết tắt MSF), đó là một tổ chức phi chính phủ quốc tế do một số bác sỹ người Pháp thành lập vào năm 1971 với mục đích nhân đạo. Tổ chức này đưa ra những cứu trợ y tế trong các trường hợp khẩn cấp như thiên tai, dịch bệnh, nạn đói hay chiến tranh... Bác sỹ không biên giới còn có những hoạt động dài hạn như cứu trợ sau các thiên tai, trong các cuộc xung đột kéo dài hay giúp đỡ những người lưu vong. Sự cứu trợ nhân đạo, theo như chủ trương của MSF, là phải hoàn toàn trung lập và không có sự dính líu của bất cứ chính phủ cũng như lực lượng quân sự nào. Nhưng với thái độ can dự quân sự ngày càng phổ biến của các cường quốc trên thế giới đối với những nước mà họ coi là có hành động vi phạm nhân quyền trầm trọng, thái độ trung lập của Médecins Sans Frontières ngày càng bị thách đố nhiều hơn. Chính bởi như vậy khi đoàn hỗ trợ y tế của MSF đi đến những quốc gia nghèo hay những vùng quân sự nhạy cảm để cứu trợ luôn gặp phải một vài “trục trặc” hay “rủi ro” nhất định nào đó, thậm trí vụ việc máy bay của bọn họ sau khi xin phép bay qua không phận Điện Biên khoảng 20 phút sau thì gặp phải sự cố buộc phải hạ cánh khẩn cấp nhưng thất bại, máy bay va chạm với vách núi rồi rơi giữa rừng cũng bị nghi ngờ do bàn tay phá hoại của một bàn tay hay một tổ chức quân sự bí mật. Vụ tai nạn khiến đoàn chuyên gia 25 người gồm bác sỹ, y tá và nhà báo đến từ nhiều quốc gia chỉ còn lại 15, sự việc đã gây chấn động mạnh với dư luận thế giới cũng như cộng đồng y học bởi tính chất nghiêm trọng của nó và sự ra đi của những tinh anh trong ngành. Để tồn tại được trong một tổ chức luôn có nguy cơ gặp phải rủi ro như vậy chắc chắn vị tiến sỹ y khoa này cũng không phải một người đơn giản, nếu không với cường độ cũng như áp lực công việc lại cộng thêm sự nguy hiểm đến từ nhiều phía anh ta đã bỏ xác ở một trại tị nạn nào đó rồi. Vì vậy việc anh ta là một trong những người sống sót trong vụ tai nạn dù vị trí ngồi là phía đầu máy bay cũng không phải là điều gì đó quá kinh ngạc. Hoàng Minh nhớ đã từng có một vụ bắt cóc con tin của phần tử Taliban nhằm vào đoàn cứu trợ y tế của liên hiệp quốc tại phía tây Afghanistan, kết quả là khi lính gìn giữ hoà bình của liên hiệp quốc đến giải cứu thì...quân khủng bố toàn bộ đều bị giết sạch bằng một vết cắt gọn gàng chuẩn xác nơi tĩnh mạch cảnh. Bài báo tóm tắt hết sức ngắn gọn nhưng cũng nói đến trong đoàn có một vài bác sỹ của MSF, và người tiêu diệt quân khủng bố được viết tắt bằng một chữ D. Hoàng Minh khi ấy nghĩ rằng bài báo in lỗi hoặc thông tin sai lệch khi cho biết quân khủng bố

có trang bị vũ trang hiện đại, đầy đủ lại bị tiêu diệt bằng chỉ một người nhưng giờ đây đứng trước vị tiến sỹ y khoa này anh lại có cảm giác điều đó hoàn toàn là có thể.

- Kể bị anh chặt tay đã yêu cầu được khởi kiện, tôi nghĩ anh nên liên hệ với đại sứ quán hoặc luật sư riêng.

Ánh mắt tối tăm của vị bác sỹ chuyển dời đến trên người anh, không còn lơ đãng nữa mà thoáng qua có sự lay động. Mặc dù rất nhỏ nhưng cũng là có, anh ta từ tốn ngồi xuống ghế bên cạnh Hoàng Minh, đôi chân dài bắt chéo lại, vô cùng tự nhiên dựa người trên ghế, chỉ là một chiếc ghế chờ trong bệnh viện nhưng khi anh ta ngồi vào lại khiến cho người ta có cảm giác....sang trọng. Hoàng Minh ngờ ngợ, loại khí chất quyền uy này gợi cho anh nghĩ đến biểu hiện của Thủy Linh sau khi cô tỉnh lại. Giọng nói trầm trầm thông thả vang lên trong không gian tĩnh lặng, không nhanh không chậm nhưng lại khiến cho người khác có cảm giác bị đè nén do một loại áp lực vô hình nào đó.

- Cảm ơn vì đã nhắc nhở nhưng 10 phút nữa phiên anh đến cửa phòng mổ, nguyên đơn sẽ rút lại đơn kiện.

- Vì sao anh biết?

Hoàng Minh cảm thấy người đàn ông này quá thâm trầm, không thể đoán biết cũng như nắm bắt nổi.

- Bởi tôi là người sẽ tiến hành ca phẫu thuật ghép tay cho kẻ gọi là nguyên đơn ấy, hơn nữa chính thiếu úy đây cũng biết đấy, gã ấy không có chút cơ hội nào. Người là tự ý kéo đến đập phá bệnh viện, tấn công cũng là bọn chúng tấn công trước, vũ khí cũng là của chúng mang đến. Camera cũng như nhân chứng đều còn, hẳn có bao nhiêu phần trăm để khởi kiện đây?

Môi mỏng sắc nét nhếch nhẹ, hình thành nụ cười như có như không khiến người khác phải rét lạnh.

- Cũng không sai, chỉ có điều rõ ràng anh có thể không cần chặt tay hắn vì sao lại....

Thực ra đây mới là điều Hoàng Minh thắc mắc, vị bác sỹ này là kẻ quá thông minh, bình tĩnh cùng quyết đoán. Anh ta chắc chắn không hề bị mất kiểm soát do tức giận bằng chứng là những tên du côn khác chỉ bị bầm tím hay mọc thêm vài cục u chứ không hề bị bất kể vết xước nào, vậy vì sao với hai kẻ kia lại ra nặng như vậy?

- Kinh nghiệm ghép chi của các bác sỹ phẫu thuật bệnh viện S chưa có nhiều.

- Ghép chi?....

Hoàng Minh vô cùng bất lịch sự phun ngum cafe trong miệng ra, ho sặc sụa nhìn vị bác sỹ phẫu thuật đang ung dung ngồi bên cạnh mình giống như không thể tin.

- Phải.

Nhàn nhạt nhìn ai đó rút khăn tay trong túi quần ra lau những vết cafe trên tay áo.

- Chẳng nhẽ anh chặt tay gã chỉ để làm phẫu thuật mẫu?

- Không...

Hoàng Minh chưa kịp cảm thấy nhẹ nhõm vì câu trả lời thì đã bị những lời tiếp theo của anh ta hoàn toàn hạ gục.

-....còn là vì cách cầm dao của hắn sai.

- Anh rốt cục là bác sỹ hay là đồ tể đây?

Đồng chí thiếu úy lần đầu tiên trong đời gặp phải một người....quái dị như vậy, đưa tay lên bóp trán do cảm thấy thực đau đầu và không biết phải làm sao.

- Thực ra bác sỹ và đồ tể cũng không khác nhau là mấy, đều là dựa vào tay nghề dùng dao xẻ thịt để kiếm sống.

- Anh...

- Tiến sỹ đến giờ rồi, bệnh nhân đã được đưa vào phòng mổ.

Một vị bác sỹ phẫu khác vừa đi ra từ phòng thay đồ, tiến đến nhắc nhở Quân Thành đồng thời ngắt lời Hoàng Minh định nói khiến anh khựng lại.

- Cảm ơn anh vì...đã hợp tác, nếu có sự việc gì phát sinh anh có thể đến tìm tôi tại ban trọng án của thành phố. Giờ thì xin phép, tôi cần phải giải quyết đám lộn xộn phía dưới sảnh.

Nói xong Hoàng Minh gật đầu với hai vị bác sỹ sau đó cầm lấy cặp da đựng tài liệu rồi xoay người bước đến cuối hành lang, ngay khi bóng xanh bước qua cửa thang máy môi mím chặt khe duyên lên một chút.

- Người quen của tiến sỹ?

Vị bác sỹ khi quai nhìn theo bóng lưng nhanh nhẹn của Hoàng Minh, lại nhìn nụ cười thản nhiên trên khuôn mặt nhười đàn ông băng giá cạnh mình.

- Anh ta giống với một người anh em của...vợ tôi.

Ánh mắt đen thuần băng giá lướt qua một tia nhu hoà, hơi hạ xuống nhìn chiếc nhẫn vàng tinh tế được lồng vào ngón thứ ba trên tay trái của mình.

- Tiến sỹ đã kết hôn? Bất ngờ thật đấy, vụ tai nạn vừa rồi hẳn đã dọa cô ấy sợ chết khiếp.

Người bác sỹ cười cười, theo ánh mắt đen thuần lướt đến chiếc nhẫn trên ngón tay thon dài. Ông bỗng thấy là lạ, nhẫn cưới dĩ nhiên không hiếm lại vô cùng nhiều kiểu dáng như nhẫn cưới dùng hoa văn kiểu cổ lại trạm khắc tinh xảo như thế này thì chắc chắn vô cùng hiếm, tại sao ông lại thấy quen quen nhỉ.

- Chúng ta vào thôi, bác sỹ Nguyễn.

Đeo lên chiếc khẩu trang, Quân Thành bỏ qua câu hỏi cũng như ánh mắt của ông mà xoay người bước vào bên trong phòng phẫu thuật. Không ai để ý đến bàn tay trái của anh ta siết chặt lại và ánh mắt sắc bén tan ra phiền muộn cùng...tuyệt vọng.

6h 30

Những tia nắng đầu tiên của ngày mới nhẹ nhàng phủ lên dãy hành lang lát gỗ nhốm màu năm tháng của dãy nhà B, dãy nhà còn lưu lại nguyên lối kiến trúc kiểu tu viện thời Pháp thuộc của bệnh viện S, xua đi màn sương mỏng của không khí lạnh trong ngày đông. Bóng trắng cao lớn chậm rãi bước từng bước nhẹ nhàng, giống như để cảm nhận sự khô lạnh thấm qua lớp vải luồn vào ngực mình, làm dịu đi sự khó chịu và lấp đầy lồng ngực trống rỗng. Một cánh tay theo thói quen chấp lại đằng sau lưng, một tay buông thõng bên người, tà áo theo mỗi sải bước chân phất lên làm tản ra một loại mùi hương thanh lãng nhàn nhạt.

- Ái mai...ái tuyết....ái duyên hà, ái duyên tuyết bạch....mai phương khiết.

Ngón tay thon dài vươn ra, nhẹ nhàng vuốt ve cánh hoàng lan ướt sương lạnh rơi trên ghế đá. Giọng trầm thấp bỏ đi sự cứng nhắc lạnh nhạt mang theo hoài niệm cùng yêu thương khi khẽ ngâm hai câu thơ, đôi mắt sâu sắc tối đen một mỗi ngược lên nhìn tán hoàng lan nở hoa muộn thì thầm như nói với ai đó.

- Phu nhân, nơi này mai còn chưa có nở....ở đây rừng mai sau thành chắc đã khai hoa....thời tiết rất lạnh, thường mai nàng không thể về quá muộn có biết không.

Nhẹ nhàng....con gió bắt chợt thổi đến quần theo cánh hoa như bạch ngọc, ngọt ngào tựa đôi môi người con gái rời khỏi ngón tay trắng muốt rơi xuống trên thảm cỏ ẩm sương.

Loạt xoạt.

Một vật từ trong gầm ghế đá khe bị cơn gió cuốn ra, trải rộng trên nền xanh mượt. Vài giọt sương thấm vào khiến nét chì hơi nhạt nhoà nhưng trong tia nắng mỏng manh vẫn có thể nhìn thấy được khuôn mặt giống như được tạc ra từ hàn băng, nét phác thảo còn chưa xoá hết....

..”*Đã gửi từ trái tim của tôi*”..

61. Chương 60

Chương 59: Người đàn ông băng giá.

- Mẹ?

Cô gái ngẩng lên từ trong lòng đồng chí Hoàng Minh, dụi dụi mắt ngơ ngác nhìn la sát nữ vương đang bắt đầu xắn tay áo chuẩn bị nhảy vào “quyết chiến” hỏi.

- Mẹ đang làm gì?

Bà Bích Thủy ngay khi thấy con gái mình tỉnh liền lập tức kéo cô từ trong lòng “thằng ranh con biến thái” kia lại, đẩy ra phía sau lưng mình cảnh giác cộng gườm gườm.

- Thằng kia, mày định làm cái trò gì mà vác....à bé con gái tao điếu vòng quanh thế hả?

Thủy Linh đen mặt từ phía sau nhô ra nhìn Hoàng Minh đang nhặt mấy cọng rau muống cùng vỏ kẹo từ trên đầu xuống, tiện tay phải đi đám xương gà mắc ở quần hàm trên vai. Mặc dù một thân có thể nói là khá chặt vật nhưng vẫn rất lịch sự, chân khếp lại lưng vai thẳng, tay phải đưa lên chạm trán, khuỷu tay vuông góc 45° theo đúng tiêu chuẩn của nhà binh. Mặt mũi nghiêm túc, giọng nói sang sảng rõ ràng y như khi báo cáo thành tích.

- Báo cáo mẹ vợ, con là Trần Hoàng Minh, thiếu úy phòng điều tra trọng án trực thuộc công an thành phố A. Mặc dù bây giờ không phải lúc thích hợp nhưng con vẫn muốn xin phép mẹ cho con được kết hôn với Thủy Linh vào tháng sau, mặc dù thời gian có chút gấp gáp nhưng con xin đảm bảo đám cưới sẽ không hề sơ sài hay có gì ury khuất cho bà xã của con.

- Cái gì? Cậu đùa tôi hả?

Bà Bích Thủy không thể tin nhìn chằm chằm chàng trai trẻ tuần tú trước mắt mình, lúc này bà mới nhìn đến bộ quân phục thẳng ly màu xanh lá mạ cùng quần hàm đỏ hai vạch vàng với ngôi sao bạc trên cầu vai của anh. Quay lại trợn mắt nhìn con gái của mình, bao nhiêu lâu hỏi nhất định nói tại sao bây giờ tự dưng lại nhảy từ đâu ra một ông con rể thế này? Lại còn cưới gấp vào tháng sau?

- Thưa mẹ, con hoàn toàn nghiêm túc và...nếu mẹ không chê xin cho con lên nhà để thưa chuyện cùng gia đình ạ.

Hoàng Minh ngoảnh cười, tươi sáng đến khiến cho không ai có thể cầm lòng được mà cũng phải mỉm cười theo. Bà Bích Thủy liếc mắt nhìn đám người rõ ràng lúc này còn ngồi trong phòng bảo vệ giờ đã bắt đầu mon men đến gần xung quanh, không còn cách nào khác đành phải gật.

- Cậu đưa con bé lên nhà trước đi và ngồi đấy đợi tôi.

- Mẹ có cần con giúp gì không?

Thủy Linh không hiểu sao lại thấy chột dạ, mon men đến gần bà liền bị bà trừng một cái đành phải cun cút nắm lấy ống tay áo Hoàng Minh kéo vào trong thang máy đi lên nhà.

- Bà xã, anh làm tốt chứ?

Cửa thang máy vừa đóng lại, Hoàng Minh lập tức lôi bộ mặt cợt nhả của mình ra, tiện tay khoác vai cô nhe răng cười hỏi.

- Bỏ cái móng heo của anh ra, sao không gọi em đây? Thật là mất mặt mà!

Cô lườm anh, không chút lưu tình tét một cái rõ mạnh vào bàn tay đang khoác trên vai mình.

- Oan cho ông xã, rõ ràng bà xã đã tự động ngã vào vòng tay đầy sức mạnh này của anh nha. Mà rõ ràng anh mới mất mặt, bà xã ngủ thật ngon đâu có để ý gì đến ai chứ?

Hoàng Minh vừa khoa trương xuýt xoa vuốt vuốt cái tay bị cô đánh, vừa la lên oai oái như thể thật sự là nỗi oan tày trời khiến cô đồ bưng mặt.

- Nói điêu, ai thềm ngã vào anh chứ? Người hôi rình, tránh xa em ra một chút.

Cô chối đây đẩy dù biết rõ ràng mình có cái thói quen xấu này, aizzz....đều là tại ai đó, khi không luôn cậy mạnh ôm cô đi tới đi lui để đến bây giờ tạo thành một loại phản xạ vô điều kiện luôn.

Thật may Hoàng Minh lúc này cũng còn đang bận thật sự kiểm tra lại quần áo của mình bằng không sẽ nhìn thấy được ánh mắt đang lấp lánh bóng vút tắt của cô, lúc anh ngẩng lên cũng là lúc thang máy dừng lại. Cửa thang máy vừa mở cô liền lướt qua anh đi ra trước, nhằm thẳng nhà cuối cùng trong dãy hành lang dài mà đi. Hoàng Minh một lần nữa lại mỉm cười bước theo bóng dáng nhỏ nhắn ấy, dù bao nhiêu năm trôi qua cô vẫn không thay đổi, vẫn là cô bé luôn chạy trốn mỗi khi xấu hổ của thửa nào.

- Thật xin lỗi, tối mai cậu đến nhé! Lúc này có ca cấp cứu nên tôi phải đến viện gấp....

Cả hai vừa ngồi xuống ghế, thậm trí ông Tiêu cũng chưa kịp hỏi điều gì thì bà Bích Thủy đã như một cơn gió ào ào vào nhà, trên tay là chiếc điện thoại di động vừa mới tắt máy, khi thấy cô đứng dậy định đi lấy áo khoác bà vừa quần thêm chiếc khăn len vào cổ vừa xua tay.

-....không, không con không cần đưa mẹ đi, bác Trúc tiện qua đón mẹ rồi. Sáng mai cho em ăn sáng rồi đưa em đi học hộ mẹ...nó đòi cũng không được bé nó nghe chưa? Chắc khoảng 8 rưỡi giao ban xong mẹ sẽ về thôi, nhớ mặc áo ấm cẩn thận, đồ ăn cùng thuốc ngày mai của con mẹ để sẵn trong tủ lạnh rồi.

Thủy Linh cười cười nhìn mẹ mình lao ra khỏi nhà nhưng vẫn không quên với lại dặn dò, bà luôn tắt bật, luôn bận bịu xoay chuyển giống như chong chóng. Cô chưa bao giờ thấy bà có lúc nào gọi là nhàn tản, có lẽ bản chất của một người y tá tận tâm hết lòng vì công việc, bản chất của một người mẹ lo toan cho những đứa con dù đã trưởng thành của mình là như vậy.

Tít...tít...

Cùng lúc ấy điện thoại trong túi của Hoàng Minh cũng reo, sau khi đọc xong tin nhắn về mặt ngơ ngác của anh cũng trở thành nghiêm trọng đứng dậy cúi chào ông Tiêu.

- Con xin lỗi bố, chắc con phải đi luôn có lẽ cũng là đến bệnh viện S nên sẽ đưa mẹ đi cùng...

Nắm lấy bàn tay của cô siết nhẹ, anh nói tiếp, giọng có vẻ cũng bớt căng thẳng hơn.

-....có một vụ thanh toán nhau giữa các băng đảng, người bị thương đã được đưa vào viện. Đừng lo, anh đến để lấy lời khai thôi. Nghe lời mẹ, cẩn thận em nhé, ngày mai anh sẽ đến trường đón em vào buổi trưa.

Cô gật nhẹ đầu, đứng ở cửa nhìn theo bóng dáng cao ráo màu lá mạ nhanh chóng khuất bóng nơi cầu thang thoát hiểm, trong lòng bỗng cảm thấy trống rỗng. Liệu rằng đây có phải một cách hay? Cô biết Hoàng Minh là người thế nào, anh nói được nhất định sẽ làm được, hai người dù kết hôn nhưng anh chắc chắn sẽ tôn trọng cô....có điều cô chỉ sợ rằng mình sẽ trở thành rào cản để anh tìm đến hạnh phúc sau này của chính mình, cô không thể yêu anh, cả hai mới chỉ gặp lại nhau vài lần sau nhiều năm, quyết định của anh có quá vội vàng? Anh là người tốt khi đã nghĩ chu đáo cho cô và đứa bé trong bụng cô nhưng còn anh thì sao? Anh sẽ trở thành người đã có gia đình, đã có vợ dù cả hai biết chỉ là trên danh nghĩa nhưng người ngoài nhìn vào thì sẽ không như vậy. Cô thì không sao nhưng khi ly dị anh sẽ mang tiếng là người đã qua một lần đồ, tương lai anh sẽ còn gặp được nhiều người con gái tốt khác nữa, cô sợ đây sẽ là trở ngại cho anh. Ngày mai cô sẽ nói chuyện lại với anh về vấn đề này, cô không đáng để anh hi sinh như vậy....

23h 47 _ Bệnh viện S.

- Đồ chó chết chúng nó, dám đến đất của bọn tao mà vênh cái đuôi chó nhà chúng nó lên à? CMN hôm nay có chết tao cũng sẽ cho chúng nó chết cùng...

- Hôm nay để cho chúng nó vênh vào như thế là nhục mặt đại ca, nhục mặt anh em, phải giết cả họ nhà chúng nó...

-...lũ giòi bọ, lũ súc sinh ấy toàn nhằm vào những thằng bé nhất để chém. Hôm nay bị chúng nó tập kích lần đầu phải đòi lại toàn bộ...

-\$@&\$¥\$@£7£>>}%€¥@#¥¥,:5£@¥@§g@@@§£€>%#[]=¥.....

Đây là những thứ đầu tiên đập vào tai ngay khi Hoàng Minh bước vào phòng cấp cứu, bà Bích Thủy coi như không có chuyện gì gật đầu cảm ơn anh đã đưa bà đến song cũng nhanh chóng đến phòng thay đồ của

nhân viên để đổi sang bộ blue trắng. Hoàng Minh thay vẻ mặt lễ phép của mình trở thành nghiêm khắc cùng lạnh lùng, rút thẻ ngành của mình ra cho người bảo vệ xem sau đó bắt đầu tiến vào trong dãy hành lang chật kín người. Tất cả đều là những tên bặm trợn với những hình xăm dữ dằn trên ngực, vai hay cánh tay, có tên đã phải ngồi trên xe lăn với vết thương sâu hoắm trên đùi, tên thì rõ ràng đã mất đi một vài ngón tay, tên thì vẫn còn đang dùng áo để bịt vết thương trên đầu, sàn nhà lát gạch men trắng tinh lúc này trở thành loang lổ máu cùng những dấu chân đầy bùn. Mùi mồ hôi hôi sì, mùi máu tanh nồng, mùi thuốc lá khét lẹt át hết cả mùi thuốc sát trùng, biến nơi này trở thành lò mổ với những tên đồ tể thì đúng hơn là bệnh viện. Tất cả ồn ào cãi lộn chửi bới với những lời lẽ cực súc bản thủ nhất được lời ra, mặc cho bác sỹ cùng bảo an đã rất nhiều lần phải lên tiếng nhắc nhở. Bọn họ thậm trí còn quay ra gầm ghe đe dọa chính cả những bác sỹ đang cấp cứu cho đồng bọn của mình cùng những y tá đang băng bó ỉnh.

- Tất cả cầm mồm vào, các người coi chúng tôi là tượng đất hả? Đừng tưởng vào phòng ngồi một đêm với tội gây rối trị an công cộng là xong, tôi sẽ cho các người vào Hoả Lò mà làm đàn anh đàn chị trong ấy.

Một tiếng gầm khùng nổ vang lên khiến tất cả đồng loạt giật mình trợn mắt nhìn ra phía cửa, Hoàng Minh cầm quyển sổ trong tay hăm hăm bước vào ánh mắt đảo qua từng người một. Vừa thấy anh, mấy đồng nghiệp trẻ hơn vẻ mặt đang vô cùng khó coi lập tức cũng giãn ra không ít. Đứng bật dậy, thẳng lưng thẳng vai đưa tay lên chào sau đó báo cáo tình hình. Trong khi mấy chiến sỹ công an còn đang trao đổi đột nhiên một tiếng động khùng khiếp từ bên ngoài vọng vào khiến tất cả nhẩy dưng.

Ầm! Xoảng...rào rào...

Một thân người bên bết máu bị ném thẳng vào cửa kính khiến nó vỡ tan tành, tiếp theo không để mọi người kịp định thần thì một đám khoảng hai chục kẻ với đao cùng kiếm ủa vào. Gặp đồ đập đồ gặp người chém người khiến sảnh bệnh viện rơi vào tình trạng hỗn loạn chưa từng có, bà Bích Thủy vừa mới thay đồ xong, tay còn đang bê khay panh kéo cùng chỉ khâu đến cho bác sỹ vô tình đi ngang qua cũng nằm trong tầm tàn phá của bọn chúng. Bà thậm trí còn chưa kịp nhận ra điều gì, chỉ vừa nghe thấy tiếng Hoàng Minh la lên " Nằm xuống!" thì một vật sắc lạnh đã nhằm thẳng người bà mà bổ xuống.

Tanh! Lạch cạch....

Khay panh kéo đã được khử trùng bị buông rơi xuống sàn nhà, nảy lên rồi văng tung toé ra xung quanh.

Bàn tay nắm lấy báng súng nơi thắt lưng của Hoàng Minh khựng lại, cả đại sảnh mấy chục người mới một giây trước còn ầm ỹ nháo loạn giờ im phăng phắc đổ dồn ánh mắt vào chính giữa. Nơi ấy, một người đàn ông cao lớn khoác áo blue trắng dài đến đầu gối, bên trong là bộ đồ phẫu thuật xanh dương vẫn còn dính máu chưa thay, chân vẫn đi dép mềm vô trùng trong phòng mổ, mũ vải cùng khẩu trang chưa tháo. Tay cầm dao mổ lưỡi bầu vừa nhỏ vừa mảnh nhưng lại chuẩn xác nhằm thẳng vào lưng lưỡi kiếm Nhật sắc bén đẩy chệch ra, tay còn lại nắm lấy vai bà Bích Thủy kéo lại về phía mình để lưỡi kiếm chỉ cách hai người chỉ vài ly. Nhưng điều làm mọi người lặng ngắt không phải sự xuất hiện đột ngột cũng như kỳ quái của vị bác sỹ phẫu thuật này mà chính là do ánh mắt của anh ta. Đôi mắt tuyệt đẹp với đuôi mắt kéo dài hơi xệch lên, làn mi dài phủ xuống trông mắt đen thuần như saphia lại sâu thăm thẳm như bầu trời đêm chỉ có điều....nó lại sắc lạnh đến buốt giá cùng nghiêm nghị khắc nghiệt đến tưởng như bóp nghẹn cả trái tim của kẻ đối diện. Hoàng Minh dù đã tiếp xúc với đủ mọi thành phần tội phạm lẫn người trong ngành hay ngoài xã hội nhưng cũng chưa từng gặp ai có ánh mắt như vậy, lạnh lẽo giống như...không phải của con người.

Tên thanh niên đang cầm chiếc kiếm nhật bị ánh mắt ấy nhìn thẳng vào, lúc này sợ đến mức toàn thân cứng đờ. Tay nắm cán kiếm run lấy bầy tưởng như muốn rơi xuống, mắt liếc sang bên cạnh cầu cứu.

- Nghĩ cũng đừng có nghĩ!

Giọng nói trầm thấp tràn ngập uy quyền vang lên, tay cầm dao mổ nhanh như cắt xoay lại phía cườm tay đâm ra đằng sau.

- Aaaaa....tay....tay.....hự....

Tên cầm dao găm lạng lẹ tiếp cận đằng sau lưng bất ngờ bị lưỡi dao mổ chuẩn xác lách qua xương, đâm xuyên qua lòng bàn tay, tiếp theo chân nhấc lên một đạp vào ngực khiến gã bắn thẳng ra khỏi cửa, lăn mấy vòng trên bậc bậc thềm rồi mới rơi xuống vỉa hè bên ngoài bệnh viện.

- Cút!

Vị bác sỹ lạnh lùng nhìn những kẻ còn lại, chúng không tự giác bước lùi ra phía sau nuốt nước miếng nhìn nhau.

- Mẹ nó, chỉ là một thằng bác sỹ chúng mày sợ cái gì?

Tên to con với những hình xăm chi chít trên người có vẻ là thủ lĩnh của cả đám nhỏ điều thuốc trong miệng ra, di chân lên gờm gờm nhìn đàn em của mình. Bước vài bước tiến lên, cổ tình đẩy vạt áo rộng ra để lộ băng sừng đen ngòm dắt nơi lưng quần. Giật lấy một thanh dao trong tay tên đàn em đứng gần nhất, nhếch mép cười cười.

- Bác sỹ, mày có vẻ khá là nhanh mắt nhanh tay nhỉ. Tay nghề phẫu thuật cũng khá phải không, để tao xem mày có thể tự phẫu thuật gép tay lại cho chính mình không nhé!

Vừa dứt lời hần lao mạnh lên, nhằm thẳng vào tay vị bác sỹ chém xuống. Bà Bích Thủy cùng những nữ y tá, hộ lý khác núp phía sau không kịp được mà thét lên sợ hãi.

Phập! Loảng xoảng....bịch...

Không ai kịp nhìn thấy gì hết, chỉ thấy bóng trắng mờ ảo lướt qua, ánh bạc như chớp loé lên kèm theo một vật gì đó văng ra xa cùng cả tiếng kim loại nặng nề va chạm với sàn gạch.

- Aaaaaaaa!....

Tiếng thét như heo bị chọc tiết vang vọng, chấn động cả đại sảnh rộng của bệnh viện. Thân người to con quỳ rạp xuống run run ôm lấy một bên cổ tay trống không, vị bác sỹ đứng ở trên cao nhè xuống gã giống như nhìn vào không khí. Thanh kiếm Nhật mới vài giây trước còn ở trong tay gã thanh niên hiện nay ngoan ngoãn bị những ngón thon dài nắm lấy, chúc mũi xuống. Trên lưỡi kiếm sạch trơn không có nổi một giọt máu, gã thanh niên sợ hãi nhìn xuống tay mình, lại nhìn đến thanh kiếm trong bàn tay hờ hững kia. Phịch một tiếng ngã ngối xuống đất, không còn thần trí mà nhìn đến đàn anh của mình đang rên rỉ ở bên cạnh.

Ngón tay như bạch ngọc đưa lên, nắm lấy khẩu tra kéo xuống để lộ ra gương mặt của một người đàn ông còn hơn cả tuần tú, phải nói rằng vị bác sỹ này vừa mang vẻ đẹp nam tính lại vừa mang theo vẻ lạnh lùng quyền quý. Đôi mắt tuyệt đẹp hạ xuống nhìn kẻ đang quỳ dưới chân mình, sống mũi cao thẳng tắp nghiêm nghị, quai hàm cứng rắn, môi mỏng mím lại khắc nghiệt lại càng khiến cho sự lạnh lùng thêm phần xa cách. Hoàng Minh bỗng cảm thấy người đàn ông này có nét gì đó vô cùng quen thuộc, giống như đã gặp ở đâu rồi mà không thể nghĩ ra. Điều này thực kỳ lạ vì công việc của anh đã khiến cho anh có thể nhận diện được hàng ngàn khuôn mặt dù chỉ gặp một lần, dù người đó là kẻ tầm thường nhất dễ gây nhầm lẫn nhất. Người đàn ông có khí chất cùng vẻ ngoài đặc biệt, hơn xa cả những diễn viên hay người mẫu ngày ngày nhan nhản trên tạp trí hay tivi như thế này vì sao anh lại không thể nhớ được là mình đã gặp ở đâu. Tạm bỏ qua vấn đề này, đôi mày rậm của anh nhíu chặt lại khi những hình ảnh của sự việc vừa rồi lướt qua trong đầu mình. Vị bác sỹ này...phải nói là có tốc độ tay cực kỳ nhanh, để mà so sánh tốc độ rút dao mổ cái trên túi áo ngực hay đoạt kiếm trong tay kẻ bên cạnh của anh ta hoàn toàn hơn cả tốc độ anh rút súng. Anh dám tự tin mình chính là người có bản năng phản xạ của tay và mắt nhanh nhất đội nhưng cũng không thể theo kịp người đàn ông này, chưa kể đến kiểu xuống tay đặc biệt lạnh lùng cùng dứt khoát thêm cả chính xác tuyệt đối của anh ta nữa, nó gợi cho anh nghĩ đến một tên....sát thủ đã được đào tạo bài bản hơn là một bác sỹ phẫu thuật.

- Thiếu uý, hiện giờ...

Tiếng gọi rụt rè của đồng chí công an trẻ măng bên cạnh khiến anh dứt khỏi uy nghi miên man của mình, Hoàng Minh đưa mắt nhìn những kẻ vừa mới rồi còn hùng hùng hổ hổ xông vào giờ bị dọa đến mặt cắt không còn một giọt máu nào hờ lạnh.

- Còn thế nào nữa, bắt tại chỗ với tội gây rối trật tự công cộng cùng cố ý gây thương tích.

3,4 đồng chí cảnh sát cùng vài đồng chí cảnh vệ lúc này mới lấy lại được tinh thần, gật nhẹ đầu với anh sau đó đồng loạt rút súng chĩa vào những kẻ kia lớn tiếng thông báo.

- Tất cả hạ vũ khí xuống, đặt hai tay lên đầu quỳ xuống sàn ngay lập tức, nếu còn chống cự chúng tôi buộc phải nổ súng.

Chương 60: Dưới bóng hoàng lan.

- Bác...bác sỹ Thành, mấy người này....

Bà Bích Thủy luôn là người trời không sợ đất không sợ, đến đứng trước viện trưởng cũng chưa bao giờ cong lưng vậy mà lúc này lại nem nép có phần sợ hãi nhìn vị bác sỹ ngoại khoa kiêm ân nhân vừa cứu mình này.

Bác sỹ Thành vừa đổi một bộ blue sạch sẽ khác đi ra, gọng kính trắng không viền trễ nải trên sống mũi thẳng tắp phần nào che bớt đi được đôi đồng tử đen thuần lạnh lẽo cùng bóng mờ tối tăm một mỗi dưới mắt. Mũ vải được bỏ đi, để lộ ra những sợi tóc mềm mại được chải vuốt chỉnh chu nhưng vẫn phóng khoáng, người đàn ông vừa mới lạnh lùng chặt (phải nói là cắt) bỏ bàn tay của gã du côn lúc này lại có nét gì đó thư sinh nhu hoà đi rất nhiều. Không nâng mắt lên nhìn bà Bích Thủy đang lúng túng, những nữ y tá mắt đã hoá thành hình trái tim và Hoàng Minh đang nhíu mày đứng bên cạnh, anh ta tập trung vào một tập hồ sơ thật sự dày trong tay mình, lạnh lùng buông hai chữ.

- Vấn đề?

Lạnh, thực là quá lạnh mà. Bà Bích Thủy miễn cưỡng liếc mắt sang phía Hoàng Minh trao đổi sau đó mới gian nan lên tiếng được.

- Là những người vừa này, bọn họ muốn...muốn kiện anh.

- Kiện? Tốt, tôi sẽ kiện.

Vẫn không ngẩng lên khỏi trang giấy chỉ chút chữ cùng những con số giọng nói trầm thấp nhàn nhạt trả lời, giống như khi đi chọn món ăn bồi bàn đưa ra thực đơn và anh ta gật đầu nói “Tốt, tôi chọn món đó” vậy. Tất cả mọi người đều cảm thấy một là anh ta đang có vấn đề hoặc...tai bọn họ bị có vấn đề, bà Bích Thủy đành phải một lần nữa làm “người tốt” mà nhắc lại.

- Không phải ý đó bác sỹ, là mấy người...ờ mấy gã khốn ban nãy nói muốn kiện bệnh viện vì anh đánh chúng...gần chết.

Lúc này khuôn mặt tuyệt đẹp nhưng băng giá ấy mới bắt đầu có chút phản ứng lại, hàng lông mày đậm nét khẽ nhướn lên, nếu mắt mọi người không bị hỏng thì đều thấy anh ta rõ ràng là có chút thích thú nhìn xuống bà Bích Thủy sau đó lướt đến Hoàng Minh.

- Bệnh viện có kiện mấy gã “khốn” kia?

Kiểu nói chuyện lạnh lùng thì không đổi nhưng mọi người lại nhận thấy cách nhấn và thả trọng âm của anh ta có chút kỳ lạ khi nói nhiều hơn vài chữ, giống như những người nước ngoài học nói tiếng Việt vậy.

- Kiện? Bệnh viện sẽ không, bác sỹ muốn kiện bọn họ?

Trừ Hoàng Minh khuôn mặt ko đổi sắc ra thì những người khác đều đã há hốc mồm đến mức cả đàn ruồi cũng bay lọt.

- Phải.

Tập hồ sơ trong tay vị bác sỹ nhẹ nhàng được khép lại, ngón tay thon dài vươn lên gỡ cặp kính trắng xuống, đôi mắt sắc bén nhìn thẳng vào Hoàng Minh.

- Anh đã đâm dao mổ qua tay một gã và chặt tay một gã khác.

Hoàng Minh trong công việc luôn là một cán bộ nghiêm túc cùng dứt khoát.

- Đó là tự vệ chính đáng và...bọn họ không thể kiện bệnh viện.

- Ý anh là sao?

Hoàng Minh nhíu mày nhìn vị bác sỹ kỳ lạ trước mắt mình, để tính ra vị bác sỹ này còn cao hơn anh một chút. Có lẽ rơi vào khoảng trên 1,8 m, dáng cao gầy nhưng chúa cùng những người vừa có mặt trong đại sảnh bệnh viện 15 phút trước biết anh ta....khủng bố tới mức nào. Ngay cả bộ đội đặc công cũng không thể

liền một lúc giải quyết gần hai chục tên côn đồ chỉ trong chưa đầy năm phút, tên nào cũng đều bị lĩnh một lưng kiếm vào ngay những vị trí trọng yếu của cơ thể. Lực vừa đủ, vị trí cũng chính xác nên chỉ làm bọn chúng ngất đi, nếu như đổi lại dáo là lưỡi của thanh kiếm hay lực mạnh hơn thì đảm bảo mỗi kiếm ấy đều có thể lấy mạng một người.

- Anh ấy là Quân Thành, người Pháp gốc Hoa và là tiến sỹ y khoa thuộc MSF (Médecins sans frontières) hay còn gọi là tổ chức “Bác sỹ không biên giới”.

Giáo sư Trương Lập, giám đốc bệnh viện S từ tốn lên tiếng từ phía sau khiến không ít người giật mình. Ông là một người đàn ông lớn tuổi nhưng vẫn cao lớn khoẻ mạnh, mái tóc bạc điểm một vài sợi đen cùng ánh mắt lấp lánh và nụ cười nhân từ khiến cho người đối diện có cảm giác vô cùng thân thiện. Chỉ có điều bất cứ ai trong ngành cũng phải biết đến ngoài thân thiện ra ông còn là một vị giáo sư vô cùng nghiêm khắc nữa, dù là với nhân viên trong viện hay với học trò tại trường đại học y quốc gia nơi ông giảng dạy. Theo nguyên tắc ông sẽ không bao giờ xuất hiện tại viện vào lúc này trừ khi có ca cấp cứu mổ não nào đó hoặc chuyện quan trọng, mọi chuyện kiểu như lú này thì đều là do phó giám đốc đứng ra giải quyết nên ngoài sự ngạc nhiên mọi người còn có cả khó hiểu nữa.

- Giám đốc.

Bà Bích Thủy khẽ lên tiếng chào ông cùng mọi người, vị tiến sỹ thuộc MSF thì gật nhẹ đầu một cái coi như có, Hoàng Minh vẫn luôn chăm chú quan sát anh ta lúc này mới bắt giác nhớ đến một chuyện mà buột miệng hỏi.

- Là một trong những người sống sót trong vụ rơi máy bay của đoàn nhân viên cứu trợ quốc tế tại Điện Biên hơn nửa tháng trước sao?

Bác sỹ Quân Thành không nhìn anh gật một cái rồi đưa tập tài liệu trong tay mình cho giáo sư Trương Lập. Hai người bắt đầu trao đổi với nhau về ca mổ anh ta vừa thực hiện, hoàn toàn bỏ qua sự hiện diện của những người khác.

-...tôi cũng không ngờ cậu lại có khả năng hồi phục nhanh đến thế, hồi phục song lại lập tức đến viện S để tiến hành mẫu ca bóc tách hiếm gặp như vậy. Không làm khó cho cậu chứ?

Ngài giám đốc sau khi liếc nhìn qua một vài trang tài liệu thì có vẻ vô cùng hài lòng, thậm trí còn định đưa tay vỗ vỗ vai anh ta nhưng bắt gặp ánh mắt sắc bén kia nhìn chăm chăm vào tay mình thì đành phải ngại ngừng thu lại.

- Giám đốc, tôi là thiếu úy Hoàng Minh thuộc tổ điều tra trọng án trực thuộc thành phố. Tôi có vài câu hỏi với tiến sỹ đây về sự việc xảy ra ban này được chứ?

Hoàng Minh không có kiên nhẫn nhiều đành phải tiến đến ngắt giữa câu chuyện chuyên môn của bọn họ khiến giáo sư Trương Lập không được hài lòng cho lắm, thật hiếm khi mới có được một vị đồng nghiệp tài năng như vậy, nếu không ông cũng không đến viện vào lúc một giờ sáng này làm cái gì nhưng người ta không phải cũng là vì công việc sao, ông đành phải dằn lại sự hưng phấn trong lòng mà quay trở lại văn phòng của mình với đồng tà liệu. Thoảng chốc hành lang chỉ còn lại hai người đàn ông, một trong bộ cảnh phục lá mạ, một khoác blue trắng.

- Tôi sẽ mời cafe trong lúc nói chuyện.

Hoàng Minh thoáng thả lỏng, tiến đến bên máy bán cafe tự động mua hai lon rồi trở về ngồi xuống ghế tựa dành cho người nhà bệnh nhân đặt dọc hành lang, đưa cho vị bác sỹ kỳ lạ kia một lon rồi mở nắp lon của mình.

- Tôi không uống cafe nhưng cũng cảm ơn vì đã mời, anh có thể bắt đầu những câu hỏi bởi 15 phút nữa tôi sẽ có ca mổ.

Đặt chiếc lon bên cạnh anh, bác sỹ Quân Thành lơ đãng liếc nhìn đồng hồ. Hoàng Minh lại một lần nữa im lặng đánh giá anh ta, đây là một người đàn ông có thể dùng hai từ “băng giá” để hình dung, cả người anh ta lúc nào cũng đem theo một loại hơi thở đặc biệt lạnh lẽo cùng sắc bén. Anh cũng có biết về “Bác sỹ không biên giới” (tiếng Pháp: Médecins sans frontières, viết tắt MSF), đó là một tổ chức phi chính phủ quốc tế do một số bác sỹ người Pháp thành lập vào năm 1971 với mục đích nhân đạo. Tổ chức này đưa ra

những cứu trợ y tế trong các trường hợp khẩn cấp như thiên tai, dịch bệnh, nạn đói hay chiến tranh... Bác sĩ không biên giới còn có những hoạt động dài hạn như cứu trợ sau các thiên tai, trong các cuộc xung đột kéo dài hay giúp đỡ những người lưu vong. Sự cứu trợ nhân đạo, theo như chủ trương của MSF, là phải hoàn toàn trung lập và không có sự dính líu của bất cứ chính phủ cũng như lực lượng quân sự nào. Nhưng với thái độ can dự quân sự ngày càng phổ biến của các cường quốc trên thế giới đối với những nước mà họ coi là có hành động vi phạm nhân quyền trầm trọng, thái độ trung lập của Médecins Sans Frontières ngày càng bị thách đố nhiều hơn. Chính bởi như vậy khi đoàn hỗ trợ y tế của MSF đi đến những quốc gia nghèo hay những vùng quân sự nhạy cảm để cứu trợ luôn gặp phải một vài “trục trặc” hay “rủi ro” nhất định nào đó, thậm trí vụ việc máy bay của bọn họ sau khi xin phép bay qua không phận Điện Biên khoảng 20 phút sau thì gặp phải sự cố buộc phải hạ cánh khẩn cấp nhưng thất bại, máy bay va chạm với vách núi rồi rơi giữa rừng cũng bị nghi ngờ do bàn tay phá hoại của một bàn tay hay một tổ chức quân sự bí mật. Vụ tai nạn khiến đoàn chuyên gia 25 người gồm bác sĩ, y tá và nhà báo đến từ nhiều quốc gia chỉ còn lại 15, sự việc đã gây chấn động mạnh với dư luận thế giới cũng như cộng đồng y học bởi tính chất nghiêm trọng của nó và sự ra đi của những tinh anh trong ngành. Để tồn tại được trong một tổ chức luôn có nguy cơ gặp phải rủi ro như vậy chắc chắn vị tiến sĩ y khoa này cũng không phải một người đơn giản, nếu không với cường độ cũng như áp lực công việc lại cộng thêm sự nguy hiểm đến từ nhiều phía anh ta đã bỏ xác ở một trại tị nạn nào đó rồi. Vì vậy việc anh ta là một trong những người sống sót trong vụ tai nạn dù vị trí ngồi là phía đầu máy bay cũng không phải là điều gì đó quá kinh ngạc. Hoàng Minh nhớ đã từng có một vụ bắt cóc con tin của phần tử Taliban nhằm vào đoàn cứu trợ y tế của liên hiệp quốc tại phía tây Afghanistan, kết quả là khi lính gìn giữ hoà bình của liên hiệp quốc đến giải cứu thì...quân khủng bố toàn bộ đều bị giết sạch bằng một vết cắt gọn gàng chuẩn xác nơi tĩnh mạch cảnh. Bài báo tóm tắt hết sức ngắn gọn nhưng cũng nói đến trong đoàn có một vài bác sĩ của MSF, và người tiêu diệt quân khủng bố được viết tắt bằng một chữ D. Hoàng Minh khi ấy nghĩ rằng bài báo in lỗi hoặc thông tin sai lệch khi cho biết quân khủng bố có trang bị vũ trang hiện đại, đầy đủ lại bị tiêu diệt bằng chỉ một người nhưng giờ đây đứng trước vị tiến sĩ y khoa này anh lại có cảm giác điều đó hoàn toàn là có thể.

- Kể bị anh chặt tay đã yêu cầu được khởi kiện, tôi nghĩ anh nên liên hệ với đại sứ quán hoặc luật sư riêng.

Ánh mắt tối tăm của vị bác sĩ chuyển dời đến trên người anh, không còn lơ đãng nữa mà thoáng qua có sự lay động. Mặc dù rất nhỏ nhưng cũng là có, anh ta từ tốn ngồi xuống ghế bên cạnh Hoàng Minh, đôi chân dài bắt chéo lại, vô cùng tự nhiên dựa người trên ghế, chỉ là một chiếc ghế chờ trong bệnh viện nhưng khi anh ta ngồi vào lại khiến cho người ta có cảm giác...sang trọng. Hoàng Minh ngờ ngợ, loại khí chất quyền uy này gợi cho anh nghĩ đến biểu hiện của Thủy Linh sau khi cô tỉnh lại. Giọng nói trầm trầm thong thả vang lên trong không gian tĩnh lặng, không nhanh không chậm nhưng lại khiến cho người khác có cảm giác bị đè nén do một loại áp lực vô hình nào đó.

- Cảm ơn vì đã nhắc nhở nhưng 10 phút nữa phiên anh đến cửa phòng mổ, nguyên đơn sẽ rút lại đơn kiện.

- Vì sao anh biết?

Hoàng Minh cảm thấy người đàn ông này quá thâm trầm, không thể đoán biết cũng như nắm bắt nổi.

- Bởi tôi là người sẽ tiến hành ca phẫu thuật ghép tay cho kẻ gọi là nguyên đơn ấy, hơn nữa chính thiếu ứ đây cũng biết đấy, gã ấy không có chút cơ hội nào. Người là tự ý kéo đến đập phá bệnh viện, tấn công cũng là bọn chúng tấn công trước, vũ khí cũng là của chúng mang đến. Camera cũng như nhân chứng đều còn, hẳn có bao nhiêu phần trăm để khởi kiện đây?

Môi mỏng sắc nét nhếch nhẹ, hình thành nụ cười như có như không khiến người khác phải rét lạnh.

- Cũng không sai, chỉ có điều rõ ràng anh có thể không cần chặt tay hắn vì sao lại....

Thực ra đây mới là điều Hoàng Minh thắc mắc, vị bác sĩ này là kẻ quá thông minh, bình tĩnh cùng quyết đoán. Anh ta chắc chắn không hề bị mất kiểm soát do tức giận bằng chứng là những tên du côn khác chỉ bị bầm tím hay mọc thêm vài cục u chứ không hề bị bất kể vết xước nào, vậy vì sao với hai kẻ kia lại ra nặng như vậy?

- Kinh nghiệm ghép chi của các bác sĩ phẫu thuật bệnh viện S chưa có nhiều.

- Ghép chi?....

Hoàng Minh vô cùng bất lịch sự phun ngụm cafe trong miệng ra, ho sặc sụa nhìn vị bác sỹ phẫu thuật đang ung dung ngồi bên cạnh mình giống như không thể tin.

- Phải.

Nhàn nhạt nhìn ai đó rút khăn tay trong túi quần ra lau những vết cafe trên tay áo.

- Chẳng nhẽ anh chặt tay gã chỉ để làm phẫu thuật mẫu?

- Không...

Hoàng Minh chưa kịp cảm thấy nhẹ nhõm vì câu trả lời thì đã bị những lời tiếp theo của anh ta hoàn toàn hạ gục.

-....còn là vì cách cầm dao của hấn sai.

- Anh rốt cục là bác sỹ hay là đồ tể đây?

Đồng chí thiếu úy lần đầu tiên trong đời gặp phải một người....quái dị như vậy, đưa tay lên bóp trán do cảm thấy thực đau đầu và không biết phải làm sao.

- Thực ra bác sỹ và đồ tể cũng không khác nhau là mấy, đều là dựa vào tay nghề dùng dao xẻ thịt để kiếm sống.

- Anh...

- Tiến sỹ đến giờ rồi, bệnh nhân đã được đưa vào phòng mổ.

Một vị bác sỹ phẫu khác vừa đi ra từ phòng thay đồ, tiến đến nhắc nhở Quân Thành đồng thời ngắt lời Hoàng Minh định nói khiến anh khựng lại.

- Cảm ơn anh vì...đã hợp tác, nếu có sự việc gì phát sinh anh có thể đến tìm tôi tại ban trọng án của thành phố. Giờ thì xin phép, tôi cần phải giải quyết đám lộn xộn phía dưới sảnh.

Nói xong Hoàng Minh gạt đầu với hai vị bác sỹ sau đó cầm lấy cặp da đựng tài liệu rồi xoay người bước đến cuối hành lang, ngay khi bóng xanh bước qua cửa thang máy môi mím chặt khe dương lên một chút.

- Người quen của tiến sỹ?

Vị bác sỹ khi quai nhìn theo bóng lưng nhanh nhẹn của Hoàng Minh, lại nhìn nụ cười thản nhiên trên khuôn mặt nhười đàn ông băng giá cạnh mình.

- Anh ta giống với một người anh em của...vợ tôi.

Ánh mắt đen thuần băng giá lướt qua một tia nhu hoà, hơi hạ xuống nhìn chiếc nhẫn vàng tinh tế được lồng vào ngón thứ ba trên tay trái của mình.

- Tiến sỹ đã kết hôn? Bất ngờ thật đấy, vụ tai nạn vừa rồi hấn đã dọa cô ấy sợ chết khiếp.

Người bác sỹ cười cười, theo ánh mắt đen thuần lướt đến chiếc nhẫn trên ngón tay thon dài. Ông bỗng thấy là lạ, nhẫn cưới dĩ nhiên không hiếm lại vô cùng nhiều kiểu dáng như nhẫn cưới dùng hoa văn kiểu cổ lại trạm khắc tinh xảo như thế này thì chắc chắn vô cùng hiếm, tại sao ông lại thấy quen quen nhỉ.

- Chúng ta vào thôi, bác sỹ Nguyễn.

Đeo lên chiếc khẩu trang, Quân Thành bỏ qua câu hỏi cũng như ánh mắt của ông mà xoay người bước vào bên trong phòng phẫu thuật. Không ai để ý đến bàn tay trái của anh ta siết chặt lại và ánh mắt sắc bén tan ra phiền muộn cùng....tuyệt vọng.

6h 30

Những tia nắng đầu tiên của ngày mới nhẹ nhàng phủ lên dãy hành lang lát gỗ nhốm màu năm tháng của dãy nhà B, dãy nhà còn lưu lại nguyên lối kiến trúc kiểu tu viện thời Pháp thuộc của bệnh viện S, xua đi màn sương mỏng của không khí lạnh trong ngày đông. Bóng trắng cao lớn chậm rãi bước từng bước nhẹ nhàng, giống như để cảm nhận sự khô lạnh thấm qua lớp vải luồn vào ngực mình, làm dịu đi sự khó chịu và

lấp đầy lồng ngực trống rỗng. Một cánh tay theo thói quen chắp lại đằng sau lưng, một tay buông thõng bên người, tà áo theo mỗi sải bước chân phất lên làm tản ra một loại mùi hương thanh lãng nhàn nhạt.

- Ái mai...ái tuyết....ái duyên hà, ái duyên tuyết bạch....mai phương khiết.

Ngón tay thon dài vươn ra, nhẹ nhàng vuốt ve cánh hoàng lan ướt sương lạnh rơi trên ghế đá. Giọng trầm thấp bỏ đi sự cứng nhắc lạnh nhạt mang theo hoài niệm cùng yêu thương khi khẽ ngâm hai câu thơ, đôi mắt sâu sắc tối đen một mỗi ngược lên nhìn tán hoàng lan nở hoa muộn thì thầm như nói với ai đó.

- Phu nhân, nơi này mai còn chưa có nở....ở đây rừng mai sau thành chắc đã khai hoa....thời tiết rất lạnh, thường mai này không thể về quá muộn có biết không.

Nhẹ nhàng....cơn gió bất chợt thổi đến quần theo cánh hoa như bạch ngọc, ngọt ngào tựa đôi môi người con gái rời khỏi ngón tay trắng muốt rơi xuống trên thảm cỏ ẩm sương.

Loạt xoạt.

Một vật từ trong gầm ghế đá khẽ bị cơn gió cuốn ra, trải rộng trên nền xanh mượt. Vài giọt sương thấm vào khiến nét chì hơi nhạt nhoà nhưng trong tia nắng mỏng manh vẫn có thể nhìn thấy được khuôn mặt giống như được tạc ra từ hàn băng, nét phác thảo còn chưa xoá hết....

..:”*Đã gửi từ trái tim của tôi*”..

62. Chương 61

Chương 61: Áo ảnh.

Ngáp....uể oải....uể oải.

Thuỷ Linh gật gù ngồi trong văn phòng ôm tách sữa nóng trong tay, khăn quàng len đan tay to sự quần quanh cổ nhưng thi thoảng vai cô vẫn run lên nhẹ nhẹ, chốc chốc lại liếc nhìn đồng hồ treo tường đầy số ruột.

- Em không sao chứ?

Giọng nói quan tâm nhẹ nhàng vang lên bên cạnh, cô lập cập ngược lên nhìn người đồng nghiệp lớn hơn mình vài tuổi lắc lắc đầu.

- Hôm nay lạnh lắm, chị sợ rằng đến trưa nhiệt độ cũng không tăng lên được bao nhiêu đâu, em cũng chỉ còn hai tiết nữa trong tuần này hay là nghỉ đi chị bù cho.

- Em...em không sao, chỉ là không chịu được lạnh thôi. Phiền...phiền chị quá...

Cô gượng cười, nhiệt độ hôm nay có lạnh hơn thật nhưng cũng ở mức 9-12°C vậy mà cô cũng đã cảm thấy khó chịu nổi. Mọi người ở trong văn phòng cũng vẫn cởi bỏ áo khoác được, chỉ có cô là vẫn mặc nguyên cả áo cả khăn mà vẫn lập cập. Lúc này cô bỗng thấy nhớ đến những khi Thanh Y vừa cười khúc khích, vừa bỏ thêm than vào trong ấm lò đặt dưới chân ghế quý phi lót lông thú mà cô hay lười biếng nằm nghe Hồng Y đọc sách hay Tử Y kể chuyện nhân sỹ giang hồ. Phía ngoài cửa sổ giấy bồi những bông tuyết trắng muốt nhẹ nhàng buông, cánh mai im lìm trong băng lạnh lẽo nở và....tiếng lưỡi kiếm sắc bén cắt qua không khí vùn vụt tựa gió xoáy.

- Thuỷ Linh? Em đang có thai, cứ thế này....không tốt cho đứa bé.

Người đồng nghiệp đặt tay lên vai cô siết nhẹ, ánh mắt ái ngại chuyển xuống chiếc bụng hơi nhô nhô dưới lớp áo dày. Cô hơi giật mình luyến tiếc rời khỏi ký ức của mình, tay theo thói quen đặt trên bụng nhẹ vuốt ve, ánh mắt có chút nhạt nhoà.

- Hôm nay em có hẹn, chắc khi hết giờ học buổi sáng anh ấy sẽ đến.

Cô thật sự cần nói chuyện với Hoàng Minh, cô biết nếu không có sự giúp đỡ của anh thì tương lai của mình sẽ rất khó khăn nhưng cô không thể. Cô không thể làm cản trở tương lai của anh, cô biết anh thích mình, biết anh là thật lòng nhưng cô không thể gọi hay coi một người đàn ông khác là chồng mình, dù chỉ là đóng kịch cũng....không thể.

- Là chàng thiếu úy đẹp trai hôm qua sao? Cậu ấy thật dễ thương nha, nếu có lỗi gì thì em cũng nên bỏ qua, giận dữ làm gì khi cả hai đã sắp làm cha và mẹ? Mà sao không thấy em nói gì, để mặc cho bọn họ nói những lời khó nghe vậy?

Có thêm vài người nữa đến gần góp chuyện, đa phần là do tò mò chứ không phải quan tâm như người nữ đồng nghiệp đã đề nghị dạy thay cô.

- Có gì em cần phải nghe sao?

Cô lạnh nhạt liếc nhìn những người đang vây quanh mình nhưng bàn tay nhỏ vươn lên nắm nhẹ lấy bàn tay đặt trên vai mình.

- Chị lên lớp hộ em, nghỉ ngơi đợi chàng đến rước về dinh nhé.

Người đồng nghiệp hiểu ý khẽ cười, vỗ vỗ lên lưng bàn tay rồi cầm lấy quyển giáo án trên mặt bàn cô, nháy mắt một cái rồi nhanh nhẹn bước ra khỏi văn phòng.

Cửa kính mở ra rồi nhanh chóng đóng lại nhưng vẫn kịp để không khí lạnh lùa vào, cô rùng mình, chôn người sâu hơn trên chiếc ghế, đeo lên tai chiếc headphone nhỏ lại tiếp tục lơ mơ mặc cho xung quanh xì xào những gì.

(Ivy: nhấp vào lick vừa nghe vừa đọc đoạn này các nàng ná hi mp3.zing /bai-hat/Unbreak-My-Heart-Toni-Braxton/ZWZB8A7Z.html)

...Don't leave me in all this pain

Don't leave me out in the rain

Come back and bring back my smile

Come and take these tears away

I need your arms to hold me now

The nights are so unkind

Bring back those nights when I held you beside me...

Đừng bỏ em với tất cả nỗi đau thương này,

Đừng bỏ em bên ngoài màn mưa thê lương

Trở về đem lại cho em nụ cười

Đến và mang đi những dòng lệ này đi

Em cần hơi ấm từ vòng tay của anh ngay lúc này.

Màn đêm sao thật tàn nhẫn,

Hãy đem trở về những đêm khi em có anh ở bên....

Làn mi chậm chậm khép lại theo từng nốt nhạc, trái tim cô giống như lời bài hát...tan vỡ theo những giọt lệ lặng lẽ rơi. Hàng đêm cô vẫn luôn đứng nơi ban công nhà ngược nhìn lên vầng trăng trên cao kia, dù ở đâu cũng vậy, trăng vẫn tròn, vẫn sáng và...vẫn say lòng như thế. Chỉ có người bên cạnh giờ đây đã không còn, trước đây cô vẫn luôn nghĩ đến khi phải trở về thì sẽ ra sao, cô vẫn sợ rằng rồi đây bên người Diệp của cô sẽ có bóng dáng người phụ nữ khác, rồi đây tất cả những ôn nhu cùng sủng nịnh ấy sẽ dành cho người khác nhưng bây giờ cô lại mong...mong thà rằng những điều ấy thật sự xảy ra.

...Un-break my heart

Say you'll love me again
Undo this hurt you caused
When you walked out the door
And walked out of my life
Un-cry these tears
I cried so many nights
Un-break my heart
My heart.....

Đừng làm tan vỡ trái tim em,
Hãy nói yêu em một lần nữa.
Hãy xoá đi nỗi đau mà anh đã gây ra,
Khi anh bước qua cánh cửa
Và bước ra khỏi đời em.
Xoá tan đi những dòng lệ này,
Em đã khóc quá nhiều đêm
Đừng làm tan vỡ trái tim em,
Tim em...

Thà rằng ánh mắt ấy, đôi môi ấy, trái tim ấy dành cho người khác còn hơn là giờ đây băng lãnh lạnh lùng nằm một mình trong toà hoang vắng buốt giá ấy. Cô và hắn...cả hai giống như là một giấc mơ dài của nhau, một năm không phải là nhiều nhưng trong khoảng thời gian một năm ấy cả hai đã nếm trải mọi cung bậc cảm xúc dành cho cả một cuộc đời. Từ ngỡ ngàng hồi hộp đến yêu thương sâu đậm và rồi vụn vỡ chia ly, yêu một người là dành toàn tâm trí hướng về người ấy, yêu một người là vĩnh viễn không muốn chia sẻ nhưng cô yêu hắn đến mức thà rằng chia sẻ, thà rằng không bao giờ có được hắn nhưng biết rằng hắn vẫn đang sống còn hơn hắn là của một mình cô nhưng lại...

-...có kiếp sau, khi gặp chàng sẽ tìm ra em sao?

Tách...

Giọt nước mang theo hơi ẩm rơi trên bề mặt chiếc nhẫn nơi ngón tay cô, tan ra lan theo ngón tay rơi xuống. Cô biết rằng mình không thể cứ đắm chìm mãi bên trong ảo tưởng của mình mãi như vậy nhưng...cô lại không thể dứt ra, có biết có những người đã phát điên vì bị thất tình, nếu một ngày nào đấy cô có trở thành như vậy cũng...không có gì lạ. Nếu như điên để có thể một lần nhìn thấy hình bóng người mình yêu, được sống lại những phút giây ngọt ngào nhất, hạnh phúc nhất trong đời mình thì tại sao lại không? Cô nhận được một số triệu chứng bất ổn của chính bản thân mình, cô cũng biết Mirtazapine là gì, đó là một loại thuốc chống trầm cảm đa vòng nhóm SSRI mà mẹ vẫn thường cho cô dùng gần đây nhưng... Nhìn viên thuốc nhỏ trắng muốt đặt cạnh viên sắt tổng hợp màu đỏ tươi cùng canxi xanh dương nhân nhạ, cô lại một lần nữa gạt bỏ nó ra.

- Em vẫn luôn có tật xấu bớt thuốc phải uống như vậy sao?

Headphone trong tay cô bị nhẹ nhàng lấy đi, giọng nói trầm ấm mang theo cả tiếng cười vang lên bên cạnh. Không cần ngước lên nhìn cô cũng biết đấy là ai, cười nhẹ cô đành bất đắc dĩ nhặt lại viên thuốc trên mặt bàn mà mình đã gạt ra, cho cả ba viên thuốc vào miệng rồi uống một ngụm sữa thật to, nhắm mắt nuốt hết xuống. Dù có vị sữa át đi nhưng mùi bao phim của viên thuốc vẫn khiến cô nhăn nhó lợm giọng, mở ngăn kéo lấy ra hộp ô mai nhón lấy một viên cô mới hoàn toàn át đi được sự nôn nao khó chịu ấy.

- Bà xã của anh vậy mới ngoan chứ.

Hoàng Minh cười cười, vươn tay xoa mái tóc của cô rối tung lên. Thuỷ Linh phụng phịu ngược lên nhìn anh, lúc này đã thay một bộ thường phục tối màu đứng bên cạnh chống tay vào bàn cười tươi rói với mình.

- Anh hôm nay không phải đi làm sao mà đến sớm vậy?

- Bà xã, em nhớ anh đến vậy à? Ôi cảm động quá, anh chỉ muốn đến sớm một chút để ngắm em khi đang đứng trên bục giảng, ai ngờ...lại bắt được con mèo lười đang giấu nót thuốc đi.

Anh không hề có ý định buông tha, còn cố tình nhắc đến khiến cô có chút cảm giác xấu hổ của “kẻ bị bắt gian tại trận”.

- Linh tinh, em...là em không muốn uống nhiều loại cùng một lúc thôi, tác dụng của thuốc sẽ “oánh nhau” anh không biết sao? Ngốc!

Xấu hổ thì xấu hổ, vẫn cứ phải cãi lại cái đã.

- Ô vậy à? Vậy bà xã bé nhỏ của anh khi uống thuốc với sữa có nghĩ đến chúng sẽ “oánh nhau”to trong bụng em không?

Hoàng Minh ái muội cúi sát xuống thì thầm bên tai khiến khuôn mặt khả ái đã hồng lại càng thêm đỏ rực, đẩy vai anh ra xa giữ khoảng cách.

- Cán bộ, thỉnh tự trọng với nhân dân.

- A, không cần không cần. Nhân dân sắp tới sẽ được vùng lên làm chủ cán bộ rồi nên...cán bộ đang luyện tập chịu bị ức hiếp dần cho quen.

“Cán bộ” vô cùng vô sỉ nhe nhớn cười hì hì với “nhân dân”, nghe anh nói vậy cô bỗng thấy ngại ngùng.

- Hoàng Minh, em...chúng mình có thể nói chuyện được không?

Hoàng Minh thoáng nhận thấy sự biến hoá trên nét mặt cô nhưng cũng không hỏi thêm điều gì, anh cảm giác được đây là chuyện quan trọng. Vỗ tay thân thiện với mấy người không có tiết đang ngồi tú tùm với nhau trong văn phòng, anh vẫn vô cùng cẩn thận đỡ cô đi ra bên ngoài, thậm trí có hơi quá khi kéo cô nép sát vào bên người mình để tránh đi cơn gió lạnh. Cô hơi ngẩng lên nhìn anh, thở dài nho nhỏ, thật sự cô cũng không biết phải bắt đầu thế nào. Là do cô không dứt khoát ngay từ đầu, anh đã định ngày cưới gấp như vậy chắc chắn cũng đem chuyện nói rõ ràng với gia đình anh, bây giờ cô từ chối thế này....

- Sao vậy? Có chuyện gì khó nói với anh sao?

Nụ cười trên môi anh vẫn luôn như vậy, toả sáng và ấm áp đến nỗi thu hút tất cả mọi người đắm chìm vào bên trong....dĩ nhiên là cô cũng từng như vậy, chỉ là hiện nay đã khác rồi.

- Em nghĩ...chuyện kết hôn của chúng ta.....

- Cẩn thận!

Hoàng Minh giật mình hét lên, vội đẩy cô ra phía sau mình che chở trước khi chiếc xe BMW màu trắng giống như bị điên, phóng từ ngoài mặt đường Hai Bà Trưng tấp nập thẳng qua cổng trường, ngoạt lái sầm sập lao đến trước hai người.

KÉTTTTTT!!!!....

Tiếng động chói tai của phanh cùng bánh xe trượt như cào rách mặt đường, Thuỷ Linh theo bản năng sợ hãi nín thở nhắm mắt tay Hoàng Minh nhắm chặt mắt lại.

Rầm!

Cửa xe bị đập văng ra khô khốc, tiếp theo là một luồng khí còn lạnh hơn cả gió đông ập lại, thân người cao lớn trong bộ tây trang sáng màu giống như một cơn bão lao ra. Hoàng Minh sau giây phút tức giận do hành vi điên cuồng của chủ nhân chiếc xe, định tiến lên nắm lấy cổ áo hấn hửi tội bỗng khựng lại.

- Tránh!

Môi mỏng mím lại, giọng nói trầm thấp như rít qua từ kẽ răng. Đôi mắt bằng giá đen thẫm lại giống như muốn nứt ra bởi lửa giận, bàn tay nắm lại phát ra âm thanh răng rắc. Khuôn mặt tuần lạnh bằng giá ngay cả khi bị cả đám côn đồ bao vây đe dọa, cả khi bình tĩnh chặt đi một bàn tay người khác cũng không đổi giờ vận vẹo kim nén. Chiếc mặt nạ tĩnh lặng vỡ vụn để lộ ra cuồng nộ ngập trời....

- Tiên sỹ Quân Thành, có chuyện gì hãy nói sau. Anh đang làm vợ chưa cưới của tôi sợ...

Hoàng Minh bắt giắc lùi lại phía sau, càng đem Thuỷ Linh che chở kỹ hơn nhưng không ngờ hành động này lại càng giống như đổ thêm dầu vào lửa...hay chính xác hơn là những điều anh vừa nói đã châm ngòi cho trái bom đang âm ỷ muốn phát nổ.

- Sợ? Còn biết sợ? Còn biết sợ mà dám đi làm vợ chưa cưới của người khác? Giỏi, nàng càng lúc càng giỏi!

Đôi mắt đen dài khép lại thành một khe hở hẹp giống như xuyên qua người Hoàng Minh nhìn như thiêu đốt người đang núp sau lưng anh, người ngay khi nghe thấy tiếng “Tránh!” đầu tiên của người đàn ông kia đã cứng đờ lại, sau đó im lặng rồi cuối cùng thở dài ngao ngán.

- Hoàng Minh, anh không nên để em uống viên thuốc ấy....

- Thuốc?

Hoàng Minh chưa hết kinh ngạc cũng như chưa kịp hiểu hết những gì người đàn ông kia nói thì đã bị câu này của cô làm càng thêm lú lẫn mà hỏi lại.

- Mẹ thật là....có lẽ em bị tác dụng phụ của Mirtazapine...

- Thuốc chống trầm cảm?

Giọng nói trầm thấp nguy hiểm rít lên bên cạnh nhưng biểu hiện của cô lại coi như không có gì, bàn tay run run đưa lên xoa xoa trán giống như rất mệt mỏi nói tiếp.

- Em đang xuất hiện huyền thanh, có lẽ một lúc nữa sẽ là ảo giác...đưa em đến bệnh viện....

Hoàng Minh nghe thấy vậy lập tức đỡ lấy cô nhưng lại bị một bàn tay lạnh lẽo nhanh như chớp đưa ra gạt phắt đi, Quân Thành không biết làm cách nào đã tiến đến xen vào giữa hai người. Ánh mắt trở lên lo lắng nhìn chằm chằm vào biểu hiện của cô, đôi mày anh tuần nhíu chặt lại.

- Không cần em....

Cô vừa ngẩng lên, định gạt bàn tay đang đỡ lấy mình ra liền ngừng lời. Khuôn mặt khả ái trắng bệch, đôi môi mấp máy nhưng không một lời nào được thoát ra, giống như những điều cô muốn nói đều bị bóp nghẹn lại trong lồng ngực, làm mi run rẩy khép vào lại mở ra đông cứng ngược nhìn người đang đỡ mình.

Sau đó....

Giống như một đoá hoa vươn ra khỏi băng giá, nở bừng đắm chìm trong tia nắng ấm áp, toả ra mùi hương dịu dàng hạnh phúc.

Hoàng Minh bắt giắc đưa tay lên nắm lấy ngực áo mình, giống như vậy sẽ làm cho sự buốt nhói ở nơi ấy giảm bớt. Nụ cười tựa như mật ong, tựa như hương hoa mùa hè ngọt ngào của cô, lần đầu tiên anh được thấy nhưng....nó lại không dành cho anh.

-.... rất thật....

Cô vẫn giữ nguyên nụ cười trên môi, ngón tay vươn lên chạm vào điểm nhấn lại giao nhau của hàng lông mày đen như vẽ, lướt dọc theo sống mũi cao thẳng tắp xuống đến đôi môi mỏng đang mím chặt.

-....tướng công...ngay đến ảo ảnh của chàng cũng nghiêm nghị như vậy...

Tách.

Giọt nước từ làn mi men theo gò má lăn dài xuống khoé môi cong lên mềm mại, cô lúc này tựa như một đoá hoa ướt đầm sương mai trong nắng sớm, vừa khiến người ta ngẩn ngơ trước vẻ đẹp mỏng manh lại vừa khiến người ta phải đau lòng vì sự yếu đuối.

Thở dài...đôi mắt đen tối cũng theo nụ cười trên môi cô tan ra, bàn tay với những ngón thon dài lạnh lạnh phát nhẹ qua khoé mắt, đem theo giọt lệ nóng dờn khỏi làn mi.

- Linh Nhi....là sự thật, ta là thật!

Hơi thở nam tính đem theo hương hàn mai một lần nữa lại vờn quanh cô, vòng tay mạnh mẽ lại ôm siết lấy đem cô ôm chặt vào trong lòng.

- Không....là ảo giác, là ảo giác...em điên rồi, em điên rồi Diệp....em nhớ chàng đến phátfgi điên rồi....

Cô giống như con mèo nhỏ bị dấm phải đuôi mà lồng lên, bắt chập tất cả mà đẩy Quân Thành ra vừa khóc vừa thét lên, loạng choạng xoay người chạy về phía văn phòng. Hoàng Minh mặc dù nghe cách xưng hô kỳ lạ có phần không hiểu, nhưng nhìn vào hành động của hai người thì biết, mối quan hệ của bọn họ....

- Thuỷ Linh, em bình tĩnh.

Dù biết rằng cô không thuộc về mình nhưng Hoàng Minh vẫn không thể không chế nổi bản thân mà hướng theo cô, lo lắng cho cô. Lúc hai người đàn ông chạy đến được cửa văn phòng là lúc thấy cô đã loay hoay tìm được lọ thuốc trong ngăn kéo, trong sự ngạc nhiên của rất nhiều người Quân Thành vô cùng tự nhiên tiến đến dùng một tay để ôm ghì cô lại, một tay đoạt lấy lọ thuốc trong tay cô. Vừa tức giận lại vừa xót xa, khuôn mặt tựa tượng thần băng giá một lần nữa vùi vào trong làn tóc bông bênh hít vào mùi hương ngọt ngào của riền cô, thì thầm.

- Linh Nhi, là ta....là tướng công của nàng, là chồng của nàng, là Diệp Cô Thành bằng xương bằng thịt....Linh Nhi....

Giọng anh trầm thấp, da diết lại mơn mõi, giống như đã chờ đợi quá lâu chỉ để có thể gọi tên cô, chờ đợi quá lâu để có thể nói những lời này với cô.

- Phải, em đã điên rồi....điên thật rồi mới cảm nhận được chàng chân thật đến như vậy...

Cô gục xuống vai anh thổn thức, đôi bàn tay nhỏ vòng qua vai rộng tham luyến níu chặt lấy. Sợ rằng chỉ cần bàn tay buông lỏng anh sẽ giống như giấc mộng hàng đêm của cô, biến mất.

-....Sáng nay có rượu sáng nay say , ngày mai sầu đến ngày mai sầu.....ngày mai tỉnh lại chàng sẽ lại biến mất, vậy hãy để ngày mai khóc đi....có được không? Diệp...

Quân Thành thoáng cười nhẹ, môi mỏng hạ xuống bao phủ lấy hai cánh hoa mềm mại khép vào mở ra như chêu như chọc, một lần nữa lại được nếm vị ngọt trên đôi môi mình ngày đêm nhưng nhớ...cô nói cô nhớ anh đến phát điên không bằng nói rằng anh cũng như vậy ngay từ giây phút mở mắt ra sau vụ tai nạn và phát hiện hơn 30 năm làm một vị thành chủ cao cao tại thượng, một cái thể ngoại cao nhân của mình hoá ra chỉ là một hồi mộng. Phát hiện ra người con gái mình yêu đến gần như cuồng si cũng chỉ là một giấc mơ, một giấc mơ ngọt ngào đến mức khi tỉnh lại anh đã nghĩ mình phát điên rồi nếu không còn được gặp cô nữa. Anh không chỉ là một bác sỹ mà còn là một người lính đặc biệt, một sát thủ, một cỗ máy giết người hoàn hảo với những hiểu biết về giải phẫu cơ thể của một tiến sỹ y khoa. Một kẻ máu lạnh, lạnh từ trong ra ngoài, lạnh từ tim gan phé phủ đến lời nói hành động nhưng ngày hôm ấy đã phải đau đớn đến mức rơi lệ. Anh không biết nếu như không thể bình tĩnh lại được thì mình sẽ ra sao, có lẽ sẽ bị đưa đi điều trị rồi loạn đa nhân cách....hoặc tệ hơn là tìm mọi cách để lấy những hình ảnh, những ký ức chân thật đến tan nát trái tim ấy ra khỏi đầu mình. Anh trở nên sợ mỗi khi mệt mỏi, anh sợ rằng mình sẽ ngủ và sẽ lại gặp cô, để ngày mai khi tỉnh lại nỗi đau ấy lại quấn lấy anh mà dầy vò. Cho đến vài hôm sau, khi người của đội cứu hộ đem đến đồ cá nhân của anh trong chuyến bay định mệnh ấy, anh đã chết lặng khi mở chiếc hộp nhỏ ra và thấy hai chiếc nhẫn, hai chiếc nhẫn quen thuộc đến mức từng hoa văn, từng đường trạm, từng vết xước trên ấy không cần kiểm tra cũng nhớ rõ.

Chỉ khi ấy anh mới tin, tin rằng mình không bị điên, tin rằng người con gái mình yêu là thật, cô không phải một giấc mơ nhưng đồng thời cũng nhận ra rằng bọn họ....cách nhau cũng với một khoảng cách xa như vậy. Hai thế giới, không chỉ là khoảng cách gần một ngàn năm mà còn là hai thế giới hoàn toàn khác nhau. Khi ấy anh đã hoàn toàn từ bỏ, chưa từng có hi vọng, càng chưa từng có chờ mong cho đến khi bắt gặp lại đôi mắt sắc lạnh tối đen của chính mình qua những nét chỉ phác thảo....

63. Chương 62

Chương 62: Ghen!

Đôi tròng mắt đen thuần ngẩng lên, liếc nhìn bóng dáng cao ráo tối màu nơi hành lang. Bàn tay theo thói quen vỗ về trấn an đôi vai gầy ỷ lại trong lòng mình, ta kia lơ đã xoay xoay chiếc lọ nhỏ nhỏ khiến nhữ viên thuốc bên trong va vào nhau lạch cạch.

- Xin...xin lỗi...

Bên ngoài cửa, một người đàn ông trung niên mặc đồng phục bảo vệ lấp ló ái ngại không dám nhìn thẳng vào Diệp Cô Thành, lúc này đã trở thành tiến sỹ y khoa Diệp Quân Thành.

-...xe, chiếc xe....không thể đỗ....

- Tôi sẽ đi ngay bây giờ.

Không thèm liếc một nửa con mắt đến chỗ những người khác đang xì xào bàn tán nhỏ nhỏ, cũng không hề tỏ chút thái độ nào khác ngoài lạnh nhạt. Anh dường như không tốn chút lực nào nhẹ nhàng ôm cô đứng lên từ chiếc ghế dựa, vẫn để cô vui mặt trên vai mình thốn thức nhỏ nhỏ. Những bước chân sải dài tiến ra bên ngoài, khi lướt qua Hoàng Minh vẫn không có dấu hiệu muốn dừng lại giải thích.

- Chuyện này là sao?

Hoàng Minh dĩ nhiên không thuộc tuýp người hài lòng với sự im lặng, anh tiến lên một bước chắn đường khi Quân Thành muốn đem Thuỷ Linh bước ra.

- Như anh thấy.

Ngữ khí không chút cảm xúc không có dấu hiệu thay đổi.

- Chẳng có gì nói lên rằng anh được phép đem cô ấy đi.

Ánh mắt Hoàng Minh nghiêm túc, neho neho lại nguy hiểm nhìn xoáy vào Quân Thành cảnh cáo, nắm tay bên bên người cũng đã siết chặt lại kìm chế.

- Ai nói tôi cần đến sự cho phép?

Quân Thành trực tiếp bỏ qua, thái độ vô cùng kiêu ngạo mang theo cả thách thức không có ý che dấu.

- Vậy sao? Ít nhất anh cũng nên hỏi xem chồng chưa cưới của cô ấy là tôi đây có đồng ý hay không.

Hoàng Minh nhếch khoé miệng cười nhẹ, khác với nụ cười tươi sáng mọi khi nụ cười này khiến người ta cảm thấy lạnh sống lưng.

- Phu nhân của tôi từ bao giờ có tình nhân ở bên ngoài?

Quân Thành cũng không hề là “thiện nhân” một câu thôi khiến không chỉ Hoàng Minh cứng họng, những người khác cũng đồng loạt trợn mắt há mồm. Quả thật “Nhất châm kiến huyết”!

- Phu nhân? Đừng có đùa, cô ấy chưa từng đăng ký kết hôn với bất cứ ai.

Nụ cười trên môi Hoàng Minh lại càng sâu, muốn khiêu khích sao? Còn phải xem lại đối tượng như thế nào, nếu chỉ vì một vài câu nói mà tức giận anh đã không mang quân hàm thiếu úy này rồi.

- Kể cả rồi thì sao? Đăng ký kết hôn không phải chung quy lại cũng chỉ là một tờ giấy? Quan trọng là người cô ấy yêu và muốn sống cùng đến hết cuộc đời này, về điều ấy....anh có dám tự tin cô ấy sẽ chọn mình?

Giọng nói đều đều không nhanh không chậm nhưng rõ ràng, từng câu từng chữ như từng nhát dao đâm vào lồng ngực khiến Hoàng Minh buốt nhói tận tâm can, điều này không thể nói rằng do Quân Thành quá tự tin mà đó là sự thật. Chỉ cần nhìn vào ánh mắt của cô, nhìn vào biểu hiện của cô ai cũng có thể biết nhưng...anh không muốn buông tay dễ dàng như thế.

- Tháng sau chúng tôi sẽ kết hôn, cô ấy đã nhận lời. Mời anh buông tay!

Hoàng Minh cường ngạnh bước hẳn lên, vươn tay ra muốn nắm lấy Thuỷ Linh.

Chát!

Quân Thành dùng mu bàn tay đập thẳng vào cổ tay, hất Hoàng Minh sang một bên. Đôi mắt lạnh lẽo lại giống như muốn đông cứng người khác nâng lên, bên trong giống như có ngọn lửa tăm tối âm ỷ bùng cháy. Quai hàm cứng rắn nghiêng lại, đôi mày anh tuấn nhứ chặt, nắm tay siết vào rồi lại nhả ra tiết lộ sự kiên nhẫn của anh đang bắt đầu đi đến giới hạn.

- Diệp....đứa nhỏ....

Thuỷ Linh yếu ớt run rẩy bỗng ngược lên nhìn anh thì thầm giống như cầu cứu. Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, đôi mắt do thổn thức mà trở nên ướt đẫm đỏ hồng, một tay cô vẫn quần quanh bờ vai vững trãi một tay ôm lấy bụng. Quân Thành đột nhiên đại ra, giống như không thể tin nhìn cô chằm chằm, cuối cùng không nói một lời nào hết đem cô bước đi như chạy đến bên chiếc sedan đỗ ngang ngay giữa sân trường của mình. Đặt cô nằm ở ghế sau rồi nhanh chóng ngoặt xe, giống như lại phát điên một lần nữa lao ra khỏi trường cao đẳng nghệ thuật thành phố đến bệnh viện S.

Bàn tay thon dài nắm vô lăng chặt đến nỗi trắng bệch cả khớp, chốc chốc mục quang thăm đen lại liếc nhìn cô qua kính chiếu hậu rồi lại nhìn chiếc SUV tối màu vẫn đang như hình với bóng đi phía sau. Trong đầu anh lúc này như một mớ bòng bong với những ý nghĩ hỗn loạn cùng cả những nghi ngờ bắt đầu nhen nhóm nhưng hiện nay sự an toàn của cô mới là tất cả. Thời không hai bên là khác nhau, anh tỉnh lại ở đây với thân phận khác, còn cô...sợ rằng khi trở về với thế giới của mình thì cũng sẽ phải tiếp tục cuộc sống như trước đây, cuộc sống không có anh trong đó. Lúc nhìn thấy nét vẽ quen thuộc, anh đã không nghĩ gì nhiều ngoài việc dùng hết tất cả mọi khả năng của mình để tìm ra chủ nhân của bản vẽ đó. Khi biết cô trở về, ngoài vui mừng a còn có cả giận dữ nữa. Không hiểu vì sao a cảm giác được chắc chắn cô đã làm điều gì đó ngu ngốc nên mới về đây, dù bây giờ cô không sao nhưng lúc đó khi không có anh ở bên chẳng nhẽ cô đã.... Sắc đỏ lan tràn trên nền xiêm y tuyết trắng lại một lần nữa hiện ra trước mắt, lồng ngực anh thất lại sợ hãi. Phải, là sợ. Anh sợ phải nhìn thấy cô giống như con búp bê bằng sứ một lần nữa vụn vỡ, dù là nghĩ anh cũng không dám nghĩ. Hơn nữa lúc này đây anh mới chỉ vừa tìm thấy cô, vừa tìm thấy trái tim của mình mà thôi. Dù cô có người đàn ông khác cũng đã sao? Con của bọn họ đã ra đi cùng anh ở tại Hạo Long quốc thì lúc này hãy coi đứa bé này là nó đi, anh sẽ bằng mọi giá dù là cường ngạnh hay ép buộc, dù phải đổi mánh với bất cứ điều gì thì cũng sẽ phải có được cô trong kiếp sống này, một lần chia cắt đã là quá đủ ột cuộc đời....

Một tay vẫn điều khiển xe, một tay anh nhấn nút thực hiện cuộc gọi ở điện thoại đặt trên xe. Không mất công chờ đợi, ngay hồi chuông thứ nhất vừa dứt một giọng nói mềm mại đã vang lên.

- Em nghe, tiến sỹ...

- Lập tức chuẩn bị bác sỹ sản khoa cùng cáng cấp cứu đến cổng chính, 5 phút nữa tôi đến nơi.

Lạnh lùng ra lệnh, đầu dây phía bên kia lập tức lao xao điều người nhưng giọng nữ ấy lại có chút ngập ngừng.

- Tiến sỹ tự mình...

- Chuẩn bị ngay, cô ấy có dấu hiệu động thai.

Diệp Quân Thành gần như găm lên, lần đầu tiên đối với đồng nghiệp cũng như sinh viên thực tập do mình hướng dẫn.

Tút....tút...tút...

Cô gái trẻ vẫn ngơ ngác nhìn chằm chằm vào chiếc ống nghe, mặc cho những tiếng tu tu vẫn ngân dài. Cậu thanh niên khoác áo blue trắng, cầu vai vai nép xanh của sinh viên thực tập đứng bên cạnh cô gái cũng ngạc nhiên mà hỏi lại.

- Cậu chắc là tiến sỹ Quân Thành chứ?

- Số hiển thị đúng là của thầy ấy...

Cô nhẹ nhàng đặt tai nghe của điện thoại khoa cấp cứu về vị trí cũ, gật đầu. Dù ngữ khí không đúng nhưng giọng của thầy....dù chỉ mới được đi theo vài ngày nhưng chắc chắn nếu có lần trong cả rừng người cô cũng nhận ra, hơn nữa đây số quen thuộc cô đã từng ngồi nhìn hàng giờ trên màn hình điện thoại mà chưa bao giờ dám nhấn nút gọi ấy chỉ cần lướt qua cô cũng biết. Chỉ là...người đàn ông tựa như muôn đời bằng lạnh ấy cũng sẽ có lúc mất đi sự bình tĩnh muôn thừa sao?

- Dù không phải chuyên môn nhưng cũng nên đến xem thế nào chứ?

Nam sinh viên cười cười, cô bạn của cậu thực là...tâm tư viết rõ trên mặt đến người mù cũng biết. Thầy hướng dẫn của bọn họ phải công nhận rằng là quá mức đẹp trai cùng bí ẩn nhưng cậu hiểu người bạn của mình, cô chắc chắn không chỉ thích thầy vì điều ấy mà có lẽ còn là cả lòng ngưỡng mộ nữa. Không ai dám phủ nhận tiến sỹ Diệp Quân Thành là một tài năng trong giới y học quốc tế về kỹ thuật sử dụng dao mổ, lần này bọn họ quá may mắn mới có thể được anh ta hướng dẫn tạm thời trong khoảng thời gian lưu lại Việt Nam hay nói chính xác hơn là ảnh hưởng của gia đình bọn họ quá lớn đi. Cậu nhìn sang người bạn của mình, dù khoác trên mình chiếc áo blue đơn giản nhưng khí chất đài các thanh nhã của cô cũng không vì vậy mà giảm bớt. Cậu không hiểu, vì sao một người dịu dàng như cô lần đầu tiên rung động lại là với một người đàn ông lạnh lẽo và....có cảm giác thâm trầm như vị tiến sỹ kia, anh ta thậm trí còn chưa bao giờ thực sự “nhìn thấy” bọn họ.

- Tránh ra!

Tiếng nói lạnh băng quen thuộc lần này còn mang theo cả găm ghè, giống như một con sư tử đang muốn lồng lên khi một y tá tiến đến mở cửa sau chiếc BMW trắng để đem người bên trong ra. Mọi người chưa kịp hết kinh ngạc thì đã thấy vị tiến sỹ luôn không ưa thích tiếp xúc trực tiếp với bất cứ ai lần này lại tự mình cúi xuống, vô cùng cẩn trọng ôm lấy một thân người nhỏ nhắn ra, khuôn mặt bình thản đến đứng đưng của mọi khi giờ lại ngập tràn lo lắng cùng...hoảng hốt. Đôi mắt sắc lạnh không dời khỏi khuôn mặt tái nhợt của người trong lòng mình, một cô gái trẻ có đôi mắt to lay động.

KÉTTTT!!

Ngay khi Diệp Quân Thành nhẹ nhàng đặt cô gái lên cáng để đẩy vào phía trong phòng cấp cứu thì một chiếc SUV khác cũng gấp gáp lao đến, người đàn ông cao ráo sốt ruột đẩy cửa xe bước ra chạy lại và cũng giống như tiến sỹ Quân Thành, quan tâm cùng lo lắng đều đặt trên người cô gái kia. Thậm trí cả khi cánh cửa phòng cấp cứu đóng lại cả hai vẫn không chịu rời mắt, nhìn chăm chăm như muốn xuyên qua cửa kính mờ.

Mọi người bắt đầu xì xào, không lẽ chàng tiến sỹ đi không quen đường mà gây tai nạn rồi? Không thể nào, anh ta nói tiếng Việt thạo như vậy lại chưa từng một lần tỏ ra nao núng khi đi đường dù là giờ tan tầm ở trung tâm thành phố thì chuyện gây tai nạn là không thể nào. Hoặc giả đó là người thân, cũng khó bởi gia đình anh ta đã mất hết trong một vụ tai nạn cách đây đã gần hai mươi năm, người quen thì lại càng không thể bởi thái độ của anh ta...thân thiết hơn rất nhiều với hai chữ “người quen”. Duy nhất chỉ có cô sinh viên vẫn im lặng dịu dàng đứng bên cạnh thầy hướng dẫn tạm thời của mình, bất kể anh ta có chú ý đến hay không.

Cạch.

Cuối cun thì cánh cửa của phòng cấp cứu cũng mở ra, một nữ y tá bước ra cầm sấp hồ sơ bệnh án trong tay không ngẩng lên hỏi.

- Ai là người nhà của cô Tiêu Thuỷ Linh?

-Tôi.

Cả hai người đàn ông đồng thời đứng dậy lên tiếng sau đó quay sang nhìn nhau không một chút hài lòng, lại đồng loạt bổ xung.

- Tôi là chồng của cô ấy.

- Tôi là chồng chưa cưới của cô ấy.

Lần này tất cả mọi người đều không thể kìm chế nổi mà ồ lên kinh ngạc, hai người đàn ông lúc này mặt đã trở thành vô cùng khó coi, không khí phía bên ngoài phòng cấp cứu đột nhiên bị hạ thấp một cách nhanh chóng.

- Các cậu....chuyện này là thế nào? Con gái tôi làm sao?

Bà Bích Thủy nhận được thông báo, vội vã chạy đến phòng cấp cứu xem con mình thế nào, không ngờ khi đến nơi lại nghe được liền một lúc có hai người nhận làm chồng của con gái mình. Không, một là chồng, một là chồng chưa cưới. Mà chuyện này không quan trọng, vì sao con gái bà đang yên đang lành đáng lẽ ra giờ này phải đang đứng trên bục giảng thì lại phải nằm trong phòng cấp cứu.

- Cô Bích Thủy, là con gái lớn của cô sao?

Nữ y tá nhận ra bà, vô cùng nhanh nhẹn tiến đến yêu cầu bà theo mình đến hoàn tất hồ sơ bệnh án, để lại hai người đàn ông bắt đầu găm ghè với nhau.

- Chồng? Anh thậm trí còn không biết cô ấy có thai, làm cho cô ấy trở nên kích động đến như vậy?

Hoàng Minh nghiêng rằng nghiêng lợi chỉ trích đối lại Diệp Quân Thành vẫn chỉ im lặng, ánh mắt chăm chú ngưng đọng nơi chiếc nhẫn nơi ngón tay áp út của mình.

- Vụ tai nạn máy bay, cô ấy có lẽ nghĩ anh đã chết trong vụ tai nạn ấy. Nhưng anh thì sao? Vì sao từng ấy thời gian không liên lạc, cũng không đi tìm cô ấy dù cả hai cùng ở trong một thành phố?

Vẫn là im lặng.

- Mẹ kiếp, anh thậm trí còn không muốn biết đến cô ấy đã được tìm thấy trong tình trạng thế nào hả?

Hoàng Minh mất bình tĩnh xông đến nắm lấy cổ áo Quân Thành găm lên.

- Tìm thấy?

Diệp Quân Thành không tránh, dù bị nắm cổ áo nhưng cũng không biểu lộ một chút nao núng mà tập trung vào lời nói của Hoàng Minh.

- Không biết? Giới ột người chồng như mày!

Huych.

Nắm đấm mạnh mẽ giáng thẳng vào khuôn mặt lạnh lùng giờ bàng hoàng nhưng...Diệp Quân Thành giống như bị lạc mất hồn, không có một chút phản ứng. Nắm tay tê dại đưa lên định đấm tiếp nhưng tay bị níu lại, cô gái vẫn luôn đứng phía sau Quân Thành hoảng hốt ôm chặt lấy Hoàng Minh lã chã nước mắt van xin.

- Đừng, xin anh đừng đánh.

Cười lạnh, đẩy cô gái về phía Quân Thành ngã dưới sàn đang lau đi dòng máu nơi khoé môi, Hoàng Minh quay đi với nắm tay siết chặt.

- Ra đây là nguyên nhân khiến mày không biết! Tốt nhất mày và cô ta nên biến đi, trước khi Thủy Linh thấy. Mày không có tư cách gì làm chồng của cô ấy và làm cha của đứa bé cả, cứ để cô ấy nghĩ rằng mày đã chết trong vụ tai nạn máy bay rồi.

- Cô ấy lúc được tìm thấy thế nào?

Diệp Quân Thành không chút để ý gạt cô gái đang muốn nâng mình dậy ra đứng lên, cũng không quan tâm đến những lời Hoàng Minh vừa nói mà hỏi lại.

- Lúc này mày mới quan tâm không thấy đã quá muộn rồi sao? Thủy Linh được tìm thấy ở một công trình đang thi công dở ven đường quốc lộ tại quận X trong tình trạng hôn mê sâu, sức khỏe suy kiệt và đe dọa sảy thai. Ngày tìm được cô ấy sau một năm mất tích cũng trùng với ngày máy bay của đoàn nhân viên cứu trợ quốc tế bị rơi.

- Vậy là đứa nhỏ lúc ấy không có mất, con của chúng ta...Linh Nhi...

Giọng nói trầm thấp trầm lắng giống như nói với chính mình, sau đó không cần sự đồng ý của bác sỹ hay y tá nào cứ vậy mở cửa phòng cấp cứu mà lao vào bên trong. Không nhìn thấy bất cứ ai ngoài cô gái đã được dùng thuốc an thần đang thiêm thiếp trên giường bệnh trắng muốt, khuôn mặt lạnh lùng băng giá bừng sáng lên, tựa như trở thành một con người hoàn toàn khác. Những ngón tay thon dài nắm lấy bàn tay nhỏ đã có chút hơi ấm hiện đang bị ghim vào chiếc kim truyền, bàn tay còn lại đưa lên gạt đi những sợi tóc loà xoà trước vầng trán ương bướng của người con gái mình yêu. Hoàn toàn bỏ qua sự hiện diện của rất nhiều người xung quanh mà ghé người nằm bên cạnh, vùi gương mặt toàn bích tựa tượng thần của mình vào trong mái tóc bông bênh nâu nhẹ, ôm lấy cô siết chặt như muốn khảm vào trong lòng mình. Vai rộng rung lên nhẹ nhẹ, giọng nói trầm thấp ấm áp, dịu dàng cùng yêu thương khiến bất cứ ai nghe thấy cũng không khỏi mềm lòng.

- Linh Nhi....cám ơn...cám ơn em cùng con đã bình an, anh xin lỗi đã để em phải chịu khổ một mình lâu như vậy. Chỉ đến lúc này thôi, khi em tỉnh dậy, một lần nữa sẽ lại thấy anh ở bên em. Lần này là vĩnh viễn, là mãi mãi không ai còn có thể chia cắt chúng ta được nữa, vĩnh viễn anh sẽ che chở cho em, mãi mãi cũng không xa e vậy nên ngủ đi...ngủ đi thôi em yêu của anh...vợ yêu của anh....

Môi mỏng sắc nét dán bên gò má non mịn thì thắm càng lúc càng nhỏ, làn mi đen dài dần hạ xuống, tròng mắt thăm sâu tan ra bởi ôn nhu cùng một mỗi khép lại. Thuỷ Linh trong giấc ngủ cưỡng chế dường như cũng cảm nhận được hơi thở cùng vòng tay quen thuộc, khẽ cựa mình vùi vào trong lồng ngực rộng.

Giữa phòng cấp cứu tấp nập cùng ồn ào, trong một góc nhỏ. Hai con người đã vượt qua thời gian cả ngàn năm, vượt qua khoảng cách giữa hai thế giới một lần nữa tựa sát vào nhau, mười ngón đan chặt, đôi nhãn nơi ngón áp út một lần nữa lại gần kề bên nhau....không thể xa lìa.

64. Chương 63

Chương 63: Nhìn người tuyệt đối không được nhìn về bề ngoài.

- Tôi muốn có toàn bộ hồ sơ bệnh án của vợ mình.

Diệp Quân Thành vừa khoác lên người áo blue, đeo lên chiếc kính trắng, cài biển tên trên túi áo ngực vừa nói với nữ y tá phía bên cạnh mình.

- Vợ của tiến sỹ...

Nữ y tá ngạc nhiên ngẩng lên định hỏi lại thì cửa văn phòng vang lên tiếng gõ, sau đó một nữ sinh viên vô cùng xinh xắn đáng yêu đem theo tập hồ sơ đến, nhẹ nhàng đặt lên bàn làm việc trước mặt anh.

- Thưa thầy, bác sỹ Nguyễn nhờ em đem đến.

Tròng mắt sâu thăm liếc qua tập hồ sơ, nhìn thấy ba chữ Tiêu Thuỷ Linh bàn tay tựa bạch ngọc lập tức đưa lên cầm lấy, vô tình lướt qua những ngón tay thon nhỏ khiến gò má của cô gái hây hây hồng, nhẹ cúi xuống nhưng cũng không đi khỏi.

- Còn chuyện gì nữa?

Giọng nói trầm thấp lơ đãng, không để ý đến ngữ khí của mình có chút nhẹ nhàng. Mọi chuyện chỉ cần liên quan đến Thuỷ Linh, anh đều không tự chủ được mà nhu hoà đi rất nhiều khiến cho ai đó phía bên cạnh kinh ngạc, gò má lại càng hồng hơn.

- Thưa....về chuyện đề tài nghiên cứu ghép tế bào gốc biểu mô và ghép kiến tạo bề mặt nhãn cầu của em...

Những ngón tay nhỏ mân mê tà áo, nhìn anh có phần chờ mong.

- Trong một tuần tới tôi sẽ ở lại viện nên nếu có chỗ nào cần thêm tài liệu hay tìm hiểu chi tiết về kỹ thuật cấy ghép đều có thể đến đây hoặc phòng bệnh đặc biệt khoa sản của viện tìm, tôi sẽ hướng dẫn....

- Tiến sỹ, thuốc cô Tiêu dùng sắp hết tác dụng nên sẽ tỉnh lại trong khoảng nửa tiếng nữa, anh muốn đến chứ?

Bộ đàm liên hệ nội bộ của viện đặt trên bàn làm việc gọn gàng vang lên tiếng nhắc nhở ngắt lời anh, Diệp Quân Thành đưa tay cầm lấy bộ đàm, nhấn nút trả lời sau đó nhanh chóng đi ra khỏi văn phòng, tà áo trắng theo bước chân sải dài trên dãy hành lang sạch sẽ phát lên để lại đằng sau một mùi hương nam tính thanh lạnh khiến cô sinh viên trẻ ngẩn ngơ không thể rời mắt.

- Em là sinh viên do tiến sỹ Quân Thành hướng dẫn, biết chuyện anh ấy có vợ chứ? Thật ngạc nhiên, thăm nào anh ấy xin lưu trú lại và sử dụng tiếng Việt tốt như vậy. Nghe nói cô ấy là con của một nhân viên trong viện mình, bọn họ còn có con với nhau nữa, nhanh tay thật.

Nữ y tá vừa sắp xếp lại tài liệu trên bàn vừa bắt đầu “bà tám” bình luận về đề tài hiện đang nóng hổi trong nội bộ nhân viên bệnh viện S, không để ý đến ánh mắt đã bắt đầu ảm đạm dần đi của cô gái.

- Em cũng mới được biết sáng nay khi thầy đưa cô ấy vào viện cấp cứu...

Ánh mắt dịu dàng lướt qua những đồ vật đơn giản trên bàn, từ chiếc bút máy vỏ vàng tinh xảo, cuốn sách y học tiếng Pháp đang xem dở, vài trang giấy nháp chỉ chít chữ ngay ngắn bên cạnh chiếc Macbook để chế độ chờ cho đến một số tài liệu, hồ sơ. Dù biết là không đúng nhưng sự tò mò khiến cô sinh viên vươn tay, lật trang đầu tiên trong cuốn sổ lớn bìa cứng chính mình vừa mang đến. Lướt nhanh qua những dòng chữ ghi trên bệnh án, đôi mắt nâu trong suốt thoáng ngạc nhiên rồi chuyển thành nghiến ngấm, sau đó khoé môi cong nhẹ lên mỉm cười hài lòng. Nhân lúc nữ y tá trực trong phòng còn đang loay hoay lau dọn và kêu ca về sự ưa sạch sẽ ngăn nắp đến mức tưởng như bị ám ảnh của vị tiến sỹ, cô sinh viên nhanh tay rút ra một trang rồi lặng lẽ ra ngoài, nhìn trước nhìn sau cẩn thận rồi mới đi về phía cầu thang thoát hiểm vắng người.

- ba, con nghĩ mình vừa tìm thấy người mang mẫu máu mà viện huyết học đang nghiên cứu....vâng, đã lấy được thông tin nhưng có chút rắc rối. Cô ta có quan hệ với người của MSF...không, không hẳn. Vị tiến sỹ người Pháp gốc Hoa mà con hay nhắc đến là cha của đứa bé cô ta đang mang trong bụng...cô ta là giáo viên của trường cao đẳng nghệ thuật thành phố, gia cảnh tầm thường thôi nên con nghĩ cũng không có vấn đề gì trong việc xúc tiến kế hoạch của ba đâu....vâng, con nghĩ chỉ cần nghe thấy một phần của số lợi nhuận cô ta sẽ đồng ý nhưng con muốn ba trả thêm cho cô ta một khoản nữa....một khoản đủ để cô ta cùng đứa trẻ vĩnh viễn không bao giờ xuất hiện trước mặt Diệp Quân Thành....

Sử dụng điện thoại chụp lại mọi thông tin in trên tờ giấy song chuyển tiếp đi, nụ cười tự tin trên môi cô lại càng khắc sâu. Thở nhẹ ra một hơi, lấy lại vẻ tươi tắn đáng yêu của mình cô trở lại văn phòng riêng của Diệp Quân Thành, kẹp tờ giấy vào cuốn sổ như cũ, xin lỗi vì phải chạy ra ngoài nghe điện thoại của gia đình gọi đến song cô lại cùng nữ y tá cười cười nói nói như không có chuyện gì xảy ra.

Cùng lúc đó tại phòng chăm sóc đặc biệt khoa sản, tiến sỹ Diệp đang đối mặt với 4 người 8 cặp mắt của Tiêu gia. Gương mặt nam tính với những đường nét hoàn hảo luôn lạnh lùng cùng thần nhiên lúc này cứng đờ lại, không được tự nhiên. Để tính ra anh cũng đã trải qua hai kiếp sống, bao nhiêu thăng trầm, bao nhiêu sóng gió cũng đã từng nếm trải nhưng tình huống thế này thì....phải nói rằng không biết phải làm sao. Đôi mắt đen thuần sắc bén được che khuất phần nào sau cặp kính trắng từ từ đánh giá “mặt trận” trong phòng, ngoại trừ Thuỷ Linh vẫn chưa tỉnh đang thiêm thiếp trên giường bệnh thì có ông Tiêu đứng chấp tay phía sau lưng nơi cửa sổ đang quay lại nhú mày nhìn anh có vẻ cân nhắc. Bà Bích Thuỷ đã thay một bộ thường phục ấm áp ngồi trên ghế tựa bọc da cạnh đấy, trong tay ôm một cậu bé khoảng 6 đến 7 tuổi có đôi mắt to tròn linh động quen thuộc, tò mò nhìn anh chớp chớp mắt vô cùng đáng yêu. Bên cạnh giường, một cô gái trẻ có thân hình cao ráo và mái tóc nâu vàng nhạt màu được duỗi thẳng mượt mang khuôn mặt 7,8 phần tương tự như Thuỷ Linh nhưng nhỏ và sắc nét hơn liếc nhìn qua anh rồi lạnh nhạt hừ một cái, quay trở lại bởi việc cắm những bông hoa hồng trắng muốt vào bình pha lê đặt trên tủ đầu giường bệnh. Không khí dường như không được tốt cho lắm nếu như anh vẫn cứ đứng nơi cửa phòng mãi như vậy, bà Bích Thuỷ cuối cùng cũng đành phải lên tiếng.

- Tiến sỹ đã đến rồi vậy...mời vào, con gái chúng tôi chắc phải một lát nữa mới tỉnh.

- Vâng.

Diệp Quân Thành cứng nhắc trả lời một câu sau đó nhanh chóng tiến lại ngồi xuống chiếc ghế sát bên đầu

giường, đôi mắt mệt mỏi dán chặt lấy những đường nét an lành trên khuôn mặt của người con gái mình yêu. Trong phòng lúc này yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng máy lọc không khí chạy rì rì nhỏ nhỏ, ông bà Tiêu cùng con gái nhìn nhau rồi lại nhìn đến người đàn ông xa lạ đối với họ nhưng dường như lại có quan hệ hết sức mật thiết với Thuỷ Linh, một phần của gia đình họ.

- Lúc này có vẻ không thích hợp nhưng tôi muốn biết cậu với con gái tôi rốt cuộc là thế nào?

Ông Tiêu ngồi xuống bên cạnh vợ mình, nghiêm khắc nhìn anh hỏi. Quân Thành không ngẩng lên, vẫn chăm chú theo dõi mỗi nhịp thở nhẹ nhàng đều đều của cô từ tốn trả lời.

- Tôi...cô ấy đã từng cứu tôi một lần, vì thế mà bị thương rất nặng. Khi đó cô ấy không thể trở về, lại cũng không làm thế nào để liên lạc được với gia đình nên tôi đã giữ cô ấy lại. Một thời gian sau chúng tôi kết hôn, không được bao lâu thì xảy ra chuyện ngoài ý muốn mà bị chia cắt. Tôi nhớ đến cô ấy từng nhắc đến mình sống tại thành phố A này nên đã quyết định ở lại, hi vọng rằng có thể một lúc nào đấy cô ấy trở về được....

Mỗi mớng sắc nét nhẹ nhàng nhếch lên thành nụ cười nhu hoà, cẩn thận đặt bàn tay nhỏ vào trong chăn. Ông Tiêu trầm ngâm im lặng, cô gái đứng phía bên kia của giường bệnh vẫn giữ nguyên thái độ của mình hỏi lại giống như châm chọc.

- Nếu chị tôi không về thì sao?

- Vậy thì tôi sẽ được sống ở nơi vợ mình từng sống, đi qua con phố cô ấy đã từng đi, ngắm nhìn bầu trời cô ấy đã từng ở bên dưới và cảm nhận nhịp đập của thành phố mà cô ấy yêu.

Diệp Quân Thành ngẩng lên nhìn thẳng vào cô gái thản nhiên nói, đó cũng đã là điều anh định làm thật nếu không anh đã trở về Pháp ngay sau khi tỉnh lại sau vụ tai nạn theo lệnh triệu tập của tổ chức, chính anh cũng không ngờ được rằng mình sẽ được gặp lại cô sớm như vậy.

- Yên Chi, không được như vậy.

Ông Tiêu nhíu mày nạt cô con gái thứ hai của mình khiến cô vừa hé miệng muốn nói đành phải hậm hực nuốt lại, vòng ra đứng phía sau bà Bích Thuỷ vẫn có không chút thiện cảm nào với Quân Thành.

- Lời giải thích của cậu có quá ngắn gọn và xúc tích không? Con gái tôi cũng đã từng nói rằng mình bị mất trí nhớ trong khoảng thời gian một năm trước nên không biết làm sao để trở về, nhưng tôi nghĩ với năng lực của cậu thì tra ra nhân thân của một người là hoàn toàn có thể. Nói thật là tôi không mấy tin tưởng vào cái lý do này của cậu và nó, đặc biệt khi con gái tôi nhất định không chịu ọi người biết về cậu.

Quả nhiên không hổ danh là một nhà giáo sư đả, ông Tiêu lập tức tập trung vào lỗ hổng chính trong “lời khai” của hai “nghi phạm” khiến Diệp Quân Thành cũng phải có chút bối rối không biết phải trả lời thế nào cho đúng. Thực ra lời giải thích tránh nặng tìm nhẹ của rồi của anh cũng không có chỗ nào là sai nhưng anh cũng không thể nói với “nhạc phụ đại nhân” của mình rằng cả hai đã gặp nhau tại một thế giới khác, nơi ấy anh là Diệp Cô Thành thành chủ Bạch Vân thành được, anh lại càng không thể cứng rắn mà “xử lý” những người đang “thăm vấn” mình cho song chuyện.

- Chuyện này...tôi biết như vậy là ích kỷ và không đúng nhưng không thể khống chế được ý tưởng muốn giữ cô ấy lại bên mình, ban đầu chỉ là do cảm kích, sau cô ấy đã hiểu nhầm mà hạ thuốc tôi để trốn thoát thì trở thành lòng tự tôn bị thách thức. Tôi đã phải tìm cô ấy rất lâu, gần như phải lật tung cả một quốc gia để tìm nhưng hình như trốn tránh là tài năng của cô ấy thì phải. Trong khoảng thời gian đó tôi rốt cuộc hiểu ra tình cảm của mình không chỉ đơn giản là cảm kích hay ý nghĩ muốn chiếm hữu cô ấy cho riêng mình nữa mà là lưu luyến cùng chờ mong, thêm cả lo lắng với sợ hãi khi cô ấy ở bên ngoài một mình. Tôi quả thực không đúng nhưng tôi thực sự đã hi vọng cô ấy không bao giờ có thể trở về, vĩnh viễn ở lại bên cạnh mình nên....

- Nên anh đã quyết định bắt cóc Thuỷ Linh?

Hoàng Minh bất ngờ xuất hiện nơi cửa phòng, trong bộ cảnh phục màu xanh lá mạ thẳng thớm quen thuộc cùng quyển sổ bìa da trong tay. Không chút thiện trí trầm giọng hỏi, cắt ngang lời Diệp Quân Thành sau đó mới tiến vào trong phòng, hạ giọng chào ông bà Tiêu rồi điềm nhiên ngồi xuống phía bên kia giường đối diện Quân Thành cười nhạt.

- Với tư cách là người phụ trách chính trong việc tìm kiếm cô Tiêu Thủy Linh, người đã được thông báo mất tích từ một năm trước tôi yêu cầu anh hợp tác trả lời một số câu hỏi của cơ quan công an.

- Rất xin lỗi, do không phải đối tượng bị tình nghi nên trừ khi có lệnh từ toà án tôi mới phải có trách nhiệm trả lời những câu hỏi của anh.

Quân Thành bắt đầu phát ra lãnh khí, không chút bối rối giống như khi đối diện với ông bà Tiêu trả lời Hoàng Minh. Đối với “nhạ phụ, nhạ mẫu” của mình anh không có cách thật nhưng với người khác, đặc biệt lại là kẻ đang nhắm nhe có ý định với vợ của mình anh chưa từng có ý định nương tay.

- Nếu anh nhất định muốn, tôi sẽ có lệnh triệu tập anh đến cơ quan công an để giải trình sự việc.

Hoàng Minh luôn là người tự tin nói được nhất định sẽ làm được.

- Khi ấy anh sẽ phải chờ luật sư riêng của tôi đến, bởi tôi sẽ chỉ trả lời khi có mặt ông ta.

Vẫn phong thái kiêu ngạo quen thuộc, bà Bích Thủy đã từng tiếp xúc với anh nên không mấy kinh ngạc nhưng ông Tiêu cùng Yên Chi thì thật sự ngạc nhiên trước việc thay đổi thái độ quá nhanh chóng và trực tiếp không cơ chút ý định dấu diếm nào của anh.

- Anh đã thừa nhận mình là kẻ bắt cóc nên sẽ không có quyền được mời luật sư khi đang thẩm vấn.

Hoàng Minh rút chiếc điện thoại đang ở trong túi áo để sẵn chế độ ghi âm ra cười cười.

- Tôi có sao?

Diệp Quân Thành nhếch khoé miệng trở thành nụ cười như có như không vô cùng thoải mái tựa vào lưng ghế, bắt chéo chân đan hai tay vào nhau nhìn Hoàng Minh mở lại đoạn ghi âm cuộc nói chuyện của anh và ông bà Tiêu. Mới nghe lại đến một nửa, vẻ mặt Hoàng Minh giống như bình tĩnh ánh mắt nhìn Quân Thành loé lên tia hiểu biết cùng thương thức lẫn không cam lòng, thu lại chiếc máy vào trong túi áo, khuôn mặt tuấn tú ngời sáng trở nên sa sầm lại.

- Thiếu ụy, anh không thể buộc tội một người bởi vì anh ta có “ý nghĩ”, “mong muốn”, hay “hi vọng” vào điều gì đó được. Với sự tự tin trong lời buộc tội vừa rồi, tôi hoàn toàn có thể khởi kiện anh tội vu cáo. Có phải không?

Bàn tay thon đưa lên lấy chiếc kính trắng xuống, để lộ ra toàn bộ đôi mắt sắc lạnh tựa bầu trời đêm đông nhìn thẳng và Hoàng Minh, sát khí cùng địch ý lộ ra không một chút che dấu khiến những người có mặt trong phòng không tự chủ được cảm thấy sống lưng bỗng lạnh buốt.

- Anh biết tôi đến nên cố tình có phải không?

Hoàng Minh không kiềm được mà đứng bật dậy cao giọng, trong nhân thức của anh, một kẻ nguy hiểm chính là kẻ có tham vọng cùng ham muốn cao nhưng mất đi sự kiểm soát bản thân vì một hay nhiều lý do nào đó. Nhưng kẻ có tham vọng, ham muốn lại có thêm trí tuệ, sự nhận thức, lòng tự tin cùng khả năng kiểm soát tình hình cực tốt mới là kẻ thực sự nguy hiểm, cái đáng sợ của kẻ như vậy chính là sự khó nắm bắt và...người đàn ông trước mặt anh đây chính là một kẻ như thế. Không ai có thể nhìn thấy được chính xác cảm xúc hay suy nghĩ thật sự của anh ta, trừ điều anh ta muốn mọi người thấy hay cảm nhận được.

- Bước chân của anh nhẹ như vậy, hơi thở của anh thấp như thế thử hỏi liệu tôi có được bao nhiêu tài năng mà nghe ra để....biết được lúc nào anh đến rồi cố tình hay cố ý đây?

Quân Thành vẫn trong tư thế thoải mái như vậy, chống tay vào thành ghế bọc da tựa cằm lên và nhìn Hoàng Minh với một vẻ tự tin cùng kiêu ngạo đến đáng gét. Ai có tai đều có thể nghe ra được anh biết nhưng lại cố tình làm như không phải vậy, để mà nói điều này liệu có tương xứng với câu “một lời khiêm tốn bằng bốn lời tự kiêu” không đây? Chỉ có điều, lời nói kiêu ngạo cùng chọc người tức chết như vậy cũng có thể được nói ra với một thái độ vô cùng đương nhiên giống như thế được sao? Cả nhà bốn người họ Tiêu nhìn theo bóng lưng đùng đùng lửa giận của Hoàng Minh bước ra ngoài mà có cảm giác rất chi là thông cảm, con gái và chị cả của bọn họ quả thực phải có được tài năng cùng sự “may mắn” đến thế nào mới “tùng chạy thoát” được khỏi người đàn ông...ờ ưm...đáng sợ này?

- Linh Nhi....

Ngữ khí cùng thần thái cuồng ngạo lại trở về với sự nhu hoà lẫn dịu dàng khi lướt đến bên cô gái đã bắt đầu có dấu hiệu muốn thức tỉnh trên giường bệnh, Quân Thành giống như đã quên mất sự có mặt của những người xung quanh mà dồn toàn bộ sự tập trung của mình vào cô. Những ngón tay thanh lãnh có chút vội vã khi ôm lấy khuôn mặt nhợt nhạt, ngay khi làn mi cong dài lay động cũng là lúc khoé môi mím chặt nghiêm khắc hé mở một độ cong mềm mại, thì thầm kêu gọi.

- Linh Nhi, đã đến lúc rồi....đừng sợ, mở mắt ra nhìn một cái có được không? Ta ở đây, ở đây với nàng...

Bà Bích Thuỷ cũng vội vã đến bên cạnh, bỏ qua lối xưng hô kỳ lạ của Quân Thành mà nắm lấy tay con gái mình siết nhẹ nhàng.

- Linh, con thế nào rồi?

Thuỷ Linh khẽ cử động, hướng về phía giọng nói trầm thấp mà mình vẫn luôn nhớ mong. Đôi mắt mờ mịt từ từ mở ra, mông lung như không thể xác định. Bàn tay nhỏ nhắn mệt mỏi đưa lên, cẩn thận chạm vào đuôi mắt dài sắc nét, mem theo gò má cương nghị xuống đến quai hàm cứng rắn...

- Linh Nhi, vì sao cứ mỗi lần không phân biệt được thật hay mộng thì...nàng đều néo ta?

Quân Thành cười khổ, gỡ cái móng vuốt đang có xu hướng càng lúc càng mạnh tay ra trượt xuống môi mình cẩn thận nhẹ nhàng để có cảm giác nhưng không làm cô đau.

- Không có cảm giác....Diệp....là em đang mơ có phải không?

Môi mọng mấp máy khàn khàn nghẹn lại, nơi khoé mi đã bắt đầu xuất hiện một tầng hơi nước mỏng manh. Quân Thành thở dài, nắm lấy bàn tay cô kéo lên vòng ra sau ôm lấy cổ mình, cúi xuống tựa vào trán cao trên chiếc trán ương bướng, phả ra hơi thở nam tính của riêng mình.

- Là thật...

Cảm nhận được hương hàn mai lành lạnh quen thuộc, Thuỷ Linh theo thói quen, giống như một loại bản năng mà ngẩng lên khiến môi mọng ảm áp khẽ chạm vào khoé môi thanh lãnh.

Siết chặt, bàn tay nhỏ nín lấy bờ vai vững vàng cùng những ngón thon dài đang đặt nơi eo thon đồng thời đều siết chặt, mực quang đen thẫm sâu thẳm thăm thẳm dường như ngưng đọng lại, đắm chìm vào trong đôi mắt đẹp đang mở lớn đong đầy ngỡ ngàng. Giống như ngọn lửa đang âm ỷ được cơn gió thốc vào mà bùng lên mạnh mẽ, thiêu đốt toàn bộ chút lý trí cũng như sự kìm chế cuối cùng còn sót lại của Diệp Quân Thành.

Bạc thần lại một lần nữa bắt ngờ hạ xuống, phủ lên làn môi căng mọng tựa trái chín mùa hè, gấp gáp cùng không thể kìm chế mà miết mạnh, mót vào đôi cánh hồng mềm mại mình vẫn chờ mong. Mạnh mẽ luồn sâu qua hàm răng ngà, quấn lấy lưỡi nhỏ trơn ướt mà dây dưa với nhau, vòng tay siết lại đem người con gái mình yêu lắm sâu vào trong lòng tưởng như muốn đem cô tiến nhập vào trong máu trong thịt của mình để không thể chia cắt. Cuồng si đoạt lấy ngọt ngào, say đắm thưởng thức sự tê dại từ tận trái tim. Cả hai người cứ như vậy, đều mở to đôi mắt mà nhìn chính hình bóng của mình phản chiếu lại trong đáy mắt của nhau, cảm nhận nhau, cảm nhận một phần đã mất của linh hồn mình trở lại. Cho đến khi làn mi cong dài sóng sánh dòng lệ từ từ khép lại thì nụ hôn nhưng nhớ cuồng dại mới trở về với sự dịu dàng, xoa dịu nỗi nhớ mong đến tưởng như làm cho người ta phải phát điên. Đôi tay nhỏ bắt chắp kim truyền vẫn còn đang ghim ở cổ tay mà vươn lên, quấn lấy cổ cứng rắn, những ngón tay thon nhỏ một lần nữa lại luồn vào trong những sợi tóc đen mềm mại tựa huyền tơ...

Khựng lại.

Thuỷ Linh nhú mày quay mặt sang hướng khác, đẩy khuôn mặt tuần mi vẫn kề cận bên mình tìm kiếm môi mọng ra đối lại là một tiếng “hừm” khàn khàn đầy khó chịu.

- Tướng công, tóc sao lại ngắn như thế này?

..”*Đã gửi từ trái tim của tôi*”..

65. Chương 64

Chương 64: Lai giả bất thiện.

- Khụ, hai người có thể...ờ...tự kìm chế một chút có được không? Ở đây có người già và trẻ nhỏ...

Yên Chi gương mặt đỏ bừng, không nhìn về phía giường bệnh, túm lấy cậu nhóc đang vùng vẫy do bị bịt mắt lại ho khan ngắt lời Thuỷ Linh.

- Cha mẹ, Yên Chi...sao....sao mọi người lại ở đây được?

Thuỷ Linh ngơ ngác nhìn cha mẹ cùng hai đứa em của mình, người thì xanh mặt đứa thì đỏ tai. Lúc này mới ý thức được đến tư thế cùng hành động của mình có phần....không, là mười phần ái muội vẫn đang được giữ nguyên. Thậm trí ai đó vẫn còn đang không chịu rời ra mà ôm cô cứng nhắc trong lòng, nhất quyết không buông, còn ngoảnh mặt ngó lơ ánh mắt như muốn giết người của ông Tiêu.

- Tiến sỹ Quân Thành, tôi biết quan hệ của anh và con gái tôi không tầm thường nhưng...đây không phải ở Pháp, xin anh tự trọng một chút.

Ông Tiêu hừ lạnh chấp tay sau lưng nhìn thẳng vào Quân Thành, Thuỷ Linh nghe cha mình nói vậy lại càng mờ mịt hơn, ánh mắt chạy qua chạy lại giữa hai nhười đàn ông quan trọng nhất của cuộc đời mình. Cô lúc này đã xác định được đây chắc chắn không phải mơ cũng chẳng phải mộng, lại càng không phải do mình tự tưởng tượng ra, vậy....

- Diệp, chuyện này....là thế nào?

- Chuyện này nói ra thì rất dài nên ta...anh sẽ nói với em sau, còn bây giờ em cũng nên giới thiệu anh với cha mẹ của mình chứ?

Quân Thành nhẹ nhàng giúp đỡ cô ngồi dậy, để cô tựa vào ngực mình, bàn tay cũng không nhàn rỗi nắm lấy cổ tay nhỏ nhắn chỉnh lại kim luân để máu trào ngược vào trong ống dây không bị đông lại làm tắc đường truyền nước.

- A...giới....giới....giới thiệu với cha...cha mẹ em về anh?

Thuỷ Linh cái hiểu cái không lắp bắp, cô nên nói với cha mẹ mình thế nào? Chẳng nhẽ giới thiệu anh là Thiên Ngoại Phi Tiên Diệp Cô Thành, nghề nghiệp là làm một cái đại hiệp, nhà là nguyên một toà thành, xe dát vàng trắng sáu ngựa, cha mẹ không còn, người thân còn có một tên cháu trai làm hoàng đế một tên làm thân vương, thuộc hạ dưới một vạn trên năm ngàn, sản nghiệp trải dài khắp từ kinh thành Lạc Dương đến Ngọc môn Tây Vực...

- Em sợ cái gì? Anh có phải tội phạm đâu mà em không dám giới thiệu với cha mẹ mình, chuyện anh là người của tổ chức “Bác sỹ không biên giới” và là một tiến sỹ y khoa họ đã biết nên...em chỉ cần giới thiệu với cha mẹ về việc chúng ta sẽ chính thức kết hôn vào lúc nào thôi, về cá nhân anh thì nghĩ rằng sang tuần là phù hợp nhất.

- Sang tuần?

Bỏ qua màn “giới thiệu” quá sức bá đạo của Quân Thành, mọi người trừ Thuỷ Linh lộ vẻ mặt “biết ngay” thì đều đồng thanh kêu lên thanh thốt.

- Anh là muốn lấy con gái tôi hay là muốn cướp người đây?

Ông Tiêu thật sự không thể giữ nổi sự bình tĩnh nữa, tiến hẳn lên muốn nắm lấy cổ áo Quân Thành lôi ra nhưng sợ làm con gái mình hoảng hốt không tốt nên tay vươn ra lại phải hạ xuống chấp ra phía sau lưng như cũ.

- Lần trước ba ngày, lần này một tuần thì đã là có chút nhân nhượng.

Thuỷ Linh uể oải lẩm bẩm nhỏ nhỏ nhưng cũng đủ để mọi người nghe thấy, khoé miệng Quân Thành không tự chủ được khê dương lên một chút, ánh mắt nhìn cô thoảng qua tia mềm mại cùng hài lòng. Ông bà Tiêu thì cứng họng không biết nói thêm điều gì nữa, chưa kể đến “quả bom sắp nổ” thì nội việc hai người gần

bó với nhau đến mức con gái của họ vừa tỉnh lại đã hướng đến người đàn ông kia ngay mà không phải mẹ mình cũng đủ để bọn họ gạt nhưng...

- Thật xin lỗi, chúng tôi sẽ không đồng ý. Chúng tôi không chấp nhận việc con và cháu mình sẽ phải theo anh di chuyển từ nước này qua nước khác, hay việc con tôi sẽ phải chăm sóc đứa bé một mình trong khi anh đi công tác tại nước ngoài. Không những thế, tôi còn được biết thêm ngoài vụ tai nạn gần một tháng trước cậu còn gặp một số “chuyện ngoài ý muốn” khác khi đang trên đường đi làm nhiệm vụ, vụ tai nạn máy bay lần này của cậu đã là lần thứ ba, xe hơi là sáu lần, bị bắn hai lần, chưa kể những lần bị tấn công tại trại tị nạn hay khi vực cứu trợ nữa. Tôi tự hỏi, liệu một bác sỹ phẫu thuật và tiến sỹ y khoa có được bao nhiêu lần thần may mắn mỉm cười với mình để có thể sống sót sau từng đay “tai nạn”? Cậu nên nhớ lúc này cậu không chỉ còn một mình, những nguy hiểm ấy sẽ nhằm vào những người bên cạnh cậu. Tôi biết, tất cả những nguy hiểm cậu gặp phải đều là do cứu người, đều là vì hai chữ “nhân đạo” nhưng...xin lỗi. Chúng tôi chỉ có thể tôn thờ và cúi mình biết ơn trước tượng đài anh hùng nhưng không thể chịu đựng cũng không muốn đối mặt với những mất mát mà mình sẽ phải chấp nhận.

Ông Tiêu vô cùng nghiêm túc nói rõ ràng từng lời, đó không phải cái cố để ông bà từ chối Quân Thành mà thật sự là lý do để không thể đồng ý cho cuộc hôn nhân này. Dù biết làm như vậy cũng chính là làm khó và làm khổ con gái mình, nhưng thà đau một giây đứt một giờ còn hơn là đến một ngày nào đó sẽ phải chứng kiến cảnh con khóc cha, vợ khóc chồng hoặc tệ hơn là người tóc bạc đưa kẻ đầu xanh.

Diệp Quân Thành im lặng, lắng nghe hết toàn bộ lời của ông Tiêu. Bàn tay thon dài chốc chốc lại vỗ về trấn an khi thân hình nhỏ nhắn trong lòng mình run lên nhẹ nhẹ, đôi mắt thâm sâu không thấy đáy tĩnh lặng tựa đêm đen vẫn không rời khỏi Thủy Linh một giây một khắc thông thả trả lời.

- Về những gì đã qua, thật xin lỗi tôi không thể thay đổi. Nhưng tương lai thì lại là chuyện hoàn toàn khác, thực ra chuyến bay đến Lào vừa qua chính là nhiệm vụ cuối cùng mà tôi nhận. Đúng vậy, tôi không chỉ là bác sỹ phẫu thuật mà còn là người bảo vệ cho đội cứu trợ. Một người lính thì cần phải bình ổn, lạnh lẽo và tĩnh lặng như mặt nước mùa đông, tôi đã chọn công việc này bởi tôi là kẻ đơn độc. Gia đình tôi toàn bộ đã mất trong một vụ khủng bố nhằm vào đại sứ quán Pháp cách đây hơn hai mươi năm, tôi khi đó đang theo học tại Anh quốc nên không biết là may mắn hay bất hạnh mà trở thành kẻ sống sót duy nhất...

Giọng nói trầm lắng đều đều, đôi mắt đen cũng bằng phẳng không một tia gợn sóng nhưng...chính như vậy mới làm cho người ta sâu sắc cảm nhận được nỗi đau cùng sự cô đơn của anh. Bà Bích Thủy với thiên tính của một người mẹ, là người đầu tiên mềm lòng. Ánh mắt bà nhìn anh không còn sự bất đắc dĩ cùng đề phòng nữa, thay vào đó là xót xa và thông cảm.

-...cuộc sống của tôi có lẽ sẽ vẫn mãi như vậy, hoặc sẽ kết thúc tại một chiến trường hay trong một vụ tai nạn nào đó nếu như...nếu như cô gái kỳ lạ này không xuất hiện...

Khoé môi mím chặt thoáng chốc buông lỏng, nhẹ nhàng dương lên một độ cong hoàn hảo khi những ngón tay tinh tế đưa lên lấy đi từng hơi nóng mỏng manh đọng trên làn mi của người con gái nhỏ nhắn trong lòng mình.

-...cô ấy ngay từ lần đầu tiên xuất hiện đã biến cuộc sống của tôi trở thành một đồng hồ hỗn độn lớn, tôi không thể tập trung vào nhiệm vụ, cũng không thể khống chế nỗi cảm xúc của mình việc tôi đã làm hoàn hảo suốt bao năm qua. Cô ấy khiến cho tôi có cảm giác...mình đang sống, sống một cách đúng nghĩa với những tình cảm của người bình thường. Vì vậy tôi đã xin rút lui khỏi tổ chức, cũng sẽ không trở lại Pháp nữa....đĩ nhiên nếu như tuần trăng mật hay vào những kỳ nghỉ cô ấy muốn đến uống một tách trà tại Paris thì điều này sẽ phải suy nghĩ lại.

Diệp Quân Thành vô cùng đương nhiên nói giống như là “tất, lẽ, dĩ, ngẫu” mọi chuyện sẽ phải đúng như vậy khiến cho ông bà Tiêu dở khóc dở cười, từ trước đến nay...không, phải là cả đời bọn họ chưa từng gặp người đàn ông nào tự tin như thế này. Cũng không thể phủ nhận bọn họ thật sự cũng đã có động lòng, tuy những lời của anh nói vẫn khiến cho họ có cảm giác vô cùng mơ hồ nhưng bằng trực giác bọn họ biết anh nói là thật.

- Anh có biết Việt Nam thuộc nước mà pháp luật qui định chỉ một quốc tịch, trừ trường hợp đặc biệt. Điều này có nghĩa là người nước ngoài là anh muốn xin nhập quốc tịch Việt Nam đồng nghĩa với việc sẽ phải từ bỏ quốc tịch mà mình đang có, anh chấp nhận được điều này chứ?

Ông Tiêu vẫn không chịu từ bỏ mà hỏi lại.

- Chuyện này cũng đã giải quyết xong rồi, có lẽ sáng mai quốc tịch mới sẽ có tại trên bàn để tôi có thể ngay lập tức đăng ký kết hôn.

Mọi người còn chưa kịp khép miệng trước hiệu xuất làm việc quá kinh khủng của Quân Thành thì đã bị trực tiếp hạ gục bởi câu kết.

- Lập tức đăng ký kết hôn? Không phải tuần sau mới cưới sao?

Bà Bích Thủy cảm thấy đầu óc mình thật là choáng váng mù mẫm mà buột miệng hỏi lại, vô tình đã trở thành sự đồng thuận trong việc kết hôn của bọn họ.

- Thủ tục pháp lý nên hoàn tất càng nhanh thì càng tốt.

Đã đạt được mục đích, Quân Thành lập tức trở lại với vẻ lạnh nhạt muôn thủa của mình. Ông Tiêu đen mặt, còn định nói gì đó nữa thì bộ đàm liên lạc nội bộ cái nơi thất lủng dưới áo blue của Quân Thành bỗng vang lên tiếng kêu gọi của đồng nghiệp.

- Tiến sỹ Quân Thành, mời lập tức đến phòng mổ cấp cứu số 3.....nhắc lại, tiến sỹ....

- Được.

Chỉ một câu nhanh gọn, sau khi cầm lên trả lời anh cái chiếc bộ đàm vào vị trí cũ rồi quay lại nhìn Thủy Linh nghiêm nét mặt.

- Thành thành thật thật nghỉ ngơi ở đây, không được xuống giường đi lung tung, không được suy nghĩ gì hết....song việc anh sẽ trở về.

Thủy Linh vẫn chưa hết ngỡ ngàng vì mọi chuyện giống như là một cuốn phim được tua nhanh hết cỡ, từ bao giờ Thiên Ngoại Phi Tiên Diệp Cô Thành, thành chủ Bạch Vân thành lại trở thành tiến sỹ y khoa Diệp Quân Thành rồi? Không những vậy lại còn liên quan đến tổ chức gì đó, đội quân gìn giữ hoà bình gì đó, còn có tai nạn nữa là sao? Cô biết bởi vì có cha mẹ mình ở đây nên anh không tiện giải thích, những điều anh nói với cha mẹ cô chủ yếu cũng chính là để cô nắm bắt sơ qua tình hình hiện tại của bọn họ.

Nhẹ nhàng.

Khoé môi cô một lần nữa lại cảm nhận được hơi thở, nhiệt độ hơi lành lạnh của riêng anh. Ngay khi môi mỏng rời đi, một lần nữa tà áo trắng lại phất lên, bàn tay nhỏ theo bản năng vội vã vươn ra giữ chặt lấy sợ hãi.

- Diệp...đừng, đừng đi nữa có được không?

Đôi mắt tối đen bằng giá xẹt qua một tia yêu thương, xoay người trở lại ôm lấy thân hình yếu đuối vào trong lòng.

- Được...

- Không được!

Bà Bích Thủy cùng ông Tiêu không hài lòng nhìn con gái mình khiến Thủy Linh chột dạ cúi sâu vào trong lòng anh hơn, Yên Chi thì lại cảm thấy vô cùng thú vị, lần đầu tiên cảm thấy có chút thiện cảm với người đàn ông kỳ lạ sẽ trở thành anh rể của mình.

- Thủy Linh, nếu thay thế bác sỹ phẫu thuật chính thì bệnh nhân sẽ phải chờ đợi thêm, rất có thể đây là một ca nguy hiểm và thời gian chính là điều bệnh nhân đó thiếu. Có hiểu không?

Ông Tiêu nghiêm khắc với con gái mình nhưng ánh mắt rõ ràng lại nhằm vào Quân Thành, ông có thể cảm nhận được tình yêu của anh ta dành cho con gái mình. Nó mạnh đến nỗi khiến ông cảm thấy ngay cả chính mình cũng bị áp đảo, nếu như...sẽ chỉ là nếu như thôi. Nếu như Thủy Linh không may con gái ông gặp chuyện gì đó sơ sẩy thì người đàn ông này sẽ dám làm đảo lộn cả trời đất, anh ta cũng sẽ là người đầu tiên lao đến mà che chở cho con gái ông. Điều đó là hoàn toàn chắc chắn nhưng....

- Quân Thành, bởi vì cậu sẽ trở thành một thành viên trong gia đình nên tôi sẽ không khách sáo nữa. Quá chiều chuộng chưa chắc đã là cách yêu tốt nhất, cậu sẽ chỉ làm con bé thêm yếu đuối và chỉ biết dựa dẫm vào cậu mà thôi. Hai đứa tương lai còn có những đứa con của riêng mình nữa, hãy làm gương cho bọn chúng, chắc chắn cậu sẽ không hi vọng rồi đây con của mình là kẻ yếu đuối luôn dựa dẫm vào cha mẹ chứ?

Ông Tiêu không chút nường “lời” với cậu con rể tương lai của mình, đừng quên ông là một nhà sư phạm và giáo viên thì giỏi nhất là gì? Vâng, chính là thuyết giảng. Đừng nói là chỉ có ánh mắt lạnh đến muốn giết người này, ông đã từng thần nhiên mà...giảng trước cả trăm cả ngàn ánh mắt còn muốn bốc lửa hơn nữa khi chuông tan giờ đã vang lên mà không được ra về của sinh viên cơ. Nên có thể nói, với ông đây là chuyện...thường ngày.

Quân Thành kinh ngạc như nhìn ông, tưởng rằng trên đời này sẽ không có ai đủ bản lĩnh đối diện với ánh mắt của mình trừ cô, ai ngờ....hoá ra sự bướng bỉnh và không phân biệt được nguy hiểm cũng có thể di chuyển. Anh cũng không biết, tính cả kiếp trước lẫn kiếp này anh đã có bao nhiêu lần “được” chinh phục như vậy. Kiếp trước, ngay từ khi sinh ra đã mang thân phận cao quý của một vị hoàng tử, phụ hoàng khi đó cũng có tuổi nên trách nhiệm dạy dỗ anh đều do những lão sư trong cung đảm trách, đương nhiên bọn họ không bao giờ dám nói lớn tiếng chứ đừng nói là sẽ không hài lòng mà trừng mắt với anh. Lớn lên một chút thì anh đi theo sư phụ của mình, đương nhiên với tư chất của mình sư phụ chưa từng phải phàn nàn một câu. Rồi thời gian trôi qua giống như dòng nước, anh lại trở thành một người mà đến ngay hoàng đế cũng chưa bao giờ dám nhìn thẳng vào. Còn kiếp này, theo như trong ký ức mờ nhạt anh có được thì cuộc sống của anh cũng không khác trước là bao nhiêu. Sinh ra và lớn lên trong một gia đình chính khách với quyền lực rất lớn, cha mẹ và anh trai luôn công du từ nước này qua nước khác còn mình thì học tập và sinh hoạt tại một ngôi trường tư có tiếng tại Anh quốc, ngay cả hiệu trưởng cũng phải nhìn nét mặt của anh một chút do những khoản đóng góp quá lớn của người cha đại sứ của anh. Cũng đã có rất nhiều chuyện đã xảy ra, với cá tính đặc biệt lạnh lùng của mình anh dần trở thành một kẻ đáng sợ đến nỗi đồng đội của mình cũng hạn chế giao tiếp trừ khi thật sự cần. Từ anh luôn phát ra một loại khí tức giống như của loài động vật săn mồi tối thượng, người bình thường cũng giống như những động vật nhỏ khác, luôn có bản năng chạy trốn khỏi kẻ như anh vậy mà....có lẽ ông Tiêu cũng giống như con gái của mình, đã mất đi bản năng chạy trốn khỏi nguy hiểm hoặc miễn nhiệm rồi cũng nên. Có thể nói, ông chính là người đầu tiên dùng tư cách bề trên để “dạy dỗ” anh, cũng là người đầu tiên khiến anh có cảm giác mình cần phải cúi đầu. Mối mong nhẹ nhàng nhếch lên một chút, làm mi dài hạ xuống, đầu khẽ cúi trước sự kinh ngạc của tất cả mọi người.

- Vâng.

- Đây....đây....vâng là sao?

Thuỷ Linh mở lớn đôi mắt lấp bắp.

- Em không nghe...ba nói gì sao? Ngoan, ngủ thêm một lát, anh song việc sẽ trở về.

Quân Thành dùng ngón tay trở nâng khuôn mặt nhỏ lên, nhẹ nhàng gạt đi vẻ hoảng hốt còn sót lại trên gương mặt cô sau đó quay sang gạt đầu một cái với ông Tiêu rồi mới xoay người bước ra ngoài. Ra đến cửa bóng lưng rộng chần chờ, giống như cảm nhận được suy nghĩ bất an của cô mà quay lại cười bất đắc dĩ.

- Đừng sợ, đợi anh về là được.

Thuỷ Linh cố kìm bản thân, gian nan ngộ nguỵ cái đầu nhỏ coi như là đồng ý. Nghĩ lại, lúc này cô cũng cần có thời gian để sắp xếp lại mọi chuyện đang diễn ra nhanh đến chóng mặt này, chỉ là ký ức về lần chia tay cuối cùng của bọn họ....quá ám ảnh.

- Tiến sỹ, em có thể phụ mổ cho thầy lần nữa chứ?

Một giọng nói mềm mại vọng vào từ phía ngoài cắt ngang dòng suy nghĩ của cô, Thuỷ Linh nhìn ra phía cửa. Người nói là một cô gái trẻ khoác áo thực tập sinh phía bên ngoài chiếc váy Burberry dạ với những đường cắt vô cùng khéo léo, đường nét khuôn mặt cũng giống như giọng nói, luôn toát ra một vẻ dịu dàng nữ tính đầy mê hoặc. Mái tóc dài đến thắt lưng đen bóng thướt tha, đôi mắt....đôi mắt hạnh phúc bừng nhìn Quân Thành đầy chờ mong, làm cho người ta cảm thấy ngoại trừ người đàn ông này đôi mắt trong sáng kia không thể dung chứa thêm ai. Cô cúi đầu tâm mắt vô tình lướt qua bàn tay gầy, trắng đến xanh xao của

mình rồi lại nhìn đến cô gái trẻ hồng hào tràn đầy sức sống kia. Không phải cô tự ti nhưng không hiểu sao một nỗi buồn nhẹ nhẹ lại phát qua trong lòng, cô không biết rằng mình đang trở nên khản trương hơn.

- Lần này tôi không thể hướng dẫn cô.

Quân Thành không chút để ý mà thẳng thừng từ chối.

- Thưa....kết quả nhận xét của các bác sỹ khác về lần thực hành trước của em....

- Rất tốt, tôi không có thời gian.

- Tiến sỹ, em....

Mẫu đối thoại nhỏ dần theo bước chân gấp gáp rời đi, Thuỷ Linh thở dài một hơi không hiểu vì sao mình bỗng nín thở làm cái gì. Diệp của cô....không phải vẫn lạnh lùng và vẫn duets khoát như vậy sao? Hai người mới chỉ gặp lại sau khi tưởng như vĩnh viễn phải chia cách, chính tại cô đã nghe thấy nhịp đập cuối cùng của trái tim mạnh mẽ ấy rời bỏ mình, chính tay cô đã khâm niệm cho tình yêu duy nhất của cuộc đời mình, vậy mà bây giờ khi phép màu cô không bao giờ dám hi vọng đã xảy ra thì cô lại đang nghĩ, đang lo sợ chuyện gì đây? Tự cười mình một chút, cô chợt thấy mình thật là ngu ngốc....

- Con ổn chứ?

Bà Bích Thuỷ chú ý từng chút biến hoá nhỏ trên gương mặt con gái mình, nhẹ nhàng dò hỏi.

- Con không sao, chỉ...chỉ có chút không quen thôi.

Cô xấu hổ cúi đầu không dám ngẩng lên nhìn cha mẹ của mình, dù sao mới vừa này bọn họ...

- Ba mẹ có chỉ trích nhưng cũng là do lo lắng cho con mà thôi, đừng nghĩ ngợi gì hết. Cậu ta dù là một người khép kín và lạnh nhạt nhưng có thể thấy cậu ta rất lo lắng cho con, đó mới là điều quan trọng nhất.

Ông Tiêu mỉm cười nhìn cô, đôi mắt sau cặp kính dày ánh lên tia sáng ấm áp.

- Ba không phản đối nữa thật sao? Anh ấy....sẽ không thể là một viên chức với cuộc sống ổn định và bình thản giống như ba mong muốn được.

Thuỷ Linh thật sự không nghĩ ông Tiêu sẽ đồng ý cho bọn họ tiến tới nhanh như vậy, ông là một người bảo thủ và nghiêm khắc. Việc cô có thai chắc chắn ông rất để tâm nhưng không có ra lời bởi cô vẫn chưa thật sự ổn định, nhưng bây giờ thì khác. Cô cứ tưởng rằng ít nhất ông cũng sẽ phải gay gắt đối với bọn họ, ai ngờ....

- Điều đó không quan trọng, ai sống cũng sẽ có những con đường và lựa chọn khác nhau, khi con đã tin vào điều mình lựa chọn thì...ba mẹ cũng không thể ép buộc con theo con đường mà chúng ta muốn. Chỉ cần con hạnh phúc, thì dù là điều không theo ý của mình thì ba và mẹ cũng đều không phản đối, đó là quyền được lựa chọn của con. Chúng ta chỉ có thể uốn nắn cho con, chuẩn bị cho con bước vào đường đời, còn sau đó ra sao chúng ta không thể can thiệp.

Thuỷ Linh nhìn theo bóng dáng vững vàng của ba, nhanh nhẹn của mẹ ở dưới vườn hoa của bệnh viện đang mỗi người một bên nắm lấy tay cậu bé tinh nghịch, để nó đánh đu lên mà bật cười.

- Chị nên trở về giường thì tốt hơn, em không muốn bị trùng đến chết đâu.

Yên Chi ngồi vắt chân trên chiếc ghế salon sáng màu trong phòng bệnh, gọn vỏ quả táo thứ ba nháy mắt với cô cười cười.

- Hôm nay em không phải đến công ty sao?

Thuỷ Linh cẩn thận ngồi xuống bên cạnh em gái mình, dùng đĩa xiên lấy một miếng táo bắt đầu nhấm nháp, cơ thể theo thói quen ngã dần tựa vào thành ghế trong tư thế nửa nằm nửa ngồi, bộ dạng thực sự là lười biếng.

- Em đã xin nghỉ phép vài ngày, có tiền nhiều cũng tốt thật nhưng tư tưởng thoải mái chính là tốt hơn mà.

Cô cố tình trừng mắt thật lớn làm như không thể tin nổi sau đó thốt lên đầy...kịch tính.

- Ôi trời, ôi trời...liệu có phải tôi uống lộn thuốc hay bị đứt dây thần kinh...thính giác rồi? Quý tham tiền cũng biết nói những câu giật gân và đầy tính triết học như vậy hay sao?

- Xem chị kia, đúng thật là...xuân về hoa nở. Không biết ai mới tới hôm qua thôi còn một bộ thần sầu, khiến cho cả nhà cứ như có u linh oán khí ẩn nấp, thiếu chút em đã đi gọi người về trừ tà rồi....

Yên Chi nguýt dài với chị mình nhưng sự nhẹ nhõm trong ánh mắt lại khó có thể giấu cô, Thuỷ Linh đến lúc này mới nhận ra, em gái mình đã không còn là cô thiếu nữ vô tâm vô phế của thửa nào rồi. Thời gian qua là có thể thay đổi được rất nhiều điều, ngay cả nhân tâm cũng không ngoại lệ.

-...à mà kể cho em nghe, vì sao chị lại gặp được....chàng tiến sỹ mặt lạnh ấy đi.

Cười hì hì giống như con mèo vớ được miếng cá, Yên Chi bộ dạng cực kỳ quái xáp lại gần cô tiến hành “điều tra”.

- Thì...cũng chỉ có thể nói là một chữ “duyên” thôi, chị và anh ấy có duyên với nhau nên...đã biến điều không thể thành có thể.

Thuỷ Linh mơ màng cười nhẹ, trên gương mặt yếu ớt hiện ra một tia ngọt ngào hạnh phúc. Bàn tay đặt trên bụng lơ đãng vỗ về khiến Yên Chi cũng phải cảm thấy ngẩn ngơ, không biết đã có ai từng nói một câu thế này. “Phụ nữ giống như một hạt giống vô cùng nhạy cảm, và tình yêu là ánh nắng mặt trời với những giọt nước mưa. Khi có được tình yêu và sự quan tâm chăm sóc từ người có tâm thì hạt giống ấy sẽ đâm chồi nảy lộc rồi nở ra một đoá hoa đặc biệt, đoá hoa độc nhất vô nhị trên thế gian.” Lúc này chị gái cô có lẽ cũng chính là như vậy, một hạt giống được nâng niu và bao bọc đã nở ra một đoá hoa ngọt ngào kiều diễm.

Cộc cộc.

Tiếng gõ cửa nhẹ vang lên khiến hai người ngạc nhiên nhìn nhau, cha mẹ đã đưa em trai trở về và họ hàng cũng chưa ai được biết Thuỷ Linh ở trog viện thì ai sẽ đến vào chiều muộn như thế này?

- Mời vào, xin lỗi mấy người là...

Yên Chi đứng dậy tiến ra mở cửa, cũng không quên một nụ cười lịch sự dù nhìn nữ thực tập sinh và mấy người đàn ông đang đứng trước cửa phòng bệnh này không một chút quen thuộc.

- Chúng tôi là người của tập đoàn Khai Sáng, sẽ chỉ mất một vài phút của cô Tiêu thôi, không phiền chứ?

Người đàn ông trẻ tuổi trong bộ đồ tây trang trắng thơm và mái tóc bóng mượt gợn gàng trả lời Yên Chi, cô nhú mày quay lại nhìn chị gái của mình, thấy Thuỷ Linh gật nhẹ cô mới buông tay nắm cửa ra đi vào bên trong ngồi xuống cạnh chị gái mình như cũ, ánh mắt dò xét cẩn thận nhìn những người này bước vào. Người đàn ông trong bộ tây trang lịch sự kéo ghế mời cô gái đi cùng mình ngồi xuống trước rồi mới ngồi xuống chiếc ghế khác bên cạnh cô ta, hai người đàn ông còn lại thì đứng ở phía sau cô ta có vẻ như là...vệ sỹ.

- Cô Tiêu, tôi là luật sư Trần Lâm của tập đoàn dược phẩm Khai Sáng. Để không tốn thời gian của cả hai tôi có thể lập tức vào đề chứ?

Cô gái vẫn im lặng, trên môi nở nụ cười nhưng ánh mắt lại lạnh lẽo quan sát Thuỷ Linh, Yên Chi không thích như vậy nhưng do chưa biết mục đích của bọn họ là gì nên cũng im lặng.

- Mời.

Thuỷ Linh vẫn không thay đổi tư thế, uể oải trả lời bọn họ giống như không chút để ý.

- Chúng tôi hiện đang có một dự án nghiên cứu và muốn mời cô tham gia với tư cách là đối tượng chính, dĩ nhiên tôi cũng đã chuẩn bị tài liệu về vấn đề này để cô có thể tìm hiểu...

Vừa nói, luật sư Trần Lâm nhận lấy từ một trong hai người phía sau tập hồ sơ khá dày đặt trước mặt Thuỷ Linh, cô vươn tay lật trang đầu tiên, nhìn lướt qua tên dự án. Đôi môi mọng khẽ cong lên thành nụ cười nhẹ nhưng không có tiếp tục lật tiếp, liếc mắt nhìn người luật sư không chút chú ý đến cô gái ngồi đối diện với mình.

- Giá?

- Cô thậm trí không muốn đọc xem nội dung của dự án lẫn vai trò của mình là gì sao?

Luật sư Trần Lâm nghi hoặc nhìn Thuỷ Linh.

- Tôi đã từng được viện nghiên cứu huyết học trung ương mời với một dự án tương tự, theo anh tôi có cần đọc nội dung của nó không?

Như là rất nhàm chán, cô dùng đĩa gậy gậy những miếng táo trong đĩa đặt trước mặt mình không thèm nhìn ai mà trả lời.

- Cô đã biết rõ như vậy thì tôi cũng không lan man nữa, đúng vậy. Dự án này cũng giống với của viện nghiên cứu huyết học, nhưng xin cô lưu ý là ưu đãi của chúng tôi dành cho cô đương nhiên tốt hơn. Không những vậy khi nghiên cứu hoàn thành và được đưa vào sản xuất cô sẽ được hưởng 3% trên tổng doanh thu...

- Có chuyện tốt như vậy sao?

Thuỷ Linh trào phúng đánh gậy lời chả luật sư Trần Lâm khiến anh ta hơi chững lại song cũng rất nhanh liền tiếp tục.

- Đương nhiên, đương nhiên, chúng tôi tuy là tập đoàn tư nhân nhưng mục đích luôn là nhân đạo, chúng tôi cũng không phải kẻ tham lam định lợi dụng cô. Mục đích của dự án này chính là để mở ra một hướng đi mới cho ngành dược phẩm và cô chính là một nhân tố chủ chốt trong đó, khi thành công sẽ không chỉ là thành công của ngành dược trong nước mà sẽ gây tiếng vang lớn trên toàn thế giới. Không phải tôi nói quá nhưng cô hãy nghĩ đến viễn cảnh sẽ cứu giúp được rất nhiều con người....

- Dừng...

Thuỷ Linh đưa tay làm một cái thủ thế dừng lại khiến anh ta chững hững rồi mới hỏi.

- Các người thấy tôi giống...thánh nữ chứ?

- Khụ!

Yên Chi đang cắn miếng táo, nghe câu hỏi mang đầy tính “trừu tượng” của chị gái mình thì lập tức bị nghẹn, ho sặc sụa nhìn Thuỷ Linh chăm chăm tưởng như mình nghe nhầm. Nụ cười trên môi cô gái trẻ kia cũng bị ngưng lại, chỉ có luật sư Trần Lâm là còn chút hình tượng, chỉ đẩy đẩy gọng kính che giấu đi sự lúng túng của mình mà thôi.

- Nếu như cô giúp được nhiều người như vậy, đương nhiên...cũng có thể coi như một thánh nữ giữa đời...

- Luật sư, tôi có thể hỏi anh một câu mang tính riêng tư có được hay không?

Lần thứ hai bị ngắt lời, luật sư Trần Lâm vẫn rất có phong độ gật đầu cười vô cùng thân thiện.

- Vâng, đương nhiên.

- Tiền nhân nhà anh, tức là tổ tiên củ nhà anh ấy, có ai từng làm thái giám sao?

Phụt!

Lần này thì ngay đến luật sư Trần cũng không còn giữ được chút hình tượng nào nữa mà lão đảo, Yên Chi cực vô duyên cười phá lên, những người còn lại thì sau giây phút ngỡ ngàng cũng phải cúi gằm mặt xuống vụn vụn nhin cười muốn chết.

- Làm ơn đừng hiểu lầm, chỉ là tôi chột hiểu vì sao anh có thể trở thành luật sư đại diện cho tập đoàn Khai Sáng thôi, quả thực là tuổi trẻ tài cao.

Cô chống cằm nhìn anh ta theo một vẻ rất chi là thú vị, đôi môi khẽ động tạo thành nụ cười tựa tiểu phi tiểu giống như đang xem trò vui nhật nhèo nào đó. Vẻ kiêu ngạo cùng thần thái cao quý lại một lần nữa xuất hiện, từ từ nhắm nháp những kẻ đại dột dưới mắt mình.

66. Chương 65

Chương 65: Lòng dạ đàn bà.

- Tôi chỉ đùa chút thôi, anh cũng biết đấy, nằm lâu một chỗ rất là nhàm chán a....

Thuỷ Linh quay trở lại với vẻ nhàm chán uể oải của mọi khi, cười đến loan thần khiến cho Trần Lâm dù biết rằng mình đang bị đùa cợt cũng không thể nói được điều gì, đành phải hòa theo cười vụn vụn.

-...chúng ta nói đến đâu rồi nhỉ? À, tập đoàn của các anh là tập đoàn lấy nhân đạo làm đầu nhỉ. Vậy sao không nhân đạo với đối tượng là tôi đây trước đi? 3% nói thật cũng là một con số khá lớn nhưng....cái giá để có được sự thành công nó còn lớn hơn nhiều, vậy nên 7% nghe thì có vẻ thích hợp hơn. Và hãy nhớ, là 7% trên tổng doanh thu, ko phải là tính riêng lợi nhuận.

Cô vẫn giữ thái độ cùng lời nói không nhanh không chậm của mình mang theo một vẻ trào phúng, lại có cả sự lạnh lùng. Đối với những kẻ giả nhân giả nghĩa thế này, cô tuyệt đối sẽ không lưu tình.

- Bấy phần trăm trên tổng doanh thu? Như vậy có phải là hơi quá rồi không?

Trần Lâm nhú mày, trở về với sự nghiêm túc nhìn cô.

- Quá sao? Nếu quá thì tôi nên đòi 10% kìa, dù sao không có tôi thì cũng sẽ không có cái dự án hay nghiên cứu nào hết mà.

Cô mỉm cười híp mắt lại vô cùng vui vẻ khiến cho ai đó cảm thấy vô vùng chướng mắt hừ lạnh một tiếng, Thuỷ Linh lại càng giống như không quan tâm đến cô ta hơn.

- Tại sao ta không xem xét lại ở mức 5 nhỉ, cô còn có thêm ưu đãi khi trở thành cổ đông của tập đoàn nữa. Với một người phụ nữ thông minh, tôi nghĩ cô sẽ hiểu đâu là giới hạn.

Trần Lâm nhếch khoé môi cười nhạt, mới đầu anh ta nghĩ rằng với một giáo viên thì cuộc thương lượng sẽ vô cùng đơn giản, ai ngờ...người phụ nữ này lại tham lam như vậy.

- Hiểu, tôi đương nhiên hiểu. Để trở thành cổ đông đương nhiên phải mua cổ phiếu có phải không? Và để mua được cổ phiếu của tập đoàn các anh tôi sẽ phải bỏ ra chính số phần trăm lợi nhuận mình có được, để xem nào....

Thuỷ Linh khẽ nhú mi lăm lăm, đủ để cho tất cả mọi người cùng nghe thấy.

-...ồ, sẽ là một con số không hề nhỏ. Số lượng cổ phiếu đc bán ra nhiều như vậy đương nhiên giá cổ phiếu sẽ tăng, tiền lợi tức của tôi sẽ lại tiếp tục rót vào đấy, thật là....một mũi tên bắn trúng rất nhiều con thỏ đấy luật sư Trần Lâm.

Yên Chi ở bên cạnh lúc này đã không thể cười nổi trước sự việc trở nên nghiêm túc một cách quá nhanh chóng như vậy, miệng nhỏ không thể kìm nổi mà bật thốt lên.

- Vậy không phải sẽ càng lúc càng được lợi hay sao?

Trần Lâm vừa mới gạt nhẹ đầu, chưa kịp nói thì lại một lần nữa bị ngắt lời.

- Lợi, đương nhiên phải lợi rồi nhưng vấn đề là lợi cho ai kìa.

Nghe Thuỷ Linh nói vậy, luật sư trần lập tức biến sắc.

- Xin cô đừng hiểu lầm, dĩ nhiên chúng tôi bao giờ cũng nghĩ đến lợi ích của người dân là đầu tiên.

- Vậy sao? Thử làm một bài toán chung xem nhé, số lợi nhuận mà tôi được hưởng sẽ trực tiếp được quy đổi ra cổ phiếu. Tức là tiền của các người sẽ được chuyển từ túi bên trái sang túi bên phải còn tôi thì sẽ nhận được một mớ giấy chứng nhận. Cổ phiếu của các người lại được mua vào tăng độ biến như vậy chắc chắn sẽ khiến giá trên sàn giao dịch tăng vọt, như vậy vô hình chung tôi chính là trở thành kẻ thúc đẩy giá trị cổ phiếu cho các người lên rồi. Trong khi đó, tôi vẫn phải cống hiến cho “công cuộc nhân đạo” kiếm đòn bẩy kinh tế và tầm bình phong ọi hoạt động giao dịch chắc chắn chỉ cơ lợi cho các người nhưng mà thứ tôi nhận được chỉ là một tài khoản mình không bao giờ được phép rút. Chắc, nếu là như vậy thì...tôi phải xem xét lại hai chữ “nhân đạo” mà các người luôn đề cao đấy.

- Cô...

Trần Lâm cứng họng, không ngờ kẻ sách tướng như kình kê vừa mới nẩy ra trong đầu lại bị bóc mẽ một cách không thương tiếc như vậy. Bất ngờ hơn, một luật sư kinh tế lão luyện như anh ta lại bị một nữ giáo viên dậy mỹ thuật nhìn thấu. Đây là trách nhiệm thực tiễn của bản thân chưa đủ hay là trách anh ta đã quá khinh địch đây. Quả thật, có mấy ai ngờ đến một cô gái dùng thuật ngữ kinh tế chuyên môn còn chưa chuẩn lại có thể đơn giản vạch trần một luật sư đây? Sau giây phút bối rối, vừa định nói thêm thì cô gái khoác áo thực tập sinh bên cạnh đã đưa tay ra cản lời, nụ cười trên khoé môi khắc sâu, cằm ngẩng cao đầy kiêu ngạo nhìn Thuỷ Linh.

- Được, 7% trên tổng doanh thu...nhưng, tôi có thêm một điều kiện nữa.

Thuỷ Linh lúc này mới liếc nhìn sang cô ta, nhướn mày thay cho câu hỏi.

- Tôi là Anna Phùng, con gái duy nhất của chủ tịch hội đồng quản trị tập đoàn Khai Sáng. Hay nói một cách khác tôi mới chính là người đại diện cho tập đoàn, vì vậy lời nói của tôi là quyết định ở đây.

- Ra là thiên kim đại tiểu thư, thẳng thắn lắm. Được, còn có yêu cầu gì nữa mời nói luôn.

Đối với vẻ kiêu kỳ ngạo mạn của cô ta, Thuỷ Linh không muốn để tâm cứ nhàn nhạt mà trả lời.

- Thêm một triệu mỹ kim nữa để cô “biến mất” trong vòng 3 năm.

Lạch cạch.

Chiếc đĩa trong tay Yên Chi rơi thẳng xuống mặt bàn kính gây ra tiếng động duy nhất trong phòng bệnh im phăng phắc, ngay cả luật sư Trần Lâm cùng hai vệ sỹ phía sau cũng trợn tròn mắt nhưng theo kinh nghiệm nghề nghiệp đành phải nén lại mà im lặng.

- Lý do?

Thuỷ Linh là người duy nhất vẫn bình thản, chỉ có giọng nói hơi lộ ra chút...hứng thú.

- Không có lý do gì hết, tôi muốn giữ bí mật chương trình này.

Mặc dù nói vậy nhưng không hiểu sao gò má cô gái có chút hồng hồng, ánh mắt cũng trở nên long lanh hơn, nhẹ cúi đầu chứ ko còn kiêu ngạo như vừa nãy.

- Ai nha, quả thật là một người con có hiếu, thật biết nghĩ cho cha mình ghê. Chỉ có điều....tôi từ chối...

- Cô từ chối một triệu mỹ kim?

Thiên kim tiểu thư của tập đoàn Khai Sáng cùng mọi người một lần nữa lại kinh ngạc đồng loạt thốt lên.

- Phải, tôi từ chối bởi...lý do quá nhạt nhẽo. Nếu tôi ký hợp đồng với tập đoàn của cô thì bảo mật chính là một phần của nó rồi, nên một triệu mỹ kim này tôi không thể nhận khi chưa biết nguyên nhân.

Cô nhún vai thờ dãi làm như là tiếc lắm vậy.

- Cô...được, một triệu mỹ kim đó là để cô không được liên lạc với bất cứ ai ở bên ngoài, đặc biệt là tiền sỹ Quân Thành. Thấy ấy có liên quan đến một số tổ chức phi chính phủ và quốc tế, tôi không muốn thông tin rò rỉ ra ngoài.

Anna Phùng lúc này mặt ko đổi sắc, tim không loạn nhịp nói hết một hơi. Nếu như những ngón tay nhỏ không nắm chặt vạt áo đến thành vết thì Thuỷ Linh chắc cũng tin phần nào vào lời nói của cô ta, chỉ có điều đời không bao giờ có chữ nếu.

- À...quả thực vấn đề này cũng đáng để suy nghĩ đấy nhỉ...chỉ là...có một triệu thôi sao?...

Thuỷ Linh lại một lần nữa không để ý đến những người khác mà lăm bắm, ánh mắt của Trần Lâm thoáng có tia hèn mọn còn Anna Phùng lại ngập tràn sự khinh thị, Yên Chi thì là không hiểu mà thắc mắc.

- Không phải sang tuần là cưới rồi sao? Anh rẻ như vậy, muốn không liên lạc thì sợ rằng....xoẹt.

Bàn tay đưa lên chặn ngang họng làm cử chỉ cắt cổ sau đó rùng mình một cái, Yên Chi nhìn chị mình với ánh mắt hiện rõ ba chữ “thực, đáng, thương”!

- Lòng tham của con người quả thật là vô đáy, nhưng không sao, như vậy lại chính là dễ trao đổi hơn. Giá cuối cùng là một triệu rưỡi mỹ kim để cô cắt đứt toàn bộ quan hệ với tiến sỹ Quân Thành, đương nhiên tôi sẽ trả bằng tiền mặt và sẽ giúp cô bảo đảm sự an toàn lẫn bảo mật.

Anna Phùng đã bỏ đi bộ mặt đài các nhu mì của mình, thay vào đó là một vẻ khinh miệt nhìn xuống Thuỷ Linh. Giống như một nàng công chúa đang nhìn xuống một kẻ khất cái ở dưới chân mình, chờ đợi được bố thí.

- Phải, lòng tham con người quả là vô đáy luôn thêm muốn thứ không thuộc về mình.

Thuỷ Linh tựa người trên ghế, bàn tay chống cằm ôm lấy một bên má nhìn xoáy vào cô gái ngồi đối diện mình, đôi mắt to mờ màng sắc lại, từng lời nói mang theo quyền uy cùng sự phán xét dõng dạc vào tận tâm can của kẻ khác. Rõ ràng vừa rồi cô còn một vẻ cợt nhả cùng lưỡi biếng vậy mà giây phút này lại trở nên bén nhọn và thâm trầm đến mức khó dò, khiến cho ngay cả Trần Lâm cũng phải giật mình. Vì lý do nghề nghiệp anh ta đã từng tiếp xúc với không biết bao nhiêu loại người, và người phụ nữ tưởng như vô hại giản đơn lúc ban đầu bây giờ bắt đầu bộc lộ ra những chiếc gai của mình. Cô ta không chỉ là một kẻ thông minh đơn thuần mà còn biết khéo léo giấu nó đi sau vẻ ngờ nghệch, không những là để lừa gạt người khác mà còn để lừa người ta đi vào chỗ mất cảnh giác mà lộ ra nhược điểm cũng như suy nghĩ. Nhìn nụ cười sâu sắc trên đôi môi đầy đặn kia, anh ta bỗng hiểu ra, đây mới chính là mục đích của người phụ nữ này. Cô ta sử dụng việc trao đổi về dự án cũng như thoả thuận lợi nhuận khiến mọi người nghĩ rằng mình là một kẻ tham lam để lợi dụng để ép cho cô tiểu thư của tập đoàn Khai Sáng trở nên sốt ruột đến mức đưa ra thoả thuận cuối cùng, thoả thuận đã cho biết ý định thật sự của Anna.

- Chỉ cần tôi muốn là sẽ được, bất kể đó là gì.

Anna Phùng bướng bỉnh như dường như là để tự trấn an mình trước vẻ tự tin đến là đương nhiên của Thuỷ Linh.

- Vậy thứ cô muốn là gì? Là vị tiến sỹ y khoa tài năng, là người đàn ông anh tuấn lạnh lùng, là một trái tim tràn đầy bằng giá hay chỉ là để thoả mãn cái cảm giác đoạt được thứ mà mình muốn?

Cô vẫn giữ nụ cười trên môi, từng lời chậm rãi như đóng đinh vào tai, khiến Anna vừa thấy chột dạ lại vừa thấy vô cùng khó chịu.

- Cô có qua tự tin không vậy? Xét theo bối cảnh, gia thế, tôi với cô khoảng cách chính là như trời với đất lại chưa kể đến tuổi trẻ, sức khoẻ và ngoại hình. Bất kể ai cũng đều thấy được giữa tôi và cô ai mới là người có tiền đồ hơn, nếu không có đứa bé trong bụng cô nghĩ khả năng của mình sẽ là bao nhiêu?

Anna khinh thường cười lạnh, lấy lại được vẻ tự tôn của chính mình.

- Vậy ngoài những thứ ấy thì bản thân cô còn có gì?

Thuỷ Linh không chút nao núng hỏi lại làm cô ta nghi hoặc.

- Ý cô là gì?

- Không hiểu sao? Những thứ cô vừa nói đến đều là vật chất từ người cha giàu có của cô mang đến, còn cô? Cô có được điều gì của riêng bản thân mình chưa?

Trần Lâm thấy nụ cười thường trực trên môi tiểu thư nhà mình đã bị xoá sạch lập tức biết có điều không ổn, lập tức lên tiếng giải vây.

- Cô Tiêu cứ nói đùa, những thứ gì của chủ tịch đương nhiên thì tất cả đều là của con gái ông. Vấn đề này là không còn gì để bàn cãi nữa, chúng ta quay lại chuyện về dự án được chứ?

- À, cũng đúng.

Thuỷ Linh cười cười dời mắt khỏi khuôn mặt trắng bệch của Anna Phùng trở về trên tập hồ sơ trên bàn, bàn tay nhợt nhạt vươn ra cầm lấy đưa cho Yêu Chi ở bên cạnh.

- Được rồi, tài liệu này để lại chỗ tôi đọc đi, sẽ trả lời các người sau nhé. Tạm biệt, đi ra nhớ đóng cửa lại giùm!

Cô phe phẩy tay trực tiếp hạ lệch đuối người, mặc kệ sắc mặt như nuốt phải ruồi phải gián của bọn họ.

Yên Chi nhứu mày nhìn đôi mắt giáo hoảnh của của hai tên vệ sỹ đi phía sau lúc đóng lại cửa phòng tiền chân bọn họ, trong lòng bỗng dâng lên một nỗi bất an khó lường.

- Chị, những kẻ này lòng dạ khó lường không nên làm chúng mất mặt như vậy. Tập đoàn Khai Sáng này thế lực cũng không phải nhỏ, chỉ sợ....

Hai chị em im lặng nhìn nhau hiểu ý, Thủy Linh có chút trầm ngâm. Quả thực lần này cô cũng có chút hơi quá khi nặng lời như vậy nhưng lửa giận trong lòng vẫn còn chưa nguôi hết đâu, cô gái kia thực là....dám có ý tưởng với người đàn ông của cô không nói, thái độ lại kiêu ngạo đến như vậy nếu không cho cô ta bài học thì thật là quá uổng phí. Chỉ có điều bây giờ cô không còn là thành chủ phu nhân cũng không còn nhất đẳng thị vệ bảo hộ nữa, anh cũng không còn là Thiên Ngoại Phi Tiên Diệp Cô Thành với kiếm thuật tuyệt luân và nắm trong tay quyền lực khuynh thiên hạ nữa. Thế giới này là thế giới hiện đại, nơi kẻ có thế lực, có đồng tiền mới là kẻ mạnh mới là chân lý, nơi này cô không có chỗ dựa cũng không có thực quyền...phải làm sao đây? Cô không thể gây rắc rối cho gia đình mình, lại càng không thể để liên lụy đến anh.

Chương 66: Nam nhan họa thủy.

- Chuyện tới đâu thì hay tới đó, em đừng lo cũng không nên nói lại cho cha mẹ đặc biệt là không được nói cho anh ấy, mất công bọn họ lo lắng.

Yên Chi không yên lòng nhìn nụ cười gượng gạo và vẻ mặt không tốt chút nào của Thủy Linh, lại nhìn bóng tối bên ngoài đang bắt đầu buông xuống bên ngoài, cảm giác bất an càng lúc càng tăng thêm.

- Em bồn chồn cái gì, bọn họ dù thế lực có lớn đến đâu cũng không thể một tay che trời. Cùng lắm chị sẽ nhận lời bên viện huyết học trung ương, hiện giờ là quãng thời gian nhạy cảm chị có vấn đề gì bọn họ cũng không thể thoát khỏi liên quan nên chắc hẳn sẽ không mạnh động đâu....

Cô càng nói lại càng thấy có lý, tuy là nói với Yên Chi nhưng cũng là để trấn an chính bản thân mình.

- Chỉ mong là như vậy, em tuy không biết rõ lắm về ngành y dược nhưng tiếng tăm của tập đoàn Khai Sáng này cũng không được tốt lắm, mấy vụ vacxin hết hạn vẫn dùng để tiêm chủng hay biến thuốc chống trầm cảm thành thuốc giảm cân bọn họ tuy chứng minh được mình không có liên quan, là do quản lý kém dẫn đến nhân viên dưới quyền gian lận nhưng điều này chính là trẻ con 6 tuổi cũng không thể tin.

- Mình biết vậy mà đề phòng thôi, sáng sớm ngày mai chị sẽ từ chối bọn họ và liên hệ lại với viện huyết học.... mà cũng muộn rồi, em đi ăn tối đi tiện mua cho chị một bát phở ở bên ngoài luôn nhé, cháo dinh dưỡng trong viện nói thật là nuốt không thể trôi được....

Thủy Linh lại lười biếng nằm dài ra giường bệnh cỡ lớn của mình, bắt đầu rên rỉ về đồ ăn giống như cậu em trai út của bọn họ mỗi khi bị mẹ ép uống sữa, làm gì có chút bộ dáng âm trầm cao thâm khó lường nào của ban nãy khiến cho Yên Chi không thể nhìn nổi xì một cái cười ra tiếng.

- Chị thật là, ba nói anh rể chiều chị đến hư rồi cũng chẳng sai chút nào. Cháo dinh dưỡng trong viện S là do các ma sơ của tu viện nấu mang đến, mười mấy năm mẹ đem về có lần nào thấy chị chê đâu vậy mà bây giờ lại than nuốt không trôi.

Nói thì nói vậy nhưng Yên Chi cũng vẫn bước đến bên móc treo quần áo, quàng lên chiếc khăn dạ đồng màu với áo choàng dày nặng, sau khi quay lại nhìn chị mình đang yên vị trong giường nệm ấm áp rồi mới mở cửa bước ra ngoài hành lang. Thấy bên ngoài không vắng vẻ như mình tưởng cũng yên tâm hơn, lúc bước vào thang máy cô còn thấy mình thật là có chút quá cẩn thận rồi.

Lắc lư....

Thủy Linh cố gắng he hé mở mắt để nhìn nhưng không thể, tất cả những gì cô cảm nhận được chính là sự lắc lư đều đều có nhịp điệu và những tiếng lao xao rì rì nho nhỏ. Cả thân người bị cảm giác nặng nề bất lực đè nặng, ngay đến cả mí mắt cũng không thể động, kịp hiểu cũng như xác định được điều gì đang diễn ra thì âm thanh lạnh lạnh của một giai điệu thịnh hành vang lên, giọng đàn ông trẻ tuổi lại mang theo thổ âm chứ không phải giọng của người thành phố A trả lời.

-.....hàng đang chuyển.....an toàn.....địa điểm, kho C-8 cảng Phà Đen cũ.

Sau đó là im lặng, sự im lặng đến đang sợ đối với cô lúc này. Cố gắng hít vào thở ra thật là đều đặn để ngăn không ỉnh mất đi bình tĩnh, cảm giác dần dần cũng quay trở lại. Cô xác định được mình hiện đang bị quẩn trong một chiếc chăn dày màu đen và đặt nằm dưới sàn một chiếc xe du lịch không được sạch sẽ cho lắm bởi một thứ mùi hôi hám và chua nồng đang xộc vào khứu giác, chập vạt đè nén lại cảm giác nôn nao trong người cô tiếp tục im thin thít giả ngủ. Trong lòng có chút chua chát, thật là....không ngờ bọn chúng lại ra tay quá nhanh như vậy, là ông chủ tập đoàn Khai Sáng hay thiên kim tiểu thư của bọn họ do quá sốt ruột mà không thể chờ đợi được đây? Hoặc giả là cả hai đi...

Cạch.

Tiếng cửa xe khô khốc mở ra sau một khoảng thời gian chạy lòng vòng và đỗ lại ở nơi kho hàng tối tăm, cô vẫn tiếp tục giả ngủ để ột trong hai gã đàn ông lực lưỡng kia vác lên chuyển qua một chiếc xe khác. Lần này có chút khá khẩm hơn do cô được đặt nằm ở ghế sau chiếc xe và rõ ràng là nó không có mùi vị khó chịu nào, còn đang phân vân không biết có nên hé mắt ra nhìn hay không thì một thứ ánh sáng dịu dịu đã bừng lên rồi ngay lập tức vụt tắt, tiếp theo là giọng lạnh nhạt.

- Xác nhận đúng người, tôi sẽ chuyển tiếp từ đây.

Cửa xe đóng lại, rồi tiếp tục di chuyển. Khác với lần trước, lần này chiếc xe có vẻ như đang đi vào trong nội thành bởi những âm thanh ồn ã náo nhiệt dần lên.

- Tôi biết thuốc mê không có tác dụng với cô nhiều, cũng sắp đến nơi không phiền nếu cô có thể tỉnh chứ?

Giọng nói rõ ràng có mang theo trào phúng cùng ý cười nhàn nhạt nhưng với chất giọng lạnh lẽo nó lại trở thành mang tính...đe dọa. Thuỷ Linh biết người này chắc chắn không đơn giản như những kẻ lúc nãy nữa, hít vào một hơi đầy lồng ngực cô từ từ ngồi thẳng dậy, quẩn chiếc chăn trên vai chặt hơn lại rồi mới nhìn đến bên cạnh mình.

- Anh là người của tập đoàn Khai Sáng?

Cô nheo mắt đánh giá người đàn ông trong bộ tây trang đen huyền có mái tóc bóng mượt được vuốt ngược ra sau chỉnh chu đến mức không một sợi nào lạc lông ra ngoài, thứ ánh sáng lơ mơ từ đèn đường hắt vào trong xe không cho phép cô nhìn anh ta rõ hơn nhưng từ hình thể cao lớn khác thường cùng đôi mắt màu hoàng ngọc lạnh lẽo cô xác định anh ta không phải người Á Đông.

- Có thể có, có thể không. Cô cũng biết đấy, thông tin về người mang loại máu đặc biệt có thể kháng lại tất cả những độc chất dù là Cyanua hay Axit Hydrofloric, VX, Ricin, Strychnine thậm trí là cả Batrachotoxin....rất có giá trị, nên để có được dòng máu ấy không chỉ là tham vọng của một mình Khai Sáng.

Người đàn ông thoải mái tựa người trên ghế, đôi bàn tay đeo găng mỏng bằng da cùng màu với bộ vest đan lại đặt trong lòng vô cùng lịch sự nhưng lại làm cho cô lạnh sống lưng, đặc biệt là khi bị đôi mắt đại bàng ấy ghim thẳng vào.

- Tốt, với tôi vậy là đủ.

Cô gạt đầu coi như đã hiểu, xoay lại người tựa vào ghế ánh mắt trượt ra phía ngoài cửa xe, nơi con phố nhộn nhịp.

- Đủ cho điều gì?

Đôi mắt hoàng ngọc ánh lên một chút khi nhìn về thờ ơ và sự lảng tránh của cô, thậm trí là đôi tay gầy nắm lấy mép chăn đến trắng bệch để quẩn chặt vào người hơn anh ta cũng không bỏ qua.

- Đủ để biết mình sẽ được an toàn....

Ngừng lại một chút, nghĩ nghĩ rồi lại lẩm bảm tự bổ xung.

- ...ít nhất là cho đến khi các người tách được kháng thể ra khỏi máu tôi.

Rồi cả hai lại quay về với sự im lặng, giống như hai người xa lạ trên cùng một chuyến xe chứ không hề có chút gì giống với kẻ bắt cóc và người bị bắt cả. Thành phố đông đúc dần bị bỏ lại phía sau, chiếc sedan bắt

đầu đi vào con đường vắng vẻ dành riêng cho khu dân cư cao cấp, dừng lại ở một khu biệt thự nằm biệt lập. Cửa xe lập tức được người mở ra từ bên ngoài, có sẵn sáu người đàn ông đứng ở phía bên ngoài đợi cô bước ra. Thuỷ Linh cũng không lấy điều đó làm lạ, thản nhiên bước xuống trên vai khoác hồ chiếc chăn giống như một loại áo choàng dày. Cô phải thầm cảm ơn quãng thời gian ở tại Hạo Long quốc, vị thành chủ nào đó luôn sợ phu nhân của mình lạnh mà chuẩn bị rất nhiều loại ngoại bào dày và dài có khi còn hơn cả một chiếc chăn thế này, cho nên việc di chuyển trong khi ôm theo cả một thứ lướt thướt đối với cô không thành vấn đề. Cầm ngẩng cao, vai và đầu vuông góc tạo thành một cái nhìn từ trên cao xuống, cô đối diện với người đàn ông trung niên nhưng do được giữ gìn và tập luyện tốt mà vóc dáng cùng phong thái vẫn không hề sa sút. Ông ta khá là nhã nhặn trong bộ tây trang sáng màu được cắt may cẩn thận với phom dáng ôm sát trẻ trung, đôi giày Gucci da bóng hài hoà và khuy cài tay áo mạ vàng sa sỉ, phong thái thản nhiên và nụ cười thân thiện luôn nở trên môi. Bất kể người nào cũng sẽ được người đàn ông gây cho ấn tượng tốt nhưng cô không phải nằm trong số những người đó, đuôi mắt dài liếc qua ông ta rồi lướt thẳng vào bên trong, giống như cô mới chính là chủ nhân của căn biệt thự này, những kẻ bên cạnh định ngăn lại thì nhận được một cái lắc đầu nhẹ nhẽ từ chủ nhân của mình nên đành phải lui lại để cô bước qua.

- Cô có muốn thay bộ đồ mới?

Ngay sau khi cô bước vào, hai nữ giúp việc lập tức tiến đến lên tiếng dò hỏi.

- Để lát nữa, cho tôi ly sữa nóng có bỏ nhiều đường thôi.

Cô đưa ra yêu cầu rồi nhả ngay ghế salon bọc nhung trong phòng khách rộng lớn sang trọng mà sà xuống, bộ dạng vô cùng mãn nguyện không thèm để ý đến những người xung quanh.

- Cô Tiêu, tôi rất xin lỗi về chuyện đi nhưng tôi mừng vì cô không khó chịu.

Người đàn ông trung niên ngồi xuống chiếc ghế đối diện Thuỷ Linh, khách sáo nói. Cô nhàn nhạt liếc ông ta một cái, lại nhìn đến cô gái trẻ vội vã từ bên ngoài đi vào cười nhạt.

- Chỗ quen biết cả mà, không cần khách sáo như vậy đâu ông Phùng, chẳng gì thì chồng tôi cũng là thầy hướng dẫn của con gái ông nên coi như đến nhà học sinh thăm hỏi thôi...

- Ba, vì sao lại cho người bắt cô ta? Hôm nay con vừa đến đây gặp nếu như cô ta mất tích mọi nghi ngờ sẽ dồn lên con đó!

Chưa kịp nói hết thì một giọng nói lạnh lạnh từ cửa đã vang lên, cắt đứt lời cô. Mới nghe câu đầu tiên Thuỷ Linh còn có chút động lòng nhưng nghe đến câu thứ hai cô lập tức đen mặt, aizzz....cái cô gái này, hoá ra là sợ bị xấu mặt còn tưởng đâu cô ta còn chút thiện tâm chứ.

- Anna, mau đến đây chào hỏi cô Tiêu một chút, cô ấy vừa đến làm khách tại nhà chúng ta.

Chủ tịch Phùng không hổ danh là ông chủ của một tập đoàn lớn, gặp chuyện cũng không đổi sắc một câu nói không chỉ là để cảnh cáo cô con gái mình mà còn đánh lạc hướng của người khác không để họ tập trung vào từ “bắt” con gái ông ta vừa dùng. Quả nhiên Anna Phùng lập tức ngậm miệng, lúc này mới chú ý đến “đồng dạ đen thui” đang hiện diện trên ghế salon lớn này thực chất là ai. Gương mặt tức giận phải mất một lúc vận vẹo mới trở về vẻ đài các mọi khi được, chỉ có điều ấn tượng về vị tiểu thư hiền thực nhu mỳ đã hoàn toàn bị phá vỡ không cách gì lấy lại được.

- Gặp lại sớm như vậy tôi cũng rất vui, ngồi xuống đi.

Thuỷ Linh vẫn giữ bộ dạng nhàn nhạt khi liếc nhìn cô ta, khoé môi khẽ động từ tốn gạt nhẹ đầu với cô ta một cái hết sức có chừng mực, cũng không quên tỏ thái độ “gia chủ” ra khiến Anna lại một lần nữa trợn mắt định nổi giận nhưng nhận được ánh mắt cảnh cáo của cha mình mà đành phải nuốt vào.

- Cô...được, coi như cô giỏi. Thái độ bình tĩnh như vậy tức là đã nhận lời rồi phải không?

- Nhận lời? Nhận cái lời gì vậy? Tôi nào có nhận cái lời lải già đâu đừng có hiểu nhầm nha...

Cô tỏ ra vô cùng thờ ơ nhưng trong mắt lại ánh lên sự thích thú khi nhìn thấy sự vận vẹo kìm chế trên gương mặt xinh đẹp của Anna bị nứt ra, dù không muốn nhưng không hiểu sao lại cứ thích chọc cô ta vài câu...này...có được tính là chết cũng không thừa không?

- Cô Tiêu, xin đừng chấp con gái tôi. Nó tuổi còn nhỏ lại quen được nuông chiều rồi nên tính tình không được tốt cho lắm, có điều tôi cũng đang định hỏi liệu có phải cô đã đồng ý hơi thoả thuận mà chúng tôi đã đưa ra?

Chủ tịch Phùng lập tức hướng câu chuyện trở lại chủ đề chính.

- Ông đã cho người “mời” tôi về đây rồi thì câu hỏi ấy có phải là quá thừa rồi hay không?

Thủy Linh ngồi thẳng người lại nghiêm túc nhìn vào chủ tịch Phùng của tập đoàn Khai Sáng, lời nói mềm mỏng nhưng lại không hề che dấu sự ương ngạnh.

- Cũng là vạn bất đắc dĩ thôi, bởi tôi nghe nói cô đang có ý định liên hệ với bên viện huyết học. Cô biết đấy, trên thương trường kẻ nào chớp lấy thời cơ nhanh hơn kẻ ấy có lợi thế và tôi thì luôn không muốn đánh mất lợi thế của mình.

Chủ tịch Phùng vẫn giữ vẻ bình thản nhưng đã xuất hiện tia đe dọa.

- Ông cài máy nghe lén trong phòng tôi?

- Cũng không có gì, chỉ để đảm bảo sự an toàn cho thoả thuận của chúng ta thôi.

Nụ cười lạnh nhạt giống như là chế giễu cô đã tự mình là thông minh.

- Hiện nay tôi nằm trong tay ông, dĩ nhiên không thể phản kháng lại được rồi. Tốt thôi, mang hợp đồng ra đây tôi đọc lại một lượt rồi sẽ ký nhưng...có một điều tôi không thể chấp nhận.

Cô nhún vai, vô cùng thoả mái thuận theo nhanh chóng khiến tất cả chó chó...không thể tin mà nhún mày nhìn cô chăm chăm. Trong số những luồng mắt ấy cô chỉ cảm thấy không thoả mái với kẻ có đôi mắt màu hoàng ngọc kia, chỉ thoáng qua nhưng cũng đủ để khiến người ta phải lạnh sống lưng. Nó có chút gì đó giống với sự lạnh lẽo từ anh nhưng lại mang theo sát khí lộ liễu hơn rất nhiều, giống như thể cách nghiền ngẫm và nghiền cứu con mồi của loài chim đại bàng. Bám sát một chút cũng không rời, làm cho người ta có cảm giác mình là một con mồi đang bị dồn vào chân tường có chạy đến đâu cũng không thể thoát. Nhưng...có lẽ cô đã quen với sự lạnh lẽo từ anh rồi nên ngoài chút khó chịu khi bị nhìn chăm chăm lúc đầu ra dần rồi cô cũng không cảm thấy bị đôi mắt ấy bức bách cho lắm, đôi mắt đẹp khê ngẩng lên lướt qua người đàn ông khuất phía trong góc tối của căn phòng.

Phải nói thế nào về người đàn ông này đây? Có lẽ bóng tối không phải là nơi anh ta ẩn nấp mà bóng tối chính là từ anh ta toát ra, mái tóc màu đồng sáng gọn sóng vuốt ngược ra sau ôm sát lấy đầu để lộ ra toàn bộ gương mặt góc cạnh đậm chất Địa Trung Hải, sống mũi cao thẳng hơi gồ lên càng khiến cho đường nét khuôn mặt thêm phần cứng rắn, môi mỏng mềm mại luôn treo nụ cười nửa miệng và chiếc cằm chẻ chính là để hoàn thiện cho khuôn mặt đã từng khiến cho không biết bao nhiêu cô gái phải phát điên lên.....nếu như không có một vết sẹo dữ tợn từ gò má cao chạy dài đến phía dưới quai hàm. Thân hình to lớn không biết làm cách nào lại khiến cho người ta có cảm giác vô cùng linh động dù luôn đứng bất động tại một góc khuất nào đó, lặng lẽ thu lấy biểu tình của mọi người vào trong đôi mắt sâu thẳm trong suốt ấy. Đôi mắt đặc biệt làm cho người ta có cảm giác đó không phải mắt người mà là một loại bảo thạch mang theo linh hồn, và sự quyền rũ chết người...

- Cô không phản đối?

Tiếng của chủ tịch Phùng vang lên đánh thức cô khỏi luồng suy nghĩ đang bắt đầu đi lang thang, thu lại tầm mắt của mình cô khinh thường nhìn vị chủ tịch.

- Phản đối có ích lợi gì? Tôi không bao giờ làm chuyện tự gây khó dễ cho bản thân mình, thay vì chịu sự uy hiếp, đe dọa hay trò gì đó từ phía ông tại sao tôi không gật, dù sao tôi cũng có lời từ việc nghiền cứu của tập đoàn ông. Không phải sao?

- Một người phụ nữ thông minh thì nên như vậy, biết thời thế và tiến lui đúng lúc, tôi rất thích người như cô. Nào, nói cho tôi nghe điều cô không thể chấp nhận?

Ông ta mỉm cười, có chút bất ngờ bởi thái độ quá bình tĩnh cùng sự làm chủ tình thế của cô. Nếu nói rằng người phụ nữ này chỉ là một giáo viên dạy mỹ thuật tầm thường có đánh chết cũng không có ai tin, một người bình thường gặp tình huống thế này nếu không hoảng sợ im thin thít thì cũng sẽ khóc nháo cầu xin

chứ làm gì có ai điềm nhiên đưa ra điều kiện với kẻ đang đe dọa mình như cô? Không những thế từ cử chỉ hành động, lời nói ánh mắt đều toát ra sự tự chủ lẫn tôn nghiêm đại biểu cho thân phận vô cùng tôn quý. Rõ ràng đến mức ông ta cũng phải giật mình, không giống như Anna với vẻ đài các do học tập là rèn luyện mà thành, tựa như là khoác tấm áo cao quý lên mình thôi. Với người phụ nữ này thì điều ấy giống như là do môi trường tạo thành, giống như là đã quen sống với cuộc sống của một người thuộc tầng lớp quý tộc, ngẩng đầu lên lệnh lẫm biểu cảm gương mặt hoàn toàn tự nhiên không chút gượng ép. Điều gì đã khiến ột người bình thường sau một năm mất tích trở về không những chỉ mang theo kháng thể đặc biệt trong người mà còn có được loại khí chất này? Đó mới là điều chủ tịch Phùng thật sự quan tâm.

- À, là điều kiện phụ của Phùng tiểu thư đây. Với tôi thì điều kiện gì cũng có thể xem xét lại, duy nhất chỉ có một điều không thể xem xét chính là.... “người đàn ông của tôi”.

Thuỷ Linh không nhanh không chậm từng lời từng lời nói ra, đặc biệt nhấn mạnh vào mấy chữ cuối cùng ngẩng đầu độc chiếm bá đạo khiến cho vị tiểu thư của tập đoàn Khai Sáng phải một phen tím mặt.

- Cô vì sao không thể xem xét lại đề nghị ấy? Với từng ấy tiền và cả số lợi nhuận sẽ đạt được tôi nghĩ chỉ trong vòng chưa đầy hai năm cô sẽ là một nữ tỷ phú trẻ tuổi, người đàn ông nào cô không thể có đây?

Chủ tịch Phùng lại một lần nữa chứng tỏ tài năng thương thuyết và “vẽ bánh” của mình.

- Phải, với từng ấy tài sản vì sao con gái ông lại chỉ nhằm vào anh ấy?

Cô cũng thể hiện mình không phải một người dễ bị lung lạc mà hỏi lại khiến ông ta cứng họng.

- Đừng có kiêu ngạo, nên biết cô đang ở đâu.

Anna Phùng hừ lạnh, vẻ đe dọa hiện rõ từ lời nói đến cử chỉ siết chặt hai nắm tay, Thuỷ Linh thấy nhưng cũng chỉ bỏ qua.

- Cô chắc chưa từng yêu ai bao giờ nên không thể hiểu, tình yêu là thứ có thể chia sẻ, có thể đổi thay, có thể cam chịu hay có thể bất công, tình yêu có thể là mọi thứ....chỉ trừ sự trao đổi. Cô chưa từng nghe câu này sao? “Tình yêu ai bán mà mua, ai à lấy, ai thừa mà xin?” Tình yêu là thứ cô vĩnh viễn không thể chỉ muốn là sẽ có, cầu xin hay chiếm đoạt là sẽ được. Tôi yêu anh ấy, bởi vậy với tôi người đàn ông đó là không thể thoả thuận, càng không thể đợi chờ hay đánh đổi, dù cho tôi có không được gì, thậm trí là chết đi chẳng nữa thì câu trả lời vẫn cứ là không. Bởi tôi biết, anh ấy cũng vậy.

Cô vẫn ngồi nguyên trên ghế, lưng ngả ra sau tựa vào nệm lót, đôi bàn tay giao nhau đặt trong lòng với tấm chăn khoắc hờ trên vai, mái tóc nâu dài bồng bềnh buông xoã đằng sau. Đôi mắt to mất đi vẻ sắc sảo ngược nhìn lên tựa như có thể thấy được cả màn sương của mộng lung ở trong đó giống như đang xuyên qua tất cả bọn họ mà nhìn người trong lòng mình. Làn môi mềm mại khép ra mở vào giống như là thì thầm, giọng nói mỏng manh tựa làn gió, cô lúc này mang vẻ yếu ớt giống như một con búp bê sứ trong treo nhưng cũng lại cường ngạnh đến mức bướng bỉnh.

- Cô...từ chối? Tôi sẽ tăng lên, gấp đôi. Ba triệu mỹ kim.

Anna gằn giọng, cuộc đời này cô ta chưa từng không mua được gì mình muốn, dù là lòng người hay trái tim của ai đó. Phải, chỉ cần cô ta muốn, sức mạnh của đồng tiền chưa từng bị lung lay hay thất bại.

Cười nhẹ.

Cái nhìn của Thuỷ Linh trượt từ cô gái trẻ đang mất hết kiên nhẫn sang phía người cha của cô ta, khuôn mặt hào hoa tự tin lúc này dù hoàn toàn không đổi, vẫn bình tĩnh và thân thiện như trước nhưng không khó để thấy chiếc mặt nạ ấy đã xuất hiện vết nứt, nó mang theo một chút gì đó...bất đắc dĩ. Cô gái này dù có vẻ bề ngoài hoàn hảo nhưng thực chất nội tâm bên trong cũng giống như một đứa trẻ, do được nuông chiều quá mức độ mà trở nên kiêu ngạo, ích kỷ và hư hỏng. Cô ta muốn không phải là người đàn ông của cô mà muốn thứ mình không có được, cô ta muốn không phải tình yêu mà là muốn thoả mãn tính ham hư vinh lẫn sự ích kỷ của mình.

..”*Đã gửi từ trái tim của tôi*”..

Chương 67: Cây hàn mai.

- Tốt, vậy là thoả thuận đã đạt được, cảm phiền có thể đưa tôi trở về được chứ?

Thuỷ Linh thổi thổi ly sữa nóng vừa được nữ giúp việc đưa tới, nhắm mắt ngum rồi nhìn ông chủ tập đoàn Khai Sáng hỏi lại.

- Về vấn đề này....dù cô đã đồng ý nhưng cũng chưa có gì để đảm bảo cho nên cô hãy ở lại đây một thời gian nữa.

Chủ tịch Phùng vẫn dương ra nụ cười diêm dâm của mình nhưng nhất quyết không thả người, cô bắt đầu cảm thấy hôm nay kiên nhẫn của mình đặc biệt nhiều nên mới không nổi khùng lên. Hoá ra mọi cố gắng giữ bình tĩnh của cô suốt này đến giờ là công cốc, bọn họ chính là ngay từ đầu đã có ý định cả rồi. Khoé miệng khẽ giật giật nhưng cô vẫn nở nụ cười vô cùng duyên dáng, đôi mắt mở lớn tràn ngập vô tội mà nhắc khéo.

- Ngài chủ tịch, hình như ngài quên mất hiện nay tôi chính là đối tượng được “chú ý đặc biệt” từ rất nhiều phía, lại có “tiền án” mất tích rồi nữa nên sợ rằng tôi ở lại sẽ phiền đến ngài thôi.

- Về chuyện này ta sẽ có thu xếp, cô yên tâm. Căn biệt thự này dù sao cũng không phải của ta nên có phiền hà gì đâu, hơn nữa....cô từng mất tích rồi thì hiện nay mất tích thêm một lần nữa âu cũng không có gì quá mới lạ cả.

Ông ta cười đến mười phần chân thành, phất tay ra hiệu lập tức mấy tay vệ sĩ phía sau bước lên định hộ tống cô đi lên phía tầng hai. Bọn họ chưa kịp đến gần thì người đàn ông có đôi mắt màu hoàng ngọc đã chậm rãi bước lên trước, ý định sẽ tự mình đưa cô đi vô cùng rõ ràng. Mọi người không cần nghe đến mệnh lệnh của ông chủ mình cũng đều tự động lui ra, anh ta đến trước mặt cô từ trên cao nhìn xuống chờ đợi. Cô dù trong lòng vô cùng khó chịu cũng đành phải nghe theo, uể oải đứng dậy đi về phía cầu thang. Anh ta vẫn không nói không rằng bước theo phía sau, giữ một khoảng cách vừa phải. Đi lên phía trên tầng hai, Thuỷ Linh lập tức bị những thiết bị tiên tiến hiện đại trong những gian phòng làm cho giật mình lú lút, vẫn còn đang phân vân không biết nên đi tiếp hay dừng lại thì giọng nói lạnh nhạt phía sau đã vang lên nhắc nhở.

- Cuối hành lang là phòng có giường nệm, còn ở đây chỉ có thiết bị thí nghiệm thôi. Cô thích cái nào?

Thuỷ Linh khẽ rút vai lại, đương nhiên là đi tiếp về phía cuối hành lang mà không có bất cứ phản nản gì.

Nhìn theo bóng lưng hai người đi khuất, ánh mắt Anna ánh lên tia ngoan độc. Không thèm để tiếng gọi giận dữ của cha mình vào tai mà xoay người đi nhanh ra bên ngoài, bọc dọc ngói vào ghé lái, đạp mạnh chân ga khiến chiếc coupe đồ tươi rít lên ngoặt gấp khỏi sân rộng lao vào trong màn đêm.

Lật phật.

Làn mi dài bất giác mở bừng, đôi mắt trong suốt nhìn đắm đắm vào màn đêm sau đó cô mới từ từ trở mình ngồi dậy nhìn quanh căn phòng rộng. Khẽ rùng mình một chút khi nhận thấy hơi lạnh lùa vào bờ vai không được chắn bao bọc, khoé mắt đồng thời cũng bắt được chiếc bóng trắng phát phơ của rèm cửa bị cơn gió lạnh thổi vào. Thuỷ Linh thở dài một chút, chuôi người ra khỏi lớp chăn nệm ấm áp đặt bàn chân trần xuống sàn nhà lát thảm lông dày dặn, cẩn thận bước đi trong ánh trắng bàng bạc mờ ảo đến bên cánh kính mở ra ban công. Bàn tay gầy nhỏ càng có vẻ trắng bệch yếu ớt trong ánh trắng vươn ra, vừa chạm được vào lớp vải rèm đồng thời cũng ngừng lại. Đôi mắt đẹp neho neho nhìn người đàn ông đang đứng quay lưng lại phía mình ở bên ngoài ban công, lại nhìn một đồng lớn đen thui mềm oặt dưới chân anh ta đang bị bàn tay to đeo găng mềm nắm lấy, vô cùng nhẹ nhàng và thần nhiên quăng qua lan can xuống phía dưới gây ra một tiếng động trầm trầm khá lớn. Cô đoán có thể đây là nguyên nhân làm ình thức giấc, ngáp một cái, thu tay lại dụi dụi mắt nói nhỏ.

- Lại tăng ca sao?

Thân hình to lớn khựng lại, đôi mắt hoàng ngọc ánh lên ánh sáng lạnh lạnh trong bóng đêm từ từ quay lại nhướn mày nhìn cô. Điều thuốc lá không được châm trên môi anh ta trĩ xuống một chút có lẽ là biểu lộ duy nhất của sự ngạc nhiên, còn đâu khuôn mặt sắc nét ấy vẫn đông cứng nhìn cô chằm chằm một lúc rồi mới lên tiếng.

- Xin lỗi đã làm phiền.

Sau đó anh ta thật sự thu tay lại, không tiếp tục ném nữa mà cúi xuống nhắc “vật” rõ ràng là một người đàn ông trong trang phục gọn gàng màu đen lên vác trên vai, nhanh nhẹn sỏi những bước chân dài ra khỏi căn phòng. Thủy Linh giống như là đã quá quen thuộc với sự bài trí sa hoa xung quanh và hoàn cảnh chẳng mấy sáng sủa gì của mình, khẽ nhún vai một cái lại quay trở về giường tiếp tục bỏ ngủ, phớt lờ đi một số tiếng động không lấy gì làm nhẹ nhàng lắm đang bắt đầu vang lên từ phía bên ngoài hành lang.

Uỳnh!!!

Vừa mới kịp chui vào trong chăn, cánh cửa bị một lực vô cùng lớn tác động vào từ bên ngoài khiến ổ khoá bằng đồng kiểu cổ cũng phải bật tung ra. Cánh cửa bị đập mạnh vào tường gây ra tiếng động khủng bố tiếp theo còn “thứ” bị ném vào cửa thì đang vô cùng nhanh nhẹn lăn một vòng đứng dậy, nắm lấy vạt áo vest của mình kéo thẳng lại, rút chiếc carvat vẫn đeo chỉnh chu nơi cổ áo ra quăn một vòng quanh nắm tay. Ánh mắt sáng quắc nhìn những kẻ bịt mặt trong bộ đồ tối màu kiểu nhà binh lúc này đã bắt đầu tiến vào trong phòng, chúng gồm tất cả bốn tên và rõ ràng là những kẻ đã qua huấn luyện và có tính kỷ luật cao. Thủy Linh thở dài ngán ngẩm, có dùng đầu ngón chân để mà nghĩ cô cũng biết được những kẻ này đến đây không phải là để cứu mình bởi lẽ...đã có kẻ rút súng ra và hướng về phía cô rồi kia kìa.

Vụt.

Thân hình cao lớn giống như một con báo bật lên, nhào về phía con mồi của mình không chút chần chừ, sỏi tay dài vung lên vụt mạnh chiếc carvat về phía kẻ đang cầm súng.

Ánh sáng mờ mờ của bóng đèn ngoài hành lang hắt vào căn phòng tối khiến cô không nhìn rõ hành động của anh ta, nhưng thứ đang loé lên thì có thể nhận ra được đó là vật bằng kim loại. Quả nhiên chiếc carvat đã quăn chặt lấy cổ tay của tên kia giật mạnh khiến khẩu súng văng ra xa hút theo tầm mắt của cô, anh ta không dừng lại, tiếp tục kéo gã đàn ông kia về phía mình.

Uych!

Với một động tác vô cùng nhanh gọn của cùi chỏ móc lên trên, thậm trí còn nghe được cả tiếng xương quai hàm của tên kia vỡ vụn ra. Không dừng lại ở đó, nhân lúc những kẻ kia còn chưa kịp thời phản ứng anh ta tiếp tục lao vào với một tốc độ không ai có thể ngờ tới. Có điều chúng cũng không hoàn toàn là bị thiệt tất cả, cơ chế phản xạ có điều kiện của cơ thể khiến những gã đó nhanh phản ứng lại. Bởi đang cận chiến nên súng hoàn toàn bị loại khỏi, chỉ còn lại sức mạnh của nắm đấm và sự dẻo dai nhanh nhạy mà thôi. Những kẻ kia hoàn toàn bộc lộ rõ mục tiêu khi không ngừng thay phiên nhau cầm chân anh ta để một trong ba gã bọn chúng có thể xông vào, một lần nữa thể mạnh hình thể lại được anh ta sử dụng vô cùng hoàn hảo. Nếu có ai nhìn vào chiều cao hơn 1,9m và cơ thể chắc chắn to lớn thì hẳn sẽ nghĩ anh ta là một con kingkong chậm chậm, chỉ khi nhìn những cơ bắp hằn lên ở dưới lớp vải y phục và sự khéo léo khi tránh thoát khỏi những đòn tấn công, hay khi di chuyển người đó hẳn sẽ phải thay đổi lại suy nghĩ. Im lặng, uyển chuyển, nhạy bén và đầy sức mạnh. Anh ta lúc này thật sự là một con báo đen đang săn mồi, quả nhiên chưa đầy năm phút những kẻ đó đã trở thành một đồng bụi nhùi nằm bẹp dưới sàn, thậm trí còn không tiếp cận được với cô trong phạm vi nửa căn phòng.

- Dưới đây thế nào?

Anh ta lạnh lùng nói vào chiếc bộ đàm móc từ nơi thắt lưng ra, hơi thở thậm trí còn không hề rối loạn.

- “Có chút khó khăn, bọn chúng có vẻ đều là lính đánh thuê đến từ Thái Lan, tôi đang bổ sung thêm người.”

Giọng nói trong bộ đàm bộc lộ rõ sự căng thẳng cho thấy mọi chuyện quả thật là không được tốt cho lắm nhưng anh ta cũng không hề tỏ thái độ gì là muốn giúp, thản nhiên ngắt liên lạc rồi lấy một điều thuốc khác trong túi áo ra ngậm lấy. Thủy Linh lúc này đã bắt đầu tỉnh ngủ ngồi ôm má nhìn anh ta từ tốn khẹp lại cửa phòng, lờ những kẻ kia ra phía ban công ném xuống phía dưới rồi xoay người tựa lưng vào lan can phía bên ngoài ban công, cắn lấy đầu lọc của điều thuốc, hai tay đút trong túi quần bộ dạng vô cùng tùy tiện nhìn cô qua lớp cửa kính, trong sự mờ nhạt của ánh trăng hồi.

- Cô không sợ?

- Sợ? Đương nhiên sợ, chẳng có người bình thường nào bị chĩa súng vào lại không sợ cả.

Cô co chân lên trong chăn, hai tay vòng lại ôm lấy rồi tựa cằm vào nhìn anh ta trả lời thản nhiên.

- Vậy vì sao không trốn?

- Trốn? Trốn đi đâu? Cửa anh với bọn họ chặn lại rồi, tôi cũng không thể đu dây xuống dưới được, càng không có khả năng biến thân thành một cái đại hiệp phi thân lên nóc nhà bay đi mất.

Cô bấu môi nguyền anh ta một cái thật là dài.

- Tôi biết cô có nhìn thấy nó.

Đôi mắt màu hoàng ngọc nhìn xoáy vào cô, hất cằm chỉ về phía khẩu súng đen ngòm lạnh lẽo nằm dưới chân tủ đầu giường.

- Thấy cũng vô dụng, tôi không biết dùng.

Cô tỉnh bơ cúi xuống nhặt nó lên, khá bất ngờ về trọng lượng của khẩu súng rồi tò mò ngắm nghía. Không để ý đến anh ta đang nhìn cô đầy nghi hoặc, đôi mắt nheo lại với một biểu tình rất nghiền ngẫm.

- Thật sự không biết?

Lắc lắc.

- Thật sự là giáo viên dạy mỹ thuật?

Gật gật.

Cô càng ngơ ngác xác nhận lại những câu hỏi của anh ta thì biểu lộ trên khuôn mặt anh ta lại càng... kỳ quái, anh ta bỗng không còn thông dong tự tại giống như khi vừa hạ gục song một lúc bốn người đàn ông nữa mà có vẻ gì đó bất đắc dĩ. Khuôn mặt nam tính nhăn lại thành một đoàn khiến vết sẹo nơi gò má lại càng trở nên đáng sợ hơn, những ngón tay thô ráp đưa lên lấy điều thuốc trên môi xuống, siết chặt lại nghiền nát nó miệng lẩm bẩm điều gì đó giống như là “điên rồi và...ngu ngốc” với chất giọng Anh-Pháp đặc sệt.

Cộc cộc.

Vừa lúc cô định lên tiếng hỏi xem anh ta có vấn đề gì với bộ môn nghệ thuật này không thì cửa phòng vang lên tiếng gõ cửa vội vã sau đó lại một lần nữa bị đẩy bật ra, lần này người xuất hiện ngoài những vệ sỹ ra còn có cả ông chủ tập đoàn Khai Sáng đã đi khỏi từ tối nữa. Ông ta hoàn toàn không còn chút dáng vẻ hào hoa nhã nhặn nào như cách đây vài tiếng, thay vào đó là sự vội vã đến hoảng hốt. Thuỷ Linh đưa tay lên, cản bớt ánh sáng đèn trần được bật lên bất ngờ nheo nheo mắt chờ đợi ông ta sẽ lao đến chỗ mình nhưng...

- Ta muốn thay đổi yêu cầu với anh.

Ông ta hoàn toàn không nhìn đến cô một chút, sự tập trung hoàn toàn nhằm vào người đàn ông vẫn đang thần nhiên tựa vào lan can, rút từ trong túi áo phụ phía trong ngực ra một hộp đựng thuốc lá bằng kim loại đã cũ, lấy một điếu ra đưa lên môi rồi mới thờ ơ nhìn ông ta.

- Lý do?

- Ta muốn anh đi cứu con gái ta, nó...bị bắt cóc.

Đôi vai xuôi xuống bất lực, tuy cô không nhìn rõ vẻ mặt của ông ta nhưng từ đôi vai và giọng nói gấp gáp ấy cô hoàn toàn hiểu ông ta lúc này đang vô cùng rối loạn. Không hiểu sao nhưng cô bỗng cảm thấy có chút gì đó...bất đắc dĩ hộ cho bọn họ, cuộc sống đúng là vô cùng kỳ lạ. Chỉ một vài tiếng đồng hồ mà vai trò của con người ta đã được hay bị thay đổi 180°, từ kẻ bắt cóc bây giờ lại trở thành kẻ bị bắt cóc và người cha đau khổ. Thật muốn biết biết bọn họ lúc này đã hiểu cảm giác của cô và gia đình cô chưa? Đúng với câu cười người hôm trước, hôm sau người cười nhĩ. Kẻ bắt cóc con gái của ông ta cũng thật biết chọn lúc để mà bắt, dù biết là không phải lắm nhưng cô lại muốn ngửa đầu ra sau cười thật lớn và nếu có cơ hội thì bắt tay người đó.

Nhìn vẻ mặt ngẩn ra rồi sau đó biến hoá thành đồng cảm, rồi thành trào phúng rồi cuối cùng là hí hửng đến mức đôi mắt đã híp lại cong cong, khoe miệng đầy đặn bắt đầu nhếch lên thành một nụ cười vụng trộm vô cùng có dáng “tiểu nhân đắc chí” lại càng giống một con mèo được gãi đúng chỗ ngứa hơn. Đôi mắt màu hoàng ngọc toát ra lay động khó hiểu mờ mịt trong một tích tắc rồi lại trở về với sự lạnh lẽo bất biến, nhàn nhạt nhìn xuống kẻ đang bỏ tiền ra thuê mình.

- Tôi từ chối.

- Cái gì?

Ông chủ tập đoàn Khai Sáng không thể tin được mà hỏi lại, sau đó vội vã rút tập séc từ trong túi áo ngực cùng cây bút máy bằng vàng của mình ra.

- Hiểu rồi, việc này là yêu cầu nằm ngoài thoả thuận, nên ta sẽ trả anh thêm một khoản khác nữa.

- Nhiệm vụ của tôi là đảm bảo không ai động được đến cô gái này, vì vậy tôi từ chối yêu cầu của ông.

Hoàn toàn không để người đàn ông quyền lực vào trong mắt mình, anh ta thẳng thừng từ chối.

- Anh nói cái gì? Cô ta không thể bằng con gái ta được, ta muốn huỷ giao dịch này và thực hiện giao dịch mới.

Gần như là nổi điên lên, ông ta ném cuốn séc đi xông đến nắm lấy chiếc cổ áo trắng thướt kia. Bàn tay to xung lên, chỉ một động tác hết sức đơn giản và nhẹ nhàng đã hất được ông ta ra, nụ cười nửa miệng trên môi lại càng hằn sâu hơn trở thành trâm chọc và dữ tợn.

- Tôi chỉ huỷ giao dịch khi nhiệm vụ đã hoàn thành hoặc khi thân chủ...chết mà thôi.

- Khốn kiếp, quãng cái nguyên tắc chó chết ấy đi. Ta đã cho người đến thay rồi, anh lập tức có thể thực hiện giao dịch mới.

Ông ta dù có hoảng hốt nhưng quả thật dù sao cũng là một con cáo già thành tinh đã lâu năm trên thương trường, công việc vẫn được giải quyết hết sức kín kẽ.

- Điều đó là không cần thiết, bởi ông chưa từng là thân chủ của tôi.

Câu trả lời từ anh ta giống như một tiếng sét ngang tai đối với ông chủ tập đoàn Khai Sáng, sự cảnh giác lập tức nổi lên. Ông ta lui lại ra sau 2 bước trở về trong vòng bảo vệ của đám vệ sỹ, vẫn hết sức bình tĩnh mà cười lạnh.

- Thảm nào, trước đây ta đã cho người mời vài lần nhưng mày thậm trí còn không thèm trả lời vậy mà lần này lại tự xuất hiện và nhận lời đúng lúc ta cho người bắt được cô ta. Ta đã tưởng mình nghĩ nhiều bởi việc này hoàn toàn là do quyết định chớp nhoáng chứ không phải dự tính từ trước, không ngờ mày thật sự là kẻ khác gài vào. Nói đi, bao nhiêu? Ta sẽ trả gấp 3 lần, chỉ cần cứu được con gái ta về đây thôi.

Trước thái độ đã có phần mất kiên nhẫn của ông chủ họ Phùng, anh ta vẫn đứng đờ đẫn nhai nhai đầu lọc của điếu thuốc lá nhìn xuống phía dưới, cùng lúc ấy trên con đường dẫn vào khu biệt thự một chiếc BMW màu trắng cũng đang lao đến với một tốc độ có thể nói là đủ để cày nát mặt đường, hất tung cả đám cát sỏi phía sau xe lên mù mịt. Tiếng gầm rú khủng khiếp của động cơ cùng ánh đèn xe sáng chói ngay lập tức thu hút được sự chú ý của mọi người, Thủy Linh dĩ nhiên không thể biết được chuyện gì đang diễn ra ngoài đó nhưng không hiểu sao đột nhiên lại có cảm giác ớn lạnh chạy dọc sống lưng mà rung mình hắt xì hơi một cái.

- Hạ hết cửa thép bảo vệ phòng thí nghiệm xuống, điều thêm người xuống phía dưới xem có chuyện gì....

Hoá ra người có dự cảm xấu không chỉ riêng mình cô, ông Phùng cũng là một kẻ có bản năng rất nhạy cảm, lập tức hạ lệnh cho đám vệ sỹ của mình.

-...còn cô, đi theo ta.

Về tự tin cùng bình tĩnh của ông Ta lúc này hoàn toàn bị sự nghiêm trọng chui đi sạch sẽ, nhìn đến cô mà yêu cầu song cũng không hề chờ đợi mà bước ra ngoài. Thủy Linh lại thở dài một hơi rõ là dài chậm chạp bỏ ra khỏi ổ chăn ấm áp sạch sẽ, thứ duy nhất cô hài lòng và quyến luyến ở đây. Cầm lên chiếc khăn choàng bằng len cashmere mềm mại khoác ra ngoài bộ váy ngủ dài chấm gót mình đang mặc, đôi chân trần thả xuống bước từng bước uể oải trên mặt thảm trải sàn. Vừa ra đến cửa thì âm thanh của sự đổ vỡ rung chuyển cả căn nhà bắt ngờ vang lên khiến cô giật mình, lảo đảo phải vịn vào khung cửa nẹp gỗ mới có thể đứng vững. Sau thứ âm thanh khủng bố đó cả toà biệt thự rộng lớn bỗng như chìm vào trong yên lặng, để rồi qua một giây dài như hàng thế kỷ thì bị một giọng nói trầm thấp mang theo giận dữ cùng băng giá đến cực điểm vang lên xé rách.

- Cô ấy đâu?

Chỉ ba từ duy nhất nhưng cũng đã đủ để nói lên tất cả, trái tim Thuỷ Linh thót một cái rồi bắt đầu dồn dập lên trong lồng ngực khiến cô phải đặt tay lên để đè lại. Đôi chân không thể điều khiển được cứ thoăn thoắt bước đi trên sàn đá hoa cương lạnh lẽo của hành lang, đưa cô chạy ra lan can để nhìn xuống đại sảnh tầng một và...

- Diệp....

Đôi môi đầy đặn khẽ thì thào khi bóng dáng cao gầy thanh lãnh trong chiếc áo choàng trắng muốt ấy lại một lần nữa xuất hiện trong tầm mắt của cô, dường như cảm nhận được lời thì thầm còn nhẹ hơn gió thoảng, đôi mắt sâu thẳm và đen thẫm như saphia lập tức ngược nhìn lên phía trên. Ngay khi bắt gặp được thân ảnh kiều nhỏ thì ngọn lửa trong đáy mắt lại giống như bùng lên mạnh mẽ hơn gấp bội phần, khoé môi mím chặt nghiêm nghị lạnh lùng hé khẽ dương lên thành một nụ cười mềm mại rồi nhanh chóng biến mất, thay vào đó là một vẻ khắc nghiệt cùng cực khi đảo qua người đàn ông trung niên đang từ trên cầu thang rộng bước xuống sảnh. Cô lúc này mới để ý, trong tay anh nắm theo....xin hãy chú ý là “nắm” đúng nghĩa một thân hình mềm oặt lão đảo.

- Anna, Anna con gái của ba...

Ông Phùng sau khoảng khắc khựng lại do bị cái nhìn buốt giá ấy chiếu phải cuối cùng cũng giống như cô, nhìn đến được trong tay của anh đem đến là ai. Vội vã gạt những vệ sỹ xung quanh mình ra định chạy xuống nhưng vừa mới chuyển động liền phải dừng lại, không thể tin nổi nhìn con gái mình bị bàn tay với những ngón thon dài trắng muốt không chút lưu tình nắm sắp xuống sàn nhà.

- Anh...là ai? Nếu đã cứu được con gái của ta về thì ta sẽ hậu tạ, có sao lại....

Cười lạnh.

Chỉ một tiếng cười hết sức khẽ nhưng lại vô cùng bén nhọn châm chọc vang lên trong không gian rộng của gian sảnh, cắt đứt lời ông ta.

- Ai nói tôi cứu cô ta?

Bàn tay bên kia khẽ động, để lộ ra một vật kim loại dài và mảnh ánh lên ánh sáng lạnh lẽo bằng bạc khi đặt lên cần cổ trắng mịn của cô gái.

Nhẹ nhàng.

Cơn gió đông khô hanh mang theo hơi lạnh từ bên ngoài thổi vào cuốn những sợi tóc dài xoã tung, để lộ ra một khuôn mặt trắng đến không còn nổi một giọt máu với sự hoảng sợ cùng cực vẫn chưa hề phai đi. Tà áo choàng dài cùng tuệ kiếm không nhiễm một hạt bụi lay động, mang theo hương hàn mai nhàn nhàn nhạt như có như không quấn quanh trong không khí. Khuôn mặt hoàn hảo như được tạc ra từ bạch ngọc với đôi mắt hắc ám từ trên cao nghiêm khắc nhìn xuống không đem theo một tia tình cảm, lạnh lẽo đến mức làm cho bất cứ ai cũng phải cảm thấy đó không thể là ánh mắt của con người. Sát khí giống như mùa đông tràn ngập trong không gian, một chút cũng không muốn che dấu ập vào khiến tất cả đều đồng loạt rùng mình muốn lui về phía sau.

- Anh...muốn gì?

Cuối cùng thì chủ tịch Phùng cũng tìm lại được tiếng nói của mình, dù nghe đã lạc hẳn đi.

- Cô ấy.

Thậm trí cả ánh mắt cũng không thêm động, môi mỏng chỉ khẽ nhếch lên nhưng không hiểu sao người ta hoàn toàn có thể biết được người anh muốn nói đến là ai. Mọi ánh mắt đều dồn vào Thuỷ Linh vẫn đang im lặng, cũng không có bước xuống mà cứ đứng ở đó lẳng lẳng nhìn anh đến ngây ngốc.

- Tiến...tiên sỹ Quân Thành?

Cuối cùng cũng có người nhận ra người đàn ông khoác vẫn còn khoác nguyên áo blue trắng đang kẻ kiếm vào cổ thiên kim đại tiểu thư của tập đoàn Khai Sáng kia là ai, bọn họ dù biết anh là người thuộc tổ chức

MSF, lại là một người không hề đơn giản nhưng...đến mức thế này thì quả thật chưa từng có một ai nghĩ đến.

- Tôi đến đón vợ mình.

Giọng nói trầm thấp khi nhắc đến chữ “vợ” hoàn toàn không tự chủ được mà mất đi vài phần khắc nghiệt, bàn tay tinh tế đưa ra hướng về phía Thuỷ Linh đang đứng trên hành lang tầng hai chờ đợi.

- À...

Làn mi dài lúc này mới nhẹ nhàng chớp chớp vài cái như bình tĩnh khỏi giấc mộng, gò má trắng bệch thiếu sức sống thoáng chốc ửng hồng ngượng ngùng bởi sự ngẩn ngơ của mình. Cô à lên một tiếng ngốc nghếch gật gật đầu, không dám ngẩng lên nhìn anh rồi mới thu tay lại xoay người định bước về phía cầu thang dẫn xuống sảnh, chỉ có điều...

- Nghĩ cũng đừng có nghĩ.

Một giọng nói khác cũng lạnh lùng và sắt đá không hề kém bỗng vang lên từ phía sau, Thuỷ Linh theo bản năng giật mình quay mạnh người lại khiến những lọn tóc nâu nhẹ nhàng bị hất lên, đôi mắt tuyệt đẹp mở lớn trừng trừng như muốn rách ra nhìn thẳng vào đôi mắt màu hoàng ngọc ánh lên tia sắc trắng sáng rực của loài chim đại bàng rồi trượt xuống khẩu súng đen ngòm lạnh lẽo trong bàn tay đeo găng bằng da mỏng. Họng súng cũng như đôi mắt ấy không hướng về phía cô, mà hướng thẳng xuống phía dưới sảnh, nơi cũng đã từng thu hút hoàn toàn sự chú ý cũng như nhịp đập từ trái tim cô, nơi anh đang đứng.

Giống như một thước phim được phát thật chậm, thật chậm....Thuỷ Linh bỗng cảm thấy mọi thứ dường như bị đông cứng hết cả lại trong màn nước băng giá. Cái lạnh không đến từ bên ngoài, mà đến từ giữa ngực, từ trong trái tim cô, từ nơi hình ảnh ngày đông tuyết trắng trong rừng tuyết từng một lần nữa hiện ra trong tâm trí cô. Một lần nữa cô dường như lại thấy đôi phượng màu tím tối bị mất đi hoàn toàn ánh sáng ấy, thấy nụ cười gượng gạo nhưng ngập tràn yêu thương ấy, thấy dòng máu đen đặc sệt và tiếng hít thở rìn rít đầy khó nhọc...và trong một tích tắc dường như bên tai cô lại vang lên tiếng trái tim đập dứt quãng từng nhịp chậm dần.

- K..h..ô...n...g.....!!!!

Đôi môi hé mở, cô dùng hết sức thét lên đến tê tâm liệt phế nhưng bên tai cô lại vẫn chỉ văng vẳng tiếng nhịp tim nặng nề mà không hề nghe thấy tiếng của chính mình cũng như những người xung quanh. Tâm trí cô trắng xoá, thân hình kiêu nhỏ không hề đem theo bất kể suy nghĩ nào hết lao vào chấn trước họng súng tối đen như vực xoáy cuốn hút linh hồn con người chìm sâu. Đôi mắt trong suốt tập trung hoàn toàn vào ngón tay đặt trên cò súng đang dần dần siết lại, cảm giác về thực tại lúc này đã kỳ lạ đến mức thậm trí cô còn thấy được chuyển động lùi lại của nòng súng để đẩy vỏ đạn ra sau khi viên đạn được bắn xoáy khỏi nòng.

Người ta thường nói, con người khoảng một vài giây trước khi đối mặt với cái chết thì sẽ thấy xuất hiện lại toàn bộ những kỷ niệm trong cuộc đời. Cô thấy điều này thật là vô vẩn, bởi khi lưỡi kiếm của Tây Môn Xuy Tuyết đâm xuyên qua người, cô chỉ cảm thấy lạnh và trước mắt là một đôi phượng màu đang mở lớn bằng hoàng với hai màu đỏ và trắng vô cùng tiêm điểm. Rồi khi ấn tuyệt mệnh trầm lún sâu vào trong trái tim mình, trong mắt cô chỉ nhìn thấy gương mặt thanh thản như say giấc nồng của người đàn ông mình yêu cùng với sự tuyệt vọng đến vô toang lồng ngực. Còn lúc này, thứ đang lướt qua tâm trí cô lại không phải những điều ấy, không phải anh, không phải thời thơ ấu êm đềm bên cha mẹ hay quãng thời gian kỳ lạ cô giống như Alice lạc vào xứ sở thần tiên ở Hạo Long quốc mà lại là....

Một cây hàn mai.

Cây hàn mai rất lớn, vô cùng lớn, lớn đến mức độ tán của nó xòe rộng ra bao phủ cả một ngọn đồi dưới chân, tạo thành một đám bạch vân khổng lồ giữa rừng hồng mai đỏ rực. Tán cây lay động theo từng cơn gió mà reo rắc xuống phía dưới những cánh hoa mỏng manh tinh khiết của mình, mờ mịt hư ảo đến mức khiến cho người ta sinh ra ảo giác về một thân ảnh bạch y thanh lãnh đang đứng ở nơi đó. Khẽ nghiêng người cúi xuống, ông tay áo trắng muốt chậm rãi đưa ra che chở ột vật nhỏ mềm mại quện lại mà nằm dưới gốc cây khỏi những giọt băng tuyết buốt giá....

ĐOÀNG!!!

Tiếng súng nổ gần kề như muốn xé tan không gian, xé rách tất cả những ảo mộng sâu trong tâm trí, đem theo mùi cay nồng khét lẹt của thực tại ập vào khiến thân hình nhỏ bé lão đảo ngã quy.

..”*Đã gửi từ trái tim của tôi*”..

67. Chương 66

Chương 65: Lòng dạ đàn bà.

- Tôi chỉ đùa chút thôi, anh cũng biết đấy, nằm lâu một chỗ rất là nhàm chán a....

Thuỷ Linh quay trở lại với vẻ nhàm chán uể oải của mọi khi, cười đến loạn thần khiến cho Trần Lâm dù biết rằng mình đang bị đùa cợt cũng không thể nói được điều gì, đành phải hòa theo cười vụn vụn.

-...chúng ta nói đến đâu rồi nhỉ? À, tập đoàn của các anh là tập đoàn lấy nhân đạo làm đầu nhỉ. Vậy sao không nhân đạo với đối tượng là tôi đây trước đi? 3% nói thật cũng là một con số khá lớn nhưng....cái giá để có được sự thành công nó còn lớn hơn nhiều, vậy nên 7% nghe thì có vẻ thích hợp hơn. Và hãy nhớ, là 7% trên tổng doanh thu, ko phải là tính riêng lợi nhuận.

Cô vẫn giữ thái độ cùng lời nói không nhanh không chậm của mình mang theo một vẻ trào phúng, lại có cả sự lạnh lùng. Đối với những kẻ giả nhân giả nghĩa thế này, cô tuyệt đối sẽ không lưu tình.

- Bấy phần trăm trên tổng doanh thu? Như vậy có phải là hơi quá rồi không?

Trần Lâm nhú mày, trở về với sự nghiêm túc nhìn cô.

- Quá sao? Nếu quá thì tôi nên đòi 10% kia, dù sao không có tôi thì cũng sẽ không có cái dự án hay nghiên cứu nào hết mà.

Cô mỉm cười híp mắt lại vô cùng vui vẻ khiến cho ai đó cảm thấy vô vùng chướng mắt hừ lạnh một tiếng, Thuỷ Linh lại càng giống như không quan tâm đến cô ta hơn.

- Tại sao ta không xem xét lại ở mức 5 nhỉ, cô còn có thêm ưu đãi khi trở thành cổ đông của tập đoàn nữa. Với một người phụ nữ thông minh, tôi nghĩ cô sẽ hiểu đâu là giới hạn.

Trần Lâm nhếch khoé môi cười nhạt, mới đầu anh ta nghĩ rằng với một giáo viên thì cuộc thương lượng sẽ vô cùng đơn giản, ai ngờ...người phụ nữ này lại tham lam như vậy.

- Hiểu, tôi đương nhiên hiểu. Để trở thành cổ đông đương nhiên phải mua cổ phiếu có phải không? Và để mua được cổ phiếu của tập đoàn các anh tôi sẽ phải bỏ ra chính số phần trăm lợi nhuận mình có được, để xem nào....

Thuỷ Linh khẽ nhú mi lăm nhăm, đủ để cho tất cả mọi người cùng nghe thấy.

-...ồ, sẽ là một con số không hề nhỏ. Số lượng cổ phiếu đc bán ra nhiều như vậy đương nhiên giá cổ phiếu sẽ tăng, tiền lợi tức của tôi sẽ lại tiếp tục rót vào đấy, thật là....một mũi tên bắn trúng rất nhiều con thỏ đấy luật sư Trần Lâm.

Yên Chi ở bên cạnh lúc này đã không thể cười nổi trước sự việc trở nên nghiêm túc một cách quá nhanh chóng như vậy, miệng nhỏ không thể kìm nổi mà bật thốt lên.

- Vậy không phải sẽ càng lúc càng được lợi hay sao?

Trần Lâm vừa mới gạt nhẹ đầu, chưa kịp nói thì lại một lần nữa bị ngắt lời.

- Lợi, đương nhiên phải lợi rồi nhưng vấn đề là lợi cho ai kia.

Nghe Thuỷ Linh nói vậy, luật sư Trần Lâm tức biến sắc.

- Xin cô đừng hiểu lầm, dĩ nhiên chúng tôi bao giờ cũng nghĩ đến lợi ích của người dân là đầu tiên.

- Vậy sao? Thử làm một bài toán chung xem nhé, số lợi nhuận mà tôi được hưởng sẽ trực tiếp được quy đổi ra cổ phiếu. Tức là tiền của các người sẽ được chuyển từ túi bên trái sang túi bên phải còn tôi thì sẽ nhận được một mớ giấy chứng nhận. Cổ phiếu của các người lại được mua vào tăng độ biến như vậy chắc chắn sẽ khiến giá trên sàn giao dịch tăng vọt, như vậy vô hình chung tôi chính là trở thành kẻ thúc đẩy giá trị cổ phiếu cho các người lên rồi. Trong khi đó, tôi vẫn phải cống hiến cho “công cuộc nhân đạo” kiềm đòn bẩy kinh tế và tầm bình phong ọi hoạt động giao dịch chắc chắn chỉ cơ lợi cho các người nhưng mà thứ tôi nhận được chỉ là một tài khoản mình không bao giờ được phép rút. Chắc, nếu là như vậy thì...tôi phải xem xét lại hai chữ “nhân đạo” mà các người luôn đề cao đấy.

- Cô...

Trần Lâm cứng họng, không ngờ kẻ sách tướng như kén kẻ vừa mới nẩy ra trong đầu lại bị bóc mẽ một cách không thương tiếc như vậy. Bất ngờ hơn, một luật sư kinh tế lão luyện như anh ta lại bị một nữ giáo viên dậy mỹ thuật nhìn thấu. Đây là trách kinh nghiệm thực tiễn của bản thân chưa đủ hay là trách anh ta đã quá khinh địch đây. Quả thật, có mấy ai ngờ đến một cô gái dùng thuật ngữ kinh tế chuyên môn còn chưa chuẩn lại có thể đơn giản vạch trần một luật sư đây? Sau giây phút bối rối, vừa định nói thêm thì cô gái khoác áo thực tập sinh bên cạnh đã đưa tay ra cản lời, nụ cười trên khoé môi khắc sâu, cằm ngẩng cao đầy kiêu ngạo nhìn Thuỷ Linh.

- Được, 7% trên tổng doanh thu...nhưng, tôi có thêm một điều kiện nữa.

Thuỷ Linh lúc này mới liếc nhìn sang cô ta, nhướn mày thay cho câu hỏi.

- Tôi là Anna Phùng, con gái duy nhất của chủ tịch hội đồng quản trị tập đoàn Khai Sáng. Hay nói một cách khác tôi mới chính là người đại diện cho tập đoàn, vì vậy lời nói của tôi là quyết định ở đây.

- Ra là thiên kim đại tiểu thư, thẳng thắn lắm. Được, còn có yêu cầu gì nữa mời nói luôn.

Đối với vẻ kiêu kỳ ngạo mạn của cô ta, Thuỷ Linh không muốn để tâm cứ nhàn nhạt mà trả lời.

- Thêm một triệu mỹ kim nữa để cô “biến mất” trong vòng 3 năm.

Lạch cạch.

Chiếc đĩa trong tay Yên Chi rơi thẳng xuống mặt bàn kính gây ra tiếng động duy nhất trong phòng bệnh im phăng phắc, ngay cả luật sư Trần Lâm cùng hai vệ sỹ phía sau cũng trợn tròn mắt nhưng theo kinh nghiệm nghề nghiệp đành phải nén lại mà im lặng.

- Lý do?

Thuỷ Linh là người duy nhất vẫn bình thản, chỉ có giọng nói hơi lộ ra chút...hứng thú.

- Không có lý do gì hết, tôi muốn giữ bí mật chương trình này.

Mặc dù nói vậy nhưng không hiểu sao gò má cô gái có chút hồng hồng, ánh mắt cũng trở nên long lanh hơn, nhẹ cúi đầu chứ ko còn kiêu ngạo như vừa nãy.

- Ai nha, quả thật là một người con có hiểu, thật biết nghĩ cho cha mình ghê. Chỉ có điều....tôi từ chối...

- Cô từ chối một triệu mỹ kim?

Thiên kim tiểu thư của tập đoàn Khai Sáng cùng mọi người một lần nữa lại kinh ngạc đồng loạt thốt lên.

- Phải, tôi từ chối bởi...lý do quá nhạt nhẽo. Nếu tôi ký hợp đồng với tập đoàn của cô thì bảo mật chính là một phần của nó rồi, nên một triệu mỹ kim này tôi không thể nhận khi chưa biết nguyên nhân.

Cô nhún vai thờ dãi làm như là tiếc lắm vậy.

- Cô...được, một triệu mỹ kim đó là để cô không được liên lạc với bất cứ ai ở bên ngoài, đặc biệt là tiền sỹ Quân Thành. Thấy ấy có liên quan đến một số tổ chức phi chính phủ và quốc tế, tôi không muốn thông tin rò rỉ ra ngoài.

Anna Phùng lúc này mặt ko đổi sắc, tim không loạn nhịp nói hết một hơi. Nếu như những ngón tay nhỏ không nắm chặt vạt áo đến thành vết thì Thuỷ Linh chắc cũng tin phần nào vào lời nói của cô ta, chỉ có điều đời không bao giờ có chữ nếu.

- À...quả thực vấn đề này cũng đáng để suy nghĩ đấy nhỉ...chỉ là...có một triệu thôi sao?...

Thuỷ Linh lại một lần nữa không để ý đến những người khác mà lẩm bẩm, ánh mắt của Trần Lâm thoáng có tia hèn mọn còn Anna Phùng lại ngập tràn sự khinh thị, Yên Chi thì là không hiểu mà thắc mắc.

- Không phải sang tuần là cưới rồi sao? Anh rể như vậy, muốn không liên lạc thì sợ rằng...xoẹt.

Bàn tay đưa lên chặn ngang họng làm cử chỉ cắt cổ sau đó rùng mình một cái, Yên Chi nhìn chị mình với ánh mắt hiện rõ ba chữ “thực, đáng, thương”!

- Lòng tham của con người quả thật là vô đáy, nhưng không sao, như vậy lại chính là dễ trao đổi hơn. Giá cuối cùng là một triệu rưỡi mỹ kim để cô cắt đứt toàn bộ quan hệ với tiến sỹ Quân Thành, đương nhiên tôi sẽ trả bằng tiền mặt và sẽ giúp cô bảo đảm sự an toàn lẫn bảo mật.

Anna Phùng đã bỏ đi bộ mặt đài các nhu mì của mình, thay vào đó là một vẻ khinh miệt nhìn xuống Thuỷ Linh. Giống như một nàng công chúa đang nhìn xuống một kẻ khất cái ở dưới chân mình, chờ đợi được bố thí.

- Phải, lòng tham con người quả là vô đáy luôn thèm muốn thứ không thuộc về mình.

Thuỷ Linh tựa người trên ghế, bàn tay chống cằm ôm lấy một bên má nhìn xoáy vào cô gái ngồi đối diện mình, đôi mắt to mơ màng sắc lại, từng lời nói mang theo quyền uy cùng sự phán xét dõng dạc vào tận tâm can của kẻ khác. Rõ ràng vừa rồi cô còn một vẻ cốt nhả cùng lưỡi biếng vậy mà giây phút này lại trở nên bén nhọn và thâm trầm đến mức khó dò, khiến cho ngay cả Trần Lâm cũng phải giật mình. Vì lý do nghề nghiệp anh ta đã từng tiếp xúc với không biết bao nhiêu loại người, và người phụ nữ tưởng như vô hại giản đơn lúc ban đầu bây giờ bắt đầu bộc lộ ra những chiếc gai của mình. Cô ta không chỉ là một kẻ thông minh đơn thuần mà còn biết khéo léo giấu nó đi sau vẻ ngờ nghệch, không những là để lừa gạt người khác mà còn để lừa người ta đi vào chỗ mất cảnh giác mà lộ ra nhược điểm cũng như suy nghĩ. Nhìn nụ cười sâu sắc trên đôi môi đầy đặn kia, anh ta bỗng hiểu ra, đây mới chính là mục đích của người phụ nữ này. Cô ta sử dụng việc trao đổi về dự án cũng như thoả thuận lợi nhuận khiến mọi người nghĩ rằng mình là một kẻ tham lam để lợi dụng để ép cho cô tiểu thư của tập đoàn Khai Sáng trở nên sốt ruột đến mức đưa ra thoả thuận cuối cùng, thoả thuận đã cho biết ý định thật sự của Anna.

- Chỉ cần tôi muốn là sẽ được, bất kể đó là gì.

Anna Phùng bước bình như đường như là để tự trấn an mình trước vẻ tự tin đến là đương nhiên của Thuỷ Linh.

- Vậy thứ cô muốn là gì? Là vị tiến sỹ y khoa tài năng, là người đàn ông anh tuấn lạnh lùng, là một trái tim tràn đầy bằng giá hay chỉ là để thoả mãn cái cảm giác đoạt được thứ mà mình muốn?

Cô vẫn giữ nụ cười trên môi, từng lời chậm rãi như đóng đinh vào tai, khiến Anna vừa thấy chột dạ lại vừa thấy vô cùng khó chịu.

- Cô có qua tự tin không vậy? Xét theo bối cảnh, gia thế, tôi với cô khoảng cách chính là như trời với đất lại chưa kể đến tuổi trẻ, sức khoẻ và ngoại hình. Bất kể ai cũng đều thấy được giữa tôi và cô ai mới là người có tiền đồ hơn, nếu không có đứa bé trong bụng cô nghĩ khả năng của mình sẽ là bao nhiêu?

Anna khinh thường cười lạnh, lấy lại được vẻ tự tôn của chính mình.

- Vậy ngoài những thứ ấy thì bản thân cô còn có gì?

Thuỷ Linh không chút nao núng hỏi lại làm cô ta nghi hoặc.

- Ý cô là gì?

- Không hiểu sao? Những thứ cô vừa nói đến đều là vật chất từ người cha giàu có của cô mang đến, còn cô? Cô có được điều gì của riêng bản thân mình chưa?

Trần Lâm thấy nụ cười thường trực trên môi tiểu thư nhà mình đã bị xoá sạch lập tức biết có điều không ổn, lập tức lên tiếng giải vây.

- Cô Tiêu cứ nói đùa, những thứ gì của chủ tịch đương nhiên thì tất cả đều là của con gái ông. Vấn đề này là không còn gì để bàn cãi nữa, chúng ta quay lại chuyện về dự án được chứ?

- À, cũng đúng.

Thuỷ Linh cười cười dời mắt khỏi khuôn mặt trắng bệch của Anna Phùng trở về trên tập hồ sơ trên bàn, bàn tay nhợt nhạt vươn ra cầm lấy đưa cho Yên Chi ở bên cạnh.

- Được rồi, tài liệu này để lại chỗ tôi đọc đi, sẽ trả lời các người sau nhé. Tạm biệt, đi ra nhớ đóng cửa lại giùm!

Cô phe phẩy tay trực tiếp hạ lệnh đuổi người, mặc kệ sắc mặt như nuột phải ruồi phải gián của bọn họ.

Yên Chi nhú mày nhìn đôi mắt giáo hoảnh của của hai tên vệ sỹ đi phía sau lúc đóng lại cửa phòng tiền chân bọn họ, trong lòng bỗng dâng lên một nỗi bất an khó lường.

- Chị, những kẻ này lòng dạ khó lường không nên làm chúng mất mặt như vậy. Tập đoàn Khai Sáng này thế lực cũng không phải nhỏ, chỉ sợ....

Hai chị em im lặng nhìn nhau hiểu ý, Thuỷ Linh có chút trầm ngâm. Quả thực lần này cô cũng có chút hơi quá khi nặng lời như vậy nhưng lửa giận trong lòng vẫn còn chưa nguôi hết đâu, cô gái kia thực là....dám có ý tưởng với người đàn ông của cô không nói, thái độ lại kiêu ngạo đến như vậy nếu không cho cô ta bài học thì thật là quá uổng phí. Chỉ có điều bây giờ cô không còn là thành chủ phu nhân cũng không còn nhất đẳng thị vệ bảo hộ nữa, anh cũng không còn là Thiên Ngoại Phi Tiên Diệp Cô Thành với kiếm thuật tuyệt luân và nắm trong tay quyền lực khuynh thiên hạ nữa. Thế giới này là thế giới hiện đại, nơi kẻ có thế lực, có đồng tiền mới là kẻ mạnh mới là chân lý, nơi này cô không có chỗ dựa cũng không có thực quyền...phải làm sao đây? Cô không thể gây rắc rối cho gia đình mình, lại càng không thể để liên lụy đến anh.

Chương 66: Nam nhan hoạ thủy.

- Chuyện tối đầu thì hay tối đó, em đừng lo cũng không nên nói lại cho cha mẹ đặc biệt là không được nói cho anh ấy, mất công bọn họ lo lắng.

Yên Chi không yên lòng nhìn nụ cười gượng gạo và vẻ mặt không tốt chút nào của Thuỷ Linh, lại nhìn bóng tối bên ngoài đang bắt đầu buông xuống bên ngoài, cảm giác bất an càng lúc càng tăng thêm.

- Em bồn chồn cái gì, bọn họ dù thế lực có lớn đến đâu cũng không thể một tay che trời. Cùng lắm chị sẽ nhận lời bên viện huyết học trung ương, hiện giờ là quãng thời gian nhạy cảm chị có vấn đề gì bọn họ cũng không thể thoát khỏi liên quan nên chắc hẳn sẽ không manh động đâu....

Cô càng nói lại càng thấy có lý, tuy là nói với Yên Chi nhưng cũng là để trấn an chính bản thân mình.

- Chỉ mong là như vậy, em tuy không biết rõ lắm về ngành y dược nhưng tiếng tăm của tập đoàn Khai Sáng này cũng không được tốt lắm, mấy vụ vacxin hết hạn vẫn dùng để tiêm chủng hay biến thuốc chống trầm cảm thành thuốc giảm cân bọn họ tuy chứng minh được mình không có liên quan, là do quản lý kém dẫn đến nhân viên dưới quyền gian lận nhưng điều này chính là trẻ con 6 tuổi cũng không thể tin.

- Mình biết vậy mà đề phòng thôi, sáng sớm ngày mai chị sẽ từ chối bọn họ và liên hệ lại với viện huyết học.... mà cũng muộn rồi, em đi ăn tối đi tiện mua cho chị một bát phở ở bên ngoài luôn nhé, cháo dinh dưỡng trong viện nói thật là nuột không thể trôi được....

Thuỷ Linh lại lười biếng nằm dài ra giường bệnh cỡ lớn của mình, bắt đầu rên rỉ về đồ ăn giống như cậu em trai út của bọn họ mỗi khi bị mẹ ép uống sữa, làm gì có chút bộ dáng âm trầm cao thâm khó lường nào của ban này khiến cho Yên Chi không thể nhìn nổi xì một cái cười ra tiếng.

- Chị thật là, ba nói anh rể chiều chị đến hư rồi cũng chẳng sai chút nào. Cháo dinh dưỡng trong viện S là do các ma sơ của tu viện nấu mang đến, mười mấy năm mẹ đem về có lần nào thấy chị chê đâu vậy mà bây giờ lại than nuột không trôi.

Nói thì nói vậy nhưng Yên Chi cũng vẫn bước đến bên móc treo quần áo, quàng lên chiếc khăn dạ đồng màu với áo choàng dày nặng, sau khi quay lại nhìn chị mình đang yên vị trong giường nệm ấm áp rồi mới mở cửa bước ra ngoài hành lang. Thấy bên ngoài không vắng vẻ như mình tưởng cũng yên tâm hơn, lúc bước vào thang máy cô còn thấy mình thật là có chút quá cẩn thận rồi.

Lắc lư....

Thuỷ Linh cố gắng he hé mở mắt để nhìn nhưng không thể, tất cả những gì cô cảm nhận được chính là sự lắc lư đều đều có nhịp điệu và những tiếng lao xao rì rì nho nhỏ. Cả thân người bị cảm giác nặng nề bất lực đè nặng, ngay đến cả mí mắt cũng không thể động, kịp hiểu cũng như xác định được điều gì đang diễn ra thì âm thanh lạnh lạnh của một giai điệu thịnh hành vang lên, giọng đàn ông trẻ tuổi lại mang theo thổ âm chứ không phải giọng của người thành phố A trả lời.

-.....hàng đang chuyển.....an toàn.....địa điểm, kho C-8 cảng Phà Đen cũ.

Sau đó là im lặng, sự im lặng đến đang sợ đối với cô lúc này. Cố gắng hít vào thở ra thật là đều đặn để ngăn không ỉnh mất đi bình tĩnh, cảm giác dần dần cũng quay trở lại. Cô xác định được mình hiện đang bị quấn trong một chiếc chăn dày màu đen và đặt nằm dưới sàn một chiếc xe du lịch không được sạch sẽ cho lắm bởi một thứ mùi hôi hám và chua nồng đang xộc vào khứu giác, chập vật đè nén lại cảm giác nôn nao trong người cô tiếp tục im thin thít giả ngủ. Trong lòng có chút chua chát, thật là....không ngờ bọn chúng lại ra tay quá nhanh như vậy, là ông chủ tập đoàn Khai Sáng hay thiên kim tiểu thư của bọn họ do quá sốt ruột mà không thể chờ đợi được đây? Hoặc giả là cả hai đi...

Cạch.

Tiếng cửa xe khô khốc mở ra sau một khoảng thời gian chạy lòng vòng và đỗ lại ở nơi kho hàng tối tăm, cô vẫn tiếp tục giả ngủ để ột trong hai gã đàn ông lực lưỡng kia vác lên chuyển qua một chiếc xe khác. Lần này có chút khá khẩm hơn do cô được đặt nằm ở ghế sau chiếc xe và rõ ràng là nó không có mùi vị khó chịu nào, còn đang phân vân không biết có nên hé mắt ra nhìn hay không thì một thứ ánh sáng dịu dịu đã bùng lên rồi ngay lập tức vụt tắt, tiếp theo là giọng lạnh nhạt.

- Xác nhận đúng người, tôi sẽ chuyển tiếp từ đây.

Cửa xe đóng lại, rồi tiếp tục di chuyển. Khác với lần trước, lần này chiếc xe có vẻ như đang đi vào trong nội thành bởi những âm thanh ồn ã náo nhiệt dần lên.

- Tôi biết thuốc mê không có tác dụng với cô nhiều, cũng sắp đến nơi không phiền nếu cô có thể tỉnh chứ?

Giọng nói rõ ràng có mang theo trào phúng cùng ý cười nhàn nhạt nhưng với chất giọng lạnh lẽo nó lại trở thành mang tính...đe dọa. Thuỷ Linh biết người này chắc chắn không đơn giản như những kẻ lúc nãy nữa, hít vào một hơi đầy lồng ngực cô từ từ ngồi thẳng dậy, quấn chiếc chăn trên vai chặt hơn lại rồi mới nhìn đến bên cạnh mình.

- Anh là người của tập đoàn Khai Sáng?

Cô nheo mắt đánh giá người đàn ông trong bộ tây trang đen huyền có mái tóc bóng mượt được vuốt ngược ra sau chính chu đến mức không một sợi nào lạc lông ra ngoài, thứ ánh sáng lờ mờ từ đèn đường hắt vào trong xe không cho phép cô nhìn anh ta rõ hơn nhưng từ hình thể cao lớn khác thường cùng đôi mắt màu hoàng ngọc lạnh lẽo cô xác định anh ta không phải người Á Đông.

- Có thể có, có thể không. Cô cũng biết đấy, thông tin về người mang loại máu đặc biệt có thể kháng lại tất cả những độc chất dù là Cyanua hay Axit Hydrofloric, VX, Ricin, Strychnine thậm trí là cả Batrachotoxin....rất có giá trị, nên để có được dòng máu ấy không chỉ là tham vọng của một mình Khai Sáng.

Người đàn ông thoải mái tựa người trên ghế, đôi bàn tay đeo găng mỏng bằng da cùng màu với bộ vest đàn lại đặt trong lòng vô cùng lịch sự nhưng lại làm cho cô lạnh sống lưng, đặc biệt là khi bị đôi mắt đại bàng ấy ghim thẳng vào.

- Tốt, với tôi vậy là đủ.

Cô gạt đầu coi như đã hiểu, xoay lại người tựa vào ghế ánh mắt trượt ra phía ngoài cửa xe, nơi con phố nhộn nhịp.

- Đủ cho điều gì?

Đôi mắt hoàng ngọc ánh lên một chút khi nhìn về thờ ơ và sự lảng tránh của cô, thậm trí là đôi tay gầy nắm lấy mép chăn đến trắng bệch để quán chặt vào người hơn anh ta cũng không bỏ qua.

- Đủ để biết mình sẽ được an toàn....

Ngừng lại một chút, nghĩ nghĩ rồi lại lẩm bẩm tự bổ xung.

- ...ít nhất là cho đến khi các người tách được kháng thể ra khỏi máu tôi.

Rồi cả hai lại quay về với sự im lặng, giống như hai người xa lạ trên cùng một chuyến xe chứ không hề có chút gì giống với kẻ bắt cóc và người bị bắt cả. Thành phố đông đúc dần bị bỏ lại phía sau, chiếc sedan bắt đầu đi vào con đường vắng vẻ dành riêng cho khu dân cư cao cấp, dừng lại ở một khu biệt thự nằm biệt lập. Cửa xe lập tức được người mở ra từ bên ngoài, có sẵn sáu người đàn ông đứng ở phía bên ngoài đợi cô bước ra. Thuỷ Linh cũng không lấy điều đó làm lạ, thản nhiên bước xuống trên vai khoác hồ chiếc chăn giống như một loại áo choàng dày. Cô phải thầm cảm ơn quãng thời gian ở tại Hạo Long quốc, vị thành chủ nào đó luôn sợ phu nhân của mình lạnh mà chuẩn bị rất nhiều loại ngoại bào dày và dài có khi còn hơn cả một chiếc chăn thể này, cho nên việc di chuyển trong khi ôm theo cả một thứ lướt trượt đối với cô không thành vấn đề. Cầm ngẩng cao, vai và đầu vuông góc tạo thành một cái nhìn từ trên cao xuống, cô đối diện với người đàn ông trung niên nhưng do được giữ gìn và tập luyện tốt mà vóc dáng cùng phong thái vẫn không hề sa sút. Ông ta khá là nhã nhặn trong bộ tây trang sáng màu được cắt may cẩn thận với phom dáng ôm sát trẻ trung, đôi giày Gucci da bóng hài hoà và khuy cài tay áo mạ vàng sa sỉ, phong thái thản nhiên và nụ cười thân thiện luôn nở trên môi. Bất kể người nào cũng sẽ được người đàn ông gây cho ấn tượng tốt nhưng cô không phải nằm trong số những người đó, đuôi mắt dài liếc qua ông ta rồi lướt thẳng vào bên trong, giống như cô mới chính là chủ nhân của căn biệt thự này, những kẻ bên cạnh định ngăn lại thì nhận được một cái lắc đầu nhẹ nhàng từ chủ nhân của mình nên đành phải lui lại để cô bước qua.

- Cô có muốn thay bộ đồ mới?

Ngay sau khi cô bước vào, hai nữ giúp việc lập tức tiến đến lên tiếng dò hỏi.

- Để lát nữa, cho tôi ly sữa nóng có bỏ nhiều đường thôi.

Cô đưa ra yêu cầu rồi nhả ngay ghế salon bọc nhung trong phòng khách rộng lớn sang trọng mà sà xuống, bộ dạng vô cùng mãn nguyện không thèm để ý đến những người xung quanh.

- Cô Tiêu, tôi rất xin lỗi về chuyến đi nhưng tôi mừng vì cô không khó chịu.

Người đàn ông trung niên ngồi xuống chiếc ghế đối diện Thuỷ Linh, khách sáo nói. Cô nhàn nhạt liếc ông ta một cái, lại nhìn đến cô gái trẻ vội vã từ bên ngoài đi vào cười nhạt.

- Chỗ quen biết cả mà, không cần khách sáo như vậy đâu ông Phùng, chả gì thì chồng tôi cũng là thầy hướng dẫn của con gái ông nên coi như đến nhà học sinh thăm hỏi thôi...

- Ba, vì sao lại cho người bắt cô ta? Hôm nay con vừa đến đây gặp nếu như cô ta mất tích mọi nghi ngờ sẽ dồn lên con đó!

Chưa kịp nói hết thì một giọng nói lạnh lạnh từ cửa đã vang lên, cắt đứt lời cô. Mới nghe câu đầu tiên Thuỷ Linh còn có chút động lòng nhưng nghe đến câu thứ hai cô lập tức đen mặt, aizzz....cái cô gái này, hoá ra là sợ bị xấu mặt còn tưởng đâu cô ta còn chút thiện tâm chứ.

- Anna, mau đến đây chào hỏi cô Tiêu một chút, cô ấy vừa đến làm khách tại nhà chúng ta.

Chủ tịch Phùng không hổ danh là ông chủ của một tập đoàn lớn, gặp chuyện cũng không đổi sắc một câu nói không chỉ là để cảnh cáo cô con gái mình mà còn đánh lạc hướng của người khác không để họ tập trung vào từ “bắt” con gái ông ta vừa dùng. Quả nhiên Anna Phùng lập tức ngậm miệng, lúc này mới chú ý đến “đồng dạ đen thui” đang hiện diện trên ghế salon lớn này thực chất là ai. Gương mặt tức giận phải mất một

lúc vận vẹo mới trở về về đài các mọi khi được, chỉ có điều ấn tượng về vị tiểu thư hiền thực nhu mì đã hoàn toàn bị phá vỡ không cách gì lấy lại được.

- Gặp lại sớm như vậy tôi cũng rất vui, ngồi xuống đi.

Thủy Linh vẫn giữ bộ dạng nhàn nhạt khi liếc nhìn cô ta, khoé môi khẽ động từ tốn gật nhẹ đầu với cô ta một cái hết sức có chừng mực, cũng không quên tỏ thái độ “gia chủ” ra khiến Anna lại một lần nữa trợn mắt định nổi giận nhưng nhận được ánh mắt cảnh cáo của cha mình mà đành phải nuốt vào.

- Cô...được, coi như cô giỏi. Thái độ bình tĩnh như vậy tức là đã nhận lời rồi phải không?

- Nhận lời? Nhận cái lời gì vậy? Tôi nào có nhận cái lời lải gì đâu đừng có hiểu nhầm nha...

Cô tỏ ra vô cùng thờ ơ nhưng trong mắt lại ánh lên sự thích thú khi nhìn thấy sự vận vẹo kìm chế trên gương mặt xinh đẹp của Anna bị nứt ra, dù không muốn nhưng không hiểu sao lại cứ thích chọc cô ta vài câu...này...có được tính là chết cũng không thừa không?

- Cô Tiêu, xin đừng chấp con gái tôi. Nó tuổi còn nhỏ lại quen được nuông chiều rồi nên tính tình không được tốt cho lắm, có điều tôi cũng đang định hỏi liệu có phải cô đã đồng ý hơi thoả thuận mà chúng tôi đã đưa ra?

Chủ tịch Phùng lập tức hướng câu chuyện trở lại chủ đề chính.

- Ông đã cho người “mời” tôi về đây rồi thì câu hỏi ấy có phải là quá thừa rồi hay không?

Thủy Linh ngồi thẳng người lại nghiêm túc nhìn vào chủ tịch Phùng của tập đoàn Khai Sáng, lời nói mềm mỏng nhưng lại không hề che dấu sự ương ngạnh.

- Cũng là vạ bất đắc dĩ thôi, bởi tôi nghe nói cô đang có ý định liên hệ với bên viện huyết học. Cô biết đấy, trên thương trường kẻ nào chớp lấy thời cơ nhanh hơn kẻ ấy có lợi thế và tôi thì luôn không muốn đánh mất lợi thế của mình.

Chủ tịch Phùng vẫn giữ vẻ bình thản nhưng đã xuất hiện tia đe dọa.

- Ông cài máy nghe lén trong phòng tôi?

- Cũng không có gì, chỉ để đảm bảo sự an toàn cho thoả thuận của chúng ta thôi.

Nụ cười lạnh nhạt giống như là chế giễu cô đã tự mình là thông minh.

- Hiện nay tôi nằm trong tay ông, dĩ nhiên không thể phản kháng lại được rồi. Tốt thôi, mang hợp đồng ra đây tôi đọc lại một lượt rồi sẽ ký nhưng...có một điều tôi không thể chấp nhận.

Cô nhún vai, vô cùng thoả mái thuận theo nhanh chóng khiến tất cả chó chút...không thể tin mà nhú mày nhìn cô chăm chăm. Trong số những luồng mắt ấy cô chỉ cảm thấy không thoả mái với kẻ có đôi mắt mầu hoàng ngọc kia, chỉ thoáng qua nhưng cũng đủ để khiến người ta phải lạnh sống lưng. Nó có chút gì đó giống với sự lạnh lẽo từ anh nhưng lại mang theo sát khí lộ liễu hơn rất nhiều, giống như thể cách nghiền ngẫm và nghiền cứu con mồi của loài chim đại bàng. Bám sát một chút cũng không rời, làm cho người ta có cảm giác mình là một con mồi đang bị dồn vào chân tường có chạy đến đâu cũng không thể thoát. Nhưng...có lẽ cô đã quen với sự lạnh lẽo từ anh rồi nên ngoài chút khó chịu khi bị nhìn chăm chăm lúc đầu ra dần rồi cô cũng không cảm thấy bị đôi mắt ấy bức bách cho lắm, đôi mắt đẹp khẽ ngẩng lên lướt qua người đàn ông khuất phía trong góc tối của căn phòng.

Phải nói thế nào về người đàn ông này đây? Có lẽ bóng tối không phải là nơi anh ta ẩn nấp mà bóng tối chính là từ anh ta toát ra, mái tóc mầu đồng sáng gọn sóng vuốt ngược ra sau ôm sát lấy đầu để lộ ra toàn bộ gương mặt góc cạnh đậm chất Địa Trung Hải, sống mũi cao thẳng hơi gồ lên càng khiến cho đường nét khuôn mặt thêm phần cứng rắn, môi mỏng mềm mại luôn treo nụ cười nửa miệng và chiếc cằm chẻ chính là để hoàn thiện cho khuôn mặt đã từng khiến cho không biết bao nhiêu cô gái phải phát điên lên.....nếu như không có một vết sẹo dữ tợn từ gò má cao chạy dài đến phía dưới quai hàm. Thân hình to lớn không biết làm cách nào lại khiến cho người ta có cảm giác vô cùng linh động dù luôn đứng bất động tại một góc khuất nào đó, lặng lẽ thu lấy biểu tình của mọi người vào trong đôi mắt sâu thẳm trong suốt ấy. Đôi mắt đặc biệt

làm cho người ta có cảm giác đó không phải mất người mà là một loại bảo thạch mang theo linh hồn, và sự quuyền rũ chết người...

- Cô không phản đối?

Tiếng của chủ tịch Phùng vang lên đánh thức cô khỏi luồng suy nghĩ đang bắt đầu đi lang thang, thu lại tầm mắt của mình cô khinh thường nhìn vị chủ tịch.

- Phản đối có ích lợi gì? Tôi không bao giờ làm chuyện tự gây khó dễ cho bản thân mình, thay vì chịu sự uy hiếp, đe dọa hay trò gì đó từ phía ông tại sao tôi không gật, dù sao tôi cũng có lời từ việc nghiên cứu của tập đoàn ông. Không phải sao?

- Một người phụ nữ thông minh thì nên như vậy, biết thời thế và tiến lui đúng lúc, tôi rất thích người như cô. Nào, nói cho tôi nghe điều cô không thể chấp nhận?

Ông ta mỉm cười, có chút bất ngờ bởi thái độ quá bình tĩnh cùng sự làm chủ tình thế của cô. Nếu nói rằng người phụ nữ này chỉ là một giáo viên dạy mỹ thuật tầm thường có đánh chết cũng không có ai tin, một người bình thường gặp tình huống thế này nếu không hoảng sợ im thin thít thì cũng sẽ khóc nháo cầu xin chứ làm gì có ai điềm nhiên đưa ra điều kiện với kẻ đang đe dọa mình như cô? Không những thế từ cử chỉ hành động, lời nói ánh mắt đều toát ra sự tự chủ lẫn tôn nghiêm đại biểu cho thân phận vô cùng tôn quý. Rõ ràng đến mức ông ta cũng phải giật mình, không giống như Anna với vẻ đài các do học tập là rèn luyện mà thành, tựa như là khoác tấm áo cao quý lên mình thôi. Với người phụ nữ này thì điều ấy giống như là do môi trường tạo thành, giống như là đã quen sống với cuộc sống của một người thuộc tầng lớp quý tộc, ngẩng đầu lên lệnh lẫn biểu cảm gương mặt hoàn toàn tự nhiên không chút gượng ép. Điều gì đã khiến ột người bình thường sau một năm mất tích trở về không những chỉ mang theo kháng thể đặc biệt trong người mà còn có được loại khí chất này? Đó mới là điều chủ tịch Phùng thật sự quan tâm.

- À, là điều kiện phụ của Phùng tiểu thư đây. Với tôi thì điều kiện gì cũng có thể xem xét lại, duy nhất chỉ có một điều không thể xem xét chính là.... “người đàn ông của tôi”.

Thuỷ Linh không nhanh không chậm từng lời từng lời nói ra, đặc biệt nhấn mạnh vào mấy chữ cuối cùng ngữ khí độc chiếm bá đạo khiến cho vị tiểu thư của tập đoàn Khai Sáng phải một phen tím mặt.

- Cô vì sao không thể xem xét lại đề nghị ấy? Với từng ấy tiền và cả số lợi nhuận sẽ đạt được tôi nghĩ chỉ trong vòng chưa đầy hai năm cô sẽ là một nữ tỷ phú trẻ tuổi, người đàn ông nào cô không thể có đây?

Chủ tịch Phùng lại một lần nữa chứng tỏ tài năng thương thuyết và “vẽ bánh” của mình.

- Phải, với từng ấy tài sản vì sao con gái ông lại chỉ nhằm vào anh ấy?

Cô cũng thể hiện mình không phải một người dễ bị lung lạc mà hỏi lại khiến ông ta cứng họng.

- Đừng có kiêu ngạo, nên biết cô đang ở đâu.

Anna Phùng hừ lạnh, vẻ đe dọa hiện rõ từ lời nói đến cử chỉ siết chặt hai nắm tay, Thuỷ Linh thấy nhưng cũng chỉ bỏ qua.

- Cô chắc chưa từng yêu ai bao giờ nên không thể hiểu, tình yêu là thứ có thể chia sẻ, có thể đổi thay, có thể cam chịu hay có thể bất công, tình yêu có thể là mọi thứ....chỉ trừ sự trao đổi. Cô chưa từng nghe câu này sao? “Tình yêu ai bán mà mua, ai à lấy, ai thừa mà xin?” Tình yêu là thứ cô vĩnh viễn không thể chỉ muốn là sẽ có, cầu xin hay chiếm đoạt là sẽ được. Tôi yêu anh ấy, bởi vậy với tôi người đàn ông đó là không thể thoả thuận, càng không thể đợi chờ hay đánh đổi, dù cho tôi có không được gì, thậm trí là chết đi chẳng nữa thì câu trả lời vẫn cứ là không. Bởi tôi biết, anh ấy cũng vậy.

Cô vẫn ngồi nguyên trên ghế, lưng ngả ra sau tựa vào nệm lót, đôi bàn tay giao nhau đặt trong lòng với tấm chăn khoác hờ trên vai, mái tóc nâu dài bồng bềnh buông xoã đằng sau. Đôi mắt to mất đi vẻ sắc sảo ngược nhìn lên tựa như có thể thấy được cả màn sương của mộng lung ở trong đó giống như đang xuyên qua tất cả bọn họ mà nhìn người trong lòng mình. Làn môi mềm mại khép ra mở vào giống như là thì thầm, giọng nói mỏng manh tựa làn gió, cô lúc này mang vẻ yếu ớt giống như một con búp bê sứ trong trẻo nhưng cũng lại cường ngạnh đến mức bướng bỉnh.

- Cô...từ chối? Tôi sẽ tăng lên, gấp đôi. Ba triệu mỹ kim.

Anna gần giọng, cuộc đời này cô ta chưa từng không mua được gì mình muốn, dù là lòng người hay trái tim của ai đó. Phải, chỉ cần cô ta muốn, sức mạnh của đồng tiền chưa từng bị lung lay hay thất bại.

Cười nhẹ.

Cái nhìn của Thuỷ Linh trượt từ cô gái trẻ đang mất hết kiên nhẫn sang phía người cha của cô ta, khuôn mặt hào hoa tự tin lúc này dù hoàn toàn không đổi, vẫn bình tĩnh và thân thiện như trước nhưng không khó để thấy chiếc mặt nạ ấy đã xuất hiện vết nứt, nó mang theo một chút gì đó...bất đắc dĩ. Cô gái này dù có vẻ bề ngoài hoàn hảo nhưng thực chất nội tâm bên trong cũng giống như một đứa trẻ, do được nuông chiều quá mức độ mà trở nên kiêu ngạo, ích kỷ và hư hỏng. Cô ta muốn không phải là người đàn ông của cô mà muốn thứ mình không có được, cô ta muốn không phải tình yêu mà là muốn thoả mãn tính ham hư vinh lẫn sự ích kỷ của mình.

..:”*Đã gửi từ trái tim của tôi*”..

Chương 67: Cây hàn mai.

- Tốt, vậy là thoả thuận đã đạt được, cảm phiền có thể đưa tôi trở về được chứ?

Thuỷ Linh thối thối ly sữa nóng vừa được nữ giúp việc đưa tới, nhắm một ngụm rồi nhìn ông chủ tập đoàn Khai Sáng hỏi lại.

- Về vấn đề này....dù cô đã đồng ý nhưng cũng chưa có gì để đảm bảo cho nên cô hãy ở lại đây một thời gian nữa.

Chủ tịch Phùng vẫn dương ra nụ cười diêm dâm của mình nhưng nhất quyết không thả người, cô bắt đầu cảm thấy hôm nay kiên nhẫn của mình đặc biệt nhiều nên mới không nổi khùng lên. Hoá ra mọi cố gắng giữ bình tĩnh của cô suốt này đến giờ là công cốc, bọn họ chính là ngay từ đầu đã có ý định cả rồi. Khoé miệng khe giật giật nhưng cô vẫn nở nụ cười vô cùng duyên dáng, đôi mắt mở lớn tràn ngập vô tội mà nhắc khéo.

- Ngài chủ tịch, hình như ngài quên mất hiện nay tôi chính là đối tượng được “chú ý đặc biệt” từ rất nhiều phía, lại có “tiền án” mất tích rồi nữa nên sợ rằng tôi ở lại sẽ phiền đến ngài thôi.

- Về chuyện này ta sẽ có thu xếp, cô yên tâm. Căn biệt thự này dù sao cũng không phải của ta nên có phiền hà gì đâu, hơn nữa....cô từng mất tích rồi thì hiện nay mất tích thêm một lần nữa âu cũng không có gì quá mới lạ cả.

Ôn ta cười đến mười phần chân thành, phất tay ra hiệu lập tức mấy tay vệ sĩ phía sau bước lên định hộ tống cô đi lên phía tầng hai. Bọn họ chưa kịp đến gần thì người đàn ông có đôi mắt màu hoàng ngọc đã chậm rãi bước lên trước, ý định sẽ tự mình đưa cô đi vô cùng rõ ràng. Mọi người không cần nghe đến mệnh lệnh của ông chủ mình cũng đều tự động lui ra, anh ta đến trước mặt cô từ trên cao nhìn xuống chờ đợi. Cô dù trong lòng vô cùng khó chịu cũng đành phải nghe theo, uể oải đứng dậy đi về phía cầu thang. Anh ta vẫn không nói không rằng bước theo phía sau, giữ một khoảng cách vừa phải. Đi lên phía trên tầng hai, Thuỷ Linh lập tức bị những thiết bị tiên tiến hiện đại trong những gian phòng làm cho giật mình lú lẫm, vẫn còn đang phân vân không biết nên đi tiếp hay dừng lại thì giọng nói lạnh nhạt phía sau đã vang lên nhắc nhở.

- Cuối hành lang là phòng có giường nệm, còn ở đây chỉ có thiết bị thí nghiệm thôi. Cô thích cái nào?

Thuỷ Linh khẽ rụt vai lại, đương nhiên là đi tiếp về phía cuối hành lang mà không có bất cứ phản nản gì.

Nhìn theo bóng lưng hai người đi khuất, ánh mắt Anna ánh lên tia ngoan độc. Không thèm để tiếng gọi giật dử của cha mình vào tai mà xoay người đi nhanh ra bên ngoài, bọc dọc ngói vào ghế lái, đạp mạnh chân ga khiến chiếc coupe đồ tươi rít lên ngoặt gấp khỏi sân rộng lao vào trong màn đêm.

Lật phật.

Làn mi dài bất giác mở bừng, đôi mắt trong suốt nhìn đắm đắm vào màn đêm sau đó cô mới từ từ trở mình ngồi dậy nhìn quanh căn phòng rộng. Khẽ rùng mình một chút khi nhận thấy hơi lạnh lùa vào bờ vai không được chăn bao bọc, khoé mắt đồng thời cũng bắt được chiếc bóng trắng phất phơ của rèm cửa bị cơn gió lạnh thổi vào. Thuỷ Linh thở dài một chút, chuỗi người ra khỏi lớp chăn nệm ấm áp đặt bàn chân trần

xuống sàn nhà lát thảm lông dày dặn, cẩn thận bước đi trong ánh trăng bàng bạc mờ ảo đến bên cánh kính mở ra ban công. Bàn tay gầy nhỏ càng có vẻ trắng bệch yếu ớt trong ánh trăng vươn ra, vừa chạm được vào lớp vải rèm đồng thời cũng ngừng lại. Đôi mắt đẹp nheo nheo nhìn người đàn ông đang đứng quay lưng lại phía mình ở bên ngoài ban công, lại nhìn một đồng lớn đen thui mềm oặt dưới chân anh ta đang bị bàn tay to đeo găng mềm nắm lấy, vô cùng nhẹ nhàng và thản nhiên quăng qua lan can xuống phía dưới gây ra một tiếng động trầm trầm khá lớn. Cô đoán có thể đây là nguyên nhân làm ình thức giấc, ngáp một cái, thu tay lại dụi dụi mắt nói nhỏ.

- Lại tăng ca sao?

Thân hình to lớn khựng lại, đôi mắt hoàng ngọc ánh lên ánh sáng lạnh lạnh trong bóng đêm từ từ quay lại nhưn mây nhìn cô. Điều thuốc lá không được châm trên môi anh ta trĩ xuống một chút có lẽ là biểu lộ duy nhất của sự ngạc nhiên, còn đầu khuôn mặt sắc nét ấy vẫn đông cứng nhìn cô chằm chằm một lúc rồi mới lên tiếng.

- Xin lỗi đã làm phiền.

Sau đó anh ta thật sự thu tay lại, không tiếp tục ném nữa mà cúi xuống nhắc “vật” rõ ràng là một người đàn ông trong trang phục gọn gàng màu đen lên vác trên vai, nhanh nhẹn sỏi những bước chân dài ra khỏi căn phòng. Thủy Linh giống như là đã quá quen thuộc với sự bài trí sa hoa xung quanh và hoàn cảnh chảnh chảnh của mình, khẽ nhún vai một cái lại quay trở về giường tiếp tục bổ ngủ, phớt lờ đi một số tiếng động không lấy gì làm nhẹ nhàng lắm đang bắt đầu vang lên từ phía bên ngoài hành lang.

Uỳnh!!!

Vừa mới kịp chui vào trong chăn, cánh cửa bị một lực vô cùng lớn tác động vào từ bên ngoài khiến ổ khoá bằng đồng kiểu cổ cũng phải bật tung ra. Cánh cửa bị đập mạnh vào tường gây ra tiếng động khủng bố tiếp theo còn “thứ” bị ném vào cửa thì đang vô cùng nhanh nhẹn lặn một vòng đứng dậy, nắm lấy vạt áo vest của mình kéo thẳng lại, rút chiếc carvat vẫn đeo chỉnh chu nơi cổ áo ra quấn một vòng quanh nắm tay. Ánh mắt sáng quắc nhìn những kẻ bịt mặt trong bộ đồ tối màu kiểu nhà binh lúc này đã bắt đầu tiến vào trong phòng, chúng gồm tất cả bốn tên và rõ ràng là những kẻ đã qua huấn luyện và có tính kỷ luật cao. Thủy Linh thở dài ngán ngẩm, có dùng đầu ngón chân để mà nghĩ cô cũng biết được những kẻ này đến đây không phải là để cứu mình bởi lẽ...đã có kẻ rút súng ra và hướng về phía cô rồi kia kia.

Vụt.

Thân hình cao lớn giống như một con báo bật lên, nhào về phía con mồi của mình không chút chần chừ, sỏi tay dài vung lên vụt mạnh chiếc carvat về phía kẻ đang cầm súng.

Ánh sáng mờ mờ của bóng đèn ngoài hành lang hắt vào căn phòng tối khiến cô không nhìn rõ hành động của anh ta, nhưng thứ đang loé lên thì có thể nhận ra được đó là vật bằng kim loại. Quả nhiên chiếc carvat đã quấn chặt lấy cổ tay của tên kia giật mạnh khiến khẩu súng văng ra xa hút theo tầm mắt của cô, anh ta không dừng lại, tiếp tục kéo gã đàn ông kia về phía mình.

Uych!

Với một động tác vô cùng nhanh gọn của cùi chỏ móc lên trên, thậm trí còn nghe được cả tiếng xương quai hàm của tên kia vỡ vụn ra. Không dừng lại ở đó, nhân lúc những kẻ kia còn chưa kịp thời phản ứng anh ta tiếp tục lao vào với một tốc độ không ai có thể ngờ tới. Có điều chúng cũng không hoàn toàn là bị thịt tất cả, cơ chế phản xạ có điều kiện của cơ thể khiến những gã đó nhanh phản ứng lại. Bởi đang cận chiến nên súng hoàn toàn bị loại khỏi, chỉ còn lại sức mạnh của nắm đấm và sự dẻo dai nhanh nhạy mà thôi. Những kẻ kia hoàn toàn bộc lộ rõ mục tiêu khi không ngừng thay phiên nhau cầm chân anh ta để một trong ba gã bọn chúng có thể xông vào, một lần nữa thể mạnh hình thể lại được anh ta sử dụng vô cùng hoàn hảo. Nếu có ai nhìn vào chiều cao hơn 1,9m và cơ thể chắc chắn to lớn thì hẳn sẽ nghĩ anh ta là một con kingkong chậm chậm, chỉ khi nhìn những cơ bắp hằn lên ở dưới lớp vải y phục và sự khéo léo khi tránh thoát khỏi những đòn tấn công, hay khi di chuyển người đó hẳn sẽ phải thay đổi lại suy nghĩ. Im lặng, uyển chuyển, nhạy bén và đầy sức mạnh. Anh ta lúc này thật sự là một con báo đen đang săn mồi, quả nhiên chưa đầy năm phút những kẻ đó đã trở thành một đồng búi nhúi nằm bẹp dưới sàn, thậm trí còn không tiếp cận được với cô trong phạm vi nửa căn phòng.

- Dưới đây thế nào?

Anh ta lạnh lùng nói vào chiếc bộ đàm móc từ nơi thắt lưng ra, hơi thở thậm trí còn không hề rối loạn.

- “Có chút khó khăn, bọn chúng có vẻ đều là lính đánh thuê đến từ Thái Lan, tôi đang bổ sung thêm người.”

Giọng nói trong bộ đàm bộc lộ rõ sự căng thẳng cho thấy mọi chuyện quả thật là không được tốt cho lắm nhưng anh ta cũng không hề tỏ thái độ gì là muốn giúp, thản nhiên ngắt liên lạc rồi lấy một điều thuốc khác trong túi áo ra ngậm lấy. Thủy Linh lúc này đã bắt đầu tỉnh ngủ ngồi ôm má nhìn anh ta từ tốn khép lại cửa phòng, lôi những kẻ kia ra phía ban công ném xuống phía dưới rồi xoay người tựa lưng vào lan can phía bên ngoài ban công, cắn lấy đầu lọc của điều thuốc, hai tay đút trong túi quần bộ dạng vô cùng tùy tiện nhìn cô qua lớp cửa kính, trong sự mờ nhạt của ánh trăng hời.

- Cô không sợ?

- Sợ? Đương nhiên sợ, chẳng có người bình thường nào bị chĩa súng vào lại không sợ cả.

Cô co chân lên trong chăn, hai tay vòng lại ôm lấy rồi tựa cằm vào nhìn anh ta trả lời thản nhiên.

- Vậy vì sao không trốn?

- Trốn? Trốn đi đâu? Cửa anh với bọn họ chặn lại rồi, tôi cũng không thể đu dây xuống dưới được, càng không có khả năng biến thân thành một cái đại hiệp phi thân lên nóc nhà bay đi mất.

Cô bĩu môi nguyền anh ta một cái thật là dài.

- Tôi biết cô có nhìn thấy nó.

Đôi mắt màu hoàng ngọc nhìn xoáy vào cô, hất cằm chỉ về phía khẩu súng đen ngòm lạnh lẽo nằm dưới chân tủ đầu giường.

- Thấy cũng vô dụng, tôi không biết dùng.

Cô tỉnh bơ cúi xuống nhặt nó lên, khá bất ngờ về trọng lượng của khẩu súng rồi tò mò ngắm nghía. Không để ý đến anh ta đang nhìn cô đầy nghi hoặc, đôi mắt nheo lại với một biểu tình rất nghiền ngẫm.

- Thật sự không biết?

Lắc lắc.

- Thật sự là giáo viên dạy mỹ thuật?

Gật gật.

Cô càng ngỡ ngàng xác nhận lại những câu hỏi của anh ta thì biểu lộ trên khuôn mặt anh ta lại càng... kỳ quái, anh ta bỗng không còn thông dong tự tại giống như khi vừa hạ gục song một lúc bốn người đàn ông nữa mà có vẻ gì đó bất đắc dĩ. Khuôn mặt nam tính nhăn lại thành một đoàn khiến vết sẹo nơi gò má lại càng trở nên đáng sợ hơn, những ngón tay thô ráp đưa lên lấy điều thuốc trên môi xuống, siết chặt lại nghiền nát nó miệng lẩm bẩm điều gì đó giống như là “điên rồi và... ngu ngốc” với chất giọng Anh-Pháp đặc sệt.

Cộc cộc.

Vừa lúc cô định lên tiếng hỏi xem anh ta có vấn đề gì với bộ môn nghệ thuật này không thì cửa phòng vang lên tiếng gõ cửa vội vã sau đó lại một lần nữa bị đẩy bật ra, lần này người xuất hiện ngoài những vệ sỹ ra còn có cả ông chủ tập đoàn Khai Sáng đã đi khỏi từ tối nữa. Ông ta hoàn toàn không còn chút dáng vẻ hào hoa nhã nhặn nào như cách đây vài tiếng, thay vào đó là sự vội vã đến hoảng hốt. Thủy Linh đưa tay lên, cản bớt ánh sáng đèn trần được bật lên bất ngờ nheo nheo mắt chờ đợi ông ta sẽ lao đến chỗ mình nhưng...

- Ta muốn thay đổi yêu cầu với anh.

Ông ta hoàn toàn không nhìn đến cô một chút, sự tập trung hoàn toàn nhằm vào người đàn ông vẫn đang thản nhiên tựa vào lan can, rút từ trong túi áo phụ phía trong ngực ra một hộp đựng thuốc lá bằng kim loại đã cũ, lấy một điều ra đưa lên môi rồi mới thờ ơ nhìn ông ta.

- Lý do?

- Ta muốn anh đi cứu con gái ta, nó...bị bắt cóc.

Đôi vai xuôi xuống bất lực, tuy cô không nhìn rõ vẻ mặt của ông ta nhưng từ đôi vai và giọng nói gấp gáp ấy cô hoàn toàn hiểu ông ta lúc này đang vô cùng rối loạn. Không hiểu sao nhưng cô bỗng cảm thấy có chút gì đó...bất đắc dĩ hộ cho bọn họ, cuộc sống đúng là vô cùng kỳ lạ. Chỉ một vài tiếng đồng hồ mà vai trò của con người ta đã được hay bị thay đổi 180°, từ kẻ bắt cóc bây giờ lại trở thành kẻ bị bắt cóc và người cha đau khổ. Thật muốn biết biết bọn họ lúc này đã hiểu cảm giác của cô và gia đình cô chưa? Đúng với câu cười người hôm trước, hôm sau người cười nhĩ. Kẻ bắt cóc con gái của ông ta cũng thật biết chọn lúc để mà bắt, dù biết là không phải lắm nhưng cô lại muốn ngửa đầu ra sau cười thật lớn và nếu có cơ hội thì bắt tay người đó.

Nhìn vẻ mặt ngẩn ra rồi sau đó biến hoá thành dòng cảm, rồi thành trào phúng rồi cuối cùng là hí hửng đến mức đôi mắt đã híp lại cong cong, khoé miệng đầy đặn bắt đầu nhếch lên thành một nụ cười vụng trộm vô cùng có dáng “tiểu nhân đắc chí” lại càng giống một con mèo được gãi đúng chỗ ngứa hơn. Đôi mắt màu hoàng ngọc toát ra lay động khó hiểu mờ mịt trong một tích tắc rồi lại trở về với sự lạnh lẽo bất biến, nhàn nhạt nhìn xuống kẻ đang bỏ tiền ra thuê mình.

- Tôi từ chối.

- Cái gì?

Ông chủ tập đoàn Khai Sáng không thể tin được mà hỏi lại, sau đó vội vã rút tập séc từ trong túi áo ngực cùng cây bút máy bằng vàng của mình ra.

- Hiểu rồi, việc này là yêu cầu nằm ngoài thoả thuận, nên ta sẽ trả anh thêm một khoản khác nữa.

- Nhiệm vụ của tôi là đảm bảo không ai động được đến cô gái này, vì vậy tôi từ chối yêu cầu của ông.

Hoàn toàn không để người đàn ông quyền lực vào trong mắt mình, anh ta thẳng thừng từ chối.

- Anh nói cái gì? Cô ta không thể bằng con gái ta được, ta muốn huỷ giao dịch này và thực hiện giao dịch mới.

Gần như là nổi điên lên, ông ta ném cuốn séc đi xông đến nắm lấy chiếc cổ áo trắng thơm kia. Bàn tay to xung lên, chỉ một động tác hết sức đơn giản và nhẹ nhàng đã hất được ông ta ra, nụ cười nửa miệng trên môi lại càng hằn sâu hơn trở thành trâm chọc và dữ tợn.

- Tôi chỉ huỷ giao dịch khi nhiệm vụ đã hoàn thành hoặc khi thân chủ...chết mà thôi.

- Khốn kiếp, quãng cái nguyên tắc chó chết ấy đi. Ta đã cho người đến thay rồi, anh lập tức có thể thực hiện giao dịch mới.

Ông ta dù có hoảng hốt nhưng quả thật dù sao cũng là một con cáo già thành tinh đã lâu năm trên thương trường, công việc vẫn được giải quyết hết sức kín kẽ.

- Điều đó là không cần thiết, bởi ông chưa từng là thân chủ của tôi.

Câu trả lời từ anh ta giống như một tiếng sét ngang tai đối với ông chủ tập đoàn Khai Sáng, sự cảnh giác lập tức nổi lên. Ông ta lui lại ra sau 2 bước trở về trong vòng bảo vệ của đám vệ sỹ, vẫn hết sức bình tĩnh mà cười lạnh.

- Thảm nào, trước đây ta đã cho người mời vài lần nhưng mày thậm trí còn không thèm trả lời vậy mà lần này lại tự xuất hiện và nhận lời đúng lúc ta cho người bắt được cô ta. Ta đã tưởng mình nghĩ nhiều bởi việc này hoàn toàn là do quyết định chớp nhoáng chứ không phải dự tính từ trước, không ngờ mày thật sự là kẻ khác gài vào. Nói đi, bao nhiêu? Ta sẽ trả gấp 3 lần, chỉ cần cứu được con gái ta về đây thôi.

Trước thái độ đã có phần mất kiên nhẫn của ông chủ họ Phùng, anh ta vẫn đứng đưng nhai nhai đầu lọc của điều thuốc lá nhìn xuống phía dưới, cùng lúc ấy trên con đường dẫn vào khu biệt thự một chiếc BMW màu trắng cũng đang lao đến với một tốc độ có thể nói là đủ để cây nát mặt đường, hất tung cả đám cát sỏi phía sau xe lên mù mịt. Tiếng gầm rú khủng khiếp của động cơ cùng ánh đèn xe sáng chói ngay lập tức thu hút được sự chú ý của mọi người, Thuỷ Linh dĩ nhiên không thể biết được chuyện gì đang diễn ra ngoài đó

nhưng không hiểu sao đột nhiên lại có cảm giác ớn lạnh chạy dọc sống lưng mà rùng mình hắt xì hơi một cái.

- Hạ hết cửa thép bảo vệ phòng thí nghiệm xuống, điều thêm người xuống phía dưới xem có chuyện gì....

Hoá ra người có dự cảm xấu không chỉ riêng mình cô, ông Phùng cũng là một kẻ có bản năng rất nhạy cảm, lập tức hạ lệnh cho đám vệ sỹ của mình.

-...còn cô, đi theo ta.

Về tự tin cùng bình tĩnh của ông Ta lúc này hoàn toàn bị sự nghiêm trọng chui đi sạch sẽ, nhìn đến cô mà yêu cầu song cũng không hề chờ đợi mà bước ra ngoài. Thuỷ Linh lại thở dài một hơi rõ là dài chậm chạp bò ra khỏi ổ chăn ấm áp sạch sẽ, thứ duy nhất cô hài lòng và quyến luyến ở đây. Cầm lên chiếc khăn choàng bằng len cashmere mềm mại khoác ra ngoài bộ váy ngủ dài chấm gót mình đang mặc, đôi chân trần thả xuống bước từng bước uể oải trên mặt thảm trải sàn. Vừa ra đến cửa thì âm thanh của sự đổ vỡ rung chuyển cả căn nhà bất ngờ vang lên khiến cô giật mình, lão đảo phải vịn vào khung cửa nẹp gỗ mới có thể đứng vững. Sau thứ âm thanh khủng bố đó cả toà biệt thự rộng lớn bỗng như chìm vào trong yên lặng, để rồi qua một giây dài như hàng thế kỷ thì bị một giọng nói trầm thấp mang theo giận dữ cùng băng giá đến cực điểm vang lên xé rách.

- Cô ấy đâu?

Chỉ ba từ duy nhất nhưng cũng đã đủ để nói lên tất cả, trái tim Thuỷ Linh thót một cái rồi bắt đầu dồn dập lên trong lồng ngực khiến cô phải đặt tay lên để đè lại. Đôi chân không thể điều khiển được cứ thoăn thoắt bước đi trên sàn đá hoa cương lạnh lẽo của hành lang, đưa cô chạy ra lan can để nhìn xuống đại sảnh tầng một và...

- Diệp....

Đôi môi đầy đặn khẽ thì thào khi bóng dáng cao gầy thanh lãnh trong chiếc áo choàng trắng muốt ấy lại một lần nữa xuất hiện trong tầm mắt của cô, dường như cảm nhận được lời thì thầm còn nhẹ hơn gió thoảng, đôi mắt sâu thẳm và đen thẫm như saphia lập tức ngược nhìn lên phía trên. Ngay khi bắt gặp được thân ảnh kiều nhỏ thì ngọn lửa trong đáy mắt lại giống như bùng lên mạnh mẽ hơn gấp bội phần, khoé môi mím chặt nghiêm nghị lạnh lùng hé khẽ dương lên thành một nụ cười mềm mại rồi nhanh chóng biến mất, thay vào đó là một vẻ khắc nghiệt cùng cực khi đảo qua người đàn ông trung niên đang từ trên cầu thang rộng bước xuống sảnh. Cô lúc này mới để ý, trong tay anh nắm theo....xin hãy chú ý là “nắm” đúng nghĩa một thân hình mềm oặt lão đảo.

- Anna, Anna con gái của ba...

Ông Phùng sau khoảng khắc khựng lại do bị cái nhìn buốt giá ấy chiếu phải cuối cùng cũng giống như cô, nhìn đến được trong tay của anh đem đến là ai. Vội vã gạt những vệ sỹ xung quanh mình ra định chạy xuống nhưng vừa mới chuyển động liền phải dừng lại, không thể tin nổi nhìn con gái mình bị bàn tay với những ngón thon dài trắng muốt không chút lưu tình nắm sắp xuống sàn nhà.

- Anh...là ai? Nếu đã cứu được con gái của ta về thì ta sẽ hậu tạ, có sao lại....

Cười lạnh.

Chỉ một tiếng cười hết sức khẽ nhưng lại vô cùng bén nhọn châm chọc vang lên trong không gian rộng của gian sảnh, cắt đứt lời ông ta.

- Ai nói tôi cứu cô ta?

Bàn tay bên kia khẽ động, để lộ ra một vật kim loại dài và mảnh ánh lên ánh sáng lạnh lẽo bằng bạc khi đặt lên cần cổ trắng mịn của cô gái.

Nhẹ nhàng.

Cơn gió đông khô hanh mang theo hơi lạnh từ bên ngoài thổi vào cuốn những sợi tóc dài xoã tung, để lộ ra một khuôn mặt trắng đến không còn nổi một giọt máu với sự hoảng sợ cùng cực vẫn chưa hề phai đi. Tà áo choàng dài cùng tuế kiếm không nhiễm một hạt bụi lay động, mang theo hương hàn mai nhàn nhàn nhạt

như có như không quẩn quanh trong không khí. Khuôn mặt hoàn hảo như được tạc ra từ bạch ngọc với đôi mắt hắc ám từ trên cao nghiêm khắc nhìn xuống không đem theo một tia tình cảm, lạnh lẽo đến mức làm cho bất cứ ai cũng phải cảm thấy đó không thể là ánh mắt của con người. Sát khí giống như mùa đông tràn ngập trong không gian, một chút cũng không muốn che dấu ập vào khiến tất cả đều đồng loạt lùi về phía sau.

- Anh...muốn gì?

Cuối cùng thì chủ tịch Phùng cũng tìm lại được tiếng nói của mình, dù nghe đã lạc hẳn đi.

- Cô ấy.

Thậm trí cả ánh mắt cũng không thêm động, môi mỏng chỉ khẽ nhếch lên nhưng không hiểu sao người ta hoàn toàn có thể biết được người anh muốn nói đến là ai. Mọi ánh mắt đều dồn vào Thuỷ Linh vẫn đang im lặng, cũng không có bước xuống mà cứ đứng ở đó lẳng lẳng nhìn anh đến ngây ngốc.

- Tiến...tiền sỹ Quân Thành?

Cuối cùng cũng có người nhận ra người đàn ông khoác vẫn còn khoác nguyên áo blue trắng đang kẻ kiếm vào cổ thiên kim đại tiểu thư của tập đoàn Khai Sáng kia là ai, bọn họ dù biết anh là người thuộc tổ chức MSF, lại là một người không hề đơn giản nhưng...đến mức thế này thì quả thật chưa từng có một ai nghĩ đến.

- Tôi đến đón vợ mình.

Giọng nói trầm thấp khi nhắc đến chữ “vợ” hoàn toàn không tự chủ được mà mất đi vài phần khắc nghiệt, bàn tay tinh tế đưa ra hướng về phía Thuỷ Linh đang đứng trên hành lang tầng hai chờ đợi.

- À...

Làn mi dài lúc này mới nhẹ nhàng chớp chớp vài cái như bừng tỉnh khỏi giấc mộng, gò má trắng bệch thiếu sức sống thoáng chốc ửng hồng ngượng ngùng bởi sự ngẩn ngơ của mình. Cô à lên một tiếng ngốc nghếch gật gật đầu, không dám ngẩng lên nhìn anh rồi mới thu tay lại xoay người định bước về phía cầu thang dẫn xuống sảnh, chỉ có điều...

- Nghĩ cũng đừng có nghĩ.

Một giọng nói khác cũng lạnh lùng và sắt đá không hề kém bỗng vang lên từ phía sau, Thuỷ Linh theo bản năng giật mình quay mạnh người lại khiến những lọn tóc nâu nhẹ nhàng bị hất lên, đôi mắt tuyệt đẹp mở lớn trừng trừng như muốn rách ra nhìn thẳng vào đôi mắt màu hoàng ngọc ánh lên tia đắc thắng sáng rực của loài chim đại bàng rồi trượt xuống khẩu súng đen ngòm lạnh lẽo trong bàn tay đeo găng bằng da mỏng. Họng súng cũng như đôi mắt ấy không hướng về phía cô, mà hướng thẳng xuống phía dưới sảnh, nơi cũng đã từng thu hút hoàn toàn sự chú ý cũng như nhịp đập từ trái tim cô, nơi anh đang đứng.

Giống như một thước phim được phát thật chậm, thật chậm....Thuỷ Linh bỗng cảm thấy mọi thứ dường như bị đông cứng hết cả lại trong màn nước băng giá. Cái lạnh không đến từ bên ngoài, mà đến từ giữa ngực, từ trong trái tim cô, từ nơi hình ảnh ngày đông tuyết trắng trong rừng tuyết từng một lần nữa hiện ra trong tâm trí cô. Một lần nữa cô dường như lại thấy đôi phượng màu tím tối bị mất đi hoàn toàn ánh sáng ấy, thấy nụ cười gượng gạo nhưng ngập tràn yêu thương ấy, thấy dòng máu đen đặc sệt và tiếng hít thở rìn rít đầy khó nhọc...và trong một tích tắc dường như bên tai cô lại vang lên tiếng trái tim đập dứt quãng từng nhịp chậm dần.

- K..h..ô..n...g.....!!!!

Đôi môi hé mở, cô dùng hết sức thét lên đến tê tâm liệt phế nhưng bên tai cô lại vẫn chỉ văng vẳng tiếng nhịp tim nặng nề mà không hề nghe thấy tiếng của chính mình cũng như những người xung quanh. Tâm trí cô trắng xoá, thân hình kiêu nhỏ không hề đem theo bất kể suy nghĩ nào hết lao vào chắn trước họng súng tối đen như vực xoáy cuốn hút linh hồn con người chìm sâu. Đôi mắt trong suốt tập trung hoàn toàn vào ngón tay đặt trên cò súng đang dần dần siết lại, cảm giác về thực tại lúc này đã kỳ lạ đến mức thậm trí cô còn thấy được chuyển động lùi lại của nòng súng để đẩy vỏ đạn ra sau khi viên đạn được bắn xoáy khỏi nòng.

Người ta thường nói, con người khoảng một vài giây trước khi đối mặt với cái chết thì sẽ thấy xuất hiện lại toàn bộ những kỷ niệm trong cuộc đời. Cô thấy điều này thật là vô vẩn, bởi khi lưỡi kiếm của Tây Môn Xuy Tuyết đâm xuyên qua người, cô chỉ cảm thấy lạnh và trước mắt là một đôi phượng mầu đang mở lớn bàng hoàng với hai mầu đỏ và trắng vô cùng tiêm diễm. Rồi khi ấn tuyết mệnh trâm lún sâu vào trong trái tim mình, trong mắt cô chỉ nhìn thấy gương mặt thanh thản như say giấc nồng của người đàn ông mình yêu cùng với sự tuyệt vọng đến vỡ toang lồng ngực. Còn lúc này, thứ đang lướt qua tâm trí cô lại không phải những điều ấy, không phải anh, không phải thời thơ ấu êm đềm bên cha mẹ hay quãng thời gian kỳ lạ cô giống như Alice lạc vào xứ sở thần tiên ở Hạo Long quốc mà lại là....

Một cây hàn mai.

Cây hàn mai rất lớn, vô cùng lớn, lớn đến mức độ tán của nó xòe rộng ra bao phủ cả một ngọn đồi dưới chân, tạo thành một đám bạch vân khổng lồ giữa rừng hồng mai đỏ rực. Tán cây lay động theo từng cơn gió mà reo rắc xuống phía dưới những cánh hoa mỏng manh tinh khiết của mình, mờ mịt hư ảo đến mức khiến cho người ta sinh ra ảo giác về một thân ảnh bạch y thanh lãnh đang đứng ở nơi đó. Khẽ nghiêng người cúi xuống, ông tay áo trắng muốt chậm rãi đưa ra che chở ột vật nhỏ mềm mại cuộn lại mà nằm dưới gốc cây khỏi những giọt băng tuyết buốt giá....

ĐOÀNG!!!

Tiếng súng nổ gần kề như muốn xé tan không gian, xé rách tất cả những ảo mộng sâu trong tâm trí, đem theo mùi cay nồng khét lẹt của thực tại ập vào khiến thân hình nhỏ bé lão đảo ngã quỵ.

..”*Đã gửi từ trái tim của tôi*”..

68. Chương 67

Chương 65: Lòng dạ đàn bà.

- Tôi chỉ đùa chút thôi, anh cũng biết đấy, nằm lâu một chỗ rất là nhàm chán a....

Thủy Linh quay trở lại với vẻ nhàm chán uể oải của mọi khi, cười đến loan thần khiến cho Trần Lâm dù biết rằng mình đang bị đùa cợt cũng không thể nói được điều gì, đành phải hòa theo cười vụn vụn.

-...chúng ta nói đến đâu rồi nhỉ? À, tập đoàn của các anh là tập đoàn lấy nhân đạo làm đầu nhỉ. Vậy sao không nhân đạo với đối tượng là tôi đây trước đi? 3% nói thật cũng là một con số khá lớn nhưng....cái giá để có được sự thành công nó còn lớn hơn nhiều, vậy nên 7% nghe thì có vẻ thích hợp hơn. Và hãy nhớ, là 7% trên tổng doanh thu, ko phải là tính riêng lợi nhuận.

Cô vẫn giữ thái độ cùng lời nói không nhanh không chậm của mình mang theo một vẻ trào phúng, lại có cả sự lạnh lùng. Đối với những kẻ giả nhân giả nghĩa thế này, cô tuyệt đối sẽ không lưu tình.

- Bấy phần trăm trên tổng doanh thu? Như vậy có phải là hơi quá rồi không?

Trần Lâm nhú mày, trở về với sự nghiêm túc nhìn cô.

- Quá sao? Nếu quá thì tôi nên đòi 10% kìa, dù sao không có tôi thì cũng sẽ không có cái dự án hay nghiên cứu nào hết mà.

Cô mỉm cười híp mắt lại vô cùng vui vẻ khiến cho ai đó cảm thấy vô vùng chướng mắt hừ lạnh một tiếng, Thủy Linh lại càng giống như không quan tâm đến cô ta hơn.

- Tại sao ta không xem xét lại ở mức 5 nhỉ, cô còn có thêm ưu đãi khi trở thành cổ đông của tập đoàn nữa. Với một người phụ nữ thông minh, tôi nghĩ cô sẽ hiểu đâu là giới hạn.

Trần Lâm nhếch khoé môi cười nhạt, mới đầu anh ta nghĩ rằng với một giáo viên thì cuộc thương lượng sẽ vô cùng đơn giản, ai ngờ...người phụ nữ này lại tham lam như vậy.

- Hiểu, tôi đương nhiên hiểu. Để trở thành cổ đông đương nhiên phải mua cổ phiếu có phải không? Và để mua được cổ phiếu của tập đoàn các anh tôi sẽ phải bỏ ra chính số phần trăm lợi nhuận mình có được, để xem nào....

Thuỷ Linh khẽ nhủ mi lẩm nhẩm, đủ để cho tất cả mọi người cùng nghe thấy.

-...ồ, sẽ là một con số không hề nhỏ. Số lượng cổ phiếu đc bán ra nhiều như vậy đương nhiên giá cổ phiếu sẽ tăng, tiền lợi tức của tôi sẽ lại tiếp tục rót vào đây, thật là....một mũi tên bắn trúng rất nhiều con thỏ đấy luật sư Trần Lâm.

Yên Chi ở bên cạnh lúc này đã không thể cười nổi trước sự việc trở nên nghiêm túc một cách quá nhanh chóng như vậy, miệng nhỏ không thể kìm nổi mà bật thốt lên.

- Vậy không phải sẽ càng lúc càng được lợi hay sao?

Trần Lâm vừa mới gạt nhẹ đầu, chưa kịp nói thì lại một lần nữa bị ngắt lời.

- Lợi, đương nhiên phải lợi rồi nhưng vấn đề là lợi cho ai kia.

Nghe Thuỷ Linh nói vậy, luật sư trần lập tức biến sắc.

- Xin cô đừng hiểu lầm, dĩ nhiên chúng tôi bao giờ cũng nghĩ đến lợi ích của người dân là đầu tiên.

- Vậy sao? Thử làm một bài toán chung xem nhé, số lợi nhuận mà tôi được hưởng sẽ trực tiếp được quy đổi ra cổ phiếu. Tức là tiền của các người sẽ được chuyển từ túi bên trái sang túi bên phải còn tôi thì sẽ nhận được một mớ giấy chứng nhận. Cổ phiếu của các người lại được mua vào tăng độ biến như vậy chắc chắn sẽ khiến giá trên sàn giao dịch tăng vọt, như vậy vô hình chung tôi chính là trở thành kẻ thúc đẩy giá trị cổ phiếu cho các người lên rồi. Trong khi đó, tôi vẫn phải cống hiến cho “công cuộc nhân đạo” kiềm đòn bẩy kinh tế và tầm bình phong ọi hoạt động giao dịch chắc chắn chỉ cơ lợi cho các người nhưng mà thứ tôi nhận được chỉ là một tài khoản mình không bao giờ được phép rút. Chắc, nếu là như vậy thì...tôi phải xem xét lại hai chữ “nhân đạo” mà các người luôn đề cao đấy.

- Cô...

Trần Lâm cứng họng, không ngờ kẻ sách tướng như kình kê vừa mới nẩy ra trong đầu lại bị bóc mẽ một cách không thương tiếc như vậy. Bất ngờ hơn, một luật sư kinh tế lão luyện như anh ta lại bị một nữ giáo viên dạy mỹ thuật nhìn thấu. Đây là trách kình nghiệm thực tiễn của bản thân chưa đủ hay là trách anh ta đã quá khinh địch đây. Quả thật, có mấy ai ngờ đến một cô gái dùng thuật ngữ kinh tế chuyên môn còn chưa chuẩn lại có thể đơn giản vạch trần một luật sư đây? Sau giây phút bối rối, vừa định nói thêm thì cô gái khoác áo thực tập sinh bên cạnh đã đưa tay ra cản lời, nụ cười trên khoé môi khắc sâu, cầm ngang cao đầy kiêu ngạo nhìn Thuỷ Linh.

- Được, 7% trên tổng doanh thu...nhưng, tôi có thêm một điều kiện nữa.

Thuỷ Linh lúc này mới liếc nhìn sang cô ta, nhướn mày thay cho câu hỏi.

- Tôi là Anna Phùng, con gái duy nhất của chủ tịch hội đồng quản trị tập đoàn Khai Sáng. Hay nói một cách khác tôi mới chính là người đại diện cho tập đoàn, vì vậy lời nói của tôi là quyết định ở đây.

- Ra là thiên kim đại tiểu thư, thẳng thắn lắm. Được, còn có yêu cầu gì nữa mời nói luôn.

Đối với vẻ kiêu kỳ ngạo mạn của cô ta, Thuỷ Linh không muốn để tâm cứ nhàn nhạt mà trả lời.

- Thêm một triệu mỹ kim nữa để cô “biến mất” trong vòng 3 năm.

Lạch cạch.

Chiếc đĩa trong tay Yên Chi rơi thẳng xuống mặt bàn kính gây ra tiếng động duy nhất trong phòng bệnh im phăng phắc, ngay cả luật sư Trần Lâm cùng hai vệ sỹ phía sau cũng trợn tròn mắt nhưng theo kinh nghiệm nghề nghiệp đành phải nén lại mà im lặng.

- Lý do?

Thuỷ Linh là người duy nhất vẫn bình thản, chỉ có giọng nói hơi lộ ra chút...hứng thú.

- Không có lý do gì hết, tôi muốn giữ bí mật chương trình này.

Mặc dù nói vậy nhưng không hiểu sao gò má cô gái có chút hồng hồng, ánh mắt cũng trở nên long lanh hơn, nhẹ cúi đầu chứ ko còn kiêu ngạo như vừa nãy.

- Ai nha, quả thật là một người con có hiếu, thật biết nghĩ cho cha mình ghê. Chỉ có điều.....tôi từ chối...

- Cô từ chối một triệu mỹ kim?

Thiên kim tiểu thư của tập đoàn Khai Sáng cùng mọi người một lần nữa lại kinh ngạc đồng loạt thốt lên.

- Phải, tôi từ chối bởi....lý do quá nhạt nhẽo. Nếu tôi ký hợp đồng với tập đoàn của cô thì bảo mật chính là một phần của nó rồi, nên một triệu mỹ kim này tôi không thể nhận khi chưa biết nguyên nhân.

Cô nhún vai thờ dãi làm như là tiếc lắm vậy.

- Cô...được, một triệu mỹ kim đó là để cô không được liên lạc với bất cứ ai ở bên ngoài, đặc biệt là tiến sỹ Quân Thành. Thầy ấy có liên quan đến một số tổ chức phi chính phủ và quốc tế, tôi không muốn thông tin rò rỉ ra ngoài.

Anna Phùng lúc này mặt ko đổi sắc, tim không loạn nhịp nói hết một hơi. Nếu như những ngón tay nhỏ không nắm chặt vạt áo đến thành vết thì Thuỷ Linh chắc cũng tin phần nào vào lời nói của cô ta, chỉ có điều đời không bao giờ có chữ nếu.

- À...quả thực vấn đề này cũng đáng để suy nghĩ đấy nhỉ...chỉ là...có một triệu thôi sao?...

Thuỷ Linh lại một lần nữa không để ý đến những người khác mà lẩm bẩm, ánh mắt của Trần Lâm thoáng có tia hèn mọn còn Anna Phùng lại ngập tràn sự khinh thị, Yên Chi thì là không hiểu mà thắc mắc.

- Không phải sang tuần là cưới rồi sao? Anh rể như vậy, muốn không liên lạc thì sợ rằng....xoẹt.

Bàn tay đưa lên chặn ngang họng làm cử chỉ cắt cổ sau đó rùng mình một cái, Yên Chi nhìn chị mình với ánh mắt hiện rõ ba chữ “thực, đáng, thương”!

- Lòng tham của con người quả thật là vô đáy, nhưng không sao, như vậy lại chính là dễ trao đổi hơn. Giá cuối cùng là một triệu rưỡi mỹ kim để cô cắt đứt toàn bộ quan hệ với tiến sỹ Quân Thành, đương nhiên tôi sẽ trả bằng tiền mặt và sẽ giúp cô bảo đảm sự an toàn lẫn bảo mật.

Anna Phùng đã bỏ đi bộ mặt đài các nhu mì của mình, thay vào đó là một vẻ khinh miệt nhìn xuống Thuỷ Linh. Giống như một nàng công chúa đang nhìn xuống một kẻ khát cái ở dưới chân mình, chờ đợi được bổ thí.

- Phải, lòng tham con người quả là vô đáy luôn thèm muốn thứ không thuộc về mình.

Thuỷ Linh tựa người trên ghế, bàn tay chống cằm ôm lấy một bên má nhìn xoáy vào cô gái ngồi đối diện mình, đôi mắt to mơ màng sắc lại, từng lời nói mang theo quyền uy cùng sự phán xét dõng vào tận tâm can của kẻ khác. Rõ ràng vừa rồi cô còn một vẻ cợt nhả cùng lưỡi biếng vậy mà giây phút này lại trở nên bén nhọn và thâm trầm đến mức khó dò, khiến cho ngay cả Trần Lâm cũng phải giật mình. Vì lý do nghề nghiệp anh ta đã từng tiếp xúc với không biết bao nhiêu loại người, và người phụ nữ tưởng như vô hại giản đơn lúc ban đầu bây giờ bắt đầu bộc lộ ra những chiếc gai của mình. Cô ta không chỉ là một kẻ thông minh đơn thuần mà còn biết khéo léo giấu nó đi sau vẻ ngờ nghệch, không những là để lừa gạt người khác mà còn để lừa người ta đi vào chỗ mất cảnh giác mà lộ ra nhược điểm cũng như suy nghĩ. Nhìn nụ cười sâu sắc trên đôi môi đầy đặn kia, anh ta bỗng hiểu ra, đây mới chính là mục đích của người phụ nữ này. Cô ta sử dụng việc trao đổi về dự án cũng như thoả thuận lợi nhuận khiến mọi người nghĩ rằng mình là một kẻ tham lam để lợi dụ để ép cho cô tiểu thư của tập đoàn Khai Sáng trở nên sốt ruột đến mức đưa ra thoả thuận cuối cùng, thoả thuận đã cho biết ý định thật sự của Anna.

- Chỉ cần tôi muốn là sẽ được, bất kể đó là gì.

Anna Phùng bước bình như đường như là để tự trấn an mình trước vẻ tự tin đến là đương nhiên của Thuỷ Linh.

- Vậy thứ cô muốn là gì? Là vị tiến sỹ y khoa tài năng, là người đàn ông anh tuấn lạnh lùng, là một trái tim tràn đầy bằng giá hay chỉ là để thoả mãn cái cảm giác đoạt được thứ mà mình muốn?

Cô vẫn giữ nụ cười trên môi, từng lời chậm rãi như đóng đinh vào tai, khiến Anna vừa thấy chột dạ lại vừa thấy vô cùng khó chịu.

- Cô có qua tự tin không vậy? Xét theo bối cảnh, gia thế, tôi với cô khoảng cách chính là như trời với đất lại chưa kể đến tuổi trẻ, sức khoẻ và ngoại hình. Bất kể ai cũng đều thấy được giữa tôi và cô ai mới là người có tiền đồ hơn, nếu không có đứa bé trong bụng cô nghĩ khả năng của mình sẽ là bao nhiêu?

Anna khinh thường cười lạnh, lấy lại được vẻ tự tôn của chính mình.

- Vậy ngoài những thứ ấy thì bản thân cô còn có gì?

Thuỷ Linh không chút nao núng hỏi lại làm cô ta nghi hoặc.

- Ý cô là gì?

- Không hiểu sao? Những thứ cô vừa nói đến đều là vật chất từ người cha giàu có của cô mang đến, còn cô? Cô có được điều gì của riêng bản thân mình chưa?

Trần Lâm thấy nụ cười thường trực trên môi tiểu thư nhà mình đã bị xoá sạch lập tức biết có điều không ổn, lập tức lên tiếng giải vây.

- Cô Tiêu cứ nói đùa, những thứ gì của chủ tịch đương nhiên thì tất cả đều là của con gái ông. Vấn đề này là không còn gì để bàn cãi nữa, chúng ta quay lại chuyện về dự án được chứ?

- À, cũng đúng.

Thuỷ Linh cười cười dời mắt khỏi khuôn mặt trắng bệch của Anna Phùng trở về trên tập hồ sơ trên bàn, bàn tay nhột nhột vươn ra cầm lấy đưa cho Yên Chi ở bên cạnh.

- Được rồi, tài liệu này để lại chỗ tôi đọc đi, sẽ trả lời các người sau nhé. Tạm biệt, đi ra nhớ đóng cửa lại giùm!

Cô phe phẩy tay trực tiếp hạ lệnh đuổi người, mặc kệ sắc mặt như nuốt phải ruồi phải gián của bọn họ.

Yên Chi nhú mày nhìn đôi mắt giảo hoanh của của hai tên vệ sỹ đi phía sau lúc đóng lại cửa phòng tiến chân bọn họ, trong lòng bỗng dâng lên một nỗi bất an khó lường.

- Chị, những kẻ này lòng dạ khó lường không nên làm chúng mất mặt như vậy. Tập đoàn Khai Sáng này thế lực cũng không phải nhỏ, chỉ sợ....

Hai chị em im lặng nhìn nhau hiểu ý, Thuỷ Linh có chút trầm ngâm. Quả thực lần này cô cũng có chút hơi quá khi nặng lời như vậy nhưng lửa giận trong lòng vẫn còn chưa nguôi hết đâu, cô gái kia thực là....dám có ý tưởng với người đàn ông của cô không nói, thái độ lại kiêu ngạo đến như vậy nếu không cho cô ta bài học thì thật là quá uổng phí. Chỉ có điều bây giờ cô không còn là thành chủ phụ nhân cũng không còn nhất đẳng thị vệ bảo hộ nữa, anh cũng không còn là Thiên Ngoại Phi Tiên Diệp Cô Thành với kiếm thuật tuyệt luân và nắm trong tay quyền lực khuynh thiên hạ nữa. Thế giới này là thế giới hiện đại, nơi kẻ có thế lực, có đồng tiền mới là kẻ mạnh mới là chân lý, nơi này cô không có chỗ dựa cũng không có thực quyền...phải làm sao đây? Cô không thể gây rắc rối cho gia đình mình, lại càng không thể để liên lụy đến anh.

Chương 66: Nam nhan hoạ thủy.

- Chuyện tối đầu thì hay tối đó, em đừng lo cũng không nên nói lại cho cha mẹ đặc biệt là không được nói cho anh ấy, mất công bọn họ lo lắng.

Yên Chi không yên lòng nhìn nụ cười gượng gạo và vẻ mặt không tốt chút nào của Thuỷ Linh, lại nhìn bóng tối bên ngoài đang bắt đầu buông xuống bên ngoài, cảm giác bất an càng lúc càng tăng thêm.

- Em bồn chồn cái gì, bọn họ dù thế lực có lớn đến đâu cũng không thể một tay che trời. Cùng lắm chị sẽ nhận lời bên viện huyết học trung ương, hiện giờ là quãng thời gian nhạy cảm chị có vấn đề gì bọn họ cũng không thể thoát khỏi liên quan nên chắc hẳn sẽ không manh động đâu....

Cô càng nói lại càng thấy có lý, tuy là nói với Yên Chi nhưng cũng là để trấn an chính bản thân mình.

- Chỉ mong là như vậy, em tuy không biết rõ lắm về ngành y dược nhưng tiếng tăm của tập đoàn Khai Sáng này cũng không được tốt lắm, mấy vụ vacxin hết hạn vẫn dùng để tiêm chủng hay biến thuốc chống trầm cảm thành thuốc giảm cân bọn họ tuy chứng minh được mình không có liên quan, là do quản lý kém dẫn đến nhân viên dưới quyền gian lận nhưng điều này chính là trẻ con 6 tuổi cũng không thể tin.

- Mình biết vậy mà đề phòng thôi, sáng sớm ngày mai chị sẽ từ chối bọn họ và liên hệ lại với viện huyết học.... mà cũng muộn rồi, em đi ăn tối đi tiện mua cho chị một bát phở ở bên ngoài luôn nhé, cháo dinh dưỡng trong viện nói thật là nuốt không thể trôi được....

Thuỷ Linh lại lười biếng nằm dài ra giường bệnh cỡ lớn của mình, bắt đầu rên rỉ về đồ ăn giống như cậu em trai út của bọn họ mỗi khi bị mẹ ép uống sữa, làm gì có chút bộ dáng âm trầm cao thâm khó lường nào của ban nãy khiến cho Yên Chi không thể nhìn nổi xì một cái cười ra tiếng.

- Chị thật là, ba nói anh rể chiều chị đến hư rồi cũng chẳng sai chút nào. Cháo dinh dưỡng trong viện S là do các ma sơ của tu viện nấu mang đến, mười mấy năm mẹ đem về có lần nào thấy chị chê đâu vậy mà bây giờ lại than nuốt không trôi.

Nói thì nói vậy nhưng Yên Chi cũng vẫn bước đến bên móc treo quần áo, quàng lên chiếc khăn dạ đồng màu với áo choàng dày nặng, sau khi quay lại nhìn chị mình đang yên vị trong giường nệm ấm áp rồi mới mở cửa bước ra ngoài hành lang. Thấy bên ngoài không vắng vẻ như mình tưởng cũng yên tâm hơn, lúc bước vào thang máy cô còn thấy mình thật là có chút quá cẩn thận rồi.

Lắc lư...

Thuỷ Linh cố gắng he hé mở mắt để nhìn nhưng không thể, tất cả những gì cô cảm nhận được chính là sự lắc lư đều đều có nhịp điệu và những tiếng lao xao rì rì nho nhỏ. Cả thân người bị cảm giác nặng nề bất lực đè nặng, ngay đến cả mí mắt cũng không thể động, kip hiểu cũng như xác định được điều gì đang diễn ra thì âm thanh lạnh lạnh của một giai điệu thịnh hành vang lên, giọng đàn ông trẻ tuổi lại mang theo thổ âm chứ không phải giọng của người thành phố A trả lời.

-.....hàng đang chuyển.....an toàn.....địa điểm, kho C-8 cảng Phà Đen cũ.

Sau đó là im lặng, sự im lặng đến đáng sợ đối với cô lúc này. Cố gắng hít vào thở ra thật là đều đặn để ngăn không ỉnh mất đi bình tĩnh, cảm giác dần dần cũng quay trở lại. Cô xác định được mình hiện đang bị quấn trong một chiếc chăn dày màu đen và đặt nằm dưới sàn một chiếc xe du lịch không được sạch sẽ cho lắm bởi một thứ mùi hôi hám và chua nồng đang xộc vào khứu giác, chặt vật đè nén lại cảm giác nôn nao trong người cô tiếp tục im thin thít giả ngủ. Trong lòng có chút chua chát, thật là....không ngờ bọn chúng lại ra tay quá nhanh như vậy, là ông chủ tập đoàn Khai Sáng hay thiên kim tiểu thư của bọn họ do quá sốt ruột mà không thể chờ đợi được đây? Hoặc giả là cả hai đi...

Cạch.

Tiếng cửa xe khô khốc mở ra sau một khoảng thời gian chạy lòng vòng và đỗ lại ở nơi kho hàng tối tăm, cô vẫn tiếp tục giả ngủ để ột trong hai gã đàn ông lực lưỡng kia vác lên chuyển qua một chiếc xe khác. Lần này có chút khá khẩm hơn do cô được đặt nằm ở ghế sau chiếc xe và rõ ràng là nó không có mùi vị khó chịu nào, còn đang phân vân không biết có nên hé mắt ra nhìn hay không thì một thứ ánh sáng dịu dịu đã bùng lên rồi ngay lập tức vụt tắt, tiếp theo là giọng lạnh nhạt.

- Xác nhận đúng người, tôi sẽ chuyển tiếp từ đây.

Cửa xe đóng lại, rồi tiếp tục di chuyển. Khác với lần trước, lần này chiếc xe có vẻ như đang đi vào trong nội thành bởi những âm thanh ồn ã náo nhiệt dần lên.

- Tôi biết thuốc mê không có tác dụng với cô nhiều, cũng sắp đến nơi không phiền nếu cô có thể tỉnh chứ?

Giọng nói rõ ràng có mang theo trào phúng cùng ý cười nhàn nhạt nhưng với chất giọng lạnh lẽo nó lại trở thành mang tính...đe dọa. Thuỷ Linh biết người này chắc chắn không đơn giản như những kẻ lúc nãy nữa,

hít vào một hơi đầy lồng ngực cô từ từ ngồi thẳng dậy, quần chiếc chần trên vai chặt hơn lại rồi mới nhìn đến bên cạnh mình.

- Anh là người của tập đoàn Khai Sáng?

Cô nheo mắt đánh giá người đàn ông trong bộ tây trang đen huyền có mái tóc bóng mượt được vuốt ngược ra sau chỉnh chu đến mức không một sợi nào lạc lỏng ra ngoài, thứ ánh sáng lờ mờ từ đèn đường hắt vào trong xe không cho phép cô nhìn anh ta rõ hơn nhưng từ hình thể cao lớn khác thường cùng đôi mắt màu hoàng ngọc lạnh lẽo cô xác định anh ta không phải người Á Đông.

- Có thể có, có thể không. Cô cũng biết đấy, thông tin về người mang loại máu đặc biệt có thể kháng lại tất cả những độc chất dù là Cyanua hay Axit Hydrofloric, VX, Ricin, Strychnine thậm trí là cả Batrachotoxin....rất có giá trị, nên để có được dòng máu ấy không chỉ là tham vọng của một mình Khai Sáng.

Người đàn ông thoải mái tựa người trên ghế, đôi bàn tay đeo găng mỏng bằng da cùng màu với bộ vest đan lại đặt trong lòng vô cùng lịch sự nhưng lại làm cho cô lạnh sống lưng, đặc biệt là khi bị đôi mắt đại bàng ấy ghim thẳng vào.

- Tốt, với tôi vậy là đủ.

Cô gạt đầu coi như đã hiểu, xoay lại người tựa vào ghế ánh mắt trượt ra phía ngoài cửa xe, nơi con phố nhộn nhịp.

- Đủ cho điều gì?

Đôi mắt hoàng ngọc ánh lên một chút khi nhìn về thờ ơ và sự lảng tránh của cô, thậm trí là đôi tay gầy nắm lấy mép chần đến trắng bệch để quần chặt vào người hơn anh ta cũng không bỏ qua.

- Đủ để biết mình sẽ được an toàn....

Ngừng lại một chút, nghĩ nghĩ rồi lại lẩm bẩm tự bỏ xung.

- ...ít nhất là cho đến khi các người tách được kháng thể ra khỏi máu tôi.

Rồi cả hai lại quay về với sự im lặng, giống như hai người xa lạ trên cùng một chuyến xe chứ không hề có chút gì giống với kẻ bắt cóc và người bị bắt cả. Thành phố đông đúc dần bị bỏ lại phía sau, chiếc sedan bắt đầu đi vào con đường vắng vẻ dành riêng cho khu dân cư cao cấp, dừng lại ở một khu biệt thự nằm biệt lập. Cửa xe lập tức được người mở ra từ bên ngoài, có sẵn sáu người đàn ông đứng ở phía bên ngoài đợi cô bước ra. Thủy Linh cũng không lấy điều đó làm lạ, thản nhiên bước xuống trên vai khoác hờ chiếc chần giống như một loại áo choàng dày. Cô phải thầm cảm ơn quãng thời gian ở tại Hạo Long quốc, vị thành chủ nào đó luôn sợ phu nhân của mình lạnh mà chuẩn bị rất nhiều loại ngoại bào dày và dài có khi còn hơn cả một chiếc chần thể này, cho nên việc di chuyển trong khi ôm theo cả một thứ lướt trượt đối với cô không thành vấn đề. Cầm găng cao, vai và đầu vuông góc tạo thành một cái nhìn từ trên cao xuống, cô đối diện với người đàn ông trung niên nhưng do được giữ gìn và tập luyện tốt mà vóc dáng cùng phong thái vẫn không hề sa sút. Ông ta khá là nhã nhặn trong bộ tây trang sáng màu được cắt may cẩn thận với phom dáng ôm sát trẻ trung, đôi giày Gucci da bóng hài hoà và khuy cài tay áo mạ vàng sa sỉ, phong thái thản nhiên và nụ cười thân thiện luôn nở trên môi. Bất kể người nào cũng sẽ được người đàn ông gây cho ấn tượng tốt nhưng cô không phải nằm trong số những người đó, đôi mắt dài liếc qua ông ta rồi lướt thẳng vào bên trong, giống như cô mới chính là chủ nhân của căn biệt thự này, những kẻ bên cạnh định ngăn lại thì nhận được một cái lắc đầu nhẹ nhàng từ chủ nhân của mình nên đành phải lui lại để cô bước qua.

- Cô có muốn thay bộ đồ mới?

Ngay sau khi cô bước vào, hai nữ giúp việc lập tức tiến đến lên tiếng dò hỏi.

- Để lát nữa, cho tôi ly sữa nóng có bỏ nhiều đường thôi.

Cô đưa ra yêu cầu rồi nhả ngay ghế salon bọc nhung trong phòng khách rộng lớn sang trọng mà sà xuống, bộ dạng vô cùng mãn nguyện không thèm để ý đến những người xung quanh.

- Cô Tiêu, tôi rất xin lỗi về chuyến đi nhưng tôi mừng vì cô không khó chịu.

Người đàn ông trung niên ngồi xuống chiếc ghế đối diện Thuỷ Linh, khách sáo nói. Cô nhàn nhạt liếc ông ta một cái, lại nhìn đến cô gái trẻ vội vã từ bên ngoài đi vào cười nhạt.

- Chỗ quen biết cả mà, không cần khách sáo như vậy đâu ông Phùng, chẳng gì thì chồng tôi cũng là thầy hướng dẫn của con gái ông nên coi như đến nhà học sinh thăm hỏi thôi...

- Ba, vì sao lại cho người bắt cô ta? Hôm nay con vừa đến đây gặp nếu như cô ta mất tích mọi nghi ngờ sẽ dồn lên con đó!

Chưa kịp nói hết thì một giọng nói lạnh lạnh từ cửa đã vang lên, cắt đứt lời cô. Mới nghe câu đầu tiên Thuỷ Linh còn có chút động lòng nhưng nghe đến câu thứ hai cô lập tức đen mặt, aizzz....cái cô gái này, hoá ra là sợ bị xấu mặt còn tưởng đâu cô ta còn chút thiện tâm chứ.

- Anna, mau đến đây chào hỏi cô Tiêu một chút, cô ấy vừa đến làm khách tại nhà chúng ta.

Chủ tịch Phùng không hổ danh là ông chủ của một tập đoàn lớn, gặp chuyện cũng không đổi sắc một câu nói không chỉ là để cảnh cáo cô con gái mình mà còn đánh lạc hướng của người khác không để họ tập trung vào từ “bắt” con gái ông ta vừa dùng. Quả nhiên Anna Phùng lập tức ngậm miệng, lúc này mới chú ý đến “đồng dạ đen thui” đang hiện diện trên ghế salon lớn này thực chất là ai. Gương mặt tức giận phải mất một lúc vận vẹo mới trở về vẻ đài các mọi khi được, chỉ có điều ấn tượng về vị tiểu thư hiền thực nhu mỳ đã hoàn toàn bị phá vỡ không cách gì lấy lại được.

- Gặp lại sớm như vậy tôi cũng rất vui, ngồi xuống đi.

Thuỷ Linh vẫn giữ bộ dạng nhàn nhạt khi liếc nhìn cô ta, khoẻ môi khẽ động từ tốn gật nhẹ đầu với cô ta một cái hết sức có chừng mực, cũng không quên tỏ thái độ “gia chủ” ra khiến Anna lại một lần nữa trợn mắt định nổi giận nhưng nhận được ánh mắt cảnh cáo của cha mình mà đành phải nuốt vào.

- Cô...được, coi như cô giỏi. Thái độ bình tĩnh như vậy tức là đã nhận lời rồi phải không?

- Nhận lời? Nhận cái lời gì vậy? Tôi nào có nhận cái lời lải già đâu đừng có hiểu nhầm nha...

Cô tỏ ra vô cùng thờ ơ nhưng trong mắt lại ánh lên sự thích thú khi nhìn thấy sự vận vẹo kìm chế trên gương mặt xinh đẹp của Anna bị nứt ra, dù không muốn nhưng không hiểu sao lại cứ thích chọc cô ta vài câu...này...có được tính là chết cũng không thừa không?

- Cô Tiêu, xin đừng chấp con gái tôi. Nó tuổi còn nhỏ lại quen được nuông chiều rồi nên tính tình không được tốt cho lắm, có điều tôi cũng đang định hỏi liệu có phải cô đã đồng ý hơi thoả thuận mà chúng tôi đã đưa ra?

Chủ tịch Phùng lập tức hướng câu chuyện trở lại chủ đề chính.

- Ông đã cho người “mời” tôi về đây rồi thì câu hỏi ấy có phải là quá thừa rồi hay không?

Thuỷ Linh ngồi thẳng người lại nghiêm túc nhìn vào chủ tịch Phùng của tập đoàn Khai Sáng, lời nói mềm mỏng nhưng lại không hề che dấu sự ương ngạnh.

- Cũng là vạ bắt đắc dĩ thôi, bởi tôi nghe nói cô đang có ý định liên hệ với bên viện huyết học. Cô biết đấy, trên thương trường kẻ nào chớp lấy thời cơ nhanh hơn kẻ ấy có lợi thế và tôi thì luôn không muốn đánh mất lợi thế của mình.

Chủ tịch Phùng vẫn giữ vẻ bình thản nhưng đã xuất hiện tia đe dọa.

- Ông cài máy nghe lén trong phòng tôi?

- Cũng không có gì, chỉ để đảm bảo sự an toàn cho thoả thuận của chúng ta thôi.

Nụ cười lạnh nhạt giống như là chế giễu cô đã tự mình là thông minh.

- Hiện nay tôi nằm trong tay ông, dĩ nhiên không thể phản kháng lại được rồi. Tốt thôi, mang hợp đồng ra đây tôi đọc lại một lượt rồi sẽ ký nhưng...có một điều tôi không thể chấp nhận.

Cô nhún vai, vô cùng thoả mái thuận theo nhanh chóng khiến tất cả chó chó...không thể tin mà nhún mày nhìn cô chằm chằm. Trong số những luồng mắt ấy cô chỉ cảm thấy không thoả mái với kẻ có đôi mắt mầu

hoàng ngọc kia, chỉ thoáng qua nhưng cũng đủ để khiến người ta phải lạnh sống lưng. Nó có chút gì đó giống với sự lạnh lẽo từ anh nhưng lại mang theo sát khí lộ liễu hơn rất nhiều, giống như thể cách nghiền ngẫm và nghiền cứu con mồi của loài chim đại bàng. Bám sát một chút cũng không rời, làm cho người ta có cảm giác mình là một con mồi đang bị dồn vào chân tường có chạy đến đâu cũng không thể thoát. Nhưng....có lẽ cô đã quen với sự lạnh lẽo từ anh rồi nên ngoài chút khó chịu khi bị nhìn chăm chăm lúc đầu ra dần rồi cô cũng không cảm thấy bị đôi mắt ấy bức bách cho lắm, đôi mắt đẹp khẽ ngẩng lên lướt qua người đàn ông khuất phía trong góc tối của căn phòng.

Phải nói thế nào về người đàn ông này đây? Có lẽ bóng tối không phải là nơi anh ta ẩn nấp mà bóng tối chính là từ anh ta toát ra, mái tóc màu đồng sáng gọn sóng vuốt ngược ra sau ôm sát lấy đầu để lộ ra toàn bộ gương mặt góc cạnh đậm chất Địa Trung Hải, sống mũi cao thẳng hơi gồ lên càng khiến cho đường nét khuôn mặt thêm phần cứng rắn, môi mỏng mềm mại luôn treo nụ cười nửa miệng và chiếc cằm chẻ chính là để hoàn thiện cho khuôn mặt đã từng khiến cho không biết bao nhiêu cô gái phải phát điên lên.....nếu như không có một vết sẹo dữ tợn từ gò má cao chạy dài đến phía dưới quai hàm. Thân hình to lớn không biết làm cách nào lại khiến cho người ta có cảm giác vô cùng linh động dù luôn đứng bất động tại một góc khuất nào đó, lặng lẽ thu lấy biểu tình của mọi người vào trong đôi mắt sâu thẳm trong suốt ấy. Đôi mắt đặc biệt làm cho người ta có cảm giác đó không phải mắt người mà là một loại bảo thạch mang theo linh hồn, và sự quyến rũ chết người...

- Cô không phản đối?

Tiếng của chủ tịch Phùng vang lên đánh thức cô khỏi luồng suy nghĩ đang bắt đầu đi lang thang, thu lại tâm mắt của mình cô khinh thường nhìn vị chủ tịch.

- Phản đối có ích lợi gì? Tôi không bao giờ làm chuyện tự gây khó dễ cho bản thân mình, thay vì chịu sự uy hiếp, đe dọa hay trò gì đó từ phía ông tại sao tôi không gạt, dù sao tôi cũng có lời từ việc nghiền cứu của tập đoàn ông. Không phải sao?

- Một người phụ nữ thông minh thì nên như vậy, biết thời thế và tiến lui đúng lúc, tôi rất thích người như cô. Nào, nói cho tôi nghe điều cô không thể chấp nhận?

Ông ta mỉm cười, có chút bất ngờ bởi thái độ quá bình tĩnh cùng sự làm chủ tình thế của cô. Nếu nói rằng người phụ nữ này chỉ là một giáo viên dạy mỹ thuật tầm thường có đánh chết cũng không có ai tin, một người bình thường gặp tình huống thế này nếu không hoảng sợ im thin thít thì cũng sẽ khóc nháo cầu xin chứ làm gì có ai điềm nhiên đưa ra điều kiện với kẻ đang đe dọa mình như cô? Không những thế từ cử chỉ hành động, lời nói ánh mắt đều toát ra sự tự chủ lẫn tôn nghiêm đại biểu cho thân phận vô cùng tôn quý. Rõ ràng đến mức ông ta cũng phải giật mình, không giống như Anna với vẻ đài các do học tập là rèn luyện mà thành, tựa như là khoác tấm áo cao quý lên mình thôi. Với người phụ nữ này thì điều ấy giống như là do môi trường tạo thành, giống như là đã quen sống với cuộc sống của một người thuộc tầng lớp quý tộc, ngẩng đầu ra lệnh lẫn biểu cảm gương mặt hoàn toàn tự nhiên không chút gượng ép. Điều gì đã khiến ột người bình thường sau một năm mất tích trở về không những chỉ mang theo kháng thể đặc biệt trong người mà còn có được loại khí chất này? Đó mới là điều chủ tịch Phùng thật sự quan tâm.

- À, là điều kiện phụ của Phùng tiểu thư đây. Với tôi thì điều kiện gì cũng có thể xem xét lại, duy nhất chỉ có một điều không thể xem xét chính là.... “người đàn ông của tôi”.

Thuỷ Linh không nhanh không chậm từng lời từng lời nói ra, đặc biệt nhấn mạnh vào mấy chữ cuối cùng ngữ khí độc chiếm bá đạo khiến cho vị tiểu thư của tập đoàn Khai Sáng phải một phen tím mặt.

- Cô vì sao không thể xem xét lại đề nghị ấy? Với từng ấy tiền và cả số lợi nhuận sẽ đạt được tôi nghĩ chỉ trong vòng chưa đầy hai năm cô sẽ là một nữ tỷ phú trẻ tuổi, người đàn ông nào cô không thể có đây?

Chủ tịch Phùng lại một lần nữa chứng tỏ tài năng thương thuyết và “vẽ bánh” của mình.

- Phải, với từng ấy tài sản vì sao con gái ông lại chỉ nhắm vào anh ấy?

Cô cũng thể hiện mình không phải một người dễ bị lung lạc mà hỏi lại khiến ông ta cứng họng.

- Đừng có kiêu ngạo, nên biết cô đang ở đâu.

Anna Phùng hừ lạnh, vẻ đe dọa hiện rõ từ lời nói đến cử chỉ siết chặt hai nắm tay, Thuỷ Linh thấy nhưng cũng chỉ bỏ qua.

- Cô chắc chưa từng yêu ai bao giờ nên không thể hiểu, tình yêu là thứ có thể chia sẻ, có thể đổi thay, có thể cam chịu hay có thể bất công, tình yêu có thể là mọi thứ...chỉ trừ sự trao đổi. Cô chưa từng nghe câu này sao? “Tình yêu ai bán mà mua, ai à lấy, ai thừa mà xin?” Tình yêu là thứ cô vĩnh viễn không thể chỉ muốn là sẽ có, cầu xin hay chiếm đoạt là sẽ được. Tôi yêu anh ấy, bởi vậy với tôi người đàn ông đó là không thể thoả thuận, càng không thể đợi chờ hay đánh đổi, dù cho tôi có không được gì, thậm trí là chết đi chẳng nữa thì câu trả lời vẫn cứ là không. Bởi tôi biết, anh ấy cũng vậy.

Cô vẫn ngồi nguyên trên ghế, lưng ngả ra sau tựa vào nệm lót, đôi bàn tay giao nhau đặt trong lòng với tấm chăn khoắc hờ trên vai, mái tóc nâu dài bồng bềnh buông xoã đằng sau. Đôi mắt to mất đi vẻ sắc sảo ngược nhìn lên tựa như có thể thấy được cả màn sương của mộng lung ở trong đó giống như đang xuyên qua tất cả bọn họ mà nhìn người trong lòng mình. Làn môi mềm mại khép ra mở vào giống như là thì thầm, giọng nói mỏng manh tựa làn gió, cô lúc này mang vẻ yếu ớt giống như một con búp bê sứ trong treo nhưng cũng lại cường ngạnh đến mức bướng bỉnh.

- Cô...từ chối? Tôi sẽ tăng lên, gấp đôi. Ba triệu mỹ kim.

Anna gần giọng, cuộc đời này cô ta chưa từng không mua được gì mình muốn, dù là lòng người hay trái tim của ai đó. Phải, chỉ cần cô ta muốn, sức mạnh của đồng tiền chưa từng bị lung lay hay thất bại.

Cười nhẹ.

Cái nhìn của Thuỷ Linh trượt từ cô gái trẻ đang mất hết kiên nhẫn sang phía người cha của cô ta, khuôn mặt hào hoa tự tin lúc này dù hoàn toàn không đổi, vẫn bình tĩnh và thân thiện như trước nhưng không khó để thấy chiếc mặt nạ ấy đã xuất hiện vết nứt, nó mang theo một chút gì đó...bất đắc dĩ. Cô gái này dù có vẻ bề ngoài hoàn hảo nhưng thực chất nội tâm bên trong cũng giống như một đứa trẻ, do được nuông chiều quá mức độ mà trở nên kiêu ngạo, ích kỷ và hư hỏng. Cô ta muốn không phải là người đàn ông của cô mà muốn thứ mình không có được, cô ta muốn không phải tình yêu mà là muốn thoả mãn tính ham hư vinh lẫn sự ích kỷ của mình.

..:”*Đã gửi từ trái tim của tôi*”..

Chương 67: Cây hàn mai.

- Tốt, vậy là thoả thuận đã đạt được, cảm phiền có thể đưa tôi trở về được chứ?

Thuỷ Linh thoỉ thoỉ ly sữa nóng vừa được nữ giúp việc đưa tới, nhắm một ngụm rồi nhìn ông chủ tập đoàn Khai Sáng hỏi lại.

- Về vấn đề này....dù cô đã đồng ý nhưng cũng chưa có gì để đảm bảo cho nên cô hãy ở lại đây một thời gian nữa.

Chủ tịch Phùng vẫn dương ra nụ cười diễm đạm của mình nhưng nhất quyết không thả người, cô bắt đầu cảm thấy hôm nay kiên nhẫn của mình đặc biệt nhiều nên mới không nổi khùng lên. Hoá ra mọi cố gắng giữ bình tĩnh của cô suốt này đến giờ là công cốc, bọn họ chính là ngay từ đầu đã có ý định cả rồi. Khoé miệng khẽ giật giật nhưng cô vẫn nở nụ cười vô cùng duyên dáng, đôi mắt mở lớn tràn ngập vô tội mà nhắc khéo.

- Ngài chủ tịch, hình như ngài quên mất hiện nay tôi chính là đối tượng được “chú ý đặc biệt” từ rất nhiều phía, lại có “tiền án” mất tích rồi nữa nên sợ rằng tôi ở lại sẽ phiền đến ngài thôi.

- Về chuyện này ta sẽ có thu xếp, cô yên tâm. Căn biệt thự này dù sao cũng không phải của ta nên có phiền hà gì đâu, hơn nữa....cô từng mất tích rồi thì hiện nay mất tích thêm một lần nữa âu cũng không có gì quá mới lạ cả.

Ôn ta cười đến mười phần chân thành, phất tay ra hiệu lập tức mấy tay vệ sĩ phía sau bước lên định hộ tống cô đi lên phía tầng hai. Bọn họ chưa kịp đến gần thì người đàn ông có đôi mắt màu hoàng ngọc đã chậm rãi bước lên trước, ý định sẽ tự mình đưa cô đi vô cùng rõ ràng. Mọi người không cần nghe đến mệnh lệnh của ông chủ mình cũng đều tự động lui ra, anh ta đến trước mặt cô từ trên cao nhìn xuống chờ đợi. Cô dù trong lòng vô cùng khó chịu cũng đành phải nghe theo, uể oải đứng dậy đi về phía cầu thang. Anh ta vẫn

không nói không rằng bước theo phía sau, giữ một khoảng cách vừa phải. Đi lên phía trên tầng hai, Thủy Linh lập tức bị những thiết bị tiên tiến hiện đại trong những gian phòng làm cho giật mình lú lẫm, vẫn còn đang phân vân không biết nên đi tiếp hay dừng lại thì giọng nói lạnh nhạt phía sau đã vang lên nhắc nhở.

- Cuối hành lang là phòng có giường nệm, còn ở đây chỉ có thiết bị thí nghiệm thôi. Cô thích cái nào?

Thủy Linh khẽ rụt vai lại, đương nhiên là đi tiếp về phía cuối hành lang mà không có bất cứ phàn nàn gì.

Nhìn theo bóng lưng hai người đi khuất, ánh mắt Anna ánh lên tia ngoan độc. Không thêm để tiếng gọi giật dử của cha mình vào tai mà xoay người đi nhanh ra bên ngoài, bực dọc ngồi vào ghế lái, đạp mạnh chân ga khiến chiếc coupe đồ tươi rít lên ngoặt gấp khỏi sân rộng lao vào trong màn đêm.

Lật phật.

Làn mi dài bất giác mở bừng, đôi mắt trong suốt nhìn đắm đắm vào màn đêm sau đó cô mới từ từ trở mình ngồi dậy nhìn quanh căn phòng rộng. Khẽ rùng mình một chút khi nhận thấy hơi lạnh lùa vào bờ vai không được chắn bao bọc, khoe mắt đồng thời cũng bắt được chiếc bóng trắng phất phơ của rèm cửa bị cơn gió lạnh thổi vào. Thủy Linh thở dài một chút, Chuối người ra khỏi lớp chăn nệm ấm áp đặt bàn chân trần xuống sàn nhà lót thảm lông dày dặn, cẩn thận bước đi trong ánh trăng bàng bạc mờ ảo đến bên cánh kính mở ra ban công. Bàn tay gầy nhỏ càng có vẻ trắng bệch yếu ớt trong ánh trăng vờn ra, vừa chạm được vào lớp vải rèm đồng thời cũng ngừng lại. Đôi mắt đẹp nheo nheo nhìn người đàn ông đang đứng quay lưng lại phía mình ở bên ngoài ban công, lại nhìn một đồng lớn đen thui mềm oặt dưới chân anh ta đang bị bàn tay to đeo găng mềm nắm lấy, vô cùng nhẹ nhàng và thần nhiên quăng qua lan can xuống phía dưới gây ra một tiếng động trầm trầm khá lớn. Cô đoán có thể đây là nguyên nhân làm ình thức giấc, ngáp một cái, thu tay lại dụi dụi mắt nói nhỏ.

- Lại tăng ca sao?

Thân hình to lớn khựng lại, đôi mắt hoàng ngọc ánh lên ánh sáng lạnh lạnh trong bóng đêm từ từ quay lại nhướn mày nhìn cô. Điều thuốc lá không được châm trên môi anh ta trĩ xuống một chút có lẽ là biểu lộ duy nhất của sự ngạc nhiên, còn đầu khuôn mặt sắc nét ấy vẫn đông cứng nhìn cô chằm chằm một lúc rồi mới lên tiếng.

- Xin lỗi đã làm phiền.

Sau đó anh ta thật sự thu tay lại, không tiếp tục ném nữa mà cúi xuống nhắc “vật” rõ ràng là một người đàn ông trong trang phục gọn gàng màu đen lên vác trên vai, nhanh nhẹn sỏi những bước chân dài ra khỏi căn phòng. Thủy Linh giống như là đã quá quen thuộc với sự bài trí sa hoa xung quanh và hoàn cảnh chẳng mấy sáng sủa gì của mình, khẽ nhún vai một cái lại quay trở về giường tiếp tục bổ ngủ, phớt lờ đi một số tiếng động không lấy gì làm nhẹ nhàng lắm đang bắt đầu vang lên từ phía bên ngoài hành lang.

Uỳnh!!!

Vừa mới kịp chui vào trong chăn, cánh cửa bị một lực vô cùng lớn tác động vào từ bên ngoài khiến ổ khoá bằng đồng kiểu cổ cũng phải bật tung ra. Cánh cửa bị đập mạnh vào tường gây ra tiếng động khủng bố tiếp theo còn “thứ” bị ném vào cửa thì đang vô cùng nhanh nhẹn lặn một vòng đứng dậy, nắm lấy vạt áo vest của mình kéo thẳng lại, rút chiếc carvat vẫn đeo chỉnh chu nơi cổ áo ra quấn một vòng quanh nắm tay. Ánh mắt sáng quắc nhìn những kẻ bịt mặt trong bộ đồ tối màu kiểu nhà binh lúc này đã bắt đầu tiến vào trong phòng, chúng gồm tất cả bốn tên và rõ ràng là những kẻ đã qua huấn luyện và có tính kỷ luật cao. Thủy Linh thở dài ngán ngấm, có dùng đầu ngón chân để mà nghĩ cô cũng biết được những kẻ này đến đây không phải là để cứu mình bởi lẽ...đã có kẻ rút súng ra và hướng về phía cô rồi kia kia.

Vụt.

Thân hình cao lớn giống như một con báo bật lên, nhào về phía con mồi của mình không chút chần chừ, sỏi tay dài vung lên vụt mạnh chiếc carvat về phía kẻ đang cầm súng.

Ánh sáng mờ mờ của bóng đèn ngoài hành lang hắt vào căn phòng tối khiến cô không nhìn rõ hành động của anh ta, nhưng thứ đang loé lên thì có thể nhận ra được đó là vật bằng kim loại. Quả nhiên chiếc carvat

đã quán chặt lấy cổ tay của tên kia giật mạnh khiến khẩu súng văng ra xa hút theo tầm mắt của cô, anh ta không dừng lại, tiếp tục kéo gã đàn ông kia về phía mình.

Uyech!

Với một động tác vô cùng nhanh gọn của cùi chỏ móc lên trên, thậm trí còn nghe được cả tiếng xương quai hàm của tên kia vỡ vụn ra. Không dừng lại ở đó, nhân lúc những kẻ kia còn chưa kịp thời phản ứng anh ta tiếp tục lao vào với một tốc độ không ai có thể ngờ tới. Có điều chúng cũng không hoàn toàn là bị thịt tất cả, cơ chế phản xạ có điều kiện của cơ thể khiến những gã đó nhanh phản ứng lại. Bởi đang cận chiến nên súng hoàn toàn bị loại khỏi, chỉ còn lại sức mạnh của nắm đấm và sự dẻo dai nhanh nhạy mà thôi. Những kẻ kia hoàn toàn bộc lộ rõ mục tiêu khi không ngừng thay phiên nhau cầm chân anh ta để một trong ba gã bọn chúng có thể xông vào, một lần nữa thể mạnh hình thể lại được anh ta sử dụng vô cùng hoàn hảo. Nếu có ai nhìn vào chiều cao hơn 1,9m và cơ thể chắc chắn to lớn thì hẳn sẽ nghĩ anh ta là một con kingkong chậm chạp, chỉ khi nhìn những cơ bắp hằn lên ở dưới lớp vải y phục và sự khéo léo khi tránh thoát khỏi những đòn tấn công, hay khi di chuyển người đó hẳn sẽ phải thay đổi lại suy nghĩ. Im lặng, uyển chuyển, nhạy bén và đầy sức mạnh. Anh ta lúc này thật sự là một con báo đen đang săn mồi, quả nhiên chưa đầy năm phút những kẻ đó đã trở thành một đồng búi nhúi nằm bẹp dưới sàn, thậm trí còn không tiếp cận được với cô trong phạm vi nửa căn phòng.

- Dưới đây thế nào?

Anh ta lạnh lùng nói vào chiếc bộ đàm móc từ nơi thắt lưng ra, hơi thở thậm trí còn không hề rối loạn.

- “Có chút khó khăn, bọn chúng có vẻ đều là lính đánh thuê đến từ Thái Lan, tôi đang bổ sung thêm người.”

Giọng nói trong bộ đàm bộc lộ rõ sự căng thẳng cho thấy mọi chuyện quả thật là không được tốt cho lắm nhưng anh ta cũng không hề tỏ thái độ gì là muốn giúp, thản nhiên ngắt liên lạc rồi lấy một điều thuốc khác trong túi áo ra ngậm lấy. Thủy Linh lúc này đã bắt đầu tỉnh ngủ ngồi ôm má nhìn anh ta từ tốn khép lại cửa phòng, lờ những kẻ kia ra phía ban công ném xuống phía dưới rồi xoay người tựa lưng vào lan can phía bên ngoài ban công, cắn lấy đầu lọc của điều thuốc, hai tay đút trong túi quần bộ dạng vô cùng tùy tiện nhìn cô qua lớp cửa kính, trong sự mờ nhạt của ánh trăng hời.

- Cô không sợ?

- Sợ? đương nhiên sợ, chẳng có người bình thường nào bị chĩa súng vào lại không sợ cả.

Cô co chân lên trong chăn, hai tay vòng lại ôm lấy rồi tựa cằm vào nhìn anh ta trả lời thản nhiên.

- Vậy vì sao không trốn?

- Trốn? Trốn đi đâu? Cửa anh với bọn họ chặn lại rồi, tôi cũng không thể đu dây xuống dưới được, càng không có khả năng biến thân thành một cái đại hiệp phi thân lên nóc nhà bay đi mất.

Cô bấu môi nguýt anh ta một cái thật là dài.

- Tôi biết cô có nhìn thấy nó.

Đôi mắt màu hoàng ngọc nhìn xoáy vào cô, hất cằm chỉ về phía khẩu súng đen ngòm lạnh lẽo nằm dưới chân tủ đầu giường.

- Thấy cũng vô dụng, tôi không biết dùng.

Cô tỉnh bơ cúi xuống nhặt nó lên, khá bất ngờ về trọng lượng của khẩu súng rồi tò mò ngắm nghía. Không để ý đến anh ta đang nhìn cô đầy nghi hoặc, đôi mắt nheo lại với một biểu tình rất nghiền ngẫm.

- Thật sự không biết?

Lắc lắc.

- Thật sự là giáo viên dạy mỹ thuật?

Gật gật.

Cô càng ngơ ngác xác nhận lại những câu hỏi của anh ta thì biểu lộ trên khuôn mặt anh ta lại càng...kỳ quái, anh ta bỗng không còn thông dong tự tại giống như khi vừa hạ gục song một lúc bốn người đàn ông nữa mà có vẻ gì đó bất đắc dĩ. Khuôn mặt nam tính nhẵn lại thành một đoàn khiên vết sẹo nơi gò má lại càng trở nên đáng sợ hơn, những ngón tay thô ráp đưa lên lấy điều thuốc trên môi xuống, siết chặt lại nghiền nát nó miệng lẩm bẩm điều gì đó giống như là “điên rồ và...ngu ngốc” với chất giọng Anh-Pháp đặc sệt.

Cộc cộc.

Vừa lúc cô định lên tiếng hỏi xem anh ta có vấn đề gì với bộ môn nghệ thuật này không thì cửa phòng vang lên tiếng gõ cửa vội vã sau đó lại một lần nữa bị đẩy bật ra, lần này người xuất hiện ngoài những vệ sỹ ra còn có cả ông chủ tập đoàn Khai Sáng đã đi khỏi từ tối nữa. Ông ta hoàn toàn không còn chút dáng vẻ hào hoa nhã nhặn nào như cách đây vài tiếng, thay vào đó là sự vội vã đến hoảng hốt. Thuý Linh đưa tay lên, cản bớt ánh sáng đèn trần được bật lên bất ngờ nheo nheo mắt chờ đợi ông ta sẽ lao đến chỗ mình nhưng...

- Ta muốn thay đổi yêu cầu với anh.

Ông ta hoàn toàn không nhìn đến cô một chút, sự tập trung hoàn toàn nhằm vào người đàn ông vẫn đang thần nhiên tựa vào lan can, rút từ trong túi áo phụ phía trong ngực ra một hộp đựng thuốc lá bằng kim loại đã cũ, lấy một điếu ra đưa lên môi rồi mới thờ ơ nhìn ông ta.

- Lý do?

- Ta muốn anh đi cứu con gái ta, nó...bị bắt cóc.

Đôi vai xuôi xuống bất lực, tuy cô không nhìn rõ vẻ mặt của ông ta nhưng từ đôi vai và giọng nói gấp gáp ấy cô hoàn toàn hiểu ông ta lúc này đang vô cùng rối loạn. Không hiểu sao nhưng cô bỗng cảm thấy có chút gì đó...bất đắc dĩ hộ cho bọn họ, cuộc sống đúng là vô cùng kỳ lạ. Chỉ một vài tiếng đồng hồ mà vai trò của con người ta đã được hay bị thay đổi 180°, từ kẻ bắt cóc bây giờ lại trở thành kẻ bị bắt cóc và người cha đau khổ. Thật muốn biết biết bọn họ lúc này đã hiểu cảm giác của cô và gia đình cô chưa? Đúng với câu cười người hôm trước, hôm sau người cười nhĩ. Kẻ bắt cóc con gái của ông ta cũng thật biết chọn lúc để mà bắt, dù biết là không phải lắm nhưng cô lại muốn ngửa đầu ra sau cười thật lớn và nếu có cơ hội thì bắt tay người đó.

Nhìn về mặt ngẩn ra rồi sau đó biến hoá thành dòng cảm, rồi thành trào phúng rồi cuối cùng là hí hửng đến mức đôi mắt đã híp lại cong cong, khoe miệng đầy đặn bắt đầu nhếch lên thành một nụ cười vụng trộm vô cùng có dáng “tiểu nhân đắc chí” lại càng giống một con mèo được gãi đúng chỗ ngứa hơn. Đôi mắt màu hoàng ngọc toát ra lay động khó hiểu mờ mịt trong một tích tắc rồi lại trở về với sự lạnh lẽo bất biến, nhàn nhạt nhìn xuống kẻ đang bỏ tiền ra thuê mình.

- Tôi từ chối.

- Cái gì?

Ông chủ tập đoàn Khai Sáng không thể tin được mà hỏi lại, sau đó vội vã rút tập séc từ trong túi áo ngực cùng cây bút máy bằng vàng của mình ra.

- Hiểu rồi, việc này là yêu cầu nằm ngoài thoả thuận, nên ta sẽ trả anh thêm một khoản khác nữa.

- Nhiệm vụ của tôi là đảm bảo không ai động được đến cô gái này, vì vậy tôi từ chối yêu cầu của ông.

Hoàn toàn không để người đàn ông quyền lực vào trong mắt mình, anh ta thẳng thừng từ chối.

- Anh nói cái gì? Cô ta không thể bằng con gái ta được, ta muốn huỷ giao dịch này và thực hiện giao dịch mới.

Gần như là nổi điên lên, ông ta ném cuốn séc đi xông đến nắm lấy chiếc cổ áo trắng thơm kia. Bàn tay to xung lên, chỉ một động tác hết sức đơn giản và nhẹ nhàng đã hất được ông ta ra, nụ cười nửa miệng trên môi lại càng hằn sâu hơn trở thành trầm chọc và dữ tợn.

- Tôi chỉ huỷ giao dịch khi nhiệm vụ đã hoàn thành hoặc khi thân chủ...chết mà thôi.

- Khốn kiếp, quãng cái nguyên tắc chó chết ấy đi. Ta đã cho người đến thay rồi, anh lập tức có thể thực hiện giao dịch mới.

Ông ta dù có hoảng hốt nhưng quả thật dù sao cũng là một con cáo già thành tinh đã lâu nằm trên thương trường, công việc vẫn được giải quyết hết sức kín kẽ.

- Điều đó là không cần thiết, bởi ông chưa từng là thân chủ của tôi.

Câu trả lời từ anh ta giống như một tiếng sét ngang tai đối với ông chủ tập đoàn Khai Sáng, sự cảnh giác lập tức nổi lên. Ông ta lui lại ra sau 2 bước trở về trong vòng bảo vệ của đám vệ sỹ, vẫn hết sức bình tĩnh mà cười lạnh.

- Thảm nào, trước đây ta đã cho người mời vài lần nhưng mày thậm trí còn không thèm trả lời vậy mà lần này lại tự xuất hiện và nhận lời đúng lúc ta cho người bắt được cô ta. Ta đã tưởng mình nghĩ nhiều bởi việc này hoàn toàn là do quyết định chớp nhoáng chứ không phải dự tính từ trước, không ngờ mày thật sự là kẻ khác gài vào. Nói đi, bao nhiêu? Ta sẽ trả gấp 3 lần, chỉ cần cứu được con gái ta về đây thôi.

Trước thái độ đã có phần mất kiên nhẫn của ông chủ họ Phùng, anh ta vẫn đứng đưng nhai nhai đầu lọc của điếu thuốc lá nhìn xuống phía dưới, cùng lúc ấy trên con đường dẫn vào khu biệt thự một chiếc BMW màu trắng cũng đang lao đến với một tốc độ có thể nói là đủ để cày nát mặt đường, hất tung cả đám cát sỏi phía sau xe lên mù mịt. Tiếng gầm rú khủng khiếp của động cơ cùng ánh đèn xe sáng chói ngay lập tức thu hút được sự chú ý của mọi người, Thuỷ Linh dĩ nhiên không thể biết được chuyện gì đang diễn ra ngoài đó nhưng không hiểu sao đột nhiên lại có cảm giác ớn lạnh chạy dọc sống lưng mà rung mình hắt xì hơi một cái.

- Hạ hết cửa thép bảo vệ phòng thí nghiệm xuống, điều thêm người xuống phía dưới xem có chuyện gì....

Hoá ra người có dự cảm xấu không chỉ riêng mình cô, ông Phùng cũng là một kẻ có bản năng rất nhạy cảm, lập tức hạ lệnh cho đám vệ sỹ của mình.

-...còn cô, đi theo ta.

Về tự tin cùng bình tĩnh của ông Ta lúc này hoàn toàn bị sự nghiêm trọng chui đi sạch sẽ, nhìn đến cô mà yêu cầu song cũng không hề chờ đợi mà bước ra ngoài. Thuỷ Linh lại thở dài một hơi rõ là dài chậm chạp bò ra khỏi ổ chăn ấm áp sạch sẽ, thứ duy nhất cô hài lòng và quyến luyến ở đây. Cầm lên chiếc khăn choàng bằng len cashmere mềm mại khoác ra ngoài bộ váy ngủ dài chấm gót mình đang mặc, đôi chân trần thả xuống bước từng bước uể oải trên mặt thảm trải sàn. Vừa ra đến cửa thì âm thanh của sự đổ vỡ rung chuyển cả căn nhà bất ngờ vang lên khiến cô giật mình, lảo đảo phải vịn vào khung cửa nẹp gỗ mới có thể đứng vững. Sau thứ âm thanh khủng bố đó cả toà biệt thự rộng lớn bỗng như chìm vào trong yên lặng, để rồi qua một giây dài như hàng thế kỷ thì bị một giọng nói trầm thấp mang theo giận dữ cùng băng giá đến cực điểm vang lên xé rách.

- Cô ấy đâu?

Chỉ ba từ duy nhất nhưng cũng đã đủ để nói lên tất cả, trái tim Thuỷ Linh thót một cái rồi bắt đầu dồn dập lên trong lồng ngực khiến cô phải đặt tay lên để đè lại. Đôi chân không thể điều khiển được cứ thoăn thoắt bước đi trên sàn đá hoa cương lạnh lẽo của hành lang, đưa cô chạy ra lan can để nhìn xuống đại sảnh tầng một và...

- Diệp....

Đôi môi đầy đặn khê thì trào khi bóng dáng cao gầy thanh lãnh trong chiếc áo choàng trắng muốt ấy lại một lần nữa xuất hiện trong tầm mắt của cô, dường như cảm nhận được lời thì thầm còn nhẹ hơn gió thoảng, đôi mắt sâu thẳm và đen thẫm như saphia lập tức ngược nhìn lên phía trên. Ngay khi bắt gặp được thân ảnh kiều nhỏ thì ngọn lửa trong đáy mắt lại giống như bùng lên mạnh mẽ hơn gấp bội phần, khoé môi mím chặt nghiêm nghị lạnh lùng hé khê dương lên thành một nụ cười mềm mại rồi nhanh chóng biến mất, thay vào đó là một vẻ khắc nghiệt cùng cực khi đảo qua người đàn ông trung niên đang từ trên cầu thang rộng bước xuống sảnh. Cô lúc này mới để ý, trong tay anh nắm theo....xin hãy chú ý là “nắm” đúng nghĩa một thân hình mềm oặt lảo đảo.

- Anna, Anna con gái của ba...

Ông Phùng sau khoảng khắc khựng lại do bị cái nhìn buốt giá ấy chiếu phải cuối cùng cũng giống như cô, nhìn đến được trong tay của anh đem đến là ai. Vội vã gạt những vệ sỹ xung quanh mình ra định chạy

xuống nhưng vừa mới chuyển động liền phải dừng lại, không thể tin nổi nhìn con gái mình bị bàn tay với những ngón thon dài trắng muốt không chút lưu tình ném sập xuống sàn nhà.

- Anh...là ai? Nếu đã cứu được con gái của ta về thì ta sẽ hậu tạ, có sao lại....

Cười lạnh.

Chỉ một tiếng cười hết sức khê nhưng lại vô cùng bén nhọn châm chọc vang lên trong không gian rộng của gian sảnh, cắt đứt lời ông ta.

- Ai nói tôi cứu cô ta?

Bàn tay bên kia khê động, để lộ ra một vật kim loại dài và mảnh ánh lên ánh sáng lạnh lẽo bằng bạc khi đặt lên cần cổ trắng mịn của cô gái.

Nhẹ nhàng.

Cơn gió đông khô hanh mang theo hơi lạnh từ bên ngoài thổi vào cuốn những sợi tóc dài xoã tung, để lộ ra một khuôn mặt trắng đến không còn nổi một giọt máu với sự hoảng sợ cùng cực vẫn chưa hề phai đi. Tà áo choàng dài cùng tuệ kiếm không nhiễm một hạt bụi lay động, mang theo hương hàn mai nhàn nhàn nhạt như có như không quẩn quanh trong không khí. Khuôn mặt hoàn hảo như được tạc ra từ bạch ngọc với đôi mắt hắc ám từ trên cao nghiêm khắc nhìn xuống không đem theo một tia tình cảm, lạnh lẽo đến mức làm cho bất cứ ai cũng phải cảm thấy đó không thể là ánh mắt của con người. Sát khí giống như mùa đông tràn ngập trong không gian, một chút cũng không muốn che dấu ập vào khiến tất cả đều đồng loạt rùng mình muốn lui về phía sau.

- Anh...muốn gì?

Cuối cùng thì chủ tịch Phùng cũng tìm lại được tiếng nói của mình, dù nghe đã lạc hẳn đi.

- Cô ấy.

Thậm trí cả ánh mắt cũng không thêm động, môi mỏng chỉ khê nhếch lên nhưng không hiểu sao người ta hoàn toàn có thể biết được người anh muốn nói đến là ai. Mọi ánh mắt đều dồn vào Thuỷ Linh vẫn đang im lặng, cũng không có bước xuống mà cứ đứng ở đó lẳng lẳng nhìn anh đến ngây ngốc.

- Tiến...tiến sỹ Quân Thành?

Cuối cùng cũng có người nhận ra người đàn ông khoác vẫn còn khoác nguyên áo blue trắng đang kẻ kiếm vào cổ thiên kim đại tiểu thư của tập đoàn Khai Sáng kia là ai, bọn họ dù biết anh là người thuộc tổ chức MSF, lại là một người không hề đơn giản nhưng...đến mức thế này thì quả thật chưa từng có một ai nghĩ đến.

- Tôi đến đón vợ mình.

Giọng nói trầm thấp khi nhắc đến chữ “vợ” hoàn toàn không tự chủ được mà mất đi vài phần khắc nghiệt, bàn tay tinh tế đưa ra hướng về phía Thuỷ Linh đang đứng trên hành lang tầng hai chờ đợi.

- À...

Làn mi dài lúc này mới nhẹ nhàng chớp chớp vài cái như bưng tỉnh khỏi giấc mộng, gò má trắng bệch thiếu sức sống thoáng chốc ửng hồng ngượng ngùng bởi sự ngẩn ngơ của mình. Cô à lên một tiếng ngốc nghếch gật gật đầu, không dám ngẩng lên nhìn anh rồi mới thu tay lại xoay người định bước về phía cầu thang dẫn xuống sảnh, chỉ có điều...

- Nghĩ cũng đừng có nghĩ.

Một giọng nói khác cũng lạnh lùng và sắt đá không hề kém bỗng vang lên từ phía sau, Thuỷ Linh theo bản năng giật mình quay mạnh người lại khiến những lọn tóc nâu nhẹ nhàng bị hất lên, đôi mắt tuyệt đẹp mở lớn trừng trừng như muốn rách ra nhìn thẳng vào đôi mắt màu hoàng ngọc ánh lên tia đắc thắng sáng rực của loài chim đại bàng rồi trượt xuống khẩu súng đen ngòm lạnh lẽo trong bàn tay đeo găng bằng da mỏng. Họng súng cũng như đôi mắt ấy không hướng về phía cô, mà hướng thẳng xuống phía dưới sảnh, nơi cũng đã từng thu hút hoàn toàn sự chú ý cũng như nhịp đập từ trái tim cô, nơi anh đang đứng.

Giống như một thước phim được phát thật chậm, thật chậm....Thuỷ Linh bỗng cảm thấy mọi thứ dường như bị đông cứng hết cả lại trong màn nước băng giá. Cái lạnh không đến từ bên ngoài, mà đến từ giữa ngực, từ trong trái tim cô, từ nơi hình ảnh ngày đông tuyết trắng trong rừng tuyết từng một lần nữa hiện ra trong tâm trí cô. Một lần nữa cô dường như lại thấy đôi phượng màu tím tối bị mất đi hoàn toàn ánh sáng ấy, thấy nụ cười gượng gạo nhưng ngập tràn yêu thương ấy, thấy dòng máu đen đặc sệt và tiếng hít thở rín rít đầy khó nhọc...và trong một tích tắc dường như bên tai cô lại vang lên tiếng trái tim đập dứt quãng từng nhịp chậm dần.

- K..h..ô...n...g.....!!!!

Đôi môi hé mở, cô dùng hết sức thét lên đến tận tâm liệt phế nhưng bên tai cô lại vẫn chỉ văng vẳng tiếng nhịp tim nặng nề mà không hề nghe thấy tiếng của chính mình cũng như những người xung quanh. Tâm trí cô trắng xoá, thân hình kiêu nhỏ không hề đem theo bất kể suy nghĩ nào hết lao vào chấn trước họng súng tối đen như vực xoáy cuốn hút linh hồn con người chìm sâu. Đôi mắt trong suốt tập trung hoàn toàn vào ngón tay đặt trên cò súng đang dần dần siết lại, cảm giác về thực tại lúc này đã kỳ lạ đến mức thậm trí cô còn thấy được chuyển động lùi lại của nòng súng để đẩy vỏ đạn ra sau khi viên đạn được bắn xoáy khỏi nòng.

Người ta thường nói, con người khoảng một vài giây trước khi đối mặt với cái chết thì sẽ thấy xuất hiện lại toàn bộ những kỷ niệm trong cuộc đời. Cô thấy điều này thật là vô lý, bởi khi lưỡi kiếm của Tây Môn Xuy Tuyết đâm xuyên qua người, cô chỉ cảm thấy lạnh và trước mắt là một đôi phượng màu tím đang mở lớn bàng hoàng với hai màu đỏ và trắng vô cùng tiêm điểm. Rồi khi ấn tuyệt mệnh trầm lún sâu vào trong trái tim mình, trong mắt cô chỉ nhìn thấy gương mặt thanh thản như say giấc nồng của người đàn ông mình yêu cùng với sự tuyệt vọng đến vỡ toang lồng ngực. Còn lúc này, thứ đang lướt qua tâm trí cô lại không phải những điều ấy, không phải anh, không phải thời thơ ấu êm đềm bên cha mẹ hay quãng thời gian kỳ lạ cô giống như Alice lạc vào xứ sở thần tiên ở Hạo Long quốc mà lại là....

Một cây hàn mai.

Cây hàn mai rất lớn, vô cùng lớn, lớn đến mức độ tán của nó xòe rộng ra bao phủ cả một ngọn đồi dưới chân, tạo thành một đám bạch vân khổng lồ giữa rừng hồng mai đỏ rực. Tán cây lay động theo từng cơn gió mà reo rắc xuống phía dưới những cánh hoa mỏng manh tinh khiết của mình, mờ mịt hư ảo đến mức khiến cho người ta sinh ra ảo giác về một thân ảnh bạch y thanh lãnh đang đứng ở nơi đó. Khẽ nghiêng người cúi xuống, ống tay áo trắng muốt chậm rãi đưa ra che chở ột vật nhỏ mềm mại cuộn lại mà nằm dưới gốc cây khỏi những giọt băng tuyết buốt giá....

ĐOÀNG!!!

Tiếng súng nổ gần kề như muốn xé tan không gian, xé rách tất cả những ảo mộng sâu trong tâm trí, đem theo mùi cay nồng khét lẹt của thực tại ập vào khiến thân hình nhỏ bé lão đảo ngã quỵ.

..”*Đã gửi từ trái tim của tôi*”:

69. Chương 68

Chương 68: Một người bạn.

Đôi mắt trong suốt với hàng mi dài cong vút vẫn mở lớn, trừng trừng nhìn nòng súng đen ngòm đang bốc khói sát ngay trước mặt. Thậm trí cô còn cảm nhận được hơi nóng từ nó toát ra phả vào thái dương của mình bỏng rát, đầu óc trống rỗng, tai thì lùng bùng. Đôi chân không còn đủ sức chống đỡ cơ thể khiến cả thân hình khụy xuống, thay vì cảm thấy đau đớn hay sự lạnh lẽo khi va chạm với sàn đá hoa cương của hành lang thì lại là một cánh tay dài đem theo mùi thuốc lá ngai ngái đưa ra đỡ lấy cô.

- Ngu ngốc.

Thân hình to lớn không biết từ lúc nào đã áp sát lại, một tay đưa ra nâng đỡ lấy cô trong khi tay cầm súng kia vẫn chưa hề hạ xuống, đôi mắt màu hoàng ngọc nhìn xuống nhúu lại toát ra tia giận dữ mà gầm gừ.

Chát!

Đôi mắt trong suốt đẹp đến mơ màng giờ đây long lên, hằn tơ máu. Bàn tay gầy yếu mảnh mai không hề chần chờ vung lên, giáng thẳng vào khuôn mặt cứng rắn kia một cái bạt tai kinh hồn. Quai hàm cô nghiêng chặt lại đến như muốn vỡ tan, trong khoé mắt ứa ra giống như không phải lệ mà là máu...đau xót đến muốn đui mù.

- Diệp...

Vùng mạnh ra khỏi cánh tay giống như gọng kìm, Thuỷ Linh xoay người nhao ra phía lan can hướng về dưới sảnh kiếm tìm hình bóng yêu thương. Tầm mắt còn chưa kịp chạm đến được chéo áo tinh khiết thì thân thể cô bỗng rơi vào một vòng tay thanh lãnh mang theo hương hàn mai nhàn nhạt thân thuộc, môi mỏng lạnh lạnh cùng hơi thở gấp gáp dán lại nơi thái dương nóng bừng. Vòng tay đang ôm lấy cô run lên, trái tim trong lồng ngực kề sát cô đang đập những nhịp đập điên cuồng, những ngón tay thon dài luồn vào trong mái tóc nâu mềm mại ép chặt cô vào trong lòng mình đến phát đau.

- Ta không cho phép....ta không cho phép, tuyệt đối không cho phép nàng làm như vậy....

Diệp Quân Thành lần đầu tiên lộ ra sự thất thố và mất bình tĩnh như vậy gầm lên rung chuyển cả căn biệt thự rộng, đôi mày anh tuấn dựng ngược, khuôn mặt hoàn mỹ phẳng lặng nứt ra bởi cơn giận ngập trời dọa Thuỷ Linh đang trong cơn ngỡ ngàng cũng phải nhảy dựng.

- Diệp....hắn muốn hại chàng nên....nên....

Một đầu tóc nâu xoã trên vai khê ngẩng, đôi mắt ngập nước mở to trong suốt từ trong ngực ngược lên nhìn, môi mọng miết đến đỏ hồng mấp máy lý nhí giống như giải thích và đôi bàn tay nhỏ nín chặt lấy áo anh sợ hãi thật...vô cùng đáng yêu. Đáng yêu đến nỗi lập tức chùi sạch đi vệt hung thần ác sát của ai đó, Diệp Quân Thành siết chặt vòng tay lại đau lòng nhẹ nhàng lấy đi dòng lệ vẫn đọng đầy trong khoé mắt mơ màng. Cẩn thận chạm vào vết thương nơi thái dương của cô thở dài, khoé mắt liếc đến người đàn ông có đôi mắt màu hoàng ngọc đang đứng tựa người vào lan can hai tay vòng lại ôm ngực nhàn nhạt nhìn hai người.

Những người còn lại thì ngẩn người giống như không thể tin nổi một màn vừa diễn ra trước mắt mình, rõ ràng người đàn ông có đôi mắt tối đen kia còn đang nắm lấy Anna Phùng đứng dưới cửa lớn của sảnh, thậm trí còn không thèm động dung khi có họng súng chĩa thẳng vào mình. Vậy mà chỉ trong một giây, khi cô gái kia xoay người thì anh ta giống như là một mũi tên bật ra khỏi dây cung. Thanh kiếm bị buông rơi, đôi chân dài sải vài bước là tiến đến được bên cầu thang rộng, dẫm lên tay vịn cầu thang bằng gỗ sồi được trạm trổ công phu mà tạo đà và chỉ với một cái nhún mình mạnh mẽ đã bật được lên nắm lấy lan can hành lang của tầng hai, vạt áo trắng tung lên nhẹ nhàng phía sau lưng cùng với một cử động uyển chuyển thân người cao lớn đã diễm nhiên đứng giữa hành lang rộng, cùng lúc ấy cũng là tiếng súng nổ chát chúa cùng tiếng lanh canh của thanh kiếm va chạm với sàn nhà vang lên. Giống như với anh ta mọi thứ đều không tồn tại, trong đôi mắt cùng sự tập trung hoàn toàn chỉ có người con gái kia, bàn tay vươn ra vô cùng cẩn thận nhưng cũng hết sức dứt khoát ôm lấy thân hình lung lay đang muốn nhao ra bên ngoài lan can vào lòng mình. Hành động của người đàn ông này vừa lưu loát lại vừa thành thực bá đạo khiến bất cứ ai cũng phải lú lẫm mà tự hỏi, thật sự anh ta là người sao?

- Nero! Còn chờ gì nữa, mau bắn tiếp.

Chủ tịch Phùng của tập đoàn Khai Sáng luôn là người tỉnh táo lại đầu tiên, không còn một chút kiên nhẫn quay ngược lại lên trên hành lang tầng hai nghiêng răng nghiêng lợi hét lên.

Anh ta nhướn mày, trào phúng nhìn xuống Diệp Quân Thành đang ôm Thuỷ Linh quỳ trên sàn đá hoa cương lạnh lẽo. Cánh tay một lần nữa nâng lên, đôi mắt hoàng ngọc sáng lên ánh sáng lạnh lẽo, hàm răng trắng đều tăm tắp cắn lấy đầu lọc của điếu thuốc để khoé môi dương lên thành một nụ cười dữ tợn đáng sợ gần giợn.

- Dire au revoir...

(Hãy nói lời tạm biệt...)

Đoàng!!!....

Uych!

Thân hình nhỏ bé một lần nữa không biết lại lấy đâu ra sức lực mà vùng lên ôm lấy đầu của Diệp Quân Thành đẩy cả hai ngã ra, hàng mi dài khép chặt hoàn toàn bỏ lỡ sự ngỡ ngàng trong đôi mắt đen thuần vốn luôn lạnh nhạt. Anh nằm ngửa trên sàn đá lạnh với cô đang cố gắng dùng thân thể nhỏ bé của mình che chở ở bên trên, thậm trí anh còn cảm nhận được sự run rẩy cùng hơi thở đứt quãng sợ hãi của cô. Những ngón tay thon dài đưa lên, ôm lấy khuôn mặt khả ái, môi mỏng lạnh lùng nghiêm khắc khẽ buông lỏng nhếch nhẹ thành một nụ cười phảng phất như có như không. Đột nhiên nụ cười trên môi ấy bỗng đông cứng lại, bàn tay nhanh chóng trượt xuống đỡ lấy lưng cô lật người lăn một vòng tránh khỏi một thân người đổ ập xuống rồi ôm lấy cô bật dậy nhàn nhạt nhìn xuống tay vệ sỹ đang ôm đuôi quần quai trên sàn.

- Mày làm cái quái gì thế? Tao bảo mày bắn nó!

Ông Phùng nhìn tên vệ sỹ thứ 2 của mình do tiếp cận hai người kia mà bị ăn đạn lạc, tức điên người gầm lên rồi đoạt lấy một khẩu súng khác trong tay kẻ đứng bên cạnh mình chĩa về phía Diệp Quân Thành tiếc rằng...

Đoàng!

Một tiếng súng nữa lại vang lên chát chúa, khẩu súng văng ra rơi xuống dưới nhà, ông ta không thể tin nhìn vào bàn tay tê rần trống không của mình.

- Cho đến khi nhiệm vụ hoàn thành, thân chủ của tôi không nên có vấn đề gì.

Người đàn ông có đôi mắt hoàng ngọc được gọi là Nero thản nhiên vung vẩy khẩu súng tự động trong tay mình, từ tốn nói nhưng có vẻ như sự từ tốn ấy lại càng chọc người khác không chịu nổi hơn.

- Làm vợ tôi bị thương mà vẫn còn muốn nhận tiền?

Diệp Quân Thành hừ lạnh một tiếng nhưng không có nhìn bọn họ mà đều dành sự tập trung vào Thuỷ Linh lúc này đang trợn mắt há miệng nhìn hết từ Nero lại đến anh lấp bắp.

- Hai người...biết nhau sao?

- Coi như có!

Anh liếc mắt nhìn những kẻ đang tiến lại gần rồi nhẹ nhàng nắm lấy tay cô, một tay luồn vào trong ngực áo lấy ra vật bằng kim loại thân mảnh dài chưa đến gang tay và có một đầu nhọn sắc bén.

- Thật đấy hả? Là dao mổ nữa? Vì sao cậu cứ thích mấy thứ vũ khí thô sơ như vậy?

Nero rõ ràng không có chút thiện cảm nào với thứ trong tay Diệp Quân Thành, từ vẻ mặt chán gét cho đến thái độ né tránh đều cho thấy...

- Cậu ta mắc hội chứng sợ tiêm nên dị ứng luôn với những vật kim loại sắc nhọn.

Quân Thành có “lòng tốt” giải thích hộ anh ta với Thuỷ Linh khiến cô ngẩn người nhìn thân hình khùng bố và khuôn mặt nam nhân cứng rắn đến tàn khốc thoáng chốc trở nên...bối rối với vành tai đỏ bừng, làm cô không thể nhìn được đành cúi gầm mặt xuống nhịn cười.

- Không thích khác với sợ!

Cánh tay dài vùng lên, hai viên đạn liên tiếp bắn ra khỏi nòng súng găm chính xác vào vai phải của hai tay vệ sỹ đang rút súng ra, thậm trí anh ta còn không thèm liếc đến một cái mà còn mải dè chừng nhìn con dao mổ trong tay Diệp Quân Thành.

- Cứ cho là vậy đi.

Khẽ nhún vai, Diệp Quân Thành bỏ qua anh ta nhẹ nhàng dắt theo Thuỷ Linh đi về phía cầu thang để xuống phía dưới sảnh. Dao mổ trong tay lạnh lùng vùng lên, không chút ngập ngừng cắt qua da thịt của những kẻ đang lại gần bức chúng lui lại. Ở phía sau Nero cũng hoàn toàn không rảnh rỗi, chân vừa bước theo sát Thuỷ Linh khẩu súng cũng không ngừng nẩy lên liên hồi, một tay còn lại liên tục liên tục đưa vào

túi áo hay túi quần rút ra bằng đạn khác thay thế cho băng đã bắn hết bị đẩy rơi xuống sàn. Hành động của hai bàn tay giống như nghệ sỹ lướt trên phím dương cầm, ngay cả vấp một lỗi cũng không hết sức lưu loát trôi chảy. Mỗi viên đạn bắn ra đều được nhằm trúng vai hay tay hoặc chân của những vệ sỹ để vô hiệu hoá không cho chúng rút súng hoặc không cho chúng tiến đến cách bọn họ quá 5 bước, đôi mắt hoàng ngọc ánh lên tia sáng nghiêm nghị của sự tập trung dù mỗi bước chân hay mỗi động tác của anh ta hết sức thông dong lịch lãm.

Thuỷ Linh cứ như vậy, từ tốn đi giữa hai người, đi phía sau bóng lưng thân thuộc. Đôi bàn tay hai người mười ngón đan chặt vào nhau, một lần nữa lại cảm nhận được chiếc nhẫn cưới siết nhẹ vào ngón tay áp út, một lần nữa lại cảm nhận được hơi lạnh dịu dịu và hơi thở mang hương hàn mai thanh lãnh mình luôn yêu mặc ùi máu tanh xộc vào khiến dạ dày thắt lại, cổ họng co rút cô vẫn bước theo anh. Đôi mắt mở lớn nhìn gương mặt người đàn ông đẹp hoàn hảo giống như một pho tượng được tạc ra từ băng tuyết, nhìn anh mạnh mẽ, nhìn anh lạnh lùng đến tận tối và sắc súa sát khí. Xung quanh là những tiếng kêu la, những tiếng hò hét, tiếng súng nổ, tiếng thân thể bị va chạm và tiếng quát tháo âm ỹ nhưng cô cũng mặc bởi thế giới lúc này dường có sụp đổ đối với cô cũng không còn quan trọng, một khi đã có anh ở đây. Không biết có phải cô bị ám ảnh rồi hay không nhưng cô bỗng có cảm giác anh tựa như cây mai vạn năm hiện ra trong tâm trí khi cô đối mặt với họng súng của Nero. Anh lạnh nhạt đến thờ ơ, anh sâu thẳm đến tận cùng, anh tự tin đến kiêu ngạo nhưng anh cũng đủ vững vàng, đủ cứng rắn và cương quyết cường ngạnh đến mức cố chấp để có thể che chở cho cô. Có lẽ đây là hình dung sâu thẳm trong lòng cô về anh, không chỉ là người bạn đời nắm tay cô bước đi mà anh còn chính là cây đại thụ ấy, là gốc cây to lớn che lấp và chống đỡ tất cả để trở thành bầu trời của riêng mình cô, chỉ dành cho cô. Khoé môi đầy đặn bắt giắc dương lên một chút, cô thấy mình quả thật là một con mèo lười luôn ỷ lại vào trong lòng anh, nằm trong tay anh đã thành thói quen rồi. Đến nỗi chỉ cần có anh cô sẽ không còn phải lo lắng gì nữa dường như có lở dường sông có cạn, chỉ cần có anh mọi chuyện rồi sẽ tốt đẹp. Dẫu có rơi xuống địa ngục, cô biết nhất định anh cũng sẽ đuổi theo và che chở cho cô, khoảng cách giữa hai thế giới và hơn một ngàn năm chẳng phải cũng không thể ngăn anh tìm thấy cô sao? Cô luôn cho rằng mình yêu anh hơn, nghĩ cho anh và vì anh mọi điều khi chạy trốn khỏi anh nhưng thực ra chính anh mới là người vì cô tất cả. Cách yêu của anh không giống như cô, anh không lo lắng, không sợ hãi cũng không chấp nhận buông tay hay chùn bước. Có thể là bá đạo và bướng bỉnh ngốc nghếch nhưng tình yêu của anh dành cho cô chính là sự chiếm hữu, là ngoan cố đến...đáng yêu.

Người đàn ông này là kẻ mang mặt nạ băng lãnh bên ngoài trái tim âm ỹ cháy, chỉ khi yêu mới bùng cháy lên dữ dội, đủ để thiêu cháy mọi chướng ngại bất kể điều đó là gì. Nếu như cô là Thường Nga anh là Hậu Nghệ chắc chắn anh sẽ không ngừng đánh đến tận cung trăng, không ngừng đi tìm cách đem cô trở về, còn nếu cô là Chức Nữ còn anh là Ngưu Lang thì dù có phải dùng cả đời làm cây cầu bắc qua sông Ngân thì anh cũng sẽ làm tất thấy bởi một lẽ đơn giản...anh yêu cô, vậy thôi.

- Cô...không sao chứ?

Nhìn đôi mắt mơ màng, nụ cười ngây ngất trên môi cô trong khi xung quanh không khác gì một bãi chiến trường với súng đạn và máu tanh, hai gã đàn ông bọn họ thì luôn chân luôn tay tả xung hữu đột, Nero bỗng thấy thái dương của mình có chút đau đau.

-Sao cơ?

Cô ngơ ngác quay lại, trong suốt nhìn anh ta khiến lời tiếp theo ra đến họng đành nuốt lại sau đó lăm bắm hậm hực với ai đó đi phía trước đang nhấc chân đá một gã lăn khỏi đường đi của mình.

- Sở thích kỳ quặc....

Rầm! Rầm! Uỳnh...

Anh ta vừa dứt lời cũng là lúc từ trong phòng thí nghiệm vang ra hàng loạt những tiếng nổ rung chuyển và tường gạch với mảnh vỡ của cửa kính văng ra mịt mù tứ tung, cũng đúng lúc cô đặt chân xuống phía dưới sảnh Diệp Quân Thành liền ôm lấy cô chúi người xuống nên không bị văng trúng. Cô hoảng hốt không hiểu chuyện gì đang diễn ra vội níu lấy anh, hai tai ù đặc đau nhức do bị âm thanh mạnh bất ngờ ép lại. Anh nắm lấy hai vai cô nói gì đó cô hoàn toàn không nghe thấy, chỉ thấy choáng váng sau đó cả người được bế thốc lên mà di chuyển ra khỏi chỗ đó. Vừa ôm lấy thái dương chặt vật mở được mắt ra lập tức cô bị cảnh tượng phía sau làm cho choáng váng, trong tai chỉ nghe thấy những tiếng âm ỹ nhưng qua đôi vai rộng của

anh cô thấy được cả tầng hai được xây theo kiểu tầng lửng với hành lang rộng của căn biệt thự nứt gãy mà đổ ập xuống bên dưới. Phần còn lại phía bên trong phòng thí nghiệm thì vẫn còn phát ra những luồng lửa lớn cùng khói bụi cuộn cuộn biến nơi đây thành địa ngục với nhiệt độ càng lúc càng tăng lên nhanh chóng, đôi môi lạnh lạnh của anh ghé sát trên trán cô mấp máy khiến cô ngược mắt lên nhìn liên bất gặp được vẻ lo lắng hiếm khi lộ ra của anh khi trao đổi với người nào đó.

Cuối cùng cô cũng quay lại nhìn ra phía bên ngoài, nơi ấy nằm chính ình một chiếc BMW trắng nơi rõ ràng từng là hai cánh cửa kính cực lớn, bằng chứng là những mảnh vụn sắc bén vẫn còn vương vãi tung toé khắp nơi. Phía sau là xe cứu thương, xe cảnh sát cơ động và xe jep quân sự bắt đầu tiến vào. Đứng bên cạnh anh và cô không ai khác chính là Hoàng Minh trong bộ cảnh phục, áo chống đạn bảo hộ và súng ngắn cầm sẵn trong tay, tai cô mới vừa bắt đầu bắt ong ong đau nhức, loáng thoáng nghe được trở lại thì cũng là lúc anh nhận lấy tấm chắn dạ từ tay nhân viên y tế choàng qua vai cô rồi đặt cô nằm lên cáng cứu thương. Đôi mắt đen nghiêm nghị nhìn sâu vào trong đôi mắt mơ màng mờ mịt, ra hiệu cho cô nhìn vào miệng anh đang dùng khẩu ngữ để nói cho cô hai từ.

“Đợi ta!”

Cô lập tức theo bản năng vùng dậy vươn tay ra nắm lấy anh nhưng lại bị những nhân viên y tế bên cạnh đang bắt đầu tiến hành kiểm tra sơ cứu cho cô giữ lấy nên những ngón tay chỉ cha,m được vào vạt áo tung lên khi anh xoay người cùng với Hoàng Minh lao vào bên trong căn biệt thự đang bắt đầu bốc cháy ngùn ngụt.

- Tướng công....

Cô vội gạt hết những người đang vây quanh mình tiến hành băng vết thương nơi thái dương của mình ra, lo lắng nhìn đắm đắm vào ngọn lửa đang bắt đầu vượt ra khỏi tầm kiểm soát một cách nhanh chóng mà liếm ra bên ngoài.

Một người...

Hai người.....

Ba người....rất nhiều người tự chạy ra hoặc được nhân viên y tế hay cảnh sát cơ động đưa ra nhưng đã hơn mười phút trôi qua mà cô tuyệt không thấy bóng dáng của anh, hàm răng nghiến chặt vào nhau đến phát đau, cô nắm chặt lấy tay mình đặt trong lòng run run. Cuối cùng cũng không thể chịu nổi nữa mà nhào người ra khỏi cáng cứu thương, bàn chân trần chưa kịp đặt xuống nền đất lạnh thì bỗng khựng lại.

Một bàn tay lạnh toát và ươn ướt quẩn lấy cổ tay cô kéo giật lại, Thuỷ Linh mất đà ngã trở về trên cáng, vừa định lên tiếng hỏi cô liền giật mình khi thấy kẻ đang nắm lấy tay mình là ai.

..”*Đã gửi từ trái tim của tôi*”..

70. Chương 69

Chương 69: Mãi mãi không đổi thay.

- Cô muốn làm gì?

Thuỷ Linh dùng một bên tay không bị giữ lấy vuốt ngược mái tóc xoã tung của mình ra phía sau, lạnh nhạt nhìn người con gái một thân chật vật đang trừng mắt với mình giống như nhìn một con rắn độc.

- Làm gì? Mày là người thông minh lắm mà, chẳng nhẽ lại không biết?

Anna Phùng mắt vẫn đỏ ngời nhìn thẳng nhìn lợi cười lạnh, bàn tay nắm lấy cổ tay gầy bóp mạnh giống như hận không thể nghiền nát cô ngay lập tức. Chỉ có điều cô ta nhận lại không phải sự sợ hãi hay hoảng loạn mà chỉ có sự lạnh nhạt cùng lãnh đạm, thậm trí Thuỷ Linh hừ cũng không hừ lấy một tiếng cứ vậy nhìn xoáy vào cô ta khiến cho nụ cười gằm ghè cứng đờ lại.

- Người cố tình đẩy chuyện đi xa đến mức này rõ ràng là cô, có đáng không?

Cô vẫn ngồi trên cang cứu thương, gương mặt có chút tái do lạnh nhưng lại vô cùng bình tĩnh hỏi lại cô ta, một chút nao núng cũng không có như thể cô đã chờ cô ta từ trước.

- Nói nhiều vô ích, tao không mắc lừa lần nữa đâu. Đi!

Giật mạnh tay lôi tuột cô ra khỏi chiếc cang, khiến thân hình nhỏ nhắn lung lay lão đảo ngã xuống đất. Cô ta cười lạnh có chút thoả mãn kéo lê Thuỷ Linh đứng dậy khiến đôi chân trần cọ xát với nền sỏi đá tứa máu, chân vấy ngủi mỏng manh cũng bị cào rách một đường dài. Đôi mày thanh tú gọn gàng nhíu lại một chút, đôi mắt đẹp lay động toát ra tia lửa giận xoay cổ tay lật ngược lại thoát ra khỏi bàn tay đang kìm giữ mình, đẩy mạnh khiến cô ta mất đà đập người vào cửa xe cấp cứu để mở. Khó chịu và sốt ruột lo lắng cho Quân Thành cô chỉ hừ lạnh rồi xoay người bỏ mặc cô ta ở đấy mà chạy ngược về phía căn biệt thự đang bốc cháy ngùn ngụt, bất chấp nỗ lực của những người lính cứu hoả.

- Đứng lại đây cho tao, mày đứng lại!

Anna Phùng giống như phát điên mà gào lên, lạnh lạnh giữa rừng âm thanh nhộn nhạo của mọi người xung quanh đối lại chỉ là bóng lưng không chút chần chờ của cô càng lúc càng rời khỏi xa hơn. Đôi mắt vẫn đỏ không cam lòng đảo quanh, nghiêng chặt hàm răng trong đầu Anna chỉ có suy nghĩ cuồng loạn xoay vần. Cô ta không muốn, không đồng ý cũng không chấp nhận mọi chuyện như thế này, cô ta chưa từng không có được cái gì mình muốn dù đó có bất kể là gì đi chăng nữa. Vì sao? Vì sao từ khi người phụ nữ kia xuất hiện mọi thứ đều trở nên đảo lộn đến như vậy? Mọi thứ, mọi người thâm trí ngay cả cha của cô ta cũng đều chú ý đến người phụ nữ kia, máu có kháng thể đặc biệt thì giỏi lắm sao mà....cả người đàn ông đáng sợ kia cũng....

Anna rùng mình khi nhớ lại lúc chiếc BMW màu trắng từ đằng sau đột ngột lao lên, bất kể đường phố đông đúc mà ngoặt mạnh tay lái, thô bạo ép chiếc coupe của cô ta đâm vào gốc cây trên vỉa hè. Trong khi đang choáng váng vì va chạm mạnh và còn chưa kịp định thần để hiểu chuyện gì xảy ra thì cửa kính của xe đã bị đập vỡ, cổ áo bị nắm lấy, cô ta chính là bị lôi tuột ra khỏi xe của chính mình. Sau đó... cái cảm giác lạnh lẽo thấu đến tận xương khi khi đôi mắt đen tối ấy nhìn thẳng vào đường như vẫn còn nguyên si, cảm giác từng mạch máu, từ thớ thịt của mình bị sự sợ hãi làm cho đông cứng còn chưa nhạt, tưởng ngay cả thứ đáng sợ nhất trên đời, ngay cả bóng đêm cả cái chết cũng không đe dọa như ánh mắt ấy. Đó hoàn toàn không phải là con người, còn hung ác hơn, khát máu hơn và tuyệt tình hơn cả ánh mắt của loài dã thú săn mồi nhìn chăm chăm vào cô ta. Làm gì còn vẻ bí ẩn, thông minh và thu hút như mọi khi nữa. Những ngón thon dài tinh tế nhìn trông thì mềm mại nhưng khi đặt trên cổ họng, dùng hai ngón trỏ và cái bóp vào tĩnh mạch ngăn không áu lên não thì lúc ấy cô ta mới biết bàn tay mình từng khát khao một lần được nắm lấy thực chất băng giá đến thế nào. Và...giọng nói ấy, giọng nói trầm thấp đậm chất đàn ông thanh lãnh nhàn nhạt gần từng tiếng một như âm ma của địa ngục, nhưng dao băng kéo buốt. Diệp Quân Thành, người đàn ông ưu tú với vẻ đẹp xa cách nhàn nhạt như sương giá, với tài năng không thể phủ nhận và phong thái quyền rũ chết người giống như một chiếc mặt nạ bị phá vỡ để lộ ra chân diện khủng bố như sát thần. Mỗi một cử chỉ, mỗi một hành động mỗi lời nói đều mang theo đe dọa cùng dịch ý rõ ràng đến mức ép cho những kẻ xung quanh không thể thở nổi, tự giác mà lùi lại muốn cách càng xa càng tốt.

Đôi vai cô ta run lên, hai cánh tay vòng qua ôm lấy chính thân thể mình để kìm chế nỗi sợ cùng sự buốt giá đang dâng lên mỗi lúc một nhanh chóng mà tự hỏi. Tại sao trên đời này lại có người đáng sợ đến như thế? Tại sao trên đời này lại có người lạnh lẽo đến như thế? Và...tại sao những đáng sợ, lạnh lùng, khủng bố và đe dọa ấy khi nhìn người phụ nữ kia, khi ở bên người phụ nữ kia, thậm trí chỉ nhắc đến thôi thì đều trở thành dịu dàng, yêu thương và che chở giống như từ ác quỷ đến từ địa ngục rùng mình trong tích tắc trở thành một thiên thần hộ mệnh, dùng đôi cánh trắng muốt của mình bao bọc lấy người yêu thương. Tình cảm, cảm xúc giống như không cần kìm nén, không cần che giấu. Tất cả tràn ra một cách tự nhiên và đương nhiên như thể hai người bọn họ là dành cho nhau, thuộc về nhau và là một thể hoàn chỉnh được tách ra thành hai phần. Một mảnh mẽ cứng rắn đến tàn nhẫn, một mềm mại yếu đuối đến mơ màng...

Tách.

Anna ngơ ngàng vươn tay chạm vào những giọt nước rơi trên mảnh kính vỡ vụn dưới chân mình, rửa trôi đi lớp cát bụi mỏng trên bề mặt khiến nó phản chiếu lại tia lửa phát ra từ căn biệt thự đang bắt đầu sụp đổ

mà lấp lánh. Ngẩng lên, trong đôi mắt nâu trong suốt mở lớn đến kinh hoàng là ngọn lửa hừng hực cháy, sáng rực một góc trời đêm liếm đi mọi thứ trong lòng nó. Hơi nóng hầm hập lúc này ập vào, khiến cô ta lao đảo ngã ngồi xuống. Lòng bàn tay chống đỡ thân thể bỗng lạnh buốt đau nhói, dòng máu đỏ nhộm mảnh kính ấy thành một màu hồng trong suốt như hồng ngọc, bắt lấy tia lửa nhảy múa trong mắt cô ta giống như châu người. Cúi xuống gần hơn, bóng hình phản chiếu lại trên bề mặt tấm kính lúc này nào phải là một vị tiểu thư thanh nhã dài các mang theo vẻ đẹp dịu dàng nữa đâu? Anna lúc này chỉ nhìn thấy một khuôn mặt trắng bệch dính đầy bụi bặm với đôi mắt dại ra vô thần, đôi môi khô nứt và mái tóc đen dài xoã tung rũ rượi. Trên cẳng cổ vẫn còn in hằn hai vết ngón tay tím bầm, trong khung cảnh nhá nhem do ánh lửa hắt vào lại càng lay lắt ghê rợn hơn.

- Không!

Điên cuồng dùng gót giày dẫm lên tấm kính, giống như chỉ cần nó vỡ ra thì mọi chuyện sẽ trở về tốt đẹp như cũ nhưng đối lại chỉ là những ánh mắt tò mò từ những người xung quanh.

- Diệt....

Tiếng gọi da diết vượt lên từ giữa những thanh âm nhộn nhạo và tiếng còi xe cứu thương, tiếng quát chỉ huy của những người lính cứu hỏa, tiếng nứt gãy của kết cấu gạch đá và tiếng máy nén ép nước dập lửa. Đôi mắt vẫn đỏ quay ngoắt lại, không quá khó khăn để tìm thấy được bóng trắng nhỏ nhắn đang bị những người lính cứu hỏa đang thiết lập vành đai an toàn giữ lại, không để cho cô tiến vào quá gần khu vực nguy hiểm. Khoé môi mím lại, hàm răng nghiến chặt, Anna nhặt lên mảnh kính sắc bén bắt kể máu đang nhỏ giọt tong tong trên nền đất từ bàn tay mình. Từng bước, từng bước nhanh chóng tiến đến gần nơi ấy, nơi có người phụ nữ chỉ mới xuất hiện vài ngày nhưng đã làm đảo lộn hết tất cả cuộc sống của cô ta. Làm cho cô ta cảm thấy mình....không còn là người kiểm soát, không còn là ai hay không còn quan trọng nữa bắt kể cô ta có nhiều tiền, có đẹp, có đáng ngưỡng mộ thế nào, làm cho cô ta cảm thấy mình là kẻ thua cuộc và chẳng là gì trên cõi đời này.

Dĩ nhiên, cô ta không bao giờ và không thể nào chấp nhận chuyện ấy. Cái cô ta không có được thì người khác cả đời cũng đừng mong có...

Ở gần đấy, Thủy Linh vẫn không hề hay biết một lần nữa nguy hiểm đang tiến đến, đôi mắt nhòa lệ mãi miết tìm trong khói lửa đổ nát thân ảnh màu trắng thanh khiết, hai bàn tay nắm chặt lấy nhau kìm nén mặc cho băng vải trên trán che đi vết thương lỏng ra xộc xệch, chân trần lấm lem đất bụi lẫn máu từ vết thương cố gắng chen qua những người khác để đến gần nhưng không thể.

- Cô mau tránh, đừng ở đây làm vướng chân vướng tay những người đang làm nhiệm vụ!

Người đội trưởng vừa lao ra khỏi tầng một ngập lửa của căn biệt thự, bộ quần áo cách nhiệt và mũ bảo hộ vẫn còn nghi ngút khói, tay tháo mặt nạ dưỡng khí ra quát lên với cô sau đó rất nhanh lại di chuyển đến vị trí khác để chỉ huy khống chế ngọn lửa.

- Nhưng...

Cô cắn cánh môi đến như bật máu, tuyệt vọng nhìn vào bên trong toà nhà rừng rực cháy bất chấp nỗ lực cứu hỏa. Nước mắt lại không kìm được giọt giọt rơi xuống, đến lúc này đã không còn thấy người lính nào vào bên trong nữa, người ra đa phần đều được diu hay khiêng ra thì đều trong tình trạng ngạt khói hoặc bỏng nặng. Hi vọng của cô dường như càng lúc càng trở nên mong manh hơn...

- Có người đang ra, hướng 11 giờ! Tổ anpha những ai còn nguyên bảo hộ lập tức tiếp cận hỗ trợ....

Tiếng bộ đàm rè rè vang lên từ phía người lính cứu hỏa ở gần cô nhất, đôi mắt Thủy Linh bừng sáng, lập tức xoay người lại đây chờ mong nhưng không thể nhìn thấy được gì do nhân viên cứu hộ, lính cứu hỏa nhận được chỉ thị đều giống như cô tập trung cả về hướng ấy tiến hành hỗ trợ cũng như chuẩn bị cấp cứu.

Lạnh.

Đột nhiên một luồng hơi lạnh đem theo cảm giác gai người của sát khí từ đằng sau đánh đến khiến cô giật mình mà xoay ngoắt người lại, vừa lúc thấy một vật sắc bén trong suốt phản chiếu lại ánh lửa loé lên vung về phía mình. Chưa kịp phản ứng lại thì trước mắt đột nhiên tối sầm, đồng thời vai bị giật mạnh, cả người rơi vào một vòng tay ướt đầm, nóng rực và khét lẹt mùi khói. Bên tai vang lên một tiếng hừ khê trầm thấp

nặng nề, trong không khí khô nóng thoảng qua hương huyết tinh tanh ngọt. Cánh tay che trước mặt cô từ từ hạ xuống để lộ ra Anna Phụng hai tay vẫn đang nắm lấy mảnh thủy tinh lớn run run, trợn mắt trừng trừng há miệng kinh hoàng nhìn cô...không, là nhìn người đàn ông một tay ôm lấy cô ghì sát vào trong lòng mình, bàn tay còn lại đang bắt lấy đầu nhọn của mảnh thủy tinh lớn chồm ấy, khiến nó dừng lại chỉ cách cô chưa đầy một gang tay. Dòng máu đỏ tươi men theo những ngón tay như ngọc mài siết chặt chảy xuống vai vấy ngủ trắng muốt, loang ra thành một bông hồng nhưng nở rộ.

Tạch!

Âm thanh gãy vụn khô khan của thủy tinh vang lên khi Diệp Quân Thành bẻ gãy mảnh kính cũng là giọt nước cuối cùng làm tràn ly cảm xúc bên trong lòng Thủy Linh...

Chân lùi lại một bước trụ vững, bàn tay co lại thành một nắm đấm siết chặt. Thủy Linh dùng hết sức bình sinh tông một đấm trời giáng vào gương mặt vẫn còn kinh hoàng của Anna khiến cô ta lão đảo ngã ngửa ra sau, lửa giận bốc lên vẫn chưa thể hạ cô gạt bàn tay đang nắm lấy mình của Quân Thành ra mà nhào vào nắm tóc Anna rít lên lạnh lạnh.

- Con mẹ nó, bà cô ta đây không phát uy thì mi coi ta là mèo bệnh phải không? Dám cho người bắt ta này...dám có ý với người đàn ông của ta này, dám làm tướng công bị thương này, khinh người quá đáng này...hôm nay bà ày chết, mày chết, mày chết....

Chát, chát, chát...

Một loạt tiếng bạt tai vang dội cùng tiếng thét chói tai khiến những người xung quanh đang ngẩn ngơ trước một màn lạnh gáy vừa rồi phải giật mình thức tỉnh, ngay lập tức hai nhân viên y tế gần đây nhất chạy đến muốn sơ cứu cho Diệp Quân Thành với mảnh kính vẫn găm trong lòng bàn tay. Mấy người lính cứu hỏa vòng ngoài cũng nhào vào định lôi Thủy Linh đang dùng đầu gối đè nghiêng Anna xuống nền đất ướt sũng nước bùn mà đánh, bọn họ chưa kịp chạm vào cô thì đều bị một tiếng quát đầy nghiêm khắc làm cho khựng lại.

- Linh Nhi, lập tức dừng tay cho ta.

Diệp Quân Thành hoàn toàn không để ý đến bàn tay đang bị thương của mình, khuôn mặt anh tuấn với những sợi tóc rối bời và đôi chỗ lấm lem do khói bụi đánh lại bước đến phía sau Thủy Linh. Đôi mắt tối đen nheo nheo nguy hiểm nhìn chằm chằm vào ai đó đang dơ tay lên, định đánh người thì bị quát mà vẫn bướng bỉnh chưa chịu rút lại.

Thở dài...

Khuôn mặt lạnh lùng vẫn cau có nhưng hành động lại vô cùng dịu dàng cẩn thận, vươn bàn tay không bị thương của mình ra nắm lấy cô giống như nắm lấy một con mèo nhỏ mà nhấc ra khỏi Anna đang lăn lộn trong bùn đất, không chút hài lòng nhìn xuống cô cũng lấm lem không ít.

- Không được đánh người...

Bàn tay to ôm lấy gương mặt vì tức giận mà đỏ bừng, ngón tay cái khẽ xoa đi đất bẩn bẩn trên gò má non mịn, rồi nắm lấy bàn tay nhỏ đang giấu phía sau lưng của cô kéo ra buồn bực nói tiếp.

- tay sẽ đau.

Thủy Linh mặc dù vẫn còn chưa hết giận nhưng cũng biết nặng biết nhẹ, nghe nhắc đến tay liền nhớ đến tay anh bị thương. Nhìn xuống quả nhiên thấy ai đó vẫn chưa rút mảnh kính ra, máu theo kẽ ngón tay từng giọt từng giọt rơi trên nền đất, cổ tay áo trắng cũng đã loang lổ một mảng những máu.

- Ngu ngốc, còn tay này không đau?

Vừa lung tung lau nước mắt ứa ra của mình vào ngực áo anh, cô vừa nắm lấy bàn tay bị thương của anh đưa lên. Bàn tay cô run lên khi phát hiện ra mảnh kính sắc bén đến thế nào, lòng bàn tay của anh đã bị cắt đến thấu xương vậy mà không chịu để cho nhân viên y tế cấp cứu lại chạy ra đến lo cô...đánh người sẽ đau tay.

- Ồ ừm...mặc dù cản trở hai người tình cảm mặn nồng cùng những khán giả xung quanh nhưng...tôi nặng muốn chết rồi đây...không có ai ra đỡ là sao?

Một giọng nói khàn khàn lại dứt quãng sắp hết hơi đến nơi lại như u linh ai oán từ phía sau vang lên, dọa Thuỷ Linh cùng những người khác nhẩy dựng mà quay lại. Hoàng Minh cũng một thân ướt đầm từ đầu tới chân, mặt mũi lấm lem bồ hóng nhần thành một đoàn khổ sở, quần phục chỗ lành chỗ rách do cháy đang ghé vai đỡ lấy một thân hình xuội lơ to lớn hơn hẳn anh chật vật đứng đấy. Từ bộ tây trang ôm sát gọn gàng giờ xộc xệch, mái tóc gọn sóng màu nâu đồng bị cháy xém nhỏ nước tong tong đến đôi găng tay da mỏng có thể biết được khối thịt mà Hoàng Minh đang vác chính là Nero.

- Bây...bây là sao?

Thuỷ Linh trợn mắt nhìn tướng công của mình, rồi lại nhìn hai người kia, ba người đàn ông đều trong tình trạng giống nhau.

- Đặt anh ta lên cáng cứu thương tiến hành sơ cứu, chuẩn đoán đa chấn thương vùng đầu và sang chấn gãy xương cẳng chân, lập tức chuyển về viện S, tình trạng cấp cứu độ 2.

Diệp Quân thành không chút nao núng chỉ thị cho những nhân viên y tế tại đây đang đỡ lấy Nero và bắt đầu sơ cứu cho anh cùng Hoàng Minh.

- Tiến sỹ, vết cắt quá sâu sợ rằng đã tổn thương đến dây chằng bên dưới, về viện mới có thể rút kính và phẫu thuật nối, nếu rút ở đây chắc chắn sẽ gây chảy máu ồ ạt.

Một nhân viên y tế ái ngại nhìn lên sau khi sơ cứu vết thương nơi bàn tay anh, Quân Thành cũng không nói gì chỉ gạt nhẹ đầu sau đó khoé mắt liếc nhìn về phía Anna cũng đang được những nhân viên y tế khác chăm sóc. Khoé môi mỏng cong lên lạnh lùng, sâu trong đôi mắt ánh lên tia băng giá.

- Tìm thấy chủ tịch tập đoàn Khai Sáng chứ?

Anh lạnh nhạt hỏi Hoàng Minh đang được băng bó vết thương cạnh đấy.

- Người của tôi báo cáo ông ta đã được chuyển đi trong chuyến cấp cứu đầu tiên, bỗng hoá chất độ III...

Hoàng Minh nhú mồm có chút không hiểu nhìn anh sau đó bừng sáng giống như chợt hiểu mà đứng bật dậy khiến nhân viên y tế đang băng bó giật mình đánh rơi cả panh đang kẹp bông sát trùng.

- Người gửi hồ sơ thuế gốc của tập đoàn Khai Sáng đến công an kinh tế thị trường là anh?

Quân Thành có chút tán thưởng với chàng thiếu úy trẻ tuổi này, khả năng phán đoán cùng quan sát rất tốt. Nhìn đôi mắt sáng bừng nhiệt huyết, vết bỏng sâu nơi đầu vai khi nãy đã ghé vào cùng anh nâng thanh dầm đè lên chân Nero lên, nhìn hai bàn tay phồng rộp và nghe giọng nói rề rề do ngộp khối anh có chút ý cười nhẹ nhàn. Nếu không có Hoàng Minh thì...hôm nay Nero chắc song rồi, anh đã nợ cả hai lần này, thật sự sẽ như vậy sao?

Anh nhếch môi cười nhẹ sau đó vỗ vỗ vào bên vai không bị thương kéo Hoàng Minh sát lại gần nói nhỏ điều gì đó, chỉ thấy Hoàng Minh biểu tình bỗng trở nên vô cùng nghiêm trọng rồi ngớ ra, sau đó trợn mắt nhìn lại anh lấp bắp nhưng anh khẽ lắc đầu rồi nhìn về phía Thuỷ Linh đang nhăn nhó nhìn kim tiêm trong tay một nhân viên y tế gần đấy.

- Kẻ nào muốn động đến cô ấy thì kết quả chính là như tập toàn Khai Sáng, chết!

Ngữ khí của Diệp Quân Thành nhẹ nhàng như cơn gió đêm thoảng qua, đặc biệt là chữ “chết”, vô cùng thần nhiên giống như đang nói về thời tiết của ngày mai sẽ thế nào nhưng lại khiến cho Hoàng Minh không tự chủ được mà rùng mình một cái. Giống như “chết” là một thứ gì đó vô cùng quen thuộc, quen thuộc đến nỗi trở thành bạn đồng hành của anh. Kể được những tổ chức phi chính phủ gọi tên là ...

- “Spiritus Malus”? Công việc, kẻ thù, đồng đội...anh có thể từ bỏ tất cả những thứ ấy nhưng liệu những thứ ấy có thể buông tha cho anh?

Bóng lưng rộng có chút cứng lại khi nghe đến cái tên Spiritus Malus. Phải, giống như Thiên Ngoại Phi Tiên, hiện tại anh cũng có một cái tên khác nữa. Một cái tên có đủ quyền lực, sức mạnh khiến cho bất kể kẻ nào hay sức mạnh nào cũng phải chùn bước, không chỉ đến từ những mối quan hệ đặc biệt trải dài khắp

các quốc gia, những tài khoản khổng lồ trong tầng hầm sâu nhất của các ngân hàng tại Thụy Sĩ, mà còn đến từ những yếu điểm chết người anh nắm trong tay có thể ảnh hưởng đến bất kể cỗ máy quyền lực nào. Người có thể biết đến cái tên này...tuyệt đối không phải là người đơn giản, chẳng trách trong thời gian ngắn có thể tiếp cận được hồ sơ về anh trong thời gian tham gia MSF. Tại sao những người xung quanh cô vợ nhỏ của anh lại luôn đặc biệt đến như vậy nhỉ? Như cảm nhận được ánh mắt lảng động của anh, đầu nhỏ khẽ nghiêng nghiêng quay lại, làn mi dài khẽ lay động. Băng vải trên trán đã được thay thế bằng một tấm băng ép rộng trắng tinh và gương mặt đã được lau sạch sẽ, gò má phơn phớt hồng cùng làn môi mọng lại he hé mở, dương lên thành một nụ cười mơ màng như khi ngồi dưới tàng mai tại Tranh Mệnh trang chờ đợi anh. Giống như...dầu vụn vật có xoay chuyển, vụn sự có biến dời thì cô vẫn luôn luôn như vậy, mãi mãi không đổi thay.

- Spiritus Malus? Nghe nói anh ta đã chết trong nhiệm vụ cuối cùng của mình tại vùng Đông Nam Á này....nhưng nếu danh tiếng của “Ác Thần” vẫn còn, tôi thật sự rất muốn biết nó hữu dụng đến đâu.

Phải... Spiritus Malus đã chết, Thiên Ngoại Phi Tiên Diệp Cô Thành cũng đã là người thiên cổ. Lúc này đây chỉ còn lại anh, Diệp Quân Thành. Một người đàn ông bình bình thường thường như bao nhiêu người đàn ông khác quanh đây, một bác sỹ ngoại khoa, một tiến sỹ y khoa và...một người sắp được làm chồng, làm cha. Không còn ân ân oán oán giang hồ, cũng chẳng còn tranh đoạt hoàng vị, trách nhiệm, nghĩa vụ, lòng trung thành, tính toán, hiểm nguy...toàn bộ đều bỏ lại đằng sau đi. Ở phía trước, anh chính là có cả thiên hạ bé nhỏ mơ màng này là đủ rồi, khoẻ môi không nhin được một lần nữa lại dương lên vô cùng thả lỏng trở thành nụ cười tuyệt mỹ, mở bừng ra ánh mặt trời giữa trời giông bão trong lòng những người được thấy.

Diệp Quân Thành thoải mái cười lớn bước đến chỗ cô khiến Thuỷ Linh tròn mắt ra ngơ ngác, do khoảng cách khá xa cô chính là không hiểu hai người bọn họ nói chuyện gì mà khiến anh cười thoải mái như vậy. Thật đã lâu lắm rồi, anh cười như vậy lắm cuối cùng là khi nào nhỉ? Là khi thành công lừa được cô đến tay hay là khi cả hai nằm ngấm sao trên thảo nguyên đại ngàn vùng Tây Vực? Chỉ mới vài tháng qua hay đã cả ngàn năm trôi qua rồi? Cũng không sao hết, chỉ cần anh cười lên như vậy thì dầu một ngàn năm chứ...một vạn năm cô cũng sẽ chờ đợi anh.

Hai bàn tay lại đan vào nhau, mười ngón khít chặt. Vừa đúng với lúc ánh rạng đông xuất hiện, le lói từ chân trời ngày đông trong trong trẻo, báo hiệu một ngày mới sẽ vô cùng tươi đẹp. Đám cháy cũng đã tàn lụi, một vài người ngừng tay khỏi công việc đang dang dở ngẩng lên đón chào tia nắng ấm áp. Giữa khung cảnh lộn xộn, mẩu đối thoại kỳ lạ thoảng qua trong gió như có như không, khiến ai nghe được thì đều sẽ có cảm giác thật mơ hồ, không biết rằng là thực hay hư.

- Linh Nhi, hoa mai trên núi giờ chắc đã nở...ta dẫn nàng đi xem có được không?

-....tướng công, không phải lúc ấy chàng....

- Ta còn muốn cùng nàng dậy sớm, ngắm mặt trời mọc trên đỉnh tử cấm.

Cười nhẹ.

- Chàng ngốc quá, nơi này không giống với....

- Ân? Chỉ cần nàng muốn, ta có thể đưa nàng đến bất kỳ đâu.

- Nơi này thì sao?

- Đây? Nơi này...chính là lồng giam của nàng, muốn ta dẫn đi thăm quan một vòng chứ?

- Nếu trái tim là lồng giam thì...tướng công, chàng cũng đã là tù binh của thiếp rồi. Phải làm sao đây?

71. Phiên Ngoại 1

Phiên ngoại 1: Đám cưới...vẫn thật náo nhiệt.

Trước sảnh khách sạn Le Meurice 228 phố Rivoli, một trong những khách sạn lớn và sang trọng bậc nhất của thủ đô Paris hoa lệ, nơi được xây dựng theo kiểu cung điện và có lối trang trí cổ điển với sự biến tấu theo phong cách hiện đại.

- Xin lỗi...có thể chỉ cho tôi đường đến trung tâm nghệ thuật và văn hóa quốc gia Georges-Pompidou.

Viên bảo vệ tại cửa chính của khách sạn nhướn mày nhìn xuống cô gái Châu Á trẻ có làn da trắng hơi tái tái đang nắm lấy tay áo mình, ngược đôi mắt to tròn trong veo vô cùng đáng yêu lên hỏi. Chỉ có điều...

- I'm sorry, please use English or Spanish.

(Tôi xin lỗi, làm ơn hãy sử dụng tiếng Anh hoặc Tây Ba Nha.)

Anh ta vô cùng lịch sự, còn có phần áy náy bất đắc dĩ mà cười gượng với cô gái.

- Oh...i'm...i'm sorry, i can speak a little...

(Ồ...tôi...tôi xin lỗi, tôi chỉ biết nói một chút...)

Vẻ lúng túng hiện rõ trên gò má và đôi vành tai đỏ bừng, làm mi dài cụp xuống đáng thương. Cô gái vốn nhỏ nhắn lại càng có vẻ mỏng manh hơn trong chiếc váy dài bông bành trắng muốt, thắt một dải lụa nhỏ trước ngực để phần dưới xoè rộng tự nhiên. Một chiếc áo khoác bằng len mỏng màu kem nhẹ nhàng buông lơi, nắng hè phản chiếu lại từ cửa kính kiểu cổ điển, phủ xuống vai và mái tóc xoăn nhẹ nâu nhạt của cô càng tăng thêm vẻ tinh khôi.

Đàn ông Pháp luôn được mệnh danh là những người đàn ông gallant nhất thế giới, lại đứng trước một cô gái tựa như nàng búp bê sứ Trung Hoa thế này có mấy ai nở lòng từ chối giúp đỡ dù biết rằng rất có thể mình sẽ bị quản lý nhắc nhở.

- So let's say slowly, i will try to listen. Do you understand?

(Vậy hãy nói thật chậm, tôi sẽ cố nghe. Cô có hiểu không?

Anh ta quả thực giống như rất kiên nhẫn, nói rất chậm và cố gắng sử dụng tiếng Anh chuẩn với cô hơn là thứ tiếng Anh giọng Pháp của mình ban nãy. Lập tức đôi mắt ảm đạm vụt sáng, cô gái không kìm được mà dương khoe môi đầy đặn được tô một lớp son hồng đỏ qnhàn nhạt tựa trái anh đào chín mọng lên thành một nụ cười ngọt ngào còn hơn cả ánh nắng đang dần đều trên con phố rộng ngoài kia.

-Yes, thank you. I'm understand, i want to Georges-Pompidou.

(Vâng, cảm ơn anh. Tôi có thể hiểu được, tôi muốn đến Georges-Pompidou.)

Giọng nói nhẹ nhàng thánh thót,tuy không đúng ngữ pháp hay cách nhấn nhá trọng âm nhưng cũng đủ để hiểu. Viên bảo vệ mỉm cười, yêu cầu cô đứng đợi mình trong chốc lát rồi quay vào bên trong sảnh lấy một tấm bản đồ du lịch dành cho du khách. Trải ra trên mặt quầy tiếp tân, nhanh chóng dùng bút dạ tô lại lộ trình và chú thích một vài câu tiếng Anh đơn giản để cô gái có thể hiểu. Hải lòng cầm tấm bản đồ lên, vừa bước được vài bước anh ta bỗng kinh ngạc khựng lại, sau đó hốt hoảng băng nhanh qua sảnh lát đá hoa cương bóng nhoáng chạy ra ngoài cửa. Nơi người quản lý đã có vẻ nhận ra sự xuất hiện của cô gái và bắt đầu tiến đến gần, bởi vì khách nghỉ tại khách sạn Le Meurice này nếu không phải chính trị gia, doanh nhân giàu có thì cũng là những người nổi tiếng nên quy định về an ninh rất chặt chẽ, sợ rằng cô gái nhỏ không biết quá nhiều tiếng Anh này sẽ bị làm khó dễ.

- ” Thừa ngài, tôi có thể giải thích về chuyện này...”

Vừa kéo thẳng lại chiếc áo vest đồng phục của mình khi dừng lại trước mặt người quản lý, viên bảo vệ vội lên tiếng.

- “Cậu mới vào mà đã tự tiện bỏ vị trí trực là sao? Để cho người lạ mặt tiếp cận gần như vậy, cậu không biết cánh paparazzi gần đây rất liều lĩnh sao? Có thể ảnh hưởng đến những vị khách của chúng ta.”

Người quản lý không chút hải lòng nhíu mày nặng giọng trách cứ làm anh ta lúng túng đỏ bừng mặt, vội cúi đầu nhận lỗi.

-” Dạ vâng thưa ngài tôi sẽ rút kinh nghiệm, chỉ là cô gái Châu Á này có vẻ bị lạc đường lại không biết nhiều tiếng Anh nên...”

-” Một ngày thành phố này có biết bao nhiêu du khách bị lạc đường như vậy và cậu thì chắc chắn không phải hướng dẫn viên du lịch rồi, vì vậy hãy bớt lo việc bao đồng và tập trung vào công việc của cậu đi. Ngày lương của cậu hôm nay sẽ không có, lần này là cảnh cáo lần sau thì sẽ không đơn giản như thế đâu.”

Bọn họ trao đổi với nhau bằng tiếng Pháp nên cô gái nhỏ vẫn đứng bên cạnh dĩ nhiên sẽ không hiểu gì, nhưng nhìn vào thái độ cũng như nghe ngữ điệu của hai người cô cũng phần nào đoán ra là viên bảo vệ kia đang bị quở trách. Đôi mắt mơ màng nhú nhú định lên tiếng thì bóng dáng cao lớn xuất hiện từ phía trong sảnh tiến ra khiến cô gái lập tức chột dạ, nốt vội lấy lời ra đến miệng vào, quay người định chạy thì một giọng nói trầm thấp lạnh lùng đã vang lên ngay phía sau lưng.

- Muốn trốn?

Thân hình nhỏ bé cứng đờ, vẫn bảo trì tư thế xách vác chuẩn bị chạy sau đó từ từ quay đầu lại cười híp cả mắt ngược lên nhìn người đàn ông có đôi mắt dài hẹp và tối đen như hắc ngọc đang nheo lại nguy hiểm.

- Trốn...trốn gì cơ ạ?

Giả ngu ỉn

~

- Dám nhân lúc ta không để ý mà lên ra ngoài, nằng nhĩ ta không có biện pháp?

Anh tiến lên một bước áp sát cô gái hơn, lúc này viên quản lý và anh chàng bảo vệ trẻ tuổi tốt bụng cũng đã chú ý đến mà xoay người lại rồi...ngẩn người. Trong ánh sáng nhàn nhạt, người đàn ông khoảng trên dưới 30 tuổi có đôi mắt sâu hút hồn người và tối đen lấp lánh như trời đêm Paris ẩn dưới vầng trán cao thông tuệ kia đang dồn cô gái Châu Á nhỏ nhắn vào cột cửa mái vòm hành lang, phía trước cửa lớn của khách sạn. Đôi tay tinh tế tựa thạch bích với tay áo sơ mi trắng được xắn lên gần khủy chống vào thân cột giam thân hình nhỏ nhắn ở bên trong lòng mình, cổ áo mở rộng cúc phóng túng, lớp vải ôm vào bờ vai rộng theo mỗi cử động mạnh mẽ mà thấp thoáng hiển hiện thân hình rắn chắc cân đối. Môi mỏng sắc nét như dùng dao để tạc nhếch nhếch lên thành một nụ cười đầy tà khí, mái tóc đen mềm mại vuốt ngược ra sau có vài sợi rủ xuống trước trán càng làm tăng thêm phần lôi cuốn một cách ngông cuồng. Viên quản lý dù sao cũng là người giao tiếp nhiều, cũng đã quen với lối cư xử kỳ quái của những vị khách giàu có từng ở đây nên nhanh chóng lấy lại bình tĩnh tiến đến gần.

- “Xin thứ lỗi thưa ngài, sự phiền phức từ những người khách du lịch vắng lai sẽ không xuất hiện lần nữa ở đây.”

- “Khách du lịch?”

Người đàn ông vẫn không ngẩng lên khỏi cô gái, ánh mắt khẽ động di chuyển nhìn về phía viên quản lý nhú mày giống như là không hiểu mà hỏi lại bằng chất giọng Pháp chuẩn.

- “Dạ...cô gái này thật ra chỉ muốn hỏi đường đến trung tâm nghệ thuật và văn hóa quốc gia Georges-Pompidou mà thôi, không có ý định làm phiền nên xin ngài đừng hiểu lầm.”

Anh chàng bảo vệ trẻ tuổi cũng tranh thủ lên tiếng nói đỡ, ánh mắt vô cùng ái ngại và lo lắng nhìn cô gái đang hoàn toàn bị người đàn ông kim giữ trong tay.

- “Hiểu lầm?”

Ngữ khí của người đàn ông lúc này lại chuyển sang có ý cười nhiều hơn là nghi vấn, ánh mắt tinh tế đảo qua sự sốt ruột trên mặt của viên quản lý, sự lo lắng của người bảo vệ và sắp bản đồ du lịch đã được gấp gọn trong tay anh ta, cuối cùng quay trở về với vẻ vô tội của người con gái trong lòng mình, khẽ nhướn mày.

- Tương công, thiếp không có làm gì. Thật đấy!

Cô gái nhún vai, còn thật sự chớp chớp mắt vài cái.

- Ta có nói với nàng rằng nếu không về kịp trong chuyến bay trưa nay thì sẽ có “rắc rối lớn” chưa?

Anh cúi xuống kề tóc mai với cô, giọng nói trầm thấp mang theo hơi thở thanh sạch của riêng mình thoảng qua, đôi môi mấp máy giống như cổ ý vô tình chạm vào vành tai khiến ai đó nào có nghe thấy nội dung. Đôi mắt to tròn lúc này đã phủ một tầng hơi nước mỏng manh của sự mộng lung, gò má cùng vành tai đỏ bừng cả người mềm nhũn ra theo bản năng hướng về phía vòng ngực quen thuộc ngả vào. Đôi tay vươn lên ôm lấy cần cổ vững chắc mà ý cả thân mình vào trong lòng anh, đầu nhỏ dụi dụi nơi hõm vai gần cổ sau đó thở dài một hơi vô cùng thoải mái khi cảm nhận được đôi tay mạnh mẽ như mọi khi đã vòng xuống mà nâng đỡ cả thân hình yếu đuối nhấc lên, tựa như anh đang bế một đứa trẻ. Trên đầu rõ ràng còn cảm nhận được tiếng thở dài bất lực kèm theo lồng ngực anh rung động khi cười, cô cũng cười nhẹ thật ngọt mà dướn người lên, bắt chước anh thì thầm nho nhỏ nơi vành tai.

- Tướng công, rắc rối gì chàng không thể giải quyết?

Đôi mắt phượng dài hẹp thoáng đông cứng lại rồi giống như từ sâu thẳm bên trong có gì đó nứt vỡ ra khi hơi thở tựa mật ngọt thảng sáo rót thẳng vào lòng mình...

Khẽ khàng.

Từ nơi lòng bàn tay đang vòng qua ôm lấy vòng eo bỗng cảm thấy một chuyển động vô cùng nhẹ nhàng lướt qua nhấc nhỏ, nghiêng rằng cười khổ.

- Linh Nhi, nàng quả nhiên là khảo nghiệm lớn nhất của cuộc đời ta.

Đặt một nụ hôn dứt khoát mạnh mẽ nơi vầng trán ương bướng sau đó mới ngẩng lên, khuôn mặt tựa như tượng thần Hi Lạp bỗng trở nên vô cùng băng giá, dùng đôi mắt sắc sảo lướt qua hai khăn giả bất đắc dĩ đang hoàn toàn không hiểu gì vẫn đứng ở bên cạnh lạnh nhạt buông lời.

- “Hãy chuẩn bị xe, 30 phút sau tôi sẽ đưa phu nhân của mình đến trung tâm Georges-Pompidou. Còn nữa, liên lạc với sân bay và dời chuyến bay thẳng về Việt Nam của tôi sang buổi tối.”

Trong sự ngạc nhiên đến rơi cả sấp bản đồ trong tay của anh chàng bảo vệ trẻ tuổi, viên quản lý vô cùng chuyên nghiệp tiếp nhận yêu cầu sử dụng dịch vụ của khách sạn sau đó lập tức liên lạc với tài xế của khách sạn. Xong xuôi đầu đó ông ta mới thở ra một hơi, lắc lắc đầu đẩy lại gọng kính vàng trên sống mũi cao gồ, nhìn theo bóng dáng cao lớn đang thả lỏng người trên ghế tựa, tay lật giở tờ thời báo trong khi cô gái nhỏ nhắn trong lòng mình thì đang loay hoay với tách sữa và đĩa bánh kem khổng lồ trên bàn, nơi quán cafe sang trọng của khách sạn.

- “Tôi...tôi xin lỗi đã để xảy ra sự nhầm lẫn như vậy khiến...”

Viên bảo vệ áy náy gãi đầu, quả thật cô gái ấy chưa từng nói rằng mình là khách du lịch, chỉ là sự bối rối ngỡ ngàng của cô đã khiến anh ta mặc định trong đầu mình là như vậy mà thôi. Hơn nữa gương mặt khả ái, đôi mắt to tròn trong suốt ngây thơ cùng vóc dáng nhỏ nhắn chỉ như thiếu nữ rất dễ khiến cho người ta mất đi cảnh giác mà không nghĩ đến, sao cô gái không biết quá nhiều tiếng Anh lại có thể một thân một mình xuất hiện tại nơi đây vào buổi sáng sớm.

- “Không sao, cũng do tôi không chú ý...”

Viên quản lý vỗ vỗ vai chàng bảo vệ mới của khách sạn rồi lại không kìm được mà nhìn về phía ấy một lần nữa tiếp tục nói.

- “...những người càng có tài năng thì sở thích lại càng kỳ quặc, làm ở đây một thời gian nữa cậu cũng sẽ quen mà thấy bình thường thôi.”

- “Là diễn viên sao? Khí chất thực đặc biệt.”

Anh chàng ngây ngốc gật gù.

- “Cậu gần đây không đọc báo sao? Ngài ấy chính là vị tiến sỹ y khoa nổi tiếng được mệnh danh là có “bàn tay ma thuật” vì tốc độ cũng như kỹ thuật sử dụng dao mổ nhanh và chuẩn xác gấp 5 lần một bác sỹ thuộc loại giỏi, một tài năng hiếm gặp trong giới y học.”

Viên quản lý rút ra một tờ tạp trí ở nơi để báo của khách sạn đưa cho anh chàng, trên trang bìa là một người đàn ông trong bộ đồ phẫu thuật màu xanh dương nhạt, bên ngoài khoác áo blue trắng dài. Hai tay hoàn

trước ngực, vai tựa vào khung cửa kính nép gối trong văn phòng lấy màu trắng làm chủ đạo, mái tóc mềm mại buông rủ tự nhiên, đôi mắt đen thẫm bằng giá hướng ra bên ngoài xa cách. Đôi môi mím lại nghiêm khắc nhưng khoé môi dường như lại hơi cong lên thành một nụ cười như có như không, trên bàn làm việc trang hồ sơ bệnh án đang xem bị cơn gió lật giở, rèm cửa trắng muốn khê lay động. Những tia nắng nhẹ nhàng xuyên qua tán lá phủ xuống căn phòng cũng như thân hình cao lớn vài tia mỏng manh vàng nhạt, tô điểm cho khung cảnh thêm phần hoàn hảo. Gọi cho người xem có cảm giác từ người đàn ông mang vẻ ngoài hoàn hảo ấy toát ra sự thanh lãnh tinh khiết cùng nỗi cô đơn phảng phất trong tĩnh lặng, tĩnh lặng đến như là đã trở thành một phần bất động của căn phòng. Giống như một bức tranh tĩnh vật chứa đựng xúc cảm của người hoạ sỹ...hoàn toàn không giống với bất kỳ bức ảnh chụp bác sỹ hay mang chủ đề y khoa nào đó trước đây, không gọi cho người ta cảm giác tin tưởng, không gọi cho người ta cảm giác an toàn hay chuyên nghiệp nào mà lại đem đến cảm giác mang mác buồn...

- “A, thật kỳ lạ. Không phải trong này nói rằng ngài tiến sỹ đã định cư và có dự định mở một bệnh viện tư nhân tại Việt Nam do vị phu nhân là giáo viên mỹ thuật đang mang thai đứa con đầu lòng của họ sao? Khi này cô gái ấy rõ ràng chỉ là một thiếu nữ mà...”

Anh chàng bảo vệ không thể tin nổi thốt lên nho nhỏ, cả hai nhìn nhau lại nhìn vào phía trong quán cafe nơi người đàn ông mang gương mặt cùng phong thái lạnh lùng nghiêm khắc nhưng hành động lại vô cùng cẩn thận, dịu dàng khi dùng khăn tay bằng lụa lau đi kem tươi trên môi và trên những ngón tay nho nhỏ của cô gái. Lúc này bọn họ mới để ý thấy một bàn tay còn lại của cô giống như là theo thói quen lơ đãng đặt trên vòng eo đã nhô hẳn ra mà vỗ về nhẹ nhàng, nếu không có hành động ấy thì thật sự với thân hình nhỏ nhắn như vậy sẽ không ai biết rằng cô đang mang thai.

Lạnh!

Một luồng khí sắc lạnh đến giống như muốn cắt da cắt thịt từ đằng xa quét lại khiến cho nhiệt độ xung quanh bỗng giảm thấp một cách vô cùng đột ngột, cả hai không tự chủ được mà run mình một cái, sống lưng lạnh toát. Gian nan nuốt xuống một ngụm nước miếng, đè lại cảm giác muốn chạy thật nhanh ra khỏi đây mà dịch ra xa hơn về phía cửa.

- Tướng công, đã nói chàng bao nhiêu lần rồi. Không được nhú mào như vậy, sẽ thành ông già a

Cô gái ngẩng lên, bĩu môi không chút hài lòng xoa xoa ngón tay cái vào điểm giao nhau của hàng lông mày đến khi giãn ra mới thôi.

- Linh Nhi, nếu như xét theo khía cạnh tâm trí thì...lúc này ta đã rất rất già rồi.

Xếp tờ báo gọn lại đặt trên mặt bàn, một tay anh gỡ cái móng heo đang tranh thủ cơ hội trên mặt mình xuống, một tay nhấc tách cafe cạnh đĩa bánh sừng bò lên tạo nhả nhấp một ngụm, đôi mắt vòng không còn một chút lạnh nhạt lấp lánh ý cười nhìn cô.

- Lớn tuổi một chút sẽ có điểm thành thực hơn, cái này thì chấp nhận được.

Cô gái chẳng phải ai xa lạ, chính là mồi nữ của chúng ta híp mắt lại meo meo cười ghé miệng đến gần chiếc tách trong tay tướng công mình âm mưu tập kích lần thứ n và lại thất bại lần thứ n+1 khi anh đưa chiếc tách ra xa.

- Ân? Gần 70 tuổi thì quả thật có rất nhiều điểm thành thực đi...

Diệp Quân Thành chống tay vào thành ghế, tựa chiếc cằm nhai nhui lên ghé lại gần để hương cafe đọng lại trên khoé môi phả vào cô. Người ta nói thế nào nhỉ? À...là càng bị cấm thì lại càng thêm, quả nhiên cô giống như một con mèo nhỏ chịu không nổi mà tự động nhích dần đến.

- Shiss...gần đây hình như đang rất thịnh hành “luyện lão chi phích”...người ta nhất định sẽ rất mệt vì phải đuổi đám nữ nhân yêu thích “lão nhân gia” người đây đi a

Làn môi mấp má, càng lúc càng tiến đến sát hơn, gần đến mức khi cô nói còn cảm nhận được hơi thở có hương vị cafe của anh quấn quanh nơi đầu lưỡi của mình.

- Linh Nhi...ta đang uống là Royal, cafe có pha thêm rượu Cognac nàg không thể...ừm..

Chưa kịp nói hết lời thì đôi cánh hồng nhung đã dán lại, xúc cảm mềm mại ngọt ngào còn hơn đường mật của cô bao phủ lấy anh, lưỡi nhỏ vươn ra không chút e dè lướt trên môi mỏng, cuốn lấy khoé môi nhẹ nhàng đảo quanh. Ngay khi cảm nhận được hương vị mình đang thèm muốn, cô lại càng làm càn hơn. Một tay vòng lên núm lấy cổ, một tay luồn sâu vào trong mái tóc kéo lại không cho anh nghiêng đầu né tránh. Từng chút từng chút lấy đi hương vị say đắm trên môi anh, tham lam mút lấy cánh môi ẩm áp vào trong miệng mình duyên liếm, lấy đi vị ngọt mà mình yêu thích cho đến khi kỳ hết mới chịu dời ra, ngược đôi mắt mờ sương lên liễn tiếc liếm liếm khoé môi của anh lần nữa rồi mới chếp miệng lẩm bầm.

- Thật ngọt, rõ ràng là cafe với đường mà. Chàng gạt người...

- Linh Nhi, nàng còn muốn đi thăm trung tâm Georges-Pompidou?

Quân Thành kìm nén lại hơi thở nặng nề của mình, dùng ngón tay cái lau đi sợi tơ trong suốt nơi khoé môi anh đào nổi liền anh và cô với nhau. Giọng nói trầm thấp đầy mỉa mai hoặc cùng đôi mắt tà mị khép hờ lại nhìn xuống khiến ai đó lập tức bật lên “ăngten phòng sóng” mà cười cười, nhúc nhích người muốn tuột xuống khỏi lòng anh, chỉ có điều...hình như càng cử động thì tình hình lại càng có vẻ không tốt thì phải.

- Tướng...tướng công bình tĩnh a, có gì nói sau có được không? Trung tâm Georges-Pompidou thì để lần sau đến rồi đi cũng không muộn, lúc này...a, đồ chưa dọn. Thiếp lập tức đi dọn đồ, chúng ta trở về nhà ha.

Mồ ngu ngốc lấp bắp khi thấy bàn tay đặt nơi lưng mình bỗng siết lại, hơi nóng xuyên qua lớp vải mỏng manh áp sát vào da thịt dọa cô nhẩy dựng. Vừa định chuỗi người ra tuột xuống đất ừ té chạy thì đã bị anh ôm siết lấy, bất chấp quán cafe đã bắt đầu đông người mà ghì sát cô vào trong ngực mình thì thầm, tiện thể cắn nhẹ vào chiếc gáy non mềm như một sự trừng phạt nho nhỏ.

- Tốt lắm, trung tâm Georges-Pompidou không cần đến, chuyến bay cũng đã dời lại đến tối....nàng nói xem, hiện giờ có phải chúng ta đang rất rảnh hay không?

- A? Chàng...chàng cố tình có phải không?

Thuỷ Linh tròn mắt quay ngoắt lại lườm tướng công nhà mình, chỉ có điều “lão nhân gia” nào có vì vậy mà chùn tay đâu.

- Chẳng phải ta đã nói sẽ đưa nàng đi trung tâm Georges-Pompidou rồi sao? Là nàng tự từ chối thôi, ta cũng không biết phải làm thế nào cả.

- Chàng gạt người, chàng gạt người, chàng nói bằng tiếng Pháp thì làm sao người ta biết?

Đáp lại chỉ là một tiếng cười nhẹ, anh luồn tay xuống phía dưới ôm lấy cô đứng dậy sải bước băng qua sảnh rộng tiến vào trong thang máy lên phòng để lại một vài ánh mắt tò mò ở phía sau.

Trên khoang hạng thương gia, chuyến bay thẳng Paris_thành phố A của hãng Emirates. Sau khi máy bay cất cánh và phục vụ đồ ăn tối, cửa khoang riêng vừa được đóng lại và tắt bớt đèn thì một giọng nói ngái ngủ thổ lộ vang lên.

- Tướng công....chàng thật ấm a

mau lại ôm ôm.

Thuỷ Linh gật gù dụi dụi mắt vịn vào vách ngăn bọc da mềm lặn đến chỗ Quân Thành đang ngồi đọc sách, kéo tay anh ra thu mình lại chui vào trong lòng anh như mọi khi. Một tay nhặt lên điều khiển tivi, một tay quơ lấy thìa chocolate ở trên kệ gỗ sồi bắt đầu nhóp nhép nhấm nháp. Anh gấp quyển sách trong tay lại, gỡ chiếc kính ra cúi xuống nhìn cô nhắc nhở.

- Linh Nhi, những ngày này ăn ít đồ ngọt thì sẽ tốt hơn. Đường huyết quá cao sẽ ảnh hưởng đến quá trình....

- Tướng công, vì sao tìm chàng lại đập nhanh hơn mọi khi?

Bàn tay nhỏ không biết từ lúc nào đã luồn vào bên trong áo sơ mi của anh, khe khẽ đặt nơi ngực trái, đôi mắt mờ màng nheo nheo lại nhìn lên anh dò hỏi.

-....do thay đổi áp suất không khí khi máy bay cất cánh thôi, nàng không được đánh trống lảng.

Thân hình anh hơi cứng lại một chút sau đó mới trả lời, khoé mắt đảo qua túi áo phồng phồng đáng khả nghi rồi tịch thu toàn bộ số kẹo trong túi áo cùng thanh chocolate trong tay cô, Thuỷ Linh nhất quyết không chịu nhả ra, gần như đánh đu cả người mình lên cánh tay anh để giữ lại cho kỳ được một....mẩu kẹo. Ai đó giống như là nhất quyết không nhượng bộ, nghiêng đầu ngậm cả mẫu kẹo và đầu ngón tay nhỏ nhắn vào trong miệng mình. Đầu lưỡi còn vô cùng tà ác vươn ra quấn lấy chéu chọc khiến cô nháy dưng, lập tức bỏ của chạy lấy người, chộp lấy chiếc gối lông vũ ném về phía anh sau đó chui lại vào trong ổ chăn của mình quyết tâm làm đà điều thò cổ ra lườm nguýt.

- Chàng quá đáng, ăn hết cả kẹo của người ta lại còn muốn...

- Ân? Theo nghiên cứu thì vận động thân mật sẽ giúp cho việc sinh nở dễ dàng hơn, nàng muốn tiểu bảo bối của chúng ta được ra đời một cách thuận lợi chứ?

Mồ tướng công vẽ mặt vô cùng nghiêm túc, lời nói vô cùng đáng tin cậy và có chuyên môn nhưng hành động lại vô cùng ái muội kiêu vô sỉ khi ở trong tư thế nửa nằm nửa ngồi, cổ áo mở rộng lộ ra một phần của xương quai xanh. Khử tay chống trên kệ gỗ để sách để đầu tựa vào nghiêng nghiêng nhìn cô nhếch khoé miệng lên cười, trong không gian nhỏ yên tĩnh lơ mờ sáng kết hợp với giọng nói trầm khàn khàn lại càng toát ra sức quyến hút mạnh mẽ khiến cô ngẩn người buột miệng hỏi.

- Tướng công, gần đây chàng có lên trang web xxx coi AV sao?

Tạch.

Gọng kính đọc sách Tom Ford trong tay anh vô cùng anh dũng hi sinh, trên vầng trán thông tuệ nẩy lên một...vài cái gân xanh mặc dù về tổng thể vẫn không có gì thay đổi nhưng không khí đã bắt đầu xuất hiện hiện tượng giảm nhiệt độ cấp, mồ ngu ngốc run rẩy quấn chặt chần vào người thò tay nắm lấy cửa khoang hé hé thò đầu ra mà đau khổ lí nhí.

- Somebody help me.....

Khách sạn InterContinental Hanoi Westlake là khách sạn 5 sao được mệnh danh là nơi có lối kiến trúc độc nhất vô nhị với những công trình được xây nổi trên mặt hồ, toạ lạc và trải dài cả một góc Hồ Tây tĩnh lặng. Ngày hôm nay nó lại càng trở nên lạ kỳ hơn với sắc trắng bao phủ khắp mọi nơi, thậm trí là cả trên những con sóng lăn tăn lấp lánh phản chiếu lại tia nắng mặt trời cuối ngày. Từng đoá, từng đoá bạch liên đăng xen lẫn những tán lá xanh mướt và hoa sen nở rộ đỏ hồng tạo cho khung cảnh mang nét gì đó thật cổ xưa. Con đường nối liền trung tâm khách sạn với những khu khác vốn đã vô cùng lãng mạn với những chiếc đèn nhỏ chạy dọc, giờ đây lại được kết thêm trần ngập những bạch mẫu đơn và hồng đậu ở hai bên khiến cho nó trở thành một cây cầu hoa lung linh huyền ảo nổi trên mặt nước, kéo dài đến thủy đình lớn nằm ở giữa các khu.

Thủy đình với hai tầng mái gạch xếp hình vẩy cá thường ngày là một quán cafe yên tĩnh và mang hơi hướm hoài cổ, lúc này đã trở thành nơi giống như chỉ xuất hiện trong những giấc mơ lãng mạn nhất. Giữa làn khói vẩn vơ là là mặt nước, những tầng sa lụa mỏng manh phiêu động theo làn gió, nhẹ nhàng vẽ lên đường nét mềm mại trong không gian. Cả khối trần đều là dùng hàn mai trắng muốt kết lại mà thành, đâu đó một vài nhành tử xuống, những đoá mai thanh lãnh và ngạo nghệ lan theo cả những thân cột nâu bóng tạo cho người ta cảm giác mình đang đứng dưới tán của một gốc mai khổng lồ. Mai là loài hoa mang theo mùi hương phảng phất nên dù tất cả đều là hoa tươi nhưng trong không khí chỉ thoảng qua hương thơm thanh nhã man mát nhẹ nhàng, chứ không nồng đậm như những loài hoa khác. Thi thoảng, vài cánh hoa bị cơn gió cuốn theo mà lác rác buông xuống tựa những bông tuyết khẽ chạm vào vai người bên dưới.

Khi ánh tà dương buông chậm chậm buông, hoàng hôn tím biếc phủ bóng xuống cũng là lúc toàn bộ đèn của khách sạn được bật lên. Không gian lại càng trở nên hư ảo hơn nữa với giai điệu liêu trai khi tổ khi mờ của tiêu và huyền cầm, hương hàn mai quanh quẩn, sương khói lững lờ trôi, trên trời không minh đăng cũng bắt đầu dập dềnh tựa như đàn sứa lơ lững trong lòng biển đêm, bên dưới bạch liên đăng từng chiếc đã được thấp sáng theo con sóng lăn tăn trải rộng ra trên mặt hồ tạo thành dòng sông ngân dưới nhân gian. Không ít vị khách đã phải ngơ ngác khi bước vào, tưởng như mình đang lạc vào chốn nhân gian tiên cảnh,

lạc vào trong cõi mộng của một ai đó mà không dám dẫn bước, sợ rằng sẽ khiến mọi vật tan biến đi theo hơi thở của mình.

- Thật đẹp...

Một người đàn ông ngoại quốc bên trong bộ tây trang tối đen hơn cả lòng hồ dùng năm đầu ngón tay vuốt ngược mái tóc nâu đồng của mình ra phía sau thở dài, thân hình to lớn như một trái núi nhỏ nhưng lại toát ra một sự nhanh nhẹn dẻo dai trong từng cử chỉ dừng lại nơi đầu cầu, để vuốt mắt cô gái nhỏ nhắn đi bên cạnh mình. Cô gái không quay đầu lại, bước chầm chậm thả cho làn váy lụa mỏng màu phấn hồng theo làn gió cuốn ngược về phía sau bồng bềnh như mây, giọng nói mỏng manh như thoảng qua.

- Vậy tại sao không bước tiếp?

- Tôi...không phù hợp.

Người đàn ông cười khổ, nâng đôi mắt màu hoàng ngọc của mình lên xa xăm ngắm nhìn một trời ngập tràn khổng minh đăng.

- Sợ?

Cô cười nhẹ, dùng chân lại vươn tay rút ra một cành hồng đậu trang trí nơi thành cầu.

- Phải, tôi sợ mình sẽ là một phần ký ức đẹp của em.

Anh ta xoay người, trở thành hai người đứng quay lưng lại với nhau.

- Anh biết tên hạt đậu này chứ?

Xoay xoay cành hồng đậu trong tay, đột nhiên cô gái hỏi nhưng đáp lại cô chỉ là sự im lặng.

- Anh rể... cho dùng hạt đậu này để trang trí cùng với hoa mẫu đơn không phải là làm cho đẹp, bất cứ ai biết tên của hạt đậu này thì đều sẽ hiểu cây cầu này mang ý nghĩa gì. Hai người bọn họ không chỉ đơn giản dùng một chữ duyên để có ngày hôm nay, tôi nghĩ mỗi một hạt hồng đậu trên cây cầu này là mỗi một niềm tâm tư anh rể dành cho chị ấy.

Ngừng lại một chút, cô đặt cành hồng đậu giữa những đoá hoa như cũ nhẹ nhàng ngâm.

- “Trích bất tận, tương tư huyết lệ phao hồng đậu

Khai bất hoàn, xuân liễu xuân hoa mãn hoạch lâu

Thụy bất ổn, sa song phong vũ hoàng hôn hậu

Vong bất liễu, tân sầu dữ cựu sầu...”

(Bao giờ hết, giọt lệ tương tư rơi đỏ ngòm,

Bao giờ nở, xuân về hoa liễu trước lầu son,

Nằm trần trọc, song the, mưa gió buổi hoàng hôn.

Nghĩ vắn vợ, mối sầu mới cũ cùng đổ dồn...)

Trích: Hồng Đậu Từ_ Tào Tuyết Cần.

Tia nắng cuối cùng của ngày chìm hẳn vào cuối chân trời, lời ca phiêu hốt như thực như hư quấn quanh quyền luyến vừa day dứt lại vừa buồn bã như tiếng than nhẹ của người con gái trong đêm dài quanh què. Lời vừa dứt thân ảnh phấn hồng cũng lẫn khuất mà biến mất sau những tấm sa trắng mờ phát phơ của thủy đình náo nhiệt, để lại ở đó một người không thể cất bước trở ra...

- Yên Chi, không phải con đi cùng James sao?

Bà Bích Thủy ngạc nhiên nhìn cô con gái thứ hai của mình bước vào thủy đình chỉ có một mình, thậm trí còn nhìn ra phía sau cô một lúc để tìm kiếm khiến cô xụ mặt.

- Mẹ, con không phải bảo mẫu của anh ta. Ai có chân thì người đẩy tự chạy chứ?

- Con gái con đứa ăn nói kiểu gì thế? Dù sao James cũng là giúp anh rể và chị con nên mới trở thành như vậy, sao con lại...

Vừa giơ tay định gõ vào trán cô như mọi khi thì bỗng khựng lại giữa chừng, bộ áo dài lễ phục rườm rà đang mặc trên người chính là nhắc nhở bà hiện nay mình đang là “người quan trọng”.

- Tha cho con lần này, tối nay mà lại để lạc mất James thì khỏi phải về nữa.

Trùng mắt nói nhỏ cảnh cáo cô con gái song bà lại phải quay lại phía bên ngoài để cùng chồng mình chào hỏi những người khách mới đến, bỏ mặc Yên Chi phồng má hậm hực lằm bằm.

- James, James, James, lúc nào cũng James. Nếu biết anh ta thực chất là một con sói chết tiệt thì có gọi thân thiết như thế không nữa hay là sẽ vác súng bắn nát cái mông bự của anh ta ra....

- Giun, con tố sói chết tiệt vì sao lại bị bắn nát cái mông bự?

(James, con chó sói chết tiệt vì sao lại bị bắn nát cái mông bự?)

Một giọng nói non nớt quen thuộc từ phía sau vang lên khiến khuôn mặt được trang điểm cẩn thận tỉ mỉ của Yên Chi suýt chút biến dạng, hai tay chống nạnh quay ngoắt ra đằng sau nhìn xuống nhe răng nanh tìm kiếm đôi chân lùn cùn cùng cái mông cong tớn lý lắc của em trai mình.

- Tét vào cái mông, lại dám đem con sói ý đồa để đồa chị hả? Chị mà bắt được em thì...

Cậu nhóc có đôi mắt to tướng mở tròn xoe chớp chớp vô tội và cái miệng đỏ hồng xinh xắn chu lên vô cùng đáng yêu nghiêng nghiêng đầu nhìn xuống chị hai của mình vẫn giữ bộ dạng hung thần ác sát đồa nạt, thậm trí miệng còn chưa kịp khép mà khựng lại.

- Em hông có giả vờ chị hai, Giun Giun bế bế em nà.

(Em không có giả vờ chị hai, James James bế bế em này)

Dùng bàn tay nhỏ xíu của mình nắm lấy cổ áo vest trắng thơm, cậu nhóc cười khanh khách đánh đu từ trong lòng người đàn có thân hình to lớn cân đối trèo lên cổ sau đó nhất quyết không chịu xuống.

Trong ánh sáng mờ nhạt, hàng lông mày đậm nét cau lại, đôi đồng tử hoàng ngọc trở thành màu mặt ong đậm sẫm. Người đàn ông vẫn mặc cho cậu bé giống như con khỉ nhỏ quậy phá lung tung trên vai trên đầu mà cúi thấp xuống, để cho tầm mắt của mình ngang bằng với cô. Bàn tay to thô ráp và chai sần bất ngờ đưa ra khiến Yên Chi giật thót mình theo bản năng lui lại đằng sau một bước, vòng eo thon thả bỗng có một xúc cảm ấm nóng áp sát, kéo cô lại gần phía lồng ngực đầy rộng để cô không va phải người đằng sau.

- Buông....mau buông James, tôi....

Cô lúng túng cuống cuống chống tay vào ngực đẩy người đàn ông mang theo hơi thở nồng đậm mạnh mẽ này ra, nhưng dường như mọi cố gắng chỉ là vô dụng. Anh ta quá mạnh, đến mức cô có cảm giác anh ta còn không thêm dùng một chút sức lực nào.

- Tương tư.

Giọng nói khàn khàn bất ngờ vang lên sát bên tai khiến cô trì độn trong khoảng một giây, nhìn bàn tay to chậm rãi mở ra, để lộ cánh hồng đậu có vài trái nho nhỏ đỏ tươi mà chính tay cô đã đặt lại vào giữa đám mầu đơn.

- Hạt đậu này có tên là đậu tương tư, là mong nhớ...là yêu thương đến sâu đậm...

Không thể tin nổi ngẩng lên nhìn thẳng vào gương mặt góc cạnh cứng rắn đã mất đi nụ cười nửa miệng tự tin quen thuộc trên môi, lại nhìn những hạt hồng đậu trong tay anh mà cắn cắn cánh môi không biết phải làm sao cho phải. Ngón tay nhỏ đưa lên, cẩn thận chạm vào vết sẹo dài dữ tợn, điều đã khiến cho khuôn mặt nam tính tựa tượng thần thạch bích trở nên mất đi sự hoàn hảo mà rụt rè.

- Em....

Phụp.

Tất cả đèn điện cũng như tiếng nhạc đột nhiên toàn bộ vụt tắt, chỉ còn để lại trong không gian rộng huyền ảo thứ ánh sáng lay động của những ngọn bạch liên đăng và tiếng rì rào nhỏ khi gió luồn vào đem theo những cánh hoa mai buông rơi.

Yên Chi cùng em trai mình thò đầu ra khỏi vòng tay bảo vệ của người đàn ông được gọi là James, tạm gác lại chuyện còn đang nói dở dang mà nhìn ngó xung quanh, cũng giống như những người khác ngơ ngác chẳng thể hiểu chuyện gì đang diễn ra.

- A...chị cả đang đến kìa chị hai...

Tiếng reo nhỏ nhỏ của cậu nhóc lập tức khiến mọi người tập trung hết mọi sự chú ý của mình vào chỗ cây cầu hoa, nơi từng ngọn đèn lại được thắp lên theo mỗi bước chân của người quan trọng nhất buổi lễ ngày hôm nay...cô dâu.

Diệp Quân Thành hai tay chấp lại phía sau lưng, toàn thân một màu nguyệt bạch của lễ phục vô cùng tương xứng cùng thích hợp, hoàn toàn không gây cho người khác cảm giác tẻ nhạt nhàm chán của sắc trắng. Sống lưng thẳng tắp hơi nghiêng người nhìn về phía cây, nơi cô đang từng bước đến gần hơn với anh chờ đợi. Trong đôi mắt hắc ngọc đen thuần, không gian cùng thời gian lại tách ra mà quay ngược lại, đưa anh trở về với lúc đứng trước đại sảnh đường uy nghiêm của Bạch Vân thành. Khoác trên mình bộ y phục đồ tươi của tân lang, chờ đợi đoàn rước dâu cùng chiếc kiệu lớn tám người khiêng đưa tân nương đến với mình.

Thuỷ Linh đang khoác tay cha mình là ông Tiêu mà cúi đầu chậm rãi bước lên những cánh hoa hồng trắng tinh khôi trải như một tấm thảm nhung mềm trên mặt cầu, những sợi tóc nâu gợn sóng bồng bềnh một phần được bới đơn giản và cài trâm bạch ngọc hình mây, phần còn lại được buông lơ lửng tự nhiên. Khăn voan trắng trong phía trước phủ xuống tận eo che bớt đi khuôn mặt diễm mỹ ứng hồng hạnh phúc, phía sau như dòng thác ánh trắng chảy dài xuống tận mặt đất, phủ lên cả những cánh hoa tạo thành một chiếc đuôi trong suốt thướt tha. Đôi vai gầy mảnh khảnh cùng xương quai xanh trắng muốt tinh mịn như sứ thấp thoáng dưới lớp cổ áo trễ vai liền tay dài kiểu cổ điển bằng ren thêu, phần ngực áo sang trọng được tạo lên từ những chi tiết cầu kỳ bằng ngọc trai và pha lê Swarovski càng tôn lên sự mong manh nhưng cũng không kém phần kín đáo. Từ giữa eo là phần chân váy xoè rộng và phồng to được may từ muôn vàn tầng tầng lớp lớp voan nhẹ thướt tha cùng lãng mạng đã hoàn thiện, biến Thuỷ Linh trở thành một nàng công chúa bước ra từ trong trang sách cổ. Khiến cho tất cả khung cảnh cùng bài trí của khách sạn lúc này bỗng thật tự nhiên, tựa như toà lâu đài huyền ảo mà mọi cô bé từng ước một lần được đến trong giấc mơ trẻ thơ. Nơi đó, có một chàng hoàng tử dũng cảm và si tình luôn chờ đợi để có thể nắm lấy bàn tay người con gái mình yêu, cùng nhau viết lên câu chuyện của riêng hai người.

Bàn tay tinh tế thon dài đưa ra, đón nhận lấy bàn tay nhỏ xinh run rẩy được ông Tiêu trao cho, siết nhẹ nhẹ để trấn an rồi sau đó chậm rãi nâng lớp khăn voan phủ phía trước lên. Cẩn thận ngắm nhìn khuôn mặt yêu kiều được trang điểm nhẹ nhàng với sắc hồng phơn phớt đáng yêu, làn mi dài nhẹ nhàng lay động ngược lên mông lung nhìn anh. Trong đôi mắt mông lung mơ màng phủ một tầng hơi nước mỏng manh, răng ngà miết miết làn môi đầy đặn ứng hồng tựa như cô đang kìm nén một điều gì đó. Cười nhẹ, Quân Thành phất ngón tay lấy đi giọt lệ vương trên khóe mi, nâng khuôn mặt của cô lên thì thầm.

- Đừng lo lắng, đêm nay sẽ không có hắc y nhân nào đến nháo động phòng của chúng ta...

- Tướng công...

Thuỷ Linh bỗng buông rơi bó hoa cưới được kết bằng bạch mẫu đơn điểm hồng cùng những hạt ngọc trai, bắt lấy bàn tay đang ôm lấy khuôn mặt mình siết chặt, nước mắt soát soát rơi xuống mà nói qua hơi thở đứt quãng.

-...vận động thân mật quả thật...quả thật.... sẽ....sẽ giúp cho việc sinh nở dễ dàng hơn.

Diệp Quân Thành biến sắc, vội ôm lấy cô nhìn xuống phía dưới vòng eo căng tròn được tầng tầng lớp lớp chân váy che phủ làm ọi người xung quanh còn chưa hiểu chuyện gì ồ lên thích thú nghĩ bụng chú rể này thực nôm nóng.

- Linh Nhi, nàng sao rồi?

- Còn...còn hỏi nữa, VỒ ỒI RỒI A.....

Cô dùng hết sức mà quất lên, ở phía dưới cũng vô cùng phối hợp mà thất lại khiến câu cuối chính là một tiếng kêu đau đớn. Quan khách cùng chú rể lúc này mới chú ý đến dưới chân cô đã ướt một mảng lớn nhưng bị chân váy xoè quá rộng che phủ nên không ai thấy. Tất cả lập tức loạn thành một đoàn, Quân Thành liền bắt chắp lớp váy khổng lồ mà bế thốc Thuỷ Linh lên sải bước chạy vội trở ra bên ngoài, vừa chạy vừa gầm lên quất gọi người chuẩn bị xe. Ở phía sau, ông Tiêu, bà Bích Thuỷ cùng Yên Chi, James với cậu nhóc vẫn đang đánh đu trên đầu cùng chạy theo tạo thành một đoàn người nhốn nháo.

72. Phiên Ngoại 2

Phiên ngoại 2: Hồng mai, bạch hồ và nam nhân phúc hắc.

Bệnh viện S khoa sản.

Tất cả người nhà bệnh nhân, y tá, hộ lý, thậm trí là cả sản phụ đang đau đẻ cùng trợn mắt há hốc miệng không thể tin nổi nhìn chuyện đang diễn ra trước mắt mình. Từ lúc nào khoa sản đã đổi thành lễ đường thế này? Chú rể mặc lễ phục trắng với vóc dáng cùng khuôn mặt đẹp một cách lạnh lùng, cô dâu mỹ lệ tựa nàng công chúa trong truyền thuyết với bộ váy cưới có thể khiến bất cứ cô gái nào ước ao. Phù dâu xinh xắn trong bộ váy lụa phớt hồng nhiều tầng còn cài nguyên hoa trên cổ tay, phù rể người ngoại quốc cao lớn nam tính trong bộ vest đen tuyền bí ẩn. Đây là còn chưa kể đến những vị khách đầy lịch thiệp và sang trọng khác nữa. Nhìn qua cửa sổ xuống dưới sân bệnh viện, một đoàn xe hoa mà nổi bật nhất chính là chiếc limousine dài ngoằng phủ kín hoa trắng đồ chình ỳnh.

- A...A....A... Tướng công! Chàng là đồ lừa đảo a...

Cô dâu vẫn mặc nguyên váy cưới, mồ hôi đầm đìa tóc đã bị xoã tung ra bết vào hai bên thái dương vừa kêu la đau đớn vừa nghiêng răng thét lên ở trong phòng sinh. Diệp Quân Thành đứng ở phía bên ngoài cùng những người khác mặt đen mất một nửa, định đẩy cửa đi vào nhưng tay vừa chạm đến cánh cửa thì cả người lão đảo không thể đứng vững. James ở bên cạnh lập tức nắm lấy vai anh siết chặt, vừa chạm vào liền nhủu mày trầm giọng.

- Người cậu quá nóng.

- Không vấn đề, chỉ là do...căng thẳng.

Quân Thành làm một động tác hất vai đơn giản,lộ rõ vẻ sốt ruột đẩy tay James ra để đi vào bên trong khi tiếng kêu đau đớn kéo dài của Thuỷ Linh cùng tiếng bác sỹ đếm nhịp cho cô hít thở phối hợp cùng rạn đầy đứa nhỏ ra càng lúc càng gần nhau hơn.

- Cậu sốt?

James nhướn mày nhìn anh, tuy ngữ khí là câu hỏi nhưng thực chất thì lại là lời khẳng định khiến đôi vai rộng cứng lại. Bà Bích Thuỷ ngồi ở ghế chờ cạnh đấy nghe thấy vậy vội vã tiến đến gần, không nói gì đặt tay lên trán anh. Quân Thành có chút bất ngờ, phản xạ vội né tránh nhưng bất gặp ánh mắt trách móc rõ ràng của bà thì đành phải đứng yên dù thái độ thập phần gượng gạo.

- James nói đúng, con ốm rồi.

- Con không sao, nhưng nếu con không vào trong thì cô ấy...

Anh lắc đầu nhẹ nói với mẹ vợ của mình nhưng đôi mắt thì lại đăm đăm nhìn như muốn xuyên qua lớp cửa kính mờ, bà Bích Thuỷ đương nhiên hiểu rõ vì sao anh lại như vậy nên cũng chỉ biết thở dài. Yên Chi đứng bên cạnh cúi đầu vào chiếc điện thoại cầm tay này giờ, lúc này mới ngẩng đầu lên ngơ ngác hỏi.

- Anh rể....sao lại ốm vậy?

James ở phía sau cũng thấy thật là lạ vì dù chưa hoàn toàn nhớ hết được toàn bộ mọi chuyện nhưng trực giác cho anh ta thấy “Ồm” và Diệp Quân Thành...hoàn toàn không liên quan.

-....tắm nhiều.

Quân Thành trầm ngâm một lát, vành tai thoảng ửng đỏ quay mặt đi lẩm bẩm đúng hai từ như vậy khiến mọi người hoàn toàn.... hoá đá.

“Tắm nhiều” nên ốm? Uhm thì cũng có thể nhưng....thái độ đó là sao? Không những quay mặt đi mà ngay cả tai cũng đỏ, này....vì sao lại làm người ta có cảm giác ái muội vô cùng xấu hổ như vậy?

Ai cũng thấy có gì đó kỳ kỳ nhưng hiện tượng giảm nhiệt lại bắt đầu xuất hiện nên tất cả đều ngó lơ qua chỗ khác, không nghe, không thấy, không có tưởng tượng gì hết a

. Nhưng ở đây lại có một người cố tình không hiểu tình hiểu thế hoặc là vô cùng “ngây thơ” không biết gì mà tiếp tục tròn mắt hỏi tiếp.

- Đang mùa hè mà, tắm cũng ốm chẳng nhẽ....tắm nước đá? Không thể nào, em nghe nói những vận động viên sau khi hoạt động hay tập luyện vất vả cật lực mới thường ngâm mình trong nước đá để hồi phục và giảm đau cơ. Anh rể đưa chị cả đi Châu Âu chơi thì...có làm gì vất vả cật lực sao?

-.....

Ông Tiêu xoay người trực tiếp điếc có chọn lọc.

-....

Bà Bích Thủy quay lại ghé ngồi, lật trang báo xem a, xem a, xem ngược vẫn xem...

-...

James bỗng nhiên cảm thấy đặc biệt có hứng thú ngắm...bầu trời tối đen nặng trĩu không một ánh sao ngoài cửa sổ.

Một vài người tư tưởng có vẻ như đang bắt đầu đi lang thang cũng cố gắng giữ lịch sự, ngó lơ chỗ khác nhưng thi thoảng vẫn len lén liếc nhìn bóng lưng cứng đờ cùng đôi vành tai càng lúc càng đỏ.

- Tiến sỹ, cổ tử cung đã mở 8cm. Cô ấy sắp sinh rồi, anh muốn vào chứ?

Cánh cửa hé mở, một nữ bác sỹ cười cười nhìn anh hỏi. Quân Thành không nói gì, chỉ khẽ gật đầu sau đó tiếp nhận bộ đồ tiệt trùng trong tay y tá rồi bước vào phòng sinh. Chưa kịp tiến đến gần, chỉ vừa nhác thấy bóng dáng anh thôi Thủy Linh đang mồ hôi đầm đìa cố gắng tập trung thở theo nhịp đếm của bác sỹ lập tức oà khóc nức nở.

- Đau...đau quá tưởng công oa huhuhu, chàng là đồ lừa đảo a

huhuhu ai nói là tích cực vận động thân mật thì sẽ dễ sinh? A...a...a...đau đau....

Cầm lấy bàn tay nhỏ nhắn đang dùng sức nắm lấy thành giường đến nỗi gân xanh, anh vẫn mang vẻ mặt vô cùng bình tĩnh áp đôi môi lạnh lạnh của mình lên vầng trán nóng bừng thì thầm nho nhỏ.

- Ân, ta đâu có lừa nàng. Là do mỗi lần nàng đều lăn ra ngủ nên quá trình vận động thân mật không có thực hiện được....

- Cái gì? Vậy mỗi lần chàng đều...á....

Thủy Linh trừng mắt thét lên lạnh lạnh, chưa kịp hết câu thì một cơn co thắt khác lại ập đến khiến cô bật kêu lên đau đớn mà siết chặt lấy tay anh, móng tay ấn sâu vào lưng bàn tay đến bật máu.

- Đã thấy đau rồi, mau dùng sức mau dùng sức bằng không đầu đứa nhỏ sẽ không được tròn a.

Thủy Linh nghe tiếng bác sỹ nói như vậy liền ngậm chặt miệng lại nghiêng rặng lại một lần nữa gồng người dùng sức, nước mắt cùng mồ hôi soát soát rơi trên gương mặt đỏ bừng vì cố gắng....rồi phần thân dưới bỗng như nhẹ bẫng đi, không còn nặng nề giống như bị đeo cả tấn đá nữa đồng thời cũng nghe thấy tiếng reo nho nhỏ của những y tá bên cạnh.

Cùng lúc ấy trên bầu trời đêm tối tắm vằn vù một đạo sấm sét khổng lồ đánh thẳng xuống làm rung chuyển cả bệnh viện, đường dây điện cũng bị ảnh hưởng mà trở nên chập chờn chập chờn. Mọi người sau một giây

giật mình thì cũng nhanh chóng trở về với việc đang dang dở ngay khi ánh sáng được ổn định lại, chỉ là...vì sao sống lưng lại trở nên lạnh như vậy?

- Tiến...tiền sỹ Quân Thành, tôi nghĩ anh nên lại đây...

Vị bác sỹ trực tiếp đỡ đẻ vẫn giữ nguyên tư thế hai tay nâng đứa nhỏ để chuyển cho nữ hộ lý đem đến bàn sơ sinh sau khi đã cắt dây rốn, tròng mắt không thể tin mà gấp gấp gọi anh lại. Thuỷ Linh dù đang vô cùng mệt mỏi và vẫn trong trạng thái lơ mơ tê liệt nằm chờ rau bong nhưng cũng nhận ra có điều gì đó không được bình thường, vươn bàn tay với những ngón căng cứng lên nắm lấy ngực áo Quân Thành đang cúi người xuống bên cạnh với mình mà ngược lên dò hỏi. Anh nhẹ nhàng vỗ lên lưng bàn tay cô trấn an song rất nhanh chóng tiến đến gần đứa con mới sinh của mình.

Đôi mắt đen thuần sáng trong veo như hai viên pha lê tinh khiết nhất đang thờ ơ lạnh nhạt nhìn chằm chằm vào người đối diện, giống như nó đang cân nhắc và đánh giá. Bất được chuyển động tiến lại gần, tròng mắt vô cùng linh động lập tức đảo lại và anh rõ ràng nhận ra được sự kinh ngạc thoáng qua trên gương mặt nhỏ xíu vẫn còn chưa được lau hết máu và chất ối. Ngay khi tầm mắt của cả hai chạm vào nhau, Quân Thành sững lại. Đột nhiên từ sâu bên trong tâm trí anh trào ra một loại cảm giác vô cùng kỳ lạ, vừa giống như quen thuộc lại vừa giống như luyện tiếc thương đau. Bàn tay tinh tế tự động đưa ra đón lấy thân thể bé xíu mềm nhũn dịu dàng ôm vào trong lòng, ngón tay thon dài khẽ phát qua mi tâm đứa nhỏ nơi một đoá hồng mai đỏ tươi như máu vô cùng diễm lệ hiển hiện. Nó vẫn nằm im trong bàn tay và nhìn thẳng vào mắt anh, cái nhìn của một kẻ hiểu biết và trưởng thành....không, một người trưởng thành cũng không thể có được cái nhìn giống như nó được. Cái nhìn sâu thẳm thẳm và lạnh nhạt bất động ấy giống như hoàn toàn đặt cả thế gian ra khỏi tâm trí của mình, giống như là của một kẻ đứng ở bên lề im lặng nhìn cuộc sống cứ trôi. Làm cho người khác có cảm giác bị nhìn xuyên thấu qua cả tâm can mà né tránh khỏi, mặc dù nó còn thật sự chưa ráo máu đầu.

Quân Thành dù biết là có điều không đúng ở đây nhưng một phần khác trong anh lại cảm thấy điều này vô cùng bình thường, thậm trí còn có chút hài lòng. Anh đưa nó lên cao, để tầm mắt của cả hai ngang bằng với nhau thật sự hỏi.

- Con nhận ra ta sao?

Đôi môi chúm chím nhỏ xíu đỏ tươi như son khẽ nhếch nhẹ, hé mở thành một nụ cười bừng sáng đúng nghĩa, sau đó....

“Diệp Lạc Vô Trần...”

Một giọng nói thanh thoát, mềm mại và nhẹ tựa như hơi thở thoảng qua lại giống như từ trong tiềm thức xa xôi vọng lại bên tai khiến anh giật nảy mình như tỉnh mộng. Ngón tay trở vừa giữa tự động chụm lại, ngay lập tức điểm vào giữa mi tâm đứa nhỏ quá lên một câu cổ ngữ.

- “PHONG!”

Lời vừa ra khỏi miệng, sức lực cùng tinh thần của anh giống như một dòng thác cuộn cuộn cuộn cuộn đi theo cánh tay, thông qua hai đầu ngón tay mà thoát ra không cách nào kìm giữ. Thậm trí ngay cả di chuyển ngón tay ra khỏi mi tâm đứa bé cũng là không thể, a cứ như vậy trường trường nhìn tất cả sinh lực của mình rất nhanh chóng bị rút cạn. Đột nhiên, nơi cổ tay có cảm giác mát lạnh, lập tức dòng sinh lực bị thoát ra cũng nhanh chóng chậm lại rồi dừng hẳn. Bàn tay sơ sinh với những ngón bé tí hon vươn lên chạm vào cổ tay anh lúc ấy mới rời đi, khuôn mặt nhỏ xíu vẫn thanh lãnh tựa ánh trăng mùa đông nhìn anh.

“Thần Quân chớ nhọc lòng, bằng không phạm thân sẽ bị huỷ. Du Nhi lưu lại để nhắc ngài một chuyện, tuyệt đối không được để Cô Cô trở về trước bằng không ngài sẽ lại bị lừa uống Mạnh Bà Thang, nhất định sẽ quên đi ngài một lần nữa. Và...nếu có cơ hội xin ngài hãy đến chân núi Yêm Tư, nhắn với hãn hộ Du Nhi rằng...xin lỗi! “

Giọng nói nhẹ nhàng kia lại một lần nữa vang lên, lần này anh có thể xác định rõ ràng là nó vang lên bên trong đầu của mình. Nói toàn những điều, những cái tên anh cảm thấy rất quen thuộc nhưng lại không thể nhớ nổi đã nghe ở đâu. Bởi vì cứ muốn nhớ thì đầu óc lại đi vào mù mịt, đặc biệt là bốn chữ “Diệp Lạc Vô Trần”. Lời nói ấy cứ nhỏ dần, nhỏ dần cho đến khi ngừng lại lúc nửa chừng thì cũng là lúc đôi mắt lạnh nhạt đen láy ấy khép lại, cái miệng nhỏ tọt tọt tọt tọt rồi nó bắt đầu rúc vào trong người anh như một đứa

trẻ sơ sinh bình thường nên phải vậy. Quân Thành nhú mày nhìn chăm chăm vào mỗi cử động của nó, tập trung lắng nghe nhưng ngoài những tiếng panh kéo, tiếng y tá cùng bác sỹ trao đổi ra thì hoàn toàn không hề có thêm tiếng động nào khác nữa. Anh tự hỏi, phải chăng đó là do chính mình đã tưởng tượng ra?

- Tiến sỹ....tiến sỹ Quân Thành? Đứa nhỏ không có vấn đề gì chứ?

Tiếng vị bác sỹ sản khoa gọi anh trở về với thực tế, Quân Thành khẽ giật mình nhưng cũng nhanh chóng lấy lại được sự tự chủ.

- Không có vấn đề gì đâu, nó hoàn toàn bình thường...chỉ hơi đói mà thôi.

Anh cười nhẹ, tự tay mình quần đứa nhỏ vào trong chiếc chăn mềm mại dành riêng cho trẻ sơ sinh sau đó mới xoay người định đem con đến cho cô. Bỗng nhiên trước mắt tối sầm lại, anh chỉ kịp trao đứa nhỏ cho y tá đứng ngay bên cạnh mình, sau đó hoàn toàn rơi vào tình trạng mất đi ý thức.

Tách...

Tách....tách.....

Trong không gian yên tĩnh thanh tịnh, tiếng nước nhỏ giọt như vậy quả thật là phá lệ chói tai, làm phiền người đang ngon giấc. Bất quá...có điều còn khó chịu hơn cả như thế, bàn tay với những ngón thon dài tinh tế như ngọc mài đưa lên, nắm lấy cái thứ vừa mềm vừa mịn lại vừa âm ỉ trước mũi mình, không cho nó nghe ngửi nữa. Phụng mầu đen thắm ngái ngủ hé hé mở, phải nhìn mất một lúc mới xác định được “thứ” đang vô cùng thoai mái phập phồng thở trên gối của mình là....một túm lông?

Chống một tay lên, tựa vầng trán cao thông tuệ của mình vào, để ba ngàn sợi huyền tơ buông lơ lửng tự nhiên trải dài trên gối ngọc. Những ngón tay buông lỏng, lập tức túm lông ấy cuộn tròn lại lẩn lẩn dịch đến gần lồng ngực vững vàng sau đó thả ra một hơi thở thoải mái mà tiếp tục bổ ngủ. Sau khi đã yên vị, một phần của nó mà rõ ràng là cái đuôi lại bắt đầu thò ra ngoắt....ngoắt....ngoắt....

Hai ngón tay thon dài đưa ra, ấn cái đuôi xuống nệm gấm. Ngay lập tức một cái đuôi khác lại thò ra ngohe nguẩy, ngohe nguẩy... Bạc thần mím chặt khe bụng lỏng, hơi nhếch lên một chút như có như không rồi lại dùng ngón tay nữa tiếp tục chặn cái đuôi thứ hai lại. Cái đuôi thứ hai vừa bị tóm lại thì cái đuôi thứ ba liền xuất hiện, cứ như vậy mãi cho đến khi cái đuôi thứ chín bị bắt lấy thì cũng là lúc cái đầu nhỏ lộ ra. Đôi mắt to tròn với phần đuôi dài kéo xé lên mở màng chớp chớp nhìn quanh quất, sau khi thấy rõ mấy cái đuôi của mình đều đã bị tóm lấy cả rồi thì nhú lại thò móng vuốt ra không chút rụt rè chọc chọc thử vào ngón tay trắng muốt như ngọc ấy.

- Hồ ly?

Giọng nói trầm thấp lại pha chút khàn do vừa tỉnh giấc vang lên quanh quất trong trường gấm khiến cho cái chân nhỏ xíu phũ lông trắng xinh xắn khựng lại, đầu nhỏ lập tức ngẩng lên lộ ra hai cái lỗ tai dựng đứng nghe ngóng, đôi mắt trong veo mở lớn hết cỡ nhìn lại đầy tò mò.

- Người biết ta sao?

Môi mỏng nhếch sâu hơn chút nữa khi nhìn bộ dạng vô cùng đáng yêu của vật nhỏ trong tay mình.

Nó có những chín cái đuôi, đương nhiên nó nghe hiểu lời y nói. Một bên lỗ tai hồng hồng của nó cụp xuống, đầu nhỏ xù lông nghiêng nghiêng và đôi mắt tròn tan ra mông lung ra vẻ nghĩ ngợi sau đó.... lắc lắc lắc.

- Không biết?

Gật gật.

- Tốt!

Chớp mắt khó hiểu.

- Sao người vào được đây?

Vươn móng vuốt ra vẫy vẫy.

- Bò vào được tận đây mà không ai thấy? Người cũng thật là biết cách trốn.

Ngoắt đuôi gật gật.

- Người là yêu hồ?

Lắc lắc.

- Hồ tiên?

Lắc lắc.

- Thiên hồ?

Lắc lắc.

- Chẳng nhẽ người là quỷ hồ?

Chữ “quỷ” vừa vang lên, vật nhỏ lập tức cụp ngay hai tai lại, toàn thân dựng đứng hết cả lông luống cuống luống cuống muốn chạy trốn nhưng đuôi bị nắm nên không biết chạy đi đâu, đành phải quay ngược lại chúi vào trong đám đuôi của mình trong tay y với hai chân trước ôm đầu cuộn tròn thành một cục run lẩy bẩy.

- A? Người sợ quỷ sao?

Cái mũi ngắn cùn hồng hồng thò ra gật gật rồi lại rụt vào ngay lập tức, tiếp tục run.

- Người sợ quỷ nên mới chạy đến chỗ ta?

Gật gật, tiếp tục run.

- Chủ nhân của người là ai?

Lại thò đầu ra nghiêng nghiêng dò hỏi, “Chủ nhân? Là cái giống gì vậy?” Vẻ mặt của nó chính là nói như vậy khiến cho y tỏ ra khá hài lòng, không hiểu sao nó lại có cảm giác như vậy dù với thứ ánh sáng lơ mơ trong này nó nhìn không ra được hình dạng của y thể nào.

- Không có?

Gật gật.

- Vậy từ bây giờ ta là chủ nhân của người.

Gật gật.....trợn mắt, lắc lắc lắc...

- Không muốn?

Bàn tay đưa lên làm như sẽ thật sự ném khiến cho vật nhỏ cuống cuống lộ rõ vẻ sợ hãi lắc đầu như trống lắc, nghĩ nghĩ một lúc lại gật gật. Đôi mắt to ngược lên cùng hai tai cụp xuống, nó không chỉ dùng tứ chi ôm lấy cổ tay y mà ngay cả chín cái đuôi cũng đều quấn chặt.

- Nghe ta từ đầu không phải sẽ rất tốt sao?

Gật rồi mới gật.

- Tốt, giờ thì...tiếp tục ngủ.

Vừa nói, tay đang chống lên gối ngọc nâng trán cũng thu lại. Y đem vật nhỏ mới “nhặt” được đặt ở bên cạnh, còn không quên đem một sợi dây cột vào chân nó rồi mới nằm xuống lại, để cho vật nhỏ tiu nghỉ thu đuôi lại ngồi trên hai chân sau khều khều sợi dây.

- Là “Khổn tiên tác” đặc biệt kết bằng tóc của ta, dù có dùng Minh Kiếm của Hoả Đức chân quân rèn ra cũng không thể chém đứt cho nên...đừng cố.

Vừa lăm bằm nhỏ, y vừa kéo lại chân mây lại vừa dùng ngón tay xoa xoa đầu khiến nó bất lực đành phải dừng lại hành động “tra tấn” sợi dây chỉ nhỉnh hơn sợi tóc, hậm hực ngoắt ngoắt mấy cái đuôi rồi mới bò lên trên gối định ngủ tiếp. Chỉ có điều lặn qua lộn lại mãi một lúc lâu mà nó vẫn không thể nào tiếp tục nhập miên được, ở bên cạnh tiếng thở của y đã bắt đầu sâu và đều rồi. Nó nghĩ nghĩ, cuối cùng quyết

định len lén tọt khỏi gối nhẹ nhàng chui vào trong chăn mây, trèo lên trên ngực y rồi mới xếp gọn đuôi cuộn mình lại ngủ. Được một lúc, y lật người nằm nghiêng sang thế là nó lại bị hất ngã chống cả bốn chân lên trời. Cái mũi nhỏ khụt khịt cho thấy nó đã mất kiên nhẫn, lại chui vào trong lòng y một lần nữa, lựa vị trí ấm áp dễ chịu nhất mà nằm. Mới thiu thiu ngủ, y lại quay sang bên kia hất nó lăn lông lốc ra khỏi chăn, hại nó thiếu chút nữa lọt khỏi giường mà xuống đất.

Lần này, vật nhỏ thật sự là cáu. Nó bò vòng quang người y tìm chỗ để chui vào trong chăn nhưng đều không thành công, đột nhiên xa xa bên ngoài bỗng vang lên một tiếng sói tru ngân dài dọa nó nhảy dựng. Không nghĩ ngợi nhiều lập tức rùng mình một cái, từ con hồ ly nhỏ như nắm tay quay trở lại với nhân dạng là một thiếu nữ nhỏ nhắn yêu kiều với làn tóc mây bồng bềnh gọn sóng, nhưng đôi tai cùng chín cái đuôi trắng muốt thì vẫn chưa có biến mất được. Mặc kệ có biến mất hay không, nó cuống lên vụng về sử dụng đôi tay với những ngón mảnh mai và đầu gối để bò lại gần y, với đôi tay này nó dễ dàng kéo được chăn ra. Nhanh chóng chúi đầu vào lồng ngực mạnh mẽ tìm kiếm sự che chở, bàn tay nhỏ kéo cho cánh tay dài rộng ôm lấy mình, nó dụi dụi đầu vào nơi hõm vai của y cho đến khi có được vị trí thích hợp thì mới khép lại làn mi dài. Không để ý thấy sợi dây buộc nơi cổ tay khẽ động, ngón tay thon dài buộc đầu kia của sợi dây nhẹ nhàng phát lên. Lập tức tiếng sói tru từ đằng xa bỗng im bật, trả lại cho nơi đây sự thanh tĩnh vốn có.

Tách....

Tách....tách...

Tiếng nước nhỏ giọt trong ống truyền tĩnh mạch thực ồn trong không gian yên tĩnh của phòng bệnh riêng, chỉ có điều....nó vẫn chưa khó chịu bằng thứ đang phe phẩy trên chót mũi. Bàn tay tinh tế với những ngón thon dài đưa ra, nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn đang hí hoáy trước mặt không ình ngủ. Đôi mắt hắc ngọc dài hẹp từ từ hé mở, nhận ra gương mặt yêu kiều quen thuộc đang kề sát bên mình, vẫn vàng trăn ương bướng ấy, vẫn đôi mắt to tròn trong suốt đến mơ màng ấy và...vẫn đôi móng vuốt không khi nào chịu yên phận ấy. Cười nhẹ, giọng nói trầm thấp hơi khàn của anh cất lên đầy ngái ngủ.

- Linh Nhi? Vì sao cứ mỗi lần thức dậy, nếu không phải thấy nàng đang nhéo ta thì cũng là thấy nàng đang lên ngấm ta vậy?

73. Phiên Ngoại 3

Phiên ngoại 3: Phải lòng cô gái nhỏ (1)

(Ân, ta công nhận, là dìm hàng đấy (~^3^~)~)

- Wow, hết cỡ luôn rồi nè tướng công....

-...

- Quả nhiên ta là gả cho supper men a

, làm gì cũng đều phải hơn người thường!

-....

- Đến đến, mau đến chúng ta làm lại lần nữa.

-.....

- Chàng mau cởi ra....nhét nó vào đi....

-.....

74. Phiên Ngoại 4

Phiên ngoại 4: Phải lòng cô gái nhỏ (2)

- Không thể nào a

Nó rên rỉ đập đầu vào tấm gương trong nhà vệ sinh nữ, nhìn xem nhìn xem. Mắt thì hồng hồng, môi thì sưng sưng, mặt thì đỏ đỏ, thê thảm hơn nữa ở trên cổ vị trí ngay phía dưới lớp cổ áo dài chính là một cái...ờ nốt “muỗi đốt” đại bự, to chẳng trong truyền thuyết. Với từng dấy dấy vết, bảo nó làm sao dám ra đường gặp người đây? Lại nhắc đến ra đường gặp người, “con muỗi” chết tiệt kia sau khi “đốt” nó đến tê liệt hết cả toàn thân có “tuyên chỉ” là do sức học của nó chỉ được ở mức trung bình nên thứ 3,5,7 sẽ phải ở lại sau giờ học buổi chiều để..... phụ đạo. OMG!!!chính là cái “HỌC THÊM” trong truyền thuyết đó nha, trọng điểm là ai đó còn bỏ thêm một câu nữa triết để hạ gục nó hoàn toàn ” Em nên dành thời gian học nhiều hơn một chút, tốt nhất không cần gặp bất kỳ ai...dĩ nhiên là trừ tôi!” nó không muốn, nó không muốn...lại lẩn lộn gào khóc trong lòng lần thứ n+1.

Cộc cộc.

Tiếng gõ nhẹ bên ngoài cửa đột nhiên vang lên dọa nó nhảy dựng, mang theo bộ mặt ai oán đến như bị thiếu nợ cả tấn vàng nó vận dụng hết tất cả kỹ năng...chậm mình có được để mở cánh cửa ra. Tay vừa chạm vào tay nắm còn chưa kịp dùng sức, cửa đã bị kéo mạnh từ bên ngoài khiến nó mất đà ngã nhào ra. Thay vì thân mật hôn mặt sàn bóng loáng của phòng y tế thì cái trán nó lại được “tiếp xúc trực tiếp” với vòng ngực rắn chắc, vai được người ta giữ lại. Trên đầu một tiếng cười nhẹ vang lên khiến cho khuôn mặt vừa mới hồi lại màu sắc vốn có của nó lại tiếp tục chuyển sang đỏ bừng, dĩ nhiên nó không dám ngẩng lên lú lú tránh thoát khỏi đôi tay ấy mà đi đến ngồi xuống ghế mềm để sát tường.

- Thầy đã quá nghiêm khắc với học sinh của mình rồi, cô bé có vẻ sợ.

Nữ y sỹ chống tay vào cằm thu hết mọi biểu hiện của cô học sinh nhỏ vào trong mắt nhướn mày lên nhìn Hoàng Minh, không biết từ lúc nào anh đã thay một chiếc áo sơ mi sạch sẽ khác. Trên mũi cũng là gọng kính mới tương tự như chiếc bị đập nát, nhìn anh bây giờ hoàn toàn không có một chút bụi bặm cùng chạt vật của lúc này, cũng chẳng ai phát hiện ra anh vừa đấu tay không với 5,6 tên ma cô.

- Có sao?

Về mặt của anh là vô cùng ngạc nhiên, nhưng trời biết đất biết cùng nó biết là trong lòng anh lúc này đang vô cùng vui vẻ. Đôi môi phấn hồng bĩu lên một cái quay ngoắt đi không thèm nhìn đến anh, nó còn không có quên chuyện anh đột nhiên phát điên quát nạt nó đầu nha.

- À, có cô học sinh tên Đỗ Quyên có ghé qua đây để kiểm tra vết thương chứ?

Giống như là sự nhớ ra, anh lơ đãng hỏi trong khi thuận tay cầm lên chiếc khăn vô trùng trong khay trên bàn để dụng cụ y tế. Không hiểu sao khi nghe anh hỏi về cô bạn học xinh đẹp ấy nó...có chút không được thoải mái lắm nhưng vẫn ngồi im trên ghế không lộ ra chút phản ứng, chỉ có đôi mắt buông rũ xuống thoáng buồn.

- Có đến, rất nhanh sau đó liền rời đi vì có phụ huynh đến tận nơi đón.

Nó rõ ràng thấy được anh đã thở ra một hơi nhẹ nhàng, không muốn nhìn thêm nữa, nó lặng lẽ đứng lên muốn đi ra ngoài. Người vừa mới động, khẩu tay đã bị nắm lại. Không cần phải nhìn cũng biết là ai, nó lí nhí.

- Thưa thầy, em cần trở lại lớp vì giờ học buổi chiều sắp bắt đầu.

- Chiều nay 2 tiết đầu là tự học, ở lại đây tôi có việc muốn nhờ em.

Giọng nói của anh đã quay trở lại với sự thản nhiên của thường ngày, giống như khi giảng bài trên lớp vậy. Nghe thì thấy rất mềm mỏng dễ chịu nhưng nó biết, anh thực chất không hề nhẹ nhàng như vậy. Đôi mắt

to tròn trong suốt ngập tràn bối rối nhìn về phía nữ y sỹ, thấy cô ấy vẫn ngồi quay lưng lại với hai người và đang cúi đầu làm gì đó nó mới đem tâm buông lỏng. Chắc nó nghĩ linh tinh, còn có người ở đây nữa mà.

- Thật may quá, hai người ở đây tiện trông luôn phòng y tế nhé. Tôi có việc cần phải ra ngoài một chút...à còn nữa, cơm hộp để trên bàn. Ngon miệng nhé sắp!

Nó tròn trĩnh nhìn theo bóng lưng nhanh nhẹn của cô y sỹ rồi khỏi, trước khi đi còn cười vô cùng ám muội đóng lại cánh cửa. Có ai nói cho nó biết rốt cuộc là chuyện gì xảy ra a

vì sao nó cứ có cảm giác là mình bị người ta đem bán như vậy? Còn có...

- Thầy nói cơm hộp là của em gái thầy làm mà? Sao giờ lại thành của cô y sỹ trường mình vậy?

Nó mạnh mẽ giặt tay mình ra khỏi tay anh hỏi, không tự ý thức được rằng giọng mình đem theo cả sự giận hờn.

- Ủ, cô ta là con gái lại kém tôi vài tuổi thì đương nhiên phải là em gái rồi. Chẳng nhẽ lại là em trai? Sao vậy? Bé con ghen sao?

Anh nhếch khoé môi tóm lấy vai xoay nó lại để cả hai đối diện nhau, nhìn khuôn mặt tươi cười đến không còn chút nghiêm túc nào của anh trái tim nó đập nảy lên một nhịp mà không nghe thấy câu phía sau. Người đàn ông này...phải nói rằng anh đóng kịch rất giỏi hay là anh là kẻ đa nhân cách tài tình đây? Ở trên lớp, trước mặt mọi người anh là một giáo viên kiểu mẫu, một thầy chủ nhiệm nhiệt tình, sát sao và có khoảng cách nhưng cũng hết sức dịu dàng với học sinh của mình. Vậy mà chỉ cần khi mọi người quay lưng đi liền lập tức biến thành một người khác hẳn, không còn một chút bóng dáng nào của con người thư sinh nhã nhặn và điềm tĩnh ấy nữa. Từng ánh mắt, nụ cười, từng cử chỉ lời nói, ngay cả khí chất cũng biến đổi thành một kẻ khác hẳn. Không những lấy chêu đùa nó làm vui lại còn...lại còn...khiến cho lòng nó không tự giác nhói nhói kỳ lạ.

- Không cho phép em lại nhìn tôi như vậy nữa...mắt to như vậy, tròn như vậy không phải chính là muốn thử thách tôi hay sao?

Anh bất ngờ che lại đôi mắt mở lớn trong suốt đang ngẩng lên nhìn mình, cúi xuống đem thân hình bé nhỏ nhấc lên đặt trên bàn làm việc sau đó thật tự nhiên ngồi xuống ghế đối diện nó. Giống như mọi khi, mở hộp cơm nhiều tầng lấy ra một khay đặt vào trong tay nó nghiêm túc nói.

- Mau ăn hết, không cho để thừa lại như mọi khi.

Nó chớp mắt nhìn khuôn mặt tuần tú của anh, lại nhìn khay đồ ăn tinh sảo trong lòng mình. Vì sao mỗi lần nó đều thấy đồ ăn lại nhiều hơn một chút vậy? Mà đây không phải trọng điểm, vừa xiên một cọng bông cải xanh nó vừa tự hỏi từ khi nào mình đã quen với việc ăn trưa cùng anh thế này? Buông đĩa xuống, đặt khay cơm sang bên cạnh. Ngay lập tức anh cũng dừng đĩa ngẩng lên, vì nó ngồi trên bàn và anh ngồi ghế nên sẽ thấp hơn nó một chút, bởi vậy nên nó như mọi khi cúi đầu xuống thì liền đụng phải đôi mắt nhú lại.

- Sao thế? Đồ ăn không ngon?

- Không phải, từ mai...thầy đừng chuẩn bị cơm trưa cho em nữa.

Nó lắc nhẹ đầu nhỏ giọng, lại lảng tránh đi ánh mắt thoáng qua tia ngạc nhiên.

- Giận rồi?

Anh cũng đặt khay cơm của mình sang một bên, chống tay vào cạnh bàn nhướn mày hỏi. Nó lại lắc nhẹ đầu lần nữa thay cho câu trả lời định tuột xuống khỏi mặt bàn, đương nhiên anh không để cho nó thoát thân dễ dàng như vậy. Thân hình cao lớn đứng thẳng dậy trước mặt, nếu nó cố tình tuột xuống chính là nhào hẳn vào lòng anh a

vì thế...lùi lùi, nó nhích mông lùi lại trở về, ngồi ngoan ngoãn trên bàn như cũ.

- Vì sao?

Bàn tay anh vươn ra, vén những sợi tóc gọn lại bên tai để nhìn rõ khuôn mặt đang cúi gằm xuống né tránh của nó.

- Em....chỉ là từ mai em sẽ không đến chỗ ấy nữa thôi.

- Cũng phải, ở đây quá thoáng. Từ mai chúng ta chuyển địa điểm ăn trưa đến đây đi...

Bỏ qua thái độ kỳ lạ của nó, anh cười cười tự cho là đúng.

- Ở đây cũng không, em sẽ không ăn trưa với thầy nữa vì vậy thầy đừng chuẩn bị đồ ăn cho em.

Nó ngắt lời anh, nói liền một hơi. Hoàng Minh khó hiểu, anh đã làm gì khiến cho cô bé giận rồi? Không phải vừa mới rồi vẫn còn rất ngoan ngoãn nghe lời sao?

- Bé con, em sao vậy? Khó chịu ở đâu sao?

Không hiểu sao mỗi khi nghe anh gọi “bé con” hay “cô bé” như vậy nó đều thấy cả người không được thoải mái, nó cũng không thích anh dùng ngữ điệu như dỗ trẻ con ấy với nó. Bởi vì khó chịu trong lòng nên nó bỏ qua ngại ngùng, bướng bỉnh ngẩng lên nhìn thẳng vào anh.

- Không cần gọi bé con như vậy, em tuy có lùn một chút nhưng cũng đã 19 tuổi rồi.

- Điều này dĩ nhiên tôi biết...

Có chút bất ngờ trước thái độ của nó nhưng anh vẫn cười nhẹ, bàn tay theo thói quen đưa ra xoa xoa đầu nó.

- Em cũng không còn là trẻ con nữa, đừng có làm như vậy.

Nó lạnh nhạt gạt tay anh ra, không hiểu sao từ sau khi nhìn thấy thái độ của anh với Đỗ Quyên lòng ngực nó không có được một phút bình thường. Mỗi một hành động của anh đều khiến nó không vừa mắt, mỗi một lời nói của anh đều khiến nó thấy chói tai.

- Tôi chưa bao giờ coi em là trẻ con....

Anh nhíu mày nhìn sự xa lánh gương gạo của nó, nụ cười thường trực trên môi cũng tắt.

- ...vì vậy, chúng ta mới ở đây vào lúc này.

Nhận ra sự biến đổi không tốt trong giọng nói trầm trầm, nó có chút sợ hãi nhưng vẫn ngang ngạnh chống tay vào ngực đẩy anh ra để tuột xuống.

- Không liên quan, em muốn về lớp.

- Trả lời câu hỏi của tôi trước đã, vì sao đột nhiên lại tránh tôi?

Anh nắm lấy cổ tay nhỏ nhắn kéo một cái, tuy không mạnh nhưng cũng làm nó mất đà ngã ra phía sau. Trong lúc hốt hoảng, bàn tay nó chới với nắm lấy ngực áo anh để ngồi vững lại nhưng ai ngờ anh cũng không đề phòng mà bị kéo ngã theo.

- Em lúc nào cũng vụng về như vậy sao?

Nó nhắm chặt mắt chờ đợi sự va chạm thân thiết giữa gáy và mặt bàn nhưng thay vì cảm giác đau đớn thì lại là hơi thở nam tính thì thầm bên cạnh, nó mở bừng mắt ra liền sau đó lại nhắm chặt mắt lại. Quỷ thần thiên địa ơi, đây là cái tình huống cầu huyết gì a?

Không biết anh làm cách nào nhưng hiện giờ tình huống là như thế này, một bàn tay anh đỡ phía sau gáy nó, một tay anh gấp lại chống khủy tay lên mặt bàn nâng đỡ phần thân thể của mình đang.... đề lên người nó. Còn nó, dĩ nhiên chính là nằm trên mặt bàn và ở phía dưới anh nga

. Mà nói vậy cũng không phải, anh vẫn đứng vững vàng, chỉ có phần thân trên là đang muốn ép nó xuống mà thôi. Không những thế anh lại còn cố tình không muốn đứng dậy, kề sát môi bên tai nó mà nói. Nói thôi không sao, vì sao lại phải thì thầm như vậy? Thì thầm không sao, vì sao lại kề sát lại khiến cho nó cảm nhận được không chỉ là hơi thở nóng rực mà còn cả chuyển động của môi anh nơi vành tai như thế?

Này....nếu như não trái và não phải của nó cân bằng nhau và còn làm việc được bình thường thì đây chính là “câu dẫn” người trong truyền thuyết nha, xem người khác câu dẫn nhau thực sự rất có cảm giác lang huyết sôi trào, rất hứng khởi đi? Nhưng lại bị một “đối tượng nguy hiểm” thuộc diện “chỉ có thể nhìn không

thể ăn” này câu dẫn thì đó lại là một điều hoàn toàn khác, cảm giác thật giống như khi đang đứng ở bên ngoài đập cửa phòng vệ sinh còn thẳng ở bên trong thì cứ kêu “đợi chút!” hoài vậy. Nó biết so sánh như vậy thì...thật là quá hạ thấp nhau nhưng tình huống của nó hiện nay chính là như thế, người đang câu dẫn nó chính là thầy chủ nhiệm, là đối tượng ngưỡng mộ của toàn bộ nữ sinh trong cái trường này. Thử hỏi một người luôn một mực lấy bình an làm mục đích như nó thì có thể sẽ thế nào đây?

- Thầy....thầy....

Lưỡi nó xoắn thành cái nơ con bướm lấp bắp.

- Ủ....

Anh nén cười nhìn xuống trái cà chua chín đỏ đang nhắm chặt mắt, hai tay nhỏ đặt trên ngực anh run rẩy cố gắng chống đỡ không cho anh tiến sát đến gần chỉ có điều lại chẳng còn chút sức.

- Nặng...nặng a...

Nó nói nhỏ xiu như muỗi kêu, không dám nói thẳng ra là anh làm ơn đứng lên và tha cho nó.

- Có sao? Tôi đâu có tựa vào em đâu mà nặng?

Thật vậy, anh đều là dùng khủy tay để nâng đỡ cơ thể mình để cả hai có một khoảng cách, chỉ có điều cái khoảng cách ấy hình như là....quá mong manh rồi thì phải.

- Vậy thầy mau tránh, em muốn đứng lên.

Nó nghiêng mặt sang một bên tránh đi hơi thở của anh phả trên mặt mình hơi lên giọng, có vẻ như con mèo nhỏ đã muốn cào.

- Không đứng, em trả lời tôi trước đã.

Làm rõ với nhau một chút, nó mới là người bị đè anh dùng cái giọng trẻ con đầy uỷ khuất ấy với nó làm cái gì?

- Thật là nếu không trả lời thầy sẽ không tránh?

Nó nghiêng rặng mở mắt ra nhìn thẳng vào anh, chết tiệt, biết rõ là không thể mê trai vào lúc này nhưng...ở khoảng cách gần thế này nó mới thấy, lông mi anh thật là dài nha. Tóc cũng rất đẹp, cúi xuống thế này khiến cho những sợi tóc buông rủ phần nào che bớt đi vầng trán cao ương ngạnh. Còn có, nếu như bỏ chiếc kính này ra thì nhìn anh sẽ có cảm giác chân thật hơn bởi vẻ thư sinh này có gì đó không hợp...

- Ủ, sẽ không tránh...

Anh nhìn thấy sự tan rã mờ lung trong đôi mắt nó, cổ tình cúi gập sát lại hơn đến mức môi hai người gần như chạm vào nhau.

- Vậy được, là do em không thích thầy, không thích đồ ăn của thầy, không thích nghe thầy nói thân thiết như vậy, không thích nhìn thấy thầy cứ hay cười như thế, lại càng không thích thầy cổ tình làm như vậy với em. Em đâu phải đồ ngốc? Em cũng chẳng phải trẻ con, đặc biệt hơn nữa....em không phải là con búp bê để thầy có thể muốn làm gì với em cũng đều được!

Nó càng nói giọng lại càng lên cao, tảng đá đè trong ngực nó lại càng nặng và tầm mắt nó lại càng mờ. Đến câu cuối cùng, giọng nó trở thành nghẹn ngào và giọt nước nặng nề cũng lăn khỏi khoé mi. Nó nhận thấy thân thể anh cứng lại, có lẽ anh đã bị nó nói trúng? Suy nghĩ chợt nảy ra trong đầu ấy khiến nó không chịu nổi, đôi bàn tay chống trước ngực bất ngờ dùng sức đẩy anh ra mà vùng dậy chạy vụt khỏi phòng y tế.

Nó muốn khóc, thật sự muốn khóc thật to lên. Chẳng nhẽ anh lại là một người như thế sao? Anh nhận cơm hộp của một người con gái, lại bảo vệ và quan tâm đến một người con gái khác nữa nhưng như thế vẫn chưa đủ, anh còn thân thiết với nó, dịu dàng với nó, đoạt đi nụ hôn đầu của nó, anh khiến nó vui vẻ khiến nó xao động rồi đem nó thành vật nắm trong tay mình mà thoải mái chơi đùa. Nó không biết nghĩ thế nào hay phải làm sao nữa bởi vì trái tim của nó đã trở thành kẻ phản bội, rõ ràng là của nó, thuộc về nó nhưng bất giác lại phản ứng với anh, luôn hướng về phía anh, đập nảy lên từng hồi vì anh và đem lồng ngực nó làm cho đau đớn. Nó biết cảm giác của mình là thế nào, không thể nghi ngờ rằng nó bị anh làm cho rung động.

Không chỉ đơn giản là thích mà....dường như đã trở thành yêu, nó luôn nghĩ tình yêu phải to tát và lớn lao hơn như vậy, tình yêu phải có màu hồng và khiến nó quay cuồng hạnh phúc đến phát điên nhưng...ngay từ giây phút đầu tiên ngẩng lên nhìn vào đôi mắt bừng sáng ấy nó đã biết yêu chính là đơn giản như vậy. Chỉ là một ánh mắt, chỉ là một nụ cười, chỉ là một lời nói thoáng qua cũng đủ khiến nó không thể tỉnh táo.

Có điều...dường như đó lại chỉ là vô nghĩa bởi vì anh và nó, khoảng cách chính là vô cùng vô cùng xa, xa đến mức giờ đây khi ngồi trong lớp học, nghe anh giảng bài nó mới hiểu, hiểu khoảng cách của hai người không phải tạo ra từ không gian hay thời gian mà tạo ra từ trái tim.

Khi ánh mắt của anh lướt qua nó khi bước vào lớp nó chỉ thấy sự thản nhiên, giống như khi anh nhìn mọi học sinh khác. Tâm nó lạnh đi một phần.

Vào mỗi giờ nghỉ trưa anh đều đến phòng y tế, sau đó nó nhận ra ánh mắt của cô y sỹ nhìn mình thật là khó chịu. Tâm nó lại lạnh đi một phần nữa.

Khi tan học hay ra chơi, nó đều thấy anh đứng ở một nơi nào đó lặng lẽ nhìn theo Đỗ Quyên, cho đến khi bóng dáng xinh đẹp bước vào trong chiếc xe hơi đến đón nơi cổng trường ánh mắt của anh mới toát ra sự nhẹ nhõm. Tâm nó hoàn toàn giá băng.

Vậy mà nó nhận ra điều làm nó triệt để đau đớn lại không phải những điều ấy, mà là vì sao nó lại luôn dõi theo anh như vậy? Nó để ý từng cái nhíu mày, nó nghe như nuốt từng lời anh giảng, nó nhìn theo từng nét chữ cứng cáp nhưng cũng rất dịu nhu hoà của anh trên bảng. Ban đầu nó còn tự lừa mình dối lòng rằng nó chính là muốn tập trung vào việc học, nhưng nó là theo khoa mỹ thuật, anh tuy là chủ nhiệm nhưng lại phụ trách dạy văn hoá. Những tiết dạy của anh luôn ít hơn những môn khác, và nó chỉ có thể tập trung vào những tiết học ấy. Nó cũng không để ý đến gần đây mình đặc biệt hay lơ đãng, mỗi khi ở một mình bất giác lại đưa tay lên chạm vào nơi khoé môi mình bản thân.

Cho đến một ngày cuối thu đầu đông, khi nó gần như đã trở lại bình thường, không còn luôn nhớ đến chuyện xảy ra giữa nó và anh nữa. Nhà trường có tổ chức đi thực tế đến Sapa cho học sinh khoa nó, nói là đi thực tế nhưng “thực tế” chính là đi du lịch thăm quan a

. Nó ngần ngại vì đây sẽ là chuyến đi 3 ngày 2 đêm, có chút dài. Nó không quen nhưng rồi dưới sự thúc ép, năn nỉ ỷ ôi kèm theo hăm dọa của mấy cô bạn học nó cuối cùng cũng quyết định gật đầu.

Lúc đến ga tàu cùng cả lớp, nó cũng không bắt gặp mấy khi không thấy bóng dáng anh. Đỗ Quyên bị tai nạn, nghe nói là rất khủng khiếp nhưng may mắn có người đến cứu kịp thời nên nhỏ cũng chỉ bị thương nhẹ. Có điều tinh thần hoảng loạn nên đã nghỉ gần một tuần nay, anh cũng vậy. Có điều lúc này nó cũng không còn mấy quan tâm như trước, chỉ thấy nơi ngực trái có một sự châm chích nhẹ nhàng.

23h, tàu lăn bánh.

Nó không túm nắm tùm ba chơi bài hay nghe nhạc chơi game cùng lũ bạn mà ngồi ở một góc tựa đầu vào cửa sổ ngắm phố phường vùn vụt ở lại, nó không muốn bỏ lỡ bất kỳ góc độ nào của thành phố này. Nó không phải người ở đây, chỉ ở trên này học thôi rồi...rất có thể vài năm nữa nó sẽ trở lại với quê hương và không ở đây nữa. Nó yêu quê hương mình bởi sự thanh thản chậm rãi ít xô bồ nhưng cũng yêu thành phố này bởi sự náo nhiệt quay cuồng của tuổi trẻ kết hợp với vẻ đẹp lãng mạn cổ kính. Đặc biệt là vào cuối thu, khi những con đường phủ ngập lá vàng, khi trên mặt hồ tĩnh lặng giăng đầy sương, cả thành phố dường như tĩnh lại hơn một chút, man mác buồn và thoang thoảng hương ngọc lan. Đeo lên chiếc headphone, đôi mắt mơ màng của nó lơ đãng nhìn vào phố đêm lướt qua khung cửa sổ trước mặt, cảm nhận sự lắc lư nhẹ nhàng như võ vè ru của con tàu.

(m.mp3.zing /bai-hat/Dem-Nam-Mo-Pho-Thuy-Chi/IW6OEOW0.html)

“Đêm đêm nằm mơ phố, trăng rơi nhòa trên mái

Đi qua hoàng hôn ghé thăm nhà

Anh như là sương khói mong manh về trên phố

Đâu hay một hôm gió mùa thu

Đâu hay mùa thu gió, đêm qua mặc thêm áo

Tay em lạnh mùa đông ngoài phố
Đêm xin bình yên nhé con đường vàng ánh trăng
Đèn dầu khuya quán quen chờ sáng
Đêm đêm nằm mơ phố, mơ như mình quên hết
Quên đi tình yêu quá vô cùng
Sương giăng Hồ Tây trắng đầu trong ngày xưa ấy
Tôi soi tình tôi giữa đời anh”
(Đêm nằm mơ phố__Thùy Chi)

Giai điệu tình tế của bài hát từng chút từng chút đưa nó vào giấc ngủ, bỏ qua sự ồn ã náo nhiệt xung quanh. Khi đến ga Thường Tín, tàu dừng lại nó cũng không biết, bên cạnh từ lúc nào xuất hiện thêm một người nó cũng không hay, chỉ cảm thấy tàu ghé mềm này thực chất cũng không tệ. Không những dễ chịu êm ái lại còn vô cùng ấm áp nữa, đêm cuối thu sương buông xuống lạnh lạnh làm cho nó càng muốn tiến nhập sâu hơn vào trong sự bao bọc dịu dàng ấy...

75. Phiên Ngoại 5

Phiên ngoại 5: Phải lòng cô gái nhỏ (3)

Waning: Có thật!!!

- Khánh Hoà, đến nơi rồi mau xuống a

Dụi dụi mắt mờ mịt ngẩng lên, còn chưa xác định được mình đang ở đâu thì đã bị mấy cô bạn xúm vào đưa lôi tay đưa lôi chân kéo tuột xuống sân ga mờ sương lạnh của thành phố Lào Cai. Nó gật gù ngáp ngáp ngáp dài giống như một bạch hành lý bị lôi xềnh xệch đi mà lấy làm khó hiểu, hôm qua rõ ràng ồn như vậy, tàu cũng rung rinh liên tục sao nó lại ngủ ngon như thế. Hơn nữa chiếc áo mangto chất dạ mịn sáng màu to đùng nó khoác trên vai dài quét đất này là sao? Thảm nào nó thấy thật là ấm, ngủ cũng thật là ngon. Khi ngủ hình như có ai đó nói gì rì rầm phía trên đầu, giọng nói thật sự rất dễ nghe làm cho nó không muốn mở mắt ra nữa, còn có một bàn tay vỗ về nhẹ nhẹ, thật là quá tốt mà.

- Là áo của ai vậy? Cám ơn nha, rất ấm nhưng...có vẻ đắt tiền mình sợ sẽ làm hỏng nó mất.

Khi đã ngồi trong quán cafe ấm áp của sân ga, nó ôm chiếc áo quá khổ trong ngực áy náy cười cười hỏi lũ bạn cùng lớp đổi lại chính là một số ánh mắt kỳ quái nhìn mình chòng chọc. Chỉ là hỏi cái áo của ai để trả thôi mà, làm gì nhìn nó giống như là nhìn Miley Cyrus biểu diễn tại VMA thế? Nhìn xuống chiếc váy xếp ly xinh xắn mình đang mặc, tuy có chút mỏng manh vì nó không nghĩ đến Sapa lại lạnh như vậy nhưng mà cũng không có lủng chỗ nào a. Hay trong lúc nó ngủ có đứa nào vẽ hươu vẽ vượn lên mặt nó rồi? Cũng không phải, khi này đi qua cả cái sân ga to oành cũng có ai để ý gì đến nó đâu? Hay khi ngủ nó ngứa to hoặc nói mơ kỳ quặc? Nó không có thói quen này à nha.

- Là của tôi.

Giọng nói quen thuộc từ đằng sau nhẹ nhàng vang lên nhưng với nó lại tương đương với tiếng đại bác nổ bên tai, nó cả người cứng đờ lại, không được tự nhiên chậm chạp quay người sau đó liền ngẩn ra tròn mắt nhìn.

Thân hình cao lớn thon dài đứng ở cửa, giống như đã biến thành con người khác hẳn. Không còn vẻ nhả nhặn thư sinh với áo sơmi cùng quần âu và cặp kính trắng nữa, lúc này anh trẻ trung và năng động trong quần jean tối màu, áo len mỏng cao cổ bên trong và chiếc áo khoác bằng da cổ đứng màu kem bên ngoài. Mái tóc rối bời còn vương một vài giọt nước mưa, đôi mắt đen sáng bừng ẩn dưới hàng mày đậm, khoé môi

nhếch nhẹ thành nụ cười nửa miệng xa lạ với những người khác nhưng lại vô cùng quen thuộc với nó. Không còn gọng kính trắng trên sống mũi cao gồ, lúc này đôi mắt anh nhìn thẳng vào không hiểu sao lại khiến nó thấy cả người không được tự nhiên mà sụp mắt xuống, gò má nổi lên một tầng hồng nhàn nhạt.

- Em....em cảm ơn thầy....

Nó lại như trước đây, lúng túng cúi đầu xuống lấp bắp trước anh. Đôi tay nhỏ đưa chiếc áo ra đợi cho anh từ tốn nhận lấy liền lập tức quay người muốn bỏ chạy, chưa kịp chạy được nửa bước thì vai liền bị nắm lại. Sau đó là một cảm giác ấm áp phủ xuống, anh vừa bước đến đem chiếc áo mangto khoác vào cho nó vừa nhú mày trách cứ.

- Bé con, không ai nói cho em biết Sapa luôn lạnh hơn Hà Nội hay sao? Ăn mặc phong phanh như vậy sẽ bị cảm lạnh...nghiêm cấm bỏ áo khoác ra.

Câu cuối của anh chính là trầm giọng để nói khi thấy nó luống cuống định bỏ chiếc áo ra trả lại cho anh lần nữa, cũng hoàn toàn bỏ qua thái độ chết trân của nó cùng nguyên quán cafe đầy học sinh của cả khoa mỹ thuật mà nắm lấy tay nó kéo đến bên một chiếc bàn cạnh cửa sổ.

- Thầy...

Nó hốt hoảng đứng lên muốn chạy trốn, thái độ này...cái thái độ này chính là thái độ của anh trước đây khi đùa giỡn với nó a~~ vì sao bây giờ trước mặt mọi người lại trở nên như vậy?

- Không cho đi, em dám bước ra khỏi cái bàn này xem?

Ánh mắt anh nheo nheo lại nguy hiểm, chết tiệt, vì cái gì lại mặc váy ngắn như vậy đi đi lại lại trước mặt cả đám con trai? Bình thường cô bé con của anh luôn mặc áo dài dáng rộng kiểu cổ điển chứ không thích loại ôm sát như những nữ sinh khác nên không có nhìn ra, ai ngờ khi mặc lên chiếc váy xếp ly tối màu cùng áo sơmi trắng này kết hợp với mái tóc đen mềm mại buông tự nhiên thì liền biến thành một nàng Lolita đáng yêu đến như vậy.

Lạch cạch...keng...

Một nửa quán há hốc miệng hoá đá đánh rơi cả đồ vật trong tay gây ra một loạt tiếng động trong và một nửa còn lại chính là dùng ánh mắt làm tên mà bắn nó bung bét cả người. Nó rùng mình một cái hoàn toàn ngốc mặc cho anh kéo mình ngồi xuống, gọi đồ ăn, bắt ăn sáng, bắt uống sữa, bắt quàng khăn của anh, bắt phải đi theo mình một bước cũng không rời....

Stop!!!

Nó cuối cùng cũng không thể chịu được nữa mà bạo phát, đừng có thấy nó thường ngày đối với anh chính là ngược ngược cùng lúng túng mà nhầm. Con mèo khi bị chiều đùa quá đáng thì chính là biến thành con cộp a

- Thầy buông.

Nó cố gắng để giọng mình không quá à trở thành rít lên với anh khi cả hai xuống khỏi xe cùng cả lớp thăm quan thác Bạc, nó không hiểu anh bị làm sao. Không những xuất hiện bất ngờ tại đây mà còn không một giây phút nào buông tha, nơi nơi lôi kéo chỗ chỗ tha lôi nó đi cùng. Nó không muốn, nó đến đây là đi “thực tế”, không những cùng cả lớp mà còn cùng cả khối a. Khó khăn lắm mới có dịp đi chơi cùng bạn bè, nó không muốn bị anh phá hỏng...nói như vậy cũng không đúng, chính xác phải là khó khăn lắm nó mới có thể quên đi cảm giác xôn xao đang càng lúc càng mạnh mẽ trong lồng ngực này, nó không muốn bị anh khơi lên những cảm xúc của mình một lần nữa. Và quan trọng nhất, please....làm ơn đừng “đường đường chính chính” tỏ ra giữa bọn họ có gì không được bình thường trước ánh mắt của gần trăm con người như thế này có được hay không?

- Không buông, buông em sẽ chạy.

Anh vừa giống như một người đàn ông khó tính lại vừa giống như một đứa trẻ cố chấp không quay lại nhìn nó mà quát lên như vậy, tay vẫn nắm lấy cổ tay nó ở trong chiếc mangto quá khổ mà kéo đi theo mình về phía ngọn thác đang tung bọt trắng xoá.

- Thầy làm ơn, chúng ta không phải đã rõ ràng rồi sao?

Đè thấp giọng mình lại nó miễn cưỡng nhắc đến chuyện đó, phải. Anh và nó đã có khoảng cách rõ ràng suốt thời gian qua rồi, anh là thầy giáo nên tiếp tục bộc lộ khả năng sư phạm trong giảng và dạy còn nó là học sinh thì tiếp tục với việc học hỏi và tiếp thu của mình. Bọn họ không phải đã làm vô cùng tốt hay sao? Vì sao lại cố tình làm mọi chuyện trở nên khó khăn hơn với nhau như vậy?

- Đó là em nói vậy, còn tôi? Đã bao giờ em chịu đứng lại để nghe câu trả lời của tôi chưa?

Anh rời mắt khỏi dòng chảy bàng bạc không dứt cúi xuống nhìn xoáy vào mắt nó, đôi mắt anh tối lại nghiêm túc và mang theo cả sự trách móc. Nó ngạc nhiên ngẩn người, phải vậy không? Không phải anh im lặng thì chính là chấp nhận sao? Không phải anh thật sự đã giữ khoảng cách với nó sao? Vì cớ gì bây giờ lại quay ra trách ngược lại nó là không nghe anh?

- Đừng bao biện, thầy đâu có thiếu cơ hội để nói cho em biết? Nhưng thầy có nói sao?

Cười châm biếm nghênh đón lại ánh mắt của anh, nó hoàn toàn không phải là một đứa con gái ngờ nghệch như vẻ bề ngoài của mình.

- Tôi biết em vẫn luôn dõi theo tôi, vậy tại sao khi tôi đến gần thì em lại lảng tránh? Em tránh tôi hay em tránh chính bản thân mình, em trốn tôi hay là trốn cảm giác của em?

Anh kéo cổ tay nó vẫn luôn ở trong tay mình một cái, nó không thể làm gì khác hơn là lại ngã về phía anh một lần nữa. Nhưng lần này không giống như trước đây, đôi mắt nó mở to không có lấy một tia lúng túng.

- Thầy biết em luôn dõi theo thầy, vậy thì thầy cũng nên hiểu em không phải mù để mà không thấy thầy đi vào phòng y tế mỗi khi được nghỉ giữa các tiết và cả buổi trưa. Em cũng không phải là quá dằn dặt để không hiểu ánh mắt của thầy mỗi khi quan sát theo Đỗ Quyên là thế nào, xin thầy. Em không giống bọn họ, em không thể là một trong những chiến tích của thầy được.

Nó lạnh lùng hất tay anh ra, có kìm nén sự chua xót nơi khoé mắt. Phải, nó không phải và cũng chưa từng là chiến tích của anh. Chưa từng là một trong những cô gái mà...anh theo đuổi.

- Với em tôi là người như vậy sao?

Anh không hề tỏ ra ngạc nhiên, chỉ càng thêm cố chấp bắt lấy tay nó kéo sát lại ép nó nhìn vào mình.

- Là hành động của thầy đã chứng tỏ cho em thấy điều đấy mà thôi.

- Vậy còn cảm giác của em? Em có bao giờ để ý đến cảm giác của em cũng như của tôi? Điều đó không chứng tỏ với em điều gì sao?

Anh vẫn kiên nhẫn trước sự ương bướng của nó hỏi lại.

- Cảm giác? Nó...không quan trọng bằng thực tế.

Nó quay đi, không để cho sự tan vỡ của mình trào ra ngoài cho anh thấy. Nó lần này đã cho cơ hội nhưng anh đều không hiểu, anh nói nhiều như thế nhưng lại chưa hề giải thích điều gì với nó cả. Vậy nên...cảm giác không thể rõ ràng như sự thực đang diễn ra được, cảm giác của nó về anh thật ra không giống. Từ sâu thẳm trong lòng nó cũng tin anh không phải là kẻ hoa tâm như vậy nhưng thực tế đã chứng minh, cảm giác của nó đã sai rồi.

- Ngay cả điều này cũng không?

Anh bắt ngờ siết chặt nó vào trong lòng mình, tay đưa lên nâng đỡ lấy gáy cũng là để nó không thể trốn tránh mà phủ môi mình xuống. Đem lời phản đối cùng môi lưỡi nó nuốt vào bên trong miệng mình, ngay khi hơi thở của anh tràn vào nó liền không tự chủ được mà trở nên tê liệt. Nó biết điều này là không đúng nhưng với anh nó không có sức đề kháng, chỉ cần anh lại gần, đem hơi thở của anh và nó hoà cùng vào nhau thì đầu óc cũng như con tim đều trở thành si ngốc, cả cơ thể nó đều phản bội nó để mà hướng về phía anh. Đôi tay nhỏ đặt trên ngực anh run rẩy rồi cuối cùng cũng đầu hàng, thay vì cố gắng đẩy anh ra trong sự bất lực thì nó lại nín lấy. Chậm rãi từ từ hé mở đôi môi chấp nhận sự xâm lược mang theo nhung nhớ và có chút không buông tha của anh, anh giống như là một con ngựa bất kham được tháo yên cương, mạnh mẽ luồn sâu vào trong miệng, tham lam đem lưỡi nó cuốn về phía mình dây dưa. Đem môi lưỡi nó thành nước,

còn mình thì là một kẻ chết khát càng uống lại càng muốn nhiều hơn, cho đến khi nó không thở nổi thì mới lưu luyến dời ra.

- Thực tế có còn quan trọng với em nữa không?

Kim lại hơi thở cũng đã trở nên rối loạn anh thì thầm bên tai nó, cũng không quên cuốn thủy tai nhỏ bé vào trong miệng mình cắn nhẹ một cái khiến nó rùng mình mà khe khẽ lắc đầu.

- Vậy những ngày này, em có thể là của tôi được không?

Anh xấu xa dùng lưỡi của mình đưa đẩy khiến nó thở dốc, đầu óc quay cuồng mụ mị chỉ biết níu kéo và dựa dẫm vào anh, nghe theo anh mà thôi nên nó đã không suy nghĩ gì hết mà gật đầu.

- Tốt....đừng nghĩ gì hết nữa cũng như hãy quên đi thân phận của hai chúng ta, lúc này, nơi đây, chỉ có tôi và em. Buông lỏng tâm ra với tôi, làm theo những gì trái tim của tôi và em đều muốn. Những chuyện còn lại, khi trở về tôi sẽ cho em câu trả lời thỏa đáng.

Lời thì thầm của anh như âm ma bùa chú quấn quanh theo hơi thở nó đã bắt đầu quen thuộc mà luồn vào trong đầu nó, giống như một loại ma túy dụ dỗ nó nghe theo. Và...nó nghe theo thật, nó lại mơ màng nhìn vào đôi mắt cuốn hút kia gật đầu một lần nữa khiến anh vô cùng hài lòng nở nụ cười. Không phải nụ cười dịu dàng thường trực trên môi mỗi khi anh đứng trên bục giảng, mà là nụ cười tự tin pha lẫn cả chút xấu xa mỗi khi anh ở bên cạnh nó. Đem nó tiến sâu vào trong lòng mình, đặt lên đôi môi hồng nhỏ nhắn một nụ hôn nhẹ nhàng nữa rồi anh mới buông ra. Không cầm tay lôi nó xềnh xệch đi khắp mọi nơi nữa mà anh dùng cánh tay vững vàng của mình choàng qua vai, để nó tựa vào trong ngực mình giống như là che chở cùng nó đi xuống phía dưới chân thác. Cố tình phớt lờ đi những ánh mắt kỳ quái của đám học sinh và giáo viên lớp khác, càng không quan tâm để ý đến những tiếng xì xào nhỏ xung quanh. Cứ như vậy anh đem nó đi hết cả quãng đường rừng quanh co nguyên sơ đến suối Vàng là một dòng suối nhỏ vòng quanh ôm lấy khu rừng trúc xanh mướt, bạt ngàn mà u tĩnh. Đi thêm một đoạn ngắn nữa, trong tiếng xì xào của rừng cây đu đưa trong gió là tiếng nước chảy ào ạt của thác Tình Yêu, đem theo hơi lạnh của núi rừng Phanxipang đổ xuống mỏng manh. Đi nhiều như vậy, nghe hướng dẫn viên du lịch nói nhiều như thế, cùng chụp ảnh lưu niệm, cùng đi trên những bậc thang đá ẩn trong màu xanh dịu của thiên nhiên mà sao đầu óc nó không thể ghi nhớ được gì...trừ người luôn bên cạnh mình.

Đúng như lời anh nói, anh đã quên đi thân phận của mình, quên đi quãng thời gian xa cách đã qua mà hoàn toàn bộc lộ ra con người của mình, tình cảm của mình với nó. Còn nó, ngây ngốc và lâng lâng trong xúc cảm của mình để mặc cho anh cuốn nó đi vào trong niềm say mê của riêng anh. Cả hai cứ như vậy mà đi hết cả chặng đường thăm quan dài, thích thì nói cười vui vẻ, không thích thì im lặng sánh bước, muốn thì liền ôm và khi chạm vào mắt nhau thì liền không cần kìm chế mà ngập trong những nụ hôn dài, giống như một đôi tình nhân thật sự.

- Bé con, mau lại thử cái này.

Anh cười đến thật là vui vẻ, híp cả mắt lại đứng trước một quầy đồ nướng vào lúc chiều tối nơi phố chợ đông đúc của thị trấn Sapa vậy nó tiến lại gần. Nó tò mò nhìn cái đầu nhỏ nhìn vào khay than hoa to đỏ hồng rực đang tỏa ra hơi nóng ấm áp, mắt nó liền mở lớn long lanh nhìn từ những bắp ngô, những củ khoai, hạt dẻ, những thanh mía đến những quả trứng gà, trứng vịt lộn, những xiên thịt bò, thịt lợn kèm theo nấm rừng, nấm kim châm và tất cả những loại rau củ quả xanh xanh tím tím đang tỏa ra hương thơm quyến rũ mời gọi giữa cái se lạnh và cơn mưa phùn đầu đông nơi vùng núi rừng.

- Cần thận một chút, nó còn rất nóng.

Anh đem một ống cơm lam cháy giòn bên ngoài lại mềm dẻo bên trong, thơm đượm hương trúc quỳnh đã được đã được lột vỏ đến cho nó. Cười hi hi đón lấy, một tay nó cầm xiên thịt một tay cầm lấy ống cơm nóng hôi hổi vừa xuyết xoa vừa nhiệt tình ăn ăn uống uống đến quên cả đất trời. Nó không giống những cô gái ớn ẻn yếu điệu ăn uống nhưng sợ dơ chỗ này, sợ dính chỗ kia và sợ trôi đi lớp son hồng trên môi. Nó giống như một đứa trẻ vui thích mà tự nhiên dùng tay và miệng thưởng thức hết những thứ bóng mỡ vàng này, ngay cả ông chú bán hàng cùng những người khách xung quanh cũng cảm thấy nhìn nó ăn thật vui mắt, nhất là khi thấy anh bóc khoai lang nóng rục cả tay lại để dứt cho nó.

- Cậu thật biết cách chăm sóc cho cháu nhỏ nha, đảm bảo mai sau sẽ là một người bố tốt.

Ông chú bán hàng vừa gật gù cười ha ha vừa đặt hai cái bát nhỏ trước mặt anh và nó thuận miệng nói, nó ngẩng đầu lên nhìn anh liền cũng giống như ông chú ấy mà phì cười. Quả thật anh lúc này đã làm gì còn chút bóng dáng của người thầy điềm tĩnh nữa chứ, áo khoác vắt trên lưng ghế cao phía sau, tay áo kéo lên gần khủi, hai bàn tay và cả đôi chỗ trên mặt đều là dầu mỡ và nhọ đen sì. Thật là rất giống với một người đàn ông chu đáo mà, nó chợt nghĩ nghĩ, nếu như mai sau mình lấy được một người chồng luôn biết cách để ý chăm sóc người khác đâu chỉ bằng một nửa như anh thôi cũng...thật tốt.

Bỗng nhiên trước mắt nó tối lại, trên môi liền bị một xúc cảm dịu dàng bao phủ mơn trớn. Ngay khi nó còn chưa kịp phản ứng lại thì lưỡi anh đã luồn vào bên trong, dùng “nụ hôn kiểu Pháp” của mình hôn cho nó đến quay cuồng không thở nổi thì mới thôi. Nó dù ngây ngất với nụ hôn bất ngờ của anh nhưng cũng không có quên mình là đang ở đâu, chính là giữa một quán ăn vô cùng đông đúc a~~, thậm trí nó còn loáng thoáng nhận ra vài gương mặt quen thuộc ở trường nữa. Dầu đây là một thị trấn du lịch, người dân cũng không còn quá xa lạ với những màn táo bạo kiểu như thế này nữa nhưng...hình như trong mắt họ nó vẫn chỉ là một cô bé còn chưa có lớn hết nha. Anh lại phát điên cái gì? Dùng cách ấu trĩ này để nói cho họ biết bọn họ không phải là quan hệ chú cháu hay sao? Khuôn mặt nhỏ của nó đỏ bừng lên, rơi cả xiên thịt trong tay mình lấp ló nhìn anh đang liếm mép giống như vừa được thưởng thức cái gì đó rất là vừa lòng.

- Thầy....thầy làm gì vậy?

- Làm gì? Là ăn nốt vụn bánh trên miệng hộ em thôi....

Tươi cười không có chút hảo ý, anh lại đặt xiên thịt vào trong tay nó bồi thêm một cú nữa, “KO” (Nock Out) luôn toàn bộ hiện trường.

-...mùi vị cũng khá là tốt, tiếp theo tôi muốn ăn thịt này.

Phụt.

Nó muốn chữa ngượng lên đã nhấc bát nhỏ trước mặt lên uống một hơi, nhưng không hiểu là do lời của anh hay do lúc uống vào miệng rồi mới biết đó là thứ không không ngon chút nào nên mới phụt ra ho sặc sụa, giàn dụa nước mắt rưng rưng ngược lên nhìn anh.

- Khụ khụ...khụ...thầy...thầy....

- Sao thế?

Thấy nó bị sặc thảm như vậy anh cũng không muốn chêu đùa nó nữa, lo lắng còn bỏ thêm một phần tư tâm áp sát lại đỡ lấy thân hình bé nhỏ, dùng khăn cẩn thận lau miệng cho nó dò hỏi.

- Đáng, thật là đáng a

Nó chỉ tay vào cái bát sạch trơn lẫn lóc trên mặt bàn nhăn mặt le lưỡi, anh nhúu mày lại vì nhận ra trong miệng nó có một mùi hương nhàn nhạt phả ra. Cầm lên chiếc bát còn nguyên bên cạnh, anh nhấp lên một ngụm để chắc chắn mình không sai.

- Chết tiệt, là rượu ngô?

- Phải, là rượu ngô nhà tự nấu nha. Nấu bằng nước suối Hang Dế và ngô trên bản Lùng Phình khó kiếm lắm đó, khách quý mới được mời à.

Ông chú bán hàng thấy vẻ mặt anh không tốt nhưng cũng gật đầu, ở đây ai chả uống rượu ngô a. Uống rượu ngô thật là tốt, làm một ngụm nồng nàn say đắm, làm hai ngụm ngô ngào dịu êm, uống một hơi chính là để tăng cường sức khỏe. Vợ ông, con trai, con gái của ông mỗi sáng đều uống một bát lớn để có thêm sức mạnh cho cả ngày dài dầy rẫy công việc. Còn ông buổi tối cũng thường xuyên uống cùng mấy vị anh em để thắt chặt tình bằng hữu, đem lời hay ý đẹp nói ra mà cùng chung vui với nhau nha. Rượu ngô thật là tốt mà, vì sao lại không thích chứ? Khóc ỉng

~

Cái này...chính là điển hình cho khác biệt văn hoá giữa các vùng miền, anh biết được bọn họ thực sự cũng không phải cố ý nên cũng không nói thêm gì nữa. Nhanh chóng thanh toán rồi vội vã đem nó trở lại khách sạn, thậm trí ngay cả tiền thừa cũng không muốn lấy.

Người ta nói, khi say thường là lúc dễ bộc lộ bản chất nhất. Nó lúc này thì sao? Cả người lão đảo đứng không vững giống như một đứa trẻ rúc vào trong lòng anh dụi dụi, bàn tay không yên phận ở trên ngực anh chọc chọc.

- Thầy...hức...thầy nha....thầy tại sao lại đẹp trai đến như vậy chứ? Đẹp...đẹp...đẹp...trai thì không sao....ngắm cũng...cũng được...hức...vì sao lại cứ cố tình muốn...muốn...câu dẫn người ta? Có...có...hức...có biết...biết là chống lại...chống lại trai đẹp là...là...là khó lắm không hả?

- Bé ngoan, đừng như vậy. Để tôi đưa em trở về, ngủ một giấc sẽ thấy đỡ hơn thôi.

Anh gần như là bế nó lên trên tay vừa đi vừa cố gắng đỡ dành.

- Không muốn!

Nó dấy nẩy lên trong tay anh, dùng nắm đấm nho nhỏ của mình đấm đấm vào vai anh đầy hờn giận.

- Không cần....không cần... lúc nào cũng gọi...gọi người ta...gọi người ta như thế, em không phải...không phải bé con...hức...bé ngoan của thầy. Người...người ta đã lớn...đã lớn, có thể...có thể lập...lập gia đình được rồi. Bé con...hức....bé con...ai là bé con của....của thầy? Thầy ngốc....hức...ngu ngốc...hức, khiến...khiến cho...khiến cho người ta đau...đau lòng như vậy, cố...cố tình không chịu...không chịu nhìn...nhìn người ta nhiều thêm một cái. Cố tình...không biết rằng...không biết rằng em chính là...chính là khó chịu ở chỗ....chỗ này khi thấy....khi thấy thầy...thầy nhìn....nhìn Đố...ĐốQuyên hay...hay sao?

Vừa lúu hết cả lưỡi lại, nó vừa cầm tay anh đặt vào nơi ngực trái, nơi chứa đựng trái tim của nó. Rõ là của nó, nằm trong cơ thể nó nhưng lại thuộc về anh, đập vì anh.

Hoàng Minh lúc này cảm xúc chính là muốn...giết người, vì cái gì là vì cái gì a

cô gái nhỏ của anh lúc bình thường chính là thật ngoan ngoãn, lại có chút rụt rè vì sao có ít hơi men vào thì lại biến thân thành tiểu yêu tinh như vậy? Cái miệng hồng hồng nho nhỏ chu lên đáng yêu, gò má non mịn đỏ rực, đôi mắt mờ mịt phủ một tầng hơi nước mỏng manh sóng sánh, thân người nhỏ bé mềm mại dựa sát vào anh không yêu ổn đong đưa. Bàn tay nín lấy cổ anh đem hơi thở say nồng phả ra theo từng lời nói, mà nói gì không nói vì sao lại cứ thích xoay quanh anh như vậy? Đáng yêu như thế, chọc lòng người rối loạn như thế, lại tinh khiết đến không một gợn vẩn như thế thử hỏi anh phải làm sao để kìm lòng đây? Không những vậy, còn kéo tay anh đặt ở chỗ đó làm cái gì? Sợ rằng rừng cháy không đủ nên muốn đem xăng đến tiếp? Cô bé ngây thơ của anh không hiểu sự đời nên chưa bao giờ biết đến hành động này của mình....còn hơn cả quyến rũ người ta nữa. Anh nghiêng rặng kèn kẹt giữa đầu ra sau hít vào một hơi không khí lạnh giá để ổn định lại lòng mình, mặc kệ nó dấy dựa lăm lăm mà cúi xuống bế thốc nó lên đi một mạch trở lại khách sạn. Trước sự kinh ngạc của lễ tân và nhân viên phục vụ phòng, anh mặt nặng như đeo cả tạ sắt ôm chặt lấy nó đang bắt đầu mệt mà ngọ nguậy trong ngực anh tìm chỗ ngủ đi vào thang máy để lên tầng trên.

Đá tung cửa phòng mình ra, anh cẩn thận nhẹ nhàng đặt nó nằm trên giường lớn. Rút ra điện thoại di động nhấn nút thực hiện cuộc gọi, phải một lúc lâu sau thì đầu bên kia mới bắt đầu bắt máy. Một giọng nữ lễ nhè trả lời.

- Sếp, đi chơi vui về sao?

- Cô đang ở đâu? Mau lên phòng tôi có việc.

Anh không có kiên nhẫn hỏi dồn, mắt vẫn không rời khỏi thân hình bé nhỏ đang bắt đầu cựa quậy không yên.

- Hở? Chợt tỉnh a

dưới này vui lắm, nếu sếp bị con mèo nhỏ đá ra khỏi cửa thì cũng có thể xuống đây haha.

Giọng nói trong điện thoại không chỉ lễ nhè còn bắt đầu có hiện tượng không tỉnh táo, anh không nói thêm câu nào nữa dập cụp máy để đầu dây bên kia ngẩn người tự hỏi sếp mình hôm nay mắc cái chứng gì vậy? Không lẽ bị nói trúng? Cũng không quan tâm lắm, tiếp tục uống uống, tiếp tục ăn ăn a. Cuộc vui còn dài, bây giờ mới là ngày thứ nhất mà.

- Rượu ngô chết tiệt!

Anh điên tiết ném chiếc điện thoại trở lại mặt bàn lấm lấm, tự rót ỉnh một cốc nước lạnh để uống. Vừa mới hạ cốc xuống, anh lập tức muốn sặc. Cô bé con của anh không biết từ lúc nào đã cởi bỏ được chiếc áo khoác dài bên ngoài, tiến lại gần ngồi dương đôi mắt mở to chớp động nhìn anh. Áo sơ mi trắng với ba chiếc cúc trên cùng đã bị kéo mở để lộ ra chiếc cổ yêu kiều cùng xương quai xanh nhỏ nhắn mê người, làn váy xộc xệch để lộ ra đôi chân thon đang quỳ gối trên ghế salon. Có vẻ như thế vẫn còn chưa đủ kích thích, cô bé vươn cái lưỡi nhỏ ra liếm liếm đôi môi hồng khăn giọng nhìn chằm chằm vào anh mà yêu cầu.

- Thầy...em khát, muốn nước....

Tay anh đang cầm cốc nước run run, dè nén lại hơi thở của mình đưa cho nó. Nó không có đưa tay nhận lấy mà lưỡi biếng kẻ môi uống luôn trong tay anh, tiếc rằng lượng nước này vẫn còn quá ít, nó còn muốn nữa. Anh đương nhiên biết điều ấy, dần lại lòng mình yêu thương xoa xoa đầu nó nói nhỏ.

- Chờ ở đây, tôi sẽ lấy thêm cho em.

Nó nhúu mày không đồng ý nắm lấy tay áo anh kéo lại, bấu môi phụng phịu.

- Không muốn!

- Em khát mà, phải không? Tôi đi lấy nước liền...

Không để cho anh kịp nói hết, nó bỗng vươn thẳng người lên ôm lấy cổ, đem giọt nước còn đọng trên khoé môi anh liếm xuống.

Cộp.

Chiếc cốc trong tay rơi thẳng xuống mặt thảm phủ sàn gây ra một tiếng động trầm đục, nó vẫn không có phản ứng. Tiếp tục đem môi anh giống như kẹo mà mút mút khiến anh cứng đờ người trên ghế, mặc cho nó trèo lên lòng mình làm loạn.

- Nóng a...

Nó hừ nhẹ một tiếng, không hài lòng tì tay lên vai anh ngẩng lên. Thân thể anh nóng rực, nó cũng rất nóng nên không thích điều này. Nhưng môi anh thật dễ chịu, làm nó không cảm thấy khát nữa, nhúu mày suy nghĩ một chút có nên tiếp tục dùng anh để giải khát không đây?

- Yêu tinh này, em đang trả thù nên muốn bức tôi chết có phải không?

Anh khàn giọng nặng nhọc thở, lật người một cái đem nó ép xuống ghế. Nó loáng thoáng nghe không rõ, chỉ cảm thấy giọng nói này nghe thật tốt nên gục gặc đầu, không phải là nó đồng ý, đơn giản chỉ là nó muốn nghe thêm mà thôi.

- Thật ác độc....

Anh cười, đem đôi tay đang chống lại trước ngực mình kéo ra mà cúi xuống từng chữ từng chữ thì thâm vào tai nó.

-....có điều tôi đã quyết định rồi. Đời này em nhất định phải theo tôi, kể cả chết.

Dứt lời anh bế bổng nó lên, lại một lần nữa bước đến đặt nó lên giường. Nhưng lần này anh quyết định buông tha cho bản năng đang kêu gào trong cơ thể mà đoạt lấy đôi môi nhỏ vừa mới khiêu khích mình, đem tất cả những khát khao giải phóng ra, cùng nó hoà vào một chỗ. Đối với sự nhiệt tình dây dưa như vậy, toàn thân nó mềm nhũn tiếp nhận sức nặng của anh bên trên cơ thể mình, say mê đáp trả sự trần trọc trên môi, đem nó hôn đến không kịp thở. Cơ thể nó lại càng nóng hơn, đẩy anh ra để từng chút hít vào không khí, nó phát hiện ra mình thật sự chịu hơn khi nằm trong tay anh như vậy. Đôi môi anh men theo chiếc cổ xinh xắn lướt dọc xuống xương quai xanh tinh xảo, để lại cả dọc dấu hôn mờ nhạt. Hoàng Minh mê muội cảm nhận thân thể mềm mại trong lòng mình, nơi đầu lưỡi nếm trải vị ngọt ngào, ngập tràn hương thơm tự nhiên của thiếu nữ. Anh dĩ nhiên không còn là một chàng thiếu niên chưa trải sự đời, càng không phải là kẻ không biết kìm chế nhưng chỉ cần đến gần, chỉ cần chạm nhẹ vào cô bé này anh liền trở nên nóng nổi. Bởi vậy anh mới cần phải giữ khoảng cách, đã phải lạnh nhạt với nó, anh sợ rằng bản thân mình không thể khống chế nổi mà đem mọi việc trở nên hồng hét. Không ngờ, như vậy lại khiến cho cô bé của anh phải đến uỷ khuất thể, cái đầu nhỏ này tự mình suy nghĩ vẫn vơ xa đến tận nơi nào không biết? Sớm biết tình cảm

của nó, anh đã không phải tự làm khổ mình như vậy. Trực tiếp đem người đến trong tay mình, nắm thật chắc không buông ra nữa là được rồi. Nghĩ thế nào liền làm như vậy, bàn tay không yên phận bắt đầu luồn vào trong áo chạm vào da thịt non mịn nơi vòng eo, nó có chút rung mình trước sự đụng chạm này khẽ kêu lên.

- A...

Một tiếng kêu nhỏ này không thể nghi ngờ chính chiếc chìa khoá mở ra gông xiềng cuối cùng của lý trí, cảm thấy được sự nóng bỏng của nó dưới tay mình anh không còn chần chừ nữa mà tiến lên phía trên, đem từng chiếc cúc của áo sơ mi tháo bỏ. Dưới ánh đèn nhàn nhạt, thân hình yêu kiều nhỏ nhắn từ từ hiển hiện, một vài giọt mồ hôi loang loáng trên làn da mịn màng ửng hồng do men say, uốn lượn chảy xuống khuôn ngực cao vút phập phồng ẩn hiện dưới lớp áo lót mềm mại, tựa đoá hoa hàm tiếu trong trắng run rẩy trước sương đêm. Ánh mắt nóng rực của anh hình như đã kích thích đến nó hoặc là nó không quen với sự quang loả này, khẽ cự mình đem hai tay che chắn lại trước ngực, thân thể nhỏ bé vụng vọ phía dưới muốn tránh khỏi vô tình lại đem anh trở nên kích thích hơn. Nắm lấy hai tay nó kéo ra đặt phía trên đầu, chống lại ánh mắt mịt mờ đầy thắc mắc anh chính là đơn giản phủ môi mình xuống, dẫn dắt nó sâu hơn vào trong thế giới của sự say mê.

Trong căn phòng, cuối cùng chỉ còn lại những tiếng thở dốc nặng nề, vài tiếng ngậm nga, âm thanh ướt át của những nụ hôn và tiếng sột soạt khe khẽ của quần áo được cởi bỏ cùng với....

- Ừa....

Đèn giường vụt sáng, thân hình bé nhỏ vội vã lăn từ trên giường xuống đất lảo đảo mò mẫm tìm nhà vệ sinh.

- Bé con....em giết tôi, nhất định là em cố ý muốn giết tôi mà....

Hoàng Minh rên rỉ đập đập đầu vào gối sau đó đến bên cạnh giúp nó vén lên những sợi tóc xoà xuống mặt, đợi cho đến khi nó ngừng nôn mới dùng khăn ẩm lau đi những thứ dơ bẩn rồi bế nó trở lại trên giường. Ôm lấy thân thể chỉ còn lại bộ đồ lót trắng của nó sát vào người mình, da thịt non mịn tiếp xúc trực tiếp khiến dục hoả phai nhạt lập tức lại bùng lên nhưng... nhìn gương mặt non nớt đáng yêu vẫn còn hồng rực hơi men anh thở dài. Với lấy chiếc áo len mỏng cổ rộng của mình, anh nhẹ nhàng mặc vào cho nó, hôn nhẹ lên vầng trán bướng bỉnh cùng đôi môi nhỏ xinh rồi rời giường bước vào trong làn nước lạnh, nhờ cái buốt giá xua đi ngọn lửa đang dần vật thiêu đốt nơi hạ thân.

76. Phiên Ngoại 6

Phiên ngoại 6: Phải lòng cô gái nhỏ (4)

Ấm áp, ấm áp...

Lại là cái cảm giác dễ chịu này, nó vô cùng vừa lòng đem đầu nhỏ của mình dụi dụi vào bên cạnh. Uhm...chính là cái cảm giác vừa mềm, vừa mịn, vừa ấm lại vừa săn chắc này đây. Không những vậy, nhịp điệu đều đều chậm rãi bên tai cũng rất dễ nghe.

Thành thịch, thành thịch.

Trầm trầm, vang vang nhưng không hề quá phá giấc ngủ, ngược lại dường như nhịp điệu này chính là muốn ru nó ngủ thêm nữa. Vừa lòng thở ra một hơi, nó lại ôm chặt lấy cái gối ôm của mình vừa dịch người một cái.

Nhú mảy.

Thế nào mà nó lại đem điều khiển tivi đặt trên giường vậy? Nằm vào thật là rất khó chịu nha, từ mai phải nhớ đem điều khiển đặt trên tủ đầu giường không được quên, thật là phá đám mà. Bàn tay nhỏ luôn xuống

dưới bụng, nắm vào thứ cứng rắn mình nằm phải. Đầu ngón tay vừa chạm vào, lập tức đình chỉ hành động.

Cái này...

Điều khiển tivi của nó là xài pin AA, pin con thỏ nha, không thể nóng như vậy được. Còn có, vì cái gì điều khiển tivi lại có một lớp mềm mềm mịn mịn bao phủ thế này? Nó không nhớ mình có mua bọc điều khiển bằng nhung lúc nào, thứ sa sỉ tốn kém như vậy đánh chết nó cũng không mua. Sờ sờ xuống dưới một chút nữa, quá! Nút đâu? Trơn láng như vậy, không có nút, nhất định không phải điều khiển tivi.

Cuối cùng thì bệnh lờ cũng không thể chiến thắng được sự tò mò, nó lồm cồm nhồm dậy, tung chăn ra dụi dụi đôi mắt kèm nhèm nhìn xuống phía dưới. Kỳ, cái gối ôm của nó hôm nay to đột xuất. Không những thế lại còn có thứ cộm lên, vươn ngón tay ra ấn thử.

- Ủ ừm...

Vừa mới chạm vào, một tiếng rên nhẹ vang lên trong căn phòng yên tĩnh khiến nó lập tức hoá thạch, đầu nhỏ cứng nhắc từ từ ngẩng lên nhìn nơi phát ra âm thanh ngay gần sát.

Khánh Hoà trợn trừng nhìn người đàn ông he hé đôi mắt, đầu gối trên hai tay nhếch khoé môi với mình. Mái tóc đen rối bời, đôi mắt có chút mờ mịt chưa lấy lại được sự sắc sảo thường ngày mà biếng nhác lim dim giống như một con mèo được ăn no. Nửa thân trên để không nên có thể thấy được những bó cơ săn chắc trên khuôn ngực mạnh mẽ, làn da láng mịn đầy đó một vài vết sẹo ngắn có, dài có, cũ có và mới còn chưa cắt chỉ cũng có. Lướt dọc xuống phía dưới là cơ bụng cứng rắn và chiếc eo thon không một chút mỡ thừa, vòng ngực nhấp nhô theo từng nhịp thở, rung động khi anh cười khẽ khàn khàn giọng nói chuyện.

- Bé con, hôm qua còn chưa đủ nên sáng sớm đã xuống tay với tôi lần nữa sao?

Oanh!

Đầu nó xuất hiện một nghìn không trăm linh một tiếng nổ vừa to vừa rõ lại vừa oanh động, nó có xúc động muốn hét lên. Tay nhỏ lập tức đưa lên ôm lấy chính cái miệng của mình, chỉ có thể trừng mắt nhìn người đàn ông ở...phía dưới mình như vậy.

Này....là cái chuyện cầu huyết gì a

hôm qua...hôm qua...rất cực là phát sinh ra cái chuyện gì? Đáng lẽ ra nó phải ở chung phòng với 5 cô bạn gái vì sao lúc này tỉnh dậy lại phát hiện ra mình đang ở trên giường anh thế này, trọng điểm là...

- Thầy...quần...quần áo, mau mặc quần áo vào a...

Nó không dám tiếp tục nhìn, hai tay chuyển lên ôm chặt lấy mắt luống cuống bò ra khỏi người anh, quyết định làm đà điều chui đầu vào trong chăn rồi quăn chặt lại không cả lộ đầu ra. Anh nhướn mày ngồi dậy nhìn chiếc bánh bao trên giường mình cười nhẹ, đôi tay vươn ra ôm lấy cả người cả chân vào trong lòng mình khéo léo kéo mở để lộ ra gương mặt khả ái đỏ bừng như trái táo chín mọng. Hai tròng mắt đen nhánh linh động thoáng nhìn anh rồi lại cúi gằm xuống như chú thỏ nhỏ sợ hãi vụt chạy mất mà chôn đầu mình vào trong chăn sâu hơn.

- Thầy, em thề em hứa em đảm bảo là em chưa nhìn thấy gì hết cả. Thật sự...

Hai mắt thì nhắm nghiền lại, nó còn gật gật cái đầu nhỏ của mình đảm bảo khiến anh không thể kim lòng trước vẻ đáng yêu ngọt ngào mà cúi xuống ngậm lấy đôi môi đang mấp máy.

Nó không bao giờ có được sức đề kháng với anh, anh biết vậy nên chả mấy chốc đã thành công khiến cho nó ý loạn tình mê mơ mơ màng màng bị kéo bỏ đi chiếc chăn làm vỏ bọc bên ngoài lúc nào cũng không hay. Cho đến khi trước ngực bỗng xuất hiện một bàn tay càn rỡ luồn vào trong áo, nhẹ nhàng vuốt ve nơi chưa từng ai khám phá này nó mới giật nảy mình bừng tỉnh tránh khỏi nụ hôn đầy mê hoặc của anh. Vừa hôn hên thở vừa cuống cuống ngăn lại bàn tay đang khơi gợi lên một cảm giác kỳ lạ bên trong mình, nó khàn giọng.

- Không...không thể...nơi này...

- Muốn tôi buông tay?

Anh ngẩng lên, nhìn xuống khuôn mặt và thân thể ngây thơ đang được ôm trong vòng tay mình vì lần đầu tiên được khơi gợi lên xúc cảm mà đỏ hồng. Nó không nói lên lời bởi những ngón tay xấu xa đang bao bọc lấy một bên ngực non mịn nhạy cảm khẽ dùng sức, tuy cách lớp áo lót nhưng nó cũng cảm nhận được sức nóng từ anh truyền đến da thịt mình mà sợ hãi than.

- Thầy, mau...mau dừng tay...

- Vậy em dừng hồi tiếc....

Cẩn thận đặt thân hình run rẩy nằm lại lên gối anh nhếch khoé môi, còn nó chỉ mong anh sớm buông tay nên vội vã gật đầu đảm bảo.

- Sẽ không.....Ah....

Lời còn chưa có dứt nó đã bắt đầu thấy hồi hận, tay anh vừa rời khỏi thì đôi môi ướm át lập tức thay thế, miết trên vùng da nhạy cảm. Từng chút từng chút để lại lửa nóng nơi vòng ngực không bị áo lót bao phủ đang phập phồng thở gấp, nó dẫy dụa, muốn thoát ra nhưng lại bị thân thể anh một lần nữa đè lên phía trên, ấn nó lún sâu xuống lớp đệm mềm mại đồng thời cũng bắt đầu nhấn chìm nó trong một loại cảm giác khiến nó xấu hổ.

- Không...thầy...làm ơn....

Nó yếu ớt chống tay lên bờ vai rộng đẩy ra, anh vẫn không ngừng lên lăm bắm nho nhỏ.

- Em đã nói sẽ không hồi hận...

Vừa nói vừa dùng một tiểu xảo nhỏ nhỏ vô cùng thành thực búng mở khoá áo lót ở phía trước, giải phóng ra đôi trái cấm nhỏ xinh nhưng vẫn căng tràn sức sống. Không để nó kịp phản ứng lại, môi nóng liền bao phủ lấy một bên đỉnh ngực, sử dụng chiếc lưỡi như một loại vũ khí nóng bỏng khiến cho toàn thân nó mềm nhũn không còn đến một chút phản kháng. Bàn tay chống nơi vai anh trở thành níu lấy, nó mặc dù biết điều này là không nên nhưng lại không làm thế nào để chống lại được sức nóng đang thiêu đốt đi từng phần lý trí mình. Nó không biết ngọn lửa đang cháy trong cơ thể này là bắt nguồn từ đâu, từ đôi môi anh, trên từng tác da thịt đang bị biến thành tù binh của xúc cảm, từ sức nặng dễ chịu đang đè xuống mình hay là từ tận sâu bên trong trái tim đang điên cuồng đập nơi lồng ngực của cả hai.

- Ah...

Đôi môi nhỏ hé mở, tràn ra một loại âm thanh của bản năng mà nó không nê hay biết, một tiếng than nhẹ nhàng này giống như là mệnh lệnh, lại càng giống với sự cổ vũ cho cố gắng của anh hơn. Một bàn tay còn lại, luồn xuống phía dưới đem lớp vải ngăn cách dục vọng của mình cởi bỏ. Nó giật thót người khi cảm nhận được vật cứng rắn nóng hổi miết nhẹ nơi đùi non của mình, khẽ run lên một chút muốn tránh thoát nhưng ngay lập tức lại phải đình chỉ cử động nơi vòng eo, bởi thứ cứng rắn ấy đang cách lớp vải mỏng manh mà đặt vào nơi nữ tính bí mật của nó.

- Em có tin tôi không?

Anh nặng nề thở, kìm chế lại ham muốn chiếm giữ của mình ngẩng lên nhìn sau vào trong đôi mắt mông lung mờ hơi nước của nó thì thầm hỏi.

Có tin không? Câu hỏi này không chỉ một lần xoay vần trong đầu nó mà đã hàng trăm hàng ngàn lần nó tự hỏi chính bản thân mình rằng..."Nó sẽ tin anh sao?" Bất chấp mọi thứ mắt nó nhìn thấy, mọi điều tai nó nghe được, bất chấp mọi đau đớn mà nó ghi nhận thì trái tim của nó, kẻ phản bội bé nhỏ lại luôn tìm ra ít nhất một lý do để lưu luyến anh, để hướng theo anh và...tin tưởng vào anh. Bởi vậy một lần nữa nó lại gật, soi mình vào trong đôi mắt sáng bừng nồng cháy của anh và chỉ thấy được bản thân mình trong đó nên lần đầu tiên mỉm cười không chút né tránh mà trả lời.

-...em tin...

Chỉ hai chữ đơn giản lại nhẹ hơn gió thoảng nhưng cũng chính là đại diện cho bước ngoặt vô cùng lớn mà nó sẽ phải đối diện, chỉ có điều hiện nay điều đó không quan trọng. Anh đã vô cùng hài lòng trước câu trả lời của nó mà cúi xuống, đem nó cuốn vào trong một đợt dâng trào của cảm xúc nữa bằng nụ hôn sâu và cuồng nhiệt của mình. Nó lúc này chỉ cảm thấy thế giới của mình đơn giản là ở trong vòng tay anh như vậy,

từng chút để anh dẫn dắt lạc bước nơi vùng đất lạ lẫm mang tên “hiền dân”. Nơi ngôn ngữ là tiếng trái tim dồn dập đập nảy lên mỗi nhịp đều là vì nhau, nơi hành động là những cái vuốt ve mơn trớn đốt cháy da thịt của đôi phương, nơi không khí là hơi thở của người kia và là nơi thể xác không thể tách rời còn linh hồn của cả hai thì đã hoà lẫn trở thành một.

Rầm Rầm!!!

Ngay giây phút dực vọng to lớn bắt đầu vùi sâu vào nơi đoá hoa ướm dầm thì cửa phòng vang lên tiếng gõ...hay tiếng đập thật lớn, như thể người bên ngoài sắp đập đổ cánh cửa để xông vào đến nơi. Nó theo bản năng giật thót người, vội vã đẩy anh ra bối rối cùng xấu hổ ngồi dậy quay mặt đi. Hoàng Minh cũng ngẩn người, không nói câu nào với lấy chiếc áo len mỏng bị quăng sang bên cạnh trông tạm vào cho nó. Bàn tay lướt qua da thịt mềm mại lại càng khiến cho lửa nóng trong lòng dâng lên cao, nghiến chặt răng, anh thật sự tính toán xem lúc này nên dùng cách nào để đánh người gần chết nhưng không để lại dấu vết. Mới đi được hai bước anh lại quay lại, nhìn thân vốn đã nhỏ nay lại càng bé hơn ở bên trong chiếc áo vừa với anh nhưng lại rộng thùng thình với nó, thậm trí cổ áo còn trễ xuống lộ ra cả một bên vai xinh xinh, đôi chân thon xấp lại quỳ trên giường nhưng a vẫn cảm thấy thế là quá lộ liễu. Dùng chăn bao kín nó lại, chỉ lộ ra khuôn mặt đỏ bừng vẫn còn ngẩn ngơ cùng đôi mắt to tròn trong suốt anh mới vừa lòng phủ lên người mình cái áo choàng tắm để ra mở cửa.

- Chuyện gì?

Giọng nói trở nên vô cùng đanh thép cùng lạnh lùng, nó có chút giật mình khi lần đầu tiên nghe được ngữ điệu thật sự không tốt này của anh. Tiếp theo đó càng ngạc nhiên hơn khi thấy cô y sỹ của trường mình xuất hiện, thân hình bốc lửa hiển hiện rõ ràng trong chiếc váy bó sát gần gũi cùng đôi bốt cao tận bắp đùi, áo khoác lông sang trọng, mái tóc đen dài xoã tung phía sau kiều kỳ và khuôn mặt đẽ trang điểm tỉ mỉ đẹp đến lộng lẫy. Không để sự tức giận của anh vào mắt, cô ta thản nhiên lướt ánh mắt sắc sảo của mình qua “cái bánh bao” trên giường, không hiểu sao nó lại thấy rung mình khi nhận ra tia hứng thú trong đôi mắt ấy.

- Giao đồ, thực phiền phức! Anh giải quyết vụ này nhanh một chút, “Papa” vừa gọi bảo tôi nói với anh rằng sang tuần chúng ta sẽ phải trở về “bên đó”.

Bộp một tiếng, túi hành lý chả mấy nhỏ gọn mà nó nhận ra chính là của mình được cô ta quăng xuống sàn một cách nhẹ nhàng. Bàn tay còn lại không chút kiêng nể luồn vào bên trong vạt áo của Hoàng Minh nhưng nhanh chóng bị anh bắt lấy, khi nói câu cuối ánh mắt còn cố tình dừng lại ở trên người nó. Một cảm giác vô cùng xấu hổ cùng quần bách dâng lên nhưng nó không biết phải làm sao, đành cụp mắt xuống mím chặt môi.

- Còn gì nữa?

Anh vô tình đẩy cô ta ra trầm giọng hỏi, thân hình cao lớn cố tình dịch người một chút che đi không để cho ánh mắt to gan lớn mật kia đảo qua đảo lại hoài trên người nó nữa, biết là mình đã bao kỹ lại rồi chả lộ ra gì đâu nhưng anh vẫn khó chịu.

- Học sinh tên Vũ Khánh Hoà lớp anh không quen thời tiết nên bị sốt, tôi đã cách ly cô bé ở lại phòng mình vì sợ rằng sẽ lây lan cho các học sinh khác. Vì thế...tốt nhất anh cũng không cần ra khỏi phòng đâu, đừng gắng sức chúng ta còn rất nhiều việc phải giải quyết khi trở về.

Vừa cười khúc khích cô ta vừa nói khiến nó sững sốt, nó không có bị ốm nha. Vì sao lại nói như vậy và....”chúng ta sẽ phải trở về bên đó” cùng với “chúng ta còn rất nhiều việc phải giải quyết khi trở về” là sao? Không lẽ anh cùng cô y sỹ thực sự là....nó lắc đầu để đẩy đi sự nghi hoặc của mình, không phải nó đã nói rằng sẽ tin anh sao? Không nên nghĩ vẩn vơ như vậy, chỉ có điều thái độ thản nhiên của anh cùng cô ta khiến cho lồng ngực nó thấy nhói nhói lý lạ. Nó cảm giác được giữa hai người bọn họ có quan hệ gì đó rất không đơn giản, không những vậy còn bắt đầu xuất hiện một sự lạch lổ len lỏi vào trong nó khi nhìn hai người đứng ở cửa nói chuyện với nhau. Hai người đứng chung một chỗ như vậy thật sự rất đẹp đôi, tuổi tác cùng hình thể cũng tương xứng, lại nhìn xuống bản thân một chút nó cười khổ. Khi đi cùng nhau người ta chắc chắn sẽ nghĩ anh đang đưa cháu đi chơi, nó lần đầu tiên chán ghét thân thể nhỏ nhắn của mình đến vậy, nó vẫn thường bỏ ngoài tai những sự chêu đùa vì vẻ bề ngoài trẻ con của mình, nhưng

với anh nó muốn mình là một người phụ nữ hay...nó muốn ánh mắt anh nhìn nó là nhìn một người phụ nữ chứ không phải là “bé con”.

- Được rồi, không cần nói chuyện ba hoa nữa. Trở về với việc Papa giao cho cô khi đến đây đi...còn nữa, cẩn thận một chút tôi không muốn bị làm phiền trong thời gian này.

Anh điềm tĩnh, cứng rắn lại pha chút khắc nghiệt khi nói những lời ấy rồi hất cô ta ra phía ngoài hành lang, không đợi nói thêm điều gì liền đóng sầm cửa, bỏ qua ánh mắt khó hiểu của nó nhặt lên điện thoại trên bàn bắt đầu nhắn tin với ai đó, lần đầu tiên nó thấy anh như vậy. Đường như anh...mỗi lần đều khiến nó ngạc nhiên, nó không hiểu rốt cuộc đâu mới chính là bản thân anh? Là người thầy dịu dàng mẫu mực khi đứng trên bục giảng, là người đàn ông nghiêm túc lại xa cách như bây giờ hay là một kẻ bá đạo dùng sự cuồng nhiệt, ích kỷ và quan tâm của mình từng chút cướp đi trái tim nó? Nó không biết, nhưng nó biết được một điều...hình như đến tận bây giờ nó vẫn chưa thực sự biết quá nhiều về anh. Nó chỉ biết anh là giáo viên đến thay cho cô Tiêu chủ nhiệm lớp nó năm ngoái, anh cũng chỉ là giáo viên tạm thời. Anh tên Hoàng Minh, chưa một lần nó được nghe nhắc đến họ của anh, thậm trí anh bao nhiêu tuổi nó cũng không biết, anh sống ở đâu nó cũng không hay....ngoại trừ thông tin anh là giáo viên đi tu nghiệp từ Ý về. Đến lúc này nhận ra rằng mình đã trót yêu một người mình không hiểu rõ, có quá muộn hay không?

- Bé con, vẻ mặt như vậy là sao?

Anh dùng cạnh ngón tay nâng cằm nó lên, nhú mào khi nhận ra nét hoang mang trên khuôn mặt đáng yêu. Đôi tay lại một lần nữa vươn ra, đem nó ôm vào trong lòng mình vỗ về an ủi.

- Đừng sợ, tôi xin lỗi. Tôi sẽ không cố gắng làm vậy với em nữa....ít nhất cho đến khi em đã sẵn sàng...

Anh hiểu nhầm, nó biết như vậy. Anh đâu phải là con sâu cái kiến để có thể chui vào trong bụng mà biết nó đang nghĩ gì chứ? Nó gượng cười không nổi, chỉ có thể đem bản thân mình dựa hẳn vào người anh, chôn đầu vào nơi hõm vai của anh hít vào hơi thở nam tính mà mình yêu thích.

- Đột nhiên lại tự giác như vậy, không phải em đã giận tôi chuyện gì chứ?

Anh ôm chặt nó hơn, có chút hốt hoảng hỏi lại như vậy. Nó đang ử rử nghe thấy lời anh thì bỗng muốn cười, anh thật sự nghĩ nó dám giận anh sao? Không phải, là nó giận bản thân mình không thể tỉnh táo, không thể dứt khoát trước anh mà thôi. Biết trước con đường tương lại là mờ mịt, biết được mình sẽ đâm phải đắng cay nhưng...vì cái gì nó lại không thể quay đầu? Chẳng phải là bởi nó tham lam lưu luyến chút hơi ấm cùng sự quan tâm này của anh sao? Khi chỉ có hai người, anh khiến cho nó có cảm giác nó là của riêng anh và anh cũng vậy, anh là của riêng mình nó mà thôi. Nó đã từng nghe một câu nói này “Sáng nay có rượu sáng nay say, ngày mai sâu đến ngày mai sâu!”, hiện tại nó có anh vậy hãy để nó say đi, ngày mai như thế nào...nó nguyện sẽ trả giá sau.

Và...

Sáng sớm ngày thứ hai của tuần kế tiếp, sau khi trở về từ chuyến đi thực tế nó đã bắt đầu nếm trải sự trả giá đầu tiên.

Đôi mắt to tròn trũng trũng nhìn những tấm ảnh không biết ai đã ghim lên bảng thông báo, mặt nó cắt không còn một giọt máu, đôi môi tái nhợt lấp lắp, hai bàn tay nhỏ nắm lại đến phát run. Mặc kệ những người bạn học xung quanh đang xì xào chỉ chỗ, mặc kệ những ánh mắt khinh bỉ dè chừng. Nó đi xuyên qua đám người, có chút nực cười khi nghĩ lại mình đã từng phải vất vả và bị chèn ép như thế nào khi đến xem điểm thi, lúc này bọn họ chính là tự động tránh ra cho nó đi đến. Đôi bàn chân nhỏ kiễng lên, vươn tay muốn lấy xuống tấm hình chụp hai người một nam một nữ đang đứng ôm hôn nhau tại góc khuất phía bên cạnh một ngọn tháp. Từ trang phục, dáng dấp, hoàn cảnh nó hoàn toàn không cần zoom tận mắt cũng có thể biết được hai người đó là ai. Trước khi ngón tay nó chạm được vào thì tấm hình đã bị một người khác giật phắt ra, nó còn đang ngơ ngẩn thì bên má phải đã cảm thấy nóng bừng đau đốn, cả người lão đảo ngả ngồi xuống đất.

- Ê tiện, mày là con dê tiện nhất tao từng thấy. Thảm nào điểm số môn văn hoá của mày tốt như vậy, hoá ra là dùng cách bẩn thỉu này...

Giọng nói cay nghiệt có phần quen tai vang lên, Đỗ Quyên khinh miệt nói, lau lau bàn tay của mình vào chiếc khăn tay rồi ném thẳng xuống đầu nó.

-....thật bẩn, mày làm bẩn tay tao.

Bạn bè xung quanh, cả thân quen lẫn xa lạ đều đứng đầy và nhìn xuống nó. Nó không nhìn nhưng những tiếng xì xào đã cho nó biết, họ đang nói những điều không hay và khinh miệt về nó. Không quan trọng, nó chống tay xuống đất đứng lên. Phủi phủi lại váy áo sau đó bình tĩnh đến trước mặt Đỗ Quyên, ước lượng một chút chiều cao sau đó vẩy vẩy tay với cô ta.

- Lại gần đây...

Mọi người đều lấy làm khó hiểu, chả nhẽ nó thực sự trợ đến như thế?

Chát!

Ngay khi Đỗ Quyên vận dụng toàn bộ cơ mặt để thể hiện thái độ khinh khỉnh của mình cúi xuống nhìn xem nó định làm cái gì thì bàn tay nhỏ vung lên, giáng một cái tát như trời giáng vào giữa mặt cô ta. Tuy không đến mức lão đảo ngã xuống như nó vì dù sao cũng nó người bên cạnh đỡ nhưng Đỗ Quyên cũng vì sự bất ngờ mà trợn mắt há mồm, tay nó lại vung lên một lần nữa vả thêm một cái vào má bên kia rồi mới lạnh lùng gần từng chữ.

- Cái thứ nhất, vì mày đã nghĩ anh ấy là người như thế. Cái thứ hai, tao trả lại ày. Mày là cái gì? Là cha hay là mẹ? Thậm trí mày còn chửi xức đáng để làm bạn nữa là đòi lên lớp với tao. Bẩn thỉu? Cái sự bẩn chính là do bộ não của mày luôn chứa đựng những thứ xấu xa dơ dáy như vậy, đừng có “trâu buộc gét trâu ăn”!

Chưa bao giờ nó giận đến như thế, cũng chưa bao giờ nó cảm thấy lạnh đến như vậy. Trên bảng tin kia, không phải chỉ có một tấm ảnh mà còn nhiều, rất nhiều những tấm ảnh chụp lại giây phút thân mật của nó và anh trong những ngày ở tại thị trấn mờ sương. Thậm trí cả khi ở trên tàu, anh cũng không buông tha mà đem nó che chở ở trong vòng tay mình, chỉ là....giờ đây nó lại đang đứng giữa vòng vây, đứng giữa những người đang chăm chăm dùng ánh mắt phán xét mà nhìn nó một mình. Dù nó ương bướng, dù nó quật cường, dù nó có tỏ ra bình tĩnh đến bao nhiêu đi chăng nữa thì nó vẫn cứ chỉ là cô gái bình thường, nên nó sợ...lúc này đây thực tâm nó đang rất sợ. Nó chưa bao giờ cầu xin ông trời điều gì thực sự nhưng lúc này đây nó lại cầu xin anh hãy xuất hiện, một lần nữa đem nó che chở.

Vậy mà....

Giống như khi anh đến, đơn giản chỉ là cô hiệu trưởng một lần nữa xuất hiện và thông báo cô Tiêu sẽ chính thức quay lại chủ nhiệm lớp. Hoàn toàn không có sự giải thích nào về sự ra đi độ ngọt của anh, giống như...anh chưa từng một lần xuất hiện ở ngôi trường này cũng như xuất hiện trong đời nó. Nó lúc ấy giống như là ngớ ngẩn, bỏ ngoài tai tiếng kêu gọi của mọi người, ngay trước mặt cô hiệu trưởng cùng cô chủ nhiệm mình bỏ chạy xuống phòng y tế. Mở giật cánh cửa ra, thay vì cô gái trẻ với gọng kính trắng, chiếc áo blue cùng ống nghe luôn đeo trên cổ như một món trang sức và nụ cười tràn đầy thâm ý thì lại là một người phụ nữ trung niên to béo với nụ cười ảm áp thân thiết hỏi.

- Cô bé, cháu bị đau ở đâu sao?

Nó muốn khóc, nó muốn gào lên, nó muốn nhào vào nắm lấy bà ấy hỏi cô ta đâu? Cô y sỹ đã từng luôn nằm ườn ra làm biếng ở đây đâu rồi? Sợ sợ, nó muốn làm điều gì đó để người ta biết rằng lúc này đây nó thật sợ hãi, nó không sợ trách nhiệm, cũng chẳng sợ những điều người khác nói. Mà nó sợ sẽ không bao giờ được nghe ai đó vừa cười vừa gọi ” Bé con à...”, đến lúc này đây nó mới hiểu, anh nhìn nó thế nào, anh gọi nó ra sao hoàn toàn không quan trọng, miễn sao anh còn nhớ đến nó, còn đặt nó ở trong tâm mắt, trong tâm trí của mình. Thân hình nhỏ nhắn mỏng manh lung lay muốn sụp đổ, bà y sỹ già vội đứng lên định đỡ lấy nó.

Nhưng không.

Nó bình tĩnh đóng lại cánh cửa phòng y tế, quay người nhắm thẳng hướng cầu thang thoát hiểm lão đảo mà đi. Nó lại ngồi ở dưới bậc cầu thang của tầng 3 như hôm khai giảng, chờ đợi, không suy nghĩ gì cũng như không làm gì hết ngoài chờ...

Cộp...cộp...

Không biết đã bao nhiêu lâu sau, có tiếng ai đó bước lên cầu thang hướng về phía nó. Không phải anh, nó biết vậy bởi anh sẽ luôn vòng ra từ phía sau và nhịp bước cũng khác.

- Khánh Hoà, muốn ăn trưa với tôi sao?

Âm thanh nhẹ nhàng vang lên, nó chậm rãi ngẩng lên nhìn cô gái trước mặt mình. Trong ánh nắng nhàn nhạt của mùa đông, thân hình mảnh mai đang cúi xuống cười cười đưa hộp cơm được ủ cẩn thận trong túi giữ nhiệt cho nó. Khuôn mặt xinh đẹp mê hoặc lòng người theo kiểu bình yên đến kỳ lạ, đặc biệt là đôi mắt luôn mơ màng giống như là mới vừa tỉnh giấc khiến cho người ta không tự giác mà buông lỏng bản thân. Nó ngăn người nhìn rồi chậm rãi lắc đầu, ngồi xích lại một bên khi cô tỏ ý muốn ngồi bên cạnh.

- Tiểu Hoà Hoà, em đau lòng sao?

Nó lần đầu tiên không để ý đến cách gọi này của cô dành ỉnh, lại lắc đầu một lần nữa.

- Cô bé ngốc, vậy tại sao em lại khóc?

Những ngón tay mềm mại lướt qua khoé mi ướt đầm, phần nào xoa dịu đi sự nóng rẫy nơi ấy nhẹ nhàng hỏi.

- Không phải khóc đâu, chỉ là....

Vẫn mặc cho nước mắt lăn dài nó khó nhọc dương lên khoé môi.

-....chỉ là bụi bay vào mắt, em muốn rửa trôi nó ra...

- Nước mắt chảy ra chưa chắc đã rửa trôi đi được nên đừng cố nữa, cứ để thời gian qua, chớp mắt vài cái rồi em sẽ nhận ra....hạt bụi ấy cũng không đau đớn nhiều như mình tưởng.

Vuốt ve mái tóc không quá dài của cô học trò nhỏ, đặt vào trong tay nó khay thức ăn ấm áp cô nói khiến nó cái hiểu cái không ngẩng lên mở mồm hỏi.

- Thầy ấy....thật sự đã đi rồi sao?

- Phải.

Cô gật nhẹ đầu mà không có nhìn nó.

- Vậy....bao giờ thì....

- Thực ra thì đây là anh ấy nhờ tôi đưa đến cho em, hộp cuối cùng....

Không khó để nhận ra sự áy náy cũng như lảng tránh trong mắt cô, nó chậm rãi mở hộp cơm ra, đúng vậy. Cách sắp xếp, màu sắc lòe loẹt bắt mắt này, còn có....hai nắm cơm thật bự nữa, chính là cơm hộp mà nó thường ăn chung với anh vào tháng đầu tiên của năm học mới. Khi ấy nó ăn cảm thấy thực vui vẻ thực thoải mái với anh ngồi bên cạnh lăm lăm những điều hết sức buồn cười, còn bây giờ mỗi một miếng nó nuốt vào chính là cay đắng cùng mặn chát, hộp cơm cuối cùng....vậy là thật sự anh đã ra đi sao? Anh nói rằng khi trở về sẽ cho nó một lời giải thích, lời giải thích này cũng không khỏi quá bất ngờ và rõ ràng rồi sao?

Anh thậm trí còn không cho nó có cơ hội bày tỏ thái độ, không cho nó cơ hội để nói rằng....

Thôi!

Đành bỏ đi vậy, giống như lời của cô nói. Chớp mắt vài cái rồi nó sẽ nhận ra, đến một lúc nào đó nhói đau trong lồng ngực cũng tan biến hết, chỉ là....bây giờ lỗ hổng ấy quá lớn, nó không biết làm thế nào để lấp đầy nên đành phải ăn. Nhưng ăn bao nhiêu cũng không đủ, nó ăn hết hộp cơm phần dành cho cả hai người mà sao vẫn cảm thấy trống rỗng như thế này?

Trước sự kinh ngạc của cô, nó từng chút từng chút, vừa khóc vừa ăn hết toàn bộ chỗ cơm ấy rồi nôn ra. Xong nó lại thấy đói, lại đi tìm đồ ăn. Nó ăn rất nhiều, nhưng ăn xong thì luôn không để một thứ gì còn lại trong dạ dày của mình hết. Tình hình cứ như vậy cho đến ngày thứ ba, nó vốn đã bé nhỏ lúc này lại càng mảnh mai hơn nằm thêm thiếp trong phòng cấp cứu của bệnh viện S.

Anh vẫn không quay lại.

Cuối cùng, vào một buổi sáng mùa đông đẹp trời vài ngày sau đó. Cơ thể nó quyết định không muốn chơi trò chơi nhảm chán của ăn và nôn nữa, người nó cũng thũng nước truyền rồi thì nó trở lại bình thường. Chỉ có đôi mắt ngậy thơ trong veo luôn mở to tò mò là biến mất, thay vào đó là một sự thoảng buồn, khiến cho bất kỳ anh nhìn vào cũng đều cảm thấy tĩnh lặng.

Nó quay trở lại trường học, trái với suy nghĩ của nhiều người và cả của chính nó. Ban giám hiệu nhà trường lại hoàn toàn không đả động gì đến sự việc vô cùng động trời này hết, và khi người của ban phụ huynh đến phản ánh. Cô chủ nhiệm vốn luôn có vẻ ngờ nghệch của nó lại khiến tất cả há hốc mồm khi dùng một loại tư thế vô cùng quyền uy mà dọa trường ban phụ huynh cũng là mẹ của Đỗ Quyên sừa sợ vừa giận, vừa xanh vừa tái khi nói.

- " Đây là chuyện riêng tư của mỗi cá nhân, nhà trường cũng không có quyền can thiệp lại càng không thể kỷ luật. Nếu như ai đó vẫn còn cố tình đề cập đến cùng ngăn cản bài xích thì chính là muốn khiêu khích với quyền tự do của công dân trong nhà nước xã hội chủ nghĩa, mà nếu như vậy thì rất có thể sẽ bị đưa ra xét xử trước toà án nhân dân tối cao. Hơn nữa....ngăn cản nhân duyên của người khác chính là sẽ bị trời phạt đấy à nha...."

Để cho xứng với lời đe dọa, trên bầu trời quang đãng bỗng nổ ra một tiếng sấm vang rền, dọa cho không chỉ trường ban phụ huynh mà cả nguyên ban phụ huynh sợ xanh mặt lập tức nhao nhao nhón nháo mà rút lui. Nó ngồi ở dưới lớp, sau từng ấy chuyện xảy ra, lần đầu tiên có cảm xúc muốn nhe răng ra mà cười bỏ lẩn bỏ toài. Cô chủ nhiệm của nó, từ khi nào lại biết thuật chiêm tinh, nắm đúng thời điểm mà khủng bố tinh thần người khác như vậy?

Dĩ nhiên nó không dám cười to ra tiếng, nhưng chỉ nhìn đến bờ vai run run ngồi ngay bàn một thì ai cũng hiểu rồi. Cười, giống như một loại bệnh lây truyền. Khi đã có một người khởi xướng thì lập tức những người khác cũng sẽ không thể kìm được mà rộ lên theo, buổi học hôm ấy bỗng trở nên vui vẻ lạ. Những cô bạn chơi chung từng ái ngại khi nhìn nó cũng đã bỏ đi sự xa cách mà trở lại như cũ, còn có phần áy náy khi không tin tưởng. Nó cũng chỉ cười trừ, chuyện đã qua...vậy hãy để cho gió đem nó thoảng qua đi.

Vốn tưởng rằng, chuyện cứ như vậy mà kết thúc nhưng....vào giờ tan học lúc buổi chiều thì câu chuyện đột ngột lại rẽ sang một hướng khác.

Khi ấy, nó đang đứng lơ ngơ trước cổng trường, chờ đám bạn gái lấy xe rồi cả đám sẽ đi uống hồng trà ô mai ở gần đấy, coi như một bữa tiệc chuộc lỗi nho nhỏ không để ý đến chiếc xe hơi loại thể thao đa dụng vẫn đỗ ở ven đường cạnh đấy.

- Khánh Hoà, muốn đi nhờ về sao?

Một cậu bạn cùng quê nhưng khác lớp nhận ra nó liền vẫy gọi, nó cũng đưa tay lên vẫy vẫy, còn chưa kịp từ chối thì cổ tay bỗng bị nắm mạnh lấy. Cả người rơi vào một vòng tay mạnh mẽ ôm thốc lấy từ phía sau, nó giật mình sợ hãi thét lên. Chỉ có điều lời vừa ra khỏi thì cả người đã bị xoay một vòng, tiếng thét sau đó bị đôi môi nóng rực tham lam nuốt lấy vào trong miệng mình, lưỡi trơn ướt cùng bá đạo cũng đồng thời xâm nhập cuốn lấy chiếc lưỡi nhỏ còn đang bờ ngõ mà va chạm. Lần nữa đem hơi thở đặc biệt của riêng mình mà bao phủ nó, ích kỷ cùng độc đoán mà đoạt đi mật ngọt cùng không khí cho đến khi nó gần như tắt thở thì mới rời ra một chút nhưng vòng tay thì vẫn nhất quyết không chịu nới lỏng, giọng nói khàn khàn quen thuộc phả ra hơi nóng bên tai nó thì thâm.

- Bé con, em thật sự rất có năng lực làm cho tôi phải chết mà, dám nhân lúc tôi không ở đây mà hô to gọi nhỏ với người khác...

- Điều này...điều này sao có thể....

Nó thật sự kinh ngạc mở to đôi mắt ngược nhìn anh lấp bắp.

- Vì sao lại không thể? Không phải tôi đã nói sẽ cho em câu trả lời thoả đáng rồi sao?

Anh nhếch khoé môi lên, vô cùng hài lòng với dáng vẻ đáng yêu lúc này của nó. Đôi mắt tròn tròn ngập nước giống như mắt con thỏ nhỏ vừa hốt hoảng lại vừa hoang mang như không thể tin nổi, gò má non mịn

phơn phớt hồng ngại ngừng, khuôn miệng xinh xắn bởi vì anh mà đỏ ửng mở ra khép lại đem theo hơi thở thiếu nữ của mình. Quan trọng nhất, sự tập trung của nó chỉ dành cho anh, hoàn toàn đều là anh.

- Nhưng thầy.....

Không để cho nó nói hết, anh nhẹ nhàng buông nó ra rồi đột ngột đứng thẳng người, cánh tay dứt khoát nâng lên một góc 90° so với thân người, bàn tay xoè khép lại chạm vào vành mũ kệp nhìn xuống nó mỉm cười.

- Tôi, Trần Hoàng Minh thiếu úy cảnh sát nhân dân Việt Nam, thuộc tổ điều tra trọng án thành phố A. Năm nay 28 tuổi, chưa vợ, không con, một nhà, một xe và một trái tim đầy nhiệt huyết. Bản chất tốt, con người cũng được, vẻ ngoài anh tuấn, công việc lương thiện, đóng thuế đầy đủ. Đặc biệt không rượu bia, không thuốc lá, không trà đá, không lê la, không la cà. Hôm nay đến đây thứ nhất là làm quen lại với em từ đầu, thứ hai là để cho em biết một điều rằng dù có muốn hay không thì kể từ giây phút này tôi sẽ chính thức theo đuổi em với mục đích “vì tương con của chúng ta sớm được gặp cha mẹ”, nguyện sẽ dùng tình yêu của mình để bắt lấy, khiến em cảm động và tiến tới văn phòng công chứng tiến hành thủ tục đăng ký kết hôn trong thời gian ngắn nhất có thể!

Trong một chiều đông nắng nhạt, nơi cổng trường ồn ã. Người đàn ông ấy một lần nữa lại xuất hiện trong đời nó, không có lãng mạng với bóng bay và hoa, cũng chẳng có dịu dàng âu yếm khiến nó thẹn thùng e lệ mà cứ như vậy. Bá đạo, ích kỷ cùng xấu xa ẩn dấu dưới khuôn mặt đẹp trai nghiêm túc, không để ý đến rằng còn rất nhiều người đang tò mò chỉ trở xung quanh cứ oang oang tuyên bố cùng khẳng định quyền sở hữu của mình hữu với nó như vậy. Hơn nữa.....đây có được tính là lời cầu hôn đầu tiên không nhỉ?

Tương lai thế nào nó không biết, nhưng hiện tại, lúc này đây nó chính là bị anh triệt để làm cho choáng váng rồi. Vì thế, nó đã đưa ra một quyết định sai lầm nhất của đời mình...hay là sáng suốt nhất nhỉ? Đó là xoay người bỏ chạy.

Cuối cùng rất nhiều năm sau đó, khi mà đứa con gái nhỏ đi học mẫu giáo về ngồi trong lòng nó ngược đời mắt tròn tròn ngây thơ trong suốt của mình lên hỏi rằng “Vì sao con đến được với ba mẹ? Có phải là con cô đã đem con đến không?” thì ai đó ở bên cạnh chợt cười một cái khiến nó có dự cảm không tốt, xoa đầu cả hai mẹ con rồi còn thực sự trả lời “Không phải đâu con gái, là do mẹ con đã...bỏ chạy!”

77. Phiên Ngoại 7 End

Phiên ngoại 7: Phải lòng cô gái nhỏ (5) _ Thời gian biểu điên cuồng.

6 : 25 AM.

Uể oải.

Nó ngáp một cái, thật sự không thoải mái thò tay ra khỏi chăn tắt đi đồng hồ báo thức đang kêu inh ỏi nơi đầu giường. Vừa mới nhồm người định dậy thì cánh tay vẫn vất nơi vòng eo siết chặt, đem nó kéo trở lại trong chăn. Giọng nói ngái ngủ khàn khàn trầm thấp vờn quanh khi đôi môi ấm nóng lại mềm mại áp sát bên tai nó không hài lòng lắm lắm.

- Mới có 6 rưỡi sáng, em muốn đi đâu?

Đầu nó bị chôn trong lồng ngực rộng, vát vả lấm mới có thể gỡ được đôi tay như súc tu đang quẩn trên người mình xuống hỗn hờ hờ, nếu như sáng nào muốn đi học cũng đều phải thế này thì đúng là không cần tập thể dục, thật sự.

- Thầy, em phải lên lớp a....

Nó vừa nói xong liền có xúc động muốn cắn rứt cái lưỡi của mình xuống cho rồi, đã biết anh nào phải giáo viên thật sự gì đâu, đó chỉ là vỏ bọc tạm thời khi anh làm nhiệm vụ bảo vệ nhân chứng bí mật mà thôi. Mà cái nhân chứng ấy vô tình lại là Đỗ Quyên lớp nó, chính xác mà nói thì phải là cha của nó mới đúng

nhưng có người muốn bắt cóc nhỏ đó để gây sức ép đối với ông ta, khiến ông ta không thể ra toà làm chứng. Thảm nào ánh mắt của anh khi đó luôn dõi theo nhỏ, từng chút bảo vệ, hoá ra cũng đều là nhiệm vụ. Báo hại nó đã điều đứng không yên, tâm tình bất ổn từng ấy thời gian, còn nghĩ anh thế này thế kia đâu.....Đã biết là như vậy, chỉ có điều thói quen quả là thứ đáng sợ khiến nó đôi khi vẫn gọi anh như vậy, mà mỗi lần nó lỡ miệng như thế...

- Bé con, mỗi khi nghe em gọi vậy anh thật vui vẻ.

Ai đó vô cùng hài lòng mà híp mắt lại, từ trên người nó cúi xuống đem cần cổ nhỏ xinh trở thành món ăn ngon lành mà nhắm nuốt. Từng chút chậm rãi điểm lên trên người nó muôn vạn lửa nóng, được một lúc như vậy nó hoàn toàn bỏ qua phản kháng, trở nên vô cùng hợp tác kéo anh vào sát mình hơn mà đáp lại. Tiếng thở gấp, tiếng rên rỉ kích tình cùng âm thanh ẩm ướt ái muội dần tràn ngập căn phòng nho nhỏ ấm áp....

7 : 30 AM.

-Aaaaaaaa, muộn! Lại muộn nữa rồi....đã là lần thứ 3 trong tuần a, nói đi, có phải anh thật sự muốn em bị đuổi học mới vừa lòng?

-.....

- @&\$&@\$@>+}€>¥€!€>*>

Đạo gần đây khi chung cư mini này liên tục phát ra những tiếng gào thét chói tai như vậy, thường là một tuần 3 buổi sáng hoặc cũng có thể là 4 hoặc 5, ông bảo vệ già ở phía dưới tầng một vừa dập công tắc của máy bơm nước vừa lắc đầu ngao ngán. Nếu như tiếng thét này sớm một tiếng thì đảm bảo cả căn chung cư này không có ai đi làm muộn rồi, bọn trẻ bây giờ cũng thực là.....

8 : 03 AM.

Cúi đầu thật thấp, cố gắng làm cho bản thân mình thu gọn lại hết sức có thể. Nó rón ra rón rén chuồn vào trong lớp từ cửa sau, thầy giáo vẫn đang hăng hái vẽ mẫu nên không có để ý. Hít vào một hơi chuẩn bị thở ra nhẹ nhõm...

- Bé con, em để quên bữa sáng...còn nữa, buổi chiều em được nghỉ nên trưa anh sẽ tới đón.

Giống như chỉ sợ có người không nghe thấy, người đàn ông trong bộ cảnh phục không biết từ lúc nào đã đi theo nó vào cổ tình nói to cùng đặc biệt rõ ràng. Một tay dứt túi quần, một tay cầm theo hộp đồ ăn vương vãi được ủ trong túi giữ nhiệt cười đến mười phần vui vẻ mà cúi xuống chạm môi lên khuôn mặt còn đang hoá đá, chuẩn bị bị phong hoá của nó.

Cạch!

Tiếng thanh chì gãy làm đôi vọng từ trên bảng xuống khiến nó sợ run, cứng nhắc quay cổ lại. Quả nhiên....không chỉ một mình thầy mà con nguyên lớp thực hành, đến cả người mẫu vẽ cũng đều đang nhìn chăm chăm vào đúng vị trí nó đang đứng. Đúng vậy, là nhìn vị trí của nó, không phải là nhìn nó cùng tên mặt dày nào đó a

tự thôi miên mình lần thứ n+1 nó đưa tay nhận lấy hộp đồ ăn mà nghiêng răng nghiêng lợi dè dặt giọng của mình lại.

- Chiều em còn 2 môn nữa...

- Anh đã xin nghỉ hộ em, có muốn nói chuyện với Thuỷ Linh?

Anh cười cười, hoàn toàn không để ý đến những ánh mắt nóng rực bắn ra từ bên trong phòng học mà chỉnh lại khăn quàng cổ cho nó.

- Cô chủ nhiệm? Bao giờ thì...nhưng mà...

Nó lắp bắp, không khỏi cảm thấy thái dương mình muốn nảy ra thêm mấy cái gân xanh. Anh không những ỷ vào đã quen thuộc cùng nghề nghiệp mang tính “bảo hành cao” của mình mà thần nhiên ra vào trường nó vô cùng thoải mái, còn đặc biệt “quan tâm thăm hỏi” cô chủ nhiệm của nó thường xuyên, nó từng điện tiết nghĩ đến cha mẹ mình cũng chưa từng quản mình chặt như vậy đi. Không hỏi ý kiến, tự động chuyển

bạn thuê chung phòng của nó đi sau đó thế vào vị trí ấy, nó nhần. Sáng sáng quần quýt đem học sinh tuy không được tính là nghiêm túc là nó đây làm cho u u mê mê đến liên tục muộn học trong hơn 1 tháng, nó nhin. Tối tối dù bận đến bù đầu cũng vẫn dành ít nhất 20 đến 30 phút kiểm tra lại bài tập văn hoá, gọi điện hỏi han cô giáo về nó, nó tạm thời kìm nén. Đem tất cả bạn của nó trở thành “điệp viên” kiêm “camera” di động của mình thời thời khắc khắc giám sát nó, nó cũng có thể cổ mà nuốt cho trôi. Hiện nay ngay cả lịch học của nó cũng muốn đổi, thật sự là nó muốn bạo phát rồi.

1 : 25 PM

Đứng trước cổng căn nhà lớn kiểu cổ nằm ở vùng ngoại ô thành phố, nó có chút cảm thấy bất an cùng khó khăn. Nhìn xuống bộ váy áo đơn giản, còn có phần ngây thơ của mình nó lại càng thêm chán nản cùng hồi hộp.

- Thả lỏng đi bé con, có anh rồi mà.

Nhìn ra sự không yên ấy, anh vòng tay ôm nó vào trong lòng mình, đặt môi lên vầng trán ương bướng thì thầm trấn an. Nó cười gượng cũng không nổi, còn không phải tất cả đều tại anh?

- Anh nói trước với em rằng đến thăm cha mẹ anh thì sẽ chết được sao.

- Nói trước không phải em sẽ lại chạy mất sao?

Anh lại không hiểu cá tính của nó? Thật là nhát như thỏ mà, luôn thích chạy trốn, không phải anh cường ngạnh mà xuống tay thì giờ này chắc vẫn còn phải chạy theo cô bé của mình dài.

-....

Bị anh nói trúng tim đen, nó chợt dạ ngớ lơ đi chỗ khác. Chết tiệt, có phải gần đây anh học được kungfu đọc lén suy nghĩ của người khác? Nó chính là muốn quay lưng bỏ chạy thực nhanh ra khỏi đây đây.

Cái cảm giác ấy của nó lúc này đây còn tăng mạnh lên gấp bội, đôi bàn tay nhỏ nắm chặt lấy gấu váy phủ trên đầu gối không giám ngẩng lên nhìn hai vị thân sinh của anh đang ngồi phía bên kia của bàn trà cổ, đối diện mình.

- Cháu bé, đừng có sợ như vậy chứ? Ăn chút bánh ngọt nha, mau lại đây cho ta xem con cái nhà ai mà đáng yêu thế này nào.

Vừa đẩy đĩa bánh kem của người giúp việc mang lên đến trước mặt nó, mẹ của anh vừa dỗ dành nó vừa cười đến vô cùng vui vẻ. Bà có chút ngạc nhiên khi con mình đột ngột trở về như vậy, không những thế còn dắt theo một bé gái khoảng mười mấy tuổi thật khả ái nữa. Sinh ra được bốn người con nhưng lại toàn một lũ đực rựa, bà thật mong mình có được một đứa con gái thế này tiếc rằng trời có bao giờ chiều lòng người? Cái gì không có thì lại càng thích, nhìn bé gái xinh xắn nhút nhát kia lại càng hài lòng, con trai bà từ bao giờ lại biết quan tâm đến yêu thích của mẹ mình mà đem con của người quen đến chơi thế này. Thậm trí ngay cả lão ba mặt lạnh cũng cảm thấy thật hài lòng đâu, có lẽ cũng nên thúc dục lũ con trai mau chóng lập gia đình để ông bà có cháu bông bế sớm.

Nghe được mẹ của anh gọi mình là “cháu bé” không những vậy ngữ điệu lại cưng chiều như thế nó lại càng chợt dạ, chỉ muốn ngay lập tức có cái lỗ nào nứt ra ình chui xuống thôi. Trái lại Hoàng Minh đang ngồi bên cạnh thì lại cười đến híp cả mắt lại, vậy mà còn nói là “có anh rồi”, có anh ngồi xem kịch vui sao?

Nhìn ra ánh mắt ai oán của nó bắn lại, anh mới đành thu bớt vẻ hớn hỡ của mình mà ngồi thẳng dậy khẽ hắng giọng một cái.

- Ba, mẹ con về đây lần này là có chuyện muốn nói.

Hai người nhàn nhạt liếc con trai mình một cái, mẹ trực tiếp bỏ qua vẫn tiếp tục công cuộc dùng bánh dụ dỗ con gái nhà người ta còn ba thì dùng giọng điệu rõ ràng đã quen ra lệnh của mình ra.

- Báo cáo nhanh, ngắn gọn và xúc tích.

- Cái này....thực ra là có hai chuyện, ba mẹ thích nghe cái gì trước?

Anh còn ra vẻ thần thần bí bí mà hỏi lại làm nó đang bắt đầu xiêu lòng trước đồ ngọt, tấn công triệt để cái bánh cũng phải ngẩng lên nhìn. Trong lòng có dự cảm không được tốt cho lắm, đừng bảo là cũng nó có liên quan nha...

- Chuyện tốt?

Lão ba vẫn nghiêm túc.

- Dạ, nói chung là đều tốt, chỉ có điều trình tự có chút xáo trộn mà thôi.

Anh rút ra một tờ giấy ăn trên bàn, vừa nói vừa quay sang lau đi bánh kem nơi khoé môi nó khiến ba mẹ mình kinh ngạc trợn mắt. Này...thằng con trai cứng đầu này hôm nay rốt cuộc bị làm sao vậy? Thần thần bí bí đến đáng đánh đòn, chẳng nhẽ lại thật sự có chuyện tốt từ trên trời rớt xuống thật?

- Vậy nói chuyện quan trọng trước đi.

Phe thấy tay lão ba thản nhiên nói nhưng ánh mắt thì rõ ràng đã không còn thờ ơ như trước.

- Sang tháng con sẽ kết hôn cùng cô ấy.

Không phải là xin phép, chính là khẳng định nha. Nó trợn mắt, miếng bánh kem trong miệng xuyết chút nữa rơi ra. Mà...này không phải trọng điểm, kết hôn là sao?

- Tôi còn tưởng chuyện gì quan trọng, không gần năm trước cũng nói vậy sao? Kết quả là con dâu còn chưa lấy được qua cửa đã bị người ta mang đi mất, báo hại cả nhà mừng hụt đầu. Bây giờ tự dưng chạy về lại kêu muốn kết hôn, lần này cho chắc chắn, con hãy đem người về đi đã.

Không cho là đúng lão mẹ trực tiếp bác bỏ.

- Không phải con đã đem về rồi sao?

Anh rõ ràng là cố tình, chắc chắn là thế. Nó cố gắng nuốt miếng bánh trong miệng mình, nhịn để không chết sặc. Kết hôn? Không phải là chuyện đùa! Mà tốt nhất anh nên đùa, bọn họ mới chính thức qua lại với nhau được có 2 tháng a

quan trọng hơn, nó còn đang đi học, còn cha mẹ nó nữa chứ. Nó có bị cạo đầu bôi vôi thả trôi sông không đây? Vì sự an toàn của bản thân, tốt nhất chỉ nên là đùa.

- Người đâu?

Hai ông bà tâm hữu linh tê đồng thanh hỏi con mình, anh kéo nó sát vào trong lòng mình hơn thậm trí còn tỏ ra ngạc nhiên mà nói.

- Người đây, thế ba mẹ thấy con có đem người nào khác về sao?

Da đầu nó run lên, quả nhiên...

- Cái gì? Mà y điên à?

Cả hai ông bà lại đồng thanh rú lên, lão mẹ còn phối hợp muốn tiến đến đem nó mang ra khỏi lòng anh.

- Bé con mau lại đây với bác, đừng nghe chú nói chuyện trẻ con không thể nghe.

- Mẹ, làm cái gì vậy? Đừng có kéo, cẩn thận, bác sỹ dặn trong ba tháng đầu không được vận động hay va chạm mạnh a.

Xoảng!

Hoàng Minh thấy mẹ mình đưa tay kéo nó ra liền vội vã nói nhanh, cơ thể cũng tự động nghiêng lại che chắn người trong lòng mình. Còn nó thì giống như là “ngũ lôi oanh đỉnh” tay run lên thả rơi cả chiếc đĩa xuống sàn đá làm nó tứ phân ngũ liệt thành cả mấy chục mảnh trên sàn nhà, lúc này nó cũng mong mình giống cái đĩa kia, tan tành xác pháo như thế là tốt nhất.

- Mà y.....sao mà dám làm ra cái loại chuyện này?

Lão ba đứng thẳng lên run run chỉ ngón tay vào anh, lão mẹ thì ngã ngồi xuống trên ghế chuẩn bị tư thế khóc nức lên đến nơi.

- Đùa....là anh ấy đùa thôi, các bác...các bác đừng tin là thật....

Nó lập tức đẩy anh ra, đứng lên vội vàng giải thích. Cái gì chứ? Đùa kiểu này chính là muốn giết người có phải không? Khi về nó sẽ lập tức quăng toàn bộ đồ đạc của anh ra khỏi phòng, việc tiếp theo là phải thay khoá.

Cả hai vị phụ huynh đang sắp tăng xông đến nơi, nghe nó nói lại lập tức quay lại nhìn chăm chăm vào cô bé con đang dùng ánh mắt cảnh cáo rõ ràng với con trai mình, “anh ấy” sao? Chẳng nhẽ con trai ông bà đã thực sự....với cô bé gái này?

- Anh không đùa, chẳng nhẽ em...không biết?

Hoàng Minh nhướn mày nhìn lại nó.

- Biết cái gì? Em chỉ biết anh đang không tôn trọng em thôi, tự ý sắp xếp cuộc sống của em, em không nói nhưng đến mức này thì anh có thấy mình hơi quá đà không?

Nó cúi, đôi mắt trong suốt ánh lên tia nguy hiểm nhìn thẳng vào anh.

- Em đây là không thích anh chọn đồ ăn sáng? Vậy được, từ mai đồ ăn sáng em chọn, ăn tối anh chọn.

Anh nháy mắt vô tội nhìn lại nó.

- Hoàng Minh! Em không nói về việc này, anh đừng có cố tình hiểu sai ý em như vậy!

Nó rít lên, quăng cái ngại ngùng chết tiệt khi đối diện với ba mẹ anh ra sau đầu, anh hôm nay không bức nó điên lên thì không chịu được sao?

- Vậy em nói về việc nào?

Anh cười cười, nó thật sự ghét cái nụ cười kiêu nhếch khoé miệng này của anh, giống như mình chắc chắn sẽ là kẻ chiến thắng vậy.

- Anh dọn đến nhà em ở anh đã từng hỏi qua ý kiến em chưa? Anh không có việc gì cũng gọi điện cho cô chủ nhiệm mang tiếng là trao đổi chuyện học thực chất là để dò hỏi về em khi ở trường, anh tự tiện vào lớp em, anh thích em nghỉ học liền gọi một cuộc điện thoại, từ bao giờ anh đã là người quản lý cuộc sống của em như vậy?

Nó càng nói lại càng hăng, đem hết uất ức trong lòng mình mà nói ra. Không để ý đến ba mẹ anh ở một bên nghe đến trợn mắt há miệng, mặt lúc xanh lúc trắng, càng nghe lại càng có xúc động muốn ngắt. Thằng con trai trời đánh của họ thật sự là quen với học sinh a

không những thế hình như...cái gì không nên cái gì nên cũng đều làm hết luôn rồi, còn đùa cái gì nữa?

- Thứ nhất, anh muốn em đến nhà anh ở nhưng em không chịu nên anh đành phải chạy đến ở nhà em. Thứ hai, cô giáo chủ nhiệm của em là dân em lớp dưới cũ của anh, gọi điện hỏi thăm nhau nếu có nhắc đến em thì cũng vì em là của anh. Thứ ba, anh từng đứng dậy lớp đó, đưa em đi học tiện thăm lại hẳn cũng không có vấn đề gì. Còn vấn đề cuối cùng, anh không hề quản lý cuộc sống của em, anh đang tập cho em thói quen có anh trong đó mà thôi.

Anh nghiêm túc trả lời từng vấn đề, nụ cười trên môi cũng hạ xuống, nếu như không phải lý do quá ư là tiện cho anh thì nó cũng đã tin là anh thật sự như vậy.

- Anh....anh nguy hiểm!

Nó hất bàn tay của anh đang nắm lấy cổ tay mình ra, không ngờ rằng anh vốn không nghĩ nó phản ứng lại như vậy nên không có nắm chắc khiến nó dùng sức mạnh quá mà mất đà, cả người loạng choạng. Mắt nhìn thấy chắc chắn mình sẽ ngã vào cạnh bàn không sai thì đột nhiên người bị xoay một cái, tay anh đã vòng lại đỡ lấy nó quay người ôm nó vào lòng mình.

Uych.

Âm thanh va chạm nặng nề vang lên ngay bên tai, tim nó thất lại.

- Em lúc nào cũng hậu đậu tự làm bản thân mình bị thương như vậy cho nên anh mới phải giờ giờ phút phút để mắt đến....không nghĩ tới, lại làm cho em cảm thấy bị gò bó....

Anh thở dài, đỡ lấy nó rồi mới đứng dậy. Nó hít vào một hơi, không phải chỉ vì câu trả lời thật lòng của anh, bàn tay bé nhỏ run rẩy vươn lên chạm vào dòng máu đang chảy dài từ trán anh.

- Anh...

Mùi tanh ngọt của máu bất ngờ ập lại khiến nó không tìm được cúi gập người nôn khan một trận, Hoàng Minh tái mặt vừa đỡ lấy nó ngồi xuống ghế vừa quay qua nhìn nhó với ba mẹ đang triệt để hoá đá của mình.

- Mẹ mau giúp con.

Lão mẹ giống như một cái máy lật đật chạy đến đỡ lấy nó để cho anh rút khăn tay ra ấn vào vết thương trên trán mình, sau một hồi quay cuồng nó mờ mịt ngẩng lên nhìn anh, lại nhìn sang vẻ mặt khủng bố của ba anh, vẻ bất đắc dĩ của mẹ anh có chút không được hiểu cho lắm.

- Đây...chắc tại đồ ăn lúc trưa không được tốt cho lắm.

Nó gãi đầu cười cười ngượng nghịu giải thích dù trong lòng cũng thấy thật là kỳ, bởi cơn buồn nôn đến nhanh mà qua đi cũng thật là nhanh.

- Mày! Lên công an phường cho tao!

Lão ba gầm thét.

- Con? Lên công an phường làm gì?

Hoàng Minh trở mặt hỏi lại.

- Còn làm cái gì nữa? Đi đầu thú cho tao.

Lão ba có vẻ như là tức xì khói đến nơi, thiếu điều xông lại lôi cổ thằng con trai của mình xách ra ngoài.

- Đầu thú? Tội gì ạ?

Lầm này đến lượt nó và anh đồng thanh.

- Quan hệ với trẻ vị thành niên!

Lão ba nghiến răng trèo trẹo, nó lập tức như con tôm bị quăng vào nồi lẩu, đồ bưng không chỉ mặt mà còn là toàn thân, vừa định giải thích thì anh đã lên tiếng trước.

- Ba, là 7 năm đó. Lâu như vậy mà không có con bên cạnh, đứa nhỏ chắc chắn sẽ rất khổ. Thôi thì....đành bỏ đi vậy.

Nó trợn mắt, trực tiếp á khẩu. Cái vẻ mặt đau kịch liệt tâm can, khổ như chưa bao giờ khổ này đã đạt được tới cảnh giới tối cao rồi a

vì vậy đây chính là anh đang....

- Ai bảo sẽ khổ? Con cháu dòng họ Trần đương nhiên phải là ở lại nhà họ Trần rồi, tuyệt đối không thể khổ!

Lão mẹ lập tức hùng hồn lên tiếng, lão ba gật đầu phụ họa. Nó đen mặt, quả nhiên là đang lừa người mà, ngay cả ba mẹ mình cũng lừa được nữa a

- Vậy sang tháng kết hôn?

Anh cười cười hỏi lại lần nữa.

- Ngay ngày mai cũng được, kết hôn song mày có thể đi đầu thú.

Hai vị phụ huynh lập tức gật đầu, vì tương lai ôm cháu ngay cả con mình cũng muốn đá khỏi cửa.

- Đây là con làm theo ý ba mẹ, cũng không thể trách bọn con muốn kết hôn sớm nha.

Nhìn nụ cười đắc thắng của anh, nó không tự giác cảm thấy mình có chút mất mề, con mắt nào của nó đã nhìn thấy anh là con người nghiêm túc, lịch lãm, dịu dàng đáng ngưỡng mộ? Là con mắt nào a?

- Hai...hai bác hiểu nhầm ạ, cháu...cháu không có...không có cái gì kia...cái...

Nó ấp úng nắm lấy tay áo mẹ anh lắc lắc cái đầu nhỏ, bộ dạng thực là quẫn bách nhưng kết hợp với đôi mắt vẫn còn hồng hồng ướt nước thì lại trở thành uỷ khuất đáng yêu. Lão mẹ làm sao chống đỡ lại được, liền ôm lấy thân hình bé nhỏ, khoé mắt nhìn đến ai đó đang cười như chuột sa chĩnh gạo thì lại càng thương nó hơn, trong lòng chắc hẳn đều là bị thằng con mình cưỡng ép nên thái độ mới sợ hãi như vậy, bàn tay không tự chủ được mà vỗ về nhẹ nhàng an ủi.

- Con gái ngoan không cần phải giải thích gì đâu, từ bây giờ chúng ta sẽ lo hết mọi chuyện còn lại...

Trong vòng tay của mẹ anh, nó không dám vùng vẫy mạnh, chỉ có thể nhắm mắt vào mà nói.

- Nhưng mà cháu không có...không có như các bác tưởng, cháu...cháu vẫn bình thường không phải là có...là có....

- Chu kỳ hàng tháng lần cuối cùng của em là khi nào?

Anh trực tiếp ngắt lời nó, bình tĩnh mà hỏi lại khiến cho khuôn mặt đã vốn đỏ của nó lại càng đỏ hơn, đến như sắp ộp được trứng trên trán, lú lú gắt với anh.

- Loại chuyện này anh cũng có thể hỏi ở đây được sao?

- Thật là em không nhớ?

Anh nhíu mày, nó biết đây là dấu hiệu mất kiên nhẫn của anh.

- Nhớ, em nhớ được bởi vì nó vừa kết thúc thì đi Sapa đã....

Nó theo bản năng “con thỏ” của mình lập tức thành thật trả lời, mới nói được một nửa khuôn mặt đang đỏ của nó lập tức biến trắng, trắng đến như không còn chút máu nào hết kinh hoàng mở lớn mắt mà nhìn anh, thậm trí ngay cả miệng cũng còn không khép lại được.

- Đã hơn 3 tháng rồi.

Anh bổ sung nốt phần còn thiếu, hài lòng khi thấy được nó đã bắt đầu tự ý thức được sự việc.

- Hơn 3 tháng?

Hai tiếng đồng thanh hỏi lại, một là nó lắp bắp giống như đây không phải chuyện của mình, hai là lão mẹ không giấu được giọng điệu vui vẻ yêu cầu được khẳng định.

- Phải, hơn 3 tháng. Chúc mừng đã trúng giải độc đắc lần đầu tiên!

Nó thấy trần nhà lúc này bỗng thật là cao, tường nhà mọc chân mà biết chạy, vô cùng oanh oanh liệt liệt lẫn đùng ra ghế salon....ngất lâm sàng có chọn lọc!

3 : 15 PM.

Bệnh viện S _ Khoa sản.

Vị bác sỹ đen mặt quay lại nhìn một nhà ba người đứng vây lấy sau lưng mình, nhìn chằm chằm vào cái màn hình như muốn bính ra vàng đến nơi, thiếu điều lao lên ôm lấy nó mà rờ mó vuốt ve thôi.

- Bác sỹ, cái chấm đen đen kia là đứa nhỏ sao?

- Bác sỹ, bé như vậy liệu có nhầm hay không?

- Bác sỹ, có thể cho nghe lại tim thai một lần nữa không?

- Bác sỹ....

- Bác sỹ.....

- Mọi người, có muốn ra ngoài hay không?

Nở nụ cười vắn vẹo nhất cuộc đời mình mà “chân thành” hỏi mấy người phía sau, vị bác sỹ bắt đầu thấy hối hận vì đã nể mặt quen biết mà cho nhiều người vào phòng siêu âm của mình thế này.

- Vậy...mời bác sỹ tiếp tục đọc chuẩn đoán.

Lão ba hắng giọng một chút, lấy lại vẻ nghiêm túc của mình đem vợ và con trai ngồi lại trên ghế bên cạnh.

- Thai nhi được 12 tuần 6 ngày tính theo kỳ kinh cuối, tuổi thai là 11 tuần đúng, thai tốt, tim thai có....(thỉnh lược bớt một số thuật ngữ cùng thống số chuyên môn do tác giả rất lười :3) từ tháng này bắt đầu có thể uống thêm viên sắt và canxi, bởi vì đang trong giai đoạn đầu thai kỳ nên cần tránh vận động mạnh, không được xách nặng, leo cầu thang nhiều, hạn chế đi lại, định kỳ hai tuần đến khám kiểm tra một lần....

- Bác sỹ...xác định là không nhầm chứ?

Nó ngẩn cổ lên từ trên giường, bỏ qua ánh mắt trừng đến đục thủng được cả tường của anh cố gắng vớt vát. Đừng đùa, nó còn không muốn vác cái bụng tròn vo đi học, hơn nữa....ba mẹ nhất định sẽ đem nó tắm trư lung, thả trôi sông đó....

- Trừ khi đầu dò của máy đang đặt trên bụng tôi chứ không phải của cháu thì là nhầm.

Bác sỹ không thèm nhìn lấy một cái, nhàn nhạt trả lời đập tan hi vọng trị giá 0,1% của nó ra thành muôn mảnh.

- Không muốn a

cháu còn phải đến trường, cháu còn chưa có tốt nghiệp....

Nó rút cuộc...khóc.

- Bé con ngoan nào, sinh song em vẫn có thể tiếp tục đi học mà.

Nhìn vẻ mặt ngọt ngào đầy dụ dỗ này của a, nó thực là rất muốn tin, muốn tin lắm cơ mà....

Sau đám cưới:

Nó nhõng nhẽo.

- Ông xã, mãi tận tháng 8 mới sinh mà, vẫn có thể học nốt học kỳ này.

Anh đang làm cơm hộp, không ngẩng lên trả lời.

- Sinh song em có thể tiếp tục đi học, còn bây giờ em phải nghỉ cho con.

Sau khi sinh:

Nó thủ thỉ.

- Ông xã, em bây giờ có thể ôn để đi học trở lại...

Anh đang rim thịt thăn, không ngẩng lên trả lời.

- Em vẫn đang trong thời kỳ ỏ cữ, hơn nữa để con dứt sữa em có thể tiếp tục đi học mà. Em phải nghỉ cho con....

Một lúc sau nó hỏi.

- Sáu tháng có thể cai sữa đi?

Anh ban cho nó một nụ cười vô cùng toả sáng.

- Sau mười tám đến hai mươi tư tháng.

Nó.

-

Hai năm sau:

Phần khởi.

- Ông xã, rót cuộc con gái cũng cai sữa.

Anh rót cốc sữa tươi đưa tới trước mặt nó.

- Ủm, anh biết. Bà xã của anh cách đây 3 tháng đã lên cai sữa cho con sớm trước thời hạn...

Nó chột dạ cầm lấy cốc sữa len lén ngẩng lên nhìn anh.

- Ông xã không giận em?

- Không, chuyện tốt như vậy vì sao anh phải giận?

Anh cười cười, không hiểu sao cái cảm giác bất an đã lâu không xuất hiện giờ lại ghé thăm nó lần nữa.

- Em sẽ tiếp tục trường trình học đã xin bảo lưu?

Nó rụt rè đề xuất.

- Được, chỉ có một vấn đề...

Anh thoải mái đáp ứng khiến nó thiếu chút nữa sặc sữa, chỉ sợ anh đổi ý nên gật đầu như bả củi.

- Còn vấn đề gì? Cái gì em cũng có thể đồng ý, miễn ông xã để em đi học tiếp.

- Cũng không có gì to tát, chỉ là anh muốn hỏi em. Dứt sữa con xong thì em đã thấy chu kỳ hàng tháng chưa nhỉ?

Choang!

Trong phòng bếp vang lên tiếng đổ vỡ, tiếp theo đó là một giọng cười vô cùng đắc ý.

- Sinh con xong thì em có thể tiếp tục học nữa mà.

Im lặng, tuyệt đối im lặng.... Rốt cuộc nó không thể nhịn nổi nữa mà rú lên muốn bẻ nóc nhà.

- Hoàng Minh!!!! Là anh tính kế em có phải hay không????

Vậy đấy, cuộc đời sâu gao của nó đã chính thức được bắt đầu như thế a

~

THE END

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/juliet-thanh-bach-van>